

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A

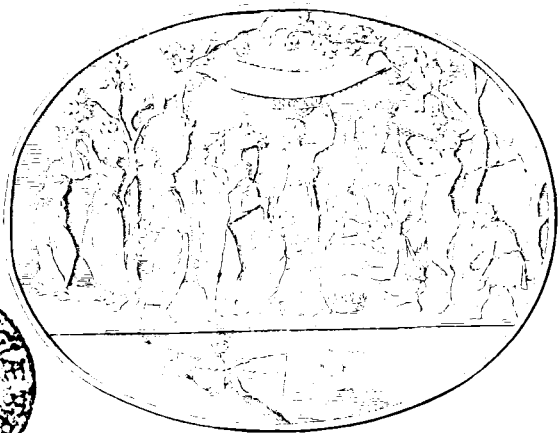
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

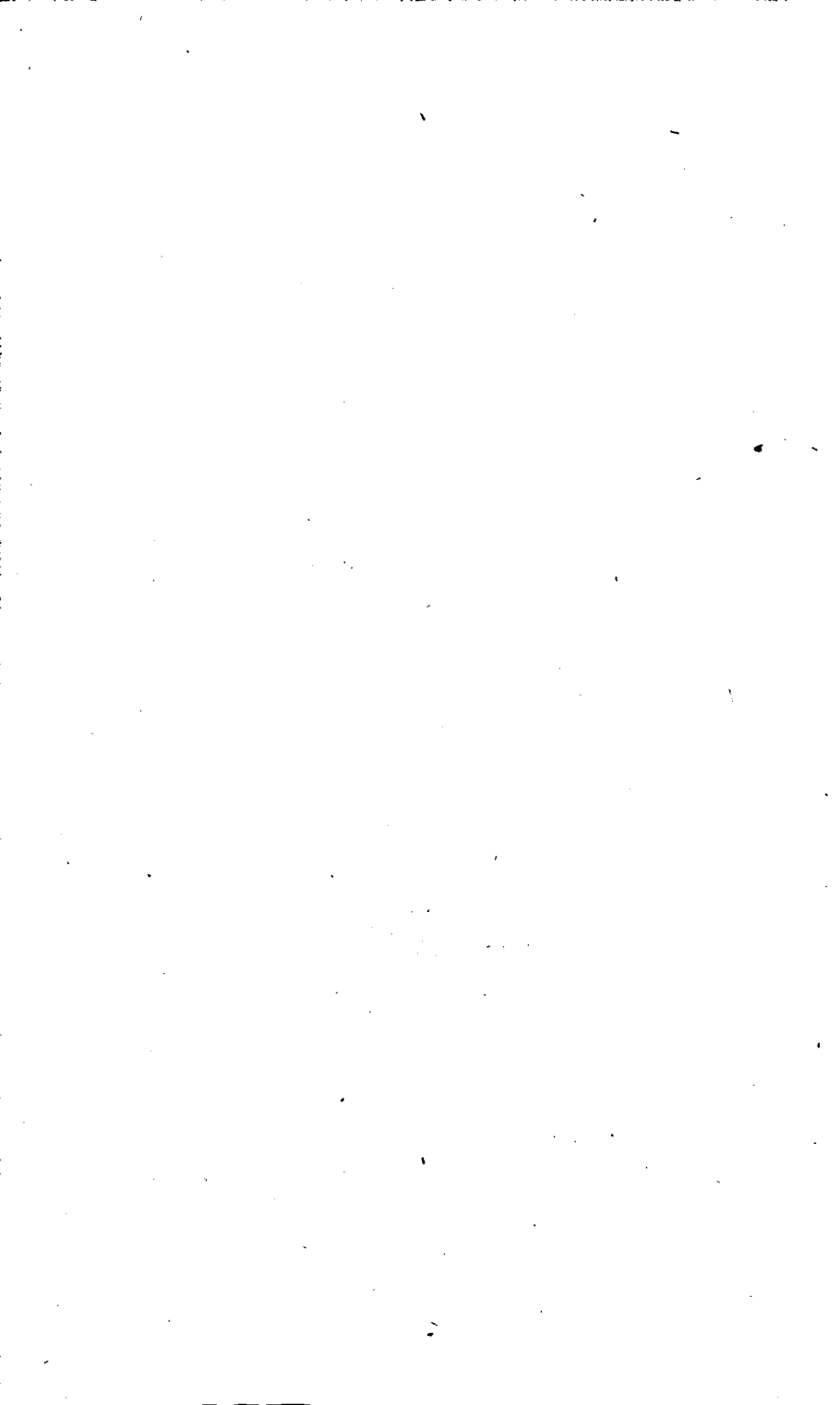

STUDIIS SOCIETATIS BIPONTINAE

B I P O N T I

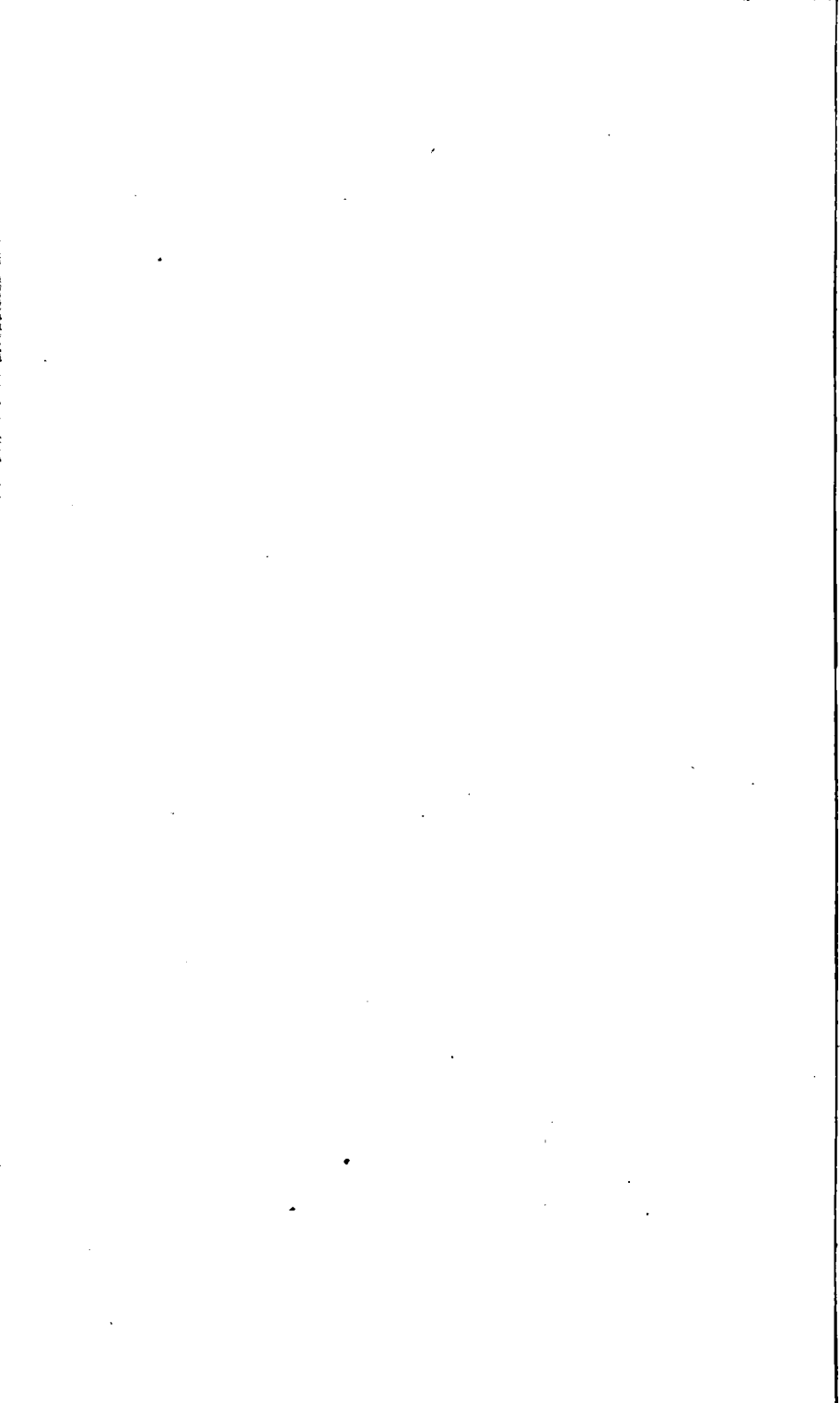
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CICCCCLXXXIX

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A.

I. F. REITZII SYLLOGE

DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE

L U C I A N I.

PRO exiguo quod mihi conceditur temporis spatio, (causam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conscriptam, satisque investigatu difficilem, si singula persequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae investigare potui sparsim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis observatiunculis quibusdam, proponam; postremo vero meam de Nostro sententiam subiungam, aetatemque eius ex ipsius scriptis, quantum licebit, eliciam, ibi desiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere iusserit: cumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in suis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, suum de Luciani scriptis atque aetate iudicium ita coniunxerint, ut aegrius disiungi queant, eundem sequar morem, de aetate, vita scriptisque Nostri simul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerptendo, quam ad alios trans-eam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni suae Basileensi tertiae praefixit.

Lucian. Vol. I.

Lucianus Samofatenfis, cognomento blasphemus, five maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis suis ridicula etiam illa esse proponit, quae de rebus divinis & sacris prodita sunt. Dicitur autem vixisse temporibus Traiani Caesaris, & deinceps. Ceterum fuit ab initio caufidicus, Antiochiae, quae in Syria est; sed cum ea res illi non satis ex sententia succederet, ad scribendum sese convertit, scripsitque adeo infinita. Obiisse autem ipsum, fama est, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuisset. Nam in vita Peregrini Christianismum quoque infectatur, ipsum Christum contumeliose incescit, scelestus ille. Quare & rabiei istius poenas sufficientes in praesenti vita dedit, & in futurum heres aeterni ignis una cum Satana erit. Haec ille. Addit autem Volateranus, nescio quo auctore: cum ab initio Christianus fuisset, postea eiusdem religionis desertorem factum esse, dictitantem se nihil ex ea consecutum, quam quod nomen ipsius corruptum esset, ex *Lucio. Lucianus* factum. Fuit autem Samofata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate sita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exsequitur *Bourdelotius*. Luciani vitam hisce verbis conscribens:

Luciani Samofatenfis Philosophi vitam scripturum, ope summa niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur assentiri, qui aggressi hactenus falsa veris miscuerunt, & ex tribus vel pluribus huius nominis vel rhetoribus vel sophistis, longo inter se intervallo viventibus, Luciani nostri vitam texuerunt. Suidas, qui ex an-

tiquis βιογράφοις solus Lucianum nobis tradidit, proh Iuppiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum, quae nos in contrarium scribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias infuper de suo liberalis adiunxit. Ceteri aut non viderunt viam, qua iretur ad illam, aut vi-
sam similibus aliisque mendaciis refarferunt. Igi-
tur ne simili coinquiner audacia, Lucianum de
se narrantem exscribo, ut verus ad oculos legen-
tis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe
Samofata, ¹ quae iuxta Euphratis confluenta sita
est: circa Traiani ² tempora videtur natus, cum
Epictetus, illud virtutis exemplar, velle esse de-
fineret. Patris ignoratur conditio, sed tamen ut
appareat, eum ex hoc genere hominum fuisse, qui
in extrema paupertate morientes non multum
heredem adiuvant. Nam cum deliberandum esset
de futura Luciani filii conditione, videretque pa-
trem suum & uxoris fratrem eximios audiri sta-
tuarios, ne deliberavit quidem ut videretur con-
tatus, sed statim fortunae statuariae filium addi-
xit: qui nescio an ingenii bona indole, an fato ³

¹ Urbe Samofata) *Lucian.*
Q. Hist. § 24 τὰ Σαμοσάτα
dicit plur. num. ut etiam
Strabo: itaque *Samofatis* na-
tus dicendum fuisset. *I. Alb.*
Fabritius in *Bibl. Graec. L.*
IV, p. 485, eandem hanc vi-
tam ex *Bourdelotio* exhibet,
additis notulis; ad haec au-
tem verba ait: Lucianum pa-
triam indicantem vid. in *Q.*
Hist. l. d. Item in *Scythia* ad
fin. § 9: τοὺς Σύρους ἡμᾶς.
In *Revivisc.* § 19: πατρὶς δὲ

τίς; Σύρος — τῶν Εὐφρατίδων.
Porro Luciani nomen iam
Λυκίος efferrī, iam Λυκίανός.

² Traiani) *Fabric.* hic *Sui-*
dam indicat, qui ἐπὶ τοῦ Καί-
σαρος Τραϊανοῦ καὶ ἐπέκεινα.
Sed conferendum *Vossium*
II, 25 de *Hist. Gr.* Immo c.
15. ubi eum serius collo-
cat, quod pluribus referemus
deinde, in hac *Dissert.*

³ An fato) Quid dubi-
temus? ipse causam refert,
in *Sorn.* § 3 seq. quod scur-

quodam, artis statuariae desertor efficitur, & ad meliorem frugem se recipit, atque statim ut sibi reliquam aetatem a statuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samosata, ubi levioribus studiis instructus fuerat, Antiochiam petiit, ut causis dicendis ¹ operam daret: sed cum non illi ad mentem succederet caufidicinae conditio, videreturque nominis illustrior gloria futura, si Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa notesceret, varias animo concepit peregrinationes, & suscepit: iuvenis in Galliam ² profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam ³ petiit, ubi variis dissertationibus perfectissimum dicendi robur exponebat: quales sunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis divitias, & cetera, quae prima mortales putant, potius sibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philosophiam ⁴ aggressus

tica percussus ab avunculo, ac nimis duriter habitus sit.

¹ Causis dicendis) *Fabric.* monet vidend. *Reviv.* § 29, ubi propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus caufidicis utendum, se illam artem deseruisse & ad philos. transiisse refert.

² In Galliam) Vid. *Apollog. pro Merced. Cond.* § 15, ubi Sabinum alloquitur. Observatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi suavitatem in Luciano praedicat *Photius Cod.* 128.

³ Macedoniam) *Lucian.*

Herod. vers. fin. sed & in *Ioniam & Achaia* audisse se scriptores Historiam belli Parthici (A. C. 165 gesti) recitantes, testatur lib. *Quom. Hist.* § 14. Confer eius *Bis Acc.* § 27. *I. A. Fabric.*

⁴ Philosophiam) Moralem potissimum, cuius argumenti sunt pleraque eius scripta. Ita cum Socrate existimabat, reliquam philosophiam universam parum ad nos pertinere, certe parum esse utilem, nisi ad usum vitae referatur. In *Convivio* philosoph. § 34: *ὅς οὐδ' ἐν ὅφερος*

est: in qua quid profecerit, est incredibile memoratu. Sed tamen ipsi etiam philosophi plus divitiis quam philosophiae parentabant, auditores invicem sibi aut vellebant, aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam ostentabant philosophiam, factionibus infestabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioso, sed cum strenuo virtute, cum modesto pudore, cum innocente abstinentia certabat ¹, semper ingenio ut conditione liber, tandem sub Divo Marco Aegypti procurationi ² praepositus; & suo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis suis invicem credunt, Christianum fuisse ³ arbitrantur,

ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μὴ τις ἄρα καὶ τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philosophiam ex solis libris, sed & consuetudine cum honestis hominibus hauriendam ratus, prope verum esse duxit, quod multi dicerent, ὅτι τὸ πεπαιδευθῆναι ἀπάγῃ τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μὴν τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχὲς ἀφορῶντας, eruditionem a recto sensu bonisque institutis abducere istos, qui solos libros eorumque sensa assidue spectarent. Ceterum Epicureum se fuisse indicat in Pseudomante: & a Graeco Scholiaste diserte fuisse τῆς Ἐπικούρου αἰρέσεως traditur, licet ex scriptis eius tantum non omnibus rectius collegeris, eum perinde, ut, cuius vitam scripsit, Demonastem, Philosophiae non

unam sectam peculiariter coluisse. *Demon.* § 5. *Idem.*

¹ Abstinentia certabat) *Revivisc.* § 20: μισαλαζών εἰμι, καὶ μισο-ψευδῆς, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῇ. *Arrogantiae, imposturae, mendacii, & fastus sum osor* — amator veritatis, honestatis, sinceritatis, & eorum quaecunque amore digna sunt omnium. *Idem.*

² Aegypti procur.) *Apol. pro Merced.* § 6. Immo potissimum § 11 & seqq. sed hoc *Tillemont.* iam egit.

³ Christianum fuisse) Confer *Baronium* ad A. C. 171, num. 7, & *Tillemont.* *Hist. Imperat. T. 2, p. 709.* (sed eum nos totum addidimus) *Scholiastes Graecus ad Mort. Peregr.* § 13: Οἶα ληρεῖς, ὃ κατάρτατε, κατὰ τοῦ Σωτῆ-

suppositiorum pravitate decepti. Ipsa de Morte Peregrini narratio satis evincit errorem. Nec sanior eorum opinio, qui a canibus laceratum¹ asseverarunt. Nam senio, vel, quod verius est, podagra² nonagenarius obiit: superstiti unico filio³,

pos Χριστοῦ &c. Eidem Scholiastae ad Sacras historias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiastae affert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, in Mo- sen & Iosephum scommata iacere videatur, sed Scholiasten fugisse rationem, ut editor bene observavit. Additque: ab Atheismi crimine Lucianum absolvit D. *Io. Phil. Treunerus* in *Diff. de Theologia Luciani.* Ien. 1697, 4.

1 A canibus lacer.) *Suidas* in *Λουκ.* nimirum sole- mne fuit multis, horrenda mortis genera comminisci de iis, quorum dogmata impro- bassent. Confer, quae de Epi- curo idem *Suid.* in *Ἐπικ.* & quae de Zoilo notavi Lib. 2, c. 7, p. 365. *I. A. Fabr.*

2 Podagra) Podagra la- borasse Lucianum, colligi- tur ex iis, quae in laudem podagrae scripsit. Ita Agrip- pinum Pasonium refert Sto- baeus solitum, rerum, quae ipsi adversae accidissent, en- comia componere, si qui- dem febrirer, febris, si no- taretur infamia, infamiae, si

exsularet, exsilii. *I. A. Fabr.*

3 Superstite — filio) Haec verba *Fabricius* a vita Lucia- ni Bourdelotiana rescidit, ut aliena; sed p. 488 ea refe- rens merito refellit, dicens: parachronismus est, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Iuliani Imp. interce- dat spatium annorum am- plius CLXXX. Equidem in Iuliani epistolis tricesima se- cunda inscribitur *Λουκιανῶ σοφιστῇ* —. Sed utrum iste Luciani Samosatensis vel ne- pos fuerit (quos avorum no- mine frequentius, quam pa- rentum, appellabant; licet nec hoc inauditum fuisse, Antisthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ul- la eum cognatione attigerit, neutiquam constat; nam fi- lium quidem non fuisse, cer- tos nos facit temporum ra- tio. Meminit Luciani nostri etiam *Lactantius* L. I, c. 9: *Non enim ista Lucilius narrat aut Lucianus, qui Dīs & ho- minibus non pepercit; sed hi potissimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae se linguae utcumque peritum fuisse te- statur Lib. de errore in salu- tatione § 13. Haec ille; opti-

qui summus sophista Iuliani tempore, & ad quem huius Imperatoris exstat epistola.

De Luciani autem moribus, vita, scriptisque haec fere IA. ZVINGERUS loco sub init. indicato. Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cuius Suidas mentionem facit, *Philosophum* alterum, qui hic noster Samosatensis, cui, an quae leguntur in Antholog. tribuenda sint epigrammata, adhuc sub iudice litem vigere haud unquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem *αυαριτία* nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Christiano quidem auctori pudori essent.

Theologos quoque Lucianos complures fuisse mox commemorat; & apud Cyprianum esse, cui IV & XVII epistolarum adscribatur. Fuisse & hoc nomine Antiochenae eccles. presbyterum, item Hierosolymitanae, qui & monumentis literarum posteris innotuerit, ib. commemorat. Sed cum de his Biographi possint consuli, nihilque ad nostrum institutum faciant, sufficiat eos tantum nominasse, & potissima Zvingeri ad Nostrum spectantia excerpere; de quo ille p. 2 & seqq. ait:

Parentes nostri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum studia natum, arti statuariae addixere, maius inde certiusque lucrum, quo sublevarentur, captantes, & sumtus disciplinae minores. [Sed vide haec ipsum plenius narrantem in Dial. omnium primo.] Nominare quidem eos videtur in Piscatore, vocans se Parrhisiasten Alethionis Elenxiclei.

me. Sed Bourdelotii error dium Iulianum, pro altero
forfan inde natus, quod longe posteriore acceperit fe-
Chronologos consulens, Di- finans.

At ficta sunt nomina, quibus studium, quo ducatur, veritatis, & personatae sapientiae odium designat.

Patria Samosata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut se ipsum Syrum & Assyrium non semel cognominet: alibi etiam Patrensem, quae civitas est Achaiae: tanquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleii. [locus, quem Zvingerus ob oculos habuit, est T. 2, in *Afin.* c. 55, ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achaiae*; sed errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Traiano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde.]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3 f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dextrimum arbitraretur.

Sed ad maiora natus puer, cui non lapidum, sed humanorum animorum scabrities erat emendanda: innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta, Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comicozum personam non tam ligato, quam soluto, dicendi genere repraesentavit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus, hac parte vel maxime impium fuisse eum

& παμμιαρὸν, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum, humani generis vindicem, cavillis & maledictis infectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένον σοφιστὴν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Ioannis quoque Evangelium incesset: quod de *Philopatre* dictum existimari potest. [At neque *Philopatrī* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum*. *Paro Helleſponti oppido oriundum*, de quo *Gellius* alique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub *Antonino Vero* designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Dissert. de *Philopatr.* notasque eiusdem & *Solani Fabri*que ad *Peregrin.* pr. & quid de Christiana religione sciverit senseritque *Lucianus*, ipsi dicemus ad finem huius Vitae.]

Deos certe *Ethnicos* coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, *Atheniensium* exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit, sed *Epicureorum* fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato, exosculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo iure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit: inspicite nostri *Iov. Confut.* maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos *Parcarum* vocat Deos, si facto obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18, ubi fa-

tum directe & valide impugnatur. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger*. plus quod laudemus, quam reprehendamus, sese obiciet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores eius indicans.]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, maior est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persecutus, ut ab antiquis *δύσφημος καὶ βλάσφημος*, a *Vive* subsannator Deorum & hominum, ab *Erasmio* mitius, nugator festivus, quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare seiret, cognominaretur. Huius philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in *Dial. Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae proficitur, *duarum artium se scientem esse. Amandi virtutem, & Odio prosequendi vitia.* Saevissimus autem adversus philosophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxuriose ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum, barba nimirum, incessu, induvio, philosophiam mentiri infami studio contenderent.

Vives equidem ad proscindendam philosophiam invidia Plutarchi Chaeronensis impulsus fuisse scribit, quem in magno honore esse apud Traianum Caesarem invitum & dolens vidisset. [sed errat *Vives*, ut *Vossius*, post paucas paginas allegandus, ostendit.]

Politiae etiam & Oeconomiae studiosus fuit, quod idem scripta eius testantur; ut cum jam senior, quod scribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caesaris se contulisset, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & scriptis similiter inclaruit. Adhuc iuvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam professum se esse, ipsemet testatur: quo non succedente, ut *Suidas* vult, ad scribendum se contulit.

Sunt autem eius scripta quam plurima, quorum causas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus asferenda, & ut vel suis saltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & sapere disceret.

Verbis ad hoc usus est, cum Asianus fuerit, terfis, ingenio ac moribus suis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro successu exprefferit, rebusque dicendis accommodarit, ut & his simul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma scribendi Platonis exemplum secutus, Dialogos scripsit, quibus res ipsa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, si quis ullus miscuit utile dulci, is *Thomae Moro & Erasmo* Lucianus sit.

Materia scriptorum eius varia est, & Historica, & Philosophica. Historiam partim in genere perpendit, quomodo tractanda sit, praeceptis propositis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in specie: varia nimirum,

quae vel aliis contigerunt, vel sibi. De sua ipsius adolescentia in *SOMNIO* agit: de senectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deferuerit, in *HERCULE GALLICO*. Quae ad alios spectant, diversa sunt: Theologica, in dialogo *DE DEA SYRIA*. Naturalia, de grandaevis, in *MACROBIIS*.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in *TOXARI*. De philosophis diversarum sectarum apud Aristaenum convivantibus, in *CONVIVIO*: tum ad unum aliquem: sic Demonactis vitam in *DEMONACTE* persequitur. Lucii transmutationem in *ASINO*: Alexandri cuiusdam res gestas & vitam, qui se Podalyrii filium mentiebatur, in *ALEXANDRO*. Neronis conatus perfodiendi Isthmi, in *NERONE*. Peregrini cuiusdam mortem voluntariam, in oratione de *MORTE PEREGRINI*.

Ipsi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique superstitiosae, quam scoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemptum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere discrimen, abripere voluit.

Organica eius sunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in *JUDICIO VOCALIUM*: de Soloecismo, in *PSEUDOSOPHISTA*: de dictionis apophradis proprietate, in *PSEUDOLOGISTA*: de oratione affectata, in *LEXIPHANE*.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inscribitur *DISSERTATIO CUM HESIO*. In *TRAGOPODAGRA* & *OCYPO* dramatum duorum specimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent eiusdem *BACCHUS*,

de ELECTRO, eamque contra reprehensores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum, a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat appellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illustrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta fuorum temporum eloquentia & affectato genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot illustres omnium generum. Demonstrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorundam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: pulchritudinis in CHARIDEMO: studii sui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi sunt: dum suadet taurum, supplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum esse, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Iudicialis generis, ut cum quaeritur, dignusne sit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam possit abdicari, in ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos iure ac necessitate tyrannidem arripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quae tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philosophiae, qualis is sit, esseve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus possit esse philosophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & spiritibus metaphysica est hic apud nostrum auctorem, & positiva (verba sunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possibilia, disserit, licet secundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus sit Leo-

nis philosophi Academici: [huius, non Luciani esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad § 1 *Halcyonis*.] & negativa, dum festive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, IOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Christianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet. [sed Philopatrin ab ipso non scriptum, iam diximus.] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS: in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & spectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Physica inseruit subinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCIONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica sunt, quae de fine, summo bono agunt contra philosophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra assentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte assentandi, in PARASITO. De humanitate in salutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO s. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De lucius vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica sunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS, in quibus adolescentes boni cives evadant. De aulica vitae molestiis, quas ingenuus subire

non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Salutatione*, in Dialogo eiusdem inscriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in IMAGINIBUS, describens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae imprimis in domestica administratione sese proferre solent.

BOURDELOTIUS eadem singulis de Luciani scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, auctorem summis ubique laudibus cumulat. Missis autem illis ambagibus, ac rescissis, quae perlonga & ad pompam composita oratione de fatis praeicae philosophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua simplicitate ac virtute desciverit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Musonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis austeræ invidiam sui provocabant: ideoque elephantorum exemplo taciti servitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae perfectæ sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coepit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, & ipsis, quod aiunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum, quae de scriptis eius accuratius, quam *Zvingerus*, exposuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus
Lucian. Vol. I.

dum Pantheam Abradatae coniugem effingit, virtutem praebet absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper, quibus coniungi Dea, & a quibus disiungi solet. Ne igitur incommutata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque seculi, addidit comites & assessores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philosophos a fictis & simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS: quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione persecutus est, tantum pessimas illas & execrandas aves in his dialogis infectatus est, vanos & fucatos eos clamitans, qui falso se nomine iactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem venisse; nec solum circa res humanas incerta ac stulta docere, sed & de mundo, de Deo, de fideribus, de providentia divina, falsa, ementita & impia iactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*. *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero & mimos suos ob quaedam ventosa & obscura argumenta, & falsas rerum definitiones ita ferre supercilium & elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa

conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS sive *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus est. Virtutis assessores modestia & frugalitate censer, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae appetitu torqueri, in summam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios, dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras iniicere, verum Deos Deorumque principem Iovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in IOVE TRAGOEDO, IOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIODO. Ineptam etiam & nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subiici; ut testatur IUPPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antithesi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA; privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse. Nam divitias, imperia,

regna, magistratus, & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidissime suspirat, quae ficti philosophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue asinos transire, quorum antea vita inerti pigritia languescebat, in LUCIO s. *Asino*.

Omnium vitam eorundem iudicum sententiis subiici, nullam aestimationem cuiuscunque fortunae futuram, nullam personarum rationem, nullam potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & supplicia parari: DE MORTUIS.

Vana esse perditorum sacrificia, nisi vitam virtuti sacrificent: Iovem non placari donis hostiis eorum, qui periuris linguis minus audientem fatigant: litabilem esse hostiam, animum purum, rectam mentem, & sinceram conscientiam: quae omnia proposuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuisse Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Historicum, Philosophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris eius Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonstrat, quo *Zvingerus*. Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

Scripta haec (Luciani) postquam ingeniosorum hominum manibus teri coeperunt, crevit scientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorundam pectoribus infidet. Et ex hac pingui segete philosophicum illud semen concretum est, cuius progenies & furculi Philostratum, Eunapium, & alios occuparunt. Tantumque potuit aemulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibuscum odium virtutis & literarum innatum erat, relicta ferarum &

praedonum natura, philosophiam summo desiderio sint profecuti. Nam ab antiquissimis Pherecyde & Isaëo, paucissimisque aliis Syris, quibus philosophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Syrum inter tot philosophantium sectas poteris numerare, licet Laërtium, Philostratum & alios evolveris. Atqui post Lucianum, mirandaque Luciani scripta, cetera sunt philosophorum Syrorum maria. Haec posterior aetas, uno seculo Lucianum attingens, avis longe melior tulit Iamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerofque alios Syros: qui si cum coaetaneis, qui Iuliani Caesaris tempora illustrabant, conferantur, longe a primis erant secundi.

Tandem Lucianum suum ab obrectatoribus defendit, in quos acerbissime invehitur, eos pestes hominum vocans, qui nihil possunt, quam meliores carpere; cumque primum obiiciant, ceteros philosophos aliam ostendisse viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Christum rerum omnium dominum infectatus sit; denique quod amatoris dialogis adolescentulos flagitiis nobilitet. Ad ea respondet, Lucianum ipsum satis haec refutare scriptis suis, & accusationem falsi convincere, ipsumque a principio ad risum provocasse. Fateor (ait) aliud proposuisse philosophos, nec quidquam simile proposuisse. Nam si a philosophiae restauratione talem viam fuissent ingressi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiassent.

Longe acrius pungit (pergit idem) quod sequitur. Christum contumeliosis verbis laesisse. Impium, sceleratum, damnandum fateor, nisi superstitionum erroribus etiam tum irretito parcatur: poenam in se reponere, quam Tacitus, Suetonius & alii Christiano-

rum hostes acriores passi sunt. Nam eum nunquam Christianum fuisse, alibi docuimus.

Restant amores meretricii, (Dialogum amorum non esse Luciani probabimus) in quibus quid aliud describitur, nisi pessima & sceleratissima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae iuvenum, avaritia, gula, scelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis solus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarundam feminarum vaferrimum & pravissimum ingenium explorat. In haec facinora quaere supplicium

Tu qui, nasute, scripta distringis sua.

Haec autem Bourdelotii promissa probatio, *Amores* non esse Luciani, huc rediit, ut in notis ad huius Dial. initium diceret: *Non esse Luciani, --- sed alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad Lectorem, videtur esse Aristaeleti.* Interim & mihi aequae ac Kuftero, non videtur Luciani esse, tam ex affectato & inflato stilo, quam ex longioribus digressionibus ante quam ad ipsam disputationem veniatur, aut redeatur: nam si Luciano tribuendus sit, coniecere licet, scriptum esse, ut Philosophis *καιδεραστία* exprobreter, ut vid. § 35 eius *Dial.* ubi manifesto pungit eisdem, dicens, cum divina philosophia hunc etiam amorem adolevisse. At non mihi fatisfacit illa coniectura, & pessimus hic exprobrandi est mos, qui nec satis ab auctore ridetur, nec ridendo sanatur, sed abominatione dignus.

G. I. VOSSIUS de Hist. Graec. L. 2, c. 15, Lucianum Samosatensem aequalem facit Athenaeo Naucratae, qui sub M. Aurelio vixerit, sed post Commodum etiam, immo usque ad Pertinacem & Severum vitam protaxerit. [quod non adeo mi-

rūm: si enim post Commod. vixit, facile Severum attingere potest, propter perbreve Pertinacis & Did. Iuliani, duorum triumve mensium imperium] paulo maiorem natu facit *Suidas*: nam vixisse ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac sententia *Gilb. Cognatus* & *Iac. Zvingerus*; quin *Ludovicus Vives*, vir acris iudicii, suspicatur eum ad infectandos philosophos impulsū fuisse invidia Plutarchi Chaeronensis, quem summo apud Traianum loco esse cerneret ac dole-ret. Mihi secus videtur, nec levi de causa; quippe meminit Lucianus Marci Caesaris, ac belli Marcomannici ab eo gesti, [in *Alex. f. Pseudom.* § 48.] Διαπέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides, ut non tantum belli meminerit cum Marcom. & Quadis; sed Marcum θεὸν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae cessisse. Quare extra controversiam poni debet, Lucianum tum Marci Antonini Philosophi aetate vixisse, cum referat sermones, quos habuit ipse cum Alexandro Pseudomante, tum sub Commodi Antonini philosophi filio. --- Meretur locum inter Historiae scriptores, non ob *Ver. Hist.* libros, sed propter tractatum *Quom. Hist. sit scrib.* de *Dea Syria*, ac *Macrobios*. Eunapio vero refertur inter vitarum scriptores propter unam *Demonactis* vitam. --- *Gul. Philander* ad Vitruv. Apollonii vitam Luciano huic adscribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pseudom.* eodem propendere arbitror: sed Lucianum minime esse huius vitae scriptorem, facile probabo; nam Epicurei ridet omnes praestigias ac vaticinia. Lucianus autem tam Epicureae sectae ad-dictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel eius Alexandrum oculis

percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis eius scriptis patebit; & qui etiam Epicletum probavit.] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voss.* quod Lucianus, ostensurus a cuiusmodi praeceptoribus hauserit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἐραστής γόης, --- huic se eum prostituisset, ac mercedis loco κακίαν, seu maleficium artem, reportasse: fuisse autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cuius omnes imposturas probe calaverit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστής, τὸ γένος Τυανεύς τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδόντων. Quae manifeste indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox subiicit; Ὅρῳ ἐξ οἷας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Haec pluribus commemorare visum fuit, quo pateat cuivis, quam inanis sit suspicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abiudicant Philostrato.

Vossio maximam partem adstipulatur HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29 b. scribens: *Variis e Luciani locis patet, eum floruisse sub Antoninorum imperio & Commodi: hac sane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim solus eius Pseudomantis seu Alex. qui omnem, si quis est, scrupulum demat: in eo δὲ vocat Marcum Philosophum, ex quo recte collegit Vossius, l. d. eum de hoc Imperatore iam defuncto & in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri mendax Antonini Pii & Marci aetate fit exortum, --- ea vero de re Lucianus tanquam*

*sibi comperta & explorata, quaeque se contigerit vi-
vente & vidente, scribit, quod recte Marçil. cum alibi.
tum ad Philopatrin observavit: de hoc autem oracu-
lo legendum suadeo prodigiali doctrina virum Ezech.
Spanh. de Uf. & Praest. numism. p. 176. Demonax,
cuius buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit tem-
poribus: inter alia vero meminit Herodis Sophistae,
quem Marci Philosophi praeceptorem fuisse Capitoli-
nus tradit: cetera de Sostrato, quae ibi sequun-
tur, etiam allegavit Solan. ad Demonactis § 1.*

IOAN. IONSIUS de Scriptoris Historiae philo-
sophicae, L. III, c. 10, § 6, p. 60, de Nostro
haec praedicat: Lucianus patria erat Samosatens-
sis, teste ipso de se libro, *quomodo Historia sit scri-
benda*, quo libro Avidii Cassii post Lucium Ve-
rum defunctum Anticaesaris sub Marco occisi ae-
qualem se esse indicat: & Vologesi, Frontonis,
Titani & Severiani meminit, ut coetaneorum,
ad Celsum quoque dialogum scripsit. Hic vero
laudari debet, quod *Demonactis* philosophi vitam
literis prodidit etiamnum superstitem. Vixit De-
monax ille sub Antonino Pio & M. Antonino, ae-
qualis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae,
Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & sub Mar-
co flammis se devovebat, Herodis, Onocrati Cy-
nici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomasti-
cum Commodi Imperatori nuncupatum reli-
quit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri consu-
laris, Rufini Peripatetici, ut ex *Demonactis* vita
apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam
Eunapius prooem. Λουκιανὸς δ' ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ
σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημόνακτος φιλοσόφου
κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ
βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. Lu-
cianus Samosatensis, vir ad concitandum risum fa-

Elus, *Demonactis* sua aetate philosophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, *seriam operam consumpsit*. Edidit quoque Demosthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philosophorum, & Vitarum auctorem, quo dialogo cuiuscunque sectae philosophos mire exagitat. Fuerunt, qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philostrato scriptam Luciano adscribere malint, quorum sententiam iure improbat *Vossius* Hist. Gr. II, 15. Diverfus a nostro est *Lucianus* ille, cuius meminit Laërtius L. VI, *Diog.* [i. e. L. VI, Sect. 73, p. 349, ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστη ποιῇ. εἰ γὰρ αὐτοῦ αἱ τραγωδίαί, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὃν φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευταίην αὐτοῦ συγγράψαι. quod nihil mirum, aliquot enim ille seculis antiquior nostro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cuius alia quoque patria ibi commemoratur.]

De Theologia autem Luciani, dissertationem Ienae habitam sub praesidio *I. Phil. Treuneri*, idem *Ionsius* prodit p. 208 L. III, cuius & *Fabricius* meminit in *Bibl. Gr.* eamque indicat Ienae prodixisse 1697, ut supra vidimus. Si illius compos fieri potuisssem, nonnihil inde delibasssem: sed cum eam investigare ἀδύνατον sit, videamus, num quid *I. A. FABRIC.* amplius de nostro habeat, praeter iam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* scriptam. Concinnavit *Fabric.* catalogum singulorum Luciani scriptorum, cum brevissimo eorum argumento; sed satis de his iam actum: ideo pauca, ad aetatem Nostri facientia, & alia quaedam singularia tantum inde exhibeamus. Pag. igitur 496 de *Differt. Quom. Hist.* agens, ait: liber ad Philo-

nem, quo Milefium quendam, tum Creperium Calpurnianum Pompeiopolitam, Callimorphum Medicum hastatorum legionis sextae, Philosophum Corinthium Antiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalassensem, Pisidium, aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165 commissi scriptores perstringit, tum docet historicum alienum esse debere a rationibus encomii & invektivae, nec voluptati consulere alii lectorum, nisi quae ex veritate consequatur --- res narrare libere, perspicue, graviter, non paucis illis, ad quos scribentis amor, odium, metus & spes forte spectat, sed omnibus, & posteris praecipue. Lucianus promittit *ib.* § 23, se in alio opere ostensurum, prooemia quaedam Historiarum esse, vulgus lectorum latentia. Nisi respicit alterum locum § 52 seq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hist.* a § 52 ad 56, ubi prooemiorum virtutes, absentiam, exempla prodit; nisi dicas, promissum eius § 23, verbis *ὥς ἐν ἄλλοις δείξομεν* comprehensum, spectare prooemia sua aliis dialogis praefixa.

De MACROBIIS Luciani ad Quintillum scriptis notat idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promittit § ult. *Macrob.*] ad eundem Quintillum vel intercidisse, vel a Luciano non esse scriptum. Sed unde hi suppleri queant, vide ad *Macrob.* § 29, in not. *Maii.*

De MERCEDE CONDUCTIS dissertationem ad philosophum *Timoclem* esse conscriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, observat idem, nihil vero de tempore, quo scripta sit, hinc eliciendo, (forfan quia difficile diiudicatu, Stoicisne

is Timocles, an alius, vid. not. ad Dialog. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.)

Apologiam vero PRO MERCED. COND. ad *Sabinum* philosophum & ipsum, atque amicum suum esse conscriptam, qua probet, ad se non spectare, quae superiore libro differuit, licet aetate provectus (ἐν γήρᾳ ὑστάτῳ, § 4.) sub Imperatore Remp. suscepit tractandam, (procurator, ut videtur, in Aegypto constitutus a M. Antonino Imp.) notat idem.

Tum DE MORTE PEREGRINI differit: eum philosophum Cynicum Parianum ex-Christianum fuisse, qui senex se ipsum post Olympia celebrata A. C. 169, die 16 Iulii, in Arpina, quae viginti stadiis Olympia distabat, consensu rogo, spectantibus omnibus combussit, Epistola ad Cronium de *Mort. Peregr.* Non integrum ad nos pervenisse hunc libellum, contendit idem *Fabr.* in nott. ad eiusd. *Peregr.* § 11. [sed refutatur a *Solano* & *Gesnero.*] Peregrinum a Christianis reiectum fuisse, innuit Lucianus § 16, quod de idolothytis comedisset --- ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων. Varias hinc inde in CHRISTUM & Christianos effutit blasphemias § 11 & 13; & per νομοθέτην πρῶτον Christianorum, *ibid.* videtur intelligere Ioannem Evangelistam, qui in Evangelio & Epistolis unus maxime omnium commendat illam, de qua Lucianus, ἀδελφότητα. Quae § 39 de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctissimo *Lemonio* vix crediderim perstringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod § 41 traditur, ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epistolas misisse, διαθήκας sive praecepta, ad-

monitiones & leges. Fuit haec sententia magni *Pearsonii* in *Vindiciis Ignatii*, parte 1, p. 6.

Dein de RHETORUM PRAEC. ait: hoc libello Iulium Pollucem perstringi, cuius Onomasticon habemus, auctor est Graecus Luciani Scholiast. Sed vide, quae adversus hanc sententiam differit Pollucis editor *Hemsterh.* in prolegomenis p. 31 seq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari existimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noster ad c. 1 h. l.

De DEA SYRIA haec observat: scriptus est hic liber dialecto Ionica, & Luciano hinc abiudicatur a Petro Iurieu in *Hist. Critica rituum Iudaicorum*, Gallice non ita pridem edita. Sed *Arrianus* quoque, cum reliqua Attice scripsisset, nonnulla (ut *Indica*) scripsit Ionice. De Dea Syria consulendus praeter laudatum Iurieum *Seldenus syntagm.* 2 de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis § 12, & columba § 33, a Luciano traduntur, illustrat *Octav. Falconerius* in *diff. ad numum Apameensem* T. X *Antiq. Graec.* p. 678.

TIMON, de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, fufius eidem enarratur: quae omittimus, ex nota eiusdem historica hoc addentes, (quia *Solan.* ait, aetatem eius assignari non posse:) *Timon Atheniensis Echecratides e tribu Colytto. clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci. quod gestum ab Olymp. LXXXVII. 1, ante Christ. 432. Timonem se ipsum deferentem ob Alcibiadis amores finxit Liban. Decl. IX. T. 1, p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7 Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocavit Timonium. in ea deinceps Timonis instar procul ab hominum consortio victurus. teste Strab. L. 17,*

p. 745. *Conf.* Plutarch. in *Ant.* p. 948 seq. qui praeter dicta eius quaedam & Callimachi Epigramma affert Timonis Epitaphium. & ab Aristophane & Platone Comicis ob misanthropiam reprehensum refert. At Pseudo-Plato philosophus Ep. 24, inter eas, quas Allatius edidit: συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὐρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνατο διήρῃα φιλεῖν. De hoc Timone & morte eius Suidas in ἀπορρήγας. Hunc inferorum ianitorem fingit Lucianus, Ver. Hist. c. 31. Fuit & alius Timon iunior Sillographus poeta, patria Phliasis, ἰδιοπράγμων & ipse, teste Laërtio IX. 112, discipulus Pyrrhonis Sceptici, de quo supra L. III. c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memoratum Ptolemaeo Hephaestioni L. 4, & Timonem, quem in Sympotiacis suis colloquentem inducit Plutarch. Faber in nott. quas seorsum adiecimus, eum ad annum ante Christum 429 refert; sed Fabricius Chronologorum recentiorum calculum videtur secutus. Multa de Timone etiam Hemsth. in ed. Luciani minore, ubi summis laudibus hoc ingenii Luciani monumentum effert, at nihil de eius aetate, quam curiosius hic investigare nihil opus credo. Addo tantum Photium, qui Epist. CIV, p. 149: *Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus, prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.*

Philopatin demum quod Fabricius contra aliorum sententiam Luciano tribuat, nihil esse, iam occupavimus supra, ad Diff. Gesneri de illo provocantes.

Celebratissimus PETR. BAYLIUS in Lex. Historico Critico, quod miror, de Luciano separatim non agit; in transitu tamen suum de eo iudicium profert in notis ad tit. PERRIERS, T. III, p. 678,

b. ubi ait: Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falforum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemptum cultus Ethnici inspirando efficere, ut credentes fortius verae fidei adhaererent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed Lucianus, qui adeo subfannavit falsos Ethnorum Deos, omni-que iucunditate perfudit descriptionem ineptiarum & fraudum, quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, & quia se aequae indifferentem, vel aequae aversum a veritate praebet, quam a mendacio.

Idem BAYL. T. I, tit. APELLES, not. p. 258 b, anachronismum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* § 2, Apellem proditoris accusatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cuius tamen conspiratio spectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quandam conspirationem sub Ptolem. Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem *ibid.* p. 653, tit. BRACHMANES, observat, Lucianum horum sese cremandi intrepidum morem opponere morti Peregrini, medias in flammis subito insilientis, ac velle methodum Brachmanum, qui sese tenebant immobiles, dum igne affarentur, multo esse gloriosiore, superque his

Baylius ita iudicat: Ecce quomodo homo derisor omnia carpere novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum accusasset inertiae, ac dixisset, pacisci cum morte quaerit, ac sensim sensimque se confirmare studet: plus enim animi ostenderet, ubi se uno saltu in rogam coniiceret.

At iustius, ingeniose Bayli, forsitan obiiceret, quod eundem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet *pro Merced. Cond. § 4*, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aequae rideat, omnino licuit ei dicere, Brachmanes esse fortiores: si tamen ea mens est Baylii, oportuisse Lucianum in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare eiuidem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte iudicavit.

D. TILLEMONTIUS in Hist. Imperatorum T. II, part. 2, art. 29, p. 707 — 10. cuius verba sic verto: Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare aggressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aequae ac LUCIANUS, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam eius rogatu conscripserat. (vid. Alex. f. Pseudomant. § 1 & 48.) Ille LUCIANUS & hodie perceleber est scriptis suis, quae ob linguae Graecae puritatem stilumque politum, iucundum, vividum, & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aequae subfannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemii & Athei

trahit, teste Suida. Namque & philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian.* Pseud. c. 61, *Phot.* c. 128, p. 309, (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni additus fuit, neque dogma certum & constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, & omnia ridere volens. Quod ipsum apparet ex quatuor versibus, qui tempore Photii eius operibus praefixi legebantur, [iam Epigrammatum primum est.] Sed quod praeterea scripta eius reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non maiorem pudori, quam religioni, reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. *Quom. Hist.* c. 24.) fortuna tenui, per aliquod tempus causas dixit, (adi *pro Merced. Cond.* § ult.) & extrema senectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5, 9 & 12.) non aliam forte occasionem nactus, qua paupertatem effugeret. (ipse nos & alia plura figularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus, eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166, vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii.) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Traiani (Baron. 171, § 7.) *Suidas* addit, referri, eum a canibus discerptum interfuisse, in poenam, quod ausus esset cavillari IESUM CHRISTUM, (quod forsitan ne ipsi quidem daemones unquam sunt ausi. Nos vero optarem id testimoniis melius comprobatum.) Creditur etiam, nonnullorum dictum, quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo *Suidae* male intellecto, & ex eo, quod maiorem Christianismi notitiam habuerit, quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171, § 7.)

Non habemus historiam, quam conscripserat de Sostrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian. Demonaët.* § 1.) cuius vita maxime dura fuit atque austera, & cuius vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam Philostratus reliquit. (*Voss. Hist. Gr. L. 2, c. 15, p. 233 & 234.*)

Eunapius pr. p. 12 & 13 asseverat, hunc, qui tam pauca composuit seria opera, auctorem esse vitae philosophi Demonaëtis, cuius per longum temporis spatium discipulus fuerit. Eum omnium, quos noverit, maximum nobis philosophum facit. Interim apparet, eundem tamen modo fuisse Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum; quam ceteros. (*Luc. Vit. Demon. c. 3, 4 &c.*) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli satis favebat. [Verba Tillemontii erant: *Il avoit peu ou point de religion.* & ut id demonstret, allegat *Demon. p. 547* ed. Par. i. e. § 5 editionis nostrae; sed locum inspicienti patebit, non id dicere Lucianum, ut ad finem huius vitae ostendam.] quod tamen in eo melioris notae est, in eo consistit, quod claro loco natus, (*Dem. c. 3.*) opibusque, eloquentia ac scientia instructus, (*ib. c. 6.*) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem sibi asciscere volens, qui ei ministraret aut ferviret. (*ib. c. 5.*) Sed finis huius splendidae virtutis fuit, quod videns se centesimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipsum sibi amplius ministrare posse, fame interire mauerit. (*c. 65 & 66.*) Natus erat Cypri, (*c. 3.*) sed vitam transegit Athenis, (*c. 11.*) ibique obiit magna cum existimatione Atheniensium, tam in vita, quam post mortem. (*ib. c. 66.*)

Narratur de eo, cum Athenienses pugnam gladiatoriam vellent instituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipsum eos monuisse, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam misericordiae consecrassent, destruerent.* (c. 57.) Cumque Imperator ex eo quaeri iussisset, quaenam optime gubernandi ratio esset, respondit, *pauca loqui, audire multa, & nunquam irasci.* Nullo casu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non maius bonum in vita agnoscens, quam amicitiam. (c. 10.)

Optarem, pergit idem, hic enarrare posse complura iucunda, quae acciderunt, & ad bene instituendam vitam utilia, quae Lucianus suis operibus immiscet, & inprimis historias, quae ipsius tempore contingere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat; sed hoc ab instituto nostro longius nos abduceret. In quadam harum historiarum (*Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adversus ceteros Septemtrionis barbaros, maxime contra Bospori accolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44, 51 & 54.) Leucanor forsitan successerat Rhoemetalci, qui erat rex Bospori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pseud. c. 57.) Naves, quae Lucianum servaverant, ut mox videbimus, vehabant legatos Eupatoris eiusdem terrae regis, quae in Bithyniam proficiscebantur ad solvendam pecuniam quotannis a se debitam, aut ad accipiendam eam, quam Romani ipsi solvebant: verba enim auctoris ἐπὶ κομίδῃ, dicto c. 57 *Pseudom.* [sed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi posse haec verba] utrumque sensum admittunt. Eubiotus in bello

contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, fecundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id est, ut existimo, incolis urbium Graecarum Chersonesi: idque eorum confirmat sententiam, qui credunt, istam regionem paruisse imperio regis Bospori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2, p. 711, historiam Alexandri impostoris ex Lucian. enarrat, quam ex Nostro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713 seq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus: Fama Alexandri mox in Italiam usque delata est, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, sed admodum superstitiosum, quique eo dementiae processit, ut aetate valde profecta filiam huius impostoris duceret, credens Lunam eius esse matrem. Falsa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pseudom.* c. 27.) auctoritatem eius non minuebant in mentibus illorum, quos daemon captivos tenuit, quique merebant, ut spiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem, quae eos ad salutem perduxisset.

Eo porro insolentiae progressus est, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae, quae imaginem suam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur, num id obtinuerit. [sed ex parte obtinuisse existimat *Solanus* in nota ad c. 58 *Pseudom.*]

Fraus tandem desiit morte impostoris. --- Periit enim ante *M. Aurelium*. (si ille idem est Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29 & 30 ait, circa annum 180 conspici sepulcrum in area, *grande place* (foro maiore) Pariae urbis Hellepontii, in eodemque foro statua etiam erat Alexandri, cui sa-

crificabatur ut Deo, festaue publica instituebantur, spe obtinendae sanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accusare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti: sed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam sumere potuit, quam eius vitam, postquam obiisset, scribendo. Ibi se inimicum eius profitetur, adeoque accidentia quaedam addidisse potuit, quibus hunc impostorem magis diffamaret. Ipsius tamen historiae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut suspicari non liceat, veritatem ab eo esse adulteratam.

Eiusdem Tomi p. 724 *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrensi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in asinum, ex quo *Lucianus* aequae atque *Apuleius* suam hauserint narratiunculam. [Sed cum ex *Vossii* Hist. Gr. haec tantum afferat, *Solanusque* & *Gesnerus* in notis ad istum Dial. cap. 1, hoc aliquanto pluribus dixerint, isthoc mitto, *Gesneri* sententiae interim omnino assentiens, Lucianum ista scripsisse; stilus enim & ingenium plane respondent: sed fictionem forsan ex altero hausisse, insertis suis iocis, quibus absurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac superstitionem derideret; licet idcirco lascivum hoc scribendi genus minime probem.]

BIOGRAPHI ceteri vix quidquam de Luciano singulare afferunt; sed Suidam fere solum sequuntur, vel Bourdelotium, a quo circa iter Luciani tamen aliquantum discrepat *I. C. Iselinus* in Lexico universalis Historico-Geographico haec referens, quae addere visum fuit, quia corpus illud Germanice conscriptum paucorum in manibus est: Initio, ait, caudicibus evadere studuit; sed

cum lites forenses ei displicerent, philosophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum concessit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam se contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90 annos produxit, scilicet a tempore Imperatoris Traiani, ultra finem imperii M. Aurelii; sub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti est constitutus. Fuit quidem summi vir ingenii atque eruditionis, sed nulli religioni addictus, ac scurra Christianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Christianismum professus, & propter dissolutam vitam a fide rursus descivisse. *Suidas* a canibus discerptum prodit. Auctores vero, unde haec hauserit, *Iselinus* allegat hosce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128, *Suidam.* *Voss.* de rhetor. antiq. c. 12, de Hist. Graec. L. 2, c. 15, *Ablancourt.* & *Ionsf.* de Script. histor. philos. l. 3, c. 10, ac *Fabr. Bibl. Gr.* p. 485.

HOOGSTRATANUS vero in Lexico eiusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, si ea, quae de Philopatri ab antiquiore Christiano scripto praedicat, excipias, iudicium addens: non solum ex maximis sui aevi ingeniis fuit, sed & omnis antiquitatis. In operibus suis utile dulci miscere scivit, erudire simul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia coniungere. Perpetuum in eius scriptis videas iocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philosophorum. In iisdem subinde ingentia praebebat virtutis exempla, imaginesque philosophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inspirans, quae ita

deridicula proposuit, ut odio digna appareant. Nonnulli credidere eum Christianum fuisse; &, si Dialogus de Peregrino revera ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Traiano natus fuit, contingere non potuit. Illi, qui Lucianum impium ac sine religione nobis describere, recte iudicaverunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poetarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo iure impietatis vel Atheismi accusatur, respectu existentiae & cultus veri Dei, quia nunquam alterutrum impugnavit.

HENR. DODWEL in Dissert. de *Isidoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2, p. 62 & seqq. accuratius, quam quisquam priorum, de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, Lucianus, qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [in *Macrobiis* c. 15.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecunque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gofethro* illius fratre, & *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis* Principibus. Non alium librum intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum, quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, auctiorem. Nec alium proinde auctorem quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum iura in Parthorum ditionem quasi e postliminio re-

vocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae* mansiones, non *Parthiae* appellavisset, & *Persiae*, non *Parthiae*. Periegesin. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo imperio Scriptores iuniores, iure imperii ad *Persas* translato. Immo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* pervenisse non uno in loco ipse testatur: *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πῶδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis* πορθμείον intelligit) ἔχοντα. Rursus *ib.* c. 4 f. ἐν γῆρᾳ ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν αὐδόν. Iterum γῆρας caufatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *senibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6 f. *Ibid.* suos de *Sileni* senectute iocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum* *Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον, cap. 1, sibi confert τηλικῶδες ὄντι cap. 7. Vereturque, ne ad leviora stilum convertens videretur κομιδῇ μετριακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι, *ibid.* Tum χαλεπὸν γῆρας c. eod. a iunioribus sibi exprobratum esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκόνης, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & υποπόλιον γένειον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuisse, testatur *pro Merc.* c. 12. Et *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse, innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες c. 11. Ius etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed maiorem praeterea habuit dignitatem, quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a

principis persona illum abesse non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξάπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορίας τῶν δικαιολογούντων ρυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδίδοναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰεὶ χρέον ἀποκεισομένης. *ibid.* cap. 12. Itaque stipendium accepit, non ιδιωτικόν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. *ibid.* Et quidem illud πολυτάλαντον. Nempe τῆς μεγίστης ἀρχῆς quodammodo κοινωνός, *ibid.* cap. 12. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, aerae nostrae 202, quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo scripsit hac occasione in *Christianos Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teste *Spartiano* in *Sever.* c. 47. quem nos potius credimus fuisse *Lampridium*. Nam praevias huius *persecutionis Christianorum* κωμωδίας memorat testis horum temporum exceptione maior *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad scurrae celeberrimi *Philopatridem*, si minus *solam*, ad saltem cum aliis minoris notae *Comoedis Antiochenis*. *Comicae* enim lasciviae infamia urbs utraque inclauit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Iulianum Apostatam*, *Alexandriae* in *Caracallam*. [sed non tam fero collocandum *Lucianum* mox videbimus.]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scriberet *Philopatridem*. (*Philopatr.* c. 22.) Hoc e nomine mensis colligimus *Mesori Alexandrini*.

non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas* & regiam *Susa* nominat *Lucianus*, pro *Parthis* & regia illorum urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stilum affectat *Comicum* e veterum poetarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in libro, *quomodo scribenda sit Historia*, coaevalorum scil. scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli *sedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio, ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis historiis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem nominibus appellarit, quibus tum vulgo appellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Arenas Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggressus est, a temporibus *Traiani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infelicit. Sed melius *Severus*. Et quidem mala illa *Christianorum* mundi *finem* in dies expectantium de *Republ. Romana auguria*, quae perstrinxit in *Philopatride Lucianus*, causam *persecutioni* dedisse verisimillimum est, quae *Christiani* nominis *hostes* pro argumento animi in *patriam* infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore *Christianorum* metus, ut *Iudas* decimum *Severi* annum pro *Danielis συντελειᾱ* habuerit, ap. *Euseb. H. E. VI, 7. S. Hieronymi* de *Script. Eccl. in Iud. & Chron.* Non est certe, cur hoc miremur in Principe *saevissimo*, eodemque *Astrologiae ominumque* studiosissimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *senectutem*, si fuerit *sexagenario* maior. Ea certe aetate suam fuisse dicit *Hermotimum* c. 13 & seqq.

item *ib.* c. 77. Sic autem de eo postea: γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σαρφῇ ἔχων. c. 78 f. Verba fere ipsa sunt, quibus *suam* ipse tum *senectutem* descripserat. Erat certa aetas illa ὠμογέροντος, illius nimirum, qui *primam* senectutis metam fuisset ingressus. Hoc anno *veteranis* honesta *missio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reipubl. gerendis excusabantur. Ut proinde *sera* esset *honorum* merces, cum alii a *capeffendis* honoribus *excusarentur*. Ego tamen illo anno paulo *seniorem* existimo *Lucianum*. Illius aetatem ita colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripsit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut studium *philosophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principi* indignum ostenderet. Sic *Marcum Cassius* anum *philosopham* appellaverat, & *Dialogistam*. Vit. *Avid. Cass.* c. 2 & 3, cum aliud praeterea nihil haberet, quod obiiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philosophatur*. & *quaerit de clementia*. & *de animis*. & *de honesto & iusto*. *nec sentit pro Republica*. Hunc ergo traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Clazomenii*, cuius *animam* pro arbitrato suo e corpore egredi solitam fabulantur *Muscae Encom.* p. 376 ed. Graev. Fingit nimirum, in *Marco* iam agere illam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe personam non *suam* agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*. sed *Marci*. Stoicum *Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. Sexagenarium illum facit, maioremque natu, quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam senis *elementarii* sustineret, quod *Marco* obiectum, *scholas philosophorum* frequentanti plusquam quinquagenario. Egit tum annum aetatis LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in aetate discessit, ne illum videretur dedi-

ta opera designare, & quod aetas illa, quam dixi, magis ad *senectutem* videretur accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus pallium philosophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo spectabat, ut similiter *philosophi* personam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat, personam *Principis*. Sic enim personatus *Hermotimus*. (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσσομαι, ὥς εἰδεῖν ἅπαντες, ὅτι μήκῃ ἐτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo philosophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abusum* tantummodo *philosophiae* perstringat, non veram *philosophiam*. Nempe quia *causa* ipsa, quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat, quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae *philosophiae*. Eodem denique spectare censeo *Dialogum*, de *fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut se muniret in illos, qui, *Cassii* causa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi *conscium* ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in *universalibus*, nec ad *causae* meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso anno, quo defecit *Cassius*, *Hermotimum* scripserit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadagesimum*. Itaque post mortem *Vetri*, media hieme 169 aerae nostrae *Christiana*, cum *Tribunitiam potestatem IX* haberet ipse *Verus*. Et tamen ante annum 173, si *Marci* gener fuerit *Pompeianus*, quem in *sequentem* annum *Cof.* designabat *Marcus*, cum de *Cassii* causa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam *Coff.* anni 175 defecit *Cassius*, cum, metu *Cassii*, *Roma* arcesceretur *Commodus* ad *virilem togam* in limite recipiendam: cum

Tribunitiam potestatem daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi potestates*. Sic natus fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Desiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσθετος, Somn. p. 1. ἀντίπαις, p. 11. κομιδῇ μεράκιον, *Bis Accusf.* p. 231. Est autem *Luciano* μεράκιον, qui annos natus esset XIV praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν, *Philopseud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem, qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. ib. p. 344. Πρόσθετος ergo, qui illa aetate paulo inferior erat. Sic tamen, ut eam proxime attingeret: ἀντίπαις propterea seu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum egressus esset, quae Romanorum erat *adolescentia*. Notae hae in annum conveniunt aetatis ¹⁴f₁₅, aerae nostrae 149, quo patriam reliquerit *Lucianus*. & peregrinationes versus occidentem suscepit, *rhetorices* studiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Affyriaca*. *Candyn indutus*, nescius quo se verteret, *Bis Accusf.* p. 231. Conveniunt satis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua eiusdem tempora. Proximis aderat *Olympiis*. Olympiadis nimirum 233, quae anno aerae Chr. 153 celebrata est. Prima enim erant *Olympia* eorum, quae quater tum viderat *Lucianus*, cum scriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa, quibus se combussit *Peregrinus*. de morte *Peregrin.* p. 583. Tum comitem navigationis ipsum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria* *Lucianus*. p. 589. Postquam evagatus fuisset per *Ioniam*. *Bis Accusat.* p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae ¹⁸f₁₉. Sic tria, quibus postea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient ²²f₂₃ ²⁶f₂₇ ³⁰f₃₁, *Christi* autem 157, 161, 165. Ante annos, quam scriberet *Hermotimum*, xv, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν, ad philosophiam illum

hortatus fuerat *πρεσβύτερος* quidem, quem ille ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contempsit. *Hermotim.* p. 521. Aetatis suae anno ²⁵f₂₆, Christi 160. Anno autem aetatis suae ²⁸f₂₉, Christi 163, in *Ionía* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes. *Quom. srib. sit Hist.* de peste *Nisibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν βασιλείαν γῆν πολλὴν progressa. Locum autem *Ioniae*, quo praecipue versatus est, *Ephesum* fuisse, colligimus e *Pseudologista* p. 437 & 444. Anno aetatis ³¹f₃₂, Christi 166, scripsit librum *Quomodo scribenda esset Historia*. Post *συνεχεῖς νίκας* p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* & *Medicus* appellatus est, & *Imp.* II, III, IV, πάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset. p. 624. Quae huius anni notae sunt. Iam erat in *Ionía*. p. 611. Πρώην in *Achazia*. ib. *Corinthi*. p. 614. Quod scilicet *Olympiis* superiori anno interfuisset. *Pestis* adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένοις. pag. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam* usque secuta est. *Capitolin. Ver.* c. 9. *Vologesum* praeterea memorat p. 612, 615 & 624. *Osroem*, p. 615. *Priscum* ducem, p. 616. *Huius* nimirum belli nomina. Hoc primum opus scripsit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento est usus, cur etiam ipse manum calamo admove-ret, quo & *Iuvenalis*, a multitudine eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum describendum susceperant. Nec vero ullum alterius generis scriptum a se editum fuisse innuit, aut novum sibi fuisse scribendi dumtaxat argumentum, aut *Historiam* a se illorum exemplo scribendam. Immo alienum se ab illo argumento satis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Historiam* pro stili *historici* exemplo scripserit, in eo lusit tantum-

modo, & pro more suo *cavillatus* est. *Satyra* enim illa verius in *Historicos*, quam *Historia*, appellanda erat. Cum scriberet in *Indoctum divitem*, p. 386, ait quidem fuisse quendam, qui *χθὲς καὶ πρῶην* *Peregrini* baculum emisset, cum quo in ignem infiluisset ipse *Peregrinus*, quod fieri potuit multis a morte *Peregrini* annis. Et certe *Regem* tum memorat *unicum*, p. 390, dumtaxat *παιδείαν τιμῶντα*, cui *luxus* displiciturus erat, qualis certe nullus erat post *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipse *Lucianus*, p. 380, nondum *stipendium πολυτάλαντον* adeptus. Tum adhuc *Syrus*, p. 388, necdum, ut postea, in illustrem aliquam *Graecam* civitatem ascitus. Certe post annum *Aer. Chr.* 169, quo discessit *Lucius*. Forte post caedem *Cassii* A. D. 175, cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo sequitur, annum fere 90 attigisse *Lucianum*, siquidem *eousque* superstes fuisset, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* esse non potuit, cum scriberet de *Macrobiis*, quo opere nostri meminit *Isidori*. Alioqui certe *suam aetatem* non tacuisset, qui *Iuniores* sese multos *Macrobiis* accensuit. Vidit ille senem *Demonactem* & cum eo versatus est, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphrodit*i sub *Nerone*, & quem nos alibi sub *Hadriano* periisse probavimus. *Diff. de Aet. Peripli Mar. Euxin.* n. 10, 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68, ad primum *Alexandri* annum A. D. 222, spatium est annorum plusquam 150. *Pii* certe imperio non admodum provecto (qui A. D. 138 coepit) *Lucianum* inclaruisset multa docent, antea proinde *natum*. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum scripta *Isidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, siquidem *Artaxerxi* par *aetate* fuisset non *Isidorus* ipse, sed parentes dumtaxat *Isidori*. Ita-

que quam certum est *nostrum* esse *Isidorum*, quem testem advocat *Lucianus*, tam certum etiam esse necesse est, alium esse ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Persarum* regem, quem in *Isidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui subiungimus, quae ad illius dicta commentatus est M. V. LA CROZE in *Miscell. Berolin. Societatis Regiae*, part. 1, p. 27.

Inter eos scriptores Graecos, qui aetatem tulerunt, vix ullum esse ferme contenderim, qui tot ac tantis se dotibus ingenii lectori commendet, atque *Lucianus*. Etenim sive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, sive ad festivissimos scriptoris elegantissimi iocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philosophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare possis. Itaque nonnunquam subiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab instaurationis literarum studiis floruisse novimus, nemo inventus sit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo scriptore adornando supra Grammaticas observationes assurgere conati sint. Latent haud pauca in *Luciani* scriptis, idonea rebus historicis illustrandis; quod hic brevi & properato specimine demonstrare constitui.

Edidit nuper vir insignibus eruditionis & humanioris literaturae monumentis merito celeberrimus, *Henricus Dodwellus*, dissertationes in minores Geographos a viro clarissimo *Ioanne Hudson Oxoniae* editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam scriptis suis illustrarunt, accuratissime disputat. In ea autem, quae est de *Isidoro Characeno*, Tomo secundo Geographorum, *Luciani* aetatem & res gestas, occasione data, ex

ipsis elegantissimi scriptoris lucubrationibus, ita illustrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum esse videatur. Sane licet vir eruditissimus semel & iterum fortassis a vero aberrasse censeretur, multa tamen sunt, quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controversiam temporibus suis assignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingeniosissimam coniecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum scriptum esse contendit, ut Avidio Cassio blandiretur, & philosophicos Marci Aurelii mores sale satyrico defricaret. Quaecunque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione clarissimi auctoris lectorem alliciunt; at in re satis obscura, vim & evidentiam demonstrationis non habent. Avidium tamen Cassium, (*Gallican. p. 453.*) Luciani popularem, teste Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samosatensi nostro innotuisse, per se omnino verosimile videtur: mihi etiam permulta anim-

1 Cl. Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514, se anno aetatis XL philosophari coepisse profitetur, quod sane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philos. c. 1.*) in omni vita philosophante viro, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab eius scribendi ratione immane quantum abit, & propterea *ροθεύσαντος* ve-

Lucian. Vol. I.

teribus Criticis merito annotatur. Credidit, post alios non paucos, vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Psalm. CIV.*) scriptum fuisse Philopatrim imperante Traiano: verum id de eo scriptore dici non potest, qui Artemidori Daldiani *Ὀνειροκριτικὰ* laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu post Luciani aetatem referendam esse eius Dialogi scriptionem aliquando demonstraturus sum.

adversa sunt, quae, Lucianum inter Avidii Cassii familiares cooptatum aliquando fuisse, propemodum persuadeant. Etsi enim celeberrimi iis temporibus Cassii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conscribenda sit historia, pag. 624.*) lucubrationibus appareat, nonnunquam tamen tacito nomine non obscure Cassius apud eum significari videtur. Crediderim sane, Lucianum tota illa προσλαλιᾷ, quae est de lapsu inter salutandum ¹, ipsum Avidium Cassium adulari, & modestè excusare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina salutatione alieno tempore usurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate constitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag. 500 & 501*) Νῦν δὲ καὶ ἔωθεν καὶ μεσοῦσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσω καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. Nunc vero & mane meridie nocteque bene valere semper necesse est: inprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eo-que ad multa sano corpore opus habetis. Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Cassium innuere videantur, cui, antequam a Marco defecisset, iam Lucianus, ut puto, adhaeserat. Eiusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν a Luciano (*pag. 489*) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora scripta est, quibus iam Avidius cum exercitu suo defecerat. Haec enim non abs re mi-

¹ Πρὸς Ἀσκληπίον, id est, ad quendam Aesculapium, scriptam fuisse credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆς προσλαλιᾶς periodum, quae non Asclepium, quem hic sibi finxit

Bourdelotius, sed ipsum Aesculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id observarem, nisi nuper Bourdelotii lapsum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuisse animadvertissem.

hi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus iaciat spes suas, & mercedem fidei in Avidium, in cuius partes Syros omnes coniurasse Dio apud Xiphilinum (pag. 491) testatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ μικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, Εἰ τα εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις βασιλικὰς. Deinde non a privato, sed ab Imperatore, mercedem accipio, eamque non exiguam, sed multorum talentorum. Postea, si, quod par est, contigerit, spes non inanis est, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur. Hinc manifesto satis apparet, studuisse novis rebus una cum Avidio (Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Cassio) suo Lucianum, nec post eius fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam, uxoris Abradatae Xenophonte cognominem, Pantheam videlicet nomine, quam Bourdelotius (in notis ad imagines Luciani) eandem esse cum Abradataea, lapsu plane ioculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse coniicio, antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen eius reticuerunt. Quae mea opinio hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est, & eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (Tom. 2, p. 7.) appellat, eamque, quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (pag.

15.) Ἐπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, ὥς ἐκ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. *Conveniebat enim, ut Imperator, qui vir bonus est & mansuetus, huius etiam boni possessione una cum aliis, quae iam habet, bearetur, ut nasceretur eius aetate mulier huiusce modi, quae cum eo matrimonio coniuncta, eius amore flagraret.* Unde manifestum, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae & Panthea dicta sit, & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorarent, Avidii Cassii, cuius nulla huiusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier, quae Graeca esset, Romani Imperatoris coniux, & Abradatae Xenophonte uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim, ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & mansuetudine morum commendat: quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis, quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit, immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutum interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alienis-

fimi iudicantur? At alia sunt, quae impediunt, quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris, neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites, quos se in Pantheae comitatu Lucianus (*p.* 7 & 24.) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem: quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum iure deducta esset in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare aggrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non est, antequam rem, ni fallor, aliis indicam de Alexandro Pseudo-Propheta Abonotichitarum attigero. Prolata sunt iam olim in medium a viris doctissimis ea numismata, quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane formam exactus est, quam Lucianus in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit, eam fraudem, quae, Luciano narrante, Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumpta, a Collega meo coniunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo, ut inde manifestum sit, tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit, tum quantum utilitatis rei literariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum Luciani sedulus inve-

stigator incubuerit. (*Lucianus Pseudom. pag. 775 & 776.*)

Cum iam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello, mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (Σεῦς Μάρκος) cum Marcomanis & Quadis confligebat. Iubebat autem oraculum, ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur. Sed praestat ipsum oraculum referre:

*Istri gurgitibus, celsi Iovis imbribus aucti,
Iniiciant binos Cybeles edico ministros.
Ortas monte feras, tum, quas alit Indicus aër,
Flores atque herbas bene olentes: moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.*

His factis, ut praescripserat, leones cum regiones hostium enataissent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea, quae Aquileiae contigerunt, cum parum abfuit, quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt.]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita iam dudum Dionis eius aevi histo-

ria, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cuius vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in eius scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut & multa alia, quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI *patria* satis constat, eamque iam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert in *Somn.* Transiitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter, quod eorum causa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subiectaque nota Fabricii: satis quoque notum, Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam, *Aët.* c. 7. Qui caudicorum gregem deseruerit, ob fraudes & mendacia, *Piscat.* c. 29, & ad philosophiam transferit, & hoc alios bene observantes audivimus. vid. *pro Merc.* c. ult. De aetate nondum confectum negotium: quare hoc experiamur, quantum licet, ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem obiiciunt, ingenioque & moribus eius disquiramus.

AETAS facilius & accuratius ex scriptis eius erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit: cum vero ad extremam se iam fere senectam pervenisse testetur in *Dissert. pro merced. conduct.* c. 1 & 4, ut satis iam allegatum supra; in sequente vero *Dial. Hermotimi* c. 13, se quadraginta annos natum diserte dicat; perversio ordinis facile patet, aequae atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli

prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Iuvant tamen eiusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis*, quas ut aequales alloquitur, aut paulo ante se defunctas indicat: ex *auctoribus*, quos allegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subiunximus, & ex *factis historicis*, quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium, quos memorat, virorum, sunt: *Alexander impostor*, *Apollonius Thyanaens.* (*Alex. c. 5.*) *Arrianus*, (*Alex. c. 2.*) *Celsus*, (*ibid. c. 1*, & not. *Sol. item c. 17 & 21.*) *Cronius*, (de quo *Gesn. ad Peregr. c. 1.*) *Demonax*, *Epicletus*, *Herodes Sophista*, (*Demon. c. 24.*) *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex. c. 60.*) *Peregrinus*, *Quintillius*, (ad quem *Macrobius* scripsit. ubi conf. not. *Sol. annum Christi CLXXI* indicantem) *Rutilianus*, (*Alex. c. 30.*) *Sabinus*, (*Merc. Cond. 1*, & pro *merc. c. 15.*) *Sofratus*; ut ceteros mittam ab *Ionio* supra iam indicatos. Ex his omnibus liquido affirmari potest, verissimum esse, quod *Hemsterhusius* in praefatione *Pollucis* statuit, floruisse *Lucianum* sub *Antoninorum* & *Commodi* imperio, ob rationes ex vita *Alexandri Pseudomantis* iam allegatas. Ipsum autem annum nativitatis ac mortis *Luciani* definire est ἀδύνατον illud tamen, quantum colligere ex ipso potui, propius iam statuere possum, vixisse Nostrium ab anno Christi CXX ad CC.

Sed incipiamus ab *Epiclreto* cum nostri tempore comparando. Hic si ad *Marci* usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad *Laërt. T. 2*, p. notar. 1, ex *Suida* & *Themistio* asserit, (vid. *Themist. or. XII*, ut in *Menag. nott. allegatur*, vel *or. V*, p. 63 edit.

Parif. ubi invenio, multa commiffiffe Epicteto utrumque Antoninum) etiam ferius collocandus eft Lucianus, quam adhuc factum: loquitur enim de Epicteto ut iam aliquamdiu defuncto, *Adverf. Indoct.* c. 13 narrans, *fua aetate fuiſſe, & forte adhuc ſupereſſe, qui lucernam fictilem Epicteti Stoici 3000 drachmis emerit.* Illa autem verba, & forte adhuc ſupereſt, indicium praeſent, iam aliquod tempus ab Epicteti morte elapſum. Eundem vero libellum *Adverf. Indoct.* ſcriptum eſſe paulo poſt Peregrini in rogam inſilientis mortem, docet c. 14, ubi heri & nudius tertius aliquem emiſſe eius baculum, refert. Cumque *Aul. Gell.* XII, 11, Peregrini vivi, quicum ipſe colloctus fit, meminere, nihil de eius morte; patet, Lucianum & Gellio aequalem, ſed & aliquanto poſtior. Peregrini autem hanc mortem contigiffe *Solanus* exſtimat anno Chriſti CLXV. quod non repugnat ſententiae, nempe Epictetum tum iam aliquamdiu ante eſſe defunctum, cum Lucianus *Adverf. Indoct.* ſcriberet, adeoque Lucianum eum potuiſſe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum ſtatuit; ſi hic ſenex ſub Nerone iam vivens Adriano familiaris, (vid. *Ael. Spart.* c. 16, p. 159.) ad Marc. uſque vit. protraxiſſe potuit, ut etiam Caſaub. obiter monet ad l. d. Vixiſſe autem Lucianum aliquamdiu poſt Epictetum, etiam patet ex Luciani *Alex.* cap. 2, ubi Arriani Epicteti diſcipuli meminit, & quidem tanquam defuncti; ubi confer not. *Solani.* ac vid. eundem ad eiufdem *Alex.* cap. 48 & cap. 56, ubi Alexandri inſidias Luciano ſtruclas contigiffe anno Chriſti circiter CLXX probabiliter aſſerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc

esset, qui patrem suum vivum ibid. commemoraret. Unde ego porro colligo, cum Lucianus Alexandro supervixerit, eoque demum mortuo librum suum contra ipsum ediderit, ut refert cap. 59, eum miserrime periisse, nondum 70 annos natum, aequae ac Rutiliano, qui ad septuaginta annos vitam produxit, superstitem se vixisse testatur eod. *Alex.* c. 34 f. quem cum sexagenarium duxisse Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non solum reliquos X annos Rutiliani, sed & plures vixisse. Plura alia *Solanus* ad c. 35, quem & confer ad eiusdem cap. 4, 5 & 30, & ad *Demonactis* cap. 1, ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem, fuisse quadragenarium coniicit, anno Christi CXXV, vel CXXX. Adde iam, quae *Imag.* cap. 3 habemus, de Panthea Avidii Cassii uxore, ut cl. *La Croze* asserit, & quod *Ionfius* attulit, de bello Parthico, cuius meminit Lucianus, quod *Ionfius* anno Christi 165 contigisse retulit, ut supra vidimus. Cumque in *Quom. Hist.* init. Lucianus perstringat eius belli scriptores, patet, eundem Nostrum aliquamdiu post id bellum vixisse, adeoque, quod & supra indicavi, aliquanto serius vixisse, quam nonnulli putarunt. Ad summam autem se senectam pervenisse, satis ipse testatur *pro Merced.* c. 1, qui prope Aeacum esset, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5: ἐν γῆρᾳ ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum se pervenisse, ex nomine unius Imperatoris bene iudicat *Solanus* ad *pro merc.* c. 12, aequae ac *Hemsterhusius* in praef. Poll. supra indicata, quod Marcum δεδὼν vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tille-*

mont. supra excerptus, ex pag. 713, T. 2, de Severiano, qui etiam in *Q. Hist.* c. 24 commemoratur, ait, eum Prisco iungi, ducemque cum Vindice fuisse, & nott. ad Nostri *Alex.* c. 27 & 48. cuius rei & plura habeo indicia; sed plura nunc addere nequeo; restaret enim accuratius definienda Epicteti vita, de qua dissident Salmasius & Menag. ex qua lite diremta accuratius etiam vita Luciani definiretur, sed & hoc iam dimittendum, (licet ad Menagii ad Laërt. sententiam paulo supra adducti propendeam, ut forsan in praef. Indicis maioris dicam) & nonnihil de Nostri dotibus addendum.

Eruditionis certe summa documenta in scriptis eius elucent, ingenii autem tanti, quantum eius seduli lectores viri docti recte deprædicatorunt. Stilus eius est admodum floridus, at simul simplicior, quod non exigui est ingenii. Imitatur saepe Alciphronem, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Pastoralia reliquit, stilo multum eius dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate *Vit. Auct.* 15 - 18, & alibi, imitatur Aristophanem, licet & alibi prodat, se magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homérica, quod nec opus erit monuisse. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio suo, tempore, atque Athenis versando, Atticissimi lepores sibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi, qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos eius iocos improbat summus ceteroquin eius admirator Hemsterhusius, cuius iudicio plus tribuo, quam decem aliis: nec ego Lucianum nunquam dormire dixero; tamen, quia facile se pati in sua praefat. dixit, Lu-

ciani defensionem fufcipi, videndum cenſeo, ane, quando in *Timon*. c. 52 nimis affectatam illam blanditiam praetermitti potuiſſe ab Luciano ait, ſtudio frigidos adulatoris ſales propoſuerit Lucianus, quo paraſitorum mores eo abſurdiores proponeret, & quia aſſentatores plerique re vera tales eſſe ſolent; qui etſi acutiores iocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non poſſunt quin & frigidos, etiamſi vel ingenioſiſſimi eſſent. Conf. *Dial. Paraſiti* fin. ubi ſimilia abſurda tribuuntur paraſitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeſſum fuiſſe, ex *Demon*. c. 5 ait *Tillem*. Unde & alii Atheiſmum eius deducunt. Sed ex iſto Luciani loco nihil aliud conficias, quam eum philoſophum fuiſſe eclecticum, ut hodie dicimus: quare Atheiſmus eius ex aliis potius locis, vel ex toto eius libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem *Tillem*. & *Hoogſtratanus* monent, quia atheiſmum nuſquam diſerte profiteatur. Mihi tamen diu ſuſpectus fuit Atheiſmi, tum ex charactere laſciviae, quem his miſeris fere proprium eſſe, recte *Bentleius* in *Friponnerie Laique* obſervat, aliique ſaepe monuerunt; tum ex nimio omnia ridendi ſtudio; tum quod & animae immortalitatem rideat. Verum eſt, non ſemper ſufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere, niſi & virtutum laudem ſubinde addas: nam ut avaritiae ſordes, ebrietatis deformitas, rixarum de rebus nauci vel incertis ſtultitia, ſimiliaque fatiſ impugnantur, ſola earum deformitate propoſita; ita tamen impurorum amorum turpitudinem non eodem modo ſe erui ex iuvenum animis patitur, nuda illorum imagine propoſita, eaque revelando, quae natura ipſa tegi flagitat; quin ii

fic incenduntur potius. Sed & postea detegens, non esse ab nostro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*. scriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore existimare didici; cui tamen & pessimum illum dialogum *Meretricium* Vabiudicare posse vellem, in cuius fine aliquam quidem pudoris sui conscientiam prodiit, nimius tamen fuit ipse iam turpiculus in eius pictura, quam longe magis odiosam, omissis obfoenitatibus, potuisset proponere, si vere ab turpitudine abhorruisset; sed cum naturalia non esse turpia male cum perditis Epicureis sentire videtur, licentius in his sibi indulgit, qui, licet nulli sectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cuius continentiam virtutesque amavit. (loca ex Indice peti possunt.)

Amor autem eius in veros philosophos patet ex pluribus locis, seque impostores tantum traducere, diserte ait *Pisc.* c. 15, ac virtutis amatorem se profitetur. Vide *Vit. Demon.* c. 2, f. & 3, ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum*, aliaque hic non repetenda. Sed & sinceritas eius patet ex testimonio pessimo ab Alexandro Pseudomante in Lucianum pronuntiato, c. eius *Dial.* 54: *Noctivago gaudet coitu, incestoque cubili.* quod omittere potuisset: at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipsa vita id refutabat. Tum & honestas Luciani patet ex eo ipso, quod causidicorum gregem reliquerit ob fraudes & mendacia, *Reviv.* c. 29.

Christianum quondam fuisse minime exputo: melius enim eorum dogmata scivisset, nec Iudaeorum ritus cum horum confudisset, ut qui illis sacerdotes & scribas Iudaeorum tribuat, in *Peregr.*

c. 11 scribens: Χριστιανῶν — τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος, quod bene etiam *Solan.* ad l. d. observavit. Nec adeo infensus fuit Christianis, atque alii existimant: caritatem enim eorum mutuum in eod. Peregr. vere praedicat, morumque simplicitatem eorundem ita describit, ut quae se falli potius sinat, quam ut fallat; sed eosdem praestigiis ac superstitionibus tamen non falli se fuisse, sive studio, sive casu, sincere tamen agit, qui commemoret in *Alex.* c. 38, ubi impostor Christianos etiam arcebat suis sacris, veritus, ne hi facilius ipsius fraudes detegerent ac riderent; sed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Christianos ibi laudarit Lucianus; sed eius integritas tamen apparet; at Christum Sophistam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excusationem Vossii, quasi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam se nihili facere religionem Christianam, satis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum seculorum, qui multo peiora in hanc scripsere, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin sic verum videmus, quod Apostolus dixit, se annutiare Christum, qui Iudaeis offensio, Graecis stultitia esset; cumque Iudaeos feramus, Christo, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus, neque Christo, neque Christianis maledicentem? Risit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque sempiternae expectationem, in *Peregr.* c. 13, quodque hac spe freti sponte se occidendos praebeant. Ut autem priorem illius sententiam merito improbamus, ita & Christianorum istorum voluntario impetu ad

martyrium ruentium gloriam probare non possumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro senserit, otiosum Deum faciens, non satis indicat: nam in *Iov. Conf.* c. 10, Iovi dicenti, *Tu vis ostendere, nullam nos rerum humanarum curam agere?* respondet, *Non meum hoc est.* Nisi credas, eo ipso id tacite exprobrari Iovi, quasi velit Lucianus: non opus est, ut hoc a me probetur; te enim ipsum hoc melius deceret probare tuis actionibus, si id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuisse Nostrum, satis prodit, utcunque Scepticos belle traducat in *Vit. Auct.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod spectat, quam ei mandatam alii iam narrarunt ex *Merc. Cond.* c. 11, sed quam graphiarii munus fuisse *Tillemon-tius* statuit: videmus eiusmodi fuisse, ut non omnino Praefectus provinciae totius fuerit; nam *πρωτασιας* munus suum generaliter annumerans distinguit tamen a maiore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12, ubi fore praesumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non servilem se conditionem accepisse*, sed publici imperii se participem esse, *eoque nomine mercedem ab Imperatore accipere* c. 11 & 12 declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, *ibid.* indicat, dicens, *se eorum, quae aguntur in iudiciis, commentarios scribendos curare, & decreta --- tradere reponenda.* Itaque actuarius sive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti compos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae, quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse nostrum compositae, laboriosae, & ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem Apologia *pro*

LXIV DE AETATE, VITA SCRIPT. LUC.

mercede conductis c. 11. Non tamen famelicum : neque enim ita pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditionis acquirendae causa instituere licuit; sed cum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandum, si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* praetulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumendum, & ad graviores paupertatem potius recidendum fuisset, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit *Eunuch.* c. 13 f.

Periisse podagra non affirmare ausim cum Bourdelotio, licet id non abfimile vero sit, si ipse auctor est tragopodagrae; quod Luciano ingenio non indignum drama, sed versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum sit, eum tragica licentia & aetatis venia, studio hic usum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam esse, nullis testimoniis probandam, sed ad aetatem proveclam supra octoginta annorum pervenisse, satis est certum.

EDITIONES LUCIANI

I. OPERUM

a) GRAECAE.

- 1496 *Florentiae*, fol. *Editio princeps*. Luciani Samosatensis Opera omnia. Florentiae, sine typographo. Quam a Phil. Iunta excusam suspicatur Maittarius Annal. typ. T. I, p. 65.
- 1503 *Venetius*, fol. *Aldina I*. Luciani Opera. Icones Philostrati. Eiusdem Heroica. Eiusdem vitae Sophistarum. Icones iunioris Philostrati. Descriptiones Callistrati. *Venetius*, in aedibus Aldi, mense Iunio 1503. — Quam omnium, quas viderit, corruptissimam vocat Bourdelotius.
- 1522 *Venetius*, fol. *Aldina II*. Luciani Dialogi & alia multa Opera. Imagines Philostrati. Eiusdem Heroica. Eiusdem vitae Sophistarum. Imagines iunioris Philostrati. Descriptiones Callistrati. *Venetius*, in aedibus Aldi & Andreae Asulani Soceri, 1522 mense Octobri. — Emendatior priori. Expressae sunt ex hac editione pleraeque posteriores, neglecta Florentina, in non paucis locis meliore, ut observatum Io. Iensio.
- 1526 *Hagenoana I*, 8. tomi duo.
- 1535 *Hagenoana II*, 8. Ambae Reitzio visae & collatae. — *Venetius*, 8. Iuntina, cum Indice copioso. II voll. nova recognitione, ut habet titulus, emendata.
- 1545 *Basilienfis I*, 8. Io. Ribitti. II voll.
- 1546 *Francofurri*, II voll. in forma minore. Consulta Io. Fred. Reitzio.
- 1550 *Venetius*, 8. Luciani Opera, Graece. 2 voll.
- 1555 *Basilienfis II*, quae a priore interdum recedit, aliquoties meliorem exhibet lectionem, frequentius tamen prioris vitia auget.

Lucian. Vol. I.

e

b) L A T I N A E.

- 1514 *Parisiis*, 4. Scripta Luciani pleraque ab *Erasmo* & Th. Moro translata, & ab Erasmo recognita, prodire apud *Ascensium*. — Quae Luciani vertit Erasmus (vertit autem admodum iuvenis, unde Graecae linguae ignoratione saepe peccare notavit Palmerius. vid. notas ad T. I ed. Amst. p. 474.) leguntur etiam Tomo primo Erasmi Operum Basileae olim, & hoc ipso tempore iterum Amstelodami recursorum. Sunt autem haec: *Saturnalia*, *Cronosolon*, *Epistolae Saturnales*, *de Lusu*, *Abdicatus*, *Icaromenippus*, *Toxaris*, *Pseudomantis*, *Gallus*, *Timon*, *pro Tyrannicida*, *de Mercede conductis*, *Dialogi amatorii XVIII*, *Hercules Gallicus*, *Eunuchus seu Pamphilus*, *Convivium s. Lapithae*, *de Sacrificiis* & *de Astrologia*.
- 1517 *Venetis*, 4. Opera Luciani philosophi luculentissimi: De veris narrationibus, de Asino, Philosophorum vitae, Scipio, Tyrannus, Scaphidium, Palinurus, Charon, Diogenes, Terpsion, Hercules, Virtus Dea, in Amorem, Timon, de Callumnia, laus Muscae. — In fine: *Finiunt omnia opera praeclarissimi oratoris: necnon philosophi acutissimi Luciani accurata diligentia. Impressa Venetiis per Melchiorum sessam & Petrum de rauanis socios: Anno domini M. D. XVII. die XX mensis septembris.*
- *Basileae*, 4. *Ascensiana* 1514 repetita.
- 1518 *Hagenoae*, 4. Luciani Samosatensis Dialogi duo Charon & Tyrannus, in quibus mira gratia humanae conditionis miseriae depinguntur, Petro Mosellano Protegenfi interprete. — In fine: *Hagenoae ex Academia Anshelmiana, mense Octobri anno M. D. XVIII.*
- 1519 *Argentorati*, 4. Manium Luciani omnes dialogi, iucundis salibus, & impendio festiuis iocis referti: quibus aequissima trutina expenditur ab iis qui vita defuncti sunt, quantis in malis vita mortalium versetur. Erasmo Roterodamo interprete. Pontico Virunio. Ottomaro Luscinio. Vitarum dein, seu philosophorum auctio, Luciani dialogus, Nycho-lao Beraldo interprete. Querela item virtutis, e Luciano Carolo aretino traductus nuper dialogus.

*Moribus este procul rigidi vultuque Catones,
 Qui fugitis risus, scommata mixta iocis.
 Lufimus in teneris, feris quoque ludimus annis;
 Et reliquum vitae quid, nisi lusus erit?*

- Cum privilegio caesareo ad quadriennium ab anno Christi 1519. Ioannes Schottus Argentorati premebat.
 1521 *Basileae*, fol. ap. Frobenium repetita Parisiensis 1514.
 1538 *Francofurti*, fol. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, e Graeco sermone in Latinum, partim iam olim diversis autoribus, partim nunc demum per Iacobum Micylum, quaecunque reliqua fuere, translata. Cum argumentis & annotationibus eiusdem, ~~partim~~ adiectis.

Lucianus in suum ipsius librum:

Lucianus scripsi haec, antiquaque stultaque doctus.

Id quoque enim stultum est, quod tibi valde sapit.

Nil homini certum est, nec voto vivitur uno,

Sed ridens, eadem, hic elevat, ille probat.

Francofurti, apud Christianum Egenolphum. — In fine: *Christianus Egenolphus excudebat, mense Martio. M. D. XXX. VIII.*

- 1543 Eadem ibid. fol.
 1546 *Parisus*, fol. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia &c. Parisiis, ex officina Michaelis Vascosani, 1546 mense Ianuario.
 1549 *Lugduni*, fol. Repetitio Parisiensis an. 1546.

c) GRAECO — LATINAE.

- 1563 *Basiliensis III*, 8. apud Sebastian. Henricpetri, IV voll. — Versio Graecis adiuncta varios auctores agnoscit, argumenta sunt Iac. Micylli, denique notae Gilberti Cognati, quibus accedunt ad libros ple-
 1602 *Basiliensis IV*, 8. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, Graece & Latine, in quatuor Tomos divisa: una cum Gilberti Cognati & Ioannis Sambuci annotationibus utilissimis: narratione item de Vita & Scriptis authoris Iacobi Zvingeri: adiectis suo loco Tractatum elenchis, & rerum ac verborum Indicibus.

- Editio nitidissima. Basileae, per Seb. Henricpetri. In fine vol. IV legitur: *Basileae per Seb. Henricpetri. Anno M. DCII. mense Septembri.* — Editio omissa bibliographis, nec visa Reitzio.
- 1615 *Parisiis*, fol. Luciani Samosatensis Philosophi Opera omnia quae exstant. Cum Latina doctiss. viro-
rum interpretatione. Io. Bourdelotius cum regis Codd. aliisque MSS. contulit, emendavit, supplevit. Adiectae sunt eiusdem Bourdelotii, Theodori Marci-
lii, Gilberti Cognati notae. Cum indice locupletis-
simo. Lutetiae Paris. apud Iulianum Bertault. —
Elegans est haec editio, quam Bourdelotius ait se
emendasse collatis non modo editionibus, sed 2
MSS. Bibl. regis Galliae, & variis lectionibus Co-
dicis Thomae Linacri & Florentini. At Tan. Faber
ad Luciani Timonem c. 1 negat se mirari satis pos-
se illius impudentiam, qui ausus sit posteris impo-
nere, professusque sit editionem hanc e MSS. Codd.
regiae Bibliothecae expressam esse. Neque tamen
affert rationes sinistri huius iudicii. Idem Bourde-
lotius testatur, se novam Luciani versionem affec-
tam habuisse.
- 1619 *Salmurii*, 8. II voll. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΑΠΙΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera omnia in
duos Tomos divisa. Iohannes *Benedictus* Medicinae
Doctor, & in Salmurienfi Academia regia linguae
Graecae Professor, ex antiquis libris, locorumque
sensu emendavit: & Latinam versionem ita recogno-
vit, ut maxima ex parte propriam fecerit. Editio
purissima, cum Indice locupletissimo. Salmurii, ex
typis Petri Piededii.
- *Basiliensis V*, quatuor voluminibus, apud Sebast.
Henricpetri. Quam Reitzius in praef. *quart. am* putavit.
- 1687 *Amstelodami*, 8. II voll. Luciani Samosatensis Ope-
ra, ex versione Ioannis Benedicti. Cum notis inte-
gris Io. Bourdelotii, Iac. Palmerii a Grentemesnil,
Tan. Fabri, Aeg. Menagii, Franc. Gueti, Io. Georg.
Graevii, Iac. Gronovii, Lamb. Barlaei, Iac. Tollii,
& selectis aliorum. Accedunt inedita Scholia in Lu-
cianum ex Bibliotheca Isaaci Vossii. Amstel. ex ty-
pogr. P. & I. Blaeu, proft. ap. Wolfgang, Iansflo-
nio - Waesbergios &c. — Editio omnium vitiosif-

fima. Curavit eam Io. Clericus, qui primus addidit Anonymi Scholia ex Cod. H. Vossii.

- 1743 *Amstelodami*, 4. III voll. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera. Cum nova versione Tiber. Hemsterhusii & Io. Matthiae Gesneri, Graecis Scholiis, ac notis omnium proximae editionis Commentatorum, additis Io. Brodae, Io. Iensii, Lud. Kusteri, Lamb. Bosii, Hor. Vitringae, Ioan. de la Faye, Ed. Leedes, aliisque ineditis, ac praecipue Mosis Solani & Io. Matth. Gesneri. Cuius priorem partem summo studio curavit & illustravit Tiberius Hemsterhusius. Ceteras inde partes ordinavit, notasque suas adiecit Ioannes Fredericus Reitzius. Amstelod. sumptibus Iacobi Wetstenii. — Huic editioni omnium locupletissimae & optimae accessit
- 1746 *Traiecti ad Rh.* 4. Index verborum ac phrasum Luciani, sive Lexicon Lucianum, ad editiones omnes, maxime novissimam Wetstenianam, concinnatum a Car. Conr. Reitzio. Traiecti ad Rhenum, ex typographia Hermannii Besseling, bibliopolae.
- 1776 - 1780 *Mitaviae*, 8. VII voll. Luciani Opera omnia Gr. & Lat. cum notis selectis (sive potius Hemsterhusii aliorumque male contractis & excerptis) cura I. P. Schmidii.

II. SCRIPTORUM VEL SINGULORUM VEL SELECTORUM.

- 1497 *Avinione*. Luciani Palinurus, eiusdem Scipio Rom. Bruti Rom. Epist. & Diogenis Cynici Epistolae. Avinione, per Nic. Sepe. — Editionem rarissimam & fatis incognitam dicit Sam. Engelius Bernas in Bibl. selectiss. sub voce Aldobrandinus.
- 1515 *Argentinae*, 4. Luciani Deorum Dialogi numero 70, una cum interpretatione e regione Latina, per Ioan-nem Schottum.
- *Noribergae*, 4. Lucianus de ratione conscribendae historiae, ex Graeco in Latinum translatus.
- 1516 *Venetis*, 8. Luciani Opuscula, Erasmo Roterodamo & Th. Moro interpretibus. Venetis, in aedibus

Aldi & Andreae Asulani. — Vid. Catalogue raisonné de la Collection de livres de P. A. Crevenna T. IV, p. 229.

- 1517 *Noribergae*, 8. Luciani Piscator f. Reviviscentes, interprete Bilibaldo *Pirckheimero*; eiusd. Epist. Apologetica. Orat. in Calumniam & Dialogi duo.
- 1518 *Calumn*
1522. *Basileae*, 4. Luciani Tyrannicida Gr. Lat. ab *Erasmo*. Eiusd. Abdicatus eodem interprete Gr. Lat. apud Val. *Curionem*.
- 1527 *Hagenoae*, 8. Luciani Dialogi coelestes, marini & inferni. Item Plutarchus de Educ. Liber.
- *Parisiis*, 8. Lucianus in Calumn. & Plutarch. Hirund. Latine, *Melanchthone* interprete; Lyfid. Epist. ad Hipparch. Latine, *Churrero* interprete; Luciani adversus indoctum libros multos coëmentem opusculum, Latine ab *Anastasio* versum. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1536 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, cum notis. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- f. l. & a. 4. Luciani Icaro- Menippus f. Hypernephelus, item eiusd. Menippus f. Necyomantia, item Vitarum auctio.
- 1537 *Norimbergae*, 4. Luciani Macrobi, id est, Longaevi, *Opfopaeo* interprete.
- 1548 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, Latine, cum explanatione. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1556 *Argentinae*, 8. Dialogi Luciani selectiores Superorum, Marinorum, & Inferorum. Quibus additi sunt Prometheus sive Caucasus, Menippus seu Necyomantia, Timon vel Misanthropos. Praeterea alii venustiores istorum in locum substituti, qui Christianis auribus sunt indigni. Cum conversione vulgata. Adiecta sunt Σχόλια ῥητορικὰ Valentini *Erythraei*: & argumenta Dialogorum, Latinis versibus tractata: cum quarundam fabularum μυθολογία Ioannis *Sambuci* Tirnaviensis Pannonii: & Michaelis *Toxitae* Rhoeti. *Argentinae*. Per Paulum & Philippum *Cephaleos* fratres. — Praemittitur huic edit. praefatio Valentini *Erythraei* ad Io. Christoph. Surgandum, studiosum bonarum artium adolescentem, data Argentiatori Id. Aug. anno 1550.
- 1557 *Basileae*, 8. Luciani Somnium Graece & Latine per

Mich. *Neandrum*. ex officina Iac. Parei fumtibus Ioh. Oporini.

- 1568 *Lipsiae*, 8. apud Voegelin. Luciani Dialogi selectiores. Gr. & Lat.
- 1574, 1576 & 1579 *Basileae*, 8. de Scribenda historia. Lat. in Io. *Wolffii* Tabernaemont. Penu historica, apud P. *Pernam* T. II.
- 1577 *Lipsiae*, 4. *Somnium*, f. Gallus dialogus Gr. & Lat. existat in *Neandri* Opere scholastico.
- *Parisus*, 8. Luciani dialogi, in Henr. *Stephani* collectione, cui tit. *Epistolia*, Dialogi breves, Oratiunculae & Poëmata, Gr. & Lat.
- 1578 *Frankfurti*, 8. Luciani declamatio de iis, qui mercede conducti in Aula seu divitum familiis vivunt. Exstat cum *Petrei* vita aulica & privata.
- *Lipsiae*, 8. Luciani *Samof.* Dialogi selectiores & coelestes, marini & inferni. Gr. & Lat.
- 1589 *ibid.* 8. Luciani Dialogi selectiores coelestes, marini & inferni. Gr. & Lat.
- 1592 *Wittenbergae*, 8. Luciani *Samofateni* Oratio de non facile credendis calumniis cum duplici versione Lat. edita a *Dethard Horstio*.
- 1593 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo. Gr. & Lat.
- 1594 *Helmstadii*, 4. De calumnia Gr. & Lat. per Io. *Casellium*.
- 1595 *Coloniae Agripp.* 12. Luciani Dialogi selecti & Theognidis Sententiae. Gr. & Lat.
- *ibid.* 12. Dialogus gallus. Gr.
- 1608 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo, Gr. & Lat. it. Theognidis Sententiae elegiacae.
- 1614 *Parisiis*, 4. Luciani *lis vocalium* interprete Fed. *Morrello* annexa *Clenardi* Inst. L. Gr. cum Ren. *Guillonii* Annot.
- 1618 *Lugd. Bat.* 8. Dialogus Amores, exstat cum *Eustathio* de amoribus *Ismeniae* & *Ismenes* & *Parthenio* *Nicaeno* de Amatoris affectibus. Latine.
- *ibidem*. *Tragopodagra* Gr. & Lat.
- 1619 *Hanoviae*, fol. In *Caip. Dornavii* Amphitheatro Sapien-tiae Socraticae Ioco-feriae exstant Luciani Encomium Muscae Gr. & Lat. T. I, p. 117 sqq. Actio literae Σ adv. T. Gr. & Lat. T. I, p. 680. De parasito, f. quid

- fit ars parasitica. Gr. & Lat. T. II, p. 113. Tragopodagra a Io. Sinapio carmine versa T. II, p. 196.
- 1620 *Augustoriti Pictonum*, 8. Dialogi Luciani selecti. Gr. & Lat.
- 1622 *Augustae Munatianae*, 12. Luciani Dialogi selecti. Gr. & Lat.
- 1629 *Parisus*, 8. Luciani Dialogi mortuorum cum interpretatione Latina & Grammatica singularum vocum explanatione.
- 1636 *Lugduni*, 8. Luciani Dialogi selecti, Graece, cum nova versione Latina & notis ab uno e Patribus S. I. ad usum collegiorum eiusdem Societatis. Editio quarta, aucta & emendata.
- 1652 *Lugduni Bat.* 8. Luciani Timon five de Divitiis & Paupertate Dialogus festivissimus, nunc seorsim editus in gratiam studiosae iuventutis, & Scholiis Plutique Aristophanis collatione illustratus a Lamberto Barlaeo. Adiuncta est Latina versio Erasmi, a Benedicto Pererio interpolata, sed variis in locis castigata. Lugd. Bat. apud Io. Meyer.
- 1653 *Parisus*, 4. Luciani de morte Peregrini libellus. Cum notis Tan. Fabri. Graece & Latine. Paris. ex officina Cramoisiiana.
- *Parisus*, 4. Luciani Timon. Cum notis Tan. Fabri. Gr. & Lat. Paris. ex officina Cramoisiiana.
- 1668 *Amstelodami*, 8. Luciani Pseudosophista seu Soloeicista. Gr. & Lat. cum notis & animadversionibus Io. Georgii Graevii. Amst. ap. Dan. Elzevir.
- 1671 *Parisus*. Dialogi mortuorum. Gr. & Lat.
- 1677 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, una cum Timone. Gr. & Lat. cura Guil. Dugardi.
- *Lugduni Bat.* 12. De calumnia. Gr. & Lat. cum notis Iac. Tollii. Lugd. Bat. ap. Dan. a Giesbeck.
- 1700 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, ex ed. Guil. Dugardi an. 1677 repetiti.
- 1702 *Francofurti ad M.* 8. Luciani Dial. Timon Gr. & Lat. editus a Io. Iac. Schude.
- 1708 *Amstelaedami*, 12. Luciani Samosatensis Colloquia selecta & Timon. Ceberis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales. Graece & Latine. Colloquia Luciani & Timonem notis illustravit Tiberius Hemsterhuis. Amst. apud Weisthenios.

- 1710 *Londini*, 8. Nonnulli e Luciani Dialogis selecti, & in duas partes divisi; alteram prius editam, alteram nunc additam: Omnes Scholiis illustrati ab Edwardo Leedes &c. Accessit etiam, (quod ad hanc rem spectare visum est) quidquid scripserunt Graevius, Gronovius, Ientius, cum nuper tantum edito Scholiasta Graeco. *Londini*, R. Clavel.
- 1715 *Ienae*, 8. Philopatris Dialogus. Disputationem de illius aetate & auctore praemisit, versionem ac notas adiecit Io. Matth. Gesnerus. *Ienae*, apud I. F. Bieleke.
- 1724 *Giesae*, 4. Macrobiani, sive de Longaevi tractatus, Gr. & Lat. cum nova versione & notis Philologicis Io. Henr. Maii, Prof. biennio ante per modum Diff. Acad. sub Maii praesidio propositus resp. Io. Herm. Benner.
- 1726 *Londini*, 8. Luciani Dialogi selecti, Scholiis illustrati ab Edw. Leedes. vid. ad an. 1710.
- 1731 *Lipsiae*, 8. Chrestomathia Graeca sive loci illustres ex optimis Scriptoribus dilecti, quam poruit emendate editi, notulis brevibus &c. illustrati a Io. Matth. Gesnero. Obiter Demosthenis encomium Lucianum transposita una pagina integritati restituitur. *Lips.* apud Iacob. Schusterum. — Saepius repetita.
- 1732 *Amstelædami*, 12. Luciani Colloquia selecta & Timon. Ceberis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales, Graece & Latine. Colloquia Luciani & Timonem notis illustravit Tib. Hemsterhuis. *Amst.* ap. R. & I. Wetstenios & G. Smith.
- 1739 *Helmstädti*, 8. Luciani mortuorum Dialogi, cur. L. C. Schläeger.
- 1745 *Londini* & *Etonae*, 8. Excerpta quaedam ex Luciani Operibus per Nic. Kent. In usum tyronum. Editio altera aliquanto auctior & emendatior. *Londini*, ap. Io. Clarke & Io. Rivington; *Etonae*, apud Ios. Pote.
- 1762 *Lipsiae* & *Guelph.* 8. Luciani de Somnio, seu vita Luciani, Gr. & Lat. ex recensione Hemsterhusii, cum var. lectt. & notis Io. Adami Schier.
- 1764 *Londini*, 8. Editio 1745 recusa.
- 1771 *Basileae*, 12. Luciani Colloquia selecta & Timon,

- Cebetis Thebani Tabula &c. cum notis Tib. *Hemsterhusii*. Rep. ed. 1708.
- 1772 *Catinae*, 8. Excerpta ex Luciano, notis ac Lexico illustrata ad usum Seminarii Catinenfis. — Ob praestantiam, nitorem & notarum delectum laudatur haec editio.
- 1773 *Dublīni*, 8. Selecti ex Luciano Dialogi quidam, una cum eiusdem libello quomodo historia scribenda sit. Accedunt interpretatio novissima castigata & notae variorum.
- *Helmstadii*, 8. Luciani Dialogi mortuorum, Graece. Recensuit & in priores decem Dialogos notas adpersit Io. Bened. *Carpzov*.
- 1774 *Gothae*, 4 & 8. Luciani Opuscula selecta, Graece & Lat. edidit & notis illustravit Dav. Christoph. *Seybold*.
- 1775 *Oxonii & Londini*, 8. Πῶς δὲ ἱστορίαν συγγράφειν βιβλ. cum Anglica versione notisque Franc. *Riollay*.
- 1779 *Upsalae*, 8. Luciani Dialogi mortuorum selecti, Gr. cum Indice locuplet. cura I. *Floderi*.
- 1780 *Lipsiae*, 8. Luciani Opusc. de non temere credendo calumniae, Macrobiani & Patriae encomium. Gr.
- 1785 *Gothae*, 8. Luciani Opuscula selecta, edidit Dav. Christoph. *Seybold*. Edit. II.
-

V E R S I O N E S.

G E R M A N I C A E.

- 1745 *Leipzig*, 8. Lucians auserlesene Schriften von moralischem, satirischem und kritischem Inhalte, durch verschiedene Federn verteutscht, und mit einer Vorrede vom Werthe und Nuzzen der Uebersetzungen ans Licht gestellt von Ioh. Christoph. *Gottscheden*. Leipzig, bey B. Ch. *Breitkopf*. — Nullius pretii.
- 1769 — 1772 *Zürich*, 8. IV Baende. Lucians von Samosata Schriften, aus dem Griechischen übersezt (von *Waser*.) — Versio ante Wielandinam apud Germanos praecipua; sed qua facile nunc caremus.
- 1783 *Mannheim*, 8. VIII Theile. Eadem repetita.
- 1788 & 1789 *Leipzig*, 8. Lucians von Samosata saemtliche Werke. Aus dem Griechischen übersezt und mit Anmerkungen und Erlaeuterungen versehen von C. M. *Wieland*. Im Verlag der Weidmannischen Buchhandlung. VI Theile. — In qua totus vivit spiratque Lucianus.

* De singulorum Luciani scriptorum versionibus vernaculis vid. I. G. *Schummels* Uebersetzer - Bibliothek, fortgesetzt von I. G. K. *Schlüter*. Hannover, 1784, 8.

G A L L I C A E.

- 1582 à *Paris*, fol. Lucien traduit par Filbert *Bretin*. Imprimé par Abel *L'Angelier*. — De Bretino vid. Bibl. Française de *Du Verdier*, à Paris 1773, T. III, p. 190 sq. Art. *Philibert Bretin*; ubi inter alia: *Il a traduit du Grec les Oeuvres de Lucien — non moins utiles que plaisantes, repurgées de paroles impudiques & profanes &c.*
- ... à *Paris*. Oeuvres de Lucien traduites par I. *Baudoin*. (qui † 1650.)
- 1654 à *Paris*, 4. II voll. Lucien de la traduction de N.

LXXVI EDITIONES LUCIANI.

Perrot Sr. *Dablancourt*. Chez Augustin Courbé. — Elegantior quidem est Dablancourtii versio illa Bretini. Quoniam vero non usquequaque Luciani mentem reddit, Aegidius Menagius festive eam appellabat *la belle infidele*, ut legas in Menagianis pag. 329.

1674 Eadem ibid. 8.

1683 à *Amsterdam*, 8. Eadem recognita & emendata.

1707 à *Paris*, 12. III voll. Les Dialogues & autres Oeuvres de Lucien, traduits du Grec en François, avec des Remarques par Nic. Perrot Sr. *Dablancourt*.

ANGLICA E.

1634 *Oxonii*, 4. prodire Luciani Dialogi selecti Anglice versi, cum Luciani vita, auctore Fr. *Hickefio*.

1684 *London*, 8. IV voll. Lucian's Works, by *Spence*.

1773 *London*, 8. Dialogues of Lucian, from the Greek (by *Carr*.)

1780 *London*, 4. II voll. The Works of Lucian, from the Greek, by Thomas *Franklin*, D. D. sometime Greek Professor in the University of Cambridge. — Versio excellens.

ITALICA E.

1527 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano.

1535 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano tradotte per Nic. da *Lonigo*.

1551 *Venetia*, 8. I Dialoghi piacevoli, le vere Narrationi, le facete Epistole di Luciano Philosopho. Di Greco in volgare tradotte per M. Nicolo da *Lonigo*. *Venetia*, per Giovanne Padouano. Con figure.

1764 — 1768 *Venezia*, 8. IV voll. Opere di Luciano Filosofo, tradotte dalla Greca nell' Italiana favella, (da Spiridione *Lusi*, Greco di Nazione) Londra (*Venezia*, Colombani.)

HISPANICA E.

Hispanice nonnulla Luciani transtulerunt Franciscus de *Herrera Maldonado* & Ioannes de *Iarava*, teste *Fabricio* in *Bibl. Gr. Lib. IV*, pag. 507.

IO. FRED. REITZII P R A E F A T I O.

NIMIS diu expectationem tuam, amice Lector, remorata est haec Luciani editio; nimis, inquam, diu in editorum operarumque manibus haesit opus ab tot annis desideratum, ab tot annis iam inchoatum, & forsitan nunquam ad exitum perducendum, nisi quis tandem inventus fuisset, qui rupta mora missisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere aggrediretur. Cum enim anno 1720 eius edendi curam in se recepisset clariss. **TIBERIUS HEMSTERHUSIUS**, & ab anno 1730, quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736, ad sextam circiter totius operis partem pervenisset, id est, ad initium Dialogi de Sacrificiis, veriti bibliopolae *Wetstenii*, ne insignes iam factae ad comparanda undique subsidia impensae sibi perirent, & ut stadium vitae suae editorisque sufficeret, si reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc festinando compensaret. Verum cum post varios conatus, intermisso interim per complures menses commentandi labore, & quiescente praeco, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera est *Hemsterhusius*) exorsam detexendam, idque ne concessio quidem ad praeparandum spatio, recipere auderet, famam reveritus, ne *Atlanti* illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris sustulisse diceretur; adeo enim accurate atque erudite *Hemsterh.* pertraxit omnia, ut nihil desideraretur, si ei opus ad finem perducere licuisset, aut libuisset, quem ego *Zeuxidi* pictori comparo, qui teste *Plutarcho* in Πολυφίλ. culpatus, quod tarde pingeret, respondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel iustiores erant detrectandi causae, quam aliis; si enim occupationes specles, nemo iis me magis est obrutus; si vires, id est, ingenii facultates, doctrinaeque apparatus, ad priorem editorem composita consideres, nemo illorum, quos ad subeundas has vices sollicitatos scio, me erat

infirmior; quare & ego tergiversabar initio, utramque istam excusationis causam serio praetextens, nec praeterea lubenti animo ad opus edendum accessurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo consilio in lucem emittere nunquam destinassem. Sed mea me vicit aliis obsequendi nimia facilitas, & gloriae contentio minus de successu sollicita, satisque iam a bibliopolis comparatum adesse subsidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum accessio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etsi ego verbum de meo addidisssem nullum. Cumque novae versionis adornandae curam in se recepisset clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, cuius diligentia & summa in omni literarum genere eruditio notior est, quam ut me praecone indigeat, isque suas etiam annotationes additurus esset, dimidia me laboris parte sublevatum sentiebam; & cum spectatae diligentiae doctrinaeque vir, MOSES DU SOUL (sive SOLANUS, ut ipse se scribere amat) satis diu in emaculando Luciano occupatus notas suas ad eum plane descriptas ac praelo paratas reliquisset, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, si solis horum duorum, Gesneri ac Solani, accessionibus ditatam emitterem.

His consideratis, cetera coepi pervestigare adminicula, quae mihi a Iacobo Wettstenio, eiusque socio ac fratre per affinitatem iuncto, Gulielmo Smith tradebantur, medio fere anno 1737, comperique, satis superesse molestiae in iis in ordinem redigendis ac describendis, nec fieri posse, ut sine ulla addita animadversione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius desungi posse confidebam, quod in legendis Luciani scriptis non plane hospes eram, ut ex crebris eiusdem locis, quos in notis a me adductos & inter se comparatos videbis, patebit. Satiùs igitur duxi editionem ea, quam tempus permittebat, diligentia promovere, quam nimia sollicitudine singula pervestigandi diutius premere.

Et quamvis lector non soleat rogare, quam cito, sed quam bene? necessarium tamen hic est commemorare, quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit concessum; adeo ut interdum ne spatium quidem superesset ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum testimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuisssem; dato enim sex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas spatium, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto scribendi labore tantum quotidie pensì absolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis describere va-

leret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praestiti, atque ita quinque annorum spatium opus ad finem perduxi. Omnia enim ad *Luciani corpus* pertinentia typis iam descripta fuere mense Octobri 1742; sed Indices complures, quibus priores edd. carebant, adiciendi, novam iniecerunt properanti moram, atque effecere, ut non prius publicari potuerint.

Iam quibus copius instructus, & quomodo iis usus fuerim, *B. L.* accipe. Editiones *Luciani* adhibui principes hasce. Florentinam primam omnium, anni 1496, Graecam, in forma maiore. Haec etsi ab typographicis vitiis non est immunis, in vestigiis tamen priscæ lectionis servandis tantum alias praececellit, ut *Codicis Manuscripti* vicem praestare queat. Hanc licet *Solanus* totam contulerit, ego tamen aequae ac reliquas saepissime inspexi, ac de novo consului.

Sequebatur *Aldina* prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma maiore, *Venetius* excusa, an. 1503, quam utendam liberalissime concessit *clar. Wesselingius* in edendo *Diod.* Siculo strenue occupatus; eius margini adscriptae erant manu antiqua varietates potissimum ed. *Florentinae*, sed & aliae, quas ex *Codd.* excerptas esse nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuisse credo, si coniecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526 ita contuli, ut in corrigendis operarum nostrarum speciminibus modo hanc, modo alteram, qua *cl. Gesnerus* in conficienda versione usus erat, eiusque sphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega *I. H. Reitzio* praelegente, ducem sequerer, exceptis iis locis, quae vel ex *Codd.* vel manifesta ex necessitate mutare institui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium usus sum *Iuntina* Graeca, *Venetius* anno 1535 excusa II tomis in forma, quam octavam vocamus, quaeque *Florentinae* parum inferior, licet interdum interpolata. In huius margine *Solanus* omnes a se collectas varietates tam *Codicum Mss.* quam decem & nonnunquam plurium editionum, diligenter & nitide consignaverat; sed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem *Codicibus* ille usus fuerit, & quo scribendi compendio iudem aequae ac editiones in notis & variantibus *Lectionibus* allegatae designentur, ad finem huius praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui *Basiliensem* utramque, similiter mere Graecam, duobus quaque tomis in forma octava constantem,

quarum prior anno 1545, altera 1555 prodit. De posteriore illa verum quidem est, quod Solanus prodit, eam ita caeco ductu vestigia primae secutam, ut vitia etiam typographica prioris expresserit. Non tamen id adeo semper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera Basil. prae priore exhibeat. Ex. c. in Bis Acc. c. 1, ἐκκεκώφεται recte dedit altera illa, cum prior male cum aliis ἐκκεκώφεται. In Philopfi. c. 36, ἐπαντλουν bene Basf. 2, ubi ἐπαντλουν male Basf. 1. In Dem. Enc. c. 44, λαμβάνουσι recte altera, λαμβάνουσι prave prior. Item in Soloec. init. Basf. 2 bene ἐπιστάμενον, cum prior male ἐπιστάμενος. Alii vero etiam a priore recessit, ut in Icarom. c. 28, ubi in vers. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχει dedit, utraque male. Generaliter autem affirmari potest, secundam istam prioris vitia auxisse; veluti cum in Bis Acc. c. 12, ἀκούοντι recte B. 1 haberet, altera ἀκούων τι prave expressit, ne pluribus lectori molestus sim. Quare miratus ego, cur Solanus tamen alteram longe sapius alleget, quam priorem, potius habui plurimis in locis consulare primam; non enim id agimus, ut vitiosas potissimum lectiones conquirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, sed ut ex optimae notae libris & edd. probas lectiones eruamus, (quamquam vitiosas etiam non omitendas duximus.)

Basil. quartam anni 1619 nancisci non contigit. Tertiam vero ibid. anno 1563 ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci serius nactus sum, quam ut ea adiuvare potuerim; nec-muleum opus erat. Cognati enim ex Parisina inseruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus Francofurtanam anni 1546, mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis comprehensam, nec vitiiis typographicis destitutam, nec multum singularium lectionum exhibentem, non tamen ad institutum nostrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. leßt. apparet.

Tum non negleximus Salmuriensem Benedicti Graeco-Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619, quo Basiliensis quarta, excusam. De hac Salmuriensi Benedictus in praefatione affirmat, se Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio iudicio emendasse. Et quamvis mallet indicasset, ubi Codd. ducibus, ubi solo iudicio usus fuerit, verum tamen esse deprehendi, nonnulla probe ab ipso emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut suis locis in notis indicabitur. A vitiiis certe typhoteticis uia suam purgavit

editionem *Benedictus*, ut plurima antiquiorum errata sustulerit; licet ad veram lectionem ex *Mss.* restituendam minus operae mihi videatur impendisse.

Parisinam denique *Bourdelotii Graeco-Latinam*, anni 1615; forma, quam in folio dicimus, & in qua *Solanus* nonnulla emendarat, suasque paragraphorum sive capitum divisiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo *cl. Hemsterhusii*, ad eius contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas nostram editionem describere curaverimus. Notas vero *Marcilii, Cognati & Bourdelotii* textui *ibid.* non subiectus, sed calci annexas, exscribere inde coactus fui.

Novissimam tandem *Amstelodamensem* omnium vitiosissimam *cl. Graevii* editionem eo potius consilio adhibui, ut eius & *cl. Gronovii* notas inde exciperem, quam ut ex *Graeco* eius contextu aliquid utilitatis sperarem, qui ita negligenter est habitus, ut non modo ex *Codd.* qui *ibid.* indicantur, nihil in eo sit restitutum, sed mendis typographicis Latina Graecaque scateant, maxime in notis & Scholiaste. Id tamen boni habuit, quod *cl. Hemsterh.* in eius marg. quaedam adpinxerat, quae de consulendo *Dukero ad Thucyd. Davis. ad Cic. & L. Bos in Obs. Crit.* monerent, unde & ea notis nostris inserui, monitoris nomine addito, nisi ubi forte idem per me iam notasssem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhaustiendum habuerim, quidve eo praestiterim, mihi docendus es. Ex *Brodæi miscell.* quas in *Lampadem* criticam retulit *Gruterus*, plurima quoque inserui, etsi levia saepe sunt, & ita vitiose in illa crebris ubique naevis obfuscata face expressa, ut ad auctoris mentem potius, quam ad id, quod literis expressum legitur, saepe respiciendum fuerit: dandum tamen hoc omnium, quos novi, primo *Luciani* commentatori fuit, ut eius annotata plerumque perbrevia, & contextum interdum bene emendantia repeterentur; quare ea tantum omisi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum *πέρωνθα* monet, id esse a *πάρχω*, vel *διαπαρῆς*, a *διαπέρω*, & similis farinae; interdum & ea, quae aliud agens in *Luciano* emendat, sed quae nimis dispersa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu scriptae *Fr. Guieti*, ex quibus *Aeg. Menagium* sua omnia hausisse mihi persuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet, quae *Guietus*, quo defuncto forsan nactus est exemplar *Luciani*, in cuius marginem *Guietus* breves suas commentationes & coniecturas coniecerat, quas deinde describens auxit: Sunt enim *Guieti* illae notulae aliquanto plures, quam quas *Menagius* dedit; & veterem fuisse po-

ularium huius querelam, quod ex aliis sua desumere amaret, vid. in Miscell. novis Lipsi. quae in forma minore prodire anno 1742, vol. 1, pag. 122. Item Lamberti Bos, Horatii Vitringae, & paucae Maturini Veyfflerii La Croze, quae omnes rursus a me describendae non modo erant, aequae ac Solani illae supra iam commemoratae, sed & quaerendum, quo pertinerent; cum quisque fere alia Luciani editione usus aliam paginam allegaret, & Solanus notas etiam suas ad Iuntinae paginas accommodasset. La Crozii autem commentationes serius nactus, a Tom. 2 demum inferere coepi, ceteras Addendis adiecturus, nisi easdem observati. ab aliis iam occupatas deprehendero. Notas I. H. Maii ad Macrobios, & Er. Schmidii ad Tragopodagram unde hauserim, ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis absumentum fuit, ut in omnium notis prolata Luciani testimonia, tam diversis paginis indicata, iam ad paragraphorum sive capitum nostrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigisse facile credes, ubi cl. Iensii notam, quae est ad Imag. c. 22, consideraveris, in qua sola Lucianus advocatur plus centies & quadragies. Solanus quidem Lucianum allegans saepius capitum numeros a se institutos, quam paginarum expressit; sed cum cl. Hemst. ad medium usque Tomi I capita aliter dispecuit, in notis tamen Solani numerum eorum non mutavit, accidet interdum, ut id iam aliquot paragraphis ulterius quaerendum sit, quod Solanus in anterioribus inveniri scripsit. E. c. quando affert Nigrin. c. 10, id iam ex divisione Hemsterhusiana est c. vel § 17. Totum enim Nigrinum Solanus distribuerat in capita 23, Hemst. in 38. Nos vero dialogos omnes sequentes a Dial. de Sacrif. ad fin. tomi ult. ex mente Solani dispecuimus, ne opus esset singulas allegationes mutare, quod in iis facere coacti sumus, quae partem illam priorem spectabant, exceptis forsitan aliquot locis per festinationem mutare neglectis, quae lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hisce tamen interdum sublevatus sum iuvenum praestantissimorum opera, primum Theodori Woertmanni, qui olim gymnasii nostri coryphaeus, iam in causarum patronis eximium tenet locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxilium mihi partitis vicibus praestitere Regnerus Henricus Siblink, & is Iuris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non Iacobus Gobius, eodem honore brevi forsitan mactandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex clar. Ioan. Iensii Lectionibus Lucianeis inserui omnia, reſectis tantum paucis excuſſionibus ad Lucianum non plene ſpectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore ſerie productis, quae repeti nihil opus erat, cum textui Luciano iam ſubieſſae ſint illae obſervationes, ex quo nexus verborum peti poteſt. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea iuventute, qua illas Leſt. conſcripſit, admiror, ita ipſe non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipſo diſſenſero, ſed pari humanitate mihi & alibi per feſtinationem lapſo ignoſcet.

Variantium autem Lectionum ſat amplum catalogum ab Solano in ed. Iuntinam, ut ſupra monui, collatum, totum deſcribere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omiſſas addere, non ſum veritus, ut appareret, quanta diligentia editionum codicumque collatio ſit inſtituta. Interdum tamen nimis manifeſto vitioſa, qui meri tantum errores tyſothetarum eſſe apparebant, quaeque nec Sol. notarar, omittere ſatius duxi; ut quando Iunt. in Iov. Trag. c. 30 habet πρίποδα pro πρίποδα, vel cum in Abdic. c. 23 f. eadem ridicule exhibet ιατρῖς pro ιατροῖς. Aliibi ovos pro μὲνος, ubi manifeſtum eſt μ. tantum inter imprimendum excidiſſe, vel ubi Hag. 2 in Bis Acc. c. 2 δεσπότης pro δεσπότης, & ib. c. 31 τολμώντων pro τολμώντων, & ſimilibus. Eſt enim non ſum in eorum ſententia, qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exſpectant, eosque ad praefationem Luciani a ſummo literatore P. Burmanno, & ad praefut. Montefalconii, quam bibliothecae Coſleianae praemiſit, ablegare, quam hic multa ſuper his diſputare malo, ſatis enim uterque earum neceſſitatem commendavit; modum tamen aliquem ſervari poſſe in iis notandis, probe intelligo: plus enim ex uno antiquo & accurate ſcripto codice ad emendationem auſtoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitioſis ſive codd. ſive edd. nemo negaverit. Cumque Solanus plus millies adſcripſerit † Fl. vel † Edd. id eſt nihil mutare Florentinam vel editiones ceteras, ſed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum ſilentio ſatis patebit edd. conſentire. Qui autem etiam ſine codicum ope ſe omnia ſanare poſſe contendunt, ſua fruuntur felicitate. Mihi certe mira videntur diſta cl. Heumannii, qui in Poecile nimis ſervilem operam vocat, ex Codicibus corrigere; quod iis nihil opus ſit, ubi rem ingenio perficere poſſis. Et ut facile largiar, ingenioſiorem eſſe illum, qui ſua ſponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem deſcribit; ita tamen mihi largietur viciffim, ingenii quidem acumine poſſe

excogitari, quid auctor dicere potuerit, non semper quid re verè dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. Quin & in Codd. tales saepenumero emendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset unquam.

Ceterum omnino cum eodem & cl. Gronovio sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens, quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare iussit, id quod cl. noster Wesseling. etiam in D. Siculo facere instituit, E. gr. L. XI, c. 46, vs. 8, ἐργῶ πείραν εἰληφὼς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἐγὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius iudicet, nonnulla hic apponam ex iis, quae audaciora videbuntur, at parva literarum, immo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita pro Lapfu c. 8 Καρδιαὺς praeunte Sol. dedi, contra Codd. & edd. quae Σαρδιαὺς. De Merced. Cond. c. 30 med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut δέλω pro δέλη recipirem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἰκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in Hermot. c. 59 f. pro absurdo vulgato εἰκὼς ἔτι.

Ἀφανκτον in ἀφανκτον mutavi paulo post, sine Codd. & edd. auctoritate, sed exemplis Luciani.

Αὐτοῦ bis dedi pro αὐτοῦ, in Quom. Hist. c. 62, ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum expectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione necessaria lenisii, in Quom. Hist. c. 41.

Ἐπιπολῶν iussu Gesneri ib. c. 57, pro ἔτι πόλεων.

Ἀπαντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata edd. lectione, ἀπαντα ὧν ἐγὼ εἶδον, 1. Ver. Hist. c. 40; etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτοὺς μὲν ἀγνοεῖν edidi in 2. Ver. Hist. c. 20, ex uno Pell. inuitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeunte Sol. in Tyran. c. 1.

Αἰτιᾶ item pro αἰτία, Abdicat. c. 21.

Γὰρ omisum inserui iubente Solano, sine alia auctoritate, Salt. c. 75 f.

*Ἡ τὴν τοῦ Βρισέως excudi iussi in Imag. c. 8 f. pro vulgato ἢ τῇ — ut Latina versio congrueret, quam cl. Gesnerus sic optime dederat.

Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέπouσα necessario reposui ibid. c. 22, pro καλλίων καὶ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέπouσα.

Αὐθις inserui ex uno Cod. O. Iov. Conf. c. 3, ubi Lector iudicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρώδηται admisi sine auctoritate, pro πεπαρόνηται, ibid. c. 14.

*Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, cum edd. male ἐπὶ τὸ συμφέροντι. ibid. c. 19.

Coniunctionem τε eieci in ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ἂν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi. Gall. c. 29 med.

Δεδιότας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in Parasit. c. 55.

Distinctionem mutavi in Bis Accusf. c. 16; quae erat, καταδόμενος, ἔωθεν εἰς ἑσπέρην μεθύων ἀεὶ, καὶ κραιπαλῶν, comma prius tollens, & ante μεθύων collocans, quia μεθύων iam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis Iuntinae innumera illa commutata, quorum magnam partem Sol. iam deleverat, saepe reuiciens, interdum etiam traiiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro μελήσας praeunte Gesnero, distinctioneque mutata etiam δὲ pro καὶ dedi in Rhet. Praec. c. 18.

Συνηλίσθησαν dedi pro συνηλ — Philopf. c. 12.

*Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obscurus eod. Philopf. c. 36 f.

Βορρᾶν ventum boream feci ex βορᾶν escam; quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in Hipp. c. 7.

Τὸ τῶν δρομέων γίγνεται exhibui sine ulla auctor. pro vulgato ἐπὶ τῶν — idque tamen necessario, quia ἐπὶ iam praecesserat, vid. Calumn. c. 12.

Δράματος διασκευὴ restitui pro πράγματος διασκευὴ, in Mort. Per. c. 3.

Τούτο, quod vulgabatur, diremi in τοῦ τὸ sine Codd. sed belle monente Fabro, ibid. c. 20.

Συνεξελέξατο scribere non dubitavi, cum omnes male habe-

rent συνεξελέξαντο, in Epist. Sat. c. 28 med. Ibid. συγκεκαττυμέναι iubente Solano reposui pro vulgato συγκεκομμέναι.

Ἐπ' ἰσῆς ἀξίας iussu Gesneri, sine auctoritate librorum, pro vulgato ἐπίσης ἀξίας in Demosth. Enc. c. 10.

Καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος rescripsi contra libros, qui θάνατον absurde; nam ἐστὶ intelligitur: ibid. c. 46.

Εὐσχημῶς etiam restitui pro εὐσχημόνως, ut metro Euripideo consulerem, ibid. c. 47.

Notabilem recepi correctionem, οὐδ' ἐν χειρὸν reponens ex Cod. L. in Cyn. c. 4, pro οὐδ' εἰ χειρὸν ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103: At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?

Ἐκλαυσε δακρυρόον reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in Philopatr. c. 6, suassu Solani, etsi inuitis libris. Ibid. c. 9 τε inserto versui consultum, & c. 10 λόχμια receptum non δόχμια.

Tandem in Tragopod. versu 41 ἀτὴν cum Gesnero scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτὴν quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi vero maior erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in Hermot. c. 77 elegantissima coniectura Solanus ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ rescripserat, pro vulgato ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐσμεν, idque deleta vulgata lectione iam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut affirmare non dubitem, mille fere locis iam aliter legi, quam ante.

Versionem cl. Gesneri rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum accommodavit interpretationem, aut eam mancā vertendo adiuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lect. vel notis apparet, ut in Rhet. Praec. c. 2 anhelantes ab ἔκπνοῦς relictum est in versione, licet ἐκνέοις iam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire,

quī duos accentus acutos in syllabis contiguīs nōn admittunt, nolentes scribi λόγος τις, sed λόγος τις, nec ἀλλῷ τινι, sed ἀλλῷ τινι, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed iubentes παρὰ σοῦ scribere, non παρὰ σου. Verum postea animadvertens, edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos iungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem traicere, quoties opus est, idque cl. Hemsterhusium etiam secutum, qui e. c. in Necyom. § 4 edidit ὥστε μοι; ibid. § 6 παρὰ τινος; rursus § 10 ἀλλό τι & ἐκ τινος, ac saepissime alibi: ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicitè abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne unquam ἀλλό τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutius letiorem detineo?

Placet super hisce sententia Ioan. Wallis, qui in praef. ad Claud. Ptolem. bene monet, alia minuiora esse, quam ut semper notentur. Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, vel penitus amisso; puta δὲ ἐστὶ, vel δέ ἐστι, vel δ' ἐστὶ, & quae sunt huiusmodi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scriptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praesertim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, sequor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicitè, ne nimis curiosus videar in re nihili: permisso interim aliis iudicio suo, si quando secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem, Scholiasten Luciani accentum in ἐστὶ & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquare satius habui.

Idem intellige, pergit Wallis, de vocibus, quae nunc coniunctim, nunc separatim scribi solent, & quidem pro cuiusque arbitrio: ut ὥς τε ὥστε, οὐκ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδόλως, μὴ δὲ μὴδὲ, μόνον οὐ μονοῦ, τοὶ γὰρ οὖν τοιγαροῦν, ἐφ' ὅσον ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἐξῆς ἐφεξῆς, ἂν τινα οὖν ὄντινον, τοῦτ' ἐστὶ τοιτάστι, δι' ὃ διδ, γ' οὖν γαῦν, & multis aliis.

Addo οὔμενον, quod Fl. in Luciano οὔμενον, & similia, quae in variantibus semper notasse inane fuisset. Inter μὴ δὲ autem & μὴδὲ volui initio observare differentiam, sed comperi deinde, id esse ἀδύνατον, cum aliae edd. id perpetuo connectant, aliae

perpetuo disiungant, aliae promiscue utantur; quare Parisinae scripturam in eo plerumque retineri sum passus, quae fere semper μὴ δὲ, ubi I. & H. μὴ δὲ, licet & Fl. id persaepe seiungat. Adde-
dere possem ἐπιμήκιστον, quod iungunt edd. sed Fl. separat, vid. quae Hemsterh. ad D. Mort. VI, 5, notat. Item διατοῦτο, quod I. amat, ac τανῦν & ἐπιπλέον. Sed quo maior in his diligen-
tia, eo minus forsan utilitatis. Sic τ' ἄλλα sunt. fere semper, Fl. vero & pleraeque τ' ἄλλα. Eadem κωλύει τὲ, & κύειν τὲ, cum tamen in οἷός τε, in ἡδονήν τε accentum particulae adimat. Ita & Rhodomanni editio D. Siculi τὲ ubique accentu insignit. Nos vero τὲ etiam in κωλύει τε & similibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem suam servavi orthographiam, interdum & vitia, maxime Bourdelotio, quod & Hemsterh. fecisse video, ut eius incuria appareret. Quare ne putes, me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve post descripta demum typis folia detexi, e. gr. quando in Demon. c. 30 Solanus in contextu οὐδὲ μὲγα nihil immutans, in notis tamen scribit οὐδ' ἐν μέγα, ut alia mittam.

Scholias ten vero totum manu describere sumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae cl. Clericus non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, & integra scholia persaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Solani diligentia viam iam munierat, singula numeris distinguendo, & varias lectt. ex Codd. Anglicis adiciendo, atque utrumque Vossianum codicem conferendo, quem & ipse oculis subicere volui; sed bis frustra aditu ad Mss. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem susceperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum scatebant illa ab Clerico edita Scholia, quantum licuit, sustuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex coniectura emendavi; sed restant & alia nondum sana, quae festinatio non sivit attingere, neque tanti est iste Scholias ten, ut cura adeo exquisita dignus sit. Mirere tamen, qui Clericus in epistola ad Graevium, de sua cura maiora praedicet, quam praestitit.

Sed nec nostra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis est libera: etsi enim ab viro perito sedulo est correctæ, ante quam ad me specimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri potest, quin aliqua resideant, vel quae nostram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum est, ut semel tantum perlustrare mihi quamque plagulam licuerit: hoc tamen affirmare audeo, vel minus typographicarum

mendarum iam in contextu Luciani inventum iri, quam in edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam respiciet, quot forsitan remanserint, quam quot sublata sint: pro tribus enim rursus admissis, contra vel triginta esse emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, si mavis, peccatum esse mea culpa, sed per properationem, iam deprehendi: quare in Addendis potissima corrigam, si modo & ad ea subiungenda tempus concedatur, quod si non superfuerit, Lector veniam dabit in aliam occasionem & ea reicienti, quae subinde in notis promissi accuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiserat Solanus; nec dubitabam, quin eam iam confecerit, cum ab anno 1720, quo se suas ad Lucianum notas typographo tradidisse scriptum reliquit, vel saltem ab anno 1723, quo additamenta etiam, quibus eas auxit, ad finem se perduxisse testatur, satis spatii ad id praestandum habuisse videtur; decennio enim & amplius supervixit: spem deinde quoque fecit peritissimus omnis elegantioris literaturae Hemsterhusius, se illam vitam conscripsum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & clar. noster Gesnerus eandem spem fecisset; hinc ego minus de ea concinnanda sollicitus excerpere atque colligere ex ipso Luciano neglexi, quae illuc spectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam necessariam hanc provinciam plane deferere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim supra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulcissimus Carolus Conradus Reitzius, Gorinchemiani gymnasi. Rector, quorum duos adiecimus, primum Scholiorum & Variantium quarundam Lessonum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phrasum, tam locupletem, ut annecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus sum. Et quia praecipua tamen in notarum indice satis quoque amplo, occurrunt, confidimus, Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, cum priores edd. nullo Graeco Indice, praeterquam solo Dialogorum, sint donatae. Cum vero copiosissimus ille tertius Index iam plane confectus sit, promisit bibliopola, se eum quoque statim praelo subiecturum, ut primum senserit eum eruditorum votis expecti. Ego vero, qui nullus dubito, quin desiderio plurimorum respondeat istud opus, vel meo periculo illum seorsum-eddi curabo, ubi Wetstenius noster hanc aleam subire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque, ut Lexici Luciani vicem praestare queat, indicata via, qua, etsi ad nostram potissimum editionem est aptatus ac destinatus, non adeo magno negotio etiam

ad alias editiones usui esse queat; hunc enim maiore cura, quam reliquos, compositum esse novi.

In indicandis autem Luciani locis, non solum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonstrabunt; sed & Dialogorum paragraphos sive capita simul addita reperies, ut nunquam frustra sis quaesiturus; nam si forte in exprimendo altero numero erratum sit ab operis, alter tamen tibi locum commonstrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia molestum hunc laborem subierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, huius operae exprobrationem, ita & benevolus Lector sua studia hac ope adiuta gratus agnoscat, & utriusque conatibus benigno iudicio savebit. Vale. Dabam Traiecti ad Rhen. ip[s]is Kalend. Martiis, anni c[irca] 1500 c[on]s[ul] XLIII.

ET SI mox subiungam notata Solani de scripturae compendii, quibus editiones & Codices in Variant. Lest. designantur, tamen & hic monendus es, literis quadratis Codices Manuscriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli causa P. significat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. sed P. obliquius exaratum, editionem Parisinam; W. Codicem Witianum, W. edit. Wechelianam; quam deinde potius per Wech. indicavi; sed tam raro occurrit eius mentio, contra tam frequenter W. Codex commemoratur, ut confusio non sit metuenda. B. Baroccianum Codicem, B. 1. edit. Basil. primam, & sic deinceps, ut in catalogo sequente fusius exponitur. At si penes me stetit, potius integris syllabis haec expressissem, Par. Bas. &c. scribendo, quam unica tantum litera, quod brevitatis ista negotium facessit & corrigenti & lectori; sed quia sic coeptum erat, non licuit mihi ab isto more recedere: cum tamen viderem, Solanum in ed. Hagenoana varietates Florentinae sola litera F. designasse, idque & Hemsterhusium sic expressisse, usque ad medium Tomi primi; at in Iuntina eundem Solanum, in qua longe plures varietates alleverat, Fl. pinxisse pro Florentina, & Fr. pro Francofurtana, id sedulo deinde sic distinxi. Cumque idem dubium possit oriri ex sola litera A. sitne Aldina an Amstelodama intelligenda; licet per A. Amstelodamam denotet Hemst. & Solanus plerumque Ald. ad priorem illam denotandam scripserit, tamen interdum in eo ab ipso erratum deprehendi; quare & hoc postea distinxi, integras syllabas exprimens, nisi ubi numerus 1. 2. additur, ut A. 1. A. 2. satis patet Aldinam intelligendam, quia Amst. non bis est excusa. Ita varietates Aldinae primae Wefelinganae semper sic notantur, marg. A. 1 W.

M O S I S S O L A N I

S Y L L A B U S N O T A R U M

- m. 1. mendose.
 2. (post numerum) *mediam paginam* significat.
 i. *initio paginae*.
 f. *finem, sub finem*.
 — Deest (At cum literae subiicitur, nihil in reliqua voce mutatum esse, notat.
 E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
 Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. I.*) vel *reliquae editiones*.
 B. 1. Basil. 1. in *erratis* seu potius variis lectionibus.
 Coll. *Collectanea Galaei*.
 W. *Wittianus Codex Ms. a Iensio collatus*.
 M. *Marcianus Codex Ms. (qui olim Wittianus) a me in his consultus*.
 P. *Poli (Card.) cuius collatio penes Perizonium*.
 Ex. *Excerpta penes Perizonium ex ed. Flor. cum Codice Poli collata. i. e. edit, Fl.*
 L. *Longolii excerpta ex Codd. Mss. penes eundem Perizonium; sunt autem hi collati cum edit. Ald.*
 W. *Wecheli editio quorundam opusculorum Luciani.*
 r. *Reste*.
 V. *Ms. Codex Vaticanus in his locis a Io. Maffon collatus. In Scholiis Codex Vossianus.*
 O. *Ms. Oxoniensis vel Ox.*
 marg. *A. i W. margo Aldinae primae Wesselingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.*

C A T A L O G U S

Commentatorum Luciani, secundum ordinem aetatis.

Ioannes Brodaeus. <i>designatur</i>	. ' . . .	BROD.
Gilbertus Cognatus.		COGN.
Ioannes Bourdelotius.		BOURD.
Theodorus Marcilius.		MARCIL.
Lambertus Barlaeus.		BARL.
Iacobus Palmerius a Grentemesnil.		PALM.

Tanaquillus Faber.	FABER.
Franciscus Guetus.	GUIET.
Aegidius Menagius.	MENAG.
Adolphus Vorstius.	VORST.
Iacobus Tollius.	TOLL.
Ioannes Georgius Graevius.	GRAEV.
Iacobus Gronovius.	GRON.
Ioannes Clericus.	CLER.
Ioannes Ienius.	IENS.
Ludovicus Kusterus.	KUSTER.
Lambertus Bosius.	BOS.
Horatius Vitringa.	VITRING.
Io. de la Faye.	FAY.
Eduardus Leedes.	LEED.
Moses du Soul, (five Solanus)	SOLAN.
Maturin. Veyssi. la Croze.	CROZ.
Tiberius Hemsterhusius.	HEMST.
Ioannes Matthias Gesnerus.	GESN.
Ioannes Fredericus Reitzius.	REITZ.

SOLANI MONITA.

EDITIONES Luciani, quibus usi sumus.

- Anno 1494. Florentina Graeca, quam totam cum hac con-
tuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A.* 1.
1522. Ald. 2. Gr. designatur *A.* 2.
1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
1535. Iuntina Gr. scribitur *I.*
——— Hag. 2. Gr. *H.* 2.
1545. Basileensis 1. Gr. *B.* 1.
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V.* 2.
1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis
in indice notatis exprimit.) *B.* 2.
1563. Basil. tertia. *B.* 3.
1615. Parisina Graeco Latina. *P.*
1619. Salmurienfis Graeco Lat. *S.*
——— Basil. 4. Gr. Lat.
1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst.* & *A.*

C O D I C E S C O L L A T I.

O. vel B. Baroccianus vel Oxoniensis Codex Mf.

I. Codex Mf. Bar. (N°. LVI.) continet hosce Luciani

libros: Διαβ. fol. 132.

Καταπλ. 136.

Συμπ. 142.

Ἰκαρ. (deest folium unum aut alterum) 147.

Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omiffus) 152.

Προμ. ἐν Λόγ. 154.

Εὐχ. 155.

Ἐρωτες (de industria omiffa hic plurima) 162.

Ζ. τρ. (deest folium unum) 164.

Ζ. ἐλ. (non integer) 171.

Δικ. (pars tantum) 173.

Ἀναβ. 174.

II. — (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot*Mort. cum Iud. Dearum & uno Marino.*III. Bodleianus N^o. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non plures quinque.

I. I E N S I U S.

I. [Nobiliff. Io. de Witt dedit mihi anno 1698 Codicem quorundam Luciani opusculorum Manuscriptum, quem contuli, & reperi, eum esse satis antiquum. 1°. nunquam hitera i subfcribitur, fed pone apponitur. Tum vocabula γούν, ὅταν, ἐπειδὴν &c. ubique diftinctim erant fcripta, ut γ' οὐν ὅτ' ἂν ἐπεί δ' ἂν &c. Tum ζῶα non ζῶα. πρῶην non πρῶν. Litera B. fcripta eft v. nullae ufquam diftinctae erant dialogorum perfonae ipsis perfonarum nominibus; fed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet perſona, erant pīcta. Denique fcholια ad marginem, fed ita minutis & abolitis literis, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuscula Mff. erant haec

Πρ. λ.	Ἀρμ.	Εὐν.	Ἐρω.	Ἡσίοδ.	De hoc ipſo Codicē vide plura a me initio vol. 2. annotata.
Μισθ.	Σκν.	Ἀστρ.	Τ. εἰκ.	Συρ.	
Ἀ.μισθ.	Συγγρ.		Γυμν.		
Πτα.	Ὅρχ.		Ἀποφρ.		
Ἐρμ.	Λεξ.		Διψ.		

Omnia quae ex illo Mf. Cod. in Ienfiano codice erant an-

notata, in hunc meum a me sub nota W. transfumta sunt. SOLAN. 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. If. Nirei & Achillei Archiepiscopi Cantuariensis, anno MDLVII.] (ad παρὰ. usque; cetera manca.)

III. [Excerpta ex Christophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mss. collato MDL.]

De Codice MARCIANO.

Codex est membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuisse testem habet eius manum. Alibi etiam Chalcopyli Constantinopolitani fuisse, scriptum est.

Ex Italia advexisse tredo virum Nob. Io. de Wit; quo defuncto, emtus est a viro nob. D^o. van der Mark, qui eum nunc Ultraiecti possidet. Codicem hunc Mf. nunc vir egregius Lucianique studiosissimus Bridges I. C. Anglus 1722.

Scriptus est elegantissime, nullis literarum, nisi una aut altera voce, compendiis; ut δ — ϵ , π . & α ν— ϵ , pro $\delta\epsilon\delta\epsilon$, $\piνεύμα$, $\άνθρωπος$. Litera β in textu hac fere forma pingitur μ . in scholiis vero figura β constanter adhibetur; unde patet, recentioris esse aevi.

Continet autem opuscula Luciani sequentia; hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον est.	8. Μισδ. ξστ'.	15. Έρωτ. ογ'.
2. ἀ. μισδ. ξ'.	9. Γυμν. ξζ'.	16. Έ. εἰκ. οδ'.
3. Άρμ. ξα'.	10. Συρ. ξη'.	17. Άπορρ. οε'.
4. Έσ. ξβ'.	11. Όρχ. ξθ'.	18. Έρμ. οστ'.
5. Σκυ. ξγ'.	12. Λεξ. ο'.	19. Πρ' λ. οζ'.
6. Συγγρ. ξδ'.	13. Εύν. οα'.	
7. Διψ. ξε'.	14. Άστρ. οβ'.	

Quibus opusculis adscripti sunt, quos hic vides, numeri. Unde liquet LVIII titulos ab initio periisse; summamque, si a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXXVII. qui numerus, reiectis spuriiis, cum nostris Codicibus satis constat, in quibus LXXXI cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quarernario autem cuique inscriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quaterniones XLVI, & XLVII in folium unum; incipit autem Co-

dex, non ab initio libelli *de Lapsu* &c. sed ab his in eo verbis, τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, quae in Iunt. editione p. 312 occurrunt. Definit, serie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63 quaternionibus
deme 46 qui periere,
habebis 17 quaterniones superstitēs.
qui ducti in 16 paginas cuiusque quaternionis;
efficiunt 102.

17.

272 pag.
aufer 4 pag. laceratas,

habebis 268 paginas, quibus codex nunc constat.

Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille & 8 paginis; qui numerus ex 63 quaternionibus in 16 paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268 illas, quibus nunc constat Codex, efficere 312 Iunt. editionis paginas. 1008, quibus integer constabat, efficiebant 1173. qui numerus vera summa (1274) 101 paginis distat; quibus aut a fine multatum codicem censeas oportet, aut in eo non exstitisse spuria quaedam, numero IV, quibus & titulorum numeri distant, ut supra monitum est.

Contuli ego post cl. Iensium $\left\{ \begin{array}{l} \Sigma\gamma\gamma\rho. \\ \mu\iota\sigma\delta. \\ \gamma\upsilon\mu\nu. \end{array} \right\}$ integros

in quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae mihi negotium facessabant.

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiato codice, nulla ope legi possint; & abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me, quam potui diligentissime, sunt descripta, praeloque cum reliquis parata 1707. SOLAN.

Codices Vaticani Mss. quos inspexit

I O. M A S S O N.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI seculi, Incipit a Φαλ.

α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentissima) ordo opusculorum in eo Codice hic est.

Φαλ. α. β.		
γ. Ἰππ.	φιλοφ.	Ἡροδ.
δ. Διογ.	V. 2. νεκ. δ. 7.	Ζευξ.
ε. Ἡρ.	{ εν. δ. 19. ετ. δ. 7. γυμν. δ. 8c.	πτ.
στ. Ἡλ.		ἀ. μισθ.
ζ. μυια.		Ἀρμ.
η. Νιγρ.	Deinde in quibusdam	Ἡσ.
θ. Δημιον.	aliis ab hoc discrepat	Σκυθ.
ι. οἰκ.	δ. κρ.	Τραγ.
V. 2. πατρ.	μισθ.	Ἑρμ.
κ. Μακροβ.	γυμν.	πρ. λ.
ιστ. α. β. paucis Schol.	νεκ.	ἀλκ.
διαβ.	δν.	εὐχ.
δ. φων.	Ἀλεξ.	ωκ.
Συμπ.	εἰκ.	* πρὸς Ἀριστείδην.
Ψευδοσ.	Συρ.	Κυν.
καταπλ.	Ὀρχ.	νεκρ. δ.
Z. ἐλ.	λεξ.	ἐν. δ.
Z. τρ.	εὐν.	δ. δ.
Ἀλεκτρ.	ἀστρ.	Desunt igitur.
Προμ.	ἔρ.	ετ. δ.
Ἰκαρ.	ἀποφρ.	δραπ.
Τιμ.	δ. ἐκκ.	υ. εἰκ.
ἐπισκ.	τυρ.	Νερ.
β. πρ.	ἀποκ.	πατρ.
ἀναβ.	Περ.	πινθ.
δ. κατ.	Τοξ.	ρητ.
δυσ.	Δημ.	φιλοπ.
ἀπαίδ.	συγγρ.	δε χαριδ.
ἐνυπν.	διψ.	
παρασ.	Κρον.	

Novus autem unus libellus hic comparet, qui πρὸς Ἀριστείδην stellula notatus in laterculo conspicuus est.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Εγω Ἀλεξάνδ. ἐπισκοπος Νικαίας τῆς κατὰ Βιθυνίαν μετὰ Ἰακώβου τοῦ φίλτατου ἀδελφου καὶ μετροπολιτοῦ Λαρίσσης. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, sed cum alio coniunctum, sc. μετὰ Θεοδώρου διακόνου τοῦ ἡμῖν ὑπηρετούντος. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγω Ἀλεξάνδ. ἐπισκοπος Νικαίας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ μετὰ Ἰακώβου τοῦ ὁμοῦλχου ἀδελφου καὶ μὲν ἀριστερῆς τοῦ πρῶτ' μ. τ' κατὰ δρᾶμ. τῶν Βουλγαριῶν, ἰδίωνσαντ' ἀναλωμασιν ἀναστήσαντ' κ' ὡς μὲν αὐτῇ καὶ τοῖς κτημασι δόντος πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — τῆς πρὸς τῇ Ἀσκανίᾳ μετὰ Ἰωάννου τοῦ ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ Κη-

δεστων. Alibi f. ut supra, μετα του ον μεμιηλε. . . συνερεως και συνεπισ' κ' αδελφου.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit α Φαλ. β. cum scholiis passim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur xv seculo nitide satis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illo videtur: habet fol. 316. opuscula, quae continet, alio ordine, quam in superioribus. Pauca sunt scholia. fol. 308. Φιλοπ. usque ad f. 315. sine Schol. solus Codex, qui hunc Dial. habeat.

INDEX ALPHABETICUS

VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic allegari solet in notis Solani.

Αἰρ. v. Ἑρμ.

Ἀλεκτρ. . . . Ὀνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.

Ἀλεξ. . . . Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.

Ἀλλ. . . . Ἀλλυών, ἢ περὶ μεταμορφώσεως.

Ἀναχ. v. Γυμν. Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.

Ἀναβ. . . . Ἀλεύς, ἢ Ἀναβιούντες.

Ἀπαιδ. . . . Πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ἀνούμενον.

Ἀποκ. . . . Ἀποκηρυττόμενος.

Ἀποφρ. . . . Ψευδολογιστὴς, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.

Ἀρμ. . . . Ἀρμονίδης.

Ἀστρολ. . . . Περὶ ἀστρολογίας.

Β. πρ. . . . Βίων πράσις.

Γυμν. v. Ἀναχ.

Δημ. . . . Δημοσθένους ἐγκώμιον.

Δημών. . . . Δημόνακτος βίος.

Διαβ. . . . Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεῦειν διαβολῇ.

Θ. διαλ. . . . Θεῶν Διάλογοι.

Ἐν. δ. . . . Ἐνάλαιο Διάλογοι.

Νεκ. δ. . . . Νεκρικοὶ Διάλογοι.

Ἐτ. δ. . . . Ἐταιρικοὶ Διάλογοι.

Δικ. . . . Δις κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.

Δ. φων. . . . Δίκη φωνέντων.

Διον. . . . Προσλαλιά, ἢ Διόνυσος.

Lucian. Vol. I.

Διφ.	Περὶ τῶν διφάδων.
Δραπ.	Δραπέται.
Εἰκ.	Εἰκόνες.
Ὑ. εἰκ.	Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.
Ἐκκλ.	Θεῶν ἐκκλησία.
Ἐνυπν.	Περὶ τοῦ ἐνυπνίου, ἦτοι, βίος Λουκιανοῦ.
Ἐπισκ.	Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.
Ἐπιστ. κρον.	Ἐπιστολαὶ Κρονικαί.
Ἐρμ.	Ἐρμότημος, ἢ περὶ αἰρέσεων.
Ἐρωτ.	Ἐρωτες.
Ἐτ. Δ. vid. Δ.	
Εὐν.	Εὐνούχος.
Εὐχ.	Πλοῖον, ἢ εὐχαί.
Ζ. ἐλ.	Ζεὺς ἐλεγχόμενος.
Ζ. τρ.	Ζεὺς Τραγωδός.
Ζευξ.	Ζευξίς, ἢ Ἀντίοχος.
Ἡλεκτρ.	Περὶ τοῦ Ἡλεκτροῦ, ἢ Κύκνων.
Ἡρακλ.	Προσλαλιά, ἢ Ἡρακλῆς.
Ἡρόδ.	Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.
Ἡσ.	Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.
Θ. Δ.	Θεῶν Διάλογοι.
Θυσ.	Περὶ θυσιῶν.
Ἰκαρ.	Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.
Ἰππ.	Ἰππίας, ἢ βαλανεῖον.
Ἰστ. α.	Ἀληθοὺς ἱστορίας λόγος πρῶτος.
Ἰστ. β.	δεύτερος.
Καταπλ.	Κατάπλους, ἢ Τύραννος.
Κρον.	Ἱερεὺς καὶ Κρόνος.
Κρονοσ.	Κρονοσόλων.
Κυν.	Κυνικός.
Λεξ.	Λεξιφάνης.
Μακρ.	Μακρόβιοι.
Μισθ.	Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.
ἀ. Μισθ.	Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.
Μυία.	Μυίας ἐγκώμιον.
Μεκ.	Μένιππος, ἢ Νεκυομαντία.
Νερ.	Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.
Νιγρ.	Νιγρίνος, ἢ περὶ φιλοσόφου ἥθους.
Οἰκ.	Περὶ τοῦ οἴκου.
Ὀρ.	Λούκιος, ἢ Ὀνος.
Ὀρχ.	Περὶ ὀρχήσεως.
Παρασ.	Περὶ παρασίτου, ἦτοι ὅτι τέχνη ἢ παρασιτική.

Πατρ.	Πατρίδος ἐγκώμιον.
Πενθ.	Περὶ πένθους.
Περ.	Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.
Πρ. λ.	Πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις.
Προμ.	Προμηθεὺς, ἡ Καύκασος.
Πται.	Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.
Ῥητ.	Ῥητόρων διδάσκαλος.
Σκυ.	Σκύθης, ἡ Πρόξενος.
Σολ.	Ψευδοσοφιστής, ἡ Σολοικιστής.
Συγγρ.	Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.
Συμπ.	Συμπόσιον, ἡ Λαπίζαι.
Συρ.	Περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ.
Τιμ.	Τίμων, ἡ Μισάνθρωπος.
Τοξ.	Τόξαρις, ἡ Φιλία.
Τραγ.	Τραγοποδάγρα.
Τυρ.	Τυραννοκτόνος.
Φαλ. α.	Φάλαρις πρῶτος.
Φαλ. β.	——— δεύτερος.
Φιλοπ.	Φιλόπατρις, ἡ Διδασκόμενος.
Φιλοψ.	Φιλοψευδής, ἡ ἀπιστῶν.
Χαριδ.	Χαρίδημος.
Ψευδ.	Ψευδοσοφιστής, ἡ Σολοικιστής.
Ὠκυπ.	Ὠκύπους.

IO. FREDERICUM REITZIUM
 IO. MATTHIAE GESNERI
 E P I S T O L A.

MONITUS ab ornatissimo viro *Wetstenio* nostro, si quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari posset, tempus esse; iam prodire tandem gestire *Lucianum*, & oculos hominum atque manus sutire: excutere equidem coepi, quae in scidas, ut sit, coniecta diversis temporibus, secure deinde reposueram. Sed mox abieci illud consilium, cum observarem, quanta tu, vir doctissime, diligentia & iudicio in iisdem rebus versatus esses, quamque metuendum esset, ne aut frustra alteruter nostrum exhaustisset illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod posterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati studere iuberet ἐργασίας noster *Wetstenius*. Ne tamen plane ἀσύμβολος ab hoc velut primo missu dapum *Lucianearum* discedam, iuvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc sustinui, videbuntur coniunctiora.

Nam de ipso *Luciano* dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipsius libellis hauriri possint, quae ad ipsum pertinent: quos tibi ita notos esse, ut domus cuique est sua, apparet. De libellis quibusdam quid sentirem, passim iam, de *Philopatride* etiam iusta disputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me suffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opusculorum referes. Igitur

AMORES non videntur *Luciani* esse. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam est ipse *Lucianus*, *Sophistici*.

IMAGINES totum, quantus est, *Lucianum* spirant & referunt.

IUPPITER CONFUTATUS, & alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam superstitionem, & fidem *Dis* illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad *Apologias* pro

religione Christiana, in quantum harum princeps fere argum-
tum est, destruere superstitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opusculum imbecilli hominis & superstitiosi,
non igitur Luciani, nisi tamen imitatione, & velut παραδία ri-
dere voluit superstitiosum aliquem scriptorem, quod etiam Io-
nisini affectatio ostendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Astrologia, existimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me expectari debent,
sunt observationes quaedam, quae, dum percurro missas ad me
chartas festinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem
mihî venerunt. Has ad te mitto, intexendas, si videtur, Adden-
dis, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in
quae a media fere parte Tomi I incidi: si qua ad priora de inter-
pretatione praesertim monenda occurrebant, ea ad Tiber. Hem-
sterhusium virum clar. pro veteri amicitia iubentem perscripsi.

* * * * *

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo scriptoribus, de meo
consilio & laboribus meis quaedam apud te disputem, quae nem-
pe ad ipsos quoque posteros eadem opera cupiam perferri.

Fuisse mihî veterem cum Luciano familiaritatem, ostendunt
ea, quae iam quarto decimo huius seculi anno, qui aetatis meae
tertius & viceſimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me
scripta, & in Ienensium Philosophorum cathedra disputata sunt.
Iam eo tempore consilia agitabam revocandi in publicam lucem
Sophistae doctissimi, amoenissimi, & ad variam eruditionem, quam
adamavi a puero, accommodatissimi: quae causa fuit, ut nun-
quam plane illum deponerem de manibus, etsi illi editionis con-
silio multa subinde impedimenta obicerentur, quo factum est, ut
non nonum modo in annum ex Horatii praecepto, premerentur
pleraque cogitata nostra, sed fere ad tricesimum penes nos de-
litescerent, nisi quod capitalem illam encomii Demosthenis resti-
tutionem, non tantum anno seculi XXI cum venerabili iam col-
lega meo C. A. Heumanno, & cum laudatissimo viro Tib.
Hemsterhusio, communicavi; sed etiam mense Iulio anni XXXI
in Ciresomathia Graeca publicavi Lipsiae, unde in Acta Eru-
ditorum illius anni relata est.

Inter haec modo cum Tho. Fritschio, principe dum viveret
bibliothecae negotiationis, consilia agitata, modo communicata cum
cl. Hemsterhusio, quae effectu causis hic non commemorandis ca-
ruere; donec vir hic doctissimus provinciam, quam nemo melius ipso

ornare potest, nescio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum, cum sexta circiter pars illius praeclare ab ipso curata esset, suas sibi res habere iuberet. Hic enim ad me, veterem sodalem suum confugit, & si non aliud, certe Latine paulo commodius disertiusque loqui se docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, imprimis per curationem Thesauri Linguae Latinae, licuit. Quintilianus enim & Plinius iunior non multum temporis sibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu est cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum, quae praecedunt, versionem emendavit, puto, cl. Hemsterhusius. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënsi transferrem omnia, non inspecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere solebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam secutus esset superior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata, (id est, ea, quam Benedictus emendatam a se & interpolatam dedit, a diversis auctoribus scriptam) vel ab ea discrepet, melior illa sit, an deterior. Hoc tantum scio, cum iuvenis tractarem Lucianum, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, & iam tum sperasse melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiose equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum eius per utriusque linguae rationes liceret, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi, eumque, quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendatur, aut vitia accuset, quae ultro asserimus, uti similis esset Lucianae nostra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, assequi facilius nos posse sperabamus, imprimis iis in locis, ubi poeticas formulas, aut versus integros Homeri & aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, nisi putidus fieri velis, & pro iucunda salsaque oratione languidum & fatuum sermonem reddere.

Servile enim illud & interlineari simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos iuvandosque viros pertinere, iudicamus: ut contra illam Gallorum praesertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non, quid sibi voluerit Lucianus, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, Ablancurtius, sed quid a mulierculis & cirratis facile capi & pro-

bari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem nostram Lucianeae orationi, quantum eius consequi potuimus, esse simillimam. Annotationes adiecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus; sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel coniecturas de emendando contextu, cum argumentis sicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis iam aliquo usque progressi sunt. Suspensio hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quae alii iam occupassent: quod quidem satis saepe accidisse video, tum in aliis, Elsnorianis, ut hoc utar, cuius viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatas non memineram; tum frequentissime in his, quae vir doctissimus Moses Solanus commentatus est. Huius viri observata adeo saepe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei causa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri clar. ad me mitteretur. Superest, ut mihi consulam qua licet, & primum hoc indicem, pervenisse ad me e mercatu verno Lipsiensi an. xxxvii exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & sine truncatum, editionis, ut coniectio, Francof. 1538 f. cum mea interpretatio processisset ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod scis, vir doctissime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere pensiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu Solani eleganti & nitidula, quae animum etiam bene compositum indicet, correctum & interpolatum est eo haud dubie consilio, uti traderetur typographis: continetque opuscula Luciani usque ad Anacharsim sive de Gymnasiis libellum, cuius tantum initium hic est, usque ad columnam 616. Fuit itaque in museo meo interpretatio illa diversorum Solani manu castigata, a declamatione inde Herodoti, s. Aëtione, ad principium libelli de Gymnasiis; nisi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur libellis plerisque potui consulere Solani sententiam, quod aliquoties a me factum, in ipsis meis annotationibus professus sum. Nimirum inspexi interdum, quoties cognoscere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus secutus sit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione institui. Quid enim attinebat, in hac laboriosa praesertim vita mea, circumspicere, quomodo alii ea interpretati essent, quae recte a me intelligi, recte conversa esse, non poteram dubitare? An-

notationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adscriptus vir doctissimus: quem librum in Bibliotheca Academiae nostrae publica reposui, ut si qui vel iam viventes vel posterius adeo requirere velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, suis possint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis nostris annotationibus intelligent facile, non minus saepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a Solano correctam oculis usurpare non potui, quam in aliis: convenire nobis saepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi ante, quam typis expressae ad me venirent: convenire in illa encomii Demosthenis restitutione, cap. 29; convenire tamen ita, ut appareat, duo esse, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non novicios in hoc genere studiorum, sed qui suam sibi viam teneant, non opus habeant semper alios respicere. Apud te quidem, doctissime Reitzii, non opus erat haec disputare, qui conscius es, qui aliquot locis indicasti, tibi quoque in mentem venire solere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde intellexisti: qui ipse aliquot locis hunc ipsum veri charactera prodidisti, quod inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid constare poterat, pulchre convenire observares. Itaque tota haec oratio supervacua apud te & paene inanis est: neque, fateor, mihi in mentem venisset, ita minute hac de re disputare, cum conscientia videri possit tam accuratum in tali re studium; nisi hisce ipsis diebus mihi allatus tandem esset liber, in quo a magna me spe deiectum, non sine morsuuncula quadam doloris observo. Putabam ita a me administratam provinciam edendorum Scriptorum rei rusticae, ut forte in ingenio meo, in diligentia, in doctrina aliquid desiderari posset; candoris quidem, pudoris, honestatis summam a me habitam rationem, scio, eiusque rei animum meum testem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commissae atque creditae erant.

Itaque laetus in manus sumebam expectatum aliquamdiu librum Iulii Pontederæ, viri merito suo clarissimi, Patavii MDCCXL editum, cui titulum praescripsit, Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris aevi rationem attinentes epistolis LXVIII comprehensae & tabulis plurimis ornatae. Cupide evolvebam Epistolam LIII, quam agere docebat argumentum de Lipsiensium rusticorum auctorum editione. Non magis, credo, perturbatus est Cicero, cum redux a Quaestura Sicula & laudibus suorum civium inhians, quas meruisse sibi videbatur, observaret, esse homines Romae, qui ipsum de vultu ac nomine nossent, qui iidem, fuisse ipsum in Si-

cilia, nescirent; quam ego miratus sum, non potuisse me humanitatem & fidem meam probare Pontederæ, sed eorum postulari, quæ ego non nisi ab humilis admodum & abiecti animi hominibus admitti posse, arbitror. Coniecit ille quidem partem maiorem eorum, quæ inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in personam amici sui Andreae Marani, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expositulatio cum Appio, Tu cum istiusmodi sermones ad te delati de me sunt, non debuisti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quæ tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus sermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere, Disputabant, Ego contra differebam: Dicebant, Ego negabam. An mihi de te nihil esse dictum, (nihil dici posse de epistolis tuis) putas? cetera. Verum sit ita. Ita calide amaverit Iulium Pontederam, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo nosse potui, Andreas Maranus, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederæ bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentissima mater suos liberos: amarit etiam cum aliena iniuria. At a Pontederæ sapientia hoc expectari iure poterat, ut bilem amici, quam iniustam ipse agnoscit, quam de puerorum impotentia aliquid habere ipse fatetur,* mitigaret potius privatis literis, & ut potens est herbarum, catharticis quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quiddid de causa existiment homines, pudoris alicuius literarum, quibus parum profecto decorum est, obiecta talia esse rusticarum rerum editori, sive vera sint illa crimina, sive ficta.

Plane & simpliciter ficta esse ad unum omnia, non ausim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operosiores fecit ratio illa, quod non usus est vir doctissimus consuetudine ea, qua solemus loca scriptorum, quæ designamus, accurate indicare, qua ego per totum opus rusticum non librum modo & caput, sed minorem etiam particulam laudavi; sed plerumque ne librum quidem nominavit, verum simpliciter unum aut pauca verba, ad quæ crimen pertinet, posuit. Unde fit, ut si cuius non multum interest, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem possit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: supersunt sex septem

* P. 464 med. Hoc si dabis (quod nullo modo insuiari potes) pueri est credere, quæ ex te commemoravimus, ad Gesnerum pertinere.

loca ita laxè, uti dixi, designata, ea praeferim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id est, verba, ad quae illae referuntur, non rectè dicuntur posita, de quibus nihil nisi hoc dicere possum, secutos nos esse rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos sive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia supra in ipso contextu scriptorum sunt expressa: ita tamen ut si vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum censeret, illud ex ipsa annotatione intelligi satis posset. Fac autem bis, ter, quater, saepius, aliquid hic peccatum esse, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos se sentirent, ut non iam per plures, raros bonam partem, libros discurrendum esset, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; vicissim aliquid nobis ignoscerent, homines esse tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis *κατορθώματα* unum nobis alterumque humanum errorem sine scutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi est & nimis ieiuni, uti aliorum laboribus, ingeniusque dum commodum est, sexcentis inde in singulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi semel aut aliquoties caespitatum est, clamare, flagella, stimulos, faces verborum expedire, stigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epistolam Pontederæ. Non ausim confirmare, plane nihil esse in hac Epistola veri: supersunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omissum esse, cum ego Göttingae iam essem, ultima operis excuderentur Lipsiae, nomen Pontederæ: sed iis in locis, quae vel sui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, si reliqua viri decora spectes, ipsi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque est, accedere, si quis mihi tribuat, possit. Ut enim is est vir doctissimus, ea illius in his literis exstant decora, quae nullam profecto iacturam sentiant, si aliquot minutae annotatiunculæ operarum typographicarum culpa nomine ipsius careant: ita me non ita abiectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederæ thesauris detrita dutescere. Nam quod obicitur, Nostra (i. Pontederæ observata) ut abdita essent, neque lucem, si fieri posset, aspicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc dispersit inhonora atque abscondidit, illud movere eum forte potest, si quis opus illud nunquam in manus sumsit. Nam ceteri vident, nos secutos esse morem olim receptum, suis locis adiucendi annotationes, unicuique annotationi nomen sui auctoris, literis quidem maiusculis & ferientibus oculos, adscribendi; nisi quod nostras eo ipso satis signatas putabamus, si nullum nomen adscriptum haberent. Qua in re molestum nobis

laborem compendii poteramus facere, & sumtum Bibliopolae non mediocrem, si illo more, quem temere v. g. in Iulio Caesare Iungermannus, Henninius in Iuvenale, uno tenore poni iussissemus, primo Beroaldi observationes, tum explicationes suarum castigationum Victorii, & ita Scaligeri, Ursini, Pontederæ, lucubrationes. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adiuvimus. Quod si separatim sua edi iussisset vir clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, Tabulas ipfarumque explicationes (quae libro tertio Columellæ præmissæ sunt) eo animo distribuit, ut non nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque præmisit, deinde nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine a Gesnero prodita reputabit. Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam præmissam nostram animadversunculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederæ, cuius illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quæ ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & paene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, de suis vero nihil nisi ampla forma, & magnifice exornatum edendum fuit. Præfatio nostra, si huc forte respexit, pro more maioribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. Tum a magno illo rustico apparatu, quæ a nobis restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attinentia, reiecit; ubi enim sêges, ut nos explicavimus; ubi arvum; ubi origa & auriga; ubi focus & focolus; ubi capiuntur prisca significatione & præcipio; ubi sictores & reliqua a sico pro seco; ubi serarius; ubi articularius; ubi curia pro coenaculo; ubi tot alia? Cum hæc legerem, putabam amissum aliquid esse, non pervenisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de fegete ipsa mihi memoria subiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere,

licet non sine temporis iactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contextu orationis, ut de Segete & Arvo ad Varr. 1, 29, 1; reliqua in Addendis, quae serius venerant: Origa & auriga Varr. 2, 7, 8; Focus & foculus Cat. 76, 4; Capiuntur & praecipio Cat. 142; Sictores & sico Cat. 144, 3; Serarius Cat. 150, 2; Articularius Cat. 157, 8. Ubi curia pro coenaculo lateat, non habeo iam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam Pontederæ abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione causa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarsinus xc varietates in Columellae lib. 2, 2, notatas e Politiani libro protulisse, quibus careat Lipsiensis editio, fieri potest: neque meum est praestare quidquam, praeter hoc, quae Henrici Brenkmanni studio descripta Florentiae & ad Thomam Frischium missa sunt, ea diligenter & cum fide repraesentata esse. Adhuc nihil dictum est contra Gesnerum, in quo non iniuriam illi factam videant, quicunque aperire oculos voluerint. Graviora supersunt. Nemini persuadere poterit Gesnerus, de Marani sententia, quam a parte probat Pontedera, ea se invenisse primumque excogitasse, quae a Pontedera Lipsiam missa inter manus habebat. Quis enim ante illum de Crescentio in illa re somniavit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia essent an contra, a quo est ante Pontederam ostensum? Quis de Columellae volumine de arboribus inscripto ea, quae tu collegisti, meditatus est? Quasi vero mirum esset, duo homines ab ingenio & literis non destitutos, hoc agentes diligenter, cum eadem subsidia habeant, videre idem. Quin ille ipse veri character est, si idem pluribus videatur. Ceterum viam unumquemque nostrum suam ivisse, apparebit, si quis tanti putet nostras utriusque commentationes inspicere & inter se comparare. Pauci monemus de singulis. De Crescentio, ut bona fide & quasi testis circumspectus agam, non ausim post xv annorum intervallum, neque dicere, neque negare, primam illius notitiam a me deberi vel Pontederæ, vel Morgagno. Sed hoc scio, me in Bibliotheca, quam curabam, Vinariensi reperisse exemplar illud ipsum, cuius in Catalogo rusticis praemisso mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem, & ipse satis otii non haberem, dedi librum Io. Rodolpho Engavio, discipulo tum

meo, iam antecessori apud Ienenses praeclare merenti, ab eoque petiit, ut ubicunque triumvirorum alicuius mentionem videret fieri, locum ipsum diligenter quaereret, & quo libro, capite, particula inveniretur, scriberet in margine libri, verba autem ex illis sumta subductis lineis signaret: quod alacriter, ut erat ardens, si gratificari mihi posset, ab illo perfectum summam mihi commoditatem conferendi illos locos praestitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii servat adhuc Bibliotheca Vinariensis; vivit autem, & diu, quaeso, vivat ipse Engavius, quem mendacii mei conscium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, nisi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis versarer, qui in Lexicon illud rusticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc scriptores inter se, hinc secum ipso unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis usum, docet ipsa illa allegandi ratio, qua nemo ante me usus est, ipsa illa adscripta loca parallela demonstrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: sed stupidum me putarem, & obtusum, si non vidissem Catoniani libri hinc defectus, hinc interpolationes, Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt, non ingenium illis defuisse puto, sed hoc, quod in praefatione rusticorum memoravi, quod desultoriam nimis operam navare solent libris antiquis plerique, quod non uno tenore legunt, non contrahunt cum iis penitentiorem velut familiaritatem. Haec tu, Reitzii praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster Lucianus suppeditavit eius rei specimina. Si tamen subdolos hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui, si porro consilio omittere Pontederæ alias observationes ausus sum: quis me fluspor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepfit, & satis temporis habuit suo arbitratus optima quaeque eligendi, deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam astutus Autolyçi de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine Pontederæ curavi, & ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum aliquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465: At enim in nos dicaculus evasit, nostraque, eius fidei tra-

dita & commissa, ut ederentur, temere habuit, immiscuit; dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare & dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia sacra & intemerata esse oportebat? In his omnibus nihil agnosco, nisi illud immiscuit. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, ceterorum annotationibus ea, qua supra dictum est, ratione cogitata Pontederæ immiscuisse. Male id factum, si invito Pontedera factum est. Tu quidem, mi Reitz, vel non iuranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederæ observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis infererentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si dicaculo esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc unum, Reitz, si mihi in mentem veniret tibi obicere, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse & vestigio posses demonstrare; si quereretur mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdam meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola cl. Pontederæ, si plane eam silentio praetermissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & mecum & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & iudices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si ceteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (maiores quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos iam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inferantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem bene gestam ipsi debetur. Quin acerbitatis & contentionis omnis adeo ipsa quoque vestigia tollere conabimur, studebimusque honestissimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos posteri utriusque ingenio & industria, littem intercessisse ne quidem suspicentur. Hoc Pontederæ bellum, hoc si quis alius pugnare mecum velit, denuntio.

Verum hic addere lubet de accusatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus sum a viro, cuius ego doctrinam & merita semper feci, ut merebantur, maximi. Insimulatus sum quaesivisse in summi, dum viveret, viri observatis ad Quintilianum quod reprehenderem. Ab hac malignitate cum abesse mores meos nove-

rim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec silentio contrivi, neque unquam ulciscar; nisi provocatus ab his, qui Virgilium ipsius curant: tum enim cogar ostendere, quam non quaeferim quod reprehenderem, sed quae ultro se obtulerint, ut sumus homines, peccata, ea me sedulo, uti decebat literas nostras, uti postulabat, quam profitemur, humanitas, texisse. Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, alii-que acerbam etiam censuram in scripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, iudicia deprecor; nunquam; ubi de hisce agetur rebus, contendam ultra, nisi si forte illustrari sententia aliqua mea possit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, si quis meas mihi aberrationes vel placide, vel superbe etiam ostenderit; Beneficium, inquam, interpreta-
bor, quamquam non ex disciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τοῦτο ἐλέγχοντι, καὶ ἀνευρόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχον, καί ται φίλια τὰ ἄλλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, maius videatur aut carius; cum mihi conscius sim, quanto laudem illam studio confester; non est mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea est, iniquitatem accusationis ostendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, de animo, de consilio meo existimare, h. e. divinationem sibi arrogare iniustam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conscientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non esse oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clypeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non nisi ad repellendum. Ceterum apud te ista disputata, Reitzii humanissime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod potest hanc nostri consilii significationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipsis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam, de Luciano & de me etiam. Quod superest, te rogo, vir doctissime, ut quae inter nos contracta est Luciano occasione notitia, eam coalescere in amicitiam, si non indignum me existimas, patiari. Gottingae XV a Kalend. Febr. CIO IO CC XLIII.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

CUM primum ad Lucianum expoliendum aggredider, comparatis rebus necessariis, quibus eram haud sane contemnendis instructus, id praecipue mearum esse partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio constaret. Versatus in hoc labore qua poteram attentione animi notas, easque saepe luculentiores, certe satis verborosas, perduxì ad finem *Ἐπισκοπούντων* qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis ieiunam brevitatem consectari. Non itaque refugì voces aliquas paulo retrusiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam passim interserere, quae non nimis videbantur ab instituto abhorre: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam scriptoribus, qua corrigendo, qua sensus eorum ignoratos enodando, prodesse fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quidquam studio nostro Lucianus debeat, iudicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem supra dixi, locum postquam perveneram, res ita tulit, ut consultius existimarem operae susceptae curam deponere, & cursu interrupto aliis lampada non invitus traherem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, cum finis pedè in publicum est processurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commissum ipsi officeret, olim scripta repeterem, & quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis sum impulsus, quod Io. Matth. Geinerus, vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, sic, quod ego non minoris aestimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perscripisset, quae Luciani interesse arbitrabar, nec privatis chartis premerentur. De versione vero illius, quam curavi, Lucianae partis hoc unum admonere restat, eam a me fuisse con-

TIB. HEMSTERHUSII PRAEFATIO. CXIII

fectam in multis prorsus novam: in aliis, praesertim in Nigrino, Mosi Solani viri doctissimi servata est paene integra, nisi quid aliud vel sensus Luciani manifestus, vel verba eius ex Codd. mutata postularent. Timonis tota est Tanaquilli Fabri, hominis ingenio simul & eruditione praestantissimi, qua melior, si universam spectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praestandum, quod ab aliis forte fuisset admissum. Vale.

TESTIMONIA QUAEDAM

D E

L U C I A N O.

P *HOT. cod. 128*: Ad stilum quod attinet, longe optimus: dictione usus significante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Distinctionis ad haec, atque puritatis, aequae ut perspicuitatis, & aptae magnitudinis, si quis alius, perstudiosus est. Compositionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non se orationes legere, sed iucundum aliquod carmen, sine manifesto cantu, audientium auribus instillari.

Erasm. Epist. L. 29, Ep. 5, in Luciani Somnium: Omne tulit punctum (ut scripsit Flaccus) qui miscuit utile dulci. Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic Lucianus est affecutus; qui prae-scae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, Deum immortalem! qua vafricie, quo lepore perstringit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos Pythagoricis potissimum, ac Platonis ob praestigias: Stoicis item propter intolerandum supercilium, hos punctum ac caesum, hos omni telorum genere petit; idque iure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam im-

probitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*. hoc est, maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendi felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti; sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet; sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit, neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla satyra cum huius Dialogis conferri debeat, seu voluptatem species, seu species utilitatem. 7

Io. Benedictus in praef. Luciani: Nunc superes-
set, ut aliqua commendatione Lucianum co-
honestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem.
Et certe quid opus est, ut post illos repetam, eum
esse Atticae eloquentiae exemplar sincerum, sum-
ma dicendi festivitate, magna rerum varietate,
magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic
si res serias tractat, fit gravis: si iocosas, festivus:
si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est
lenis, est asper: si orator causam agit, est facun-
dus, acutus, solidus. Denique adeo foecundo
flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes
formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colo-
res suscipiat: varioque stili penicillo varia argu-
menta explanet, dum in gravibus exsurgit subli-
mis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter
utrumque dicendi genus fertur medius: semper
sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem
affectare, dextre id facit. Ex quibus constat, nul-
lum esse auctorem, quo commodius uti possit,
quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos
recte deligas, tironibus est facilis, provecioribus

accommodus, Graeca lingua iam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europae gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa iuventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illicque aliorum, qui in scholis praelegi solent, auctorum fabulis scatentium, amplus & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis huius, apud quem nulla fere res est, quae non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quae cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit: dignus profecto, quem omnis φιλόμαυρος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticae apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque iocosa quaeris, hic invenies, quod animum tuum quocunque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi auctoris lectione recreare cupies. Hic inter agrorum fata laeta, rerum omnis generis fetgetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas neclet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiae scaturigine, & limpidis facundiae rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuae forti convenientibus, nunc falsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

Alia de Luciano iudicia vid. supr. in Dissert. de eius vita.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ, ΗΤΟΙ, ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀρτί μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα Φοιτῶν, ἡδὴ τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ὢν· ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων, ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδεία μὲν καὶ πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς, καὶ τύχης δεῖ-

ΣΧΟΛΙΑ.

1 ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.) Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ Λούκιος, ἢ Όνος, περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (A. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομέντι (c. 15.) Περὶ ἡθῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστηρίῳ· περὶ δὲ λέξεις καὶ λόγον αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεύξει, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμνηεύς. Ὅρα καὶ

περὶ Ἀσσυρίας Θεοῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἀλιεύς ἢ Ἀναβιοῦντες. Col-
lectanea Galei.

5 Φοιτῶν) Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ Φοιτῶν· οὕτω καὶ τὸ γλύφειν, ἀντὶ τοῦ γλύφειν. C. G.

7 Διδάξαιτό με.) Διδάσκαμαί τινα, εἰς διδάσκαλον πέμπω μαθησόμενον. V.

LUCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI.

DE SOMNIO, SEU, VITA LUCIANI.

NUPER admodum cum desuisssem in scholas ventitare, iam pubertati proximus, tum pater consilium inire cum amicis, quid me doceret. Plerisque igitur eruditio visa fuit & labore multo, & longo tempore, & sumtu non exiguo,

Lucian. Vol. I.

A 2

σθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δὲ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μηκέτι οἰκόςιτος εἶναι, τηλικούτος ὢν οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον.

- 2 Δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ προὔτεβη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥάστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. Ἄλλου τοίνυν ἄλλην ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδῶν, (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἀριστος ἐρμολύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος) οὐ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν, σοῦ παρόντος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ διδάσκει παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ

δε fortuna indigere splendida: reculas autem nostras tum tenues esse, tum promptum quoddam subsidium postulare. Sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant, edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi coenaturum [paternae mensae gravem] id aetatis: dein non diu fore, quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi natum erit mercedis. Ergo secundae deliberationis initium est propositum, quae optima sit artium, & ad ediscendum facillima, & homini libero conveniens, & expedito sumtu parabilis, & quaestu commodo. Alio aliam commendante, ut cuiusque sensus aut experientia ferebat, pater ad avunculum conversus, (aderat enim maternus avunculus, qui optimus esse statuarius videretur, & poliendis lapidibus in primis laudatissimus) fas non est, inquit, aliam artem primas tenere, te praesente: quin tu illum ducito, me de-

συναρμωσμένην, καὶ ἑρμογλυφεά· δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, φύσεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφειβήην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεὶ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς. Ἀμα τε σὺν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδόμην τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῇ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιάτας ἐπίδειξιν, εἰ φαινοίμην θεοὺς τε γλύφω, καὶ ἀγαλμάτιά τινα μικρὰ κατασκευάζων ἑμαυτῷ τε, καὶ κείνοις, οἷς προηρούμην. Καὶ τόγχε πρῶτον ἐκείνο

monstrans, tuamque in curam receptum effice lapidum artificem bonum, & coagmentatorem, ac statuarium: potest enim, idque ingenio praeditus, ut nosti, dextro. Scilicet argumentum capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus a magistris, derasa cera, boves aut equos, aut, ita me Iuppiter amet, homines effingebam, scitule, ut videbar patri: ob quae quidem a magistris vapulabam; at tunc ad ingenii felicitis laudem & ista quoque pertinebant: quare bona tenebantur de me sperare, fore ut brevi artem discerem, idque ex ista fingendi dexteritate. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auspicandae, committebar avunculo, rem haud sane quam valde gravatus: quin & ludum quendam non iniucundum mihi videbatur habere, & ad aequales ostentationem, si Deos sculperem, & simulacra quaedam parva concinnarem mihi met ipse, & quibus vellem. Tum primum illud, & quod solet incipientibus, contigit: scal-

καὶ σύνηδες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ
 τινά μοι δούς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα καθικέσθαι
 πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ
 τοι ἡμῖσι παντός. Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ'
 ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας,
 σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ πράως,
 οὔδε προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι
 4 τὰ προοίμια τῆς τέχνης. Ἀποδράς οὖν ἐκείθεν ἐπὶ τὴν
 οἰκίαν ἀδικνοῦμαι, συνεχῆς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων
 τοὺς ὀσθαλμοὺς ὑπόπλεως· καὶ διηγοῦμαι τὴν σκυτά-
 λην, καὶ τοὺς μάλωπας ἐδείκνυον. καὶ κατηγοροῦν πολ-
 λὴν τινα ὠμότητα, προσθεῖς, ὅτι ὑπὸ Φθόνου ταῦτα
 ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι κατὰ τὴν τέχνην.
 Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρός, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελ-
 φῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι
 5 ἔνδακρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. Μέχρι μὲν δὴ τού-

3 Ἀρχὴ δέ τ. ἡ. π.) Ἡσιόδου
 τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλους ἐν ἈΠρο-
 βλημ. καὶ Πολιτικῶν πέμπτῳ αὐ-

τὸς δὲ Λουκ. ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.
 9 Ἀνολολύζων) ἄλλως γράφε-
 ται ἀναλύζων. C. G.

pro mihi dato avunculus iussit leniter perfringere tabu-
 lam in medio iacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium*
facti, qui coepit, habet: me vero durius impingente prae im-
 peritia, confRACTA est tabula. Ille indignatus, scutica, quae
 sub manu erat, capta, haud placide, neque adhortantis mo-
 re me iniciavit, sic ut lacrimae mihi prooemium essent artis.
 Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens,
 lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibri-
 cibusque ostensis, & incusata multa quadam [avunculi]
 crudelitate, adieci, haec illum ex invidia fecisse, [metuen-
 tem] ne arte se superarem. Indigne ferens mater cum mul-
 ta fratri dixisset convicia, ego primis tenebris obdormivi
 adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus. Hac-

των γελάσιμα, καὶ μεираκιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὦ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ Φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἶπω, Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργῆς οὕτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἐτι γοῦν καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν Φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ Φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἑαυτοῦ οὕτω σαφῆ πάντα ἦν. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν 6 χερσὶν εἰλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικροῦ γοῦν με διεσπασάντο πρὸς ἀλλήλας Φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε με. ἄρτι δὲ ἂν αὐτῇς ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμεν. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτριῶν ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ

4 Ἐνύπνιον) τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

nus quidem, quae dixi, ridicula sunt & puerilia: quae vero deinceps consequuntur, non iam contentu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit infomnium aliam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, & sonus auditorum auribus insonat; tam erant omnia manifesta. Duae mulieres prehenfis manibus me utraque ad se trahebant vehementer fane & valide, sic ut parum abesset, quin me discerperent illo mutuo contendendi studio: namque modo haec superior paene me totum habebat, modo rursus ab altera tenebar. Interea vociferabantur invicem ambae: haec, eam me suum possidere velle; illa, frustra res alienas istam sibi vindicare. Erat autem una ope-

μὲν ἐργατικὴν, καὶ ἀνδρικήν, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην,
 τῷ χεῖρει τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα,
 τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὅποτε ξέοι τοὺς
 λίθους· ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα
 εὐπρεπὲς, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' οὖν
 ἐφίᾳσί μοι δικάζειν, ὅποτερὰ βουλοίμην συνεῖναι αὐ-
 τῶν. προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν·
 7 Ἐγὼ, Φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς
 ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὲς οἴκοθεν· ὃ,
 τε γὰρ πάππός σου (εἰπαῦσα τούνομα τοῦ μητροπά-
 τορος) λιβοξόος ἦν, καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρω καὶ μάλα
 εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ Φλη-
 νάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέ-
 ραν, ἔπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ
 γεννικῶς, καὶ τοὺς ὤμους ἔξεις καρτεροὺς, Φθόγου δὲ
 παντὸς ἀλλότριος ἔση, καὶ οὐποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλο-
 दाπὴν, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών· οὐδὲ

raria, virilis, squalida coma, manibus callo plenis, fuccin-
 eta vestem, calce referta, qualis erat avunculus, cum
 poliret lapides: altera vero facie valde formosa, habitu de-
 cora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo mihi permittunt
 arbitrari, utri malim adesse. Prior autem inculta illa & vi-
 rilis sic est locuta: Ego, care puer, ars sum Statuaria,
 quam heri coepisti discere, & domestica tibi & cognata
 genere: etenim & avus tuus, (matris ipso nomine patrem
 appellabat) lapidum erat sculptor, & avunculi utrique
 magnam sunt adepti laudem ex nobis. Siquidem opres nu-
 gis & quisquiliis, quas illa praebebat, abstinere, (monstrabat
 alteram) & me sectari mecumque degere, primum tu qui-
 dem aleris firmo cibo, & humeros habebis robustos; ab
 omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in
 peregrinas regiones, patria familiaribusque relictis: nec te

ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονται σε πάντες. Μὴ μυσαχθῆς δὲ 8
τοῦ σώματος τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρὸν
ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος
ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο,
καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη
προσκυνῶνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων
εἰς γένειο, πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀν-
θρώποις γένειο; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις,
περίβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ
ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουςα, καὶ βαρβαρίζουσα
πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα,
καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ
πλεῖστα γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ'
οὐκ ἐπαύσατο, ἀρχεται ἡ ἑτέρα ὥδ' ἔτι πῶς· Ἐγὼ δὲ, ὦ 9
τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ

13 Μνήμην διέφυγεν) Ὁ τὰ φωνὴν ἵαυλον, ἄρα τὴν ἔννοιαν τῶν
σχήματα τῶν φανέντων τοῖς ὀφθαλ- εἰρημέναν οὕτω ταχέως ἐξημβλω-
μοῖς ἐντετυπωμένα φέρων, καὶ τὴν κας; καὶνὸν τοῦτο. V.

fane ob declamatiunculas laudabunt cuncti. Cave autem ;
fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum :
a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Iovem
exhibuit, & Polycletus Iunonem effinxit, & Myron in lau-
de, & Praxiteles in admiratione fuerunt : hi nunc propterea
cum Diis adorantur. Iam si tu unus eorum fias, qui pot-
est fieri, quin celebris apud omnes homines ipse habere?
immo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, pa-
triamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis itidem
plura titubans & usquequaque barbare locuta dixit Statua-
ria, perquam fane sedulo composita, ut quae mihi persua-
dere conaretur : sed non amplius recordor : nam plurima
iam quidem memoriam effugerunt. Postquam igitur defuit,
infuit altera hunc fere in modum : Ego, fili, Eruditio sum,
iam tibi familiaris & nota, etsi necdum ad finem usque me

καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπείρασαι. ἡλίκᾳ μὲν οὖν τὰ ἀγαθὰ ποριῇ λιβοξόος γενόμενος, αὐτὴ προεῖρηκεν· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγενεῖ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν πρόοδον, οὔτε Οἴλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἑχθροῖς φοβερός, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἰς, αἰεὶ τὸν προὔχοντα ὑποπτήσσω, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὢν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις

6 Οὐτε φ. ἐπιδικάσιμος) Ὁ τοῖς φίλοις ἐν τῷ δικάζεσθαι συνηγορᾶν, καὶ τούτοις βοηθῶν ἐν ταῖς δίκαις. V.

10 Λαγὼ βίον ζῶν) Ὁ λαγός, ἐπὶ δειλίας αἰνιττεῖται. Φιλίστρ. δ. βίου Ἀπολλων. C. G. Παρεῖμια εἰς τοὺς δειλοὺς· δειλὸν γὰρ

ἄγαν ζῆον ὁ λαγός. Vorst.

11 Ἐρμαιον) Τὸ ἀπερσύνοντων κέρως, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς οὐαῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ οὐσιπύοι κατασβίβουσι. V. Ἡ ἀπὸ τοῦ ἐν ἔθει λεγομένου, κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ τῶν εὐρισκόντων τι οἶον, κοινὸν τὸ εὕρημα. Vorst.

pertentaveris. Quanta quidem tu bona sis confecturus, si statuarius fias, ista praedixit: nihil utique nisi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque spem vitae omnem habens repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vilisque prodeas & incomitatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur: sed ipsum illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantiores revereatur, dicendo promptum colat, leporis vitam vivens, potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat,

τῶν ἰδόντων, εἰ νῦν ἔχοι, εὖξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέ-
σθαι· οἷος γὰρ ἂν ἦς, βάναισος, καὶ χειρώνας, καὶ
ἀποχειροβίωτος νομισθῇσιν. Ἦν δέ μοι πείθῃ, πρώτῃ 10
μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ
πράξεις θαυμαστάς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλ-
λουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα·
καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμή-
σω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δι-
καιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρ-
τερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὀρ-
μῇ· ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς
κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδέν, οὔτε νῦν γενέ-
σθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προῖπει μετ' ἐμοῦ·
καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐστὶ τάτε θεῖα, τάτε ἀν-
θρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι. Καὶ ὁ νῦν 11
πένης ὁ τοῦ δέινος, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγεννοῦς

optet se tibi similem esse: qualiscunque enim fueris, vilis
artifex, mercenariusque, & manibus vitam quaerens ha-
bere. Quod si mihi morem geras, primum equidem tibi
multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas ad-
mirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium,
ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae
tui pars est primaria, excolam multis bonisque ornamen-
tis, temperantia, iustitia, pietate, placiditate, aequitate,
prudentia, constantia, honesti amore, acri denique prae-
stantissimarum rerum studio: ista enim vere sunt sincera
mentis decora. Praeteribit autem te nec vetustum quid-
quam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura pro-
spicies mecum; & in universum quidquid est rerum divi-
narum humanarumque, non diu eris, quod te docebo. Tum
qui nunc pauper audis, & istius, cuius nomen vix con-
stat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte,

οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλούτῳ προϋχόντων ἀποβλεπόμενος, ἐσθλὰ μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάντῃ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. καὶν που ἀποδημῆς, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνώως οὐδ' ἀφανῆς ἔσῃ τοιαυτὰ σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥ-

12 ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων. Ἄν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ἦ, καὶ τοὺς Φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται καὶν που τι λέγων τύχης, κεχηνηότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντες σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθῃς, οὐποτε παύσῃ

paulo post omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque consequeris, ob rerum optimarum cultum insignis, quique genere ac divitiis excellunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam splendidissimam gerebat, ostentata) amictus, magistratu primaeque sedis honore dignus habeberis: si quo peregre profisciscaris, ne in externa quidem regione ignotus eris obscurusve: eiusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, aiat. Si quid autem maioris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi disertae orationis potentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt, immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi con-

συνὸν τοῖς πεπαιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνας υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἔρμογλυφικῇ ταύτῃ τρα-
Φεῖς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, καὶ δρα-
πετεύσας παρ' αὐτῆς ἡτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς
παρὰ πάντων ἀδεται; Ἄφεις δὲ αὐτοὺς τηλικούτους 13
καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λό-
γους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ
δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίαν, καὶ δύναμιν, καὶ
ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέ-
σει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιον τε πιναρὸν ἐνδύσει, καὶ
σχῆμα δουλοπρεπές ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυ-
Φεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξεις,
κάτω νενευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς, καὶ χαμαί-
ζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύπτων δὲ οὐδέ-

ciliabo: etenim cum e vita discefferis, non tu defines un-
quam adeste doctis, & consuetudinem habere cum optimis.
Viden' Demosthenem illum, quo patre natum, ego quan-
tum reddiderim? viden' Aeschinem, qui piatricis tympa-
num pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Phi-
lippus coluit. Socrates autem & ipse sub ista Statuaria nu-
tritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta trans-
fugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur? His tu missis
tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapien-
tissimis, habitu decore, honore, gloria, laude, principe
confidendi loco, opibus, dignitate, facundæ orationis fa-
ma, publica prudentiæ gratulatione, tuniculam indues sor-
didam, & habitum suscipies servilem, vesticulos, caela,
malleolos, scalptra in manibus habebis, vultu ad opus pro-
no, humilis & humilia confectans, omnemque in modum

- ποτε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ ἐλευθέριον οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρύθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρύθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα πεφροντικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυ-
- 14 τὸν λίβων. Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τὴν ἄμωρον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθύς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθές ἐνέτριψατο. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκτει, καὶ τὼ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιοβὴν ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίβον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστή-
- 15 σῇ· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι. Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδούσα, τοιγαροῦν ἀμείφομαί σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς

abiectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis: ut ipse sis concinnus & honestis moribus ornatus, minime curabis, sed lapidibus te viliores reddes. Haec cum adhuc diceret, ego, non exspectato sermonum fine, surgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria spreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, & plagas statim non paucas inchoanti mihi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complofis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit versa. Si vero passa videatur incredibilia, ne tamen non credatis: miras enim somnia praestigias obiciunt. Tum altera, cum ad me respexisset, at ego iam, inquit, tibi vices rependam causae iustissime diiudicarae: age

δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθε
 ἤδη, ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχημα
 ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ εἰκότων) ὅπως
 ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκᾳ μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃεν
 ἐμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ Ὑφηνιόχῃ
 ἀρβῆεις δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἑω ἀρξά-
 μενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δῆμους,
 καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν.
 οὐκέτι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκείνῳ ἦν·
 πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι,
 ἐπὶ γούνοισιν, καὶ μετ' εὐφροσύνης, καὶ οὐς γενομένην τῇ πτή-
 σει, παρέπεμπον. Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μὲν 16
 τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὐτῆς, οὐκέτι τὴν
 αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος·
 ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καταλα-
 βούσα οὖν καὶ τὸν πατέρα ἐσθῶτα καὶ περιμένοντα,
 ἐδείκνυνεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, καὶ μὲν, οἷός τις ἦκοιμι·

ergo, inscende in hunc currum, (currum aliquem ostendebat
 equorum alatorum, Pegaso similiū) ut perspicias, qualia
 & quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul
 autem ascendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in
 altum evectus contemplabar, ab Aurora cursu instituto ad
 Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Tri-
 prolemus seminis quiddam in terram proiciens: quamquam
 haud sane memini, qualenam esset sparsum illud semen,
 nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, &
 faustis acclamationibus, quosunque volatu adiissem, pro-
 sequi. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus
 istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste in-
 dutum, quam habebam, cum volucris curru efferrer: sed
 videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato
 redire. Quin &, ut patrem invenit adstantem, meque op-

καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβοῦ-
 λεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὢν, ἐμοὶ
 17 δοκεῖ ἑκταραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον. Μεταξὺ
 δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύ-
 πνιον, καὶ δίκανικόν. εἴτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς
 ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες ἢ τάχα που τριέ-
 σπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' οὖν
 ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆ-
 ναι παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γε-
 γηρακότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία μὴ ὀνείρων τινῶν
 ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; οὐκ ᾧ γαβέ. οὐδὲ
 γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει
 αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε
 γὰρ) οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς Φλυαρεῖν ἐγνω-
 κῶς αὐτὰ διεξέει· καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπο-

perientem, monstrabat ipsi vestem illam, & me, qualis re-
 verterer: immo etiam submonefecit, quam fere de me con-
 filii rationem iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tan-
 tum quod egressus, ut mihi quidem videtur, conturbatus
 ex verberum metu. Haec dum exsequor, Hercules, inquit
 nonnemo, quam longum somnium & iudiciale: tum alius
 interpellat, hibernum scilicet, nam longissimae sunt noctes:
 aut si forte trinoctiale, quemadmodum Hercules est & ipse:
 quid vero ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad nos,
 puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera,
 iamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus:
 num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? Mi-
 nime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon,
 cum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in
 paternam cecidisse domum, & reliqua, (noctis enim) velut
 histrionicam, visionem istam, neque rugaturus de industria
 persequeretur, idque in bello & desperatione rerum, ur-

γνώσει πραγμάτων, περιστάτων πολεμίων· ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. Καὶ τοίνυν καὶ γὰρ τοῦ- 18
τον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι
πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ
μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐβλοκακεῖ, καὶ πρὸς
τὰ ἥττω ἀποκλίνει, Φύσιν οὐκ ἀγεννῇ διαφθείρων. ἐπιρ-
ρωσθήσεται εὖ οἷδ' ὅτι κακείνος, ἀκούσας τοῦ μύθου,
ικανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν
οἷος μὲν ὦν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας
ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν
τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλ-
λο, οὐδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

gente hoste; sed sane & utile quiddam habebat ista narra-
tio. Similiter & ego somnium istud meum enarravi vobis
eius rei causa, ut iuvenes ad meliora convertantur: in-
primis si quis eorum ob paupertatem animo deficiat, se-
que deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrup-
pens. Hic, sat scio, confirmabitur, audita somnii nostri fa-
bula, meque sibi idoneum exemplum ob oculos ponet, con-
siderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contu-
li, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens
rei familiaris, quae tum premebant, angustiis; itemque
qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at faltem nemine
sculptorum obscurior.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟΝΤΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ
ΕΙ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ.

Ἰ **ΟΥΚΟΤΝ** Προμηθέα με εἶναι Φῆς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων καὶ μοι τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ Φημί ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· οὐ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ Φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου, βόρβορός τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τοὺς λόγους ὡς δῆθεν εὐμήχανους ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μὴ τις εἰρωνεῖαν Φῆ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τοῦμόν; τίς δ' ἡ περιττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἐμοὶ γε ἱκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοὶ γῆναι ἐδόξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τοῦ Καυκάσου. καίτοι πόσῳ

10 Τὸν Ἀττικόν) Οἷον φησὶ, εἰ ρισμὸν γὰρ αἱ ἡγητίον, οὐκ ἔπαινον
καὶ Ἀττικόν με ἐπαινῶν εἶπας τὸν τοῦτο. V.
Σύρον καὶ ἐκ Σαμοσάτων. μυκτῆ-

AD EUM, QUI DIXERAT, PROMETHEUS
ES IN VERBIS.

PROMETHEUM igitur me esse ais? Si ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea sunt, agnosco imaginem, meque similem illi esse fateor: neque luti figulus dici recuso; tametsi lutum mihi vilius sit, quale ex triviis colligitur, coenum propænodum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide, ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subfannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Caucaſo

δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεΐ, ὅποσοι
 ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ζῶν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶ-
 νας; ζῶντα οὖν ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα
 καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἐστὶ διάπυρον. καὶ
 τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάτ-
 τοιτε, ὅτι μὴδ' ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χροσᾶ ὑμῖν
 τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. Ἡμεῖς δὲ εἰ ἐς τὰ πλήθη 2
 παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλ-
 λοντες, εἰδῶλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
 ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστι-
 κὴ κατὰ ταῦτα τοῖς κοροπλάβοις· τὰ δ' ἄλλα, οὔτε
 κίνησις ὁμοία πρόσεστιν, οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ
 τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὥστε μοι ἐν-
 θυμείσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω με Προμηθεᾶ λέγοις
 εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνα φησιν· οἶσθα περὶ
 αὐτοῦ. Κλέων Προμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πρᾶγματα.

tibi videantur. At vero quanto iustius vos comparare Pro-
 metheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres
 estis; vera certamina subeuntes? Viva enim re vera atque
 animata vobis opera sunt, & per Iovem etiam calor illo-
 rum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo profectum vi-
 deri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto
 vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt.
 Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hu-
 iusmodi declamationes profitemur, simulacra tantum quae-
 dam spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum, uti
 paulo ante dixi, haec figulina versatur, quemadmodum pu-
 parum figuli: ceterum neque motus similis inest, neque
 animae significatio ulla, sed delectatio quaedam ad sum-
 mum, & lusus merus est. Ut cogitare incipiam, num ita
 me Prometheus dixeris, ut Comicus ille Cleonem: nosti
 siquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipse post negotia est*. Ipsi

καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτράας, καὶ ἵπνοποιούς, καὶ πάντας, ὅσοι πληουργοὶ, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν ἐν πυρὶ οἶμαι τῶν σκευῶν ὄπτησιν. καὶ εἶγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκεῖνοις τὰ χυτρίδια· καὶ μικρὸν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

- 3 Καίτοι Φαίη τις παραμυθούμενος, οὐ ταῦτα εἰκάσαι τῷ Προμηθεΐ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε· τοιαῦτα ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἶη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνειργάζετο δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηναῖα ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἐμψυχα ποιῶσα εἶναι τὰ

etiam Athenienses figulos ollarum, furnorum constructores, & quicumque circa lutum versantur, Prometheos vocabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam, quae fit in igne, vasorum cocturam. Quod si hoc sibi vult Prometheus iste tuus, admodum directe iaculatus es, & secundum Atticam illam mordendi acerbiteratem: quoniam & nostra opera fragilia sunt, perinde ut illorum ollulae; & modicum quispiam lapillum iniiciens, facile contriverit omnia. Atqui, dixerit aliquis, consolando nos, nequaquam ista assimilasse te Prometheo, sed novitatem hanc, laudans, & ad nullum aliud exemplar effectum opus; quemadmodum ille, cum nondum essent homines, sua follertia excogitados illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quae & moverentur facile, & aspectu gratiosa forent; & in summa, architectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam Minerva, quae & lutum inspirabat, &

πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρὸς τε τὸ εὐΦημό-
 τaton ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν
 τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανόν, εἰ καινοποιεῖν
 δοκοῖν· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσ-
 ματος, οὗ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ χάριεν
 φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμ-
 πατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτό,
 παρὰ γὰρ ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετρίϑθαι
 ἄμορφον ὄν. καὶ εἴγε μὴ οὕτω φρονοῖν, ἄξιός ἂν μοι
 δοκῶ ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, οὐ συνίεις, ὡς
 πολὺ ἀμορφότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα.
 Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, 4
 κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον
 ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν
 εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ με-
 μερισμένον, ἐς τὸ θεάτρον συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους,

figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit,
 in meliorem partem dictum istud exponens. Et fortassis
 haec sententia etiam dicti fuit: sed mihi non sane fatis est,
 si videar nova finxisse, figmentoque nostro nihil vetustius
 afferri possit, cuius progenies censeatur. Sed nisi elegans
 videatur, pudeat me sane (fat scias) illius, & conculcans
 comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo
 minus conteratur, si non & formosum videatur. Ac nisi
 ita sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim vulturi-
 bus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea
 esse, quae cum peregrinitate coniunctam habent turpitu-
 dinem. Ptolemaeus igitur Lagi filius, cum duas res novas
 in Aegyptum adduxisset, camelum Baetrianam totam ni-
 gram, & hominem bicolorem, cuius dimidia pars plane
 nigra, altera autem supra modum candida erat; congrega-
 tis in theatrum Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa

ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἅλλα τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ
τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον
ἄνθρωπον· καὶ ὥτε ἐκπλήξεν τῷ θεάματι. οἱ δέ, πρὸς
μὲν τὴν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ολίγου δεῖν ἔφυ-
γον ἀναβορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόςμητο, καὶ
ἀλουργίδι ἐπέστρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκρύλλητος,
Δαρείου τινὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον.
πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, αἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· αἱ δέ τινες,
ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνειὶς
ὅτι οὐκ εὐδοκίμει ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν
Αἰγυπτίων ἢ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρυθμον
καὶ τὸ εὐμορφον κρίνουσι, μειέστησεν αὐτὰ καὶ τὸν ἄν-
θρωπον οὐκέτι διὰ τιμῆς ἤγεν ὡς πρὸ τῷ· ἀλλ' ἡ μὲν
κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν
διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσατο καλαῖς αὐλήσαν-
5 τι παρὰ τὸν πότον. Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τοῦμὸν, κάμη-

spectacula, tum inter postrema, haec quoque, camelum &
semialbum hominem: putabatque, se magnam admiratio-
nem isto spectaculo concitaturum esse. At illi ad cameli
quidem conspectum perterriti sunt, & parum absuit quin
exsistentes profugerent, quamquam tota ea auro exornata,
ac purpura instrata erat, frenum etiam gemmis distinctum
habebat, ex Darii, aut Cambyfis, aut etiam ipsius Cyri
thesauris depromptum. Homine autem viso, plerique ride-
bant: quidam etiam ut monstrum sunt averfati. Quare Pro-
lemaeus intelligens se parum laudis capere, neque novita-
tem apud Aegyptios in admiratione esse, sed prae ipsa con-
cinnitatem iustamque formam probari, abduci ea iussit;
hominemque non amplius eodem honore habuit, quo an-
tea. Camelus neglecta mortua est: hominem autem illum
duplicem Thespidi cuidam tibicini, cum in convivio belle
cecinnisset, dono dedit. Vereor itaque, ne & mea, camelus

λος ἐν Αἰγυπτίοις, ἥ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἐκ δυῶν τοῖν καλλίστοιν συγκείσθαι, διαλόγου καὶ κωμωδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μῖξις ἐναρμόνιος, καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὃ ἵπποκένταυρος. οὐ γὰρ ἂν Φαίης ἐπέραστόν τι ζῶον τουτὶ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροινίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπαιιν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυῶν τοῖν ἀρίστοιν ξυντεθέν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἡδιστόν; Φημὶ ἐγώ γε· οὐ μὴν περὶ γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἡ μῖξις συνέφθειρεν. Οὐ πάνυ γοῦν 6 συνήθη καὶ Φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμω-

in Aegypto, siquē, cuius homines adhuc frenum & purpuram admirantur: neque enim ad elegantiam sufficit, quod ex duobus optimis constat, Dialogo & Comoedia, nisi & ipsa compositio inter se consentiens, iustaque proportione temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compositio absurda fieri potest, quale illud vulgatissimum est Hippocentaureus. Non enim amabile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo convenit pictoribus credere, temulentiam & caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Ut ex vino & melle commixtum & temperatum suavissimum? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comoedia fuere. Siquidem ille domi & seor-

δία· εἶγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἢ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παραδοῦσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ ὠμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποιεῖ, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ τοὺς τοῦ διαλόγου ἐταίρους ἐχλεύαζε, Φροντιστάς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα καὶ μίαν ταύτην προέλευσιν ἐπεποίητο ἐκείνους ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ αἶρια λεπτολογουμένους. ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, Φύσεώς τε περὶ καὶ ἀρετῆς Φιλοσοφῶν ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δῖς διὰ πασῶν, εἶναι τὴν

7 Μετεωρολέσχας) Οἱ φλυαροῦν-
τες τὰ μετέωρα. V. ἐν ταῖς Νεφί-
λαις Ἀριστοφάνης, addit M.

13 Ὁ διάλογος) Ὁ περὶ Ἀρί-
στοτος Πλάτων. M.

sum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat: haec vero, Baccho se totam tradens, in theatris versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiae incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vesta, Dialogi sectatores ut plurimum, subfanna-
bat, meditatores, ac vanos sublimium rerum disceptatores, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos fugillaret, & Dionysiacam istam libertatem in eos effunderet; nunc in aëre ambulantes, & cum nubibus versantes illos exhibens, nunc pulicum saltus metientes, ut qui de aëreis & sublimibus istis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero gravissimas disputationes habebat, de natura rerum deque virtute philosophans: ita ut Musicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutissimo ad gravissimum usque,

ἁρμονίαν, ἀπὸ τοῦ ὀξύτατου ἐς τὸ βαρύτατον· καὶ ὅμως
 ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἀλληλα ξυ-
 αγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι, οὐ πάνυ πειθόμενα, οὐδὲ εὐ-
 μαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινωσίαν. Δέδια τοίνυν μὴ αὖτις 7
 ὁμοίον τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῷ πεποικηκώς φαίνωμαι, τὸ
 θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπό-
 σχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλο τι τοιοῦτο Φανείην, ἐξα-
 πατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὅστ'α παραβεῖς αὐτοῖς
 κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνό-
 τητι Φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλε-
 πτικός ὁ Θεός) ἅπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι
 τοῖς ἡμετέροις. ἢ παρά του γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα
 τις ἐμὲ διέλαβε τοιούτους πιτυοκάμπτας, καὶ τραγ-
 ελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικώς; πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πά-
 θοιμι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἅπας προειλόμην· ἐπεὶ τόγε
 μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

inter eos esset. Et tamen ausi fuimus nos, haec ita sese ha-
 bentia, inter sese coniungere & coaptare, non admodum
 obsequentia, neque facile societatem sustinentia. Vereor
 itaque, ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo fecisse
 videar, ut qui feminam cum mari commiscuerim, & ob
 id ipsum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar
 decepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse ipsis pin-
 guedine obducta, risum scilicet Comicum sub philosophi-
 ca gravitate. Ad furtum enim quod attinet, (nam & fu-
 randi arte hic Deus insignis est) absit: hoc certe nostris
 inesse non dices. Unde enim furatus sim? nisi forte quis me
 fugit, qui eiusmodi Pityocamptas & Hircocervos & ipse
 composuerit. Verum quid faciam? Perseverandum enim est
 in iis, quae semel elegi: mutare enim consilium, Epime-
 thei, non Promethei est.

N I Γ Ρ Ι Ν Ο Σ

ἡ περὶ Φιλοσόφου ἡθους.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Ἡ ΜΕΝ παροιμία Φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὃν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας, ὅτι πολλὰ παρ' αὐτοῖς εἰσιν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἐπεμπόν, εἰχόμην αὖ τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐβέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἰλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' αὖ εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον

9 Εἰχόμεν) Ἀπὸ τοῦ ἔνοχος ἦν. V.

N I G R I N U S

five de moribus Philosophorum.

E P I S T O L A A D N I G R I N U M.

Lucianus Nigrino salutem.

NOCTUAS Athenas, inquit proverbium: quasi ridiculum sit, si quis eo noctuas apportet, quoniam apud illos abundant. Ego vero si, dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, & quo nunc sim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam Thucydidis illud, cum ait, Imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores

γὰρ ὥς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τόλμης,
ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΕΤΑΙ. ΩΣ σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἔπαν-
ελήλυθας; οὐ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς ἐτι ἀξιοῖς, οὐθ'
ὁμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων,
ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῶ τινι
ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν οὕτως
ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον;

ΛΟΥΚ. Τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἐταῖρε, ἢ εὐτυχία;

ΕΤΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΔΟΥΚ. Ὅδοῦ πάρεργον ἤκω σοι εὐδαίμων τε καὶ
μακάριος γεγεννημένος, καὶ τεῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς
ὄνομα, τρισόλβιος.

ΕΤΑΙ. Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ;

efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum;
verum etiam amorem ac studium orationis, huius auda-
ciae causam esse. Vale.

A M I C U S, L U C I A N U S.

Am. Q U A M oppido gravis nobis & sublimis rediisti?
Neque enim aspicere nos amplius dignaris, neque con-
versaris nobiscum, neque sermones ut antea confers, sed
repente immutatus es, & omnino fastidiosus videris eva-
fisse. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc insolentia
perveneris, & quae eius rei causa sit?

Luc. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas?

Am. Quid ais?

Luc. Insperato felicem & beatum vides factum, &, quod
in scena solet usurpari, ter beatum.

Am. Papae! tam subito!

ΛΟΥΚ. Καὶ μάλα.

ΕΤΑΙ. Τί δὲ τὸ μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομῆς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ ἀκριβῶς εἶδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες;

ΛΟΥΚ. Οὐ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον;

2 ΕΤΑΙ. Μέγιστον μὲν οὖν ἀτὰρ οὕτῳ μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΟΥΚ. Ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἱατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαι τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο.

ΕΤΑΙ. Οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠῤῥάμην σὲ τινὲ σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν.

15 Ἐπιτυχεῖν) Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν καίμενον ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, καὶ δοτικῇ συντάσσεται. V.

Luc. Ita res habet.

Am. Quidnam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summatim modo laetemur, sed &, auditis singulis, accurate scire possimus?

Luc. An non admiratione dignum tibi videtur, per Iovem, pro servo liberum, pro paupere vere divitem, pro stulto autem & infano me factum modestum?

Am. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud sit, quod dicis.

Luc. Recta in urbem profectus sum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingravescebat.

Am. Ordine haec omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres.

ΛΟΤΚ. Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νι-
 γρίνον τὸν Πλατωνικὸν Φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς
 αὐτὸν ἀφικόμεν, καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παιδὸς
 εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἴσω, κατα-
 λαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ
 εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. προὔκειτο
 δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχη-
 μάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλάμου πρὸς
 τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη. ΣΦΟ- 3
 δρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἡρώτα, ὅ, τι καὶ
 πράττοιμι. καὶ γὰρ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· καὶ δῆτα
 ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἠξίου ἐιδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ
 εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς
 Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὧς ἑταῖρε, περὶ τούτων λέ-
 γειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγείσθαι, τοσαύτην τινα
 μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς

Luc. Cum igitur statuiffem, Nigrinum quoque illum Pla-
 tonicum philosophum, ut quem longo temporis intervallo
 non videram, compellare, mane surgens, ad ipsum adeo,
 & pulsata ianua, cum puer intro de me renuntiaffet, ar-
 cessitus sum. Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus
 librum tenentem, circum autem undique multas veterum
 sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam ta-
 bella quaedam, in qua Geometricae quaedam figurae de-
 scriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem uni-
 versi, ut videbatur, composita. Amantissime igitur me am-
 plexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus
 illi expositis, & ego quoque vicissim ex eo quaesivi, &
 quid ipse ageret, & numquid apud se statuisset in Grae-
 ciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam
 coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam expli-
 care, tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi

Σειρήνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὅμηρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδείξαι· οὕτω
 4 θρασυπέσια ἐφθέγγετο. Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε Φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τῶν δημοσίων νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοι δοκούντων. ἅπερ ἔγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένη τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάζειν ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγινόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην, ἐλληλεγμένων μοι τῶν Φιλτάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρό-

2 Ἀρχαῖον) Ἀνόητον. V.

plane Sirenes illas, si quae unquam fuerunt, & luscinias; & Loton illam Homeri obscurasse & obliterasse videretur. Adeo divina erant, quae loquebatur. Huc enim dicendo provectus est, ut Philosophiam laudaret, &, quae ab ea manat, libertatem, & ista, quae vulgo pro bonis habentur, irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores: praeterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quae admodum spectabilia plerisque, antea vero etiam mihi videbantur. Quae ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipse, nescirem, atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quae mihi carissima fuerant, divitiae videlicet, argentum, & gloria: ac tantum non lacrimabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia atque ridicula esse; gaudebamque rursus, tanquam ex tenebroso quodam aëre prioris

σθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα Φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινότερον) τοῦ ὀφθαλμοῦ μὲν, καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμην· τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυτερῶς κατὰ μικρὸν ἐγιγνόμεν. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττουσαν περιφέρειν. Προϊὼν δὲ ἐς τόδε περιή- 5
χθην, ὅπερ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλει. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γάρ μοι ὁμοίον τι πεπονθέναι πρὸς Φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄν-
τες φύσει, πίνοντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξε-
εμάνησαν. οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθεός, καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

ΕΤΑΙ. Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν 6
τε καὶ σωφρονεῖν ἐστίν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατα-

vitae ad serenitatem & magnam aliquam lucem respiciens. Adeo ut, novo fane exemplo, neglecto oculo eiusque infirmitate, animo perspicaciori paulatim evaserim, quem ad id tempus caecurientem insciens circumtuleraam. Tandemque in eum statim adductus sum, de quo mox querebare. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in sublime evectus sum, & omnino humile nihil iam cogito. Videor enim mihi a philosophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum iam essent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo, quam ceteri, magis ex mero insanire. Ita & ego oratione eius quasi furore captus, ac ebrius obambulo.

Am. Atqui hoc quidem non est ebrium, sed sobrium atque temperantem esse. Ego vero optarim, si fieri possit,

Φρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ Φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακῶς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη.

ΛΟΥΚ. Θάρρει, ὦ γαβέ. τοῦτο γάρ τοι τὸ τοῦ Ὀμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἶγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐβέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνῆσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἡδὴ μελέτην ἐποιησάμην· ἐπεὶ καὶ τις μὴ παρὼν τύχη, καὶ οὕτως οἷς ἢ τρεῖς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρη-
7 μένα. Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ, τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων, ἔργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἐνιοὶ γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων

12 Διαμνημονεύουσι) Ὅρα τὸ διαμνημονεύουσι, ὡς αἰτιατικῇ συνη-
ψιν. V.

ipsam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas est; praefertim si qui audire cupit, & amicus est, & eodem tenetur studio.

Luc. Bono animo esto, o bone. nam iuxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi praevertisses, iam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione insanire. Quin & crebro meminisse, volupe mihi est; & hanc meditando familiarem iam exercitationem feci. Nam etiamsi nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipse revolve. Et quemadmodum amatores, absentibus amatis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint; quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quae tum sibi audire visi sunt, quasi paulo

πρὸς αὐτοὺς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἤδονται, καὶ προσάψαν-
τες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολῇν
οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθαι· οὕτω δὲ καὶ
αὐτὸς, Φιλοσοφίας οὐ παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε
ἤκουσα, συναγείρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίττων,
οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πε-
λάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσὸν τινα τοῦ-
τον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἑμοῦ πρατ-
τομένοις τὸν ἄνδρα ἐκείνον οἰόμενος· αἰεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων
αὐτοῦ τὰ αὐτὰ πρὸς με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλι-
στα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ
μοι φαίνεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς
παραμένει. καὶ γάρ τοι κατὰ τὸν κωμικόν, ὡς ἀληθῶς
ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

ΕΤΑΙ. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος, 8

5 Ἀνατυλίττων) Σημειῶ τὸ
ἀνατυλίττων ἀντὶ τοῦ ἀνελίττων
κείμενον. V.

7 Πυρσὸν τινα) Πυρσοί, λαμ-

πάδες, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, φρυ-
κταρία. V.

13 Τὸν Κωμικόν) Σημαίνει τὸ
τοῦ Εὐπλίδου. G. C.

ante revera dictis, gaudent, animumque memoriae prae-
teritorum applicantes, macerandi fese praesentibus otium
non habent: sic fane & ipse, philosophia non praesente,
verba, quae tum audiui, recolligens, & mecum cre-
bro revolvens, non exiguum capio solatium. In summa,
perinde ac si in pelago, & per noctem atram ferar, ad
hanc quasi quandam facem respicio, omnibus illis rebus,
quae a me geruntur, virum illum coram adesse existimans,
semperque velut audiens ipsum eadem illa sua ad me di-
centem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id
defixa constiti, vultum ipsum illius videre mihi videor, &
vocis sonus in auribus mihi resonat. Etenim iuxta Comi-
cum, revera aculeum quandam in auditorum mente reliquit.

Am. Subsisce, o admirande, paulumque retrocede, &
Lucian. Vol. I.

C

καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὥς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικούς, ἢ καὶ θεὸν Δία κωμικούς Φαύλους ἑώρακας ὑποκριτάς, τῶν συριττομένων λέγων τούτων, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλὰς εἰς εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων;

ΕΤΑΙ. Πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο;

ΛΟΥΚ. Δέδοικα μὴ σοι μεταξὺ δοξῶ γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθεύρων· κατὰ προαχθῆς ἡρέμα καὶ αὐτῷ καταγινῶναι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἔμῳ, οὐ πάνυ ἄχθομαι· ἢ δὲ ὑπόθεσις οὐ μετρίως με λυπήσκειν ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἔμῳ μέρος ἀ-

ab initio repetens iam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias.

Luc. Recte dicis, atque ita factu opus est: sed illud quaeso, vidistine aliquando sive Tragicos, sive etiam, per Iovem, Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac postremo theatri eiiciuntur, tametsi ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint?

Am. Multos novi tales. sed quorsum hoc?

Luc. Vereor, ne & ipse minus apte imitari videar, alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damnare fabulam. Nam ad histrioniam meam quod attinet, non admodum aegre id feram. Ceterum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur, si mecum una cadat, & (mea cul-

σχημονούσα. Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λό- 9
γον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιούτων ἀμαρτημάτων
ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρῳ ποι καθῆται, οὐδὲν
αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαν-
τοῦ· σοι πείραν παρέχω, ὅποῖός τις εἰμι τὴν μνήμην
ὑποκριτῆς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαθέ-
ρων. ὥστε καὶ ἐνδέεστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκείνο μὲν
ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς
ἴσως διεξῆλ' ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, οὐ πάνυ τι λυ-
πήσομαι.

ΕΤΑΙ. Ὡς εὖ γε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν τῶν 10
ῥητόρων νόμον πεπροσιμιάσται σοι. ἔοικας γοῦν καὶ κείνα
προσθήσειν, ὡς δὲ ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ
ὡς οὐδ' αὐτὸς ἤκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος,
καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν

1 Μίμησο) Ὅρα σύνταξιν τοῦ μέμνησο. C. G.

pa) indecorum appareat. Proinde hoc per totam memi-
neris mihi orationem, quod poeta quidem ipse talium pec-
catorum innocens est, ac procul a scena seiunctus alibi
fedet, neque quidquam eorum curat, quae in theatro agun-
tur: ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis
scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod
ad cetera attinet, nihil a nuntio Tragico distans. Quare si
quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi
in promptu sit, quod scilicet melius hoc fuerat, & quod
ipse poeta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exhibi-
laveris, non admodum moleste feram.

Am. Ut bene sane, ita me Mercurius amet, & iuxta
rhetorum leges exordium hoc tibi peractum est. Videris
igitur etiam haec additurus, sermonem non fuisse longum,
teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum
fuisse, si ipsum dicentem audissem: te enim pauca quac-

σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν οὖν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὥς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἑτοιμός εἰμι. ἦν δὲ διαμέλλης, μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

- II ΛΟΥΚ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαι μοι· καί κ' εἶνα δὲ, ὅτι γε οὐχ ἔξῃς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιθεῖς τοὺς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλό τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἡμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνό-
τες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνόν, καὶ γυναικῶδες,

dam, & quantum licuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia iam tibi praedicta esse: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me usurum te scias, & acutissime fibilatur.

Luc. Equidem & haec, quae tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque, ut ille, iusta quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursum illius personae attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui saepenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebne quiddam loquuntur, ipsa etiam

καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἢ οὐκ μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μείζον τῆς ἑμαυτοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν καταισχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦμοῦ προσωπεῖου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπάσω που πεσὼν τὸν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι.

ΕΤΑΙ. Οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρὸς με 12 πολλῇ τῇ σκηπῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν παύσομαι γε πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθηνησιν ἀνθρώπων, ὅτι φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀσπῶν, οὔτε τῶν ξένων οὐδένα τέρπονται ὀρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζεται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίκεται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ἡρέμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης

Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse deprehendar maiorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum dehonefatare, ex nuda tecum volo meaue propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsam terrea affligam.

Am. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa scena atque tragoedia uti.

Luc. Immo definam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Graeciae, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quemquam intueri gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transforment ipsum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitae transfe-

13 μεβιστάσιν. Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ Φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν, οὐ πικρῶς, οὐδ' ἀντικρὺς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθερά τῇ πόλει, καθ' ὃν τινα τρόπον βούλοιο, βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὀχληρὸς ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγγατο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ παραπόληται μετὰ ζῦ λουόμενος. καὶ μὴν εἰρήνῃ γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν οὖν δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν, μετὰ ζῦ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλῃν, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκεῖνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστείως πάνυ

9 Ὁλίβων τοῖς οἰκέταις) Ἀπὸ τοῦ, διὰ τοῦ πλείους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. V.

ferant. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Atheniensibus omnibus sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum sibi sumserunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis & balneis molestus esset, suis servis premens, & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perstringeret, Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Praeterea varia illa veste atque purpurea eundem

τὸ ἀνθρώπον ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη, λέγοντες; καὶ, πόθεν ὁ ταῶς οὗτος; καὶ, τάχα τῆς μητρὸς ἐστὶν αὐτοῦ καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλήθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περιέργον, ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ παραπολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσία πεπαιδευμένος. Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρὸς με Φωνῆς 14
τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, ἰδόντας ἐλεῆσαι τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μίᾳ Φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγχγνώμην

exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem iridentes, iam ver adest, dicebant: & Unde nobis pavo hic? & Fortassis materna est: & similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam iusto curatorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaicis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad praesidem ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: praecone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare coepisse, ut venia ei daretur tali veste induto; neque enim

ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπὶ ἡνείκε, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἐστί. ἀπεφαίνεται τε φιλοσοφία συνῶδον τὴν παρὰ τοῖς τοιοῦτοις διατριβὴν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάσσει δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ
 15 τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον. Ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκλήγεται, καὶ πορφύρα, καὶ δυναστεία μετρεῖ τὸ εὐδαιμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, καλακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύντροφος ἢ ὅστις ἡδονῇ πάσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας ἢ ὅστις ἀκούων τέρπεται κρουμάτων

aliam habere illum. Haec igitur ille laudabat. & praeterea libertatem, quae illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium. quae apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiae consonam esse, moresque puros conservare posse; viroque gravi, & qui divitias contemnere didicisset, & qui secundum ea, quae natura honesta sunt, vivere statuisset, vitam, quae illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse. At qui divitias amat, aurumque stupet, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum assentatione & servitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparae mensae, indulgens vino ac rebus venereis, plenus praestigiarum, fraudis atque men-

τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ διεσθαρότων ἀσμάτων, τοῖς
 δὴ τοιούτοις πρέπιν τὴν ἐνταῦθα διατριβὴν. Μεστὰ 16
 γὰρ αὐτοῖς τῶν Φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυαὶ, πᾶσαι
 δὲ ἀγοραί· παρέστι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν κατα-
 δέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὠτων
 τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτα δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδι-
 σίων· ὅφ' ἧς δὲ ρεύσεως ἀεννάω τε καὶ θολερῶ ρεύματι,
 πᾶσαι ῥὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοι-
 χεῖα, καὶ Φιλαργυρία, καὶ ἐπιorkία, καὶ τὸ τοιοῦτο
 Φῦλον τῶν ἡδονῶν· παρασύρεται δὲ, τῆς ψυχῆς ὑπο-
 κλυζομένης πάντοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύ-
 νῃ· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, δίψης αἰεὶ πιμ-
 πλάμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις.
 τοιαύτην ἀπέθαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσαύτων διδάσκα-
 λον ἀγαθῶν. Ἐγὼ γ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήειν 17
 ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον που γενόμενος, ἐπιστή-

dacii; aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque
 lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe est:
 talibus videlicet hominibus convenire huius urbis consue-
 tudinem. Hic enim rerum carissimarum ipsis, omnes pla-
 teas, omniaque fora referta esse: ac licere ipsis omnibus
 quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, par-
 tim per aures & nasum, partim per gulam, & per vene-
 rea: qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes
 viae dilatantur. Una enim irruunt & adulterium, & ava-
 ritia, & periurium, & reliqua id genus voluptatum cognat-
 arum natio. A quibus exundantibus, animo undique sub-
 merfo, verecundia, & virtus, & iustitia abripiuntur: qui-
 bus carens iam solum semper fiticulofum multis ac feris
 cupiditatibus suppullulat. Talem esse urbem, taliumque
 magistratam bonorum ostendebat. Ego itaque, inquit, quan-
 do primum ex Graecia reversus iam propius accessissem,

σας ἑμαυτὸν λόγον ἀπήτουν τῆς δέυρο ἀΦίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τοῦ Ὁμήρου λέγων·

Τίπτ' αὖ, ὦ δύστηνε, λιπὼν Φάος ἡελίοιο, τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἡλυθες, ὅφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερφάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μισαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ Φιλίας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι
 18 δυνάμενος; Οὕτω δὲ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἑκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐκ βελέων, φασίν, ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκβ' αἵματος, ἔκτε κυδοιμοῦ, τολοιπὸν οἰκουρεῖν εἰλόμην, καὶ βίον τινὰ τοῦτον γυναικῶδη, καὶ ἀτολμεν τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτιθέμενος, αὐτῇ Φιλοσοφίᾳ, καὶ Πλάτωνι, καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. καὶ καθίσας ἑμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ

14 Προσιζόμενος) Ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ προσιζόμενος συντάξα· V.

constiti, a meque ipso rationem poposci mei huc adventus, HomERICA illa videlicet mecum ipse discurrans:

Cut. autem, infelix, deserto lumine Phoebi, (Graecia nempe, & felicitate illa atque libertate) Venisti? ut videas loci huius tumultum, sycophantas, salutationes superbas, epulas, adultores, caedes, testamentorum expectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem facere decrevist, cum neque discedere hinc, neque institutis hisce uti possis? Cum ita mecum consultassem, & quemadmodum Iuppiter Hectorem, ita me ipsum e telis, ut ait ille, subducens, eque hominum caede, atque tumultibus, eque cruore, de cetero domi me continere statui: & vitam hanc, muliebrem & timidam plerisque visam, antepone, cum ipsa philosophia, & Platone, & veritate colloquor. Ac me ipsum quasi in frequentissimo theatro collocans, ex

μυριάδων, σφόδρα που μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνώ-
 μενα, τοῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα
 παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ πείραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς
 βεβαίου λαβεῖν. Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰ- 19
 πεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς
 ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆσδε τῆς πόλεως, καὶ
 τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύ-
 ταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασί τε καὶ
 ἀκούσμασι πάντοθεν ἔλκουσι, καὶ ἀντιλαμβάνομένοις.
 ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσεά μιμησάμενον παρα-
 πλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τῷ χεῖρει, δειλὸν γὰρ, μὴδὲ
 τὰ ὦτα κηρῷ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκούοντα, καὶ λελυ-
 μένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. Ἔνεστι δὲ καὶ φιλοσο- 20
 φίαν θαυμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἀνοιαν,
 καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσ-

13 Ὑπερήφανον) Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται. C. G.

sublimi admodum contemplor ea, quae geruntur: quae par-
 tim eiusmodi sunt, ut multum delectationis ac risus exhi-
 bere possint; partim talia, in quibus vir vere constans
 periculum de se ipso faciat. Nam si malorum quoque en-
 comium aliquod dicere convenit, ne credas maiorem ullam
 virtutis palaestram esse, aut veriora usquam animorum ex-
 perimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivi-
 tur, consuetudine. Neque enim parum est resistere tot cu-
 piditatibus, tot spectaculis atque aurium illecebris undique
 attrahentibus ac detinentibus: sed oportet omnino Ulyssis
 exemplo praeternavigare illa, non quidem ligatis manibus,
 ut ille, (nam hoc formidolosum foret) neque etiam auri-
 bus cera obturatis, sed audientem & solutum, & vere ani-
 mum supra haec elatum habentem. Licet autem & philo-
 sophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum
 amentiam: bonaque ista fortunae contemnere, ubi aspe-

περ' ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπων δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τόνδ' ἀντὶ πλουσίου, πένη-
 τὰ τὸν δέ, σατράπην ἐκ πένητος, ἡ βασιλέα' τὸν δέ
 Φίλον τούτου· τὸν δέ ἐχθρόν· τὸν δέ Φυγάδα. τοῦτο γάρ
 τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρουμένης
 τῆς τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ
 ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ'
 ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυνα-
 στείας· καὶ μεστοὶ περιίᾳσι πάντες οὐ γιγνομένων ἐλ-
 21 πίδων. Ὁ δὲ δὴ ἔφη, ὅτι καὶ γελαῖν ἐν τοῖς γιγνομένοις
 ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο ἤδη σοι φράσω.
 πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, καὶ τὰς
 πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτεί-
 νοντες, καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δέ
 καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ Φωνῇ προσ-
 αγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσ-

xeris, velut in scena, ac multiplicium personarum fabula,
 alium quidem ex servo dominum prodire, alium autem ex
 divite pauperem; contra alium ex paupere satrapam, aut
 regem; rursus alium amicum huius, alium inimicum, alium
 etiam exfulem esse. Nam hoc certe vel gravissimum est,
 quod licet Fortuna ipsa testetur sese in humanis rebus lu-
 dere, fateaturque nihil illarum certum ac stabile esse, ni-
 hilo minus tamen qui quotidie ista aspiciunt, & divitias
 expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes ea-
 rum rerum spe, quae non contingunt. Quod autem dixi,
 licere in iis, quae geruntur, ridere, animumque oblectare,
 illud tibi iam exponam. Quomodo enim non ridiculi sint
 divites ipsi, qui & purpuram suam spectandam exhibent,
 & digitorum annulos ostentant, & multas produnt ineptias?
 quod autem omnium absurdissimum est, etiam obvios
 aliena voce salutant, & hoc quasi magno aliquo conten-

έβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖσθαι περι-
 μένοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ
 δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν
 ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαν-
 τα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν
 καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περίβλεπτον τοῖς μηδὲ τού-
 του τυγχάνουσιν' ὅδ' ἔστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω
 χρόνον ἐξαπατῶμενον. ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτοῦς τῆς
 ἀπανθρώπιας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται.
 Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες 22
 γελοιότεροί· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιβέον-
 τες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀπο-
 κλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκού-
 ειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς
 περιόδου, τὸ Φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἴτιον
 συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ

tos esse volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero
 fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e longinquo,
 neque ut Persis mos est, sed necesse est propius acceden-
 tem, & sese incurvantem, animo diu iam ante demisso,
 illiusque affectu etiam per corporis similitudinem declara-
 to, pectus aut dextram deosculari: quod beatum atque spe-
 ctabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem assequun-
 tur. Ille vero diu stat se ipsum praebeens decipiendum. Il-
 lorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora oscu-
 landa nos non admittant. Ceterum his multo ridiculi ma-
 gis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media
 nocte surgentes, & totam urbem circumcursitantes, & a
 servis foribus exclusi, canes, & adulescentes, & id genus
 alia audire sustinentes. Praemium vero acerbae illius cir-
 cutionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa,
 coena est: in qua illi, quam multis comestis epotisque

γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἔχρην, ἀπολαλή-
σαντες, ἢ μεμφομένοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφοροῦντες
ἀπίασιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρο-
λογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμούντων οἱ στε-
νωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις μαχομένων. καὶ
μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς
παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γάρ, τὸ καινό-
23 τaton, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν. Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ
τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπέιλη-
φα· καὶ σχεδὸν αὐτοῖς ἐκείνους καθίστασθαι τῆς ὑπερ-
ηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιουσίαν θau-
μάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας
ἑώθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας
προσείπωσι, τί καὶ φρονήσῃν ἐκείνους εἰκὸς ἔστιν; εἰ δέ
γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε
τῆς ἐβελοδοιλείας, οὐκ ἂν οἶε τὸυναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν

praeter animi sententiam, quam multa non dicenda prolo-
cuti, postremo reprehendentes, aut aegre ferentes disce-
dunt, & vel ipsam criminantur coenam, vel contumeliam
aut fordes accusant! Pleni autem & angipertus sunt vo-
mentibus istis, & circa vilissima quaeque prostibula depu-
gnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumben-
tes, circumeundi causam medicis praebent. Quibusdam
enim, novo fane exemplo, aegrotandi otium non est. Ego
vero adulatores longe iis, quibus adulantur, nequiores exi-
stimo, & propemodum auctores illis existere superbiae ac
fastus istius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, au-
rum laudibus extollunt, vestibula mane complent, & ad-
euntes ipsos quasi dominos appellant, quid quaeso illos
cogitare consentaneum est? Quod si vero communi de-
creto vel tantisper abstinerent ab hac voluntaria servitu-
te, an non putas vice versa ipsos divites ad fores paupe-

ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀβέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρώσιν, ὥς τοῦ διὰ τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίεσθαι. καὶ οὕτω δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζῃ. ἐχρῶν οὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτῶν, καὶ ἀπευωνίζειν τὴν δυναστείαν, ἐπιτειχίσαντα τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπόνοιαν ἄγουσι. Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφαν- 24 δόν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖη. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, πολλῶ ἔτι τούτων γελοιότερα ὄραν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἶει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα

rum venturos esse, ultro rogantes, ne ignobilem, & absque teste latentem suam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni usu remotam mensarum pulchritudinem, & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices sese existimari. Atque ita fane res habet, ut neque pulchrarum aedium, neque auri, neque eboris ulla domino fit utilitas. nisi fit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, & vilem reddere potentiam, contemptum hoc quasi munimentum divitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes, talia facititare, tolerabilius merito existimetur: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum

τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κεινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ Φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλὰ γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δρά-
 25 ματος. Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίτι τῶν κολάκων εἰκάσομεν; οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ Φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὑστατοί, πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν; οἱ δὲ ἀστείότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ἄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν οὖν γελοῖα ἡγείτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὥνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργα-

5 Μεταλαμβάνουσι) Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. V.

esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui aetate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum, & illorum aliquem, qui honores gerunt, fatellitum modo sectantem, & cum iis, qui ad coenam vocant, sermones conferentem, ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant. Nam quae in conviviis designantur, cui quaeſo adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt: si qui vero ipsorum urbaniores paulo sunt, saepenumero etiam cantare non erubescunt. Atque haec quidem ille ridicula censebat. Praecipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemque ipsam venalem

στήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατρι-
βάς· ἡξίου γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάξοντα,
πρῶτον ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων. Ἀμέ- 26
λει καὶ πράττων ταῦτα διτέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς
ἀξιούσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρ-
κῶν, καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν· τοσούτου δέων
ὀρέγεσθαι τῶν οὐδὲν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυ-
τοῦ φθειρομένων ποιῆσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ
τόρρῳ τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ἐπιβῆναι αὐτοῦ
πολλῶν ἐτῶν ἡξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι
διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφώς, ὅτι τούτων μὲν Φύ-

9 Οὐδὲ ἐπιβῆναι) Ἀργῆς ταῦτα
καὶ βαθύμου ψυχῆς καὶ μὴ εἰ-
δυίας εἰς δέον χρῆσθαι τῷ κτήματι·
ἢ γὰρ ἐχρῆν φιλοσοφούντα μὴδὲ
τὴν ἀρχὴν κεκτησθαι, ἢ τῆς πα-
τρόθεν ὑπόουκς τῆς κτήσεως ἀπε-
σκευάσθαι τὸ ἀσχολίας παραίτιον,
ἐλλὰ μὴ κεκτημένον ἐτώσιον ἄλλο
ἄχθος περιφέρειν, ὅσπερ οὐ φθο-
νούντα τῆς τοῦ ἀγροῦ περισσῆς καλ-
λιεργίας, καὶ τῆς ἐκ ταύτης τοῖς
χρήζουσιν ἀφιλείας· ὅσπερ οἶμαι
καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης τοῖς ἄλλοις

ἀφῆκε μολόβοτον τὴν κατὰ ἀγροῦς
κτῆσιν· ὥστε οὐ κατὰ Κράτητα Νι-
γρίνῳ τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς
ἐπαινον ἀδίκως κρίνειν ἐπισταμίαν
ἀνυρί. V.

10 Ἄλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ
εἶναι διωμολόγει) Λουκιανῷ καὶ
τοῦπίγραμμα,
Ἄγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμενι πότε,
τῶν δὲ Μενίππου·

Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομας
εἰς ἕτερον·

Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με πότε - V.

tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponaf-
que illorum scholas vocabat. Censebat enim, eum, qui di-
vitias contemnere alios docere vellet, primum se ipsum
quaestu superiorem gerere debere. Quod & praestabat
ipse, non solum gratis conversando ac differendo cum vo-
lentibus, sed & indigentibus necessaria subministrando,
omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum
aberat, ut aliena expeteret, ut ne suarum quidem rerum,
quae corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem
non procul ab urbe situm habebat, iam tot annis ne invi-
sere quidem dignatus fuerit. Immo ne suum quidem pror-
sus esse affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura

σει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπότηται νομιζόμεθα, καὶ περὶ δὲ ἡ προθεσμία παρέλθῃ, τῆνικαὐτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐθέλουσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριττον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασιν δὲ τούτοις, τῆς

27 διανοίας τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἡμέρον τοῦ τρόπου. Παρῇναι δὲ ταῖς συνουσίαις μὴτ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὀριζομένους ἐορτάς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιήσῃν. ἡξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων κατεγνώκως φιλοσόφων, οἱ ταύτην ἀσκήσιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσωσι· τοῦτο

istarum rerum nullius domini sumus, lege autem & per successionem usum earum in tempus incertum accipientes, temporarii possesseurs habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine iridem fruitur. Idem non parva praebeet imitari volentibus exempla, victus scilicet frugalitatem, exercitiorum iustum modum, vultus modestiam, & vestitus mediocritatem, & super omnia haec compositam mentem morumque mansuetudinem. Monebat secum versantes, ne bene agendi tempus prorogarent, ut multis solemne est, certum sibi tempus praefinientibus, aut festos dies, aut solemnes conventus, quibus auspicentur non mentiri, & recte agere. Morae enim expertem esse illum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adolescentes putant, si multis tormentorum necessitatibus

μὲν δὲν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες· οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύνοντες. Ἦγετο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς 28 ψυχαῖς τὸ στερρόν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὸν ἀρίστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦτο μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐστοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχῃται. πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτῶν ἔφασκεν οὕτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἓνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμεταστρεπτί Φεύγων ὡς αὐτὸν ἀΐκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον διακείμενος. Ἦδη δὲ τούτων ἀποστάς, τῶν ἄλλων αὖ- 29 θις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς διεξήκει, καὶ τὸν ὠβισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θεάτρα, καὶ τὸν ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ

atque laboribus sustinendis exerceant; vincere plerique iu-
bentes, alii flagris caedentes, & si qui elegantiores, etiam
ferro cutim perradentes. Putabat enim ille, multo prius in
animis duritiem istam & firmitatem contra dolores ac per-
turbationes parandam esse; eumque, qui homines optime
instituere velit, partim animi, partim corporis, partim
etiam aetatis, & prioris educationis rationem habere debe-
re, ne ea, quae vires excederent, imponendo, reprehensionem
incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo esse dicebat,
dum praeter rationem ita supra vires intenderentur. Unum
autem etiam ipse vidi, qui cum iam ea apud illos mala degustasset,
audita statim vera doctrina, irrevocabili cursu aufugiens inde,
ad ipsum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat. Iam vero
ab istis ad alios digressus, urbis tumultus, & turbae conflictus,
persecutus est, & theatra, & Circum, & aurigarum statuas,
& equorum

- τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ
 τούτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία,
 καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται.
- 30 Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρου δράματος ἤπτετο τῶν ἀμφοῖ
 τὴν νεκυϊάν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προστιθεὶς,
 ὅτι μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον
 τὸν βίον προίενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ
 ἀπολαύσωσι τῆς σφετέραις ἀληθείας. ἃ δὲ καὶ μεταξὺ
 λέγοντος αὐτοῦ γελαῖν προήχθη, ὅτι καὶ συγκατορύτ-
 τειν ἑαυτοῖς ἀξιούσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν
 ἔγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύ-
 οντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν παρὰ
 τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς
 τάφοις· ἔτι καὶ στέφειν τὰς στήλας ἀνθεσιν, εὐθελίς
- 31 ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν διαμένοντες. Εἰκάζειν αὖν
 ἡξίου, τί πέπρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα

nomina, deque iis ipsis in angiportis colloquia: frequen-
 tissimum enim revera equorum infanum studium, quod iam
 & multos summae existimationis viros invasit. Post haec
 quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quae circa
 funera & testamenta agitantur, hoc addens, unam hanc
 vocem Romanos per omnem aetatem veram emittere; ea
 intelligens, quae in testamentis scribuntur, [quia verentur,
 dum in vivis sunt,] ne sibi veritas noceat. Quae vero dum
 ab eo dicebantur, risum tenere non potui: [haec nimirum
 sunt] quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos
 aiebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum
 hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant
 carissima, comburere eodem rogo secum mandant; alii &
 servos certos ad sepulcra adstare, alii etiam cippos sertis
 coronari praecipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte
 manentes. Coniecturam igitur inde fieri volebat, quid in

περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνούμενους, καὶ τὸν οἶνον ἐν ταῖς συμποσίοις μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τοὺς μέσου χειμῶνος ἐμπιπταμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ Φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερφανούντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μάλιστα διέσφινεν αὐτῶν, ὅτι μὴδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρανομοῦσι, καὶ τοὺς ὅρους συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἥδη καὶ παρὰ θύραν εἰσβιαζόμενοι. Σολοικισμόν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῶν ἡδονῶν. Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ κεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τοῦ Μῶμου τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν, οὐ προ-

32

vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conviviis cum croco & odoribus effundunt: qui media etiam hieme rosis opplentur, quas, dum rarae sunt & intempestivae, amant; tempestivas, & a natura, nullo cogente, datas, tanquam viles fastidiunt. Hos illos esse, qui & unguenta bibunt, & quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus scirent, sed & in hisce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, & quod in Tragoediis atque Comoediis dicitur, alia quavis parte potius, quam per patentem ianuam, irruentes. Soloecismum igitur vocabat tale voluptatum genus. Ceterum & hoc ex eadem sententia dicebat, prorsus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem Deum, quod cornua ante oculos

θέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς
 ἡττιάτο τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τοῦ στεφάνου
 τὸν τόπον. εἰ γὰρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ῥό-
 δων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέ-
 Φεσθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε τὴν ἀναπνοὴν, ἢ ὡς
 33 πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Καὶ μὴν καίκεινους διε-
 γέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα
 ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων περι-
 εργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου
 τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς πραγματείας
 ὑπομένειν. ὑπέβαινε γοῦν τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς
 εἵνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσους ὁ μήκι-
 στος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. οὔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν,
 ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, οὔτε βρωθέντων, ἡδῶ γε-
 νέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν

10 Τῆς ἡδονῆς) Περὶ ἡδονῆς, καὶ ρυγγος, καὶ τούτου μὲν ἐπὶ τισ-
 ῖν ἔσον τὸν ἀπὸ ταύτης καρπὸν σάραν δακτύλων μῆκος ἐκτεινο-
 ῦνται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φά- μινου. V.

non possuisset: ita & ipse inficitiae arguebat eos, qui co-
 rollas in capite gestabant. Nam si odore, inquiebat, vio-
 larum rosarumque delectantur, sub naribus potissimum
 eas collocari oportebat, iuxta ipsum, quam proxime fieri
 potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis at-
 traherent. Eos quoque irridebat, qui miram quandam di-
 ligentiam in apparandis coenis adhibent, dum condimen-
 torum varietatem, & cupediarum bellariorumque curiosam
 compositionem sectantur. Nam & hos brevis ac momen-
 taneae voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat. In-
 dicabat autem, quatuor illos digitorum causa totum hunc
 suscipere laborem solere, quorum mensuram vix longissi-
 mum hominis guttur aequet: neque enim antequam edant,
 ullam ex emtis tanto pretio cibis voluptatem eos capere;
 nec devoratis, suaviosem, quam quae ex ceteris viliori-

οὐν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων
 ἀνέισθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτοὺς,
 ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας,
 ὧν ἀπασῶν Φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαι-
 ρουμένοις. Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δραμένων πολ- 34
 λα μὲν διεξέχει, τὰ πλῆθος τῶν ἐπομένων, τὰς ὕβρεις,
 τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικροῦ δὲν ἐκθερο-
 μένους. ἐν δὲ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἔωκει, πολὺ δ' ἐν
 τῇ πόλει τοῦτο καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόν-
 τας γάρ τινας τῶν αἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλ-
 λειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἣν ὑψηλὴν τι ἢ κοῖλον μέλ-
 λωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομνησκῆναι αὐτοὺς, τὸ και-
 νότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτα, εἰ στόματος
 μὲν ἀλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέονται, μηδὲ χειρῶν, μη-
 δὲ τῶν ὠτῶν ἀκαύοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλα-

bus fit, repletionem reddi. Restare igitur, ut illam, quae
 velut in transcurso percipitur, voluptatem, tam grandis pec-
 unia mercentur. In haec autem absurda delabi eos mini-
 me mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum
 ignari, quas omnes Philosophia iis suppeditat, qui laborare
 volunt. De iis autem, quae in balneis aguntur, multa com-
 memorabat: multitudinem prosequentium, contumelias,
 eos, qui servis impositi gestantur, ac quasi efferuntur. Unum
 autem maxime ac praeter cetera odisse visus est, quod in
 urbe frequens, & in balneis valde familiare. Praeentes enim
 quosdam ex servis clamare oportet & admonere, ut ante
 pedes prospiciant, si quid exstantius paulo, aut cavum
 praetergrediendum sit, atque commonefacere eos, (id quod
 absurdissimum est) quo scilicet sese incedere meminerint.
 Indignabatur itaque, si, cum ederent, alieno ore non in-
 digèrent, aut manibus; neque cum audirent, aliorum au-
 ribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac sani,

τριῶν δέονται προσφομένων, καὶ ἀνέχονται Φωνὰς ἀκού-
 οντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ πεπηρω-
 μένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς
 35 ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. Ταῦ-
 τὰ τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν
 λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθῆπώς, μὴ σιω-
 πῇσιν πεφοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ
 τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς
 αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκληημένους· εἴτα πολλῇ συγχύσει
 καὶ ἰλύγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν ἰδρῶτι κατέρρεό-
 μην, τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε
 καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε Φωνὴ ἐξέλειπε, καὶ ἡ γλῶτ-
 τα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. οὐ γὰρ
 ἐξεπιπολῆς, οὐδ' ὥς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο.
 βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐ-
 στόχως ἐνεχθεῖς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκο-

ad prospiciendum opus haberent, ac sustinerent voces au-
 dire, quae miseris hominibus & excaccatis convenirent:
 audiunt enim eandem in foro, & medio die, [viri amplif-
 simi] quibus demandata est urbium cura. Haec atque hu-
 iusmodi alia multa oratione persecutus, dicendi finem fe-
 cit. Ego vero interim, dum loquebatur, stupens ausculta-
 bam, metuens, ne conticesceret. Ubi vero loqui desit, il-
 lud nimirum, quod Phaeacibus olim accidit, ego quoque
 passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus con-
 flicti: deinde multa confusione atque vertigine correptus,
 sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac re-
 tro inhibebat; ipsaque vox intercidebat, & lingua tituba-
 bat: postremo animi pendens lacrimabar. Neque enim sum-
 mam dumtaxat cutem perstrinxerat, aut leviter me eius
 oratio tetigerat, sed altius & letale vulnus erat: scite
 enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est,

ψε τὴν ψυχὴν. εἰ γάρ τι δεῖ καὶ μὲ ἤδη φιλοσόφων προσ-
 αΐσασθαι λόγων, ὥδε περὶ τούτων ὑπέιληφα. Δοκεῖ 36
 μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῶ τινι ἀπαλῶ
 προσοικεῖναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ
 μεστοὶ τὰς Φαρέτρας Φοικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λό-
 γων, οὐ μὴν πάντες εὐστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν
 αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ
 δέοντος ἀφιάσι καὶ ἀπτονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς ὁδοῦ,
 τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς
 σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν
 μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν
 τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτο-
 νίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκο-
 πόν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης
 τῆς ὁδοῦ· ἦν δὲ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην

15 Ἐπιλίγδην) Ἄχρι τοῦ ἐπιχῆσαι μένει. V.

animum traiecit. Quod si iam decet nonnihil & me philo-
 sophicos attingere sermones, ita de hisce existimo. Videtur
 mihi animus hominis, bona indole praediti, admodum si-
 milis esse scopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita
 multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis ge-
 neris orationibus habent: ceterum non omnes certo iacu-
 lantur, ac destinata feriunt; sed alii nervo nimium inten-
 to, vehementiori, quam par est, impetu telum emittunt: &
 hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittae
 autem ipsorum non manent, sed prae vehementia ictus
 penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum
 relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate vi-
 rium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque
 non perveniunt, sed languente impetu, saepenumero in
 medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum
 contingant, summum illum quidem leviter perstringunt,

ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν· οὐ γὰρ ἐπ'
 37 ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπεστέλλετο. Ὅστις δὲ ἀγαθὸς το-
 ξότης, καὶ τούτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται
 τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακός, εἰ μὴ στερρότερος
 τοῦ βέλους· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποὶ
 ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε
 ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὀπῶ, καθάπερ
 τὰ Κουρήτων, ἀλλ' ἡρέμα δηκτικῶ τε καὶ γλυκεῖ Φαρ-
 μάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσέ. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ
 μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει
 τε, καὶ πολὺ τοῦ Φαρμάκου ἀφίησιν. ὃ δὲ σκιδνάμενον
 ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ
 ἤδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐ-
 τὸς ἐπασχον, ἡσυχῇ ἄρα τοῦ Φαρμάκου τὴν ψυχὴν
 περιβέοντος. ἐπ' ἧι δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκείνο
 λέγειν,

altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim va-
 lido impulsu emissae fuerunt. At qui bonus iaculator est,
 atque huic nostro similis, principio quidem diligenter sco-
 pum perspiciet, num valde mollis, num rursus nimis soli-
 dus, & telo impenetrabilis. Sunt enim scopi quidam invul-
 nerabiles. Ubi autem haec omnia perspecta habet, tum de-
 mum tincta sagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum
 sagittae tinguntur, neque opio, ut Curetum, sed sen-
 sim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta, certo
 iam iaculatur. Telum autem, valide quantum satis est im-
 pulsū, eousque penetrans ut inhaereat, intus manes, &
 multum medicamenti emittit, quod videlicet dispersum,
 totum circumquaque animum ambit: hinc est, quod oble-
 stantur, & lacrimas inter audiendum emittunt. Quod &
 mihi accidit, sensim medicamento illo animum mihi pervagante.
 Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere:

Βάλλ' οὕτως, αἱ κέντι Φόως ἄνδρεσσι γένηται.

Ὡςπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὅποσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται, οὗτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομνήσκονται τοῦ πάθους, οὕτω δὲ καὶ Φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔνθου καὶ τραυματῖαι ἀπίαςιν, ἀλλ' οἷς ὑπὴν τι ἐν τῇ φύσει Φιλοσοφίας συγγενές.

ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, 38
 ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας ἐλελήθεις τέ με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος. ὥστε καὶ μεταξὺ σοῦ λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ καὶ παυσαμένου, ἄχθομαι. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σέ εἶπω, τέτρωμαι καὶ μὴ θαυμάσης· οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσάντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαβῶσι, καὶ αὐτοὶ ἑκφρονες γίγνον-

Sic iace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripuntur; iique audito carmine, prioris affectus remiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a Deo inspirati ac faucii abeunt; sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiae cognatum subest.

Am. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorasti! quantaque revera ambrosia, quanto loto saturatus, me inficio, fuisti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc definente, moerore afficior, &, ut tuis verbis utar, faucius sum. Neque vero mireris: nosti enim, eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripi, sed & si quos alios ipsi in ea infania momorderint, etiam illos mente deiici, atque in furorem

ται. συμμεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δή-
ματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται
τῆς μανίας διαδοχή.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἔρᾳ ὁμολογεῖς;

ΕΤΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαι γέ σου
κοινὴν τινα τὴν Θεραπείαν ἐπινοεῖν.

ΛΟΥΚ. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

ΕΤΑΙ. Ποῖον αὖ λέγεις;

ΛΟΥΚ. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρα-
καλεῖν.

verti solere. Nam simul cum morfu etiam morbi istius quid-
dam in alium transfertur, & propagatur, fitque insaniae
istius multiplex successio.

Luc. Itaque etiam ipse nobis iam amare te confiteris?

Am. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam
medicinam nobis excogites atque invenias.

Luc. Ergo Telephi illud necesse erit facere.

Am. Quodnam illud dicis?

Luc. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundum esse, &
ab illo medicinam petendam.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιώνος 1
ἐβδόμη ἰσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σῆγμα πρὸς τὸ
Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνήεντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ
ἀρπαγῆς, ἀφηρῆσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ
ἐκφερομένων.

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὧ Φωνήεντα δικασταὶ, ὀλίγα ἡδικού- 2
μην ὑπὸ τουτοῦ τοῦ ταῦ, καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ
καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην,
καὶ παρήκουον ἕνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος,
ἣν ἴστε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας
συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἤκει πλεονεξίας, καὶ
ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν,

9 Καταίροντος) Καταπλέοντος,
κατερχομένου. V.

13 Οὐκ ἀγαπῶν) Οὐκ ἀρκού-
μενος. V.

IUDICIUM VOCALIUM.

ARCHONTE Aristarcho Phalereo, septima Octobris,
actionem instituit Σῆγμα adversus Ταῦ apud iudices septem
Vocales, de vi & rapina bonorum; spoliari se dicens omni-
bus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

QUAMDIU, o iudices Vocales, non admodum gravi-
bus iniuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abu-
tebatur, & eo se inferebat, ubi nullum ei ius erat, damnum
non graviter tuli; nonnulla etiam, quae dicebantur, au-
divisse me dissimulabam, propter modestiam, quam nostis
me servare cum erga vos, tum erga alias syllabas: post-
quam vero eo avaritiae & amentiae pervenit, ut non mo-
do non sit contentum iis, quae ego saepe dissimulavi, ve-

ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνω
 νῦν παρὰ τοῖς ἀμώτερά εἰδόσιν ὑμῖν. θεός δὲ οὐ μικρόν
 μοι ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἑμαυτοῦ. τοῖς
 γὰρ προπεπραγμένοις αἰεὶ τι μεῖζον προστιθέν, ἄρδην μὲ
 τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὥς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν
 ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ
 3 δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου. Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἱ δικά-
 ζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας
 ἔχειν τινὰ Φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις
 ἀπὸ τῆς καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι,
 καὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τε
 γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμι-
 μα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχάς, ἔξουσιν. ἀλλ' οὔτε
 ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσούτον ἀμελείας τε καὶ παρορά-

6 Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φό-
 βου) Ἀπὸ τοῦ διηνεκεῖ κεκτῆσθαι
 τὸν φόβον, μηδὲν πλεονεκτησεως τῆς
 ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευο-

μένης τῷ φόβῳ. V. Γρ. ὁρθότερον,
 ἐν ἴσῳ τῆς ψέφου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο
 ἂν εἴη τὸ Σ ἢ ψέφος. C. G.

rum iam maiorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit,
 ut accusem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum no-
 vistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusio-
 nem meam me invasit. Nam cum prioribus iniuriis maio-
 res semper addat, prorsus me e domestica sede expellet,
 eoque propemodum rediget, ut silendum mihi sit, & ne
 inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum
 inserviam. Est itaque aequum, non modo vos iudices, sed
 omnes etiam reliquas literas ab hocce dolo sibi cavere.
 Nam, si, ut libet unicuique, licebit e suo ordine in alium
 violenter irrumpere, idque vos, sine quibus nihil omnino
 scribitur, permiseritis, non video, quomodo sua quique
 ordines iura, iuxta quae a principio constituti sunt, tue-
 buntur. Sed non existimo, vos unquam ad tantam incu-
 riam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quae

σεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· οὔτε, εἰ
καθυφῆσεται τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν
ἀδικουμένῳ. Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε 4
αἱ τόλμαι εὐθύς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν
ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ῥῷ, διαμφισβητοῦν
περὶ τῆς κισσῆρεως, καὶ κεφαλαλγίας· οὔτε τὸ γάμ-
μα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν
ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ κναφεῖῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέ-
παυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγισ,
ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον, καὶ
τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἡρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι παρανό-
μου. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως.
τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὸ δίκαιον.

6 Κισσῆρεως) Κίσσης γὰρ φασί·
γράφεται καὶ κεφαλαλγίας. V.

8 Ἐν τῷ γναφεῖῳ) Κναφεῖον μὲν
γὰρ φασί· γναφάλλα δὲ τὰ ἀπο-
ξύματα. V.

9 Μόγισ) Μόγισ οἱ Ἀθηναῖοι·

μόλιν ἢ κοινή. V. Μόγισ, φασὶν
Ἀττικιστὴς, ἀναλογώτερον διὰ τὸ
Γ γράφει ἐπὶ τῶν μετὰ πόνων γι-
νομένων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Ἰάλεις
διὰ Λ ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι.
C. G.

cum aequo & iure pugnant. Nec si vos certamen decli-
naveritis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, negligen-
dum erit. Atque utinam aliarum quoque literarum auda-
cia ab initio statim, cum coeperunt contra leges delin-
quere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc
usque diem λάμβδα cum ῥῷ, disceptans de voce κισσῆρε
& κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα
certamen; neque tam saepe ad manus propemodum venis-
set in fullonia, de dictionibus γναφεῖον & γναφάλα. Quin
cessasset etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, di-
ctionem μόγισ illi extorquens, immo suffurans. Adeoque
reliquae item literae quievissent, nec confusionem legibus
vetitam inferrent. Est enim pulchrum, unamquamque li-
teram in eo ordine, quem primum sortita est, manere:
transcendere vero eo, quo non oportet, eius est, qui ius

- 5 Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἐνιοὶ προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) οὐ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιῶνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνειδόν. καὶ ὑμῖν μὲν, ὧ δικασταὶ, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δὲ, τὴν ἐφέξῃς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἓναι τῶν πάντων, οἷς αὐδὲ Φωνὴ πρόεστι καθ' αὐταί· τὰ μὲν οὖν Φωνήεντα φυλάσσειν εἵκοι τοὺς νόμους τούτους. Τὸ δὲ Τ τοῦτο, οὐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὀραθῆναι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθῃ μίγον, τοῦτο
- 6

& aequum evertit. Et qui primus nobis has leges fixit, sive Cadmus fuerit ille insularis, sive Palamedes Nauplii filius, (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quae debeat esse prima, quae secunda; sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulae nostrum, perpexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se utilis est. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae ex vobis, & auditu decenti, ἄλφα scilicet, & ὑψίλδον, [eius misertae]

οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πάποτε βιασά-
μενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσαι πατρίων,
ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὥς
μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπό-
τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν. Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέ- 7
λῳ* (τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς, ἀποικον, ὥς ἐπέ-
χει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον
ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ κωμω-
διῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιωτίος μὲν,
ὥς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιούντι
λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν
τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ
ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ τετταράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με
τῶν συγγεγεννημένων μοι, συνήθειαν ὥμην συντεθραμ-

9 Λυσίμαχος) Οὗτος γὰρ πρῶ- ταῦ μεταβελῆς, τέτταρα κατατολ-
πος ἤρξατο τῆς τοῦ σίγμα εἰς τὸ μήσας εἰπεῖν καὶ τήμερον. V.

convenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi
maiores vim, quam ullae unquam literae, inferre ausum est.
Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, praeterea
ex ipsis etiam coniunctionibus & praepositionibus expel-
lere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ul-
terius nequeam. Verum iam tempus est dicere, unde & a
quibus initiis coeperit. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id
oppidum est non iniucundum, colonia, sicuti fertur, Athe-
nienfium) adduxeramque mecum fortissimum ῥῶ, ex vici-
nis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quen-
dam poëtam, Lyfimachum nomine, genere, quantum ap-
parebat, Boeotium, sed qui se tamen e media Attica oriun-
dum dici volebat. Apud hunc hospitem ego huius ταῦ avi-
ditatem deprehendi. Quod dum paucis aggredereetur dicere
τετταράκοντα, privans me meis cognatis, existimabam eam
esse consuetudinem literarum, quae una essent educatae.

Lucian. Vol. I.

E

μένων γραμμάτων ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπι-
σπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷστὸν ἦν μοι τὸ
8 ἄκουσμα, καὶ οὐ πᾶν τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς. Ὅπό-
τε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰ-
πεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, εἶτα ἀπερυβρίασαν,
καὶ βασίλιτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγαν-
ακτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδῖος μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ
σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι,
καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθήσόντων, σύγγνωτε τῆς δι-
καίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα
ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων καὶ συνε-
σχολακῶν μοι γραμμάτων κίσσαν μου, λάλον ὄρ-
νεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν
κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ μου φάσσαν ἅμα νήσ-
σαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου.

11 Ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων) τάσσεται. Ὅμηρος· ἐπὶ μ' ἀφείλε-
᾿Αντὶ τοῦ ἀποστερουμένου· ἢ ὅτι σὺ γέ γε αὐτήν. V.
καὶ τὸ ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συν-

Praeterea cum τήμερον & similes quasdam voces ad sese pertraheret, diceretque eas esse suas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat. Verum postquam, sumto ab his initio, eo audaciae processisset etiam, ut καττίτερον, κάττυμα, & πίτταν pronuntiaret, deinde, abiecto omni pudore, βασίλιτταν quoque nominaret: haud leviter sum commotus, & ira accensus, timens, ne quis temporis successu etiam σῦκα, τῦκα appellet. Oro autem vos per Iovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio destituti, iustam indignationem feratis. Neque enim parvum hoc, aut vulgare periculum est, cum assuetis & familiaribus me rebus spoliatur; nam κίσσαν [id est, picam] avem meam loquacissimam, ex medio, ut ita dicam, sinu abreptam, κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, [id est, palumbum] una cum νήσαις [id est, anatibus] & κοσσύφοις,

περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν
 δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπασεν ἀνόμως Ὑμη-
 τὸν, ὁρῶντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. Ἀλλὰ 9
 τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετ-
 ταλίαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν
 θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις Φεισάμενον σεύτλων
 ὥς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πᾶσσαλόν μοι καταλιπεῖν.
 ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
 αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγδον ἀπο-
 σπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν μῆτε
 τῷ ξὺ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγρα-
 Φέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν
 γὰρ γείτονί μου ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ'
 αὐτῷ φυτεύσαντί μου τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με
 ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. καὶ γὰρ μὲν τοιοῦ-

[id est, merulis] interdicente Aristarcho, eripuit. Pertra-
 xit etiam ad se non paucas μέλισσας [apes.] In Atticam
 vero veniens, ex media illa regione Ὑμητὸν praeter ius
 rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis videntibus. Ve-
 rum quid ego ista commemoro? tota me Thessalia expul-
 lit, vultque eam Thettralian dici? Toto insuper [θάλασ-
 ση] mari sum exclusus. Neque a [σεύτλων] betis hor-
 tentibus sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne [πάτ-
 ταλος] paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod vero lite-
 ra sim iniuriarum patiens, vos ipsi mihi testes estis: ne-
 que enim unquam accusavi literam ζῆτα, quae mihi σμά-
 ραγδον abstulit, & totam Σμύρναν furripuit; nec ipsi etiam
 ξὺ, omnia [συνθήκαι] foedera rumpenti, litem intendi,
 ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam iniuriam
 ferente. Etenim vicino meo ῥῶ venia danda, quod morbo
 laborans meas apud se μυρρίνας [id est, myrtus] plantarit,
 & aliquando atra bile percitum me [ἐπὶ κόρρης] in faciem

10 τον. Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικροῦ δὲν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, Φωνήεντα δικασταί, τοῦ μὲν δ λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιούν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· τοῦ θῆτα κρούοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύνθης ἐστερηθῆναι τοῦ ζῆτα, τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρ-
 11 κέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τουτὶ ταῦ; Τὸ δὲ ἄρα οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τουτοῖν τὸν τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρε-

11 Γρύζειν) Γρύττειν γὰρ λέγεται. V.

percusserit. Talis quidem ego sum. Hoc vero ταῦ quam fit natura violentum adversus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abstinerit, consideremus; sed & δέλτα & θῆτα & ζῆτα, & prope omnia literarum elementa iniuria affecerit. Arcesse mihi laesa Elementa. Auditis, Vocales iudices, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere iubet; quod sane contrarium est omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti capillos evellens, eo quod privatum est [κολοκύνθη] cucurbita. Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne γρύζειν quidem [id est, mutire] illi porro liceat. Quis ista quaeso ferat? aut quae poena satis magna erit tam scelesto Tau? Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus laedit, sed iam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis.

σθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὧ δικασταί· μεταξύ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὧ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν Φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βούλεται· τὸ δὲ παρεισπεσὼν τάλων εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ᾧ πασι προεδρίαν ἔχειν ἀξιῶν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλήμων γάρ ἐστιν ἀληθῶς) τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα. καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ὧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἰξαι φασί, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τού-

3 Τὸ μέρος) Ἀντὶ τοῦ ὕστερον κατ' αὐτό. V.

Immo vero, Iudices: interim enim res humanæ rursus me admonuerunt γλώσσης, [id est, linguae:] nam me hac quoque ex parte extrusit, & γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod coeperam, hominibusque patrocinator in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere & discerpere conatur. Cum quis pulchrum quippiam videns, id καλὸν [pulchrum] appellare velit, hoc ταῦ ex transverso irruens τάλων ipsum dicere cogit: adeo cupit in omnibus primas sedes obtinere. Rursus alius quippiam dicit, περὶ κλήματος [id est, de palmite:] hoc vero, est enim re vera τλήμων, [id est, miserum] τλήμα facit, quod erat κλήμα. Nec plebeios tantum homines iniuria afficit, sed iam etiam magno illi regi, cui fama est ipsam terram & mare cēssisse, atque naturam suam mutasse, in-

τῷ ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέ-
 12 φηνεν. Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς Φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ
 ἔργῳ δὲ πῶς; κλάουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην
 ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ
 ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τού-
 του σώματι Φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ
 μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοι-
 οῦτω ξύλα τεκτῆναντας ἀνθρώπους ἀνασκοποῖζειν ἐπ'
 αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν
 πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τούτων οὖν ἀπάντων ἐνε-
 κα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ
 μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὴν τοῦ ταῦ τιμω-
 ρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην
 ὑπὸσχεῖν· ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουρ-
 γήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

fidiatur, & ex ipso, cum Κύρος sit, τῦρον [caesum] quen-
 dam efficit. Atque in hunc modum vocem hominum lae-
 dit. Quomodo vero re ipsa & opere eisdem laedat, au-
 dire. Plorant homines, atque suae fortunae vices deflent,
 atque ipsum saepe Cadmum execrantur, quod ταῦ in ele-
 mentorum genus invexerit: aiunt enim, Tyrannos eius li-
 terae corpus secutos, atque figuram imitatos, postea si-
 mili figura cruces fabricasse, quibus homines affigerent:
 atque ex hoc huic tam perniciosae fabricae pessimum no-
 men obvenisse. Propter ista omnia, quot mortibus ipsum
 ταῦ dignum esse cenferis? Ego quidem existimo, merito hoc
 solum ad supplicium ipsius ταῦ relinqui, ut poenam in sua
 illa figura sustineat, quae sane ut crux esset istius opera
 effectum est, nomenque etiam apud homines fortiretur.

TIMΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

TIMΩΝ. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ.
ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

TIM. ³Ω ΖΕΥ Φίλιε, καὶ ξέμε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἰ
ἐφέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέ-
τα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι
ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ
μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερεί-
δεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχρηγὸς
τῷ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπή, καὶ
ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις,
καὶ σμέρδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος
ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω

12 Ἄπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος) Ἀντὶ τοῦ οὐδέν, εἰ μὴ μόνον ψόφος
ποιητικῶν ὀνομάτων. V.

TIMON, SIVE MISANTHROPOS.

TIMON. IUPPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS.
GNATHONIDES. PHILIADES. DEMA. THRASYCLES.

Tim. ³Ο IUPPITER Philie, & Xenie, & Hetaereie, & Ephe-
stie, & Asteropeta, & Horcie, & Nephelegereta, & Erig-
dupe, & si quo te alio vocant nomine attoniti poëtae, id-
que adeo cum in versu faciundo haerent impediti; (tunc
enim magno nominum agmine sustines versum labantem,
& rhythmum hiantem reples) ubi nunc fulgur illud tuum
tanto strepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans?
ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis
fane constare potest, ea omnia nil esse aliud quidquam
praeter nugas sonoras, ac fumum plane poëticum, nomi-

τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ αἰοιδιμόν σου, καὶ ἐκ-
 βόλον ἄπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπ-
 έσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς
 2 κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον. Θᾶπτον γοῦν τῶν
 ἐπιорκεῖν τις ἐπιχειρούντων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν
 ἂν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα· οὗτοι
 δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν
 ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἶεσθαι
 ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπληθήσονται τῆς
 ἀσβόλου. ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς
 ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, σὺ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν, πρὸς οὐ-
 τῷ ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμοεργὸς ἀνὴρ, καὶ με-
 γαλαυχούμενος. πῶς γὰρ, ὅπουγε καθάπερ ὑπὸ μαν-
 δραγόρα καθεύδεις; ὅς οὔτε τῶν ἐπιорκούντων ἀκούεις,
 οὔτε τοὺς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς· λημᾶς δέ, καὶ ἀμ-

12 Θερμοεργός) Θερμοεργός ὁ ὑπὸ τῶν ἀναιμίων καὶ ραθύμων
 παρακινημένος καὶ πάντολμος. V. παρῶν εἰ τὸν μανδράγορα φα-
 13 Ὑπὸ μανδράγορα) Παροιμία γόντες ἀνήγερτοι ὑπώπτευσιν. V.

num strepitum si demas. Telum autem illud ita decanta-
 tum, & longe feriens, & expeditum, nescio quo pacto
 plane restinctum est, & refrixit, ne tantillulam quidem irae
 scintillam adversus scelcratos retinens. Inde est, quod per-
 iuri potius metuerint hefternum aliquod ellychnium, quam
 fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titio-
 nem iaculari, ut ignem eius vel fumum haud timeant;
 hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment,
 quod fuligine operiantur, atque inquinentur. Hinc adeo
 est, quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare au-
 sus est, vir, qui hanc de se opinionem in animis hominum
 facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adversum
 Iovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti sub
 mandragoris recubans periuros non audias, neque iniustos
 aspicias; contra autem lippis & lusciosis oculis ea, quae

βλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὤτα ἐκκεκώφω-
σαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες. Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ 3
ἄξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ἀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν
ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἤγες τότε πρὸς
αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' αἰ ἐνεργὸς πάντως ἡ κεραυνὸς
ἦν, καὶ ἡ αἰγὴς ἐπεσεῖετο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο,
καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προη-
κοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδόν, καὶ ἡ χιὼν, σωρη-
δόν, καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι Φορτικῶς δια-
λέγωμαι, ὑετοί τε ραγδαῖοι, καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἐκά-
στη σταγών. ὥστε τηλικαύτῃ ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία
ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων
καταδεδυκότων, μόγις ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προ-
οκεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρώπινου σπέρ-

3 Πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων) Εἰ
ποτ' ἄλλοτε μάλιστα νῦν τούτων
χρεῖα τῶν ἀποδυσπετημάτων. Κατ-
αλλήλως ἄγαν καὶ προσφυῶς ἐκέ-

στη πληγὴ τὴν ἔχουσιν ἐπιφέρει.
V.

13 Ἐν τι κιβώτιον) Ὡς ἐπὶ τοῦ
Νῶε ὁ κατακλυσμὸς γέγονε. V.

fiunt, videas; neque acriores habeas aures, quam qui ae-
tatis sunt iam provectioris. Nam cum adhuc iuvenis eras,
ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adver-
sus iniustos ac violentos designabas, sublataque omni in-
duciarum spe, bella cum iis gerebas, neque unquam otio-
sum erat fulmen: aegis concussa illis intentabatur, toni-
tru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnae usque
& usque mittebatur: terrae autem motus ita frequenter
siebant, ut cribri agitationem plane referrent: nix acerva-
tim ruebat, grandinem autem saxa diceres; & ut violenti-
us dicam & elatius paulo, imbres ραγδαῖοι & vehementes
deferiebantur in terras; singulae guttae fluvium aequabant.
Quamobrem puncto temporis sub Deucalione tot naves
perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfue-
rit arcula ad Lycoretum montem appulsa, veluti quendam

4 ματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τῆς ραθυμίας τὰ πείχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων καὶ οὗτος, οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ Θεῶν γενναϊότετε, ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐγὼ λέγειν ὅποσάκις ἤδη σου τὸν νεῶν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῶ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασιν. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὥς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν Φυγὴν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γιγαντολέτωρ, καὶ Τιτανοκρά-

2 Τὰ πείχειρα) Μισθούς, τὰ διὰ τῶν χειρῶν κέρδη· τὰ ἐπείχειρα, τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἀνταποδοσεις. V.

8 Οἱ δὲ καὶ αὐτῶ σοι) Ὁμοία ἢ σύγταξις αὐτῇ τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ

Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφῇ, τῇ οἱ δὲ εἰδίστασαν· ἀπὲρ γὰρ τοῦ τινὲς τὸ οἱ δὲ κεῖται. V.

11 Ὡς βοηδρομήσαντες) Ἀπὲρ τοῦ μετὰ βοῆς ὁρμῶντες. V.

generis humani fomitem servans, quo maiora deinde scelera subolescerent. Ergo pretium ob socordiam ab iis tulisti, cui nemo hodie rem sacram facit, nec coronam quidem imponit, nisi forte unus aut alter quasi Olympiorum corollarium: idque qui tibi praestat, rem se haud sane pernecessariam facere existimat, sed veteri nescio cui instituto id dandum credit. Illi te, o Deorum praestantissime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore spolient. Mitto iam dicere, quoties templum tuum expilarent. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam sunt admoliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtae vocitant, ne ausus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui e vestigio concurrentes comprehenderent sacrilegos, res suas etiamnum convasantes, ut in pedes se protinus darent. Sed tu, fortis bellator, & qui γιγαντολέτωρ, & τιτανοκρά-

τωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περιχειρόμενος ὑπ' αὐ-
 τῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοί-
 νυν, ὦ Θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς
 παρορώμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
 πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ικανοὶ πρὸς οὕτως
 ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου; Ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ εἰάσας, 5
 τὰ μὰ εἶπω, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ
 πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς θεο-
 μένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν
 Φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα
 ἐγενόμην, οὐκ ἔτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσ-
 βλέπουσι οἱ τέως ὑποπτῆσσοντες καὶ προσκυνῶντες,
 καὶ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι. ἀλλ' ἦν που καὶ
 ὁδῶ βαδίζων ἐντύχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην

5 Πόσοι Φαέθοντες) Τὴν ἐκπύ-
 ρωσιν διὰ τοῦ Φαέθοντος ὑποὐλοῖ,
 ὅσπερ διὰ τοῦ Δευκαλίωνος τὸν
 κατακλυσμὸν δοκεῖ δέ μοι καὶ τὴν

θεῖαν γραφὴν μὴ ἀνεπιστήματον
 τῆς ἐκπύρωσεως διατελεῖν, ἀλλὰ
 διὰ Σοδόμων ὑποφαίνειν. V.

τωρ praedicaris, sedebas, manu decemcubitale fulmen su-
 stinens, interea dum cincinnos aureos otiose tibi attonde-
 bant. Haec igitur, o Deorum praestantissime, ecquando
 tandem diffimulare defines? Ecquando erit, ut tanta faci-
 nora ultum eas? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia
 satis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia
 compescatur? De me enim ut dicam, iis, quae ad ceteros
 pertinent, omisissis, postquam tot Athenienses exexi, divi-
 tesque ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus
 egebant, benigne largitus sum, seu, ut verius dicam, post-
 quam acervatim, ut in amicos beneficus essem, opes ef-
 fudi, atque ea re factum est, ut ad inopiam redactus sim,
 illi me ignorant; sed ne aspiciunt quidem, cum tamen an-
 tea me revererentur, adorarent, & ex meo penderent nu-
 tu. Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurram, ii

παλαιῷ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτήρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγεννημένον.

6 Ὡστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχάτην τραπόμενος, ἐναΐάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαιρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν βαδὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοί-

13 Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμ.) Ὑπὲρ γὰρ τὸν Ἐπιμενίδην. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρῆς ἦν χρησμολόγος, οὗ καὶ τὸ, Κρῆτες αἰεὶ ψεύσται, λόγιον· λέγουσι δὲ ἕ

ἔστι ὑπνώσαντα οὕτω μετὰ ταῦτα ἀναστῆναι παραλλάττοντα καὶ μετακινημένον τὴν διάνοιαν, καὶ εἰς χρησμολογίαν τὸ ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀπιδεῖν. V.

me veluti eversum hominis iamdudum sepulti titulum, & temporis diuturnitate collapsum, praetereunt, ne legentes quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam deflectunt viam, rati quippe visuros se spectaculum aliquod occurfu infaustum, atque averfandum, me, inquam, qui non ita pridem σωτῆς ἰσῆς & εὐεργέτης fui. Tot itaque malis circumvallatus, in hunc remotum & desertum agrum concessi; & suspenso ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone & hac solitudine philosophans. Mei certe laboris hoc videor praemium vel maximum consequi, quod plerosque praeter aequum & bonum fortunatos non sum visurus. Id enim mihi molestum est ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac Rheae filii, excutienti altissimum istum somnum ac vere νήδυμον, (nam Epimenidem dormiendo vicisti) statu

μισαι,) καὶ ἀναρρίπισας τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἔστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

ΖΕΥΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἰωνίας παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπάρειᾳ; πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος. σκάπτει δὲ οἶμαι ἐπικεκυφώς· λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦπου φιλόσοφός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξήει καθ' ἡμῶν.

ΕΡΜ. Τί φῆς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατιδίου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας

Ἰ Ἀναρρίπισας) Ἀνακινήσας. V.

Ἰ Ἐκ τῆς Οἴτης) Ἡ Οἴτη ἔστι μὲν τῆς Φωκίδος ὄρος Ὑψηλον, οὐ μείντοι καὶ πεφυκὸς φλόγας ἀνίσταται· πῶς οὖν τοῦτο λέγει νῦν; οἰ-

κί μοι, διότι ἐκεῖ Ἑρακλῆς τὸ τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ Φιλεκτῆτου ὠλοκαυτῶθη. V.

7 Πιναρὸς) Ῥυπῶν. V.

denuo fuscitans fulmen, aut ex Aetnae crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Iovis fortis ac manu prompti exferes; nisi forte vera illa sunt, quae de te Cretes, & sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

Iup. Quis hic est, Mercuri, qui ex Attica vociferatur ad radicem montis Hymetti, sordidatus, & squalidus, & caprinis pellibus semiamictus? incurvus autem, opinor, fodit; homo garrulus atque audax. Haud dubie Philosophus est: neque enim sermones de nobis adeo impios deblaterasset.

Mer. Quid ais, o pater? tun' ut Timonem Colyttensem, Echecratidae filium, haud noris? Hic ille est, qui nos toties sacris rite factis opipare accepit; ille repente dives,

ἐκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἐορτάζειν τὰ Διάσια.

ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς ὁ καλὸς ἐκείνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσούτοι Φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄβλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς εἰκέν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν.

8 ΕΡΜ. Οὕτωςι μὲν εἶπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς θεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς Φίλους· ὅς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυνῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἥπαρ, Φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἐταίρους ᾤετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περι-

1 Τὰ Διάσια) Ἑορτὴ Ἀθήνησι οὕτω καλουμένη, ἣν εἰώθεσαν μετὰ συγγνώμης ἐπιτελεῖν, θύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίῳ· εἰκει δὲ καὶ τὸ ὄνομα

ταύτη ἀπὸ τοῦ διασιαίνειν τοθεῖσθαι. V. Διασιαίνειν δὲ τὸ ἀποτρέψασθαι τῆς ἀνίας· ἔρα ἐν τῷ Ἰκαρομει καὶ προστίθεται τοῦτο τοῖς ἐκεί. C. G.

qui totas hecatombas macerabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

Iur. Heu! quae isthaec rerum conversio? illene pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, & fossor mercede con ductus, uti ex ligone conicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

Mer. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia & simplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret, corvis se & lupis gratificari; existimaret praeterea, tot vultures iecur sibi assidue exedentes, amicos esse & sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent. Ii vero nudatis Ti-

πραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ὥχοντο, αὖτον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διΦθερίας, ὡς ὀράς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνῃς τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τούνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, 9 εἰκότα γὰρ ἡγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πίότατα καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ῥισὶ τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ

monis offibus, & circumrosis, ac medulla, si qua supere-rat, probe & diligenter exsucta, aridum illum & ab radi-cibus imis excisum relinquentes, abierunt, ne noscentes quidem amplius aut aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Itaque ligone, uti vides, & rhenone instructus, urbe prae pudore relicta, agrum mercede conductus arar, tot malis ad insaniam adactus, quod certos homines a se antea diratos praetereuntes superbe videat, ne hoc quidem tenentes, Ti-mon necne dicatur.

Iup. Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus negligendusve est. Infelix enim iure indignaretur, si eadem faceremus ac scelesti illi assentatores, virum talem negligentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora in altaribus cremaverit: eorum certe nidorem etiam in na-ribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus districtus fui, ingentemque peierantium turbam, nec non eorum,

θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπιорκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ
 ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλούν-
 των, πολλοὶ γὰρ οὗτοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ'
 ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφίᾳσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ'
 ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλο-
 σοφία, καὶ λόγον ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομέ-
 νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, οὐδὲ ἐπακού-
 ειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ἅτα
 καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα,
 καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη τῇ Φωνῇ ξυνειρόν-
 των. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς
 10 ἡμῶν, οὐ Φαῦλον ὄντα. Ὅμως δὲ τὸν Πλούτον, ᾧ Ἑρ-
 μῇ, παραλαβὼν, ἅπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος· ἀγέ-
 τω δὲ ὁ Πλούτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ με-
 νέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέ-
 σθωσαν οὕτω ραδίως, καὶ ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότη-

qui per vim rapiunt, tum vero propter metum sacrilego-
 rum, (ii enim bene multi sunt, & quos haud facile quis
 vitet, neque nobis connivendi spatium relinquunt) iamdiu
 in Atticam oculos non conieci; maxime postquam Philo-
 sophia, & verbosae illae concertationes inter eos exortae
 sunt. Cum enim inter sese digladiantur, perpetuoque vo-
 ciferentur, non est ut quisquam nostrum preces & vota
 hominum possit exaudire: quare vel obstructis auribus
 otiose sedendum est, aut ab iis molestia confici necesse,
 Virtutem nescio quam, & Incorporea, & meras nugas
 magna voce connectentibus. Hanc ipsam ob causam eve-
 nit, ut hic Timon, vir sane nequiquam contemnendus, a
 nobis usque adhuc fuerit neglectus. Sed ut haec se ha-
 bent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam
 ocissime. Adiungat sibi comitem Thesaurum Plutus; ma-
 neantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex eius

τος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολά-
κων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς
αὐτὸν, καὶ αὖθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν,
ἐπειδὴν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμένοι γὰρ
αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμένοι εἰσὶ δύο ἀκτίνες αἱ μέγι-
σται, ὅποτε Φιλοτιμότερον ἠκόντισα πρῶτῃ ἐπὶ τὸν σο-
φιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἐπεῖθε τοὺς ὀμιλητάς μὴδὲ ὅλως
εἶναι τινὰς ἡμᾶς τοὺς Θεοὺς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν διήμαρτον
(ὑπέρεσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυ-
νὸς εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε,
καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ. πλὴν
ικανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ
ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὀρῶσιν.

ΕΡΜ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέαι, καὶ ὀχληρὸν ἱ ἱ
εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ

10 Ἐς τὸ Ἀτάκειον) Τὸ τῶν λείτο· Ἀναξες γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἐλ-
Διοσκούρων ἱερὸν Ἀτάκειον ἔκα- λήνων ἱκαλοῦντο. V.

aedibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est,
denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo im-
memores beneficiorum praebent, post videro: eos plectere
certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim eius
duo omnium maximi diffracti sunt & retusi, cum illud ve-
hementius paulo in Anaxagoram Sophistam iacularer,
qui discipulis suis persuadebat, nos Deos in rerum natura
non existere; & ab eo aberravi, frustrato ictu: protenta
namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in
Castorum aedem cum praeter spem delatum esset, eam
exussit; ipsum autem fulmen tantum non ad faxum com-
minutum est. Quamquam interea satis poenarum luent as-
sentatores, si in re perquam ampla Timonem viderint.

Mer. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem
agere, & molestum esse atque audacem! neque id modo

Lucian. Vol. I.

F

καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκασ
μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων,
βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπι-
στρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικενυφῶς,
ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ,
παρ' αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε Πλούτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ
κελεύσαντος;

12 ΠΛΟΥΤ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει,
καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῶν αὐτῶν
Φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοισ με ἐξεώθει τῆς οἰ-
κίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτουντες.
αὐθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ ἐταίραις

10 Ἐξεφόρει) Ἀπῆντλει, ἐξί-
φρι. C. G.

12 Δικράνοισ) Δίκρανα πτύα
τινὰ οὐ συνεχῇ, ἀλλ' ἀδιηρημένα,

οἷς ἐφάπτεται τοῦ σαροῦ, ἢ κατὰ
δύο ἢ κατὰ τρία· τούτοις δὲ καὶ
λιχμῶσιν ἐν ταῖς ἀλυσσι. V.

causarum actoribus utile est, sed iis etiam, qui Deos com-
precantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pau-
perculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans,
& magna dicendi libertate in precibus usus, Iovem ad sese
advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset,
etiamnum neglectus foderet.

Plut. At ego, Iuppiter, ad ipsum non ibo.

Iup. Quid ita autem, optime Plute, me praesertim iu-
bente?

Plut. Quia per Iovem in me iniurius erat, domo me
extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsi pater-
nus essem amicus; meque tantum non furca expellebat,
aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus haerentem
excutiunt. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, af-
sentatoribus, & meretriculis obiiiciendus? Ad illos, Iuppiter,

παρειδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκηλλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεὰς ἀμελητῇ προΐεμενοι.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ 13
σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασι ἀνάλγητος ἐστὶ τὴν ὀσφύν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνι μεμψιμοιρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιά, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἠΐει περινοστεῖν ἐλευθέρως, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τούναντίον ἡγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων, κατακεκλεισθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί,

3 Οἱ λάροι) Ἀντὶ τοῦ, οἱ ἡδείς. V. ἢ οἱ ἀδύναγοι. C. G. 5 Ἀγαπάτωσαν) Ἀντὶ τοῦ ἀρχιεῖσθαι. V. 7 Προΐεμενοι) Ἀμεληταί. V.

me, quaeso, mittas, qui benignitatis modum intelligant; qui me amplectantur, quibus pretiosius sum & desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque versentur, quando illam me potiore ducunt, acceptoque ab ea rhonone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivunt, qui decem talentorum munera sic neglectim abiiciunt.

Iup. Nil tale posthac adversus te Timon faciet: a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati antepone; nisi si lumbos forte sortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi reclusis foribus hac illac vagari, prout libitum fuit, permittit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adversus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, cla-

καὶ σημείων ἐπιβολαῖς· ὥς μὴδὲ παρακύνῃαι σοὶ ἐς τὸ
Φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρὸς με, ἀπο-
πνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο
ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ Φροντίδος ἀνάπλεως, συν-
εσπακῶς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισ-
μῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ καιροῦ λάβοις
παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει
σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δα-
νάην, παρθενέυσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις
παιδαγωγοῖς ἀνατρέφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λο-
14 γισμῷ. Ἀποπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας
μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, οὐ τολμῶντας,
οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίου γε ὄντας,
ἀλλὰ Φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν
μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν
οἰομένους, οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μὴ-

6 Καὶ ἀποδράσεσθαι) Ἀποδράσεσθαι παρ' αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ ἐξ αὐτῶν. V.

vibus, & annulo impresso, ut ne oculis quidem obliquis
lucem tibi fas esset aspicere. Haec igitur apud me lamen-
tabaris, in tantis tenebris suffocari te dicentis: atque id
propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contra-
ctos habebas ob frequentem computandi consuetudinem;
quā & minitabar, te quandoque aufugiturum, si quam
nancisci occasionem posses. Ad pauca ut redeam, gravis-
simum tibi videbatur, in ferreo aut aereo thalamo virgi-
nem custodiri, velut alteram Danaën, & sub acribus &
scelerosis paedagogis educari, Foenore & Ratiocinio. Eos ita-
que plane ineptos esse dicebas, qui cum te misere amarent,
possentque frui, non auderent tamen: neque amore suo
secure uterentur, quibus id liberum esset; sed te pervigili
custodia servarent, figillum aut repagulum oculis haudqua-
quam demotis aspicientes; seque abunde potiri existiman-

δὲνι μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν πῇ
Φάτῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε
τῷ ἴπῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ
κατεγέλας αὐτῶν Φειδομένων, καὶ Φυλαπτόντων, καὶ
τὸ καιρότατον, αὐτοῦς ζηλοτυπούντων· ἀχνοούντων δὲ ὡς
κατάρματος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρέφῃ ὑπείσιων
λαβραίως ἐμπαρώνησει, τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρα-
στον θαπτότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνί-
διον, καὶ δι' ἀλλόθεν θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἑάσας τοῖς
τόκοις πῶς οὖν οὐκ ἀδίκον· πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰ-
τιασθαι, νῦν δὲ πῶ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὴν εἴ γε τάλῃθ' ἐξετάζοις, ἄμφω σοι 15
εὐλόγα δοῶ ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦτο
ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκό-
τως ἂν δοκοίη· τοὺς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ

6 Παιδοτρέφ.) Παιδοτρέβης, ἀλείπτης, διδάσκαλος, γυμναστής. V.

res, non si fruerentur ipsi, sed omnibus fruendi faculta-
tem si praereptum irent; quod plane canem in praesepio
facitare videmus, qui nec ipse hordeum attingat, nec
equum esurientem sinat attingere. Infuper, si fatis memini,
eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & custodirent, &
(quod prodigii instar sit) in se ipsos zelotypi forent; igno-
rarent autem, scelestissimum aliquem servulum, aut paedotri-
bam, clanculum subeuntem, hero inamabili & Diis iratis
nato subliturum os, dum ad lucernam obscuram, & exi-
guum habentem ellychnium, paululoque instructam oleo,
usuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, absur-
dum non sit, haec olim divitibus obiecisse te, nunc vero
plane contraria Timoni vitio vertere?

Plut. Atqui si vera lubet inquirere, utrumque meritif-
simo videbor facere. Nam huius quidem Timonis soluta
licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod

σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελής, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελουμένους, οὔτε προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ Φῶς προάγοντας, ὡς μὴδὲ ὀφθεῖν πρὸς τίνος, ἀνοήτους ἐνομίζου ἔξιναι, καὶ ὑβριστάς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις θεσμοῖς κατασήμεντας· οὐκ εἰδότες ὡς μετὰ μικρὸν ἀπείσιν
 16 ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες. Οὐτ' οὖν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαί-
 κῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μετρώμενους τῷ πράγματι, καὶ μὴτε ἀφεισθεμένους τοπαράπαν, μὴ-
 τε προσπομένους τὸ ὅλον. Σκόπει γάρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα κἄν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μὴτε φυλάττοι, μὴτε ζηλοτυπῶι τοπαράπαν, ἀφιεῖς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐβέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ'

11 Σκόπει γάρ, ὦ Ζεῦ) Παίζει χρημίους· ἢ καὶ ἤθελον τοῦτο ποιεῖν πρὸς τοὺς ῥήτορας οὕτω συνεχῶς καὶ ἀπλοϊκῶν. V.

spectat, haberi debet: illos autem, qui me clausum tot offiis in tenebris detinerent, dantes operam, ut me crassiores redderent & pinguiorem, atque corpulentiores aequo, neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorsus desipere, & in me contumeliosos esse rebar, qui nil peccantem computrescere iuberent tot vinculis impeditum, nescientes interim, post paulo se e vita decessuros, neque fortunatorum cuiquam relicturos. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque eos rursus, qui me libentius contrectant & infumunt, sed potius eos, qui, quod apprime in vita utile est, moderationem adhibeant; qui neque prorsus abstineant, neque omnino proiciant, & cuilibet obtrudant. Illud enim per Iovem vide, quæso, Iuppiter: si quis legitimis nuptiis forniculam aliquam uxorem in ipso ætatis flore duxerit, deinde neque domi custodiat, neque ullo zelotypiæ sensu moveatur, noctu & interdium, qua visum est, vagari per-

ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μα-
 στροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦ-
 τος ἔρᾳν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο Φαίης ἄν,
 ἔρασθεις πολλάκις. Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυ- 17
 ναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παί-
 δων γησιῶν, ὃ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας
 καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέ-
 ποι, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατακλείσας παρθενεοῖ,
 καὶ ταῦτα ἔρᾳν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροᾶς,
 καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδε-
 δυκότων, ἐσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἄν,
 δεόν παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, κατα-
 μαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθά-

6 Ἐπ' ἀρότῳ) Ἐπὶ σπορᾷ. C. G.

mitten, & cum obviis quibusque aetatulam suam oble-
 ctare; aut potius aliquo corrumpendam ab adulteris du-
 cat, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam con-
 vocans; quid, quaeso, talis vir uxorem amare videatur?
 Haud istud tu quidem dixeris, Iuppiter, qui quid sit amor,
 re saepenumero expertus es. Si quis contra uxorem lege
 domum duxerit, *Arvo ut venero laetus liberos ferat*, floren-
 tem autem puellam nec attingat ipse, neque alium quem-
 quam ad illam oculos adiacere sinat; domi autem conclu-
 sam custodiat, nullam ex ea prolem suscipiens, eius tamen
 amore flagrare se dictitans, idque indicans vultus colore,
 macrescente in dies & horas corpore, concavis & intror-
 sum recedentibus oculis: an non eiusmodi vir pro cerrito
 circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per to-
 tam vitam nutriens, tam venustam tamque amabilem puel-
 lam deflorescere absque omni Veneris usu sineret, cum con-

περ ἱέρειαν τῇ Θεομοφώρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος ὑπ' ἐνίων δέ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

- 18 ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδῶσι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι καὶ ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχληότες μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δέ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς Φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἅπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ παραπολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευζόμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνος γὰρ πότε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν, Φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπύρρην, μὴ ὑπέραντλος εἰσπесῶν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν

1 Θεομοφώρῳ) Τῇ ἱερίᾳ ἱερ-
θεύοντο γὰρ αἱ ἱερίαι αὐτῆς παν-
ταχοῦ. V.

3 Καὶ λαφυσσόμενος) Ἀπὸ τοῦ

λαφύσσασθαι καὶ ἐξαντλεῖσθαι πα-
ραφασσόμενος. V.

9 Ἀφαιρούμενοι) Παθητικῆς
ἀχουσίαν, ἀπὸ τοῦ στερούμενοι. V.

tra liberos ex ea tollere & coniugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominiose quatunt, luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

Iup. Quid, quaeso, illis succenses? utrique enim graves poenas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac ieiuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes; alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed iam abi: nam Timonem multo impensius, quam antea, sapere deprehendes.

Plut. Quid autem? an is aliquando definet consulto, veluti ex perforato cophine exhaurire me, priusquam totus influxero, (veluti praevenire studens nimiarum opum influxum) ne copiosior incidens ipsum inundem? Quare

τῶν Δαναίδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιρρέοντος· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἢ ἕξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, 19 καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ραδίως εὕρησει τὴν διφθέραν αὐτῆς, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ πίθου. ἀλλ' ἅπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ᾧ Ἑρμῇ, ἐπανιών, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένου αὐτοῦ δεησόμεθα.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ᾧ Πλούτε. τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; 20 ἐλελήθεις με, ᾧ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χλωλὸς ὢν.

3 Τοῦ ἐπιρρέοντος) Τῆς ἐπιρροῆς. V. 7 Εἰς τὸ ἅπαξ) Ἀντὶ τοῦ διόλου. V.

videor mihi aquam in Danaïdum dolium congesturus, & frustra infusus, cum vas perfluat, & id, quod ingestum fuerit, iam iamque sit effluxurum, priusquam influxerit; adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

Iup. Proinde rimam istam & hiatus nisi semel & diligenter obstruxerit, in faece dolii rhenonem una cum ligone reperiet, postquam tu cito effusus fueris. Sed iam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Aetna Cyclopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant: eo enim perquam acuto nobis opus erit.

Mer. Pergamus, Plute. Quid hoc autem? claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo caecum, sed claudum etiam.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ αἰεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὅπότε μὲν ἀπὶ παρατίνα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδὺς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίστε τοῦ περιμένοντος. ὅπότεν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίστε τῶν θεατῶν.

ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθές μὲν οὐδὲ ὀβολόν, ὥστε πρίσθαι βρόχον, ἐσχηκώτας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ

6 Ἐπισσι ἡ ὕσπληξ) Τὸν συνί-
χοντα τὰς κιγκλίδας μεχλόν, ἢ
ἀρτίως λάμναν πασι, ὕσπληγα κα-
λεῖ. V.

10 Πρίσθαι βρόχον) Βρόχον εἰς
τὸ δι' ἀπορίας βίαι ἀνάφαντας ἰαυ-
τοὺς ἀπολύσαι τοῦ ζῆν. V.

Plut. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Iove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque aegre itineris finem attingam, cum is iam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque iacet. At si quando discedendum fit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriozem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, iam me victorem proclamat praeco, qui stadium tanta pernicitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint.

Mer. Minus vere isthaec, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, qui sibi pararent laqueum, hodie repente divites existunt, sumtus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne asellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opi-

χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι
ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛΟΥΤ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ᾧ Ἑρμῇ, καὶ οὐχὶ 21
τοῖς ἑμαυτοῦ ποσὶ βαδίξω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ
Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδό-
της, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ
ὀνόματι. ἐπειδὴν τοίνυν μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέ-
ρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ καταση-
μνηάμενοι ἐπιμελῶς, Φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι.
καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται,
ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῇ ὁδῷ σκεπόμενος, πέριμά-
χητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγο-
ρᾷ περιμένουσι κεχηγνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπε-

1 Χρυσόχειρες) Χρυσόχειρες ἦτοι
τοῖς δακτυλίοις περιανυζόμενοι
τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι' εὐπορίαν ὑπερ-
βάλλουσαν χειροπληθῆς τὸν χρυσὸν
διασπείροντες. V.

4 Ἀλλ' ὁ Πλούτων) Αἰνίττεται
εἰς τοὺς ἀπὸ τῶν τελευτώντων πλου-

σίαν διαδεχομένους τὸν κλῆρον. ταύ-
τη τοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν
αὐτοῖς τὴν ἀπὸ τῶν χαιρόνων ἐπὶ τὰ
κρίττονα μεταβολήν. V.

8 Δέλτον) Δέλτον καλεῖ καὶ τὴν
ἐν εἰλήσει βιβλίον. C. G.

nor, nondum satis sibi persuadere possunt, suas illas opes
omnia non esse.

Plu. Istuc, quod dicis, Mercuri, longe diversum est;
nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Iuppiter,
sed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipse
fit [opum largitor] & splendorum munerum dator, quod
& suo ipsius nomine satis indicat. Itaque cum mihi ab alio
ad alium migrandum est, me in tabulas testamentarias con-
iiciunt, ac diligenter obsignantes domo me baiulorum ope-
ra efferunt: interea mortuus in obscuro aliquo aedium lo-
co iacet, detricto linteo obtectis genibus, dum circa ipsum
decertant feles, eius cadaver attingere gestientes; me au-
tem ii, qui tamdiu speraverant, ad forum itidem ut hi-

- 22 τομένην τετριγότες οἱ νεοττοί. Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μοι ὁ καινὸς δεσπότης, ἥτοι συγγενῆς τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρμημένος ἔτι τὴν γνάβον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἕξωρος ὢν ὑπηρετήσεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθεῖς τοὺς μάτην κεχρηνότες ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθῆς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ Θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγῆνης διέφυγεν,
- 23 οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιῶν. Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀβρώως

2 Ἀφαιρεθῇ) Τὸ ἀφαιρεθῇ καὶ τὰ ἔξῃς σχῆμα ἐστὶν ἰσοκατάληκτον παρὰ τοῖς ῥητορσι λεγόμενον, ἢ καὶ πάρισον. V.

9 Ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου) Οἰκτικὰ ταῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὀνόματα. V.

rundinem advolantem pulli exspectant. Ubi autem sublatum est sigillum, & lineum testamenti vinculum incisum est, tabulaeque apertae, ac novus opum dominus declaratus est cognatus aliquis, aut assentator, aut servulus denique, qui ad obsequium venereum praesto erat, & ea gratia ceteris praelatus omnibus, rafa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, iam exoletus, ei perdepensum obsequiose permittit. Is igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dromo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: illos incassum hiantes, & inter se aspicientes reliquens, dolore non ficto lugentes, qui tantum thynnum ex intimo fagenae recessu elapsum amiserint, post opimam escam consumptam. In me igitur

ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικώς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μαστίξειέ τις, ὀρθιον ἐφιστάς τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυχάουσι· ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν· ἄχρις ἂν ἡ ἐς πορνιδίον τι ἐμπεσῶν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδούς ἑαυτὸν ὀμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως, πλουσιώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄβλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιτορκιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡΜ. Αὐτά που σχεδὸν Φῆς τὰ γιγνόμενα. ὀπό 24

1 Ἀπειρόκαλος) Σημειῶ τὸ ἀπειρόκαλος πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἀπειρος τοῦ καλοῦ. V.

irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, stolidus, qui pedicas etiamnum exhorrescit, & si quis temere praeteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente resistit, pistrinum autem veluti templum adorat: talis, inquam, vir, iis, quibuscum versatur, non amplius tolerabilis, sed in homines liberos contumeliosus est, conservos autem suos flagellis urit, quasi experiundi gratia, num id sibi quoque liceat; usque adeo, donec meretriculam aliquam nactus, vel equorum alendorum studio insaniens, aut assentatoribus sese totum dedens, deierantibus formosiores ipsum Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulyssē prudentiorem, sedecim simul una Croesis ditioiem, puncto temporis ea effundat infelix, quae unciatim ex multis periuriis, rapinis ac fraudibus sibi pepererit.

Mer. Id ferme, quod res est, dicis. Cum vero tuis ipsius

ταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς ὧν εὐ-
ρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἂν σε ὁ
Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Οἷε γὰρ εὐρίσκειν με οἱ τινές εἰσι;

ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ Ἀριστείδην
καταλιπὼν, Ἴππονίκῳ καὶ Καλλία προσήεις, καὶ
πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλ-
λὰ τί πράττεις καταπεμφθεὶς;

ΠΛΟΥΤ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστῶν,
ἄχρις ἂν λάβω τινὲ ἐμπεσῶν. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι
περιτύχῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παρα-
λόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνῶν.

25 ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ
τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται τοῦ πλου-
τεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μάλα δικαίως, ὦ γὰρ δέ, ὅσγῃ τυ-

pedibus uteris, qui, quaeſo, tanta in te cum fit caecitas;
viam tamen invenis? aut qui tandem diiudicas, ad quos
te miſerit Iuppiter, divitiis illos eſſe dignos deputans?

Plut. Credis videlicet invenire me, quinam illi ſint?

Mer. Sane haud facile arbitror. Neque enim reiecto Ari-
ſtide ad Hipponicum te aut Calliam adiungeres, complu-
resque ex Athenienſibus, homines vix obolares. Ceterum
ab Iove miſſus quid facis?

Plut. Surſum deorſum vagoꝝ perambulans, donec im-
prudens in quempiam incidam: is autem, qui me cunque
obvium habuerit, ad ſeſe abductum obſervat, te, Mercuri,
ob lucrum adeo inſperatum venerans.

Mer. Deceptus ergo eſt Iuppiter, eos a te ditari exiſti-
mans, quos ipſe opibus dignos iudicarat?

Plut. Neque vero iniuria, o bone; qui quidem me cae-

Φλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσέυρετον οὕτω χρήμα, καὶ προπολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἀν' ἐξεύροι ραδίως, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιῶν, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.

ERM. Εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτοὺς, ραδίως Φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν;

ΠΛΟΥΤ. Ὁξυτερῆς τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς.

ERM. Ἐτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς 26 ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὥχρος, καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἶε-

cum esse sciens, eos quaesiturum mittebat, rem, ut vi-des, quam non sine summo labore quis reperiat, quaeque iam pridem inter homines defecit: illam ne Lynceus qui-dem facile reperiat, cum adeo sit evanida & exilis. Ita-que cum boni perquam pauci sint, pravi autem homines & scelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos, quam in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retibus impeditus haereo.

Mer. At vero cum illos relinquis, quo pacto tam facile aufugis, qui viam non noris?

Plut. Ad solam fugiendi occasionem oculi mihi ac pedes vigent.

Mer. Hoc mihi quoque responde, qui tandem fiat, ut, cum caecus sis, insuper etiam (neque enim vera libet re-ticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas, ut omnes omnino homines unum te aspiciant; sique po-tiri te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam sibi

σθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινὰς οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς βαθυκῆτα πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτούς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσεις, εἴτι ξυνίης σουτοῦ, κορυβαντιάων αὐτούς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμνηνός.

27 ΠΛΟΥΤ. Οἷοι γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλὰ μοι πρόσσεστιν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλούτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ;

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς· ἐτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμαρτος εἶην, προσωπεῖον περιβέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγ-

1 Οἶδα γοῦν τινὰς) Τὸ Θεόγνιδος διαπαίζει. V.

abiudicent. Novi enim permultos, qui te ita misere amarunt, *Ut se praecipites piscosa per aequora saltu Sublimi e scopulo dederint*, existimantes a te contemni, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perditō amore prosequantur.

Plut. Censes nimirum, eum me ipsis videri, qui sum, claudum scilicet, caecum, & quae alia in me sunt vitia?

Mer. Qui, quaeso, nisi & ipsi caeci sunt?

Plut. Haud ita est, o bone, sed ignorantia & error, quae nunc omnia invaserunt, caliginem ipsis obiciunt. Adde, quod ipse quoque, ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque

χάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ, αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἑρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὥς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δηλὸν ὥς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἑρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιβέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτοὺς, θᾶπτον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο; οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς, ὥς ἐπίχριστος ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἐνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

1 Αὐτοπρόσωπον) Ἀντὶ τοῦ αὐτόχρημα. V.

4 Ἀμβλυώττοντες) Ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχοντες, ἥτοι μὴ δυναμένοι βλέπειν τοσαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν ἢ συν-

υπακουστέον τὴν εἰς πρόθεσιν, ἢ ἢ, ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἰνεῖ, σκοτοδιναῖντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολαλικοτές. V.

distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, prae doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sanè si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tantopere caecutiant, & res prorsus inamabiles & invenustas tam studiose perant.

Mer. Quid quod, postquam iam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant, quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare, totam illam pulchritudinem inauratam esse.

Plut. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in ea re adiuvant.

Mer. Quanam illa?

Lucian. Vol. I.

G

ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεται με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαβὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἅττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἀπάντων καταληθθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν Φευκτῶν· καὶ μὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθει ἂν, ἢ ἐμὲ πρόσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

29 ΕΡΜ. Ὡς δὲ λείος εἶ, ὦ Πλούτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ διαΦευκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλα-

3 Λαβὼν ὁ τύφος) Τύφος διὰ τὸ οἰοῖναι ἐκκεκαυμένον χωρίον ἐξηρημῶσαι τὸν ἐλαχίστον τῶ πάθει τούτῳ τῶν βελτίστων φρενῶν, καὶ μὴ ὅποι εἶναι συμφέροντος αὐτῷ ἀπιστάμενον, παρ' ὃ καὶ τύφος εἴρηται τὸ πάθος· τύφος γὰρ τὸ φλέγω καὶ καίω φασί· συνύρμος γὰρ τούτῳ καὶ ἡ ἀνοία· ἀνταταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σσαγνευμένοι τῷ μῦθῳ εἰδέναι ἔχειν ὃ, τι χρῆσονται αὐτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαίριος ἐπιεισέρχεται μεγαλαυχία τῇ ἀπὸ

τοῦ πλούτου περιττότητι· τὸ δὴ θῆν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον, ἀλλὰ γε δὴ καὶ μαλακίας συνίστιον αὐτοῖς ἐκβιάζεται τιθῆναι αὐτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένην. Σύμμαχοι ταῦταις λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τῆς μὲν τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλούτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης, τῆς δὲ τὸ παράλογον τῆς εὐσεύς κρατύται ἀναπειθούσης, καὶ ὡς καλῶ καὶ σωτηρίῳ τούτῳ προσαπαχίσθαι. V.

Plut. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, aperitis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Iactantia, Mollietates, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta: quae ubi hominis animum invaserunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur, & quae fugienda appetit; me autem tot malorum, quae ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum fatterellio; cruciatus autem quoslibet patitur facilius, quam me abiicere sustinuerit.

Mer. Quam vero laevis es & lubricus, Plute, quamque aegre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quae

βῆν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγγέλεις, ἡ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν ἰζώδης τε, καὶ εὐλαβής, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ραδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξύ ἤδη Φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαβε.

ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον;

ΕΡΜ. Ὅτι τὸν Θεσαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὔπερ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καὶ

6 Ἀλλὰ μεταξύ) Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τῷ τοῦ δράματος ἔθει· πολλὰ τοιαῦτα [ἐν] τῇ κωμῳδίᾳ. C. G. 12 Ἐπισκήψας) Ἐντειλάμενος. V.

firma sit, praebens; sed veluti anguillae, aut angues, inter digitos, nescio quo pacto, elaberis! at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam praebens, & infinitos uncus ex omnibus corporis partibus exsertos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando caedimus, rem haud negligendam obliti sumus.

Plut. Quam?

Mer. Thesaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

Plut. Hac quidem causa animo otioso esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum ad vos ascendo, imperans domi ut adsit foribus occlusis, neve cuiquam aperiatur, ni me clamantem audierit.

Mer. Sed iam Atticos fines ingrediamur; tu vero seque-

μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐσχατίαν ἀφίκωμαι.

ΠΛΟΥΤ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίτης με, Ὑπερβόλω τάχα ἢ Κλέωνι ἔμπε-

4 Ὑπερβόλω τάχα ἢ Κλέωνι) Ὑπερβέλος οὗτος, ὡς Ἀνδρατίαν φησὶν, Ἀντιφάνους ἦν, ἐν ἀστρακισαῖς διὰ φαυλότητα. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ λυχνοποιὸς ἦν, καὶ ἐλυχνοποιᾷ, ὡς Ἀνδοκίδης ἰστορεῖ, ὃς καὶ ζῆνον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δὲ καὶ τὸ ἔθος τοῦ ἀστρακισμοῦ καταλύθη, ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος δὲ ἐν Δημοτυνδαρέφῳ Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκάπτων φησὶ. Κρατίνος δὲ ἐν Ὀραις ὡς παρελθόντος νῦν τοῦ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξί, καὶ Εὐπολις Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικός ἐν Ὑπερβόλῃ Λύδον αὐτὸν φησὶν εἶναι. ἄλλως· ἴσθι δὲ τῇ ἀληθείᾳ Χρίμντος, ὡς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημογωγῶν· Θεόπομπος δὲ πάλιν ἐν δεκάτῃ Φιλιππικῇ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπιβουλευθέντα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν εἶσθαι εἰς τὸ πύλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημογωγὸς ἦν Ἀθηναίων προστὰς αὐτῶν ἑπτα ἔτη, ὃς πρῶτος δημογορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος καὶ ἐλοιδόρησατο, θρασὺς ἂν οὕτως, ὥστε, καθὼς Θεόπομπος ἰστορεῖ, συνελλυζότων Ἀθηναίων παρελθὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν στίφανον ἔχοντα, καὶ κλειῦσαι αὐτοὺς ἀναβαλίσθαι τὸν σύλλογον, τυγχάνειν γὰρ αὐτὸν ζῶντα, καὶ ζήνους ἑστίαν μέλλοντα, καὶ διαλύσαι

τὴν ἐκκλησίαν. Δωροδόκος δὲ εἰς ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν· καὶ τούτο δικαίον αὐτοῦ ἢ γραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Μιτυληναίοις ἐπιστολή· ὕστερον δὲ Μιτυλήνης ἀλούσης ὑπὸ Πάχης τοῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲν ἔμπροσθεν ἡμέραν συμπέσαι τὸν δῆμον, ὡς καὶ Λεσβίων ἀπάντων πλὴν Μυσημαίων τοὺς μὲν ἡβῶντας ἀποκτείνειν, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, καὶ τὸ ψήφισμα τούτου ἀποστέλλαι ἐπὶ τῆς Παράλου· τῆς δὲ νυκτὸς ἐπισύσσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τῶν ἐπισημοῦντων Ἀθηναίων Λεσβίων, καὶ δέκα ταλάντοις αὐτὸν ἀργυρίου μετελθόντων, μεταπεῖσαι πάλιν τὸν δῆμον, καὶ τριήρη πάλιν ἄλλην ἀποστέλλαι ἀναιροῦσθαι τὸ ψήφισμα· οὕτω Θεοκυκλίδης. Ἐπίσθι δὲ καὶ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης, προσδίδει ἀρχόντα Εὐθυον· Ἀριστοτέλης δὲ καὶ περιζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημογορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκάπτων· τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀργαλῆς, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς· εἶχε δὲ καὶ φωνὴν μεγάλην· εὐροσδέλῃ δὲ αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς βρυσίδεφου υἱόν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παῖδες τὸ ἐπιτήδευμα μεταχειρισσαμένου· ἐκμαθεῖτο δὲ καὶ ἐπὶ μαγίας. Ἐξέπλευσε δὲ καὶ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἣθα καὶ ἐτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου ἐπὶ ἀρχόντος Ἀμεινίου. V. C.

re hac prehensum me chlamyde tenens, donec ad Timonis solitudinem pervenero.

Plut. Recte sane, o Mercuri, quod mihi caeco viam praeis: sin me deseras, fortasse in Hyperbolum aliquem.

σοῦμαι περινοστών. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον.

ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὕτως σκάπτει πλησίον ὄρεινον, 31 καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαί, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δέ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπτομένων πάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.

ΠΛΟΥΤ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ αἶν τι ἡμεῖς ὀράσασαιμεν ἀξιώλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον.

ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Δίῃ· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

ΠΕΝ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα, χειρα- 32 γωγῶν;

ΕΡΜ. Ἐπὶ τούτῳ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός.

ΠΕΝ. Νῦν ὁ Πλούτος ἐπὶ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν

aut Cleonem oberrans incidam. Sed quis hic sonus, quasi si ferrum ad saxum allidatur?

Mer. Hic Timon videlicet montanum ac saxosum agellum fodit. Papae! Et Paupertas adest, & ille Labor, tum etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & totum illud agmen, quod secum sub signis habere solet Fames: multo haud dubie animosiores sunt satellitibus tuis.

Plut. Quid igitur causae sit, quin hinc quam ocissime fugiamus? neque enim est ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto instructus exercitu sit.

Mer. Iovi aliter visum est: quare strenui simus.

Paup. Caecum istum, o Argiphonte Mercuri, quonam abducis?

Mer. Nos ad Timonem allegavit Iuppiter.

Paup. Quid? nunc ad Timonem Plutus mittitur? quem

ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβοῦσα, ταυτοῖσι παραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῶν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀΦαιρεῖσθ' ἐμε, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον, ὃν αὖθις ὁ Πλούτος παραλαβὼν αὐτὸν Ἰβρεὶ καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφῆνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ράκος ἥδη γεγενημένον;

ERM. Ἐδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διί.

- 33 ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με οὔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων ἢ συνῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶ-

13 Ἀγαθὴν συνεργόν) Σημαιοῦ τὸ Σηλυκοῦ οὔσαι γένους ἀποδοθῆναι αὐτὴν ἀγαθὴν συνεργὸν πρὸς τὴν πενίαν τὸ ἀρετικὸν ὄν. V.

ego pessime a Luxu habitum cum acceperissem, his, quos vides, Mercuri, Sapientiae & Labori tradens virum fortem & quantivis pretii effeci? Itane vobis idonea Paupertas visa est, in qua sic illudatis, ut quem unum mihi habebam, eripere postuletis, postquam ad virtutem probe factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliae & Arrogantiae tradens, qualis olim fuit, talem eum efficiat, mollem scilicet, ignavum & stolidum; mihi denique illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, & detrito panno haud melior?

Mer. Iovi sic visum est, o Paupertas.

Paup. Abeo igitur. Vosque adeo, Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nae iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, & quae ipsum ad res praeclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore,

μα, ἐρρωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον
ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ
πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστίν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

ΕΡΜ. Ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῶ.

ΤΙΜ. Τίνες ἐστέ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦ- 34
ρο ἤκετε, ἀνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες;
ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μιαιοὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ
ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοισι, καὶ τοῖς λί-
θοις, συντρίψω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· οὐ γὰρ ἀν-
θρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὐ-
τος δὲ, ὁ Πλούτος. ἐπεμίψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν
εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς
τῶν πόνων.

ΤΙΜ. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες,

tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & sese respi-
ciens, cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa
talìa sunt.

Mer. Abeunt, o Plute: nostrum nunc est, hominem con-
venire.

Tim. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc veni-
stis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto?
Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi
mortalium sitis: iam enim vos & glebis, & faxis opertos
male perdam.

Mer. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, ho-
mines, sed Deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius
fum, hic vero, Plutus: ad te autem Iuppiter, auditis pre-
cibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit,
felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere
iussis.

Tim. Vos quoque, etfi, ut praedicatis; Dii estis, vapu-

ὡς Φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τουτοῖ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾗ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ.

ΠΛΟΥΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῇ, πρὸς τοῦ Διὸς, μεταλχολᾶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

35 ΕΡΜ. Μηδὲν σκαῖον, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τῷ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλούτος ἡ δίκηλλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος.

ΕΡΜ. Οὕτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;

Τόνδε Φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;
Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα

labitis tamen: nam & Deos & homines ex aequo odi. Caecum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminuer certum est.

Plut. Per Iovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum iumento meo arcessam: plane enim homo insanire videtur.

Mer. Ne quid infcite facias, Timon: quin potius agreste isthuc & asperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Atheniensium primus; illosque ingratos despicias, tibi uni beatus.

Tim. Ne mihi negotium facessite. Vobis haudquaquam egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix, si ad me nemo accedat.

Mer. Tene adeo inhumane agere, amice?

Haecne Iovi referam tam dura atque aspera dicta?

Non sane incredibile erat, invisos esse tibi homines, a quib;

ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεν δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σου τῶν Θεῶν.

TIM. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη 36 χάρις τῆς ἐπιμελείας. τουτοῦ δὲ τὸν Πλούτον οὐκ ἂν λάβοιμι.

ERM. Τί δὴ;

TIM. Ὅτι καὶ πάσαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξί τε παραδούς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθεία καταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας· τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνους με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας προσεμιλοῦσα, τάτε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ

bus tot tibi ortae essent iniuriae; Deos autem odisse, qui tibi optime consultum velint, haud sane par fuit.

Tim. Tibi quidem, Mercuri, ac Iovi praeterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexistis. Isti hunc vero Plutem haudquaquam admittam.

Mer. Quamobrem?

Tim. Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit; assentatoribus me prodens, mihi insidiatores immittens, odium exfuscitans, deliciis corrumpens, & livori obliiciens; ad postremum me repente per summam perfidiam, ut proditore dignum erat, deserens. Contra autem optima Paupertas, labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quae tempus postulavit, ea mihi opus facienti praebuit, & tot illas res despicere docuit, efficiens, ut omnes spes vitae in memet sitae essent; ostendens praeterea, quatenam divitiae

πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκο-
 Φάντης φοβῶν, οὐ δῆμος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησια-
 στὴς ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέ-
 37 σθαι δύναιτ' ἄν. Ἐρρωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων,
 τουτοῖν τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν
 τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιστα
 παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλινόδρομος ἄπιβι, ὦ Ἑρμῆ,
 τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διί. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν
 ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ γαβέ· οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπι-
 τήδαιοι πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἕα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ
 μεираκιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε. οὔτοι ἀπό-
 βλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

ΠΛΟΥΤ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς
 σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

meae forent, quas neque eripere posset assentator palps; neque fycophanta autem me terrens, non populus exasperatus, non quilibet in concione suffragium ferens, non denique tyrannus infidias struens. Aucto itaque per laborem robore, agrum hunc industrie colens, nihil videns malorum eorum, quae tot in urbe occurrunt, sufficientem ac perennem victum huius ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Iovem abducens: mihi autem sat erit, si omnes omnino homines eiulare coegerit.

Mer. Cave isthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad eiulandum recte comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam, & inconsulti adolescentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quae a Iove mittuntur dona, ea ne utquam aspernanda sunt.

Plut. Quid, Timon, utrum vis me causam adversus te agere? an tibi molestum est loqui me?

TIM. Λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τουτονί.

ΠΛΟΥΤ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὐ 38
τῶ πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς, ἠδίκηκα· ὅς τῶν μὲν ἠδίστων πάντων αἰτίος σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περίβλεπτος δέ τοι καὶ αἰοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπούδαστος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως αἰτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τόγε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδεδωκά σε·

2. Ἀνέξομαι γὰρ σε) Σκόπει, πῶς ἐνέλλαξε τὴν σύνταξιν, οὐκ ἐς τὸ ἀνέξομαι ἀπιδούς τὴν πρῶσιν, ἀλλ' αἰτιατικὴν ἐπιείγας, οἷον ὀλίγα

λέγοντά σε. Ἰσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀπὸ τοῦ ἐισδέξομαι ἢ παραχωρήσω προσελήφθῃ. V.

Tim. Dic, sino: modo ne longam orationem & prolixis prooemiis gravem habeas, quod facere perditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures praebeam.

Plut. Consentaneum quidem erat proluxa oratione uti me, quem tam graviter accusasti: tamen dispice, an te, quod ais, iniuria affecerim, qui tibi suavissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, praesidentiae, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus: si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non haeret culpa, immo magna mihi abs te facta iniuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidini subieceris, laudantium, assentantium, omni arte insidiantium. Quin etiam post omnia dixisti, proditum te a me fuisse: sed cum

τοῦναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαβεῖς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμνωτάτῃ σοι Πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὐτοσί, πῶς ἰκέτευον τὸν Δία μηκέθ' ἥκειν παρὰ σέ, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

- 39 ΕΡΜ. Ἀλλὰ νῦν ὄρα, ὦ Πλούτε, οἷος ἤδη γεγένηται; ὥστε θαρρῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.

ΤΙΜ. Πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοντο; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

a te ex aedibus excussus sum, & capite protrusus foras; quanto te verius prodicionis accusare possum? quare pro molli chlamyde rhennonem tibi induit veneranda ista Paupertas: itaque hic Mercurius testabitur, quam enixe Iovem obsecrauerim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruiffes.

Mer. At nunc vides, Plute, qualis sit: itaque cum eo iam audacter facito, ut consuefcas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis: at tu, Plute, Thesaurum sub eius lignonem adductum facito; tibi enim inclamanti auscultabit.

Tim. Parere necesse est, Mercuri, & de integro discendum. Cum enim Dii ipsi vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen illud vide, in quae me coniecturus sis incommoda, qui vita usque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus sum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

ΕΡΜ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλε- 40
πὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἷστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι
διαρράγῳσιν ὑπὸ τοῦ Φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴττην ἐς
τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι.

ΠΛΟΥΤ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρο-
μαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ περίμενε·
ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ
παῖε· σέ Φημι Θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι
τουτῶι, καὶ πάρασχε σεαυτὸν ἀνελεῖσθαι. σκάπτε, ὦ
Τίμων, βαθείας καταφέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι.

ΤΙΜ. Ἀγε δὴ, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυ- 41
τὴν, καὶ μὴ κάμης ἐκ τοῦ βάθους τὸν Θησαυρὸν ἐς
τοῦ μφανὲς προκαλουμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Φίλοι
Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον;

10 (Ὑποστήσομαι) Ἀποστήσο-
μαι. G.

13 Φίλοι Κορύβαντες) Οὐ μάτην
τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει

ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ παραδόξῳ
καὶ μαριᾶδαι δῆθεν τῷ συγκυρή-
ματι. V.

Mer. Perfer atque obdura, Timon, mea causa, etiam si
isthuc molestum est, & aegre tolerandum: perfer, in-
quam, saltem ut invidia disrumpantur assentatores. Ego
autem in coelum; ubi supra Aetnae cacumen ascendero,
denuo volabo.

Plut. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex
alarum remigatione conicere est. Tu vero, Timon, isthic
maneto; hinc enim ubi abiero, Thesaurum ad te mittam:
immo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi
dico, auri Thesauere, huic Timoni ausculta, teque illi tol-
lendum e terra obiiice. Heus, Timon, strenue fodito, li-
gonem altius impingens. At ego nunc abscedo.

Tim. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro
defatigare, dum Thesaurum ex terrae penetralibus in lu-
cem eruis. O Iuppiter prodigialis, & propitii Corybantes,
& Mercuri lucri praefes, unde mihi tantum auri? hocce

ἢ που ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν μὴ ἄνθρακας εὔρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδιστον.

ᾧ Ω χρυσέ, δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς·

Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθε, ᾧ Φίλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε. ἦν πείβομαι γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαι-
 42 το οὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ τοῦ τέγους καταρρέοντα; ᾧ Ω Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἤτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνος πλούτον, ὧγε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ᾧ δίκელ-
 λα, καὶ Φιλτάτῃ διΦθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιάν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ,

2 Ἐπίσημον) Κεχαργμένον. G. ἑρμητέροις τῶν χωρίων εἰσέτεται
 13 Ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ) Ἑλλήνεις τὸν Πᾶτα ιδρύσθαι. V.
 Ἐπὶ ταῖς ἐσχατιαῖς γὰρ καὶ τοῖς

fornium sit, an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod aiunt, reperiam. At nil profecto tale est: nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, & aspectu quam gratissimum.

Aurum, suave munus es mortalibus.

Namque ignis instar eximie micas, — & noctu & interdiu. Ades huc, o mea voluptas. Nunc sane mihi credibile fit, Iovem se in imbrem aureum convertisse. Quae enim virgo amantem adeo formosum, & per impluvium defluentem, expanso sinu non excipiat? O Mida, o Croese, & vos Delphici templi donaria, quam nihil estis prae Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Persarum rex ne comparandus quidem est. O ligo, & tu rheno suavissime, optimum erit vos huic Pani consecrassse. At ego univsum hunc agrum coemam, turremque asservando

μὲν ἔμοι ἱκανὸν ἐνδιατᾶσθαι· τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανὼν ἔξειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· Φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἐταῖρος, ἢ Ἑλέου βωμὸς, ὕβλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ καταλύσις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ διαίτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ Φίλος εἰς Τίμων. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες 43 ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινι αὐτῶν, μῖασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφράς ἢ ἡμέρα. καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν

5 Ἡ Ἑλέου βωμὸς) Ἰδρυτο γὰρ παρ' Ἀθηναίοις Ἑλέου βωμὸς, ἐπὶ συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν αὐτοὺς παρακαλῶν. V.

10 Ἀποφράς ἢ ἡμέρα) Ἔστι τοῦ Λουκιανοῦ ἐπιγραφόμενος οὕτω λόγος. Ἦσαν παρ' Ἑλλοισιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγουμένηαι παντὸς καὶ ἀργίαν, ἃς ἀποφράδας ἐκάλουν. ἐν ταύταις οὐδὲ προσεῖπεν ἂν τις τινα, οὐδὲ καθάπαξ φίλος ἐπεμίγνυτο φίλῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ ἀχρημάτιστα

ἢν αὐτοῖς ἐτελείτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὸν Φευρούριον μῆνα, ὅτε καὶ ἐνήγιζον τοῖς καταχθονίοις· καὶ πᾶς οὗτος ὁ μὴν ἀνεῖτο τοῖς κατοικομένοις μετὰ στυγνότητος πάντων προϊόντων ἑτέρον τρόπον· ὃν καὶ τὰ Διάσια στυγνάζοντες ἤγον Ἀθηναῖοι. Ἐπεὶ οὖθεν καὶ πάντα τινα τὴν ἀπαισίον ἀποφράδα ἐκάλουν, οἶνε δὲ μὴδὲ φράσαι τις, μηδὲ προσεῖπεν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσαν κακίαν. V.

auro exstruam, quae me unum excipere possit, non plures: in ea quoque sepulcrum mihi, ut opinor, faciam. Ceterum quoad vivam, haec fancita sumto, & lege confirmata. Hominum congressum fugere, notum habere neminem, omnes autem despiciere: amicus autem, vel hospes, vel ara Misericordiae, logi ac nugae. Cuiusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria itidem ut lupis, & unus omnino amicus Timon Timoni. At ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear: si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter & simulacra marmorea, aut

διαΦερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν,
 μήτε σπονδας σπενδῶμεθα· ἡ ἐρημία δέ, ὅρος ἔστω πρὸς
 αὐτούς. Φυλέται δέ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ
 πατρίς αὐτῇ, ψυχρά, καὶ ἀνωΦελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοή-
 των ἀνδρῶν Φιλοτιμήματα· πλουτεῖτω δὲ Τίμων μόνος,
 καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος κατ' ἑαυ-
 τόν, κολακείας καὶ ἐπαίνων Φορτικῶν ἀπηλλαγμένος·
 καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχέσθω μόνος, ἑαυτῷ γείτων
 καὶ ὁμορος, ἐκσειῶν τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτόν δε-
 ξιώσασθαι δεδόχθω, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφα-
 44 νον ἐπενεγκεῖν. Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος
 ἡδίστον. τοῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τρα-
 χύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δὲ
 τινα ἰδοίμι ἐν πυρὶ διαΦθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἱκε-
 τεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι. καὶ ἦν τινα
 τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραΦέρῃ, ὁ δέ, τὰς χεῖρας

aerea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque
 cum iis percutiamus foedus: fines inter me atque illos
 sunt deserti atque solitudines: tribules vero, & curia-
 les, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia
 nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus
 Timon dives esto, ceterosque despicietur: molliter secum
 vivat, procul ab assentatoribus, & iis, qui immodice lau-
 dare solent: Diis sacrificet, ac splendide epuletur solus,
 sibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus homini-
 bus. denique haec lex esto, se unum amplecti atque ama-
 re, si vel mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere.
 Nomen suavissimum sit Μισάνθρωπος: morum autem cha-
 racter esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, at-
 que inhumanitas: si quem autem forte igne pereuntem vi-
 dero, atque ut exstinguam obsecrantem, picis atque olei
 iniectione exstinguere decretum esto. Tum porro si quem hie-

ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὥθειν καὶ τοῦτον ἐπὶ κε-
 Φαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθεῖν· οὕτω
 γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τί-
 μων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ
 Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς
 ἐμμένωμεν αὐτοῖς. Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιή- 45
 σάμην ἅπασιν γνῶριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι
 ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνῃ γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐ-
 τοῖς· καίτοι τί τοῦτο; Φεῦ τοῦ τάχους. πανταχόθεν συν-
 θέουσι κεκοινιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὁσ-
 Φραίνόμενοι τοῦ χρυσίου. πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦ-
 τον ἀναβάς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων
 ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν, εἰς-
 ἀπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρορώ-
 μενοι τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἥδη αὖ-

13 *Ἡ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν) Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον παρα-
 νομήσομεν, ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ὑλίγον παρανομήσομεν. V.

me fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret, ut re-
 tineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit:
 sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem
 scripsit Timon Echekratidae filius Colyttensis, concionis
 sententiam confirmavit idem Timon. Eia, statuta haec fun-
 to: haec viriliter observemus. Ceterum magni interesse ar-
 bitror, ut omnes resciscant, esse me fatis superque divitem.
 ea enim res ipsos ad suspendium adaxit. Sed hem, quid
 isthuc, quaeso, est? quid sibi haec properatio quaerit?
 undique pulvere resperfi atque exanimati concurrunt: ne-
 scio certe, unde ipsis aurum suboluerit. Utrum igitur in
 hunc collem evadens, lapidibus ex superiori loco missis
 ipsos arceam? aut hoc unum adversus legem modo latam
 faciemus, eos ut semel alloquamur, quo videlicet in con-
 gressu contemni, urantur impensius. Erit id, ut opinor,

Lucian. Vol. I.

H

ταὺς, ὑποστάντες. Φέρε ἰδῶ, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτον ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πῖβους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκῶς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώζεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46 ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἡδιστε, καὶ συμποτικώτατε.

TIM. Νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε.

ΓΝΑΘ. Ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἤκω κομίζων.

TIM. Καὶ μὴν ἐλεγείᾳ γε ἄση μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ.

ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι

melius. Quare hic subsistentes, iam eos excipiamus. Age, videam, quis hic fit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi erantum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia saepe apud me vomuit. Sed bene fane, quod venit: ante enim alios eiulabit.

Gnath. Dixin' ego saepius, Timonem virum bonum a Diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, & suavissime, & potator hilarissime.

Tim. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, & hominum nequissime.

Gnath. Tu quidem semper dicax es: sed ubi paratae sunt epulae? afferro enim tibi novum quoddam canticum ex recentioribus dithyrambis.

Tim. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice.

Gnath. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes

ὦ Ἡράκλεις, ἰοῦ, ἰοῦ, προκαλοῦμαι σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον.

TIM. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, Φόνου τάχα προκεκλήσῃ με.

ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἴσχαί- μόν ἐστι τὸ Φάρμακον.

TIM. Ἐτι μένεις;

ΓΝΑΘ. Ἄπειμι, σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος.

TIM. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσίων, ὁ ἀναΦαλαντίας; 47 Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἄγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ἐπότε ἄσαντά με, πάντων σιωπῶντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος

6 Ἰσχαίμον) Ἐπύχον τὸ αἷμα. V.

capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum.

Tim. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dictam caedis dixeris.

Gnath. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens: facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem.

Tim. Etiam hic manes?

Gnath. Abeo vero. At tibi male erit ob istam morum conversionem, qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum praebeas.

Tim. Quis hic recalvaster horsum veniens? is Philiaides est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, iureiurando affirmans, me vel cynis ipsis suavius canere;

ᾠδικότερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρῶν εἶδέν με, καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας δέόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

- 48 ΦΙΛ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης Φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν οὗτος ἀχάριστος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήβεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὥς μὴ ἐπιτηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενί· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὥς ἔχῃς πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ἴδον ἥδη πλησίον ἤκουσα, ὥς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἤκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νομβετήσων· καίτοι σύ γε

ubi me nuper aegrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans,) plagas etiam, si Diis placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

Phil. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunc cine Gnathonides amicus, & conviva? merito igitur, qui adeo ingratus sit, a Timone ita depexus exornatusque est. At nos, qui iam pridem eius familiares, & synephebi sumus, ad haec populares, tamen verecunde agimus, ut ne in eius congressum irrumpere videamur. Here, salve; a sceleratis istis assentatoribus caveto, qui ad mensam tantum praesto sunt: ceterum eos inter & corvos nihil discriminis. Nostrae memoriae hominibus nulla fides habenda est: ingrati omnes sunt & impuri: at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quae res postulare, posses, in itinere, cum iam huc viciniae pervenissem, accepi, in re ampla & bene aucta forte esse te. Venio igitur, haec, quae iam audies, praecepta daturus; etsi fortasse, cum tanta

οὕτω σοφὸς ὢν, οὐδὲν ἴσως δέησῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσεις ᾖν.

ΤΙΜ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδῃ· πλὴν ἀλλὰ πρόσ-
ιθι, ὡς καὶ σὲ Φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ.

ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχα-
ρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν.

ΤΙΜ. Ἴδου τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχε- 49
ται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτε-
ρος εἶναι λεγών. οὗτος ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα
μιάς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει (καταδεδίκαστο γὰρ,
καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδούς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσάμην
αὐτόν) ἐπειδὴ πρῶν ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι Φυλῇ διανέ-

5 Κατέαγα τοῦ κρανίου.) Καὶ
τοῦτο Ἀπτικόν· αὐτοὶ γὰρ αἰεὶ ἐπὶ
μέρους εἰσάθαι λέγειν, ἔφαγον τοῦ
ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. οὕτως οὖν
καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. V.

12 Διανέμειν τὸ θεωρητικόν.)
Ἐσπούδαζε τὸ ἀρχαῖον ἢ τὰν Ἀθη-
ναίων πόλιν περὶ τὰ θεωρεῖα, καὶ
μάλιστα περὶ τὰς θεάς τὰν Διενου-
σίαν διὰ τὴν τραγωδίαν ἐπὶ πλεῖ-
στον ἀξιώματος προβάσαν ποιητῶν
ἀρεταῖς καὶ χορηγῶν φιλοτιμίαις·

μήπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλαμβα-
νόντων ὀχλήσεις τε ἐγένοντο καὶ
μάχαι καὶ πληγαί. ἐδύξεν οὖν τοὺς
τόπους μισθοῦν, ἵνα ἕκαστος ἔχων
τὸν οἰκεῖον τίπον μὴ ἐνέχλῃτο φυ-
λάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μή-
τε μὲν ὑστερὰν ἀποστεροῖτο τῆς
θείας. Ἐπειδὴ δὲ ἡλαττοῦντο οἱ πει-
νῆτες τὰν πλουσίων πολλοῦ καὶ ἰτοι-
μου μισθοῦμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνά-
λομα ἢ πόλιν παρείχεν ἐκ τῶν κοι-
νῶν ἕκαστῳ. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διδύ-

sis praeditus sapientia, his meis sermonibus haud egeas ;
qui vel Nestori praecipere potes, quid factu opus sit.

Tim. Sane bene, o Philiade: sed adesdum, ut te quoque
hoc ligone amantissime excipiam.

Phil. O cives! fractum mihi ab hoc ingrato cranium
est, quoniam, quae ipsi conducibilia sunt, monebam.

Tim. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea ;
decretum in dextra ferens, seque mihi cognatum dicens.
Hic cum de meo solvisset reipublicae uno die sedecim ta-
lenta, (damnatus enim fuerat, ac in vincula coniectus, cum
solvere nequiret ; ego autem, quem illius commiserescer-
ret, hominem liberavi) nuper autem sortito theoricum

μειν τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον· οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

- 50 ΔΗΜ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαι ἀμφοτέραι περιμένουσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς καὶ γαῖος· ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· νενύκηκε δὲ πῦξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ.

ΤΙΜ. Ἄλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

μενον, καὶ οὔτε πλέον ἐξῆν δυνάμει δραχμῆς, οὔτε ἑλαττόν, ὥς μήτε οἱ πλούσιοι διὰ τὸν χρυσὸν πλεονεχτοῖεν, μηδὲ οἱ πένιτοι διὰ πείνιαν βιάζοιντο. Ἔοικεν οὖν ὁ ὑποκείμενος κίλαξ Δημίας τὴν τοιαύτην ἐγ-

χειριασθῆναι παρ' Ἀθηναίων διανομήν· εἰκότως τοίνυν παρὰ τοῦ Τίμωνος ἀποπέμπεται, ὥς αἰτήσαντος αὐτοῦ τότε τὴν Θεαρικὴν δραχμὴν καὶ ἀλαζόνας παραβαίντος. V.

Erechtheidi tribui diriberet, ego vero accessissem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non constare sibi, civis necne forem.

Dem. Salve, Timon, totius gentis decus, Atheniensium fulcrum, Graeciae propugnaculum; iamdiu te totius populi conventus, & utraque curia exspectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me scriptum est: Quandoquidem Timon Colyttensis Etheocratidae filius, vir non tantum probitate praestans, sed sapientia etiam praeditus, quanta haud in quoquam Graeci nominis reperitur, usque adhuc multa pro republica praeclare gessit; vixit autem uno die pugilatu, & luctu, & cursu in ludis Olympicis, quadrigis praeterea & bigis equestribus.

Tim. Qui pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim?

ΔΗΜ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον. καὶ ἥριστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνεάς, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

ΤΙΜ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ προε- 51 γράφην ἐν τῷ καταλόγῳ.

ΔΗΜ. Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴμεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφω καὶ συμβουλευῶν, καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν ἐπὶ ταῦτοις ἅπασι, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστήσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηναίων ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις

11 Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς) Δικαστήριον Ἀθήνησιν ἡ Ἡλιαία εἰς ὑπαιθρον προκαθήμενον τῶν δικαστῶν παρ' ὃ καὶ Ἡλιαία ἐκα-

λεῖτο, παρὰ τὸ ἡλιοῦσθαι τοὺς ἐκεῖ ἄθροισμένους. V.

14 Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ) Κεραυνὸν μὲν, ὡς ἴσον ὄνθαι τῷ Διὶ· ἀκτῖνας δὲ, ὡς τῇ Ἀπόλλωνι. V.

Dem. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea huius generis multa addi fatius est: Quia & anno praeterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, & duas ipsorum moiras [mille viros] cecidit.

Tim. Quî tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui.

Dem. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati haberemur, nisi memores essemus: Insuper scriptis decretis, & consilio dato, exercitus ducto, civitati in primis profuit. Ob haec omnia placuit curiae, & populo, & Heliaeae per tribus, populis autem Atticae singillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare iuxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; cum praeterea septem aureis cor-

ἐπτα, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διονυσίοις τραγωδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα
 52 πάντα ὅποσα ἂν ἐβέλοι. Τοῦτ' ἔστιν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα.

TIM. Πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι;

ΔΗΜ. Ἀλλὰ γαμῶ, ἣν διδῶ θεὸς, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθισόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ.

TIM. Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὔτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων.

4 Ἀγχιστεὺς) Ἀγχιστεὺς καὶ ἐγγυτάτῳ τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἀγχιστεῖα ἢ συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκείοις λέγονται. V.

ronis redimire, eumque honorem hodie in Dionysii tragoedis novis proclamari: (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus, eiusque discipulus: etenim optimus rhetor est Timon, & quidquid ei libuerit. Ad hunc igitur modum se tibi habet decretum: ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi.

Tim. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti?

Dem. At, Deo iuvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo: &, quod nascetur, Timonem ei iam dico nomen; nam haud dubie mas erit.

Tim. Haud equidem scio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus sis.

ΔΗΜ. Οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' αἰσὺν ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙΜ. Ἄλλ' οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μισαρὲ, ἡ ἀκρόπο- 53
λις, ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν.

ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθοδόμον διορύξας.

ΤΙΜ. Οὐ διώρυκται οὐδὲ οὗτος· ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα.

ΔΗΜ. Διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε.

ΔΗΜ. Οἴμοι τὸ μετὰφρενον.

ΤΙΜ. Μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάβοιμι, δύο μὲν Λακεδαι-

7 Τὸν ὀπισθοδόμον οὐρύξας) Ὡς γὰρ ὀπισθοδόμος ἱερὸν· τὸ ὀπισθεν
ἱερῶν διαβάλλων ταῦτα φησί· ὁ δὲ τοῦ αὐτοῦ αὐτως ἐλέγετο. V.

Dem. Hei, hei! Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cuius libertate & civitate non plane constat? sed cito poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci subieceris.

Tim. At enim, o scelus, incensa arx non est: quare cuivis apparet, esse te sycophantam.

Dem. At perfodisti aerarium, & inde natae tibi opes sunt.

Tim. Sed perfossum non est: quare ne isthaec quidem credibilia sunt, quae dicis.

Dem. Perfodietur quidem postea: sed iam illa omnia penes te habes, quae in eo antehac fuere.

Tim. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo.

Dem. Hei, hei tergo meo!

Tim. Mitte clamorem; sin minus, tertium tibi ictum infixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si uni-

μονίων μοίρας κατακόψας ἄνοπλος, ἐν δὲ μαρὸν ἀνθρώ-
 πιον μὴ ἐπιτρίψας. μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικηκώς
 54 Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλην. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρα-
 συκλῆς ὁ Φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος· ἐκ-
 πετάσας γοῦν τὸν πῶγωνα, καὶ τὰς Ὀφρυς ἀνατείνας,
 καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες
 βλέπων, ἀνασπασοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην.
 Αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίτων, οἷους ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. οὗ-
 τος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα,
 καὶ σωφρονικός τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ
 ἀρετῆς διεξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ
 τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λευσάμενος ἀδίκαιτο ἐπὶ
 τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐ-
 τῷ (τῷ ζωρστέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λή-

6 Βρενθύουσαι) Διὰ θυμὸν μετ-
 αρίζουσαι, ἢ προσποιῶσαι, ἐμ-
 γίζουσαι· καὶ βροθύεται, ἐπαίρει-
 ται. Βρένθος δὲ εἶδος μύρου, ὃ χριό-

μεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονέει. V.
 10 Καὶ Σωφρονισκός) Οἷον τοῦ-
 το πέπειχεν ἀπὸ τοῦ Σωφρονισκῶς
 παρὰφάσας. V.

cum modo homuncionem, eumque impurissimum, perdere nequeam, qui Lacedaemonios mille inermis ipse interne-
 cione deleverim. Nam frustra quoque vicerim Olympia,
 & pugilatu, & lueta. Quid hoc autem? ecquid hic est Thra-
 sycles philosophus? & certe is est. Sane exporrecta bar-
 ba, extensis superciliis, graviter secum ac superbe mur-
 murans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis antero-
 ribus retrorsum reiectis, plane illum ipsum Boream aut
 Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui
 habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam
 ac moderationem prae se fert; qui mane de virtute disle-
 rit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, fru-
 galitatem laudans: talis vir, ubi lautus a balneo ad coe-
 nam venit, & ei capaciorem calicem servulus porrex-
 it, (meracius autem libenter bibit) quasi letheum poculum

θης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς
ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ ὄψα, καὶ
τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνά-
πλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφώς, καθάπερ
ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς
τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον
τοῦ μυττωτῶν καταλίποι. Μεμψίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πλα- 55
κοῦντα ὅλον, ἢ τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι
περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυτος, καὶ
πάροιτος, οὐκ ἄχρις ὠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ
καὶ λαιδωρίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ
τῇ κύλικι, τότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ
κοσμιότητος· καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πο-
νήρως ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἴτα ἔμετος
ἐπὶ τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοι τινες ἐκφέρου-

3 Καρύκης) Βρῆμα Λύδιον ἐξ
αἵματος ἢ καρύκη. V.

7 Τοῦ μυττωτοῦ) Μυττωτὸς τρίμ-
μα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντίθει-
μένων· ἐκάλεον δὲ καὶ τι ὑπότρημα-

μα διὰ σκορόδων, ὡς Ἀριπτοφάνης ἐν
Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ νῦν μυττωτὸν τὸν
ἀπὸ τῶν χρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοῖτον
καλεῖν, ὅς τοῦ ζωμοῦ ἐκλειοιπώτος
τῷ τρυβλίῳ περιβάθῃται. V.

hausērit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis
sermonibus pugnant, convivis cibaria veluti milvus prae-
ripiens, & sibi accumbentem cubito propellens, mentum
caryca illitum habens, canum more incurvus sese cibis
implens, quasi in patinis virtutem inventurum se sperans,
lances digito indice sedulo detergens, ut nihil ex alliato
quidquam relinquat. Iniquius partita obfonia semper que-
rens, ut solus placentam aut aprum integrum sibi habeat;
tum porro, (qui gulae & infatibilis voracitatis fructus
est) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & sal-
tationem, sed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi;
sumto in manum calice, multos sermones funditat. Tum
enimvero de sobrietate & modestia agit, idque iam vino
fere depositus, & ridicule balbutiens: post haec vomit.

σιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφον οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιорκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται, καὶ ἡ ἀναίσχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβες, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώζεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὢν. Τί τούτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

56 ΘΡΑΣ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφίγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλοῦτόν σου τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμέκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἀπλοϊκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνι-

ς Καὶ ἡ γοητεία προηγείται.) Οὐδὲ Ζεῦξίς, ἢ καὶ Παρράσιος οὕτως ἡμῖν διὰ φαρμάκων φιλοσόφων γοητείαν καὶ τεράτειαν γράφας διευτυπώσατο, ὡς εὖτος ἀπαρλλάχτως

διὰ τοῦ προκειμένου Θρασυκλέους θρασυτητά τε καὶ μιαιφάν ἡθῶν ψευδοσόφων ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ πίνακος, ἐκτρέφῃς τῇ λόγῳ ἀπικριβώσατο. V.

Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum ficcus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciae, vel avaritiae concesserit; sed assentatorum longe princeps est, & peierare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, iuxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, & undiquaque consummatus est, & varia quadam perfectione praestans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir iam iam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu est, cum venire distulit Thrasycles?

Thrasf. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quae hos omnes, qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, & sumtuosarum coenarum spe, experiundi gratia, quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, & qui facultates tuas liben-

κόν. οἷσθα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅψον
 δὲ ἡδίστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἵποτε τρυφῶν, ὀλί-
 γον τῶν ἀλῶν ποτὸν δὲ ἢ ἐννεάκρουτος. ὁ δὲ τρίβων οὗτος
 ἥς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν
 τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σοῦ
 δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκι-
 στον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολ-
 λοῖς πολλάκις αἰτίος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενη-
 μένος· εἰ γὰρ μοι πείβοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατ-
 ταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄν-
 τα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὄραν δυναμένῳ. μὴ
 μέντοι ἐς βάθος, ὧ γὰρ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμ-
 βας ὀλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμοῦ ὄρῳτος μόνου.
 Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω 57
 κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ'

3 'Εννεάκρουτος) Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλλιρρόη καλουμένη πρότερον. V.

ter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam satis mihi
 esse, ut recte coenem, caepe autem & nasturtium iucun-
 dissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius
 esse volo, salis paululum: potus mihi ex Enneacruno, [ex
 Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura ca-
 rius est. Nam aurum mihi quidem haud pretiosius videtur
 iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui unius gra-
 tia me contuli, ne te divitiae, perniciosissima atque infi-
 dississima possessio, corrumpant, quae multis saepe gra-
 vissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis
 maxime, illas in mare coniicies, quippe quas non deside-
 ret vir bonus, & qui philosophiae opes possit contemplari.
 Ne ramen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum
 tenuis aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem pro-
 iicito, me uno vidente. Id vero si minus placet, eas ex
 aedibus alia quavis ratione, quantum potest, eiicito, ne-

ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδούς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν, πέντε δραχμὰς, ὧ δὲ, μνᾶν, ὧ δὲ, ἡμιτάλαντον. εἰ δέ τις Φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαντοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράσχῃς, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινήτικούς. ὀλιγαρκῇ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν Φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν.

TIM. Ἐπαινῶ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γούν τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ.

ΘΡΑΣ. Ὡς δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιζόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει.

TIM. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ γαβὲ Θρασύκλεις; μῶν

que tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quamquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quae duos Aegineticos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere.

Tim. Isthuc recte, o Thrasycles: sed ante tibi caput implebo pugnīs, auctarium hoc ligone addens, priusquam tibi peram impleo.

Thras. O democratia, & leges! in libera civitate ab homine sceleratissimo percutimur.

Tim. Quid conquereris, bone Thrasycles? an quod te

παρακέρουσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χρίνικας ὑπὲρ
τὸ μέτρον τέτταρας. Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχον- 58
ται· Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ
ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμαζομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ
τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δικελλαν ὀλίγον
ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους
λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς;

ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἀπιμεν γάρ.

TIM. Ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτίγε ὑμεῖς, οὐδ' ἄνευ τραυ-
μάτων.

1 Παρακέρουσμαί σε) Ἑπάτων οἱ ἐν οἷς ἔλεγον περὶ τοῦ πλείουτου. V.

inter admetiendum circumveni? atqui auctarii etiam loco
adiiciam choenices quatuor. Sed quid hoc? multi concur-
runt simul, Blepsias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac
denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo.
Quid itaque causae, quin petram hanc conscendam, &
aliqua requie ligonem meum reficiam, quem iam tanto pe-
re exercui? ipse autem magna vi lapidum in unum colla-
ta, eos grandinis in morem feriam?

Blep̄s. Parce, quaeso, mittere, Timon: abimus enim.

Tim. At ego certe, sine cruore & vulneribus ne abea-
tis, faxo.

Α Λ Κ Υ Ω Ν

ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Ι ΧΑΙΡ. ΤΙΣ ἡ Φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἠδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθγγόμενον ζῶον; ἄφωνα γὰρ δὴ τά γε καὶ ὕδατος διαιτῶμενα.

Ι Ἀλκυὼν ὄρνις μέγας μὲν ἴση μικρῷ στρουθῷ, χρυδαὶ δὲ ποικίλη· ἐστὶ γὰρ ἀναμιξῇ χλωρὰ, κυανὴ, υποπόφυρος· ῥάμφος ἔχουσα λεπτόν, ἐπιμηκὲς, χλωρὸν. Διαιτᾷται δὲ παρὰ τοὺς τοῦ Σικελικοῦ πελάγους αἰγιαλοὺς, πίντε μόνα κυτσκουσα ὅα. ἐκ βλήνης τε τοῦ ἰχθύος τῶν ἀκαθῶν ἐπιπλοκομένων ὑπ' αὐτῆς ὡς ἰστού πηγύσσα τὴν καλιὰν παρὰ μόνων ἀνθρώπων φθίρεισθαι δυναμένην, ὑπ' ἄλλου δὲ τινος τὸ παράπαν οὐ. Ἔστι δὲ σιχῶα τὸ σχῆμα ὁμοία ἱατρικῇ, ὡς εἶναι τὸ κύστις κοιλώτερον αὐτῆς, τὸ στόμιον δὲ στενόν τε καὶ οὕτω κρύφιον, ὥς μὴ ταύτη εἶναι καὶ εἰσιπτόν καὶ γνώριμον· ἐν παντὶ μὲν τῷ οἰκίῳ ἄρρειν μιγνυμένη καιρῷ, ἐν χειμῶνι δὲ νεοττεύουσα μέσῳ, ὡς ἑπτα ἡμέραις ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἑπτα δὲ τί-

κτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς. Τὴν δὲ ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ φασὶν ἱερὰν· σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὸν Πλειάδος δύσεως καιόν· ἐπικαθιζομένη τε τῶν πατρῶν ἀδελφὰς τε μέλος λιγυρόν. Ὅτι δὲ καὶ τὸ πῖλαγος δὲ ἀκύματον καθάπαξ καὶ ἴνεμον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲν μείζων ἀφονος, ἡ δὲ ἐλάττω ἀδική. πάσαι δὲ οὕτως ἀνδροκόμοι πεφύκασι, ὡς τῶν ἄρρεων γηρασκόντων ὑπερπᾶσθαι τε καὶ διαφέρειν αὐτοὺς, ἢ ἐκείνος βούλοιντο· ἐπαποθήσκων τε τούτοις τὰς οἰκείας ὑλκείας ἐκ τοῦ ἀβράτους τε καὶ ἀπότους διατελεῖν μετὰ τῶν ἄρρεων τελευτῇ· καλοῦνται δὲ κηῦκες, ὧν μόνων εἰ τις ἀκούσει τὴν Φωνὴν, σημείον ἔχειν πανάληδες, ὡς φασιν, ὡς μετὰ βραχύν τινα χρόνον τεθνήσκειται. Γ.

Η Α Λ Κ Υ Ω Ν

feu de Transformatione.

CHAEREPHON, SOCRATES.

Chær. QUAE ista vox nos pepulit, o Socrates, eminus a litoribus, illoque promontorio? quam suavis auribus? quodnam est tandem animal illud vocem edens? etenim muta sunt, quae quidem in aqua degunt.

ΣΩ. Θαλαττία τις, ᾧ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυῶν ὀνομαζομένη, πολύβρηνος καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθεται λόγος· Φασὶ γυναῖκά ποτε οὔσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλλήνος θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ Φιλίας, Κήυκα τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἑωσφόρου τοῦ ἀστέρος, καλοῦ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τина δαιμονίαν βούλῃσιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐκεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, οὐχ οἶά τ' ἦν εὐρεῖν.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυῶν τοῦτ' ἔστιν, ὃ σὺ Φῆς; οὐ πρόποτε ἂ πρόσθεν ἠκηκόειν τῆς Φωνῆς, ἀλλὰ μοι ξένη τις τῶ ὄντι προσέπεσε. γοῶδ' ἔστιν ὡς ἀληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πηλίκον δέ τι καὶ ἐστὶ, ᾧ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐ μέγα· μεγάλην μέντοι διὰ τὴν Φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τούτου νεοττεΐᾳ

So. *Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Halcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua sane vetus hominibus est conficta fabula. Ferunt, illam, cum mulier esset quondam, Aeoli Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, suum fato functum luxisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero progenitum, pulchri parentis filium pulchrum; deinde vero alis instructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.*

Chaer. Halcyon id est, quod tu dicis? nunquam ante audiveram eius vocem, quae mihi insolens revera accidit. Flebilem ergo plane sonum emittit animal istud. Quali autem corporis est magnitudine, o Socrates?

So. Non magnum: attamen magnum ob singularem mariti amorem accepit a Diis praemium: cum enim nidula-

καὶ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέροντας ταῖς εὐδαίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὅρᾳς ὡς αἰθρία μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ;

ΧΑΙΡ. Λέγεις ὀρθῶς. Φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ ποτε χρή πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὧ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναικῆς ποτε ἐγένοντο, ἢ ὀρνίθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

- 3 ΣΩ. ὦ φίλε Χαιρεφῶν, εἰκόαμεν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποὶ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφί-

tur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hieme medio praecipuos ferenitate, quorum est etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides, ut serena sint superna, fluctibusque careat & tranquillum sit totum pelagus, consimile, ut ita dicam, speculo?

Chaer. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus esse dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos, qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam exstitisse, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

So. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque non, hebeti prorsus acie quidam esse iudices: exigimus enimvero ea secundum facultatem humanam, quae neque nosse, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis & factu facilius dif-

κτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα Φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων, ἐπεῖτοι μικρὸς πάνυ καὶ νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ γὰθε, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν Θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατόν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμῶν; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἂν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ δὴ συμπεσεῖσθαι. Μετὰ μικρὸν δὲ 4 θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γε ἕως τοῦ νῦν· πότερον οὖν οἶε μείζον τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταβεῖναι, καὶ εἰς

1 Ἀνέφικτα) Ἀδύνατα κατα-
ληφθῆναι. V.

4 Καὶ νεογιλὸς) Ἀντὶ τοῦ νεο-
γνός, νεογέννητος, νεογενής. V. C.

ficilia, & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae instar, vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, necne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hiems: quin & animo repetentem metus invadat & ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram. Paulo autem post mirifica quaedam exstitit compositi coeli serenitas. Iam tu utrum maius quiddam & operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli fa-

γαλήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὀρθὸς τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν Φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὲ μεγάλην καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῇ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεία' ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

5 ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναται ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; εὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐΦικτόν.

ΣΩ. Οὐκοῦν δὲ θεωροῦμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς

ciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum univ-
ersum, quam mulieris formam transmutatam in avicu-
lam quandam facere? nam ad eum sane modum & pueruli
inter nos, qui quidem fingere sciunt, luto cerave sumta,
facile ex eadem saepe materiae mole fingunt refingunt-
que multas formarum naturas. Deo enimvero, magnam
habenti virtutis praestantiam, neque omnino comparandam
ad nostras agendi vires, ad manum esse credere par est
omnia istiusmodi, atque in facili posita. At enim totum
coelum quanto tandem temet ipso videatur maius, indi-
care tu possis?

Chaer. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere
queat, aut dicendo efferre tale quidquam? neque enim
verbis illa consequi licet.

So. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter sese
si conferantur, magnum aliquod esse discrimen, quo alius

δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας; ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἡ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσῃ ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων αὐτῷ πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται. Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ 6 μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσῃ ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρῶσαιτ' ἂν ῥαδίως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δῆπου πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὁπηνίκα οὖν ἄνθρωπος ὡς εἰσιν ἀνθρώπου τοσούτῳ διαφέρει, τί νομίσομεν τὸν σύμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς

6 Τυχῶν) Γράφεται, τυχῶν. G.

alium superet, virium imbecillitatique? nam virorum aetas ad pueros prorsus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus prope modum per vitam actionibus, & iis, quaecunque manibus istis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: ista enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur posse. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur, adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enimvero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat, ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari va-

τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν οὖν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσῃ ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλικούτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὴν Φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως.

7 Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις οὔσι, πόλλ' ἄττ' ἀδύνατα τῶν ἑτέροις πάνυ ῥαδίῳ. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράφαι τοῖς ἀγγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως, ἕως ἂν ᾧσιν ἀνεπιστήμονες, τοῦ ποιῆσαι γυναικάς ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ Φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλουσα ζῶον ἄπουν, καὶ ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλίᾳ τε Φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θείου μέλιτος ἐργάτιν· ἐκ τε ὧν ἀφῶνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει

lent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam eius ac sapientiam atque intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes. Proinde tibi mihiq̃ue ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia: nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scribere illiteratis multo magis arduum est, usque eo dum sint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere sine pedibus ac pennis animal, pedibus appositis atque alis, & varietate multa expoliens pulchraque & omnimoda colorum, apem sapientem produxit, divini mellis opificem: tum porro ex ovis mutis & inanimatis plura genera fingit alitum & terrestrium, aquaticorumque animalium, ar-

πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέ-
 χναις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη. Τὰς 8
 οὖν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας οὔσας, θνητοὶ καὶ
 σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγάλα δυνά-
 μενοι καθορᾶν, οὔτ' οὖν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπο-
 ροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν
 ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ' Ἀλκυόνων πέρι, οὔτ' Ἀη-
 δόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδωσαν πατέρες, τοιοῦτο
 καὶ παισὶν ἑμοῖς, ᾧ ὄρνι θρήνων μελωδῇ, παραδώσω
 τῶν σῶν ὕμνων πέρι· καὶ σου τὸν εὐσεβῆ καὶ Φίλανδρον
 ἔρατα πολλάκις ὕμνήσω, γυναιξὶ τ' ἡμαῖς, Ξανθίππῃ
 τε καὶ Μυρτοῖ λέγων τὰ τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς
 οἷας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἄρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοι-
 οῦτον, ᾧ Χαιρεφῶν;

ΧΑΙΡ. Πρέπει γοῦν, ᾧ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ

11 Γυναιξὶν τ' ἡμαῖς) Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίπ-
 πην καὶ Μυρτά. V.

tribus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aethe-
 ris magni ad tanti operis curam insuper usa. Cum ergo
 vires immortalium sint ingentes, nos mortales & pusilli
 plane, qui neque magna possumus perficere, & ne par-
 va quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt,
 haesitantes, non valeamus utique explorare quidquam sta-
 tuere neque de Halcyonibus, nec de Lusiniis: famam au-
 tem fabulae, qualem tradiderunt parentes, talem & liberis
 meis, o ales lamentorum modulatrix, tradam, de tuis hy-
 mnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe
 celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans
 tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris
 a Diis. Tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin fa-
 cias, non refugies.

Chaer. Ita sane decet, q Socrates: habent nimirum a te

ῥηθέντα διπλάσιαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν
τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκυόνα, προά-
γειν ἤδη πρὸς ἄστὺ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ.

ΧΑΙΡ. Πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως.

4 Ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ) Φάληρον δῆμος Αἰαντίδος. G.

dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum vi-
rorumque consuetudini conducatur.

So. Ergo, salutata Halcyone, progredi iam ad asty tem-
pus est e Phalerico.

Chaer. Nulla quidem in me est mora.

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Υ Σ

ἢ Καύκασος.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΕΡΜ. **Ο** ΜΕΝ Καύκασος, ὦ Ἥφαιστε, οὗτος, ὦ I
 τὸν ἄβλιον Τιτᾶνα τουτονὶ προσηλῶσθαι δεήσει· περι-
 σκδῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν τινα ἐπιτήδειον, εἴ που τῆς
 χιόνος γυμνός ἐστιν, ὥς βεβαιότερον καταπαγείη τὰ
 δεσμὰ, καὶ οὗτος ἅπασι περιφανὴς εἴη κρεμάμενος.

ΗΦΑΙ. Περισκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν
 καὶ πρόσγειον ἐσταυρῶσθαι χρή, ὥς μὴ ἐπαμύνειεν
 αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὲν κατὰ
 τὸ ἄκρον, (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δο-
 κεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς Φάραγγος ἀνε-

11 Τα πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι) Τὸν Προμηθεΐα γὰρ λέγουσιν Ἕλληνες τοὺς ἀνθρώπους δημιουργοῖν γῆσαι. V.

P R O M E T H E U S

five Caucasus.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

Merc. **C**AUCASUS quidem, o Vulcane, hicce, cui mi-
 ferum Titanem istum clavis affigi oportebit: nos iam nunc
 circumspiciamus rupem aliquam opportunam, sicubi quae
 sit a nive nuda, ut firmitus defigantur vincula, & hic
 omnibus conspicuus sit pendens.

Vulc. Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in humili
 & terrae proximo loco cruci affigendus est, ne suppetias
 ipsi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis
 verticem; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt: sed,
 si videtur, in medio isthic propemodum supra praecipiti-

σταυρώσθω, ἐκπεταθεὶς τὸ χεῖρε ἀπὸ τουτοῦ πρὸς τὸ ἐναντίον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, πανταχόθεν ἡρέμια ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὥς ἀκροποδιτὶ που μόλις ἐστάναι· καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ παρέχε σεαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὅρος.

2 ΠΡΟΜ. Ἀλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῇ, κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος; ἢ οὐχ ἱκανὸς εἶναι σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ὅρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε,

3 Ἀπότομοί τε γὰρ) Ἀποτετμημέναι, μηδεμίαν ἔχουσαι διάβασιν. V.

tium suffixus haereat, dispanfis manibus ab hac parte in adversam.

Merc. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes & inaccessae, undiquaque leniter inclinatae: & pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, ascende, teque praebe defigendum ad montem.

Prom. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, misere mini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo.

Merc. Hoc scilicet aiehas, o Prometheu, miserefcite, ut tua vice iam nos statim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi clavis affigendos? At tu porrige dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additisque cla-

κατάκλειε, καὶ προσήλου, καὶ τὴν σφύραν ἐρρωμένως
κατάφερε. δὸς καὶ τὴν ἑτέραν κατειλήφθω εὖ μάλα
καὶ αὐτὴ εὖ ἔχει. καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ αἰτὸς
ἀποκερῶν τὸ ἥπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τῆς καλῆς καὶ
εὐμηχάνου πλαστικῆς.

ΠΡΟΜ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετὲ, καὶ σὺ Γῆ μήτερ, 3
οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος;

ΕΡΜ. Οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὅς πρῶτα
μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεῖς, οὕτως ἄδικον
ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα
ὑπεξελέσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅστ᾽ αὐτῷ κα-
λύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νῆ Δί, οὐ-
τως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας,
πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστα γε τὰς γυναῖκας·
ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέ-

6 ὦ Κρόνε καὶ Ἰαπετὶ) Ὁ μὲν τῶν διωχθέντων ὑπὸ Διὸς θεῶν, καὶ
Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διός· ὁ δὲ Ἰα- διὰ τοῦτο αὐτοὺς καλεῖ. V.
πετὸς ἀδελφὸς Προμηθεύς· ἦσαν δὲ 9 Ἐγχειρισθεῖς) Ἐμπιστευθεῖς. V.

vis malleum valide, quantum potes, adige. Et alteram prae-
be: haec etiam omnino bene revincta esto. Recte habet:
devolabit iam mox quoque aquila detonsura iecur, ut ni-
hil non habeas pro bella tua & sollertissima fingendi arte.

Prom. Saturne, Iapete, tuque Terra mater, qualia per-
petior miser, qui nihil mali admisi!

Merc. Nihil tu mali admisisti, Prometheus, qui primum
distributione carnum tibi concredita, tam iniustam fecisti
& fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas
eximeres, Iovem autem circumvenires obtektis offibus adi-
pe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde ho-
mines effinxisti, animalia vaferrima, atque inprimis mu-
lieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum pos-
sessionem; ignem subreptum & illum ipsum dedisti homini-

ψας, καὶ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, Φῆς μὴδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

- 4 ΠΡΟΜ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιάσθαι ὅς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγω γε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγγιγνετο, ἐτιμωσάμην ἂν ἑμαυτόν. εἰ γοῦν σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησάμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δεῖξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δὲ, στωμύλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικός, ἀπολόγησάσθαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταυρώσθαι με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, οἰκτιστον θάμα πᾶσι Σκύθαις.

ΕΡΜ. Ἐωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ,

6 Ἐτιμωσάμην ἂν) Ἄξιον ἂν ἑμαυτόν ἐλεγον. Πρυτανεῖον δὲ ἴσθιν, ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι συνήγοντο τῶν βουλευτῶν, ὅθεν καὶ τὰς σιτήσεις ἀπὸ λυσιῶν τοὺς δὲ τι μέγα εἰργασμένους τῶν πολιτικῶν καλῶν, ταύτην δωρεὰ οἱ πάλας ἐτίμων. V.

13 Ἐωλον) Ψυχρὸν καὶ ἀναφωλὶς. V.

13 Τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ) Ἐφεσίς ἴσθιν ἢ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἢ καλοῦσιν ἑκκλησίαν· φησὶ δὲ ὅτι ἀναφελὴς σοι ἴσθιν ἢ ἔφεσις· μετὰ γὰρ τὴν ψῆφον

bus. Tot mala cum perfeceris, vincitum te esse dicis nulla re patrata.

Prom. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpare, qui talia adversum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siquidem ex merito ius redderetur, me dignum aestimassetem. Quod si vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te causam meam agam, ostendamque, iniustam de me sententiam pronuntiasse Iovem: tu vero, loquaculus enim es, & forensi calliditate praestans, partes eius tuere, & proba, iuste calculum eum tulisse, quo damnatus sum ad crucem prope Caspias istas portas, in Caucaso, miserabilissimum spectaculum omnibus Scythiis.

Merc. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certa:

καὶ ἐς οὐδέν δέον, ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ αἰτὸς καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος· τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἴῃ ἔχον, εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἴ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟΜ. Πρότερος οὖν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μου 5
ὥς δεινότατα κατηγορήσης, μηδὲ καθυζῆς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δέ, ὦ Ἡφαιστε, δικαστὴν ποιοῦμαι ἔγωγε.

ΗΦΑΙ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔξω· ὅς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας.

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρώ-

τοῦ Διὸς οὐδὲν ποιῆσαι ἄλλο δυνά- σιν, ἥνίκα ὁ κρινόμενος μεῖζον δικα-
μιθα. Ἐφείν δὲ οἱ δικανικοὶ φα- στήριον ἐξαίτηται. V.

bis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantisper manere necesse est, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui est temporis, optime fuerit factum, eo si ad declamationem audiendam abutamur sophistae, qualis tu es astutissimus orationum artifex.

Prom. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementissime accuses, nec quidquam tibi perire finas eorum, quae pro iure patris dici possint. Te vero, Vulcane, iudicem mihi lego.

Vulc. Nullam in partem: sed probe scito, me pro iudice accusatorem tibi fore, qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliquisti.

Prom. Quin ergo divisa inter vos actione tu de furto iam differe: Mercurius autem & hominum creationem, & car-

ποποιίαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τε-
χνῶνται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ εἰκόατε εἶναι.

ΗΦΑΙ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ
πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἄμφω τὴν κάμι-
νον ἔχω ταπολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ
παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ.

ΠΡΟΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ποτε ὤμην καὶ περὶ τῆς
κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐβελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδιεῖν μοι
τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνω ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοιοῦτον,
ὦ Μαίαις παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν
κατηγορίαν.

- 6 ΕΡΜ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δὲ λόγων,
καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα·
οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνον τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημά-
των· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σταντῶ μὲν
τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα,

nium distributionem inculcabit: ambo enim artifices & di-
cendi peritissimi videmini esse.

Vulc. Pro me dicet Mercurius: nam ego a iudicialium
orationum studio longe absum, quippe circa caminum ple-
rumque occupatus: hic vero rhetor est, ac talia non le-
viter ipse sunt meditata.

Prom. Nunquam putaveram fore, ut de furto Mercurius
vellet dicere, mihi quoque exprobraret tale quidquam in arte
simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Maiae fili,
aggredi sustines, tempus iam est peragere accusationem.

Merc. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit ora-
tione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu
perpetrafti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere
tuorum criminum? quod, cum praeficereris dividundis car-
nibus, tibimet ipse pulcherrimas servares, deciperesque re-

καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδέν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καὶ μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις πάνυ Φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένος. εἰ μὲν οὖν ἕξαρνος εἴ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὥς ἐνι μάλιστ' ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ Φῆς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγόρηταί μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

ΠΡΟΜ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἴρηκας, 7
ὀφόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ περὶ ἱκανὰ Φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειράσομαι ὥς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νῆ τὸν οὐρανόν, καὶ νῦν λέγων

gem; quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat; quod ignem suffuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Iovem fueris expertus. Quod si neges ista te fecisse, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, annitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis, talem te fecisse divisionem carnum, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, satis est mihi accusatum, nec, cur plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

Prom. Ista sintne nugae, quae dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te prolata, conabor, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me iuvet Coelus, nunc etiam ista referens pu-

ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διὸς, εἰ οὕτω μικρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὥς διότι μικρὸν ὁστοῦν ἐν τῇ μερίδι εὔρεν, ἀνασκολοπισθῆσόμενον πέμπειν παλαιὸν οὐτῷ θεόν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστὶν ἐννοήσαντα· καὶ ὥς μεираκίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ
 8 μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ὧ Ἑρμῇ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὔσας, οὐ χρεὶ, οἶμαι, ἀπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μετὰ εὐωχουμένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑῶλόν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφέλη τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλλαίνειν, καὶ ἐπιγελάειν, τὸ καταλειπόμενον ἐστὶ

16 Σιλλαίνειν) Σιλλαίνειν ἐπὶ σκαμμάτων, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ

dore suffundor Iovis vicem, qui tam fordidi sit contractique animi, ac suspiciose querulus, ut, quia parvulum os in sua portione reperit, in crucem tollendum mittat vetustum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, neque adeo irae causa quantilla sit cogitans, & plane pueri esse illud, succenfere atque indignari, nisi partem ipse maiorem accipiat. Atqui versutias eiusmodi, Mercuri, conviviales non decet, opinor, memori mente reponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum ut in crastinum sub pectore recondas odium, & iniuriae recorderis, atque hesternae rei memoriam conserves, apage, neque Deos hoc decet, nec praeterca regium est. Quod si quis abstulerit a conviviis festivitates eas, astum & iocos & subsannationes & irrisiones, nihil scilicet aliud erit

μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπή, σκυβρωπὰ καὶ ἀτερπῇ
 πράγματα, καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε
 ἐγὼ οὐδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ὤμην τὸν Δία,
 οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ
 πάνδενα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα,
 παιδίαν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσεται τὸ
 βέλτιον ὁ αἰρούμενος. Τίθει δέ, ὦ Ἑρμῇ, τὸ χαλεπώτε- 9
 ρον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Δίῃ, τὴν
 δ' ὅλην ὑφ' ἡρῆσθαι· τί οὖν διὰ τοῦτο ἐχρῆν, τὸ τοῦ λό-
 γου, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ
 σταυροὺς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ αἰετοὺς κα-
 ταπέμπειν, καὶ τὸ ἦπαρ ἐκκόπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολ-
 λὴν ταῦτα κατηγορῇ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικρο-
 ψυχίαν, καὶ ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐ-

πιλλαίνειν τίνες· τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ
 σκώπτειν. Διλοῖ δὲ καὶ χλευαστι-
 κὸν ποίημα, παρὰ τὸ διασειεῖν τοὺς
 ἄλλους, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι
 τῶν ὀφθαλμῶν· ἄλλος γὰρ οἱ ὀφθαλ-
 μοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς
 κόρας. Ἄλλως. Σιλλαίνειν, μυλλαί-

νειν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτειν
 καὶ μυλλίζειν· σίλλος γὰρ ὁ μῦθος
 καὶ ὁ μῶμος καὶ ἡ ἀκελασία καὶ ὁ
 χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων
 σιλλογράφει. V.

14 Ἀγένειαν) Γρ. εὐτέλειαν.
 G.

reliquum, nisi ebrietas, satietasque & silentium, res te-
 tricae & iniucundae, quaeque minime computationi con-
 veniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum
 esse Iovem postridie; nedum ut tantopere propterea indi-
 gnaretur, seque gravem iniuriam existimaret esse passum,
 si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tentan-
 do, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat. Pone
 vero, Mercuri, quod gravius est, non minorem me par-
 tem attribuisse Iovi, sed totam subripuisse: quid igitur?
 ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum
 misceri, vincula, cruces, totumque Caucasum adinvenire,
 & aquilas demittere, & iecur extundere? Ista vide ne ma-
 gnam patefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem,
 & in ira concipienda levitatem. Quid enim hic designet,

- χέρειαν. τί ἂν ἐποίησεν οὗτος ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ
 10 κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται; Καίτοι πόσω
 οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦ-
 τα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν
 θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγεύει
 σταυροῦ ἂν τιμήσαιο, εἰ τὰ κρέα εἴπων, καθεῖς τὸν δά-
 κτυλον, τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο, ἢ ὀπτωμένων ἀπο-
 σπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην
 ἀπονέμουςιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύ-
 λους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκο-
 λοπίσθη δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα.
 καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχροὶ μὲν κάμοι
 ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἰσχύω κατηγορεῖν ἐκείνων.
 11 Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίη-
 σα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δὲ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον

9 Ἡ κονδύλους) Κόνδυλος περὶ
 τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, οἰοεὶ
 κόνδυλοι ὅτιες· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ
 κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγίνεται.

Ἡ κόνδυλος τις ὢν, εἰς τὰ κενὰ
 δόμενος τῶν ραπιζομένων· κενὰ γὰρ
 σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. V.

si totum bovem perdiderit, qui frustulorum carnis pau-
 corum causa tantopere stomachetur? Contra homines
 quanto se praebent aequiores in istiusmodi rebus, quos
 credi poterat ad iram esse promptiores Diis? & tamen eo-
 rum nemo est, qui coquum cruce multarit, si carnes eli-
 xans immisso digito de iusculo degustarit, aut affatarum
 carnum quiddam avulsum deglutiverit; sed veniam dant
 ipsis: fin est, ut etiam valde irascantur, aut pugnos incu-
 tere solent, aut alapas in malam ingerere; nemoque ha-
 alienus apud eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet
 crimina. De carnibus ista sunt satis: quorum ut turpis est
 mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio. De arte
 fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus
 iam dicere. Illud autem, Mercuri, cum duplicem habeat

τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὁπότερον αἰτιάσθ' ἐμὲ
 πότερα, ὥς οὐδὲ ὅλως ἔχρην τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι,
 ἀλλ' ἄμεινον ἢ ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀν-
 ἔργαστον, ἢ ὥς πεπλάσθαι μὲν ἔχρην, ἄλλον δέ τινα
 καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως
 ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὥς οὐδεμία τοῖς θεοῖς
 ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον
 παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὥς καὶ
 συμφέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ
 ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν. Ἦν 12
 τοίνυν πάλαι (ῥᾶον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἡδύ-
 κησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς
 ἀνθρώπους) τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ
 δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ
 ταύταις ἀνημέροις λάσιος· οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεῶς
 πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἶα

insimulationem; nescio equidem, quam in partem maxime
 me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homi-
 nes fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent
 terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fin-
 gi debuisse, sed alium quendam, non hunc in modum,
 efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum
 quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse,
 quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere;
 deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit,
 quam si terram desertam hominumque vacuum contigisset
 restare. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an
 quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabri-
 catis hominibus) divinum solum ac coeleste genus: tellus
 vero inculta quaedam res & informis, filvis tota iisque
 agrestibus horrida: neque erant arae Deorum, nec templum,
 (qui poterat enim?) nec statua, neque simulacrum, ne-

πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμέλειας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, αἰεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ καινόν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν Θεῶν, ἐπιδώσει δὲ καὶ τὰλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἶη ὀλίγον ὅσον τοῦ πλητοῦ λαβόντα, ζῶα τινα συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τε ὤμην τῷ Θεῷ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ᾧ ἐμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως, καὶ συνετώτατον, καὶ τοῦ βελτίονος αἰσθανόμενον. Καὶ δὴ, κατὰ τὸν παιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδαε Φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηναίων παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι με τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἂν μεγάλα ἐγὼ τοὺς Θεοὺς ἡδί-

9 Ἡ ἐξέτασις) Ἀντὶ τοῦ ἢ παράθεσις. V. 9 Εὐδαιμονέστερον) Τοῦ Θεοῦ δολιχότητι. V. 15 Ταῦτ' ἐστὶ) Βαρύτητος ὁ λόγος. V.

que aliud quidquam eiusmodi, qualia multa iam ubique apparent summa cum cura in honore habita. Ego vero, semper enim aliquid confulo in commune, mecumque agito, quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque omnia incrementum capiant ornatus ac pulchritudinis, in animum induxi optimum fore factum, si, parvula quadam luti parte accepta, animalia componerem atque effingerem specie nobismet ipsis affimilia: etenim ita statuebam, deficere quiddam naturam divinam, dum nihil exstat ipsi contrarium, ad quod instituta comparatione, illam esse beatiorum dilucide pateat: tum mortale illud esse volebam, artificiosissimum alioquin & prudentissimum, quodque melioris haberet sensum. Itaque, secundum poetarum dictum, aqua terrae mixta & permollita effinxi homines, Mineramque etiam advocavi, ut una mecum operi manum accommodaret. Ista haec sunt scilicet, quae gravia in Deos ad-

κηκά. καὶ τὸ ζημίωμα ὅρως πηλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶσα
 πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον·
 καὶ, ὡς εἴκει, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἦττον θεοὶ εἰσιν οἱ θεοὶ,
 διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγένηται. οὕτω γὰρ
 καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν
 ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε,
 μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτὸν βουλευσώσι, καὶ πό-
 λεμον ἐξελέγκωσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες.
 ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
 τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ μικρό-
 τaton, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πέπον-
 θὼς πρὸς ὑμῶν. Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς 14
 θεοῖς, οὕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν οὐκέτι
 αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῇ οὔσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωρ-
 γίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν

14 Αὐχμηρὰν) Γρ. ἀχμηῇ, ἀντὶ ἀκαλλῇ, ἀντὶ τοῦ ἀκατασκεύαστον,
 τοῦ ἀκατέρχαστον, ἀπεριποίητον. G. ἀπεριποίητον, ἀκατέρχαστον. V.
 14 Ἀκαμῇ οὔσαν) Γράφεται καὶ ἀκόσμητον. G.

nisi: tum detrimentum viden' quantum sit, qui e luto ani-
 malia confecerim, quodque haecenus erat immobile, in
 motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Diī
 sunt Diī, quia in terra quoque animantia quaedam mor-
 talia exstiterint: quippe illud etiam Iuppiter indignatur,
 quasi deteriore Diī essent conditione ab hominum ortu;
 nisi forte hoc veretur, ne & illi defectionis consilia ad-
 versum se ineant, bellumque inferant Diis, perinde ac Gi-
 gantes. At nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meis-
 que operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum ali-
 quod vel minimum, & conticescam, ac iusta me perfec-
 tum a vobis fatebor. Quin contra haec in rem esse Deo-
 rum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius
 horridam & pulchritudine spoliata, sed urbibus, cultis
 agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare naviga-

θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς ἡήσους κατοικουμένας, ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγύρεις· μεστὰὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτου ἀντὶ τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δέ, ὦ Ἑρμῆ, νεῶς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἔστι, Προμηθέως δὲ, οὐδαμῶς. ὅρας ὅπως τὰμαυτοῦ μόνῳ σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ. Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἢ δὴ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δὴ τε τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὄλων· καὶ πλοῦτόν

3 Μεστὰὶ δὲ Διὸς) Ἀράτου. καὶ τοῦτο βαρύτης εἰρωνεία. V.
 G. θεοὺς ἰδεῖν, βαρύτατος ὁ λό-
 8 Ὅρας ὅπως) Κατ' εἰρωνείαν. γος. G.

tum, insulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Iovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissim videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Immo, quod magis est, Iovis, Apollinis, & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam. Viden', ut meis solius commodis invigilem, publica prodam & imminuam? Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum, tibine videatur bonum aliquod teste carens, seu possessum, sive arte laboratum fit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suave iucundumque fore habenti? Quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus testem habitura non erat pulchritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque

τινα πλουτήσιν ἐμέλλομεν, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυ-
 μασθῆσόμενον, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ
 ἂν εἴχομεν πρὸς ὃ, τι ἔλαττον παραθῶμεν αὐτὸν, οὐδ'
 ἂν συνιέμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὀρῶντες ἀμοίρους
 τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθεῖη
 ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν
 ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, καὶ
 ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλευματος.
 Ἄλλὰ κακουργοὶ τινες Φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύ- 16
 ουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πα-
 τράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τού-
 των ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἂν τις
 τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο· ἐπεὶ
 καὶ τοῦτο ἴσως Φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν
 πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. οὐκοῦν διὰ γε τοῦτο

3 Παραθῶμεν αὐτὸ) Ἀπὸ τοῦ θεωρῶμεν. V.
 ἐξετάζοιμεν, συγκρίνοιμεν, παρα- 5 Δειχθεῖη ἂν μέγα) Γρ. δόξη
 βάλλοιμεν. γράφεται δὲ καὶ παρα- ἂν μέγα. G.

alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perin-
 de carae; nihil enim exstaret omnino, ad quod tanquam
 imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quan-
 ta versemur in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bo-
 norum nostrorum expertes: sic enim demum magnum pa-
 tefiat esse magnum, si ad parvi mensuram comparetur.
 Vos vero, quem decebat ob follers inventum honoribus
 afficere, in crucem sustulistis me, easque mihi vices red-
 didistis consilii. At maleficos esse quosdam ais in iis: adul-
 teria committunt, bella gerunt, sorores ducunt, patribus
 insidiantur: quasi apud nos non magna sit vitiorum illo-
 rum copia: nec sane propterea quis culpaverit Coelum &
 Terram, quod nos condiderint. Hoc insuper fieri potest,
 ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum
 curamus illos. Eandem igitur ob causam pastor indigne-

καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ Φροντὶς οὐκ ἀτερ-
στῇ ἔχουσά τινα διατριβήν. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, οὐκ
ἔχοντες ὧν προνοεῖμεν; ἡργοῦμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπι-
νομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα, οὐδὲν ποιούν-
17 τες. Ὁ δὲ μάλιστα με πνίγει, τοῦτ' ἐστίν· οἱ μεμφόμε-
νοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας,
ὅμως ἐράτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε κατιόντες, ἄρτι
μέν, ταῦροι, ἄρτι δέ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ
θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως
Φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα
τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν εἰκότας· καὶ τί ἄλλο παρά-
δειγμα τούτου ἄμεινον προσθησάμην, ὃ πάντως καλὸν
ἠπιστάμην; ἢ αὐνέτεον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον

4 Διατριβήν) Ἡ διατριβὴ ἐν-
ταῦθα τὴν ἀνεσιν σημαίνει καὶ τὴν
κατὰ σχολὴν ἀπόλαυσιν. V.

9 Ἄρτι μὲν ταῦροι) Ταῦτα πάν-

τα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι' Εὐρώπην ταῦ-
ρος, δι' Ἀντιόπην, σάτυρος, διὰ
Λήδαν κύκνος. V. Ἔστι καὶ ἐπί-
γραμμα περὶ τούτου. G.

tur, quod gregem habeat, cuius sibi cura sit gerenda. Fue-
rit hoc ipsi laboriosum, at iucundum itidem; eaque sol-
licitudo non ingrati praeberet occupationem. Nos autem
quid ageremus, non habentes, quibus prospiciamus? ces-
saremus scilicet, bibereturque nobis nectar, & ambrosia
non ingurgitaremus otiosi. Quod vero me maxime urit,
hoc est: qui incusatis hominum fabricationem, & potissi-
mum mulieres, ipsi tamen amatis eas, neque intermittitis
in terram descendere, nunc in tauros, alias in satyros &
cynos versi, Deosque ex illis procreare non dedignami-
ni. At nihil oberat, forte dices, quo minus homines effin-
gerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis simi-
les. At quod aliud exemplar isto melius mihi proposuif-
sem, quod omnino pulchrum sciebam? num rationis ex-

ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἡ θεαῖς ἔθυσαν, ἢ
 τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, οὐχὶ τοιοῦτοι γενό-
 μενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσ-
 ἄγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, καὶ ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι,
 μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν
 θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκατε. περὶ μὲν οὖν τῶν ἀνθρώ-
 πων καὶ ταῦτα ἱκανά. Ἦδη δέ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ 18
 μέτειμι, καὶ τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κλοπὴν. καὶ πρὸς
 θεῶν τοῦτό μοι ἀποκρίναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι
 ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀν-
 θρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, οἶμαι, φύ-
 σις τουτοῦ τοῦ κτήματος οὐδὲν τι ἕλαττον γίγνεται,
 εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ ἀποσβέννυ-
 ται ἐναυσταμένου τινός· Φθόνος δὲ ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἀφ'
 ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τούτων κωλύειν μεταδιδόναι
 τοῖς θεομένοισι· καίτοι θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθούς, χρηεῖναι

14 'Εναυσταμένου τινός') Ἀφ' αὐτοῦ. V.

pers & ferum conveniebat, atque agreste elaborari animal?
 quomodo Diis sacrificassent, aliosque vobis honores tri-
 buissent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nul-
 lam moram facitis, etsi vel Oceanus longo itinere sit pe-
 tendus, ut visatis probissimos Aethiopas: me vero, hono-
 rum vobis & victimarum causam, in patibulum egistis. De
 hominibus quidem ista sufficiunt. Iam, si videtur, ad ignem
 transeo, exprobratumque tantopere furtum. Per Deos er-
 go hoc mihi responde nihil moratus: estne quidquam
 istius ignis, quod amisimus, ex quo apud homines est?
 non dixeris: haec, opinor, natura eius rei, nihil ut de-
 crescat, etsi vel alius inde partem capiat; non enim extin-
 guitur, si quis ex eo lumen accenderit: invidia vero pla-
 nissime est, ex quibus nullum ad vos damnum redeat,
 eorum prohibere ne usus impertiat indigentibus: atqui
 Dii cum sitis, beneficos esse oportet, commodorumque

καὶ δοτῆρας εἰάων, καὶ ἔξω Φθόνου παντὸς ἐστάναι· ὅπου
 γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς
 τὴν γῆν, μὴδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπὼν, οὐ μέγα ὑμᾶς
 ἡδίκουν· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγούντες,
 μήτε εἰπόντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε Φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ
 19 δεόμενοι. Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγ-
 καίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅ-
 πως ἔχοιεν κνισσάν ἀγνίας, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιάν,
 καὶ τὰ μῆρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλι-
 στα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδί-
 στην οἰομένους, ὅπότεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται
 ἐλισσομένη περὶ καπνῷ. ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἂν
 γένοιτο αὕτῃ τῇ ὑμετέρεα ἐπιθυμία. Θαυμάζω δὲ ὅπως
 οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς·
 καίτοι πῦρ οὗτός ἐστι πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρωδέ-
 στερον. ἢ καὶ κείνον αἰτιάσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆ-

1 Ἐάων) Τῶν ἀγαθῶν. V. 8 Κνισσάν) Θυμιάν. V. ἀπὸ τοῦ θυεῖν. G.

largitores procul ab invidia remotos. [Hocceine vos aegre
 feratis,] ubi, si vel omnem hunc ignem subreptum detu-
 lisssem in terram, nihilque omnino ex eo reliquisssem, haud
 magna a me vobis iniuria foret facta? neque enim vos eo
 indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambrosiam coquatis,
 neque opus habeatis arte facta luce. Hominibus vero ignis
 usus est & ad alia pernecessarius, & plurimum ad sacri-
 ficia, ut possint nidore vaporare vias, thus adolere, &
 lumbos hostiarum in aris: video sane, vos summo opere
 delectari isto fumo, easque epulas putare suavissimas, quan-
 do nidor in coelum penetrat multo fumi volumine sub-
 vectus: adversetur ergo haec criminatio quam maxime ve-
 stro desiderio. Miror autem, quomodo nec solem vetue-
 ritis eos illustrare: atqui ignis hic est multo divini-
 or & flagrantior: aut illumne etiam accusatis, quasi dissipantem

μα; εἴρηκα. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρήσθαι δοκεῖ, διευθύνατε, καὶ διελέγχετε· καὶ γὰρ αὖτις ἀπολογήσομαι.

ΕΡΜ. Οὐ ράδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὦνῃσο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὥς ἐξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαίρησοντας· οὕτω δεινῶς αὐτοῦ κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δὲ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν οὐ προεγίνωσκας οὕτω κολασθῆσόμενος.

ΠΡΟΜ. Ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖτις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν Φῆς ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν αἰετόν.

ΕΡΜ. Εἴ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ

5 ὦνῃσο) Εὐφράνῃσι, ὁμοίω-
σο. V.

6 Οἶδα ὥς ἐξ καὶ δέκα) Ἐξ καὶ
δέκα· τὸ ξ Ἀττικῶς ἐφυλάχθη·

αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ τῆς τῶν ἀριθμῶν
συνθέσεως τὰ τέλη φυλάττουσι τῶν
ἀπλῶν. V.

propriam vobis possessionem? Dixi. Vos autem utrique; Mercuri & Vulcane, si quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

Merc. Facile non est, Prometheu, cum tam valido Sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Iuppiter istam orationem tuam non inaudiverit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures apposuisset tibi ad intestina eruenda; tam graviter ipsum obiurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, cum sis vates, non praesciveris, hoc te supplicio puniendum esse?

Prom. Noveram illud, Mercuri; & me solvi debere in posterum, novi: & iam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, sagittis confixurus eam, quam in me involaturam esse dicis, aquilam.

Merc. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear

ἐπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον,
οὐ μὲν τοι καὶ κρεανομοῦντά γε.

21 PROM. Θάρρει· καὶ συνευωχῆσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ
Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας.

ERM. Τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν.

PROM. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ χρὴ
λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὥς μι-
σθὸς εἶναι, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης.

ERM. Ἀλλὰ Φύλαττε, ὦ Τίταν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον.
ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλη-
σίον ὁ ἀετός. ὑπόμενε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν
Θηβαῖον, ὃν Φῆς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς παύσειέ σε
ἀνατεμόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρέου.

6 Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν)
Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Θέτι-
δος ἐδίωκε φθειρὰ βεβυλόμενος· ὥς
δὲ ἐγένοντο κατὰ τὸν Προμηθεῖα, ὁ
Προμηθεὺς εἰς τὸν Δία ἔφη, ὅτι ἐὰν
συγγένῃ τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γε-

νόμενος ἀναιρεῖ σε, ὥς ἀνείλες σὺ
τὸν πατέρα σου Κρόνον· καὶ αἰσθό-
μενος ὁ Ζεὺς, ὅτι ἀληθῆς εἶπεν, τὴν
μὲν Θέτιν ἔξευξε τῷ Πηλεΐ, τὸν
Προμηθεῖα δὲ δὲ Ἑρακλίους τῶν
δεσμῶν ἔλυσεν. V.

solutum, & una nobiscum epulantem! sic tamen, ut car-
nes non distribuas.

Prom. Bono esto animo: & simul vobiscum epulabor,
& Iuppiter me vinculis solvet pro non exigua felicitate.

Merc. Quanam ista? eloqui ne graveris.

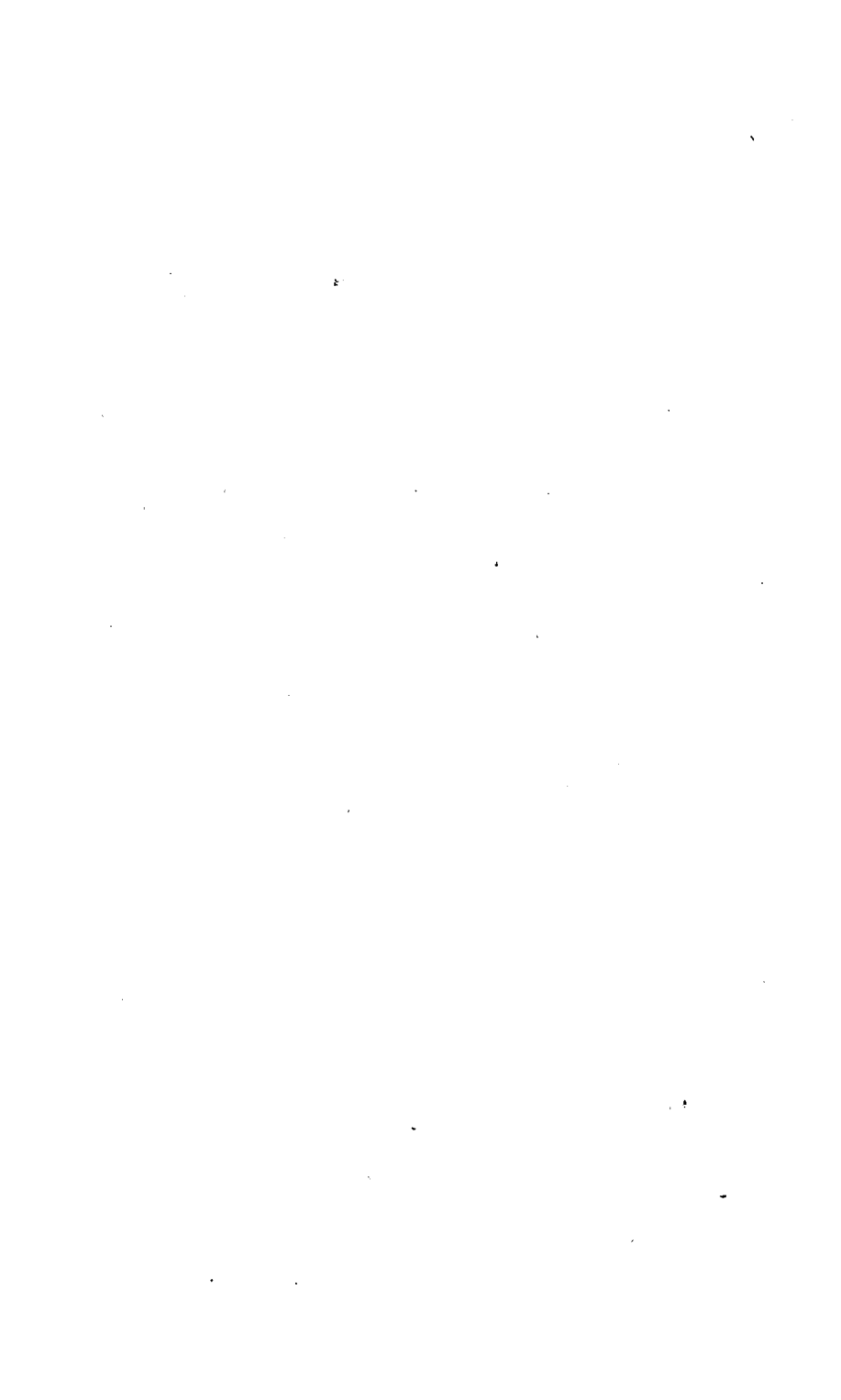
Prom. Nostin', o Mercuri, Thetin? Sed non expedit dice-
re: custodire praestat hoc arcanum, ut merces sit & pre-
tium, quo me a poena redimam.

Merc. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc me-
lius est: nos autem abeamus, Vulcane; iam enim ecce,
quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: at-
atque utinam tibi iam Thebanus ille, quem dicis, sagit-
tarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite!

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN SOMNIUM.

Pag. 4. l. 2. Prius *τινα* deest in *F.* in cuius margine notatur ex *P. l. 13.* *Καί*) Abest ab *F.* habuit *P.* ceteraeque edd. *l. 14.* *Εὐδόκιμος*) Edd. priores *εὐδοκίμοις.* *Pag. 5. l. 3.* ὑπὸ) ἀπὸ *P. L. V. 1. l. 13.* *Τοὺς*) Deest in *B. 2. P. l. 15.* *Τινα*) Deest in *F.* *Pag. 7. l. 1.* *Τὰ μ. τ. δὲ*) τὰ δὲ *μ. τ. F. l. 11.* *Τοῦν*) γ' οὖν *F.* quae pari modo saepius. *Pag. 8. l. 17.* *Οὐδὲ*) εἶδε *P. οἱ δὲ* margo. *A. 1 W.* *Pag. 9. l. 1.* *Μυσαχθῆς*) *μυσαχθεῖς F. l. 11.* *Πάντοθεν*) *Pr. edd. pleraeque* *πάμπολλα.* *Pag. 10. l. 5.* *Ἀγεννῇ*) *ἀγεννῇ l. 6.* *Πρόδοτον*) *πρόσοδοτον Fr. S. A.* *Pag. 11. l. 5.* *Ἀπαγγέλλουσα*) *ἀπαγγεῶ & ἀποφανῶ P. margo A. 1 W.* *Pag. 13. l. 3.* *Ὅς τυμπανιστρίας*) *ὡς τυμπανιστρίας F. V. margo A. 1 W. P. δὲ l. V. 2. l. 4.* *Ὅμως*) *ὅπως P. l. 17.* *Ἀνακύπτων*) *ἀνανήφων A. P. F. l. V. 2. margo A. 1 W.* *Pag. 14. l. 1.* *Ἐλευθέριον*) *ἐλεύθερον C. F. & hinc margo A. 1 W. l. 11.* *Ἀπολειφθεῖσα*) *ἀποληφθεῖσα* in quibusdam edd. *l. 12.* *Ἐνέπρις*) *συνέπρις* margo *A. 1 W.* *Pag. 15. l. 3.* *ὑποπτέρων*) *ὑπόπτερον F. l. 4.* *Ἰδῆς*) *εἰδῆς A. B. P. l. 5.* *ὑφηνιόχει*) *ἠνιόχει l. V. 2. l. 6.* *Ἐπεσκόπουν*) *ἐσκόπουν l. margo A. 1 W. l. 7.* *Ἐσπέρην*) *τὰς ἐσπέραι A. P. τὰς ἐσπερίας B. l.* *Pag. 16. l. 1.* *Ἐβουλεύσατο*) *Pr. edd. ἐβουλεύσαντο.* *Pag. 17. l. 5.* *Ἐβелоκακεῖ*) *ἐβелоκαλακεῖ F. adscriptum ἐβелоκακεῖ ex P. l. 8.* *Ἐαυτῶ*) *Priores edd. ἑαυτοῦ.*

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. l. 7. *Βόρβορος*) *Ita recte l. V. 2. P. S. A. βάρβαρος M. O. & ceterae edd. prior lectio adscripta margini A. W. l. 8.* *Εὐμηχάνους*) *ἀμμηχάνους F. εὐμ. E. P. l. 9.* *Ἐπιφημί-ζεις*) *ἐπεφημίζεις P. l. 12. δ'*) *δαί W. Pag. 19. l. 5.* *Εἰ*

μη διαλλάττοιτε) εἰ μὲν διαλλάττετε O. εἰ μὲν διαλλάττοι-
 τε M. l. 13. Μοι) με edd. μοι O. M. Pag. 20. l. 1. Ἰπνοπ.)
 Edd. ἰπν. in O. ἰπν. l. 3. Καὶ) καὶ C. L. P. S. ἢ καὶ I. εἶ-
 ναι O. M. edd. ceterae. l. 7. Ἡμῖν) ὑμῖν F. l. 15. Τοι) τι
 O. W. Pag. 21. l. 4. Λέγειν) λέγων O. M. l. 5. Χάριεν)
 καὶ χάριεν P. I. S. A. χάριεν τι C. L. καὶ χαριέντα F. A.
 H. P. καὶ abest in O. M. l. 11. Πεποιθότα) πεπονθότα C.
 l. 16. Συναγαγὼν) ἀγαγὼν O. P. Pag. 22. l. 7. Κεμήλιον)
 καμήλου O. l. 9. Ἐμυσσάττοντο) M. & Ox. Excepta S. &
 A. priores edd. omnes ἐμυσσάττ. ead. Ὡστε) ὁ μὲν τοι I.
 Margo A. 2 W. Pag. 24. l. 3. Διονύσω) Ita O. C. W.
 Edd. Διονυσίω. l. 4. Ἐν ῥυθμῷ) ἐν deest in P. notatur quo-
 que in margine A. 2 W. l. 6. Ἐποχουμένη) ἐπηχουμένη
 B. 2. P. l. 8. Προέλευσιν) προαίρεσιν C. P. L. I. margo A.
 1 W. προσαιρ. A. Pag. 25. l. 7. Φανείν) φανοῖν edd. prio-
 res. Quod restituiimus, est in O. M. l. 10. Φιλοσόφω) φιλο-
 σόφων I. φιλοσόφου P. B. 2. ead. Κλεπτικὸς) Edd. priores
 κλεπτικῆς. l. 13. Πιτυοκάμπτας) Ita K. M. S. πυτιοκ. O.
 F. A. 1. 2. & pleraeqe edd. ἱπποκάμπτας L.

I N N I G R I N U M.

Pag. 26. l. 7. Αὐτοῖς) αὐταῖς I. & margo A. 1 W. Pra-
 va rectae lectionis emendatio. Pag. 28. l. 2. Μέγα) Edd.
 priores μετά. l. 4. Ἀκριβῶς) ἀκριβῆς P. I. Pag. 29. l. 8.
 Καλάμου) καλάνου P. Pag. 30. l. 15. Δ' αὖ) δ' ἂν margo
 A. 2 W. Pag. 31. l. 2. Τοῦ ὀφθαλμοῦ) τῶν ὀφθαλμῶν, &
 ποx αὐτῶν in P. ut restituiimus, est in C. P. L. Pag. 32. l. 3.
 Τὰρ) δὴ I. Pag. 33. l. 3. Ἐπὶ) Priores edd. ἐν, quod ipsum
 deest in I. l. 10. Αὐτὰ) αὐτοῦ pleraeqe edd. αὐτοῦ B. 2.
 αὐτὰ L. I. margo A. 1 W. Non dubito, quin haec vera sit le-
 ctio. l. 17. col. 1. Ἀνατυλίττων) ἀνατυλίττω V. Pag. 34. l. 12.
 Προαχθῆς) προαχθεῖς L. F. P. Pag. 35. l. 2. Ἡμῖν) Ita quo-
 que margo A. 1 W. F. & plures edd. ὑμῖν. l. 4. Μέλων) μέ-
 λων H. 1. & aliae quaedam edd. ead. Πραττομένων) πραγ-
 μάτων I. margo A. 1 W. Pag. 36. l. 13. Πρόσωπον) προσω-
 πειὼν I. margo A. 1 W. Pag. 37. l. 14. Βιάζεται) βιάζεται
 F. Pag. 38. l. 12. Παραπόληται) παραπόλυται F. pleraeqe
 παραπόλλυται, exceptis I. V. 2. S. A. Emendatum παραπό-
 ληται in margine A. 1 W. Pag. 40. l. 4. Ἔστι) Deest in F.
 l. 5. Φιλοσοφία) φιλοσοφίαν C. Pag. 41. l. 7. Δέ) δὴ P. I.

margo *A. 1 W.* *l. 12.* Δίψης) ἰλύος *A. P. I.* margo. *A. 1 W.* *Pag. 42. l. 1.* Ἐμαντὸν) ἑμαντοῦ margo *A. 1 W.* *Pag. 43. l. 10.* Δεῖ) δὴ *F.* *Pag. 44. l. 8.* Ὁσημέραι) ὅσαι ἡμέραι *I.* *l. 12.* Οἱ πλουτοῦντες) οἱ πλουτ. etiam in margine *A. 2 W.* Priores edd. excepta *I.* omittunt οἱ. *Pag. 46. l. 10.* Αὐτοῖς ἐκείνους) αὐτοὺς ἐκείνοις *I.* *Pag. 47. l. 3.* Ἀνόνητον) ἀνόητον *C. I.* *l. 5.* Τὸ) Edd. priores τοῦ. *l. 10.* Ἀπόνοϊαν) ἀνοϊαν *C.* *Pag. 48. l. 5.* Μεταλαμβάνουσι) Edd. priores μεταλαμβάνωσι. *Pag. 49. l. 3.* Ἐαυτὸν) αὐτὸν *F.* *Pag. 50. l. 10.* Μήτ' ἀναβάλλεσθαι) μήτ' ἂν. μήθ' ὑπερτίθεται *I.* μήθ' ὑπερτίθεσθαι *V. 2.* μήγ' ἀναβ. margo *A. 1 W.* *l. 13.* Ποιήσιν) ποιῆσαι margo *A. 2 W.* Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo scribatur *ἔφουσεν*. *Pag. 52. l. 16.* Ἡξίου) Edd. priores ἡξίου. *Pag. 53. l. 3.* Κρόκων) κρόκων *A. P.* Edd. priores κρότων. ead. Ἀρωμάτων) ἀκροαμάτων *L.* *l. 5.* Τὸ δὲ ἐν καιρῷ) τῶν δ' ἐν κ. . . . ὡς εὐτελῶν ὑπερφοροῦντας *I.* *Pag. 54. l. 2.* Τοῦ στεφάνου) στεφ. τινος margo *A. 1 W.* *l. 10.* Πραγματείας) πρ. ὑπ' ἀμαθίας *C.* *l. 11.* Ὑπέβαινε) ἀπέβαινε margo *A. 1 W.* *Pag. 58. l. 1.* Ἐπ' ἰσχυράς) ὑπ' ἰσχ. *P. L.* margo *A. 1 W.*

IN IUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 61. l. 5. Λέγων) λέγων *F. B. 2. P.* *l. 11.* Ὑμᾶς) ὑμῶν *C. I.* *l. 12.* Πλεονεξίας) πλεονεξίας τε *C.* *Pag. 62. l. 3.* Μοι) με edd. priores. ead. Ἐπὶ τῆς ἀποθλ.) ἐπὶ τοῖς τῆς ἀποθρίψεως ἐπ. τοῖς ἑμ. *C. I.* *l. 4.* Προστιθέν) προστεθέν *F.* *Pag. 63. l. 6.* Κισήρεως) κισήρεως *F.* *l. 9.* Δ' ἂν) ἂν omisso δὲ solum habent *C.* Quaedam edd. δὲ ἂν. *l. 12.* Ἡς) οἷς *F.* *l. 15. col. 1.* Κεφαλίδος) Exc. *G.* κεφαλαργίας. *V.* κεφαλαργίας. *Pag. 64. l. 13.* Τὸ) τὸ δὲ abest a *F.* τὸ δὲ γὰρ *C.* *Pag. 65. l. 1.* Οὐν) τοίνυν margo *A. 1 W.* *l. 14.* Ὡμην) Post ὥμην margo *A. 1 W.* interserit τὸ πρᾶγμα. *Pag. 66. l. 5.* Ἀπερυθρίασαν) ἀπεριθρίασε *F.* *l. 6.* Ὀνομάζειν) ὀνομάζει *I.* *l. 12.* Γραμμάτων) ῥημάτων *C.* *l. 13.* Ἀρπάσαν) Abest a *F.* *Pag. 67. l. 5.* Ἀποκέκλεικέ μοι) μου *C.* Edd. priores praeter *I.* ἀποκακλειςμένον τὴν *Δ.* *l. 6.* Σεύτλων) σευτλίων *F.* *l. 13.* Παρ' αὐτῷ) παρὰ τῷ. *C.* *Pag. 68. l. 9.* Τῆς κολοκύνθης) καὶ τῆς *C. I.* *l. 10.* Τὸ συρίζειν) τοῦ *I. A. 1 W.* ead. Ἐξεῖναι) εἶναι *C.* *l. 13.* Οὐ) οὐδὲ *C. I.* *l. 15.* Αὐτοῦς) αὐτοῖς *C.* margo *A. 1 W.* *Pag. 69.*

l. 9. Εἰπεῖν) εἰπεῖν αὐτὸ C. Pag. 70. l. 3. Αὐτῶν) Edd. priores αὐτήν. αὐτῶν quoque ad marginem A. i W.

IN TIMONEM.

Pag. 71. l. 15. Παιητικῶν) C. G. ποιητικὸς τῶν ὀνομ.
Pag. 72. l. 4. Διαφυλάττον) διαφυλάττων. F. l. 12. Καὶ) A1.
καινά· vel solum καὶ dele. Margo A. i W. Pag. 74. l. 18.
col. 1. Ταύτη) Exc. G. & V. αὐτή. Pag. 75. l. 14. Ἐντύ-
χοιμι) ἐντύχω F. l. 17. col. 2. Ὑποφαίνεται) C. ὑποφάνειν.
V. υποφαῖ. Pag. 76. l. 16. col. 2. Εἰς χρησμολογίαν) V.
εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν. Pag. 77. l. 2.
Ἐναυσάμενος) ἐγκανασάμενος C. ead. Ἐπιδείξαι) Sic vetu-
stae edd. omnes. S. & A. ἐπιδείξαις. l. 4. Σῆς ταφῆς)
τῆς ἐκεῖ σ. τ. l. notatur quoque λ ad marginem A. i W.
l. 17. col. 1. Οὐ μὲν καὶ) V. μὲν (μέντοι). ibid. col. 2.
Φιλοκλήτου) C. Φιλοκλήμονος. Pag. 78. l. 10. Τοὺς φίλους)
τῶν φίλων R. Pag. 79. l. 1. Ἐνὴν) ἦν l. 13. Μηρία) Hac
voce, quam R. habet, caruerunt priores edd. Pro ἐπιε-
λησμένοι margo A. i W. ἐπιελησμένοις. male. Pag. 80.
l. 12. Ἡμῶν) Priores edd. ἡμᾶς. Restituta lectio est in R. L.
marg. A. i W. Pag. 81. l. 9. Αὐτοῦ) αὐτὸν l. 11. Περὶ)
Ex R. ante παρὰ τὴν πέτραν edebatur. Pag. 82. l. 7. Αὐ-
τὸν) αὐτῷ F. l. 13. Χειρῶν) τειχῶν L. l. 14. Ἐταίρις) ἐ-
ταίρις margo A. i W. Pag. 84. l. 1. Ἐπιβολαῖς) ἐπιβο-
λαῖς F. l. A. 1. l. 6. Ἀποδράσασθαι) ἀποδράσεσθαι Schol.
Aor. i & Fut. i saepe commutantur, sic ut, quid ab ipso
scriptore venerit, diiudicari nequeat. Pag. 85. l. 6. Ὑπει-
σιῶν) ἐπεισιῶν l. marg. A. i W. l. 10. Πῶς οὖν οὐκ ἄ.) πῶς
οὖν οὐκ ἄδικα ταυ. . . . πάλαι μὲν ἐκεῖν᾽ αἰτιά. . . . Ita no-
tatur in Exc. ex P. In C. πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα π. μ. ἐκεῖ-
να. l. habet πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα σοι, πάλαι μὲν ἐκεῖνων
αἰτιάσθαι. Pag. 86. l. 6. Εἰδότες) εἰδότες F. Pag. 87. l. 1.
Αὐτὸς) αὐτοὺς F. Pag. 90. l. 3. Τελεῖν) ἐλθεῖν R. P. L. l.
marg. A. i W. l. 6. Ὀρνέων) ὀνείρων R. P. l. marg. A. i W.
l. 9. Καὶ) τοι R. Pag. 91. l. 16. col. 2. Αὐτοῖς) αὐτοὺς V.
Pag. 92. l. 2. Ἀφαιρεθῆ) ἀφηρεθῆ δὲ μοχ ἀνωχθῆ A. l. 13.
Αὐτοὺς) αὐτοῖς marg. A. i W. l. 17. col. 1. Ἡ καὶ πάρι-
σον) δ καὶ παρ' ἴσον. C. G. Pag. 94. l. 1. Βαδίζεις) βαδίζεις
marg. A. i W. l. 11. Ἀπαγαγὼν) ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν
ἔρχεται τὸν Ἑρμῆν δὲ. l. πρὸ αὐτῶν ἔρχ. marg. A. i W.

l. 13. Κατὰ) κατὰ τὰ αὐτῶ δοκοῦν πλ. *I. κατὰ τὸ αὐτοδοκοῦν*
marg. A. 1 W. l. 14. Οἶνται) οἶεται *S. A. Priores omnes*
οἶνται. Pag. 95. l. 1. Ἐπεμπεν) ἐπεμψεν *I. l. 14. Ἐχους*
ἔχεις V. 2. B. 2. recte: notatur etiam in marg. A. 1 W.
Pag. 96. l. 3. Βαθυκῆτα) βαθυκύτα *R. I. l. 15. Αὐτοὺς*) αὐ-

τοῖς *marg. A. 1 W. utrumque bonum. Pag. 97. l. 6. Ὅτι*
• Priores edd. Τί οὖν καὶ ἐν. Ὅτι καὶ R. marg. A. 1 W. τί οὖν
ὅτι ἐν αὐτῶ I. l. 9. Πρόοιντο) πρόειντο *I. ead. Δὴ*) Ita *C. P.*
L. Priores edd. δεῖ. l. 10. Ἐπίχριστος) Sic omnes edd. an-

tiquae: ἐπίχρυσος *S. & A. quod Faber, etsi nihil moneat,*
secutus videtur. l. 15. col. 2. Ἰν' ἀμβλυώττοντες) *C. ἐν ἡ. V.*
Ἰν' ἡ. Pag. 98. l. 12. Δυσκάθεκτος) δυσκάτοχος *R. l. 14.*
col. 1. Ἐξηράσθαι) *C. ἐξηρημῶσθαι. V. ἐξηρηθμῶσθαι. Pag. 99.*
l. 1. Ἐγχείλει) οἱ ἐγχ. *R. l. 3. Ἐξώδης*) Ita *A. P. L. (in qui-*
bus Exc. additur ἐξώλη τε) I. B. 1. V. 2. S. A. marg. A. 1 W.
ubi, sicut in F. & P. ἐξώδης. l. 4. Ἐκπεφυκῶτα) ἐμπεφ. *R.*
l. 12. Ἀνέρχομαι) αἰεὶ ἀνέρχ. *R. quod mihi placet. Pag. 100.*
l. 6. col. 2. Ὑπερβολὴν) ὑπερβολον *V. prave. ibid. l. 7. Ὑπ'*
αὐτοῦ) ἀπ' αὐτοῦ. *V. l. 33. col. 1. Δημήγορος*) Δημηγορ^α
V. id est, δημηγορῶν. Pag. 102. l. 3. Ἄρα) ἀνδρα. *F. nulla di-*
stinctione post ἀπέδειξα posita. Adscriptum in hac ed. ex P.
ἄρα. Pag. 103. l. 4. Προσίωμεν) δὲ καὶ προσίωμεν *R. l. 12.*
Ἐπακούσας) ὑπακούσας *marg. A. 1 W. Pag. 105. l. 9.*
Καταφθείρας) διαφθείρας *I. marg. A. 1 W. Pag. 107. l. 1.*
Μακρά) Ita sola *F. ceterae μακράν. Notatum quoque in marg.*
A. 1 W. l. 3. Ἑρμῆν) Excerpta *P. omnes Ἑρμῆ. Pag. 108.*
l. 2. Ἐξωθεῖς) ἐξωθεῖς *F. l. 5. Μικέθ'*) Sic *R. L. I. Marg.*
A. 1 W. reliquae μῆθ'. Pag. 109. l. 10. Ὑμῖν) ἡμῖν ἀποστ.

I. ὑμῖν ἀποστ. P. L. marg. A. 1 W. Pag. 111. l. 7. Τῶν
ἔθων) τῶν ἡθῶν *R. ἔθνων I. marg. A. 1 W. Pag. 112. l. 8.*
Εὐωχέισθω) Priores edd. εὐωχεῖτω. *Pag. 114. l. 7. Εὐμορ-*
φώτατε) εὐμορφώτατε. Ita priores edd. monuit *I. Iensis.*
Pag. 115. l. 4. Προκεκλήση με) *F. προκεκλήσομαι. notatum*
etiam in marg. A. 1 W. l. 15. Ἐπομοσάμενος) ἐπωμοσ. edd.
Pag. 116. l. 1. Πρώην) πρότερον *l. marg. A. 1 W. l. 6. Οὐ-*
τος) οὕτως *marg. A. 1 W. idque Fabrum probasse, versio de-*
clarat. l. 11. Πιστευτέα) *P. πιστευτέον. Pag. 117. l. 4. Φιλο-*
φρονήσομαι) φιλοφρονήσωμαι *B. 2. Pag. 119. l. 5. Προεγράφη*
προυγράφη *marg. A. 1 W. Pag. 120. l. 4. Posterius αὐτοῦ*
deest in F. Pag. 121. l. 7. Διαρύξας) δρύξας *Schol. διαρύξας*
priores edd. διαρρήξας I. marg. A. 1 W. l. 10. Διαρυχθῆ-
σεται) διαρυχ. edd. priores. *Pag. 122. l. 1. Μιάρην*) μικρὸν

I. marg. A. 1 W. l. 8. Τις) Deest in *I. l. 10. Σωφρονικός*) Schol. *V. & F. Σωφρονίσκος. Pag. 123. l. 7. ὤς*) καὶ marg. *A. 1 W. l. 14. Γελοῖας*) γελοῖος priores edd. *Pag. 124. l. 2. Τῶν πρωτείων*) Ita *V. 2. B. 2. S. ceterae pleraeque πρωτείων. l. 11. Σου*) Ita recte *P. S. A. Priores σοι. Pag. 125. l. 10. ὄντα*) ὄντι *I. In marg. A. 1 W. οὔτι* notatum erat pro μέντοι, quod accidisse credo describentis culpa, qui variationem ed. *I. nec fideliter expressit, & ad alienam voculam retulit. l. 12. Ἐπεμβάς*) ἐπιβάς *I. marg. A. 1 W. Pag. 126. l. 1. Ἀνῆς*) ἀνείς *I. marg. A. 1 W. Locus suspectus. l. 2. Ἡμιτάλαντον*) Priores edd. τάλαντον praeter *I. cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam margo A. 1 W. l. 8. Φιλοσοφούντα*) φιλόσοφον *I. marg. A. 1 W. l. 15. Μῶν*) Τίμων *R. vocem dividit T. Faber τί; μῶν π.*

IN HALCYONEM.

Pag. 129. l. 16. Παρὰ) Sic *F. ceterae omnes περί. Pag. 130. l. 3. Παντός*) πάντων *P. L. I. atque inde margo A. 1 W. Pag. 131. l. 4. Νεογίλδς*) νεογίλλδς Schol. νεογνός *C. l. 8. Τοι*) τὸ margo *A. 1 W. male. l. 11. Δὴ*) ἤδη *P. L. margo A. 1 W. Pag. 133. l. 10. ἔχει*) ἔχειν, nisi quod typorum vitio εἶχειν in *I. edd. cunctae praeter B. 2. Pag. 134. l. 3. Τηλικούτον*) τηλικαύτην καὶ τὴν δ. αὐτὸς *I. margo A. 1 W. Pag. 135. l. 1. Ἀνύδρων*) ἐνύδρων *C. I. A. 1 W. rectum puto. l. 9. Ὀρνι θρήνων*) ὀρνιθοθήρων *P. l. 12. Λέγων*) λόγων in *I. error est typorum. l. 15. Πρέπει γοῦν*) In sola *P. πρ. γοῦν, ὃ Σώκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ρ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis Bourdelotii fit, equidem ignoro.*

IN PROMETHEUM.

Pag. 137. l. 10. Ἐπαμύνειεν) Priores edd. ἐπαμύνειν. Suppletur in *I. ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνωνται* idem in marg. *A. 1 W. sed transversa linea inductum. Pag. 138. l. 6. Ἀκροποδιτί* ποῦ) ἀκρῶ ποδὶ που *I. l. 14. Ἰκανός*) Pleraeque edd. ἰκανῶς exceptis *V. 2. S. A. Ἰκανός* emendatum in marg. *A. 1 W. Pag. 140. l. 6. Ἐμαυτὸν*) ἐμαυτῷ *P. marg. A. 1 W. quod alius iterum induxerat. sic Noster § 10. Pag. 141. l. 4. Ἐχον*) Ita recte *I. A. 1. H. 1. V. 2. B. 2. S. A. ἔχων F. P. ἔχειν & ἔχον.*

τα C. Pag. 142. l. 5. Τὰ τ. οὐ παρ. μεμ.) Ex P. ita notatum invenio : καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ π. μεμέλειται) καὶ τῶν τοιούτων &c. ex L. μεμελέτηται αὐτῷ) μεμεληκῇ τῶν τοιούτων I. τῶν τοιούτων οὐ π. μεμέληται αὐτῷ. Pag. 144. l. 5. Αὐτὸ τῆς ὁρ.) αὐτὸ τ. ὁ. κ. ἡλικὸν ἐστίν. P. L. posterius ἡλικὸν ἐστίν alios legere notatur in marg. A. i W. l. 15. Κομφείας) F. κομφας mendose. l. 16. Σιλλαίνειν) διασιλλαίνειν P. I. ead. Καταλειπόμενον) Priores edd. καταλοιπόμενον. Pag. 145. l. 3. Μνημονεύειν) μνημονεύσειν marg. A. i W. l. 9. Γορησσαι) In cunctis edd. ὑπηρεῖσθαι, quod Grammaticae leges respuunt. l. 14. Ἀγένειαν) In Exc. P. sic legitur : καὶ ἀγένειαν (haec scriptura F.) τῆς γνώμης) γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν τῆς γν.) ἐντέλειαν. Haec male descripta credo : debuerat, ni fallor, dedisse, ἐντέλειαν καὶ ἀγέλειαν τῆς γν. Ἐντέλειαν vitio vetusti Codicis pro εὐτέλειαν, quod ipsum I. praebet loco τοῦ μικροψυχίαν ἀγέλειαν pro ἀγένειαν. Pag. 146. l. 2. Τηλικαῦτα ὀργίζεται) Priores edd. τοιαῦτα ἐργάζεται. Quod restituiimus, adscriptum etiam in marg. A. i W. l. 7. Περιελγμήσατο) Ita recte A. C. L. I. & H. Stephan. Th. T. II, p. 673. est autem a περιλιγμᾶσθαι. Reliquae edd. περιελιμ. ead. Ὀπτομένων) Sic I. V. 2. P. In ceteris ὀπτομένων. l. 18. col. 1. Κάνδυλοι) Exc. G. κάνδυλοι. ibid. col. 2. Δόμενος) Exc. G. δυόμενος, & antea κένδυλος. Pag. 147. l. 1. Ὀπότερον) Omnes excepta I. καθ' ὃ πρότερον. Confirmat P. vice τοῦ πρότερον in marg. A. i W. πότερον. Pag. 148. l. 13. Φύρας) φυράσας marg. A. i W. sed postea deletum. l. 14. Συνεπιλαβέσθαι) Priores edd. excepta B. 1. συνεπιβαλέσθαι. Quod reddidi, habet etiam margo A. i W. Pag. 149. l. 14. Ἀκαλλῇ) Schol. invenerat in suo Codice ἀκαμῇ. Pag. 151. l. 13. Ἐπεὶ) ἐτι marg. A. i W. l. 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς marg. A. i W. Pag. 152. l. 3. Ἀτερπῇ) Priores edd. ἀτερπής. l. 5. ὦν) ᾧ I. Pag. 153. l. 14. Ἐναυσαμένου τινός) ἐκκαυσαμένου C. male. Pag. 154. l. 1. Δοτῆρας ἑάων) Ita F. P. Ceterae, quod apud Homerum est, δατῆρας ἑάων formam vocum poëticam saepe noster mutat, saepe retinet. Ἐάων scribendum sit, an ἑάων, lis est sub iudiciis Grammaticis. l. 13. Ὑμετέρᾳ) Ita B. 2. Priores edd. ἡμετέρᾳ. Pag. 156. l. 2. Καὶ) Ita F. A. 1. I. V. 2. S. A. Reliquae fere γάρ.

ANNOTATIONES

IN SOMNIUM.

Pag. 3. l. 1. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.) Sic titulum auctori meritissimo fecimus, meliores editiones secuti. Mss. duo e regis Christianissimi Bibliotheca, quos beneficio viri clarissimi Nicolai Rigaltii videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoscunt. A postrema etiam editione Basiliensi duae postremae voces aberant. BOURDELOTIUS. Mixta cum sint opera Luciani, in suas quaeque classes olim distributa fuisse omnia, credibile est; quae nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a maioribus edita sunt, a me quoque traduntur. Istarum classium praecipua, *Dialogi*: qui titulus ab iis, qui, post inventam artem typographicam, Lucianum primi ediderunt, omnibus praefixus mansit. De ordine opusculorum in praefatione a me dicetur. SOLANUS.

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.) Hunc titulum reperio in editis. SOLAN.

ead. l. 4. Περὶ τοῦ Ἑνυπνίου) Non dubium est, quin προσλαλίαν istam voluerit Lucianus operibus suis praefigi. Nec tamen persuasum habeo, scribendi exordium eam illi fuisse. De ordine, quem in his Dialogis servandum putavimus, dictum est in Praefatione nostra ad Lectorem. BOURD. Est λαλία, vel προσλαλία, ut patet in fine, ubi ait, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα. MARCILIUS. Scriptum est hoc Somnium a Luciano post primas in Graeciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiae specimen editurus, se suasque fortunas ostentare suis voluit; ne sibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunae adolescentulos ad res magnas suo exemplo existimaret. SOLAN.

ead. l. 5. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.) Habet a Platone, in quo totus est, & a Xenophonte, cuius est assiduus imita-

τορ, apud quos εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτῶν. Sic in Her-
motimo, sive de Sectis: παρὰ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα.
Sic de Merc. Cond. & passim alibi. Inde φοιτῆται, ἀντὶ τῶν
μαθητῶν. Hesych. Suid. Poll. Diligens lector monendus est,
Lucianum saepissime loquendi modos eosdem, easdem par-
oemias, & citationes usurpare: qui enim aliter fieri po-
tuit in tam florida & variegata scriptura? Quod igitur se-
mel monuerimus, illud sequentibus sufficiat. Ea satis con-
stans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immo-
randum. BOURD. Eis διδασκάλου solent illi scriptores usur-
pare, non εἰς διδασκάλους & sic Nost. 'Ερμ. § 82, & 'Ερ. §
44. SOLAN.

ead. l. 6. τὴν ἡλ. πρόσῃβος) Idem est prope finem huius
scripti ἀντίπαις, ut Iungerm. annotavit ad Polluc. II, 9,
n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaue au-
dioritate fultam destituunt Lexicographi: habet Xenoph. K.
Π. I, p. 8, v. 29. Clearchus apud Athen. XII, p. 548 B. γυ-
μνὴ παιδίσκη πρόσῃβος. Dionys. Hal. A. R. II, p. 125, v.
41, πρόσῃβος κούρος, & παῖδες πρόσῃβοί τε καὶ τοῦ πομ-
πεύειν ἔχοντες ἡλικίαν, VII, pag. 457, v. 47. quos impube-
res in pompis solemnibus Latini dicunt. Aelian. V. H. III,
32, παῖς ὃν οὐκ ἔστι πρόσῃβος. Liban. T. II, p. 156 D. 263
C. de Iuliano: ἥδη δὲ πρόσῃβος ἦν. Glossae: Πέρῃβος, pro-
ximus pubertati: formula loquendi ex Romano iure sumpta,
quales ibi multae: L. 111 D. de Reg. Iur. & § 18 Instit.
de Obl. quae ex del. retinuit ergo Latinas voces Theophi-
lus: hinc integrandae, quod & eruditiss. Schultingium fe-
cisse video, Glossae verb. Iur. Πρώξιμος πουβεράτι, ὁ ἐγ-
γὺς ἐφηβότητος: sic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν
τοῦ ἐφήβου ἡλικίαν, vel τὴν ἐφηβείαν vocant: vicinum puber-
tati, Servius etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex
antiquo Iuriconsulso videntur descripta. Πρὸς τὴν ἡβὴν προσ-
άγειν apud Hippocratem est Aph. S. III. HEMST.

ibid. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο) Egregie congruunt illa Li-
banii T. I, pag. 804 A. 'Επειδὴ γὰρ παῖς ἥδη ἦν, ἐν ᾧ
τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευό-
μεν τοῖς ἐπιτηδεύουσιν, ἢν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον: qualia sunt
in eo permulta, si quis ad Lucianum diligentius conferre
velit. Cum autem ludum literarium reliquerit noster ἥδη
πρόσῃβος ὢν, annum egisse quartum & decimum manife-
stum est; quo scilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos
secuti Proculeiani tradiderunt, observante Mcrillio Obf. I,

22. id enim aetatis studiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi potest ex L. 21, § 5 D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium huius libelli, quod me monuit etiam vir eruditionis elegantissimae Io. Matth. Gesnerus, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod desieram ludum literarium frequentare pubertati iam proximus, cum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret: ubi docere sumendum est ea potestate, qua responderet Graeco διδάσκειν velut L. 12 D. de Leg. & Fideic. ut eum heres artificium doceat, unde se tueri possit; & mox: statuet, quod potissimum artificium heres docere eum sumibus suis debeat.* Neque aliter in principio vitae Terentii Donatus: *A quo, ob ingenium & formam, non institutus modo liberaliter, sed & mature manumissus est.* HEMST.

ead. l. 9. Τύχης δέσσειν λ.) Iac. Miccyllus, interpretis huius καλίας, auctoris mentem saepissime frustratur: & ege-
re quodam fortunae splendore. Sic de Merc. Cond. BOURD.
Aristot. Pol. IV, c. 11, πρὸς παιδείαν, ἢ φύσεως δέεται
καὶ χορηγίας τυχερᾶς: neque ineleganter Artemid. IV, 69,
ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος. λαμπρὰν τύχην non aliter hic
intellige, quam λαμπρὰν οὐσίαν apud Alciphronem I, 38,
p. 182, *opes splendidas & lautas.* Idem I, 8, p. 30, τὰ ἡμέ-
τερα, ὡς οἶδα, παντελῶς ἐστὶν ἀπορα, καὶ βίος κομιδῇ
στενός. ubi Berglerus Lucianum illud, quod sequitur, an-
notare non neglexit. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Λούκιος) In *Asino* frustra Lucianum
quaeras: quae enim illic de patria parentibusque Scriptoris
traduntur, non Luciano, sed Lucio Patrensi conveniunt.
SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Γλύφων) Respicit ista cap. 3, εἰ φαινοί-
μην γλύφων. HEMST.

ibid. l. 8. Εἰς διδασκαλον) Leg. διδασκάλου. SOLAN. Hoc
quidem ad Atticam normam elegantius: sed & alterum εἰς
διδασκαλον vel εἰς διδασκάλους φοιτᾶν, praesertim recen-
tiores, usurparunt, Iulian. Misop. p. 351 A. Diogen. L.
VI, 69 Basil. Hom. πρὸς τοὺς Νέους (quamquam H. Ste-
phano Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. prae-
missa, per ignitionem Atticae dialecti genitivus διδασκά-
λου in accusativum depravatus fuisse videatur apud Basi-
lium) Thom. M. in φοιτᾶν quamobrem vulgatae lectioni
sua constat auctoritas: vid. Bergler. ad Alciphro. pag. 20,
21. Hoefschel. ad Chrysost. περὶ ἱερ. pag. 500. nec tamen H.

Valesium culpo, qui, cum apud Euagr. H. E. IV, c. 29., legeretur *εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα*, restituit e Mss. *εἰς χαμαιδιδασκάλου*. HEMST.

Pag. 4. l. 1. Τὰ δὲ ἡμ.) *Facultates autem nostras*. BROD. *ibid.* Τεχθεῖαν τινα τὴν ἐπ.) Secundam voculam omisit ed. Fl. sola: ceterae cum Codd. Mss. tenent, quibus haud invitus accedo. Solemnis Atticorum in *τις* pleonasmī H. Stephanus exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. Nost. in Nigr. § 33. HEMST.

ead. l. 2. Τέχνην τῶν βαναύσων) Generaliter pro qualibet mechanica: ἀπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult Helych. Suid. vox est Peloponnesiaca. In Peloponneso βαῦνος κάμινον ἢ ἐστίαν δηλοῖ. Interpr. Aristoph. Poll. BOURD. Βάναυσος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· εἰρηται δὲ παρὰ τὸ τοὺς βαῦνους αὖειν, τούτέστι τὰς καμίνους καλεῖν· καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. VORST. Ex Etymologo sumpta in v. Βάναυσος. HEMST.

ead. l. 4. Μηκέτι οἰκίστιος) In Mss. & aliis editionibus quonies occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui. BOURD.

ead. l. 5. Οὐκ εἰς μακρ.) Brevi, non multum post tempus. BROD.

ead. l. 6. Τὸ γιγν.) Τὸν γιγνόμενον μισθόν. BROD. Artis proventum. Budaeus vertit *iustam mercedem*. BOURD. i. e. μισθόν. VORST. Vid. Μισθ. cap. 23, & Τοξ. cap. 18. SOLAN. Quod mercedis ex opera locata nascitur: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione I. Fr. Gronovius illustrat de P. V. p. 252. Budaeus C. L. G. p. 84 interpretatur, *iustam mercedem*. Illa vis aliis in locis apta, hic nequitiam: res est manifesta e Luciani Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in insula Gyaro purpurariis operam addicebat, καὶ τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων ἔτρεφε τὸν Δεινίαν. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.) Quae paratam opem ferret: quae promptas praeberet suppetias. Ea repetit passim. BOURDELOTIUS.

ead. l. 12. Ἑρμογ. &c. καὶ λιθ.) Ἑρμογλύφος, ἑρμογλυφεύς, qui statuas sive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia: λιθοξόος, λιθογλύπτῃς, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praestat. Th. Magister in Dict. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλύφος καὶ ἑρμογλυφεύς, οὐ λιθοξόος &c. Pari ratione, qua hic

agit Th. Magister, posset quis improbare ἔρμογλύφος & ἔρμολυφεύς, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόος. Quid enim? an non continuo post priora Luciani ab Thoma nostro producta verba sequitur λιθοξόος; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξόος in hoc brevi dialogo habet Noster: iterum § 7, 8, τὰ γὰρ πάππός σου λιθοξόος ἦν, & § 9, ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξόος γενόμενος. IENSIVS.

ead. l. 13. Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις) Non dubito, quin legendum sit εὐδόκιμος. Sic enim loqui amant Graeci: voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam *cum primis, maxime*, ponunt inter duos similes casus, quorum alter est nominis substantivi, alter adiectivi. Aelian. V. H. I, 31, Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος *lex, quae maxime servatur*. Idem XIV, 40, Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὀμώτατος εἶναι, *Alexander Phaeorum tyrannus quammaxime truculentus fuit*. Lucian. noster in Gallo: Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιον. Plutarch. in Coriolano p. 223: Ἀππῖος μὲν οὖν Κλαύδιος αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. Idem in eodem p. 232: Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἰπεῖν. Et in Iside & Osir. p. 364: Ἐτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάρχειον οὖσαν. Dionys. Halic. lib. I, p. 49: τὸ τῶν Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I, p. 15: Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνυ μέγα τε καὶ ἀρχαῖον. Herodot. dixit eodem sensu, ὅμοια τὰ μάλιστα, ut alibi ostendimus. L. Bos. Obs. Crit. c. V, p. 18. Contra Codices scriptos & edd. omnes verissimam emendationem probō L. Bos, ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμος. Origo vitii a librariorum inscitia, qui post ἐν τοῖς illud εὐδόκιμος alio casu positum pati non potuerunt, praesertim quod crederent, cum hoc ipso vocabulo coniungi debere μάλιστα. Graeci solent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδόκιμος, ἀριστος, ἀρχαῖος ubi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις οὖσιν εὐδόκιμος, ut bene docuit H. Stephanus App. de D. A. p. 181, 182. Thucyd. VIII, 90, ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου ἐνάντιος τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur H. Stephanus miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ισχυροτάτοις: hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei sensus est, *vir inter vehementissimas, & a longo iam tempore infestus plebi: quem-*

admodum in Plutarchi Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id est, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, praecipuus inter eos, qui vehementissime plebem oderant. Egregius Platonis locus sub initium Symposii, quique optime, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit: Aristodemus Σωκράτους ἐραστὴς ὃν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε in Crit. p. 38 E. καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐνεξομένοις: μοχ: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογηκὸς τυγχάνω similia, si quis desideret, reperiuntur apud Dionys. Hal. A. R. I, p. 53, v. 3, Muson. apud Stob. p. 166, v. 16, Aelian. V. H. II, 38, XIV, 44, Dion. Cassium, imitatore veterum diligentissimum, XLIV, pag. 244 C. 249 A. Neque adiectivis tantum, sed & verbis apponitur. Dionys. Hal. de Comp. Verb. pag. 51, v. 36, ὃν (Demosthenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμεμάχθαι. Plutarch. Pyrrh. p. 391 B. καὶ διετέλει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα καὶ χρώμενος. Noster in Pseudol. § 14, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τὸννομα διετέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum Eunapii locum in Chrysf. pag. 194 sic esse corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλονεικίαις ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι a quorum mente Hadr. Iunius prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imitantur. Plato Crit. p. 32 C. ἦν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύτατα ἂν ἐνέγκαιμι: quæ nuntium equidem, ut mihi videor, imprimis, vel, ut qui maxime feram aegerrime: credat aliquis explendum esse, ἐν τοῖς βαρύτατα φερομένοις: sed idem, si contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκοῦσι. Thucyd. VII, 71, ἐν τοῖς χαλεπώτατα διήγον· in quo H. Stephanus itidem obhaesit. Ionibus autem forma non multum diversa placuit, εὐδόκιμος ὅμοια τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. Herodot. VII, 116, ἀνὴρ δόκιμος ὅμοια τῷ μάλιστα: parique modo cap. 141. quibus in locis equidem, quæ ratio L. Bos impulerit Obs. Misc. p. 57, ut contra fidem edd. legeret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim ista scriptura non minus Graecæ linguae ingenio, quam ipsi Herodoto III, c. 8, σέβονται δὲ Ἀράβιοι πίστις ἀνθρώπων ὅμοια τοῖσι μάλιστα. c. 57, θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνγκέσται ὅμοια τοῖσι πλουσιωτάτοις. ubi intelligendum est, πλούσιος ὁ μ. &c. Ad hoc exem-

plum Thucydides quam proxime, veteris Ἀθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat. unica norma I, 25, Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. H. Stephanus hic parum extricat, nullaque parte lectorem adiutum dimittit: atqui in talibus ὅμοια ponatur, an ὁμοίως, nihil interest; Herodot. III, 68, Ὅτανος ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένει δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων qui locus ad Thucydideam structuram aptissime quadrat: neque aliter Pausanias, qui studiose obsoletam quandam orationis compositionem sectatur, II, p. 199, Arriphon Λυκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δοκίμος X, p. 825 de Herophila Sibylla, ταύτην ταῖς μάλιστα ὁμοίως οὔσαν ἀρχαίαν εὗρισκον atque ita scribendum iudico, deleto ἐν VII, p. 591, ξόανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἔστιν ἀρχαῖον pro ἐν τοῖς μ. & X, pag. 836, forte ὅμοια pro ὁμοία, quemadmodum IV, pag. 364. Ὅμοιον similiter apud Thucydidem exstat VII, 29, τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ &c. φοινικώτατόν ἐστι at Scholiastes cum vetustis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam esse nullus dubito: vid. Dion. Cass. XLIX, pag. 404 D. Porro, ut operam hanc absolvamus, pari virtute dicitur, εὐδοκίμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum ποταμός ἐν ὀλίγοις μέγας apud Herodot. IV, c. 52; πομπὴν ὀνομαστήν ἐν ὀλίγαις γενομένην, Heliodor. II, p. 127; πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud Long. IV, pag. 123, & τὰ πολεμικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem secutus est iure merito Hudsonus in Dionys. Hal. A. R. IV, p. 237, v. 19. eadem membranae H. Stephanī acumen approbant, hunc loquendi florem Dionysio restituentis Sched. V, c. 27. Interpretem Aeliani de Anim. X, c. 50, haec formula fefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulsa: πατρίς εὐδαιμονιζομένη καὶ ζηλωτὴ δοκοῦσα ἐν ὀλίγαις illud ἐν ὀλίγαις sequentibus adiunctum reddidit, paucos post dies, cum debuisset, invidendis opibus inter paucas beata: sic enim & Latini loquuntur. Liv. XXIII, cap. 44, pugna memorabilis inter paucas: apud quem saepius occurrit. HEMST. Simillimum mendum apud Suidam in Μεσσαμίδης Κρής, λυρικὸς, γεγονὸς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελευθερὸς αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. IDEM in Addendis.

ead. l. 15. Διδάσκει) Διδάσκει Thom. Mag. in Διδάσκωμαι atque ita margo ed. Ald. 1 Wesselingii. Probavit hanc

lectionem Pricaeus sic proferens ad Pauli Ep. II ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. IDEM.

Pag. 5. l. 1. Δύναται γὰρ καὶ τοῦτο) Meo iudicio melius erit mutari distinctionem: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus sibi amicisque pater imponet, neque dubitat, quin in formando ad statuariam Luciano opera minime sit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναται γὰρ. Callimach. H. in Apoll. v. 29, Τὸν χορὸν ὃ ἴππῶν &c. Τιμήσει δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἦσται. in Del. v. 226. Latinis haud minus usitatum. Valer. Flacc. I, 13:

— versam proles tua pandet Idumen,

(Namque potest) Solymo & nigrantem pulvere fratrem.

ibi plura notat N. Heinsius, & Adr. Behot. Apoph. III, c. 20. HEMST.

ead. l. 2. Δεξιῶς) Anglic. & Mss. δεξιᾶς, minus Attice. BOURD. In Codd. A. R. P. & L. δεξιᾶς at Vat. 1 δεξιῶς. Vide supra hoc ipso capite, & Τοξ. c. 44. Ἐτ. Δ. VII, οὐ πάνυ μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες adde & Eik. cap. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορφῆς εὐ ἡκούσας ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adscripsit, ἔχουσας malim: sed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque sunt allata. SOLAN. Nihil est, quod in hac phrasi desideres: similiter enim dicitur, ac φύσεως εὐ ἔχων. Iulian. apud Cyrill. pag. 229 E. Zosim. I, p. 12. verum conspirantes in δεξιᾶς plerique Codd. vitii suspicionem movent. Quid si a Luciano fuerit? φύσεως τυχὼν δεξιᾶς quomodo Archytas apud Stob. p. 44, v. 24, φύσεως εὐστόχῳ τε καὶ μναμονικᾶς καὶ φιλοπόνῳ τυχὼν nescio quis apud Suidam in Πάριον φύσεώς τε δεξιᾶς τετυχηκώς vel, φύσεως λαχὼν δεξιᾶς, ut Democritus, teste Dione Chrysof. p. 553 B. Ὅμηρος φύσεως λαχὼν θεαζούσης & de hoc ipso Dione Synesius, ὁ δὲ λαχὼν φύσεως θείας neutrum sane tam longe ab ἔχων distat, quin, prima litera per vetustatem evanescente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque φύσις δεξιᾶ. Malchus apud Suidam in Παμπρέπιος Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾶ χρησάμενος & δεξιὸς τὴν φύσιν in v. Γενέθλιος. HEMST.

ead. l. 3. Ὑπὸ τῶν δ.) Lege ἀπὸ. BROD. Angl. ἀπὸ. BOURD.

ead. l. 5. Ἀνέπλευτον) Ex hoc puerilis lusus oblectamento, si supra aetatem procedere videretur, indolis ma-

iora promittentis omen capiebant. Locus est in Aristoph. Nub. v. 875 tam similis, ut Lucianus imitatus fuisse videatur. Schol. ad v. 879, βούλεται δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀποδείξει εὐφυνᾶ, καὶ γλύφειν ἀστείως δυνάμενον. Vid. Galtaker. ad M. Antonin. VII, § 23. HEMST.

ibid. Εἰκότως) *Ad veram imaginem, πρὸς τὴν εἰκόνα.* Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus sensus elici possit. BOURD.

ead. l. 9. Ἐν βραχεῖ) Χρόνω addi non solet. BROD.

ead. l. 10. Ἐπιτηδεῖος — ἡμ.) *Dies apta, quae opponitur dici parum auspicate, ἀποφράδι, de qua Lucian. in Pseudol.* CLER.

ead. l. 11. Παρεδεδόμην) Praefero παρεδιδόμην. HEMST.

Pag. 6. l. 3. Πλακὸς) Tabulam lapideam intelligit Soping. ad Hesych. in Πλάξ. Sic Mosis tabulae legis πλακὸς λίθιναι. Locutionem καθιεσθαι πλακὸς, totumque locum illustrat A. Dounaeus ad Chrysost. p. 578. HEMST.

ibid. Τὸ κοινὸν) *Quod vulgo dicitur.* BROD.

ibid. Ἀρχ. δέ τοι ἦ.) Hemistichium est Hesiodi, citante Luciano in Hermot. Illud Horat. in Ep. lib. I ad Lollium ad hunc modum expressit: *Dimidium facti, qui bene coepit, habet.* COGNATUS. Hesiodeum illud repetit in Hermotimo & alibi. BOURD. Proverbium hoc Lucianus Hesiodo tribuit Ἑρμ. c. 3, cuius auctoritatem Scholiastes aliique non cunctanter sunt secuti. Verum neque in Hesiodo hodie no legitur, neque omnino Hesiodeum esse, acute nuper coniecit Alb. Fabricius in notis ad pag. 85 vitae Procli. Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἡμῖν παντὸς, quod hodieque in Hesiodo legitur, & a Platone alicubi meminimus allatum. (ed. Bas. 534.) Et sane in alio illo Platonis, quem affert, loco, de Legg. VI ed. Lugd. pag. 614 D. ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν ἡμῖν παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου &c. ut & in vita Procli, proverbium quidem audit, sed Hesiodeum esse minime dicitur. Suidas etiam sine auctoris nomine habet. Galenus etiam de Semine l. I, p. m. 229, l. 10, τὸ ἡμῖν τοῦ παντὸς, ὡς ὁ κοινὸς λόγος. deinde ad Platonis locum ea de re alludit. Nam quod Scholiastes Aristotelem videtur adducere testem, nihil est, cum in Problem. I frustra ista verba quaeras; Polit. autem V de Hesiodo auctore nihil habeat. ἢ δ' ἀρχὴ λέγεται ἡμῖν εἶναι παντὸς. Adde & Ἡθ. Νικ. I, p. m. 4, lib. 6, ubi, δοκεῖ οὖν πλέον ἢ τὸ ἡμῖν τοῦ παντὸς εἶναι ἢ

ἀρχή. De Hesiodo ne γὰρ quidem. Iamblichus disertis verbis Pythagorae auctori tribuit N. 162, ἀπόθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit Horat. Ep. I, 2, 40: *Dimidium facti, qui coepit, habet*. Locus Platonis, de quo supra, exstat de Legg. III, p. 590 G. ed. Lugd. Idem Plato Πολ. B. ed. Ald. p. 27 A. aliter effert: οὐκ οὖν οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. SOLAN. Hesiodo qui tribueret, antiquiorem Luciano neminem inveni: sed infra Lucianum Hierocles etiam Hipp. II, p. 172, Ἡσίοδος μὲν ἡμῖν τοῦ παντός φησιν εἶναι τὴν ἀρχὴν. Diogenian. C. II, n. 97, Ἀρχὴ ἡμῖν παντός· ἐπὶ τῶν εἰς τι προοπτόντων παρῆκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσιόδου· vel scribendum ἐκ τῶν Ἡσ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσ. παροιμίας, πλέον ἡμῖν παντός· ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodi dicti, quod iridem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγεσθαι vel παρῆχθαι pro *deduci, derivari*. Nulla primi auctoris apud veteres mentio. Polyb. V, c. 32: Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἡμῖν τοῦ παντός εἶναι φάσκοντες· ita nimirum solent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbialia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferrunt, neque pluribus in locis aliud est quidquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὥς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, ut *vetus habet proverbium*. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 122: καὶ τὴν παροιμίαν ἐποίησαμεν, Ἀρχὴ δὲ τοι ἡμῖν παντός, ὥς εἰκνύαν τούτῳ τῷ μικρῷ κακῷ· (nondum constitui, utrum malim, ἐποίησμεν an ἐποικείωσομεν ἐποίησαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur. Dionys. Halic. de Ant. Orat. p. 129, v. 9, καίτοι μέρος γε τοῦ παντός ἡμῖν ἀρχὴ λέγεται τε καὶ ἔστιν. Aristot. Probl. S. X, pag. 75, ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντός ἔργου μέγιστον· ἡμῖν γὰρ τὸ δὲ σπέρμα ἀρχή. Ovidium huc respexisse A. A. I, 610, *Fac tantum incipias, sponte disertus eris*, observavit N. Heinsius. Marini locum in Vit. Procli c. 34 descripsit Suid. in Ἀρχῇ, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter Erasmus in *Principium dimidium totius*, Elias Vinetus ad Aufon. Ep. 81, & And. Schottus ad Prov. Suidae c. III, n. 64. HEMST. ead. l. 6. Σκυτάλην) De hac voce, eiusque varia acceptione, copiose Grammatici. In Cod. Flor. & edit. Basil. male σκυτάλην. BOURD.

ead. l. 7. Κατήρξατο) Ut hic locus recte intelligatur, vocis κατάρχομαι sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. Schol. Eurip. ad v. 40 Iphig. in Taur. Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. κατάρχομαι, inquit Scholiastes, οὐλοχύτας, τοῦτ' ἐστὶ προθύματά τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἑλλήσιν, ἐξ οὐλῶν, ἦγουν κριθῶν ἄλλοι μεμιγμένων, οἰονεῖ τινὰς ἀπαρχὰς ἐπιχέειν τοῖς βωμοῖς. Eo sensu usurpat Noster Τοξ. cap. 6. Hic idem valet, quod τὰ προτέλεια &c. Mισθ. c. 14. SOLAN.

ead. l. 8. Τὰ πρ. τῆς τ.) Poterat interponi μοι εἶναι τὰ πρ. vel μοι εἶναι πρ. sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In Sophili fabula Phylarcho apud Athen. III, p. 100 A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquit, ὄρῳ. & Alexis p. 107 B. Strab. I, p. 35 B. φιλειδήμων γὰρ ὁ ἀνθρώπος· τὸ προοίμιον δὲ τούτου τὸ φιλόμυθον· quod propius ad Nostrium accedit, ὁ ἐν προοιμίῳ τῆς τέχνης, apud Liban. Or. XXVIII, p. 619 A. paria reperies & verecunde. translata in Maxim. Tyr. D. IX, p. 94, Aristid. T. III, p. 305, 309, Philostr. de V. S. II, pag. 579; ne plura, quod facile foret, congeram. Iuven. imitatur III, 288: — *miseræ cognosce prooemia rixae*. Declamatorem illum vix fero, qui Palaephathi caput 47 de Hyacintho in florem verso concinnavit: λέγουσι δ' ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον. Nec sane me multum capit audax Basilii Seleuc. figura in Vit. Thecl. p. 8, Ἰκόνιον πόλιν τῆς Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προοίμῳ καί μιν· Constantin. Porph. de Them. I, pag. 34, τὰ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας εἰς προοίμια· quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea Lucianus, ut arbitror, solemnem huius vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum κατήρξατο· nam προοίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo Iulian. Or. II, p. 56 D. τὸν ἐκ τειούτων προοιμίων καὶ προνομίων ἀρξάμενον. quae utraque iunxit etiam Synef. Calv. Enc. p. 66 D. HEMST.

ead. l. 9. Συνεχ. ἀνπλῦζων) Emendo ἀποπλῦζων. BROD.

Mss. & Angl. ἀνολύζων: de qua voce dico ad lib. 10 Heliod. BOURD. In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina est vulgata. Sic Έτ. διαλ. XI, ὀλολύζων ὡσπερ βρέφος. & Θ. Δ. XII. V. Eurip. Troad. 1000. Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύζω. Pier. cap. 6. SOLAN. Utra lectio palmam mereatur, ἀνολούζων, an ἀναλύζων, (pro quo Bourdelotium vitio scripsisse ἀνολύζων, paene credo) diiudicare promtum non est. Olim de faustis acclamationibus & ululatibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminebant, ὀλολύζειν, ὀλολυγμὸν & ὀλολυγὴν proprie posuerunt: Poll. I, 28. in Euripidae Medea v. 1173 ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicitis doni veneno contactam in solum incidere solutis membris vidisset, ἀνωλόλυξεν, quippe — δόξασά που Ἥ Πανὸς ὀργὰς, ἢ τινος θεῶν μολεῖν sed animadversa faevientis mali labe, quae a furore divinitus immisso multum aberat, Εἴτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κόκυτον, pro sacro ululatu in flebiles eiulatus prorupit: quod ideo monere visum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane sententiam, quod factum memini, capiendum existimaret: similiter Iph. in T. v. 1337. certe, nisi in rebus laetis, ὀλολύζειν apud veteres vix reperias usurpatum: vide Euripid. El. v. 691. idque praeter Casaubon. ad Theophr. Char. c. XXI, & Equit. Aristoph. v. 613, docuit Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 258, H. in Pall. L. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta sunt a posterioribus haec vocabula, eorumque potestas tam prope ad λύζειν accessit, ut saepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. Hesych. in Λυγμός, Suid. in Ἀναλύζουσα, Λυγαίνουσα, Λυγμός. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 690: Λύζει) ἐὰν διὰ (vel μετὰ, ut Suid. habet) τοῦ ζ ὀλολύζει) ἐὰν δὲ χωρὶς τοῦ ζ ἁλύει, τουτέστιν, ἀδημονεῖ. Λύζει, ποῖαν φωνὴν τραχεῖαν ἀφίησιν, ἢ λυγμῶ συνέχεται. ubi probe separandae sunt annotationes binae, prima vetustioris Scholiastae diversam in Aristophane lectionem consignantis, Εἴτα λύζει & Εἴτ' ἁλύει, (nam ut λύει vice τοῦ ἁλύει unquam fuerit positum pro ἀδημονεῖ, quamquam in Hesychio sic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam, & meo quidem iudicio, deteriore scripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras obiecit H. Stephano Ind. Thes. in Λύζω, & Foessio Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius locum

cum immigrare. Neque tamen diffiteor, praefendum mihi videri ἀναλύζων propter illud συνεχές, crebros singultus ducens, vel, ut cum Val. Flacco dicam III, 338, crebris quatiens singultibus ora. Vid. Petron. c. 91, p. 440. Philo περὶ Πρ. πρὸς Γ', p. 1019 B. ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὁμοῦς κεκοιμμένῳ τῷ πνεύματι φησὶν antea mentionem fecerat δακρύων ἀθρόας φορὰς. Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἰωσήπος (de B. I. VI, c. 2, § 2.) μετ' ὀδυρμοῦ καὶ δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνεκόπη, vel potius (cur enim respuamus auctoritatem Mss.?) ἐνεκόπη. Stat. Theb. VII, 360: Dicentis maderare genae — vocisque repens singultus apertum Intercepit iter. nec minus eleganter Peto Albin. ad Liv. v. 120:

*Tandem, ubi per lacrimas licuit, sic flebilis orsa est,
Singultu medios impediēte sonos.*

cuius generis innumera congregare nihil attinet. Lucianus etiam in Peregr. ἐδάκρυε μάλα γελοῖος, & μοχ, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξύ. Hefych. Ἀναλύζων, ἀνανύττων nisi potius scripsit ἀναλύττων, inquit H. Stephan. in Thef. Ind. hoc si verum, nam nonnihil addubito, in λυγμὸς itidem pro ἀνανυγμὸς restituendum erit ἀναλυγμὸς: at non vereor affirmare, verbum illud Hefychio reddi debere in Ἀσταλύζειν, ἀναβλύζειν, κλαίνειν & Ἀστυλάζει, λυτῇ μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique scribe, ἀναλύζειν, λύζειν neutrum pervidere potuit Barnesius ad Anacr. Od. 56, p. 196. Glossae quidem Cyrilli: Ἀποβλύζω, λύζω, singultio: sed hic quomodo defendi possit & declarari ex formula poetarum, singulare animas, sanguinem, facile video; in Hefychio, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν, ostendit Galenus in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νοῦσον τῷ μικροτέρῳ καὶ ἀναφέρειν ὥσπερ παιδία τὰ πεπαυμένα, κλαίοντά τε καὶ εἰς τὰς ῥίνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα. haec commode faciunt ad singultus Luciani verberati: quod clarius patebit, si rescribas πεπαισμένα vel πεπαισμένα, tantillum vitium cum Foefius in Ἀναφέρειν non animadvertisset, prava versione incrustavit: idem apud Hefychium eruditos fefellit in Κροτητά. Egregie Propertius illud ἀναπνέειν ὑπολύζοντα expresseit: Surgei & in viis spiritus in lacrimis, I Eleg. XVI, 32. λυγδὴν κλαίειν est apud Sophoclem Oedip. Colon. v. 1618. HEMST.

ibid. Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως) τοὺς ὀφθαλμοὺς aberant ab uno Mf. BOURD.

ead. l. 11. Πολλήν τινα ὥμ.) Vix est, ut non putemus

excidisse, καὶ κατ. πολλήν τινα τοῦ θεοῦ τὴν ἀμ. hoc, nisi fallor, postulant ἔδρασε & αὐτὴν. Mox illud ἐννοῶν, succedens post κατέδαρθον ἔτι ἐνδακρυς, mihi non probatur: ἐννοια porius vigilantī convenit. Long. II, p. 39, ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἐννοίαν τῶν γεγενημένων, καὶ κατὰ μιν (assentior Rhodomanno & Iungermanno sic emendantibus: Mollius aberrat) τῶν παραλελειμμένων. melius quadraret ἐνυπνιαζῶν vel ὀνειροπολῶν, quemadmodum in Liban. Decl. XXXVII, pag. 807 B. περὶ μὲν πρῶτον ὑπνον κατέδαρθον· ἔπειτα ὀνειροπολήσας τὴν δωρεάν, ἀνηγέρθη· sed haec a vulgata lectione nimis recedunt. HEMST.

ead. l. 14. Ἀγανακτισαμένης) Restitue ἀνακτισαμένης. BROD. Thomas Mag. in Ἱγανακτισαμένην. Neminem fore credo, cui Brodaeī coniectura blandiatur. HEMST.

Pag. 7. l. 3. Φιληκόων) Φιλήκοος non debet verti *ausculandi cupidus*, sed *literatus* vel *studiosus literarum*, qui sic dicitur, quod sit assuetus audire docentem, & libenter eruditīs sermonibus aurem praebeat. Hinc φιληκοία, *discendi studium*. CLER.

ead. l. 4. Θεὸς μοι &c.) Agamemnonis verba, Iliad. B, v. 56. BOURD. Tritus usu veterum versiculus: ab eo orationem Ἀσκληπιάδας exorsus est Aristid. T. I, p. 73. εὐφίμως dicebant θεῖον ὄνειρον. Aristoph. Ran. v. 1379: Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. HEMST.

ead. l. 5. Ἐναργὺς) Indiciū hoc est somnii divinitus missi: nam cetera somnia minus vivida esse credebantur. CLER.

ead. l. 8. Ἐναυλος) Hac dictione passim utitur. ἐναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος ἐναυλος ὁ ἐντὸς ἂν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem sic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φαινέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. BOURD. In Galei Coll. adscriptum, *insonans*: quomodo Boëth. C. Ph. II, Pr. 3: Itaque cum haec auribus insonare desierint. Quam Bourdelotius, eandem notavit vocis interpretationem Vorstius: sumta sunt ex Eustath. ad Iliad. Φ, p. 1236, v. 52, quem Phavorinus descripsit. HEMST.

ead. l. 9. Δύο γυναῖκες) Hoc Luciani somnium, seu visio, convenit cum Prodicī Cei Sophistae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in solitudine Herculi adhuc puero apparuisse, ut, utram vellet, sibi comitem vitae assumeret. Huius Prodicī σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους Xenophon lib. Ἀπομν. II citat. Meminit eiusdem Quintil. IX, 2, Cicero de Off. I, & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec

diffimilis est Christi doctrina de arcta & lata porta Matth. VII, & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgili carmen videndus est Lactant. lib. VI, c. 3, 4. Hesiodum bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV; nos in libro nostrarum Mythologiarum secundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV, Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem transtulit. COGN. Totius narrationis sive τοῦ ἐνυπνίου exordium sumtum e Prodicti Philosophi Hercule. Suid. in Prod. alique multi. Verum figmentum illud non Prodicto, sed Xenophonti, quidam adscripserunt, ut Cic. epist. 12 lib. 5 ad Fam. Scholiaf. Homeri ad 14 Odyss. Lucianus hac προσλαλιζῶ § 17. Male hoc illi. Prodicus enim huius auctor primus, ut patet apud ipsum Xenophontem. post primum auctorem alii illud ipsum tetigere, ut Max. Tyr. serm. 4, Themist. Euphrad. Orat. 3, D. Basil. Orat. ad Nepot. BOURD. Imitatio Herculis Prodicti. de quo vide Xenoph. ἀπ. β', p. 429 ed. St. Cic. Off. I, 32, Ovid. III Amor. 1, Sil. Ital. XV, Basil. De leg. Gr. lib. (Grot. ed. 91.) SOLAN. Quin ex Hercule Prodicti delitigantium inter se Ἑρμογλυφικῆς & Παιδείας hanc imaginem Lucianus conceperit, dubitat nemo, passimque eruditi viri notarunt, Dausqu. & Drakenborg. ad Sil. Ital. XV, 20, I. Barnes. V Euripid. § 12, ad Homer. Od. N. 288, I. A. Fabric. B. G. II, c. 23 & 41. Quid sibi velit Bourdelotius, cum Lucianum inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodicto, sed Xenophonti tribuerint, nullus capio. HEMST.

ead. l. 10. Βιαιῶς καὶ καρτερῶς) Sic iungi solita in Xenophonte & Platone. BOURD.

ead. l. 13. Ὅλον εἶχέ με) Sic in Epist. amator. Philost. IDEM.

ead. l. 16. Τῶν ἀλλοτρίων) Ἀγαθῶν. BOURD.

Pag. 8. l. 2. Τὸ χεῖρε) Sic in omnibus & Mss. & edit. sic passim, ut infra, τὸ χεῖρε, τὸ τέχνα, & similia in Platone. BOURD.

ibid. Τύλων ἀναπ.) Ut solent, quibus a rustico aliove gravi opere, fabriliumque instrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Musis operantur, adscribunt. Divites ac potentes in Hieronis persona Theocritus hortatur Ecl. XVI, 32, ut in poetas faciles sint & largi, ne ἀκλειεῖς ad Acherontem plorent, Ὡσεῖ τις μακρά τετυλόμενος ἐνδοθι χεῖρας. Dion Chrysost.

Itomus p. 410 B. ἐν ταῖς χερσὶ τύλους ἔχοντά. HEMSTERH.
ead. l. 5. Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν) Ut post passim, κοσμιώ-
 τερος τὴν ἀναβολήν. BOURD.

ead. l. 11. Τὸ δ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.) Tollo distinctionem
 omnium edd. καὶ τὸ δειῶ ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον.
 quod fieri iubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμεῖν ad avun-
 culum utrumque pertinet, non item ad avum maternum,
 qui statuarius quidem, sed artis laude inferior. Illud καὶ
 μάλα, quasi novam periodum ordiri deberet, turbavit li-
 brarios. Thucyd. VIII, 1, καὶ ὥς ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ ἐποίησαν
 ταῦτα. HEMST.

ead. l. 14. Θρέψῃ γεννικῶς) Male verterunt, *generose edu-
 caberis*: hoc voluit Lucianus, *aleris firmo cibo*, unde vali-
 dos humeros laborique aptos nanciscaris; nam delicatae da-
 pes, quibus isti nutriuntur, robur corporis enervant. Γεν-
 νικὸς & γενναῖος, illud rarius, hoc frequentissimum, pari
 sunt propemodum potestate: primum saepe videas degene-
 rasse in γενικὸς, quae tamen distingui debere & ratio lin-
 guae docet, & recte monuit H. Stephanus in Thef. Hesych.
 Γεννικῶς, ἰσχυρῶς, γενναῖος: prave Suidas Γενικῶς. Lucian.
 Pseudom. § 55. Dionys. Halic. Vet. Scr. Cens. p. 124, v.
 13, γενικά καὶ μεγαλοφυῆ τῶν προσώπων ἦθη καὶ πάθη le-
 ge, γεννικά: frustra est Sylburg. *fortasse γενναῖα malet ali-
 quis pro γεννικά*: reponendum enim & p. 175, v. 4, γεννι-
 κώτερον idem remedium apud Suidam placet in Πρόκωπος,
 ubi Porto suspicanti γενναῖα Kusterus adstipulatur: hoc ta-
 men in loco Suidae si quis *μανικὸν* potius habuerit, haud
 equidem adversabor; quemadmodum in Gregor. Nazianz.
 Stel. II, p. 98, ὀφθαλμοὺς *μανικὸν* βλέπων. Non aliter apud
 Platonem scribendum est in Theaet. p. 107 E. Γεννικὸν λέ-
 γεις τὸν ἄνδρα. Phrynichum Ecl. p. 42, *γεννικώτατον μάρ-
 τυρα*, ubi Nunnesius, *nobilissimum testem*, quasi unquam ea
 virtus esset in γεννικός. Porro Atticorum est θρέψῃ pro τρα-
 φήσῃ. Plato de Rep. II, p. 600 E. VIII, p. 726 D. Liba-
 nius: πότεν δ' ἀριστεύς θρέψεται; HEMST.

ead. l. 15. τοὺς ὧμους ἔχεις καρτεροὺς) Ut in Deor. &
 Mortuor. dialog. & in Contempl. BOURD.

ead. l. 16. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἄλλοδ.) De Sophistarum pere-
 grinationibus vide Cresoll. A. G. X, 87. sed, qui ibi lau-
 datur, A. Gellius de Philosophis erraticis loquitur. SOLAN.
 Attico more pro ἀπελεύσῃ quod ne quis usurpet, cui ca-
 stigatioris filii sit cura, sedulo cavet Phrynich. p. 10. Th.

M. in Ἀπεισιν & ἰών. Plato Apol. p. 23 C. οὐκ εὖθὺς ἀφήσω αὐτὸν, οὐδὲ ἀπειμι. Utitur hoc Luciani loco Kusterus ad Aristoph. Plut. v. 70. Vide H. Stephani, qui iampridem haec copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139. HEMST.

ead. l. 17. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις) Longe alia lectio concipitur ex Mss. & Angl. Cod. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes τῆς παιδείας tuentur) οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονται σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio faciliior, haec durior. πάντες abest a Mss. BOURD. Pater adscripsit notam Bourdelotii, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgare iocum & falem Luciani, & bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut Benedictus vertit, aut, ut apertius Micyllus, sed abundantius quam Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes*? ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec iudicium Bourdelotii probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam, quae in Mss. est, durior: nam contrarium verum est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονται σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per contemptum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam Graeca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum maiorem prae se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugae denotans. Ἐπαινέσθαι ἐπὶ τινι passim in Luciano obvium. GRONOV. Recte animadvertit I. Gronovius, non posse haec aliter Latine exprimi, quam, *neque propter verba laudabunt te omnes*. Sine dubio opponuntur λόγοις ἔργοις, verba operibus. Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiamnum tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existimarim, omissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amovisset, repeteretque scriptionem, deceptus syllaba γοις, omiſſis tribus vocalis, quasi eas iam descripsisset, transiliit ad eam, quae proxime sequebatur, vocem ἔργοις. Lege ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. non propter verba, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, sed propter opera laudabunt te omnes. Eo clare respicit Eloquentia hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae exposuimus: Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἔξεργασαίῳ, τὴν μὲν τέχνην ἈΠΑΝΤΕΣ

ἘΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες sed haec confutat orationis series, & videntur esse παραδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic esse non intelligentis. De eiusmodi omissionibus egimus in Arte Critica P. III, sect. I, c. 5. CLER. Ἐπὶ λόγοις [ἄλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.) Sic edi ex coniectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobscurō sensu. Praeivit emendationi nostrae scriptura Codicis Bourdelotii, cuius notam praemisi: in Pol. tamen est οἷδε. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me infimulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, sciat in paucissimis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quidquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7, ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων. & Φιλοφ. c. 6, ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι. SOLAN. Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adscripta, postmodum ipsum Luciani contextum invaserint. Summo opere contendunt eruditissimi viri, ut inferatur, tanquam necessarium ad mentem Luciani, ἄλλ' ἐπ' ἔργοις. vulgatam lectionem, quam princeps ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Iunt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito iuvare debet: *me si praetuleris*, inquit, *non peregrinare procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adversariae meae laudes sunt καὶ φληναφοί) cuncti te laudabunt.* In his quid iure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simulatque assutum fuerit ἄλλ' ἐπὶ ἔργοις. Ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις exstat in Lexiph. c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram ed. A. W. patrocinator huic lectioni I. Gronovius: ego nihil aliud dicam, nisi me non assentiri. HEMST.

Pag. 9. l. 1. Μὴ μυσσυχθῆς) In Flor. Cod. μυσσυχθῆς, male. hanc vocem alibi interpretatus sum. BOURD.

ead. l. 2. Τοῦ σώματος τὸ εὐτ.) Immo vero σχήματος, vestis ornatus: nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo, *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium.* CLER. Subscribo I. Clerico: quemadmodum iungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πναρὸν, eodem modo paulo ante σχῆμα & ἀναβολή.

tum c. 13, quod emendationi probandae solum sufficit, *χιτώνιον πιναρὸν καὶ σχῆμα δουλοπρεπές*: quod quid aliud est, quam τοῦ σχήματος τὸ εὐτελές; contra *σχῆμα εὐπρεπές* viri literis expoliti, eodem §. vid. Tim. § 54. Σχῆμα vero corporis habitus: qui, si liberalis, ingenium bene natum prodit; si vilis & indecorus, turpe atque abiectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obesi corporis, quod simili vitio debet, mole liberabo. Diogen. L. V, 86, οὗτος ἐσθῆτί τε μαλακῇ ἐχρῆτο, καὶ ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα. Interpr. iumentique fuit corpore: ut apud Aelian. V. H. XIII, 1, p. 787, τὸ ὑπέρογκον τοῦ σώματος commemoratur: at tu lege potius, τὸ σχῆμα, specie corporis erat magnifica, & quasi ad pompam composita: quocirca non Ποντικὸν, unde domo erat, sed Πομπικὸν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud Diogenem, opinionem nostram firmat: πρᾶός τε ἦν τὸ βάδισμα καὶ σεμνός. iunguntur saepe σχῆμα & βάδισμα. Xenoph. Socr. Ap. p. 411, v. 21, Aristoph. Vesp. v. 1165, Diogen. L. VII, 22. HEMST.

ibid. τὸ εὐτελές) *Vilitatem*. Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cetera huius concionatricis habes in Pifcat. BOURD.

ead. l. 3. Φειδίας ἔδειξε τὸν Δία) Olympicum, ut patet postea, & apud Iul. Imper. in epist. BOURD. Vidi, qui daret, fecit Iovem, allato pari verborum ἀποδεικνύναι & ἀποφαίνειν usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: tantam simulacro dignitatem addidit, ut Iovem ipsum mortalibus ostendisse videretur. Δεικνύναι pictorum est, fictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. Noster in Imag. § 7: τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὃ Ἀπελλῆς δειξάτω κατὰ τὴν Παγκάστην. Pifcat. § 38: ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας: vide locum. Eadem mens Senecae Contr. V, 36, p. 387: Non vidit Phidias Iovem &c. dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit: ἔδειξε. Simillimum illud Plotini Enn. V libr. VIII, p. 542 E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. ἔπειτα (1. ἐπλασεν) ὃ Φειδίας τὸν Δία πρὸς οὐδὲν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur ὡς) οἷος ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ὁμμάτων ἐβέλτοι φανῆται. vide Damasc. apud Suid. in Ἰάκωβος ἱατρός. Liv. XLV, c. 28: Olympiae & alia quidem spectanda visa, & Iovem velut praesentem intuens motus animo est: in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quan-

to ieiunius, idque minime mirandum est, Valer. Max. III, 7 ext. § 4, *vultum Iovis propemodum ex ipso coelo petitum eboreis lineamentis amplexus*. Sed cogitate Quintilian. I. O. XII, c. 10, p. 1087: *cuius pulchritudo adiecisse aliquid etiam receptae religioni videtur; adeo maiestas operis Deum aequavit*. Cuius laudis amplissimum sane praeconium cumulasse videri potest Propert. III, 7, v. 15: *Phidias signo se Iuppiter ornat eburno*, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra noster illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. § 11: qui in templum ingrediuntur, non iam Indicum ebur amplius se videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετακτισμένον. Porro notum est, quos Homeri versus, ut dignam Iove maiestatem repraesentaret, animo secutus fuisse Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας ἢ μόνος ἰδὼν, ἢ μόνος δειξας Strab. VIII, p. 543. operae pretium erit Apollonii disputationem in Philostrato contulisse de V. A. T. VI, p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter Schol. Homer. ad Od. Δ, 612, Phidiam κατακλεῖσαι εἰς τὸν Δία τὸ πᾶν τῆς αὐτοῦ τέχνης. De Polycleto Maxim. Tyr. XXVI, p. 266: Iuno, οἶαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε λευκώλερον &c. credas ipsi fuisse in mente Parmenionis Epigramma Anthol. IV, c. 12, Ep. 65. Eodem, qui Luciano memorantur, artifices coniunxit etiam Dionys. Halic. περὶ Θουκ. χαρ. p. 224. Iuven. VIII, 102. de quibus vide Fr. Iunium in Catal. HEMST.

ead. l. 4. Τὸν Δία) *Iovem Olympium*. BROD. Iovis Olympici statuam, quae inter VII orbis miracula habita est. de qua videndus Pausan. El. I, p. 156. Noster Συγγ. c. 27. Ὑπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. Clem. Alex. p. 19 B. τὸν μὲν οὖν Ὀλυμπιάσι Δία, καὶ τὴν Ἀθήνησιν Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατασκευάσαι Φειδίαν, παντὶ πον σαφές. SOLAN.

ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν) De qua nos in Epigrammata Graeca. BROD. Sc. *Argivam*. patet apud Plin. de horum duorum operibus. Auctor libri de mundo, Cic. Tuscul. I, Plinius cap. 8, lib. 34, Val. Max. cap. 15, lib. 8. BOURDELOTIUS. Bourdelotius, *Argivam Iunonem*. Basilius de Leg. Gr. libr. Grot. ed. 107 B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐθαυμάσθη) Mss. ἑθαυμαστῶθη. BOURD.

ead. l. 6. Μετὰ τῶν θεῶν) Pictores inter Deos referuntur apud Ciceronem Tusculan. I. FAYUS. Vid. Ep. cap. 16. de

phrasi ipsa vid. Iamblich. n. 30, & Porphyr. n. 20. SOLAN.
ead. l. 10. Πλείονα διαπταίονσα) Hunc locum imitatus est
 Iulian. Imp. οὐ προσπταίων, οὐ διςσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος
 ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροΐσαι σὺν χρόνῳ. BOURD.

ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν) Hic quoque ad-
 scripsit pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior,
 etsi aliud videatur Bourdelotio: mutetur modo distinctio sic,
 καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, in quacunque ser-
 monis parte barbarizans. Nihil est pleraque dicere. GRONOV.

ead. l. 11. Πάμπολλα) Angl. & Mss. πάντοθεν. Sed πάμ-
 πολλα Lucianicum est: atque ipsa hac dictione passim utitur.
 BOURD. Πάντοθεν praeter Mss. Bourdelotii & A. P. L. & ed.
 Iunt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. SOLAN. Fer-
 ri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, plurima barbare locuta,
 exemplisque pluribus affirmari: sed mos fuit gerendus ple-
 risque libris, cum quibus iudicium eruditorum hominum
 consentit. πάντοθεν in Nigr. § 19, 31 &c. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὁ τὰ) Ita V. prave fuerat editum ὅτι.
 SOLAN.

Pag. 10. l. 1. Εἰς τέλος) Recte ibi Latinus interpres εἰς
 τέλος, ad plenum. Virg. lib. 2 Georg. Huc ager ille malus,
 dulcesque a fontibus undae Ad plenum calcantur. BOURD. Ad
 plenum. Virgil. II Georg. 244: sic διὰ τέλους. Euripid. Ἡρ.
 μ. Οἱ τ' εὐτυχεῖντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς. SOLAN.

ead. l. 2. Αὐτὴ) Pro αὐτὴ mutato spiritu & accentu legerim
 αὐτῇ. id namque δεικτικώτερον. Etenim quanta sis consecuturus
 bona, statuarius facilius, illa (Ἑρμογλυφικὴ) ante me exposuit.
 Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν νῆσος αὐ-
 τῇ ἀνώμοτος ἐστὶ vulgo αὐτὴ legitur: quod cum ipsa notet,
 non convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu
 clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. § 13:
 Τώμυρις ἐκείνη ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύ-
 ρου αὐτῇ, εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Revivisc.
 § 16: Τίνες δὲ εἰσι; . . . ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὐτῇ, σωφρο-
 σῆνη δὲ ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὐτῇ. At male iterum in
 Prometh. Δὸς καὶ τὴν ἑτέραν (χεῖρα) κατειλήφθω εὖ μάλα
 καὶ αὐτῇ sed scribendum αὐτῇ quod perspicuum est. Pro
 αὐτῇ apud Aeschylum in hoc Prometheo v. 61 legitur ἥδε
 nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset,
 ait Κράτος, Καὶ τήνδε (ὠλένην) νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς. IENS.
 Iensius αὐτῇ. Et in hac quidem voce, ut recte observat,
 faepissime peccatur. SOLAN.

ead. l. 3. τῷ σώματι πονῶν) Sallustiana phrasi, inquit I. Fr. Gronovius Obsf. II, 7, p. 260: *opifices agrestesque omnes, quorum res fideisque in manibus sitae erant.* Hunc Luciani locum descripsit totum & interpretatus est Herald. An. in Salmasii Obsf. ad I. A. & R. II, c. 22, § 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad Martial. I, Ep. 10, formulam loquendi ταπεινὸς τὴν γνώμην obiter illustrat. HEMST.

ead. l. 6. τὴν πρόσδον) Alii Codices, τὴν πρόσδον. BROD. Ἐντημὶς τὴν πρόσδον legit Micyllus, non πρόσδον. COGN. Ἐντημὶς scriptum typorum errore pro εὐτελής: repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata Bourdelotii festinatio. HEMST. τὴν πρόσδον recte in omnibus & Mss. & impressis. Iacob. Micyll. nihilominus vult legi ἐντημὶς τὴν πρόσδον. BOURD. Recte Fr. & S. πρόσδον. Reliquae πρόσδον, quod omnino repudiavimus. SOLAN. Non video, quid inter ὀλίγα καὶ ἀγεννή λαμβάνων, & εὐτελής τὴν πρόσδον interfit, nec Lucianum credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumpere; quam ob causam ex primis edd. revocare placuit πρόσδον, cuius locutionis vim & ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. Heraldus vertit: *vilis in hominum congressu, denique cuius amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri labore;* utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me iudice, I. Fr. Gronovius, *amicis advocatus*, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit. eadem H. Stephano adversatur Thef. T. I, p. 1013 scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adiudicandum sua sententia amicis quod petunt.* HEMST.

ibid. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος) Micyllus, neque amicis expetibilis. Benedictus, nec amicis in foro auxiliaris, rectius. Rectissime adscripsit pater amicis advocatus. GRON.

ead. l. 8. Ἐκ τοῦ π. δ. εἰς) Unus e vulgi saepe. BROD.

ead. l. 10. Λαγὼ β. ζ.) Erasmus in Proverb. Leporis vita. BROD. Demosth. περὶ στεφ. λαγὼ βίον ἔξης, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγέσσειν προσδοκῶν. Paroem. λαγὼ βίον ζῆν λέγονται οἱ ἐν συνεχεῖ φόβῳ καθιστάμενοι καὶ ἀκηδίαζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγῶν δειλότερος. de quo Lucianus Pisc. & saepe alibi. D. Anast. in Epist. de huius animalis metu. Arist. c. 1 lib. 1 hist. anim. & in Physiogn. Varr. Horat. Oppian. Aelian. Apul. Iul. Poll. Sidon. Neque ineleganter Q. Cornificius poeta apud Eusebium in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores*. Horum pro-

verborum origo est, quam profert Herod. in Thal. ὅτι δ' λαγῶς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὄρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud Aufon.

*At lepus, In me omnis terræ pelagique ruina est,
Forſitan & coeli, ſi canis aſtra tenet.* BOURD.

Demosth. περὶ Στεφ. 191 C. λαγῶ βίον ἐξῆς, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγῆσσεσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῷ συνήδεις ἀδικοῦντι. SOLAN. Demosthenis locus de Cor. p. 516 D. Erasmus non fugit in *Leporis vita*: manifesto Galenus imitatur περὶ τοῦ Προγ. ubi, quæ genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲν ἀπολογούμενον, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα λαγῶ βίον ζῆν, αἰεὶ τρέμοντα καὶ τι πείσεσθαι προσδοκῶντα. Liban. Ep. LXXVIII, p. 251: καταφρονοῦντα μὲν τῶν πολλὰ κεκτημένων, λαγῶ δὲ βίον ζώντων. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus & virtute ab alieno nutu pendent tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans illud, τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. Ab animalium moribus istius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαράδριον τίνα βίον διαζῆν. Plat. in Gorg. λάρου βίον ζῆν Aelian. Ep. 18. sic σκώληκος βίος. Adde Pallad. de V. Ioh. Chrysost. p. 216. HEMST.

ead. l. 11. Ἑρμαῖον) Mercuriale Horat. Sat. II, 3. VORST. Phaedr. F. 87. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ ἔστι δὲ) Eleganter haec Plutarch. in Pericle statim ab initio. BOURD. Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἔσται, non ἐστὶ. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit Noster in Herodoto c. 2: ἥδη δὲν ἄπαντες αὐτὸν ἠδεσαν, πολλὸν μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἑραδότην ὀνόματος. In Demonacte c. 10: καὶ διὰ τοῦτο φίλος ἦν ἅπασιν, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν, τίνα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζε. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπίσδη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος καὶ ἡ Σεμέλη διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός: senius requirit διαφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre supersedeo. Achilles apud Homer. Iliad. A, 163: Οὐ μὲν σοὶ ποτὲ ἴσον ἔχω γέρας, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πτολιόθρον· debuit ἔξω. IENS. Consentit Plutarch. V. Pericl. p. 153 A. οὐδεὶς εὐφυνὴ νέος ἢ τὸν ἐν Πί-

ση δεασάμενος Δία γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἡ-
ραν τὴν ἐν Ἀργεῖ, Πολύκλειτος: quae sequuntur, an Lucia-
num item habitura sint adstipulatorem, haud scio: οὐδ' Ἀ-
νακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχίλοχος ἡσθεῖς αὐτὸν τοῖς ποιήμασι.
HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ὁ λαγῶς) In Galei Collectaneis
quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis &
multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indi-
ciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca,
velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio
erat verustis Scholiis inferere, in Annotationibus contextui
Luciano subieci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed
Graece tamen scriptum: quae causa est, cur sedes mutare
non iusserim. Philostrati locum quaerat, cui lubet: ego in
Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore
quidquam me legisse non commemini. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. τὸ ἀπροσδόκητον) Haec totidem verbis
leguntur in Suida & Etymologo: apud quem illud etiam,
quod Vorstius adscripsit. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Οἷός γὰρ ἂν ᾦς) Summus quantum voles sta-
tuarius. BROD.

ibid. Βάνανσος) Sedentarius Plauto in Aul. III, 5, 39. FAY.

ibid. Χειρῶναξ) Χειρῶν ἀναξ, μόναις ταῖς χερσὶ δεσπό-
ζων. Aliter Helych. BOURD.

ead. l. 5. Ἀπαγγέλλουσα) Aliud exemplar, ἀπαγγεῶ
& ἀποφανῶ. BROD. Mff. & Angl. ἀπαγγεῶ. Id Cod. pro
ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. BOURD.

ead. l. 7. τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. &c.) Videntur hic interpre-
tes mentem Luciani parum intellexisse, quando verterunt,
animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris orna-
mentis exornabo. Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος
significare partem praecipuam, neque etiam, animum esse par-
tem hominis praecipuam: sed existimamus, illud hic loci
ab auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ
σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad animum, sed ad
commodum, quod hic proponit: ita quidem, Deinde (id quod
tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque prae-
claris ornamentis exornabo. VITRINGA. Aberrant quidem in-
terpretes ab hac lectione, ut animadvertit Hor. Vitringa;
cuius explicationi videtur auctor accedere Budaeus C. L. G.
p. 43; non tamen a Luciani mente: pollicetur enim Erudi-
tio, se animum, quae pars eius sit longe praestantissima;

omnibus virtutis ornamentis condecoraturam; quod utique multo conducibilis foret, quam si solum corpus ad vilis artificii labores instrueretur. Scribendum igitur ὅπερ σοῦ κυριώτατον, Platonica loquendi formula: huius enim scholae philosophi Pythagoram secuti docebant, τὸ κυριώτατον καὶ ἡγεμονικώτατον ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχὴν, quae propterea excoli debeat imprimis & ornari. Noster in περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. § 19, τὸ κυριώτατον τὴν ψυχὴν τὴν ἑαυτοῦ. Mox σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία: ita iunxit Paulus ad Tit. II, 12, σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum L. Bos ad eum locum. HEMST.

ead. l. 11. Ἀκῆρατος κόσμος) Sic passim alibi. sic Iulian. in Epist. dixit ἀκῆρατον χρυσὸν defaecatum, ἀκῆράσιον, ἀκέραιον, ἀφθορον, ἀφθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἄγνόν. BOURD.

ead. l. 12. Γενέσθαι δέον) Suspectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τιμ. c. 28, τῷ N. τὸ δέον παραινήσεως ἀν. In plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν. Demostheni familiaris dictio, ut 179 A. τὰ δέοντα πρᾶξαι Thucyd. I, 70 C. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ δέοντα πρ.) Nihil est in sensu, quod magnopere reprehendas: & quae fieri expediant, tecum prospicies: scilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura sollerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc signo describit Arrian. VII, c. 28: ξυριδεῖν δὲ τὸ δέον ἐπὶ ἐν ἀφανεῖ ὃν δεινότητος apud Liban. T. I, p. 804 B. πλεῖστον ἀφελστώτων τοῦ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua nūn γενέσθαι δέον & τὰ δέοντα: quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus isto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero sibi succedunt, οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo simul non parum iuvatur τὸ πρόβλεπαι. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τὰ τε ὄντα καὶ τὰ ἐσόμενα Liban. Or. XXXI, p. 644 D. & Empedocles apud Apul. de Mundo: Πάνθ' ὅσα ἦν, ὅσα τ' ἐστὶν, ἰδ' ὅσα τε ἔσται ὀπίσσω. quorum scientia primum divinae naturae tribuitur, pervidentur πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, ut Hippocrates ait de Carn. in initio, Orac. apud Diogen. L. I, 33, Xenoph. Symp. p. 517, v. 42. deinde Apollini — per me quod eritque fuitque Estque patet: Ovid. Met. I. & Musis ab Hesiod. Theog. v. 38. iidemque verbis vatibus ab Homer. Il. A, 70. sed saepius viris etiam prudentibus atque eru-

diris: de Themistocle Thucyd. l. c. 138, τῶν μελλόντων ἐπιπλεῖστον τοῦ γενησομένου ἀριστος εἰκαστής· μοχ: τό, τε ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεῖ ἐτι προεώρα μάλιστα· quod Arrianus, cum Alexandrum describeret, aemulatus est: de eodem propius ad Lucianum Aristides T. III, p. 321 A. καὶ μὴν τῷ μὲν εὐρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδαμοῦ τῶν πραγμάτων ψευδῆναι, ἀλλ' ἄμεινον τῶν μαντέων τὸ μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἠνέγκατο· ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae Luciani scripturae patrocinium petat. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ τοῦ δεινός) *Hic huius filius hominis infimae ac tenuis fortis.* BROD.

ibid. Ὁ βουλευσ. τι) Litera detrita est: lege ὁ βουλευσάμενος ἐτι, quod sententiam multum ornat: *Tu, qui adhuc deliberas, neque utram sectari velis decrevistī*: haec enim auditor tantum Lucianus. Ὁ τοῦ δεινός, filius hominis ignoti, nulla re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμεῖν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι ὑπὲρ τοῦ Πτ. § 16. quod si scriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem: *inter optimos celebratus*: paulo post, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. Toxaris τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων in Scyth. § 4. HEMST.

Pag. 12. l. 5. Λαμπρὰν) Vid. Oñ. Ferrar. P. II de R. V. lib. IV, c. 13. HEMST.

ead. l. 8. τὰ γνωρίσματα) *Dixerunt viri clariss. hac de re, dico ad Heliod.* BOURD.

ead. l. 9. Τὸν πλησίον) *Prope adstantem.* BROD.

ibid. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ) Arrian. Epict. c. 1 lib. 3. Viri clariss. Theod. Marcil. Des. Herald. δακτυλοδεικτεῖσθαι. BOURD. Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur, atque eo pervenire, ut digito non infami sed indice tanquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex, in honorem & infamiam. in honorem legas apud Horatium Carm. l. 4, Od. 3:

Totum muneris hoc tui est,

Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius iunior lib. vi Epist. 6: *solebat tamen vixdum adolescentulo mihi pater eius cum magna laude monstrari.* Et lib. ix epist. 13: *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc?* in ignominiam vero apud Ovidium. lib. III Amor. Eleg. 6: *Quid moror? en digiti designor adultera vulgi.* ALMELOVEEN. Pers. Sat. I: *Pulchrum est digito monstrari, & dicier, hic est.* Horat. IV, 5. SOLAN.

ibid. Οὗτος ἐκεῖνος) Hic ille est Lucianus, insignis orator: Persius: *At pulchrum digito monstrari, & dicier, hic est.* BROD. Digito monstrari, & dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei:* & ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης & quod de Telamone memoratur, ob cuius os, ait Cicero, Graii ora obvertebant sua: & Persius Sat. I: *At pulchrum est digito monstrari, & dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit.* Lucian. in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. COGN. Sic in Harmonid. & alibi. BOURD.

ead. l. 10. *Ἀν δέ τι &c.) Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. Spanhem. de U. & P. N. pag. 708. SOLAN.

ead. l. 11. Καταλαμβάνη) In malam partem usurpant Graeci de periculis & casibus, qui inopinati repentino impetu superveniunt: in Thucydide satis frequens, apud quem ideo legendum est IV, 31, εἰ καταλαμβάνοι ἀναχωρήσεις βίαιοτέρα, non βεβαιοτέρα, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. Demosth. in Aristog. p. 846 B. ὅταν τις κίνδυνος τηλικούτος καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν, Pifistr. vel qui nomen eius mentitur, apud Diogen. L. I, 53, ἦν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ. Dion Chryf. p. 47 B. 530 D. ἂν μὴ τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ. Galen. περὶ τοῦ Προγ. αὐτὴ μὲν οὖν κοινὴ τῶν τεχνῶν ἀπασῶν δυστυχία κατεῖληφε τὸν νῦν βίον, oppressit aetatem nostram & corripuit. Vid. Aelian. V. H. II, 4. Julian. Or. I, p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interp. non monuissent. HEMST.

ead. l. 13. Κεχρηότες) Ut in Nigr. Timo. Charont. & passim. BOURD.

ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε) Mss. θαυμάζονται σε τῆς δυνάμεως. Impressa lectione alibi saepe utitur. BOURD.

ead. l. 15. Ἀθάνατοι) In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam sibi Lucianus, non vanus augur, promittit. Eleganter Diodor. Sic. sub initium libri primi scribit, principes viros inflammari τῷ διὰ τῆς δόξης ἀθανασισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τῆς ἱστορίας ἀπαθανατίζουσιν. isti loci paraphrasin paene dedit Agath. in Prooem. Vid. eundem Diodorum XV, p. 458 B. HEMST.

Pag. 13. l. 1. Τοῖς παιδευομένοις) Πεπαιδευμένοις, ἀμφο-
λογίας vitandae causa. MARCIL.

ead. l. 2. Τὸν Δημοσθέν.) Aphthonius in Chria: Τὸν Δημο-
σθένους ὕρα μοι βίαν, παντὸς μὲν ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτο-
ρος γεγονότα δὲ παντὸς εὐκλέεστερον. COGN.

ibid. Τίνας υἱὸν ὄντα.) Μαχαιροποιού δηλονότι, quod tamen
falsum esse docui. BROD. Demosthenis patrem, si de patre
haec intelligas, nimis deprimit: Plutarchus enim ex Theo-
pompo (qui, ut ex Suida constat, Demosthenis aequalis)
longe aliter de eo in eius vita. Δημοσθένης, inquit, ὁ πα-
τὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς
ἱστορεῖ Θεόπομπος· ἐπεκαλεῖτο δὲ μαχαιροποιὸς, ἐργαστήριον
ἔχων μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad
matrem respicit Lucianus, de qua statim addit Plutarchus:
ἀ δ' Αἰσχίνης ὁ Ῥήτωρ εἰρηκε περὶ τῆς μητρὸς, ὡς ἐκ Γύλα-
νός τινος ἐπ' αἰτία προδοσίας φυγόντος ἐξ ἀστεος ἐγεγόνει,
καὶ βαρβάρου γυναικὸς, οὐκ ἔχοντες εἰπεῖν εἰτ' ἀληθῶς εἰρη-
κεν, εἴτε βλασφημῶν καὶ καταφευδόμενος. Certe Valerius
Maximus, ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis
fuerit, tradidit III, 4. SOLAN. I. Brodaeus significat Miscell.
IV, c. 26, ubi de Demosthene pluribus exponit: vide por-
ro Andr. Schottum in Vit. Demosth. ad A. I. HEMST.

ead. l. 3. Τὸν Αἰσχίνην) Plin. Diog. Laërt. Auctor vitae
Aeschinis. BOURD.

ibid. "Ὁς τυμπανιστρίας) Τοὺς διάσους μετὰ τυμπάνου τε-
λούσης. Hoc Demosthen. περὶ Στεφ. Aeschini improperat.
BROD. Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant,
un tambour de Basque; hoc est, exiguum, & quod saltantes
manibus pulsabant. Figuram eius cernere licet in elegantis-
sima gemma, quae exprimitur in Opusculis I. Scaligeri p.
575, & quam II. Casaubonus de Sat. Poës. I, p. 67, reprae-
sentavit. Eiusmodi autem mulieres, ut & tibicinae ac fidici-
nae, servae erant aut libertae, & pleraeque omnes meretri-
ces. Quae optime omnium tympanum pulsabant, Syrae
erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide
quae notavimus ad Genes. XXXI, 27. Nomen matri Aeschi-
nis erat *Glaucothea*, ut testatur Plutarchus in eius vita. Ca-
vendum, ne hunc Aeschinem, Demostheni parem, Atro-
meti filium, misceamus cum Socratico Aeschine, Charini
filio, cuius vitam scripsit Diogenes Laërtius: quod moneo,
quia eum errorem erravit I. Bourdelotius in Notis ad hunc
Luciani libellum. Quin & amicus noster H. Wetstenius,

in pulcherrima editione Diogenis Laërtii, vitae Socratici Aeschini praefixit imaginem oratoris Aeschini e marmore ducis Etruriae. CLER. Suidas Leucotheam pro Glaucethea vocat, (vid. Plutarch. 1543.) sed pro *τυμπανιστρία* is *τελέστριαν* dicit. Vid. Demosthen. pro Cor. 170 B. C. & 194, unde Noster habet, ubi Glaucetheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus Aelian. V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, Menag. ad Diogen. L. II, 64, & Philostr. p. 506 cum Notis. SOLAN.

ead. l. 4. 'ἄλλ' ὅπως) Legendum ὅμως. BROD. Ex P. & ed. I. restituimus pro aliarum ὅμως, quod frigidius visum. Philostr. p. 507: τῶν δ' ἐς Φίλιππον ὁρῶντων ὁ Κ. Αἰσχίνης. SOLAN. Retinui ὅμως. Sensus est: Vides Aeschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret & coleret. ὅπως locum tueri poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρᾷς τὸν Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. *vides, quantopere Aeschinem illum observaverit Philippus.* Ad marginem ed. A. W. notatum erat ὅς pro ὅπως frustra. De Aeschini matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. *τυμπανιστρίαν* vocat Lucianus post Demosthenem, quod A. Schottum non praeteriit in Vit. Demosth. neque aliter Tzetz. ad Hesiod. p. 2, ὁ τῆς τυμπανιστρίας Αἰσχίνης quae satis refellunt errorem Olearii ad Philostr. de V. S. I, 18, vice *τυμπανιστρίας* in Oratorum principe *τελέστριαν* potius legendum esse coniectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae *τυμπανιστρία* diceretur, ignorabat. HEMST.

ibid. Δι' ἐμὲ) Διὰ τὴν ῥητορικὴν καὶ παιδείαν. BROD.

ead. l. 5. Σωκράτης) Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servisse & sculpsisse lapides dicitur. Asserunt quidam, Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde & Timon illum in Sillis, Laërtio teste, sculptorem lapidum dixerit. COGN. Serius, quam Noster, statuariae valedixisse Socrates videtur, cuius opus fuisse aiunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. Diog. Laërt. 37 F. Aristoph. Schol. Neq. V. Paus. Att. IX, p. m. 87, Plin. XXXVI, 5, & Aul. Gellius IV, 919. SOLAN. Phaeareta (perperam Phanerete apud Cassiodor. ad Psalm. 72.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta, Socratem, deinde Chaeredemo Patrocle

peperit. Plato Euthyd. p. 207. uterque statuariam artem didicerunt : de Socrate res certa est ; vide Fr. Iunii Catal. Artif. & Menag. ad Diogen. L. II, 19. Dion Chrysost. p. 558 D. Socrates ἐμάνθανε λιθοξόος τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum : Plin. H. N. XXXVII, 8, scribit Ol. XCV inter alios floruisse Patrocleum ; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor : alius est sine controversia Patrocles, cuius Pausan. meminit VI, p. 457. Ceterum quare λιθοξόοι differant & ἑρμογλύφοι, quoniam viri docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἑρμᾶς sculpsit, cuiusmodi rudioris opificio confectae ab Atheniensibus, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χεῖρους τῶν ἑρμογλύφων καὶ ἐπιδιφρίων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον &c. Iamblich. de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, ἐκ παντὸς ξύλου Ἑρμῆν οὐ γίνεσθαι, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiorē significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit : hinc ἑρμογλυφεῖα, statuariorum officinae in Plat. Conv. p. 1202 A. quem locum Iulianus expressit Or. VI, p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint : id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεσθέντες λίθοι Liban. Decl. XIV, p. 418 D. nec dubitandi locum relinquit Noster, quando pro λιθοξόῳ ponit λίθων ἐργάτην καὶ ξυναρμοστήν. ideoque Proclus Diad. III, p. 250, eodem ordine numerat, quo ναυπηγὸς, τέκτων, ξυλοσχιστὴς &c. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire : nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret ; quod in avunculo Luciani clarum est : idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat : οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδην ἀπαίκαζον, teste Clem. Protr. p. 35 D. Socratis pater Diogeni L. λιθουργός, Dion Chrys. & Maximo Tyrio λιθοξόος, ἑρμογλύφος Theoni Progymn. c. 8, p. 105. Socrates ipse λιθοξόος Timoni Phliaio : sed egregius inprimis Cyrilli locus contra Iulian. VI, p. 207, 208, &c, quem testem producit, Porphyrii ; ubi nunc λιθουργός, mox ἑρμογλύφος, tum

δημιουργός uterque appellatur, diciturque Socrates εἰργάζεσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθοτομικὴν, &c., πατρῷα τέχνη χρῆσθαι τῇ λατυπικῇ. Iam vero qui proprie λιθουργοί, quae λιθουργική, optime docet Suidas, vel is potius, quem descripsit in V. Manetho vocat Λαοτόμους τε πέτρης σκληρώδους IV, 335. sic enim ibi legendum: &c. tamen Phidias apud Aristot. Hθ. N. VI, c. 7, tantus artifex λιθουργός σοφός, ubi Paraphrastes Andronicus addere non dubitavit, ὅτι ἄριστος ἔστι τὴν λιθουργικὴν. Moeris annotat, λιθουργούς Thucydidem dixisse, (locus est IV, 69.) Antiphontem λιθοκόπους: recte igitur Hefych. λιθουργός, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est Plutarchi locus pro Nobil. p. 217: Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μαιῖας καὶ ἑρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τῆς Σαρδαναπάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo iure Thomas Mag. probans ἑρμογλύφος &c. ἑρμογλυφεὺς, λιθοξόον reiciat. HEMST.

ibid. (Τὸν τῇ ἑρμ.) Laërtius in Socrate: Δούρις δὲ καὶ δουλεύσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. Valerius non Socratem, sed eius patrem Sophroniscum, marmorarium fuisse perhibet. BROD.

ead. l. 17. Ἀνακύπτων) Cod. Angl. ἀνανήφων. BOURD. P. Fl. & I. ἀνανήφων. Utrum utri praeferat, ex Mss. definiendum est; utrumque enim aptum. SOLAN. Ἀνανήφειν ponitur de iis, qui ad sanam &c. sobriam mentem redeunt: quae potestas cum aliena sit a Luciani mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, cur scriptorum Codd. primarumque edd. auctoritate moveamur. Ἀνακύπτειν contra *emergere & recto capite sese erigere*, quod animi generosioris est, indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant ταπεινός, ac cetera, quae praecedunt. Plato in Phaedr. p. 1223 E. ψυχὴ ὑπεριδούσα ἃ νῦν εἶναι φασὲν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν plura dabit Budaeus C. L. G. pag. 71. Idem &c. ἀνανεύειν Dioni Chrys. Or. IV, pag. 71. Isidor. Pelus. I. Ep. 275. quod eleganter I. Potter. ad Clem. Protr. p. 49, n. 4, restituit Origeni contra Cels. p. 334. opponitur τῷ κάτω γενευκέναι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit Noster, *obstirpo capite ac demisso operi intentum esse*. Ad mentem &c. animi sensus utraque transferri solent. Tatian. ad Graec. § 22 & 26, p. 61, locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν παρατρέπτουσι κάτω γενευκνίας, ὥπως μεταρσιούσθαι ἐξαδυνατῶσι. Hierocl. in A. C. p. 208. Noster in περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. ζητεύσεις κά-

τω νενευκώς. Platonem confer de Rep. IX, p. 738 A. Adhibuit ea verba Lucianus hoc in loco, quae utramque vim propriam & translata venuste contineant. Porro his usus est Herald. de Rer. Iudic. Auſt. I, p. 65. HEMST.

Pag. 14. l. 2. Τὰ μὲν ἔργα) Sic Socrates apud Diogen. Laërt. II, 33: ἔλεγέ τε θαυμάζειν τῶν τὰς λίθους εἰκόνας κατασκευαζομένων, τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιότατος ἔσται αὐτῶν δ' ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι. Clem. Alex. p. 24: Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδρίας ὅτι μάλιστα ὠραιότατος τεκταίνηται, προσκαρτερεῖτε, ὅπως δὲ αὐτοὶ μὴ ὅμοιοι δι' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδρίασιν ἀποτελεσθῇτε, οὐ φροντίζετε. SOLAN.

ead. l. 9. Ἡ σκυτάλη) *Flagra, verbera.* BROD.

ead. l. 10. Ἐνετρίψατο) Quis? an ἡ Ἑρμογλυφική; si vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non infcite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi posset: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ δαίμων οὐκ ἐλίγας &c. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπολειφθεῖσα) *Fl. & l. ἀποληφθεῖσα.* SOLAN.

ead. l. 12. Ἐνέπριε) Docta manus ad marginem ed. A. 1. συνέπριε' priscam lectionem mutari nihil est opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vide Suid. in Ἐμπρίσαντες & Κατατείνας ἐρῶ' quemadmodum συμβρύκειν vel συμβρύξαι τοὺς ὀδόντας Iambl. de V. P. S. 194, & ἐμβρύξαι. Διαπρίειν alibi Noster habet, & πρίεσθαι τοὺς ὀδόντας D. M. XII. HEMST.

ead. l. 15. Θαυμαστοίτοι γὰρ ὄνειροι) Dixi ad illud Petron. c. 104 — *Somnia quae mentes ludunt.* BOURD.

ead. l. 16. Τῆς δὲ τῆς) Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. SOLAN.

Pag. 15. l. 1. Καὶ ἐλθεῖ ἡ δὴ) Multum abest, ut damnem. Noster de Sacrif. § 8, φέρε δὲ ἡ δὴ. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθεῖ δὴ, quod in istis adhortandi formulis, ἄγε δὴ, ἴθι δὴ, δεῦρο δὴ, fere perpetuum ab Aristophane, Luciano, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem Sylburgium movit, Graecae linguae scientissimum, ut in Dionysio Hal. A. R. VI, p. 391, pro ἄπιτε ἡ δὴ rectius putaret ἄπιτε δὴ. Vid. Thom. in Φέρε. Ἐπιβαίνειν τοῦ ὀχμήματος ex hoc loco profert Scheffer. de R. V. I, p. 232, praetermittens proximum illud ἀνέρχεσθαι, quod multo rarius occurrit. HEMST.

ead. l. 3. Πηγάσφ ε.) E nummis exhibet Spanhemius in exi.

mio de U. & P. Num. opere p. 272 ed. postremae, & Gryphas intelligit. SOLAN.

ibid. Ὅπως ἴδης) Mss. & Angl. εἶδης toleranda lectio, aliter tamen ceterae edd. atque aliter legit Interp. BOURD.

ead. l. 7. Ἄ. π. τὰς ἐσπερίας πόλεις) Corrige, τὰς τῆς ἐσπερίας πόλεις. BROD. Ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις) Angl. πρὸς τὰς ἐσπερίας πόλεις. Mss. πρὸς ἐσπερίας. BOURD. Ex iis, quae apponit Bourdelotius, non potest esse dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰ ἐσπερία πόλεις, &c. GRON. Gronovii coniectura non improbabilis. Hesych. Ἐσπερία, δυτικά μέρη quod Berkellius observavit ad Stephan. in Ἐσπερία. Saepe Philostr. de V. A. T. IV, c. 47, ἐσπερία τῆς γῆς V, p. 219. Idem tamen VII, p. 282, τὴν Κελτῶν ἐσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio constat, cur vulgata lectio videretur mutanda. HEMST.

ead. l. 8. Ὁ Τριπτόλεμος) Cum Triptolemo, sationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utilissima diffeminant, comparari solent. Pactus ad Artaxerx. inter Epist. Hipp. II. Hippocrates διασπείρων πανταχόθεν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. Athen. V, p. 203 C. Huic Paulus Christianae religionis confitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: consideratius in re sacra fabuloso nomine abstinere voluit Isidor. Pelus. III, Ep. 176, ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπόπτερος γεωργός, πᾶσαν σχεδὸν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀνηκούοις ἐνσπείρων τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud Ovid. Tr. III, 8. neque aliter Amm. Marcellin. XXII, 2: *Utque solet fama novitates augere, properabat exinde sublimior Iulianus, ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poëtae sibi currus vindicant, quibus vel sublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant. Pindarus illo, quo solet, spiritu: Οἱ πάλαι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δῖφρον Μοισᾶν ἔβαινον Π. I, 102. Vid. Aristid. T. III, p. 669. Manil. II, 58, 138. quem locum egregie sanavit I. Fr. Gronovius Obsf. II, 5, p. 242. ibi Choerili veteris versus opportunos produxit Iosf. Scaliger, nec non ad Euseb. p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, νεοζυγὲς ἄρμα ἐλάσαι, vel ἐλάσσαι, non πελάσαι. hoc Scaligerum & D. Heinsum de S. H. II, p. 270, fugisse miror, non item Muretum V. L. XII, 14, & Sam. Petit. Obsf. II, c. 2. Huc pertinent illae Ciceronis quadrigae poëticae II

ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poëtis notissimi: nec Philostratus sprevit V. S. II, p. 596, de Ptolemaeo Sophista: ἀλλ' ὅσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆς φήμης πορευόμενος δίδωι τὰ ἄστυ. Illud autem Callimachi longe tenerrimum est, cum Hipponicum significare vellet gratiis omnibus instructissimum, Ep. L. ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φάρμακίς. Artificiosa vero modestia Lucianus se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in terram seminare: satis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam sibi famam pepererat. HEMST. Epigramma venustissimum, cuius a me facta fuit mentio, non est, nec per temporis rerumque memoratarum rationem esse potest, Callimachi. Bacchylidem aut Simonidem vetus Codex, teste Rich. Bentleio, auctorem praescribit. Simonidi sine dubio tribuendum, si Stephanum sequimur in Ἀκαμαντίον nam quod ait, καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipso Epigrammate reperitur. IDEM in Addendis.

ibid. Ἀποσπείρον τινες) Reponc, ἀποσπείραν τι ἐς τὴν γῆν, aliquid in terram spargens: nota est omnibus Triptolemi fabula. BROD.

ead. l. 14. Ἐνδεδυκότα) οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα. sic Thom. M. in Ἐνδεδυκός. HEMST.

ead. l. 15. Καταλαβούσα καὶ τὸν πατέρα) Alia lectio in Mss. καταβαλούσα καὶ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα. Recepra lectio in margine regii Cod. adscripta est. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) De reditu illo fufius in Ἀλεξ. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. SOLAN.

Pag. 16. l. 1. Καὶ τι καὶ) Lege, καὶ τοι καί. atque ita video posuisse Iac. Tollium ad Longin. p. 181. Ἐβουλεύσαντο defendi posse non nego: melior tamen, & ad ea, quae supra sunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam secutus sum. HEMST.

ibid. Ἐβουλεύσαντο) In Mss. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. BOURD.

ead. l. 5. Δικανιδὸν) Forense dixit, vel quod duae personae inter se decertent: vel quod forenses causae multis clepsydri perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hibernum somnium vocavit, quod hieme noctes sint longiores, & proinde longiora somnia. COGN.

ibid. Χειμερινὸς ὄνειρος) Vide Erasmi in Chil. VORST.

ead. l. 6. Ὅτι μήκ.) I. G. Graevius ad Πρ. ἢ Κ. ὅτε scribi iubet; quod recepisssem utique, si vel unus addidisset Codex:

nunc lectione vulgata nos oportet esse contentos: *hibernum somnium*; nam *longissimae sunt noctes*. Polyd. Vergilius, Cognatum securus, ex his paroemiam effinxit, *Somnium hibernum*, & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe est causa, cur ἐνύπνιον δικανικὸν vocaverit, *somnium abfurcum & auribus grave*, qualia nimirum multa caudidici deblaterare solent. Parum distat illud Platonis in Apol. p. 25 A. ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν, καὶ δικανικὰ, ἀληθῆ δέ. Theaet. p. 128 E. Simili modo apud Lucianum saepe occurrere, notavit Herald. An. in Salm. Obs. ad I. A. & R. VI, c. 10, § 9. HEMST.

ibid. Αἱ νύκτες) Hinc Platonis Comici fabula, cuius titulus *Nox longa*, laudata Polluci VI, 33. SOLAN.

ibid. Τριέσπερος) Facete, ut solet: *τριέσπερον* vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo insumtum. Nota est fabula trinoctii concubitus Iovis & Alcmenae vel ex Plauto, vel ex ipso Luciano in Dial. Merc. & Solis. COGN. Haec ait per allusionem ad Lycophronem in Alexandra statim initio, ubi de Hercule sic: Αἱ αἰ τάλαινα δηλαμὼν κεκαυμένη καὶ πρόσδε μὲν πύκνησιν οὐλαμφοροῖς Τριέσπερου λέοντος —. Quem Herculem *τριέσπερον* λέοντα dixit, ut interpretatur Tzetzes, vel quod plures noctes impendit Iuppiter in eius generationem, vel quod per tres dies mansit in ventre ceti, ut Hesionem liberaret. PALM. Agnosces etiam Lucianum in Gall. § 12, *τριέσπερον* ἀν ἡδέως ἐτι εἶδον τὸν ὕνειρον. Apud Schol. Homer. ad Il. E', 323, Hercules *τριέσπερος*, & in Ara Dosiadae II. Lycophroni v. 33 *τριέσπερος* λέων, ubi vide Tzetz. & I. Meurf. Gregor. Nazianz. Srel. I, p. 42, τὸν Βουθοῖαν παρήσομεν αὐτοῖς καὶ τὸν Τριέσπερον τὸν καὶ γεννώμενον οὕτω καὶ γεννῶντα μεγαλοπρεπῶς. Scriptor Christianus, nescio quis, apud Suid. in Ἰωβ parum concinne: Οὐ κατὰ τὸν Ἡρακλέους μῦθον καὶ τὴν Ἀδμήτου Ἀλκιστιν, ἣν ὁ καλλίνικός τε καὶ τριέσπερος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτήσασαν ἤγειρε· hinc apud Alciphr. p. 356, ἡ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla Berglerus. In historia Ioniae originem fabulae ponit Cyrillus Comm. in Ion. quam subtilitatem Ecclesiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud sane constet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedat Orpheus, aut is potius, qui Orphei subiit personam, Argon. v. 118, versibus elegantissimis, & Lucan. apud La-

stant. ad Stat. Theb. IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes, (vid. Passerat. ad Propert. II, 18, v. 25, Muncker. ad Hygin. F. XXIX.) novem alii coniungunt, Clem. Protr. p. 20 D. & Potter. illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit Serv. ad Virgil. Ecl. VIII, 75, temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cuius tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Iuppiter debuerit: nam si verum est, quod Diodorus IV, p. 151 D. historica gravitate confirmat, τὸν γὰρ Δία μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλήθει τοῦ πρὸς τὴν παιδοποιῖαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς τοῦ γεννηθησομένου ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Iam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπὸς apud Nazianzenum non capiat. HEMST.

ead. l. 10. Ἔωλος γὰρ ἢ ↓.) Bona notavit, hoc etiam loco prolato, H. Stephan. Ind. Thef. in v. Ἔωλος, & Iungerm. ad Poll. I, 65, n. 38. HEMST.

ead. l. 11. Ὑποκριτὰς) Hinc cum similibus aliis annotavit Budaeus C. L. G. p. 776. Displicent ὀνείρων τινῶν ὑποκριτὰς τινὰς: alterutrum, si nitorem loquendi consulas, suffecerit: nec sane in ed. Fl. primum illud τινῶν exstat, quod in posteriores omnes unde fuerit investum, mihi non liquet: quamquam in Exc. Cod. Regin. Poli reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. HEMST.

ead. l. 12. Ὁ Ξενοφῶν) Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III Ἀναβ. quo vidit Xenophon per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. COGN.

ibid. Ὡς ἐδόκει) Tutatur se Lucianus exemplo atque auctoritate Xenophontis, & eius praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis iam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa, qua visum est, nocte commilitonibus narrat, ἀναβ. III initio fere. Verba autem, quibus id agit hic Lucianus, subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ᾧ ἀγαθὲ, non negat, quod novissime ab auditore obiici sibi finxerat; sed vocem ληρῆσαι respicit aut ἔωλος ψυχρολογία, quasi dicat, nequaquam, o bone, nugae sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, iam profecturo, tum alia. Obscuritas inde oritur, quod ληρῆσαι, quod re-

peti debuit, omiffum est in hunc modum: οὐδὲ γὰρ ὁ Ε. π. δ. τ. ε. ἐλήρῃσε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Traiectio est itaque insignis, Luciano tamen non infrequens: nam scribi debuit, οὐδὲ γὰρ ὁ Ε. ποτε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ε. δ. V. Euripid. p. 401 B. ἐδοξα. Ut autem verba fe habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρῷα οἰκίᾳ. Similes traiectiones apud hunc vide N. Δ. XXI & XXII. Sed & hoc monendus est lector, aut male locutum Lucianum, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρῷα οἰκίᾳ. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, sed *in reditu* Graecorum. Erroris occasione praebuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. SOLAN. Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita stili Luciani facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem expectamus, nam in nostris nihil est quidquam subsidii, ita coniecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex Xenophonte revocare licet, sensus saltem & oratio tolerabilis exibat: οὐδὲ γὰρ ὁ Ε. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρῷα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ὡς ὑπόκρισιν τὴν ὕ. οὐ. φλ. ε. αὐτὰ δ. quae sic interpretor: *neque enim Xenophon aliquando somnium eparrans, quo videbatur ipsi saelo tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, & cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat* &c. illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis interfertam, praecipue si Xenophontis verba perpendas K. A. III, p. 175, μικρὸν δ' ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἐδοξεν αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo Xenophontis somnia diversa confuderit Lucianus: hoc certe, cuius modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV, p. 191, cum Chirifopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. HEMST.

Pag. 17. l. 5. ἑθελοκακεῖ) Mff. & Basil. & Flor. ἐθελοκαλακεῖ. male. BOURD. Adducit Budaëus C. L. G. p. 25. HEMST.

ead. l. 8. ἑαυτοῦ) Scripsi ἑαυτῷ. alterum illud Graeci fermionis norma respuebat: προτύπωμα ἑαυτῷ προτιθέναι Σωκράτην Simplic. in Epictet. p. 283. παράδειγμα προσθήσασθαι Noster habet in Πρ. η̄ K. HEMST.

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. l. 1. ΠΡΟΣ) Post annum Luciani quadragesimum scripta est haec oratio, qua fautores quosdam suos, solam in eius scriptis novitatem laudantes, monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo coniunxerat, laudem se captasse, quam ex ipsis salibus, ac totius operis concinnitate ac forma. Eiusdem argumenti aetatisque forte est Zeuxis. Post Dialogos scriptus A. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Προμηθεα) Hanc vocem interpretor ad lib. 5 Heliod. partem priorem huius dialogi interpretatur Athen. lib. 7. Scalig. ad Euseb. BOURD.

ead. l. 7. Βάρβαρος τις παραμικρόν) Legendum βόρβορος τις. Erasim. in Adagio: *Barbarus e trivio*. BROD. Mirum, omnes editiones habuisse βάρβαρος, cum de menda viri docti monuissent: reperit illud Lucianus passim. BOURD. Sic Plato de Rep. VII, ed. Lugd. p. 488 B. καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινι, de anima tenebris ignorantiae immersa. In Mss. tantum O. & W. & plerisque impressis βάρβαρος legitur. Sed Coll. & I. ed. veram scripturam asserunt, quam coniectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota haec [—] sit adscripta. SOLAN. Βόρβορος eo differt a πηλῷ, quod & male oleat, & nulli sit usui; cum contra πηλός, terra liquore affuso subacta, ad fingendum sit idoneus: a Platone in Theaet. p. 109 C. memoratur πηλός ὁ τῶν χυτρίων, καὶ πηλός ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλός ὁ τῶν πλινθουργῶν. hoc Latinis lutum, illud coenum; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορος & βορβορώδης vide H. Iunii Adagia in Coeni agitator. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: Aristoph. in Vesp. v. 248, 257, 259. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπευφημίζεις) Male in omnibus editionibus ἐπιφημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. BOURD. Ἐπιφημίζεις) Omnibus hic nullus locus; aptissima contra elogiorum magnificorum mentio. Hinc est, quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. Demosth. pag. m. 329 A. χρεῖν . . . πάνθ' ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπιφημίζων, τοιαῦτα φαίνεσθαι, οἷα μὴδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέν-

τα ποιηρὰ φανεῖν. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τῶν θεῶν τί. optime. Adde Athenag. p. 52 C. D. Clem. Alex. p. 17 A. & 18 A. & Basil. p. ed. Basil. 411 C. Vid. tamen Il. A, 22. SOLAN. Gratiam facimus Bourdelotio, iudici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposteræ correctionis: nota sunt ἐπευφημεῖν, & diversâ potestate εὐφημίζειν. probandum fuerat ἐπευφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit Budaeus C. L. G. p. 593, bene Luciani loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornas*. Restituendum Pausaniae, I, p. 90, ubi vulgatur ἐπευφήμισαν tu lege, ἐπεφήμισαν, scilicet τῇ τῶν κυάμων σπορᾷ. ut p. 100, & saepius: *compertum autem nihil, inquit, habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitæ titulo donatum inscripserint*. Sic Aristid. T. I, p. 450 B. τούτοις (frumenti sarioni) Κέλεός τε καὶ Μετάγειρα καὶ Τριπτόλεμος ἐπιφημίζονται. male vertit Canterus, ut & p. 331 A. nec multo rectius in Epistolis Libanii, quas I. Chr. Wolfio, egregie de literis merenti, debemus, p. 114: οἷς τε πράττεις, ἐκείνον ἐπιφημίζεις, quae ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gesta praedicas. Aliorum exemplis adde Philon. Iud. L. ad C. pag. 1011 E. 1016 A. Pollux IX, 95, 112. HEMST.

ead. l. 10. Εἰρωνείαν καὶ μυκτῆρα) Copiose If. Casaub. ad Theophr. Charact. in subfannationem Atticam. Id. Lucianus de Gymnas. εἴητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκαμμάτων. Eunap. in Liban. ipse saepiss. sic χλευασμὸς, ἄλισμὸς, ἐμπαιγμὸς, & similia Atticor. de quib. interp. Aristoph. BOURD. Ἀθηναῖοι εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. VORST.

ibid. Μυκτῆρα) *Nasum*: ironias. Erasmi in Proverbio, *Naso suspendere*. BROD. Utuntur hoc loco I. Brod. Misc. IV, c. 32, H. Stephanus App. de D. A. p. 245, & If. Casaubon. ad Theophr. Ch. Eth. c. I. HEMST.

ibid. Ἀττικὸν) Omnium enim Graecorum dicacissimi & facetissimi habiti sunt Attici. BROD.

ead. l. 14. Τοῦ Κανκ.) Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Τοῦτο) V. τούτου. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim auctor notam Atheniensium εἰρώνειαν. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Τοὺς ἀγῶνας) Nam declamatorum orationes umbratilem pugnam vocat Cicero. BROD.

ead. l. 3. Ζῶντα οὖν) Haud dubie ἑλληνικώτερον Mf. Wittiana ζῶα γ' οὖν &c. IENS.

ibid. Ἑμψυχα) Vide omnino Leosthenis de Demosthene dictum, a Nostro allatum Δημοσθ. c. 14, unde desumptum hoc credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.) In versione Lat. hoc modo: *Nisi si sic dirimatis, vos ex luto non fingere, sed aurea plerisque vestris figmenta esse.* Tu potius sic redde: *Nisi in eo tantum differetis* (a Prometheo sc.) *quod non ex luto fingitis, sed quod aurea vestrum plerisque sunt figmenta.* Sic pro Ἰμαγ. § 21: Ἀλλὰ καὶ κείνῳ οὐ συμικρῶ διαλλάττουσι. *Sed hac re etiam non exiguam a se invicem differunt: & alibi.* Xiphilin. Nerone p. 189: Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἐκ τοῦ ὁμοίου πάντα ἔπραττον, ἐν ἐνὶ δὲ τούτῳ διήλλασσον. *Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque discrepabant in eo &c.* L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 19. Iure L. Bos Benedictum castigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem Micylli fuerat secutus: sed iamdudum sententiam huius loci viderat Budaeus C. L. G. p. 239. Mox scribo, ὅτι μὴ ἐκ πολλοῦ. nihil enim iuvat otiosum illud δ'. Merito Noster probatis causarum patronis χρυσᾷ τὰ πλάσματα tribuit: tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendiosa. Damascius apud Suidam in Σεβηριανός: δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὸν ἐπιμίσθιον τοῦτον χρηματισμὸν & in Σαλούστιος: ἡ πολυήρατος δικανικὴ, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa sunt *forensia lucra*, quae se contempsisse, deserto patrocinia tractandi studio, Iulius Firmicus gloriatur Praef. lib. IV. Math. Manetho, modo ne falso nomine, quod suspicor, aetatem mentiat, commemorat II, 259: Ῥητῆρας μύθωντε, καὶ εἰν ἀγορῇσιν ἀρίστους Νεῖκεα τ' ἰθύνειν, καὶ τειρομένοισιν ἀρήγειν. Ἐντε δίκας πολίεσσιν ἐριδμαίνοντας ἔπessιν, ὧν ἄπο πλοῦτον ἀπειρέσιον καὶ χρήματ' ἀγειραν e penultimo versu maculam obiter eluamus: tali structura, καὶ ἐρ. δίκας ἔπ. ἐν πόλεσι, qualemcunque sententiam extundere sibi visus est I. Gronovius; & sane illud ἐν πολίεσσι satis frequens v. 238, 233 & 224. Θνητοὺς ἄλλοισι καὶ ἐν πολίεσσιν ἀγνητοὺς Τεύχει &c. hanc enim esse veram corruptissimi loci medicinam nullus dubito: sed cum scribit, *iudicia vocibus irritantes*, ego quidem, quid sibi velit, non assequor: vertisset saltem, *causas agentes*; quamquam ἐριδμαίνειν δίκας insolens sit, & plane inauditum. Posses itaque non absurde, Ἐντε δίκαις πολίεσσιν &c. verum, ut quidem arbitror, poetæ manus fuit Ἐντε δίκας-

πολίῃσιν ἐρ. &c. vitii genus in Manethone frequens θυμέ-
λεσσι, πενίεσσι, σοφίεσσι, pro θυμέλῃσι, πενίῃσι, σοφίῃσι. Fa-
ma tamen eorum, qui in foro versabantur, valde laborabat,
quasi per fraudes summamque aliorum iniuriam divitias con-
gererent: audi Synesium Ep. 100, p. 240 C. Ἐτέρως δὲ οὐκ
ἔστι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μιγνύν-
τα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέ-
ρου γινόμενον & Ep. 147, pag. 286 B. Hic si testis videatur
parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non
dissimulat, isti vitae instituto, vide, an potius Maternum
probes, quem patrociniā tractantem tenuerunt causarum conficta-
tiones, & caninae contentionis iurgiosa certamina: is se forensium
certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammo-
do invidiae liquet gaudet, improbis & perfidis hominibus crassa
livoris & rapiendi, immo potius latrocinandi (indicare nimirum
voluit, non plus una litera verbum hoc a patrocinando di-
stare) potestate permitta. HEMST.

cad. l. 11. Τοῖς κοροπλάβοις) Vide Ez. Spanhemium ad Iu-
liani Caes. Preuves des Rem. p. 107, ubi perperam hic lo-
cus ex Halcyone Luciani protertur. IDEM.

cad. l. 12. Δείγμα) Suspiscabar legendum esse δῆγμα. Sed
nunc nihil muto. SOLAN.

cad. l. 13. Ὅστε μοι) Ex O. & M. illud μοι restituiamus,
pro quo in impressis με, mendose. SOLAN. Praeter Codd. il-
lud μοι revocari postulat non minus Graeci sermonis indo-
les, quam ipse Lucianus, in Nigr. § 37, ἐπῆει δ' οὖν μοι λέ-
γειν Diogenian. apud Euseb. P. E. VI, p. 264 A. Ὅστε μοι
δαυμάζειν ἔπεισε. Cleomed. K. Θ. II, pag. 89, τῷ Ὀμηρικῷ
Θερσίτῃ ἔπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87, ὅστ' οὐδ' ἐπῆει
αὐτῷ ἐκεῖνο. Plutarch. Agef. p. 603 D. 616 F. parem habet
& notionem & structuram ἐπέρχεσθαι. in Amor. § 23. De-
mosth. Olynth. I, p. 1 B. Ep. II, ἐπέρχεται μοι παρρησιά-
ζεσθαι in Macart. p. 1028 B. διαπράττεσθαι ὃ, τι ἂν ἐπέλ-
θῃ τούτοις. Strabo XIII, p. 891 B. αἰτίαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεῦ-
σιν ἐπῆλθε τοὺς μὲν τιμᾶν, τοὺς δὲ μῆ. Alciph. III Ep. 12.
Plutarch. Nic. pag. 527 E. plenius Dion Chrys. pag. 466 B.
σπουδὴ δέ μοι ἐπελήλυθεν μακαρίσαι, Liviana locutione, sub-
iit animum impetus. Haec simul probant in Iud. Voc. § 2 le-
gendum esse, δέος δὲ οὐ μικρόν μοι &c. ἐπέρχεται, non με.
Utroque casu gaudent εἰσέρχεσθαι & εἰσιέναι. Vid. Priscian,
XVIII, p. 1178. Thom. Mag. in Εἰσῆει. Platonis, quae pro-
ferunt, loca reperies in Phaed. p. 44 F. 45 A. de Rep. I, pag.

573 E. Idem de LL. VIII, p. 910 C. εἰσῆλθε δέ με, οἶον εἰκός, φοβηθῆναι. Lyf. p. 506 E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt & consequuntur, apte cohaereat, mihi non satis est apertum: quid enim huc facit, si Cleon ab Eupolide vocitetur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, nisi ut planum, his demtis, sententiae cursum interrumpat? quare concinnius immitti posset supra post προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν, ubi vox προμήθεια partem illam hic tam abrupte positam paene flagitat; verum ea conditione, ut ista, ὥς ἐ. ἰκ. εἰ μὴ π. σ. γ. ἐ. μηδὲ κ. ἄξια τοῦ Κ. superioribus, βόρβορος τις παραμικρὸν, adiungantur. Haec uti pro certis non vendito, sic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis seriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶσα περὶ αὐτοῦ· praeferrem, οἶσα γὰρ αὐτὸ, vel potius Platonicum illud, οἶσα που καὶ αὐτός. Tum lepore quidem Comico, sed acerbo simul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, quasi post rem gestam verus Epimetheus consilii abundaret, opportuno videlicet tempore nihil sapiens. Hanc praeposteram ineundi consilii rationem Atheniensibus obiicit Demosthen. Phil. IV, p. 99 F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἀνθρώποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰσθασί χρῆσθαι τῷ βουλευέσθαι· ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. Scholiastae credo, Eupolin esse patrem huius iambi, affirmanti: eum etiam κωμικὸν simpliciter vocat Lucian. in Nigr. § 7. HEMST.

ead. l. 15. (Ὁ Κωμικὸς) Aristophanes. BROD.

ead. l. 16. Κλέων Προμηθεὺς) Aristophan. vers. ἴππ. De eo idem Aristoph. in Pac. & Thucyd. BOURD. Aristophanis esse videtur; sed in fabula a Bourdelotio indicata frustra haec verba quaesiveris. Neque usquam in superstitionibus eius fabulis reperio. SOLAN.

ibid. Μετὰ τὰ πράγματα) Rebus peractis, quique sero, nec nisi confecto negotio sapit. Ex Comico quopiam citat hunc versiculum dictum in Cleonem. COGN.

Pag. 20. l. 1. ἴπποποις) Scribe ἴπποποιούς, pro ἴπποποιούς, qui furnos facit; quod non monerem, nisi omnes editiones hanc mendam pervasisse viderem. GRAEV.

ead. l. 2. Προμηθεὺς) Iuvenal. IV, 133: Debetur magnus patinae subitusque Prometheus: Satyrice, inquit Schol. figulus: immo Attice: nec mirum, figulos ita vocatos, cum Tragicum ipsum Prometheus vulgi fictilis auctorem dixerint πηλοργόν. Eleganter Dion Chrysost. Or. XXXVII, p. 468

C. ἄδην Προμηθέος, ἄδην πηλοῦ. Hunc Nostri locum usurpavit Brodaeus ad Anth. IV, c. 5, Ep. 7. H. Stephan. App. de D. A. p. 196, positis Luciani verbis addit: *ubi infinitivus εἶναι mendose scribi videtur, & καὶ in eius locum substitui debere.* HEMST.

ead. l. 3. Καὶ) Ita P. S. Coll. & L. recte. I. ἢ καί. Reliquae εἶναι & ipse Ox. viriose. SOLAN.

ead. l. 4. Βούλεται) Fr. Luifinus Par. III, c. 4, & *si tibi hoc indicare debet Prometheus*: obicuriuscule, nec satis convenienter, quamquam de ipsa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. Platoni frequens: *βούλεται μὲν οὐδ' ἐν ἥττον ὁ νόμος εἶναι τοῦ ὄντος εὐρεσις* in Min. p. 565 B. Aristid. T. III, p. 421 C. καὶ εἰ μὲν τοῦτο καὶ ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. HEMST.

ead. l. 9. Παραμυθούμενος) Paulo reconditiorem verbi venustatem non assecuti sunt interpretes: tu cape, *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod scilicet duriuscule dictum videri poterat, atque adeo ipsum illud Luciani, quod paulo post sequitur, *πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος*. Vim illam, quae fuit a propria potestate τοῦ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit Budaeus C. L. G. pag. 680, 681. nec non If. Casaubon. ad Strab. I, p. 63, n. 4. Saepe Wolfius in Ulpiano non intellexit: cum Demosth. pro Cor. p. 477 E. scripsisset *κλέμμα μὲν Φιλίππου*, ita notat: *παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' οὐ κατόρθωμα· calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium*. Similem in modum *Σεραπτεῦειν τὸ σκληρὸν τοῦ λόγου* apud Schol. Pindar. ad Ol. B. 162, *phrasin duriorem commodo epitheto mitigare*. HEMST.

ead. l. 10. Ἐπαινεῖν) Ante Salmuriensem omnes *ἐπαινῶν* pro quo non absurde Benedictus infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione servata, quodque mihi magis etiam aridet, in promptu est: *οὐ ταῦτα εἰκασέ σε τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν*. Posses quoque: *οὐ ταῦτα εἰκασαί τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινεῖ* non eam in partem, quam dixisti, cum Prometheo comparatus es, sed ille scilicet, qui te Προμηθεῖα ἐν λόγοις vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Cum nullum sit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem scripturam: cuius vicē quin, quod maxime placuerit, quisque restituat, non intercedo. HEMST.

ead. l. 12. Τέως ἐννοήσας) Benedictus, *suo Marte commentus*. Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm.* GRONOV.

Pravam distinctionem, quae planissimae sententiae nitorem obfuscabat, mutavi. Id licet saepius a me factum, semper tamen admonere operae non fuit. HEMST.

ead. l. 15. Συνειργάζετο — ἡ Ἀθηνᾶ) Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ καὶ τὸ δευτέρον τῆς ψυχῆς deprehenditur, Minervae solent adscribi. BOURD. Melius Mf. συνειργάζετο δέ τι ἡ Ἀθηνᾶ. IENS.

Pag. 21. l. 1. Πρὸς τε τὸ εὖφ. &c.) Aut delendum τε, aut lacunae signum addendum post καὶ hoc modo: cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam * * Et fortasse hic est sensus: τὸ εἰρημέων καὶ * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam post τε sequi debet καὶ. GRONOV. Scribi iubet norma linguae Graecae πρὸς γε tantilla mutatio omnem lacunae suspicionem demit. Τοι & τι saepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. § 16, hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem sperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adiutrix, idque iussu Iovis: Stephan. in Ἰκόνιον ubi Luciani locus hic a Berkelio prolatus: quin Minervae auxilio in coelum escendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teste Serv. ad Virgil. Ecl. VI, 42. HEMST.

ead. l. 4. Ἀρχαιότερον) Si quis pertendat, video satis; quemadmodum defendi possit: mihi tamen persuasum est, vix potuisse Lucianum aliter scribere, quam ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, & iam modo sic usurpatam. Imag. § 15, εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη & quod huic simillimum exstat § 17, εἰ μὴδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξει ταύτης δυνάμειν τῆς γραφῆς at nihil accedit propius, quam illud Lucilii apud Atil. Fortunat. in Art. p. 2686, Veteres lege, id est, ut ait Lucilius, Archetypa, unde haec sunt omnia nata. sic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχετύπων κατασκευασμένα. Dionys. Halic. Ind. de Dinarcho. Onescritus, teste Diogen. L. VI, 84, operum argumentis Xenophontem aemulatus, stili quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει. Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, & qua virtute maxime censeri velit, docet Lucianus: vid. Zeuxin. HEMST.

ead. l. 5. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαριέντα φαίνοιτο) Fortean Luciani stilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν καὶ χαριέν τι. MARCIL. Χάριεν P. & ed. I. recte. Praeter Salm. & quae eam secuta est A. omnes χαριέντα cum ipsis Mss. Ox. & M. praeferunt. Coll. χαμέν τι. SOLAN.

Lucian. Vol. I.

O

ead. l. 7. Αὐτῷ) Emendationem Iensij in textum recepimus, quamvis omnes editi & Ox. Ms. habeant *αὐτό*. De reliqua phrasi vide *Κρον. Ep. I, c. 2. SOLAN.* Typorum, opinor, vitio legitur apud Iensium *αὐτῷ ὠφελεῖν* quidem utrumque recipit casum, sed accusativum frequentissime: *Thom. Mag. in Ὁφελεῖ σε.* Particula γὰρ incommode posita: melius transferri potest, οὐδὲ γὰρ ἂν ὦφ. αὐτὸ παρὰ γ' ἐμοὶ &c. quod & Clerico venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ certe sine controversia rectum est: nam γοῦν Brodaeus & Marcilio probatum talem orationis ordinem postularet, παρὰ γοῦν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἢ καὶν. οὐδ' ἂν (seu οὐδ' ἐν) ὦφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. *HEMST.*

ead. l. 8. Παρὸν ἐμοὶ) Lege παρὰ γοῦν ἐμοὶ. *BROD.* Παρὰ γοῦν ἐμοὶ, *apud me quidem.* *MARCL.* Aut delendum γὰρ, aut loco movendum: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ ἢ καὶνότης neque enim quidquam ei prodesset apud me novitas. *CLER.* Pro γὰρ Marcilius γοῦν. atque ita legendum, monuerat iam Brodaeus IX *Miscellan. cap. 5.* Aliquid sane eo ipso affertur; sed ita hic locus, sublata prava distinctione, legendus videtur: Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ παρὰ γ' ἐμοὶ ἢ καὶνότης, μὴ οὐχὶ ἐπιτετριῖσθαι ἀμορφὸν ὄν. Neque sane prodesset illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset deformis. Vides sensum planissimum, immo ipsam, si eam consideres, Luciani mentem; quam quoque vulgata versio est affecta, quare ea sumus contenti. *IENS. Ed. l. γοῦν* rectius; suspicor tamen scriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοὶ. *SOLAN.*

ead. l. 10. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα) Vult Lucianus, deformiora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant. *BOURD.*

ead. l. 11. Μετὰ τοῦ ξένου) Μετὰ τῆς καὶνότητος. *BROD.* *ibid.* Αὐτὰ πεποιθότα) Αὐτὸ πεπονθότα. Ex sequentibus patescit. *MARCL.* Alii Cod. ταὐτὸ πεπονθότα. *BROD.* Marcilii emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario admisimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, edd. & ipsis Mss. Ox. & M. legitur) πεπονθότα reponentis. *SOLAN.* Vellem Brodaeus veteres illos Codd. quos nonnunquam laudat, accuratius paulo designasset. Ferri quidem potest, ταὐτὸ πεπονθότα, nimirum τὸ ἀμορφόν, quibus accidit, ut deformia sint, adiuncta insuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen dissimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar, τὰ μόνου τοῦ ξένου

ἀντιποιηθέντα, quae solam sibi novitatem vindicant; nihilque, quo placeant, aliud habent. hoc, nisi fallor, ad Luciani mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male sit compositum, ac venustate careat, id quidem ineptum & ἀμορφον verumtamen quae sola nituntur inusitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa sane multo deformiora. Haec potestas est in ἀντιποιεῖσθαι. Plutarch. Symp. II, p. 637 D. οὐ μὴν ἀλλὰ τὸ σπέρμα μὲν ἄλλως γέ πως ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖται. Synes. Ep. 116, δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντα σοῦ πρότερον &c. Clem. Paed. II, pag. 208 D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. Suid. in Ἀντιποιηθέντα. HEMST. Nunc lectionem, quam ferri posse dixi, coniecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare se significaverit praestantissimus Gesnerus. IDEM in Addendis.

ead. l. 12. Πτολεμαῖος) Ptolemaeorum insigne fuit in vestigandis rarioribus naturae miraculis studium: si quae animalia reperirentur invisitata, Alexandriam ad eos mitti solebant. Philadelphum praesertim, propter corporis infirmitatem φιλιστορούντα, ab hac sedulae curiositatis laude commendat Strab. XVII, p. 1138 B. Vid. Aelian. de Anim. III, 34, VI, 10, XVII, 3. Agatharchides initio lib. I refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν Λάγου πρῶτον ἐλεφάντων θῆραν συστήσασθαι: ἀλλὰ γὰρ καὶ τῶν ὁμοιοτρόπων id Photius miratur, quandoquidem diu ante Porus adversus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto Strabonis loco atque Adulitanum monumento satis constat, quemadmodum Agatharchides sit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem studio deditos pertinere puto, quae canit Manil. I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat Lucianus: nam duo camelorum genera, Bactriani & Arabici, qui quomodo differant docet Aristot. περὶ Ζ. atque ex eo Plin. H. N. VIII, 18. HEMST.

Pag. 22. l. 5. Ἀναθορόντες) Vox poëtica. Ἑρμ. c. 71, ἐκβορεῖν reperitur tamen etiam apud Plutarch. Vorstius, scholii loco, ἀναπιδόντες. SOLAN. Hefychio debetur, quod scholii vice Vorstius apposuit: neque aliter exponunt Suid. Schol. Euripid. ad Orest. v. 1416. Eorum saepe, qui stupefacti sunt & subito casu perculsi, repentinos impetus atque exsiliendi vehementiam significat. Habent Plato, aliique veterum, sed parcius: recentiores frequentant. Heliodor. I, p. 5, ἡ μὲν τῆς πέτρας ἀνέθορεν: & pluribus in locis: itidem

Achill. Tat. IV, p. 341, ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343 &c. Dion Cass. p. 625 B. ἐξ ἀνδριαντος τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν. Apollod. I, p. 11. rariore forma Aelian. de Anim. XI, 32, ἐκ τοῦ λέχους ἀνεθορνυτο. & XVII, 46, ὑποθορνύμενοι. quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐπιθορνύσθαι in Amór. § 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud Nostrum. Philostr. V. A. c. 5. Appian. de B. C. III, p. 938, ἐκ τῆς εὐνῆς ἀζωστος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε. de infantibus usurpatur, cum ex utero in lucem erumpunt: falsus Hippocr. Ep. ad Damag. ἐκ μητρώων γὰρ λύθραν τοιοῦτος ἐξέθορεν. Callimach. H. in Del. v. 255. idem est προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. Maneth. VI, 33, 100. *Profilire* Latinis. Arnob. II, p. 70, *Feminarum ex genitalibus profilirent.* HEMST.

ead. l. 11. Ἡ καινότης) Antea illam vocavit τὸ ξέγον. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς πρὸ τοῦ) Ut antea. BROD.

ead. l. 16. Δέδοικα δὲ μὴ) Cum viderem haec omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem asserere, quam nec agnoscebant ullae editiones, nec Mss. Haec omnia sic puto posse legi: παρὰ τὸν πότον. οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. δέδοικα δὲ, &c. BOURD.

Pag. 23. l. 1. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.) Hoc vult: Vereor, ne, quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur Aegyptii fraenum & stragulam vestem, quam ipsam camelum, ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipso spreto: hoc est, pergamenam, καλλιγραφίαν librarium, aliaque similia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui spernimus, ad rem ipsam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. CLER.

ead. l. 2. Θαυμάζουσι) Θαυμάζωσι. MARCIL.

ibid. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ) Ἐπειδὴ οὐδὲ O. suspensum ex antecedente. MARCIL. Non me fugit, quos usus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum si quid obiiciatur: sed ista nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur, ἔτι δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcherrimis consletur, ad venustatem sufficit. Ab argumento priore discedens Noster aliud ingreditur ac diversum; quo in genere commodum est & usitatum ἔτι de Conscr. Hist. § 8, ἔτι ἀγνοεῖν τοῖκασι οἱ τοιοῦτοι § 10, ἔτι κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον. nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔτι, ἐπὶ & ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui

male haerentem sententiam obscuriore versione incrustare frustra sunt conati. In proximis Bourdelotio res pessime successit, ut satis manifestum est, si Lucianum ipsum conferas in Zeux. § 12, ὅρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμὸν ὅμοιον ᾗ τῷ Ἀντίχῳ &c. HEMST.

ead. l. 3. Διαλόγου καὶ κωμωδίας) De quibus in Dial. Δις κατηγ. BOURD.

ead. l. 5. Μίξις ἐναρμ.) Vide Horat. de Arte Poët. ipso limatissimi carminis initio, tredecimque illos versus, ni memoriter iam tenes, perlegito. SOLAN.

ead. l. 6. Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκην εἶναι) Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλόκοτον. MARCIL.

ibid. Ἀλλόκ. τὴν ξυνθ.) Hoc est, rerum natura diversarum compositione absurdum, quemadmodum Humano capiti cervicem pictor equinam Iungere si velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Desinat in piscem mulier formosa superne. Horat. in A. P. Erymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστώς ἀλλόκοτον, καὶ καθ' ὑπερβίασμὸν ἀλλόκοτον dissimile, vel ex dissimilibus constans: dictum est primum ἀλλόκοτον (quasi ex alio genere natum), deinde transpositione literarum ἀλλόκοτον. Postea: σημαίνει οὖν ἐξηλλαγμένον, καὶ ἰδιότροπον significat ergo in aliam formam mutatum & morosum. CLER.

ead. l. 7. Ὁ Ἴπποκένταυρος) Hippocentauri ex homine & equo sunt conflati, & propterea διφυσίς ab Isocrate appellantur. Compositio diversa & varia Hippocentaurus vocatur. COGN. Duplici fere sensu veteres usurpant: primum ad significandam rem sive insolitam & portenti similem, sive fictam & vera natura vacuum adhibetur: Eustath. ἀνυποστάτους ἐννοίας, καὶ ὡς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν ad Il. A, p. 102. quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimæram putat? ut ait Cicer. de N. D. II, c. 2. Noster in Hermot. § 72, cum chimæras & gorgonas adiungit, in animo certe Plato- nis habuit locum in Phædr. p. 1211 B. qui ἀμυχανούς πλήθει τε καὶ ἀτοπίᾳ τερατολόγους φύσεις vocat. Cicer. de N. D. I, 38, quid interest, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus? Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque eiusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vid. Artemid. II, 49, IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturæ miraculorum periti dispiciant, an maior habenda sit fides Plinio, qui H. N. VII, 3, hippocentaurum ex Aegypto in melle Romam allatam se vidisse asseverat. Deinde poni-

folet haec vox de iis, quae dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτήν βαρβαρίαν ἐξ πάντων τῶν μέτρων, teste Aristot. de Poët. p. 224, v. 24. Victorius, eumque secutus D. Heinſius Κένταυρον dederunt, quia eum in modum Athenaeus proferat XII, p. 608 E. addens, ὅπερ δράμα πολύμετρον ἐστὶ. & XV, p. 676 E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit Aristot. de Poët. c. 24, p. 252, ἐτι δὲ ἀτοπώτεροι, εἰ μιγνύοι τις αὐτὰ (de metro heroico, iambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαιρήμων· illa μίξις ἀτοπος, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo Noster in Bis Accus. § 33, Dialogum querentem facit: ἵπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. & in Fugit. § 10, seu Lucianus, sive quis alius, non inficere quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον· de quibus quae norat Lud. Cresfollius Th. Rh. II, c. 1, si ad haec adiungas, nihil erit magnopere, cur plura desideres. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπέραστον) Ovid. Mét. XII, 394, de Centauro: Si modo naturae formam concedimus illi. SOLAN.

ead. l. 9. Ὑβριστότατον) Placet ὕβριστικώτατον. BROD. Brodaeus loco citato pro ὕβριστότατον legit ὕβριστικώτατον· debuit ὕβριστικώτατον. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὕβριστος, unde deberet oriri ὕβριστότατος· neutiquam tamen ὕβριστότατος reiiciendum esse, convincat vel anus Aristophanis in Vespis locus, ubi v. 1294 legitur: Τοῦτων ἀπάντων ἦν ὕβριστότατον μακρῶ. Vides versum iambicum. Adde H. Steph. (qui & hunc ex Aristophane producit versum) ὕβριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὕβριστος Dukerus eruit ex Etymol. M. v. Πύστις. IENS.

ibid. Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις) Hac de re copiose Philostrat. Liban. Greg. Nazianz. BOUARD.

ead. l. 12. Τὸ ξυναμφ.) Τὸ οἶνομέλι. BROD. Utitur hoc loco Fabrot. ad Theophil. Inſt. de Rer. Div. § 25. Vid. L. 9 D. de Trir. vino vel ol. leg. ubi mulsum & oenomei quasi diversa. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ μίξις συνέφθειρε) De industria τὸ συμφθεῖρειν, cuius significatio sit ambigua, Lucianum, ut erat perquam

eruditus, posuisse credo. Pictoribus, unguentariis ac tintoribus propria φθείρειν, φθορὰι & συμφθεύειν de colorum unguentorumque diversis generis mixtura: hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. Istas voces illustravit L. Kusterus ad Aristoph. Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus iamdudum explicata fuerat a Casaub. ad Perf. S. II, v. 64, Garaker. ad Marc. Antonin. VI, 30, & Fr. Iunio de P. V. III, c. 3, § 3. Ea mente Dionys. Halicarn. quem certe interpretes non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλά δὲ λέγουσιν αὐτὰ ἦτοι διὰ τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ. &c. συνεσθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22, v. 23. Neque aliunde ductum est illud Statii Ach. I, 307, *Lactea Maffugetae veluti cum pocula fuscant Sanguine puniceo, vel ebur corrumpitur ostro*: ubi fuscant N. Heinsii pro fuscant nequaquam mihi probatur: noti sunt Homeri versus, quorum suavissima venustate capri & hic, & Virgil. Aen. XII, 67, & alii poëtae Latini certatim eos exprimere contenderunt. HEMST.

Pag. 24. l. 3. τῷ Διονυσίῳ) Sacris Libero patri ludis. BROD. Nempe Dionysius, seu die festo Bacchi, populo solebant dari ludi scenici. Vide Aristoph. Schol. ad Nub. v. 11, & alibi saepe. Horat. Epp. lib. I, Ep. I, 139, & seq. vide & Artem Poëticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus persecuti sunt II. Casaubonus de Satirica Graecorum Poësi, & G. I. Vossius in Art. Poët. CLER. Pro Διονυσίῳ Ms. uti oportet, habet Διονύσω neque vero Bacchus Διονύσιος, sed Διόνυσος Graece dicitur. IENS. Διονυσίῳ omnes, quas vidi, editiones; cum tamen vel infans in his literis videat Διονύσω legendum. Baccho nempe se tradidit Comoedia, &c. Res notissima. Errorem tamen non animadvertunt, nec Coel. Rhodiginus, qui Ant. Lect. l. IV, c. 17, haec Luciani Latine reddens, τὸ Dionysio etiam Latine retinet; nec Brodaeus, qui eandem scripturam retinet Misc. IX, c. 5. Infra in Deor. D. XVIII, ubi de Baccho agitur, identidem in versione *Dionysius, Dionysii*, intrusum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος scribatur. IDEM. Διονύσω legendum recte monuit Iensius. Emendationem, per se liquidam, firmant Ox. Coll. & W. Impressi omnes corrupte Διονυσίῳ. SOLAN. ead. l. 4. Ἐν ῥυθμῷ) Sic Dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ ἔβαινα. BOURD.

ead. l. 5. Ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον &c.) Versio Lat. *Interdum etiam anapaesticis versibus plerumque in sublime evecta, dialogi socios subsannabat.* Prava haec versio a prava distinctione est orta. Quid interdum & plerumque in uno membro? Distinguenda sunt verba hoc modo: Ἐ. καὶ τὸ ὅλον ἄ. μ. ἐποχουμένη, τὰ π. τ. τοῦ δ. ἔ. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum posterius. verte igitur, *Interdum etiam omnino anapaesticis versibus vecta, multa in Dialogi socios scommata coniiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit Noster in Somnio § 4, & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. § 38, τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit Comic. in Lystr. v. 816. Similiter Latini, *multa invehi in aliquem.* L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 19.

ibid. Ἀναπ. μ. ἐποχουμένη) Secutus sum L. Bos recte distinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror interpretum in *sublime evecta*, quasi anapaestis vecta Comoedia tanquam Pegaso quodam in altum evasisset. Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula potestas. Plato de LL. IV, pag. 818 E. ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης, illa spe velli & confisi: nūide Alexand. Aphrodis. de Fat. 119, ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορουμένοις, dubiis inniti non aliter ac si certissima forent. Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαίστοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in scenam procedit, in philosophis irridendis modum paene non servans. Illud insuper, quo magis vis phraseos elucescat, animadvertendum videtur, versus quasi vehiculum aliquod orationis spectari: Empedoclis, Parmenidis aliorumque carmina λόγοι εἰσι κεχρημένοι παρὰ ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ περὶ διαφύγῃσι: ita Plutarch. de Aud. Poët. p. 16 C. de Pyth. Or. p. 406 E. κατέβη ἀπὸ τῶν μέτρων, ὥσπερ ὀχημάτων, ἢ ἱστορία. Porro Davisius utitur hoc loco ad defendendam Ciceronis vulgatam lectionem T. Q. III, c. 24, *potentissimi regis anapaestum*; ubi Lambino placebat *anapaesticum*, sine causa. Dionys. Halic. A. R. I, p. 20, v. 24, ἀνάπαιστον ὑπὸ τοῦ Χοροῦ λεγόμενον. Noster Symp. § 18, ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod Berglerus opportune notat ad Alciphronis ἀνάπαιστα εὐκροτα ἐπιλέγοντες III, p. 368. Ammian. Marcellin. XXIV, 6, p. 441, *velut pedis anapaesti praecinentibus modulis*: ibi vide H. Valesium. HEMST.

ead. l. 6. Ἐποχουμένη) Ἐπηχουμένη. MARCIL.

ead. l. 7. Φροντιστὰς καὶ μετεωρολέσχας) Socratem ac reli-

quos philosophos. BROD. Socratem procul dubio innuit, ab Aristophane in Nebulis subánnatum, & φροντιστήν & μετεωροφένεα vocatum. PALM. Apud Aristoph. l. c. dicuntur μεριμνοφροντισται, & alio in loco μετεωροφένεες. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias eiusdem poëtae respexisse fabulas, aut aliorum Comicoꝝ. Ego Eupolidem respexisse crediderim, qui & ipse a Nostro narratur in Socratem fabulas scripsisse. Nihil tamen ea de re Diogenes Laërtius. Sed Xenophontem adi in Sympof. pag. ed. St. 520, 35. ubi discas, eo nomine solitum fuisse vocari Socratem. Ἀρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; sed & sequentia in ipso Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis discas, & ipsum Socratem ea de re audias opprobria in se iacta diluentem. SOLAN.

ead. l. 8. Μίαν τ. προέλευσιν) Hoc est, illa sola de causa procedebat in publicum, ut eos irideret. Ad Aristophanis Nubes respicit, quae in eum solum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum discipulis. Προέλευσις, τὸ προελθεῖν, inquit Hesychius, hoc est, in scenam prodire, procedere. CLER. Angl. προαίρεσιν. BOURD. Verissima lectio προαίρεσιν, quam praefert ed. I. & agnoscunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Mf. Eadem voce alibi utitur. προέλευσιν, quod alias edd. insidet, & ipsum M. Cod. & Ox. nihili est. Vorstius margini adscript i. e. ὁδόν. SOLAN. Προέλευσιν recte I. Clericus exponit, cui prorsus assentior. Quid sibi voluerit H. Stephanus in Thes. T. I, p. 1273, sane non video. Quamquam προαίρεσιν ingerant C. A. & ed. I. plus tamen apud me valet meliorum membranarum & ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere secutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt singula, non difficilia quidem pleraque, sed, quo communi nexu inter se cohaerent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται. ἔξω προελθεῖν Antonin. de R. S. XI, § 28. προελθεῖν ἐς ἀγοράν Philo Iud. p. 793 C. sic in Dione Chrys. XXXII, p. 392 D. οὐτ' ἂν ἴσως προέλθοι, & ne domo quidem ad emendum aliquid se moveat, capi potest: sed ibi malo προσέλθοι. προϊέναι εἰς τὸ δημόσιον, Plutarch. Cat. Min. p. 762 C. ea mente Luciano in Somn. § 9, εὐτελὴς τὴν πρὸδον, qui nullo stipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari solent, (vid. Necyom. § 12.) sed ob viliratem vitae contemptus ac solus in publicum prodit: tales

quoque potentium feminarum *πρόδοι*, vel, qua voce frequentius appellantur, *ἐξοδοι*, de quibus alio loco dicam. Deinde *προέρχονται*, qui magna cum pompa, eaque publica & quasi triumphali procedunt. Consulium solemnes processus vel processiones *προόδους* Iustinianus Nov. CV, *προελεύσεις* Theophilus Inst. de *Rer. Div.* § 48, vocant; illud enim apud hunc multo, quam *προσελεύσεις*, malo. De sacris Ecclesiasticorum festisque processionibus vide I. Meursii & Car. du Fresne Gloss. in *Προελεύσεις*. recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. Eustath. ad *Il.* Ψ, p. 1292, v. 16, *ἐντεῦθεν γὰρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ καὶ τὸ πέμπειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως.* & signatius ad *Il.* I, p. 762, qui locus C. Fabrottum non fugit: *ὕθεν καὶ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ὃν προέλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόδον* dixit Thom. Mag. in *Πομπή*. Tum porro alia quaedam huic verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi: Dionys. A. R. VIII, p. 507, v. 28, *προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα*: quod cum Sylburgio in *παρελθὼν* mutatum nolim: similiter enim Plutarch. in *Craff.* p. 550 E. *ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ προελθὼν* ipsumque hoc in *Caes. Min.* p. 780 E. *ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κάτωνος προελθόντος.* nec maior est causa, cur quidquam novetur VIII, p. 465, v. 28, *τοσαύτην νεότητα ἐξ ἑνὸς ἔθνους διαφόρου σφισιν ἐπὶ τὴν θέαν προελθεῖν*: quam lectionem cum ipsa tueatur struaturae forma, repudiandum censeo *προσελθεῖν* V. C. & Porti. Apud Isidor. Pelus. Epaminondas *εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος περιτήσατο προελθεῖν* &c. II Ep. 146. In Socratis H. E. III, 25, servandumne sit *προελεύσεις ποιεῖν τῷ βασιλεῖ*, an cum H. Valesio praeferendum *προσελεύσεις*, non satis habeo constitutum: si retineas, recte de sectarum inter Christianos principibus eo sensu dicitur, quasi nunc e latebris, quibus se Iuliani metu continuerant, proreperent, Iovianum Imperatorem quisque precibus adituri, suis ut partibus potissimum faveret. Eadem plane forma *πρόδον, πρόσσον* vel *πάροδον ποιοῦνται* apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Christianos, qui sacras conciones habent: utrumque erudite declaravit H. Valesius ad Euseb. V. C. IV, 29, *σχολῇ δὲ λογογραφῶν συνεχεῖς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους* &c. 55, *συνηθῶς δὲ τὰς πρόδους ποιεῖσθαι*. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi potestatem sibi fieri petebat, nomen & rem, de qua sit dicturus, in tabella perscripta profiteretur:

hoc fuit τὴν πρόσδοσιν ἀπογράφασθαι. Isocr. Or. Ar. p. 142 E. five etiam simplici verbo γράφασθαι id quidem legas in Timocratea Demosth. p. 781 A. πρόσδοσιν γράφασθαι πρὸς τὴν βουλὴν referre ad *Senatum* laxè nimis Wolfius interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸν δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων οὐδέν. Si copia dicendi non concederetur, λόγου εἰργεσθαι, ἐκκλείεσθαι, οὐ τυχεῖν dicebantur: sin contra, λόγου τυγχάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ. Demosth. pro Cor. p. 474 D. παρέρχεσθαι εἰς τὸν δῆμον, & singulari quodam modo πρόσδοσιν ποιεῖσθαι. Isocr. in initio Areop. & ad finem p. 157, τὴν τε πρόσδοσιν ἐποιήσαμην, καὶ τοὺς λόγους εἴρηκα τούτους. Aeschin. in Tim. p. 11, v. 43, τῆς γὰρ βουλῆς τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ πρόσδοσιν ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον. idemque περὶ τῆς Παρατρ. p. 35, v. 30, 37, commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τῶν πρεσβέων προσόδους. Libanius etiam de eo posuit, qui damnatus a iudicibus ad populum provocat, causamque suam apud cives agit: in Προθ. Declam. XXX, p. 689, repetitions, οὐ γὰρ ἐπ' ἀδήλοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόσδοσιν at in oratione prima, οὐτ' ἂν ἐδέσθην προσόδων. Pari virtute Sophistae οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες supra § 2. οὔτε εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττει in Ep. Socrat. p. 2, & simpliciter οἱ παριόντες apud Demosth. Olynth. III, p. 38 A. quod recte Scholiastes interpretatur, οἱ δημηγοροῦντες. Iam scenicis actoribus haec eadem non dispari ratione conveniunt. Schol. Aristoph. ad Equ. v. 608, τοῦ ὑποκρίτου προσερχομένου, αἴσθε in scenam prodeunte. Plutarch. Nic. p. 524 E. λέγεται δ' ἐν τινι χορηγίᾳ παρελθεῖν οἰκέτης &c. Andronic. Paraphr. Eth. Nic. IV, c. 3, p. 210, τοῖς κωμικοῖς χορηγῶν παριοῦσι quorum pravam D. Heinsii versionem iure castigavit Salmast. de Ul. p. 57, ipse vicissim merito castigatus a Des. Heraldo An. in O. ad I. A. & R. VI, c. 8. paulum quidem illud Synefii discrepat de Prov. II, pag. 128 D. ἐν τοῖς θεάτροις καὶ δεῖ τινα προσελθόντα διαλεχθῆναι τῷ δήμῳ, τι μετὰ μικρὸν ὀφείλει. nam hae prologi sunt, aut eius, qui nuntium personam sustinebat, partes, antequam ad ipsam fabulam actores aggrediantur: sed quod mox sequitur, plane congruit, περιμένειν δεῖ καταπεμπόμενον τῆς πρόδου τὸ σύνθημα: ἢ πρόδος nihil aliud, quam ἡ προέλευσις, quando signo dato in scenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προέλευσις non quin recte dici possit co-

moedia μίαν ταύτην προαίρεσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν, quemadmodum Chrysostom. T. VII, p. 422 E. καὶ μία σπουδὴ (mulierum scenicarum) πᾶσαν ἐκ βάθρων ἀνασπᾶσαι τὴν σωφροσύνην sed quod illud eruditius fit, & magis accommodatum. HEMST.

ead. l. 9. Διονυσ. ἐλευθ.) Hoc est, libera dictoria, quibus licebat uti festo Dionysiorum: quae *libertas* vocatur ab Horatio & *licentia*. Eleganter coniungit cum hisce Lucianus verbum καταχεῖν, *perfundere*. Horatius de homine dictoriis acriter proficillo lib. I Sat. VII, 32: *At Graecus postquam est Italo perfusus aceto Persius*. CLER. De Διονυσ. ἐλευθερίᾳ copiose Philostr. dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Ἀεροβατούντας) Ex Aristoph. Neb. ut haec tota narratio: sic in Charont. & Icarom. BOURD. Aristoph. Νεφ. v. 4, Sc. III, A. I, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7 C. SOLAN.

ead. l. 11. Νεφέλαις) Inde titul. Aristoph. Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer desumptus. BOURD.

ead. l. 12. Ψυλλῶν πηδήματα) Respicit procul dubio hos versus Comici in Nebul. Aët. 1, Sc. 2:

Ἀηρώτ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
Ψύλλα ἐπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας.

Hoc alibi saepe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis insultat. BOURD. A. I, Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ἐπόσους ψύλλα τοὺς αὐτῆς πόδας ἄλλοιτο. VORST. Eandem calumniam tangit etiam Xenoph. loco supra citato. SOLAN. Notarunt L. Bos Obs. Crit. c. 12, p. 64, & L. Kuster ad Aristoph. Nub. v. 145. Adde Eunap. in Aedes. p. 38, ψυλλῶν πηδήματα καταμωκώμενος: ubi plura. Synesius istos Comici versus praecipue, quasi rotundissime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40 B. HEMST.

ead. l. 15. Δις διὰ πασῶν) Erasmus in Proverbio, δις διὰ πασῶν. BROD. Proverbium a musicis mutuo sumtum, quo maximum discrimen & longissimum intervallum significatur. Vid. Erasmi. Chil. Hoc usus est Lucian. in lib. de Conscr. Hist. & in sermone, qui est de Mercede servitibus. COGN. Utitur passim hac comparatione. BOURD. Vetustiores musici, uti ex hoc proverbio patet, scalam suorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *octavas* extendebant. V. Erasmi. Chil. saepius usurpat Noster, ut *ἀ. μισθ. c. 11, συγγρ. c. 7, & ἀπαίδ. c. 21*. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἐν ταῖς Νεφέλαις) Ex eadem Aristo-

phanis fabula μετεωρολέσχους produxit Suid. in Μετεωροκο-
πείς. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχαί, sed
μετεωροφέναιες v. 332, μετεωροσοφιστής v. 359. Apud Scho-
liaften exstant ad v. 223, 330. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀρίστωνος) Adde δ' Ἀρ. ut Aristonis filius
Plato. HEMST.

Pag. 25. l. 5. Τὸ Φῆλυ τῷ ἄρρενι) Hac de re Phaedrus sine
Fab. & ibi interp. BOURD. Miscet hic Lucianus duo figmen-
ta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem ho-
mines e luto formasse dicebant, & Platonis de primis ho-
minibus, quos primum ἀνδρογύνους fuisse ait in Symposio,
deinde in duas partes sectos. CLER.

ead. l. 6. Ἐγκαταμίξας) Recte, ne quis coniectet συγκα-
ταμ. Noster de Conf. Hist. § 13, τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ
τῷ φαρμάκῳ Achill. Tat. IV, p. 261. Pari modo Scriptor
de Mund. p. 13, v. 8, χρωμάτων ἐγκερασαμένη φύσεις, pro
συγκερ. HEMST.

ead. l. 7. Τοιοῦτο φανοῖν) Nescio quid ita cunctas edd. in-
federit vitiosum illud φανοῖν pro φανεῖν aut φανοίμην, quod
vel Grammaticae leges expelli iubeant. Praeterea legendum
sine dubio τοιοῦτος, id est, ὁμοῖόν τι τῷ Προμηθεῖ πεποινκώς
magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis vi-
dear, qualem se Prometheus praebuit. HEMST.

ead. l. 8. Ὅστ' ἀ παρ.) Aeschylus in Prometheo. BROD.

ead. l. 9. Κεκαλυμμένα τῇ πικρᾷ) Sic in Prometh. & Dial.
Prom. & Iov. ex Hesiod. i Oper. BOURD.

ibid. Γέλῳτα) Τοῦτέστι, γέλῳτα κομικόν. BROD.

ead. l. 10. Φιλοσόφων) Sic ed. I. Reliquae φιλοσόφων, quod
etiam in O. & M. est; duriuscule, quamvis exstet ἐρ. c. 45.
P. & B. 2. φιλοσόφου. SOLAN. Lectionem ed. I. interpolatam
utique valere iussi: quomodo γέλῳς κομικός, sic & σεμνό-
της φιλόσοφος τὸ κυριώτερον ἀντὶ κτητικῷ, ut solent Gram-
matici, quo nihil est frequentius. Sic φιλόσοφος χαρακτὴρ
λόγου Apollon. Tyan. Ep. XIX. βίος Euseb. H. E. VI, 3,
φιλόσοφον ἦθος, σχῆμα Origen. in Cels. I. HEMST.

ibid. Τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεός, ἀπα-
γε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἶποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις) Latinos interpretes si consulas, nihil hoc loco est obscurius. Sic
enim vertunt: Quod enim est furti. (nam furti est aliquis Deus)
apage hoc solum, non dixeris inesse nostris scriptis. Non poterat
insulsius. Quis enim intelligat, quod est enim furti? dein quid
hoc ad rem, esse furtorum Deum, sive is sit Mercurius, si-

ve quis alius? Non perceperunt mentem Luciani. Primo post ἀπαγε cum veterioribus editionibus pone distinctionem. ἀπαγε τοῦτο μόνον, & verte: *sed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus insignis est) absit. hanc solum nostris inesse non dices.* Forte, inquit Lucianus, Prometheus dicor, quod furatus sim, ut ille ferula ignem est furatus & coelo subduxit. Apage, hac sola in re nunquam Prometheo comparabor. GRAEV. Facilem & verissimam Graevii distinctionem sum secutus. *Απαγε, formulam abominandi, absurdum aliquid procul amovendi, sic interponunt: Noster Amor. § 38, ἀπαγε, μή μοι γένοιτο Pseudol. § 31. Chrysostomo frequens: οὐχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἀπαγε ἀνθρώπε, ἀλλ' ἡ τρυφή Hom. XXXIX, ad I ad Corinthi Suid. *Απαγε, γενικῶς παῦσαι, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venustatem turbaret, scribendum fuit κλεπτικός: nam quis credat, Lucianum tam insignitam Mercurio factum ivisse iniuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis consensu solus obtinuerat, Prometheus ipsi socium adiungeret? sed κλεπτικὸν eum iure potuit appellare, quippe qui semet ipse in cognomine dialogo ὁμότεχον Mercurio fateatur. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ Θεός) Προμηθεύς Hesiod. ἐν Ἑ. καὶ Ἡ. BROD. Ὡς Θεός, ἀπαγε τοῦτο μόνον) Sic in Somnio, ἀποτρέπετε, ὦ Θεοί, τὸ δεινόν. Hac in re utitur dictionibus ἀπερκεῖν, ἀποτρέπειν, ἀπάγειν. Quod semel monitum volo. BOURD. P. mendose, ὦ Θεός, quod Bourdelotio & Vorstio fraudi fuit. In Fl. tota parenthesis deest; certe incommode dicitur Deus κλεπτικός. SOLAN.

ibid. Ἐκείναι) Scribo ἐνεῖναι. BROD.

ead. l. 12. Ἡ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιοῦτους πιτυκάμπτας καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικός;) Unde enim furaremur? nisi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipse composuerit. Sic interpretes. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorarunt πιτυκάμπτας esse centauros. Suidas, πιτυκάμπτης ὁ κένταυρος. sic proprie dictus est Sinis centaurus, quem Theseus occidit. de quo Ovid. VII Metam.

Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus,

Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto

Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Vertendum itaque, *nisi quis me fugit, qui tales centauros, &*

hircocervos ipse composuerit. suos vero dialogos ex comicis fabulis, & gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus hausitis, compositos, ut paulo ante ostendit, vocat centauros & hircocervos, quo scribendi genere nemo ante Lucianum fuerat usus. GRAEV. Perperam scribitur, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν. corrige, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τῆς ponitur, est, veluti τῆς, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicae sapientiae gravis doctor cap. 30, Ἀρκού οὐρ ἐν παντὶ τῷ εἶναι φιλόσοφος· εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ. Wolfius interpretatione sua palam facit, se non intellexisse veram mentem, & quia Politianus omisit τῷ εἶναι, ipse non necessarias has voculas iudicat. Mericus Casaubonus nescio quid acutum ex iis primo elicere tentans, post eas suspectas habet. Recte novissima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philosophus cupis.* Ad hanc versionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει τῷ εἶναι, σεαυτῷ φαίνου, &c. τῷ pro τινὶ etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphrastes illud τῷ εἶναι agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo Epicteto, cuius ea mens est: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus & quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris.* Hinc etiam manifestum, puto, est, Epicteti καὶ ἱκανὸς ἔσῃ, longe plenius & perfectius esse prae Simplicii & Paraphraetae καὶ ἱκανὸν ἔσται τοῦτο. IENS. Παρὰ τοῦ edendum contendit Iens. idque secutus est Hemsterh. contra edd. vet. quibus assentiri codicem O. scribendo παρὰ τοῦ, in marg. Iunt. notavit Solanus; sed Cod. M. παρὰ τοῦ habere. Verum etsi res parvi est, mallet vulgatum retinuisse. nam articulus τοῦ pro τινὸς positus, tum amittit accentum, quando τῆς encliticum eundem amitteret. At quando est interrogantis, ut hic, aequè retinet accentum, ac τίνος interrogativum, cuius vicem gerit, quod rectè disputat Mich. Ros. vel potius auctor Dissertationis Academicæ, Argentorati habitæ 1716, I. Henr. Lederlinus, p. 15, hæc exempla asserens: Soph. Ai. mast. 815, Τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθὼν; *ex quonam hominum hæc didicit, audivit?* Et Electr. 408, Τῷ φέρεῖς τὰδ' ἔμπυρα; *cui fers has partes victimarum comburendas?* Item 412, Ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; & 681, ac 915, 932, 935, Oedip. Tyr. 365, 792.

1041, 1176, Oed. Col. 425, Dion. Hal. Ep. ad Pomp. p. 129. Exempla vero, ubi *του* & *τω* sint enclitica, multa quoque praemisit idem. REITZ.

ead. l. 13. Πυτιοκ.) Castigo: *πιτυοκάμπτας* καὶ τραγέλαφους, hoc est, *monstra quaedam*. BROD. Pinuum incurvatores: quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theseus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in sublime emissos dilaniantem. Eundem *πιτυοκάμπτην* vocat lib. II Ver. Hist. COGN. Ἰπποκάμπτας) Legebatur antehac *πιτυοκάμπτας*, ut *ἀ. ἰστ. β. c. 25.* (vel mendose Πυτιοκ—) quod huc non facit. v. Apollod. III. L. aliam scripturam exhibet, nisi quod illic *ί—μπτας*, legitur. In Ox. vero *πιτυοκάμπτας*. De his confule Spanh. & Aelian. de An. XIV, 20. Hippocampus in Imaginibus describit Philostratus *εἰκ. p. 774.* (locum ipsum vide ad *ἐ. δ. VI.*) Vide & p. 729, ubi, ex nummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctissimus eius interpretes exhibet. SOLAN. Graevio *πιτυοκάμπτας* explicanti Centauros praeivit Fr. Luifin. Par. III, cap. 25. quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confectam. Negari quidem non potest, apud Suidam exstare in Πίτυς, ὅθεν καὶ Πιτυοκάμπτης (vel potius, ut Kuster. Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος verum his in rebus tantam Suidae auctoritatem non agnosco, qua sola nos contentos esse oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sinnis, (ductum a latrocinii & nocendo nomen, quod male nonnusquam Scinis & praeter linguae rationem scribi puto) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege I. Meurs. in Thef. c. V. Hunc de gente fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? immo tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret: Pausan. I, p. 90, ἀποκτείνας καὶ Σίνιν τὰ πρὸς Πιτθέας συγγενῇ quippe natum, ut nonnulli scripserunt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: Plutarch. in Thef. p. 11 F. Iam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod Luifinus est commentus, quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos esse, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat. quis, quaesio, *πιτυοκάμπτας* diceret eos, qui arbores vasto corpore & impetu currendi prosternunt? Th. Galeus ad Apollod. III, p. 95, ubi de Sinide pinuum inflexo-

re agitur, hunc Luciani laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adiuvans. Non me praeter-eunt Aristophanis in Ran. v. 997, *σαρκασμοπιτυοκάμπται*, de quibus ita Schol. *ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιουμένους τὰ πολεμικά, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους· ἰσχύος δὲ ἐπιμελούς·* paulo plenius Suidas: *Σαρκασμόπ. ἀντὶ τοῦ μεγάλου, ὡς ἀρπάζοντες μὲν καὶ προσπ. &c.* ubi legendum ex prioribus apparet, *ὡς σαρκάζοντες* necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem venisse non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetustis Codd. existisse lectionem, *ἀρπασμοπιτυοκάμπται*. De Sinide vero quin Schol. cogitaverit, cum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carent, robur ostentantes dicti fuerint *πιτυοκάμπται* eoque pertinere non incommode videatur Hesychii glossa, *Ἀεροπέλαδοι, πιτυοκάμπται*, ex veteri quodam Comico deprompta, sive vocabulum utrumque demta distinctione iungas, sive *ἀεροκελάδους* per se solos intelligas, *aërem verberantes, iactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes, vel etiam, aërem implentes clamoribus*: nam in Hesychio multae sunt voces, & sententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud Palmerio placuit *πιτυοκάμπται* legenti; quod si quis coniecturae nostrae anteferendum statuatur, haud equidem magnopere obnitur: verum idem ipsum in Aristophane Frischlinus spectavit vertens *Erucofanniones*, tanquam si legendum censuisset, *σαρκασμοπιτυοκάμπται*. Sunt sane *πιτυοκάμπται* genus etucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit Plin. H. N. XXII, 2, 4, Dioscorid. Alexiph. cap. 2. sed illae, quantum video, nihil ad Aristophanem faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias bestiolas abeant, ad Lucianum: in quo retinuit sane priscam lectionem, *ἵπποκάμπτας*, vel, ut scribi debebat, *ἵπποκάμπτους*, etsi ad sensum melius congruere videantur, non ausus admittere; praesertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non sit inspectus, assentitur. De Hippocampis adi magnum illum I. Scaligerum in Coniect. p. 35, a quo si quid in re forte, quod sollicitè perquirere non vacat, fuerit commissum, egregis emendationibus certe pensatur, & Rob. Constantin. in Suppl. L. I. *Τραυελάφον* mentio in Aristoph. Ran. v. 968, qui iun-

git ἱππαλεκτρυόνας· haec causa est, cur, si scripti cuiusdam libri ductus adspirarent, in Luciano probarem τοιούτους ἱππαλεκτρυόνας καὶ τραγελάφους· etenim vix est, ut ad illum Comici locum non respexerit. Meminit & Plato Πολ. VI, p. 674 B. ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν δις. οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque solent, ut hippocentaurum, pro re, quae nusquam existens sola cogitatione effingitur: Eustath. in Il. A, p. 102. Rogat Aristot. initio lib. IV Φυσ. Ἀκρ. ποῦ γὰρ ἐστὶ τραγέλαφος ἢ σφίγξ; Vid. Stephan. in Γάλλος & Berkel. Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impositum fuerit τραγελάφων nomen, recenset Athen. XI, p. 484 D. E. p. 500 E.

Postquam haec scripseram, coniecturam mecum perquam elegantem communicavit vir eruditissimus, & pulcherrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam specimine commendatissimus I. Iac. Wetstenius; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censet vir egregius τοιούτος πιτυοκάμπτης· quasi hunc in modum Lucianus ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam gravitatem, & lepores libertatemque iocorum comicam consociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curvando iungere nitaris: immo maioris est artificii καὶ τραγελάφους συντιθέναι, τοὺς διπλοὺς τὴν φύσιν* (ut Aristides Orat. Plat. 1, T. 2, p. 46, de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores eiusdem speciei, verum ETIAM res diversissimas hircos atque cervos sive Philosophiam Comoediamque iungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam pervenisset. Iam tu, quaeso, ad animum revoca, quae leguntur sub finem § 6, ἘΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ἜΤΝΑΓΑΓΕΙΝ ὅΤΙ ΠΑΝΤ. ΠΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάμπτην, qui magno nisu in unum cogit consociatque nixa diversis radicibus, & materiam minime sequacem tractando mollit. HEMST.*

ibid. τραγελάφους) De his, si lubet, consule Plin. VIII, 33. Cervis excepta barba & armorum pilis similes. Huiusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credidit Lucianus, vidisse sese Salmasius narrat Plin. Exercit. 862 b. B. ed. post. De iisdem consule Spanh. 200 & 203. SOLAN.

ead. l. 14. Τί ἂν πάθοιμι) Locutionem illustrat Gataker. ad Marc. Antonin. XII, § 16. HEMST.

ead. l. 16. Μεταβουλευένθαι) *Post rem consulere*: unde & Pindarus in Pyth. V, 36, illum appebat ὁ-λίνοον, quasi *scro sapientem*. Hesiodus in Theog. v. 511, Haec, inquit, peperit Προμηθεῖα Ποικίλον, αἰολορητιν' ἁμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθεῖα, *Prometheum* vasrum nominans, ac variis instructum consiliis, *Epimetheum* post erratum sapientem. COGN.

IN NIGRINUM.

Pag. 26. l. 3. ΠΡΟΣ...) Philosophicam hanc disputationem Lucianus paulo post adventum suum Romae scripsisse videtur: in qua quam pronus in Satyram fuerit iam prodit; sed nondum comicos illos sales cum reliquo ornatu theatri in Dialogum invexisse, cum haec scriberet, palam est; graviter enim hic vitia perstringit ex gravissimi Philosophi persona, cuius famae invidit illa aetas. SOLAN.

ibid. NIGRINON.) Romanus esset, an Graecus, olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legissem apud Spartianum in Hadriano & Xiphil. p. 260, & Plutarch. 849. Nunc autem Romanum fuisse statuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17, & de fundo prope Romam c. 26. SOLAN.

ead. l. 5. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.) Subaudiendum, *portio*, aut, *mitto*. Hanc paroemiam Lucianus hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundavit ululae, & Atticae regioni quasi peculiares sunt. Proinde ut absurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic passim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum sit homini consultissimo consilium dare. COGN. Prov. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισφρευδόντων τινὰ τοῖς προὔπαρχουσιν, οἷον εἰ τις ἐν Αἰγύπτῳ σίτον ἀπαγάγῃ ἢ ἐν Κιλικίᾳ κρίκον. Aristoph. Ὀρνι. & ibi Scholiast. BOURD. Vid. Suid. & Schol. Aristoph. SOLAN. Utitur hoc loco Erasmi. *Adag. Ululas Athenas*. Diogen. L. III, 47: Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας φασιν, εἰ δὲν σοὶ τὰ κατ' εἶδος διηγείσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Atheniensibus obiecerunt Comici: praeter Aristoph. Av. v. 302, Antiphanes apud Athen. XIV, p. 655. Μοχ παρ' αὐτοῖς, quasi praecessisset Ἀθηναίοις in Tim. § 9, οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς libello superiore § 5, σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit I. Davis. ad Ciceron. de Divin. II, c. 61. Ratio paulum diversa in Aristoph. Pl. v. 503, πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι χρήματα con-

tinentur in πλουτῶσιν eo pertinet αὐτά. v. 566, εἰ γὰρ δεῖ λαβεῖν αὐτόν scilicet κλέπτην. HEMST.

ead. l. 11. Ὅπως τε νῦν ἔχω) Non infitior, bonam esse locutionem: Noster in Hermot. § 30, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦν ἔχω, quoque *sim erga Te animo*, nota loquendi formula. Lucian. Ἀπ. περὶ τῶν Ἐ. Μ. Σ. § 14, ὅπως ἔχει πίστεως καὶ σπουδῆς καὶ εὐνείας πρὸς τὰ ἐγκειρισμένα. Artemid. Praef. lib. IV, καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον δυνάμεις. Paulum aliter Demosth. Ep. I, p. 190 B. ᾧθην χρῆται τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, ὥς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θάιναι. Xenophon K. Π. VII, p. 116, οὐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις. Liban. Apol. Socrat. οὕτω δὲ ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis, exponi posse, & *quemadmodum nunc sim affectus*: quasi significaret, se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur, mente. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τὸ τοῦ Θεουκιδίδου) Benedictus enervavit versionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte sic Micyllus expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud*. Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Artici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. GRONOV.

ibid. Ἀμαθία μὲν) Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic Thucyd. ut patet etiam apud Plin. Epist. 7 lib. 4. hanc sic interpretatur D. Hieronym. Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat*. BOURD. Vertendum, *Imperitia audaces, segniores ad agendum ratio facit*. Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμὸς. designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. CLER. In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in Bourdelotii nota. SOLAN. II, c. 40. Celebris sententia, quam multi expresse-
runt. Procop. Goth. III, p. 256, ἐμπειρία γὰρ λογισμὸν φέρουσα θρασύνεσθαι ἥκιστα εἰσθεὶν ibi D. Hoefschelium hic Luciani locus non praeteriit. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 171. Synes. Ep. 153, ἀμαθίας ἡγουμένης τοῦ θράσους idem Ep. 79, Thucydideia sententia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀνδρεῖον μὲν οὐδαμῶς, παρὰ δὲ τοὺς καιροὺς δειλόν

τε καὶ θρασύ γίνεται. Sallustius etiam imitatur B. I. c. 7, ubi plura notat eius generis Iosf. Wasse. Quod autem pro λογισμός Lucianus dederit τὸ λελογισμένον, in eo Euripidem est secutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368 &c. paulo aliter Philostr. Her. p. 733, τὸ γὰρ ἐννοῦν τε καὶ λελογισμένον ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν Aeneam. HEMST.

Pag. 27. l. 3. Φ. καὶ Λ.) Bourdelonium laudo, quod nomina personarum, in aliis edd. omissa, editioni suae infercuraverit. At istud laudare non possum, quod quae Luciani partes erant, eas Amico dedit. Lucianus ipse Nigrinum audierat: hoc enim epistola diserte proficitur. Ipse itaque nunc Lucianus, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarret. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡς σεμνὸς) Similiter Alciphr. I Ep. 34, ut Berglerus observavit. HEMST.

ead. l. 6. Ὅμοιον λόγον) Ὅμοιοι λόγοι, sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud Homer. ὅμοιος πόλεμος, ὅμοιος θάνατος, ὅμοιον γῆρας. BOURD.

ead. l. 7. Ὅλος) Defendi potest, etiam ex iis, quae notat I. Ienius L. L. II, c. 11. Malo tamen ὅλος, ut ad praecedens μεταβάλλουσαι aptius conveniat: Tu, qui comis esse solebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque speciem superbi geris. HEMST.

ead. l. 12. Ὅδοῦ πάρεργον) Erasim. in eo Adagio. BROD. Ut te non morer. BOURD. Non est, ne te morer, ut habet Bourdelotius: sed καθ' ὁδοῦ πάρεργον, obiter, aliud agendo, en passant je suis devenu heureux. CLER.

ead. l. 13. Σκηνῆς ὄνομα) Sic idem alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τρισέλβιος) Ter beatus atque felix. BROD. Sophocles apud Plutarch. de aud. Poët. ed. Hanov. an. 1599, p. 21: — ὥς τρισέλβιοι Κεῖνοι βροτῶν οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη Μόλῳσ' ἐς ἄδου τοῖς δὲ γὰρ μόνοις ἐκεῖ Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοις πάντ' ἐκεῖ κακά. SOLAN.

Pag. 28. l. 2. Μέγα) Hanc vocem pro μετὰ reposui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu est: nihil enim haecenus narravit, ad quod τὸ μετὰ τοῦτο referri possit, sed se beatum esse tantum dixerat; quo dicto hic tantam tamque repentinam felicitatem, quae ei obrigisset, cognoscere volens, ut edisserat hisce petit: ex vulgata nullus elici possit sensus, qui ex hac limpidissimus est. Ne dicam errorem proclivem τοῦ μέγα in μετὰ. SOLAN. Emen-

dario certissima, quam praestant mox, οὐ θαυμαστὸν εἶναι σοι δοκεῖ, pauloque post, μέγιστον μὲν οὖν quae si quis recte considerarit, nullus est dubitationi locus relictus; quare causa non erat, cur in re clara Miss. fidem expectandam putarem. Graeci usurpant μέγα τι pro *admirabile quid ac memorandum*. Plato Apol. p. 16 E. ἀν δὲ ἔγωγε τὴν ὑμῖν μέγα λέγειν. Phaedr. p. 123 B. τόδ' οὖν μέγα λέγω. Xenoph. ad Xanthipp. in Ep. Socrat. p. 47, ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγαν τε καὶ καλὸν γεγονέναι. Leo Allatius, *At ego & mortem illius magnam & desiderabilem contigisse, mihi autumo: inepte, ut plura: vertendum fuerat, Etenim ego existimo, mortem eius admirabilem atque honestam fuisse: de Socrate praecedat, μέγα τι ἡμῖν ἐγένετο οὗτος ὁ ἄνθρωπος, mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo*. Aristocles apud Aelian. de Anim. XI, c. 4: ἐν δέ τι τοῦτο μέγα κρίνεται ἐν Ἑρμιονεῦσι. Aelianus ipse I, 60, εἰ τε γὰρ μὴ ἔχουσι πόντον ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Iungitur aliquando θαυμαστὸν Athen. ex Chamaeleonte VI, p. 273 D. καὶ ταῦτ' ἦν αὐτῶν μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν. Chrysostom. T. VII, p. 422 B. οὐ θαυμαστὸν καὶ μέγα; quod apud eum frequens. Raphaelium vide ad 2 ad Corinth. XI, 14, 15. Notum proverbium: Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἐν μέγα. Eodem pertinet, οὐδ' ἐν μέγα, nihil autem magnum & admiratione dignum. Diogen. L. VI, 44. Ex Latinis similia poterant proferri plura. HEMST.

ibid. Κομᾶς) Superbis. κομᾶν indulgere genio & elatum esse. Aristoph. Eq. ubi Schol. κομᾶσι, τρυφᾶσι. τὸ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κόμπην ἔχειν. κομᾶν, ἐπιμελεῖσθαι. Poll. Hesych. Suid. BOURD.

ead. l. 3. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ) Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς ορπονιηται. εὐφραίνεσθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur, qui, benondum intellecta, ad vultum amici exprorectum & hilarem laetantur. BOURD.

ead. l. 7. Τετυφωμένον) In quibusdam τετυφωμένον sed recepta lectio sana est. τετυφωμένος, ὁ ἐπημέρος καὶ ἀλάζων, ἀμβεβροντημένος, ἔξω φρενῶν. τετυφωμένους hebeti ac stolido ingenio praeditos significare tradunt veteres Grammatici, ut sunt qui fulmine tacti fuere. Moschop. Hesych. qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερφανεύσαντα. BOURD.

ead. l. 11. Εὐθὺ τῆς πόλεως) Recta ad urbem profectus sum. BOURD. Romam intelligit. SOLAN.

ead. l. 12. Ἰατρὸν ὄφθ.) Cyrus πέμψας παρὰ Ἀμμαν αἰτεῖται

ἰατρὸν ὀφθαλμῶν. Herodot. III, 1. *Medici ab oculis, ocularii*: meminit Scribon. Larg. § 37, 38. ubi vide Io. Rhodium. Οἱ ὀφθαλμικοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. Galen. de Ul. Part. X. Gloss. *Medicus ocularius*, ὀφθαλμικός: habet etiam Etymoli. p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus *artem oculariam medicinam primum fecisse* p. 328. HEMST.

ead. l. 16. Ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν) Supplevi ex V. Haec in G. C. etiam legi notaverat Solan. HEMST.

Pag. 29. l. 4. Εἰσαγγεῖλαντος) Hunc locum usurpat Caspi Sagittar. de Ian. Vet. c. XVI, § 32. Servorum ad ianuam fivα τῶν θυραίων munus εἰσαγγέλλειν. Plat. Protag. p. 220 A. Xenoph. Symp. p. 510, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in regum aulis εἰσαγγελεῖς. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν χειρὶ) Alciphro. I, p. 104, χάρτην διὰ χειρὸς ἔχοντα: ibi locus hic a Berglero productus. ἔχων βιβλίδιον μετὰ χειρὸς, idem p. 140. HEMST.

ead. l. 6. Προῦκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένων) Vertit interpres, *posita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae descriptae erant*, quasi legisset τοῖς σχήμασι καταγεγραμμένον. Ego non video, qui salva Graeca phrasi dicatur καταγεγραμμένον τῶν σχημάτων. At videretur Lucianus scripsisse καταγεγραμμένον. Tum autem illa ita verterim, *posita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conscriptae*. Ἀπὸ autem coniungo cum σχημάτων. Et certe καταγεγραμμένον ἀπὸ σχημάτων eodem prorsus modo, quo infra § 24 quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τοῦ σχήματος & Philosophia in Reviviscenib. c. 13, Κόσμος ἀπὸ τοῦ σχήματος. — Haec iam scripseram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter dispositus legitur; nimirum, Προῦκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ σχημάτων καταγεγραμμένων. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus lector consideret. IENS. Nihil mutato opus est, quamquam infolentior dictio est. Et in Fl. exstat γεωμετρίας, quod a Iensio in ea describenda, nescio quomodo, omissum est. V. A. Gell. I, 20. Iamblich. § 22. SOLAN. Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων nunc non disputo: si sit, ut esse debet, *tabella figuris geometricis descripta*, quorsum illud καταγεγραμμένον iam plane supervacuum & nulli usui? ergo. retingendum πινάκιον τισι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. σχημ. καταγεγραμμένων, *tabula mathematicis quibusdam figuris conscripta*. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ σφαῖρα καλάμου) *Et sphaera ex arundine.* Sphaerae huiusmodi κρικωτοὶ vocantur. BROD. Καὶ σφαῖρα καλάμου) Sic voluit interpres, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mss. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. Theod. Marcil. monuit me se moniturum, tu consule. BOURD. Robertus Titius locis suis controversis c. 14 lib. 11 relegit, καὶ σφαῖρα καλάμου &c. & *sphaera Calani* &c. eaque de re quantumvis copiose differit, aut potius disperdit opus: magister autem eius Yvo Villiomarus, sive is Scaliger est, aliud discipulo suo nihil praecipit, quam se non videre, quemadmodum sphaera ex calamo fieri possit. Utique & discipulo & magistro eius fraudi fuit, nescisse etiam ex orichalco fila crassiora dici calamos sive culmos. Atqui eos id Theodoretus docere potuit Orat. 111 De providentia. Ὁρῶν γὰρ, inquit, τὸ στόμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμῳ καὶ ὑπ' ἀσκήων ἐκφυσούμενῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῶν τοῦ τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἑναρμόνιον ἐκείνην ἡχώ. Dixeris Latine, *Os enim, nempe hominis, inflat est organi contexti de culmis aheneis, & a foliibus inflati, & moti artificis digitis, & sonum illum harmoniae plenum efficientis* &c. Idemque mox dentes oris humani cum aheneis calamis sive culmis comparat. Et rursus paucis interiectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. MARCIL. Καλάμου videtur potius arundinem hic denotare. VORST. V. Th. Cr. Gruter. II, 457, ubi de *Calano* somniat nescio quis. Quin ipse id in Graecum contextum admisit Bourdelotius, & ante eum H. 1. Et ita sane videtur legisse in suo codice Micylus. SOLAN. Apud Brodaeum Thes. Crit. T. II, de Calano quaedam, nihil de hoc Luciani loco reperio. HEMST.

ead. l. 9. Τοῦ παντός) *Universi*, hoc est, mundi. BROD.

ead. l. 15. Τοσαύτην τινά μου λ. &c.) Interp. *Tantamque verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenas illas, si quae unquam fuerunt, & aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorsus non tetigit scopum: sensus enim verborum est, *Tam dulcia mihi verba ipsius fuerunt, ut Sirenes, lusciniae, lotusque Homeri nugae essent ad haec, vel, ut antiqua, stulta & deliramenta viderentur ista alia prae dulcibus huius verbis.* Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόντων. Graeci passim ἀρχαῖον & κρόνιον pro stulto & deliro sumunt. Comic. in Nub. v. 912, Σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος: sed tu stolidus: v. 1360, Ὁ δ' εἶθ' ὡς ἀρχαῖος εἰν' ἔφασκε τὸ κηραρίζειν Ἀδειν τε πίνονθ': ai hic continuo subiecit,

stultum esse pulsare citharam & cantare inter bibendum. Sic Latini, antiqua. Negligimus ista, inquit Phil. I Cicero, & nimis antiqua & stulta ducimus. Et quemadmodum hic Lucianus ἀρχαῖον ἀποδείξαι, ita Aristophanes Κρόνους ἀποδείξει in Vesp. v. 1471: καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησὶν ἀποδείξειν Κρόνους τὸν νοῦν, & Tragoedos mente stolidos esse probaturum se dicit. Simili phrasi Noster παῖδας ἀποφαινεῖν dixit in de Mort. Peregr. § 11: ἐν βραχὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, brevi illos prae se pueros esse ostendit. Ceterum sententiam hanc aliis verbis expressit auditor in Imag. § 13, ὅπταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ἄδῃ &c. Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec sunt expertia cantus, (vel, canendi imperita:) quin & si Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multifonam emittat. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 20.

ead. l. 16. Ὡστε τὰς Σειρῖνας) Desumptum ex Odyss. μ'. Aristaeetus Ep. 1. Petron. Sat. BOURD. Spanhemium de his consule (251.) qui inter fabulosa merito recenset. SOLAN.

Pag. 30. l. 1. καὶ ἀνδράς) Lusciniās. BROD. Quas hic lusciniās memoret, mihi non satis constat. Fabulosas voluisse, cetera non obscure innuunt. Consule Spanhem. 255, ubi de lusciniis multa. SOLAN.

ead. l. 2. λωτὸν) De quo Homer. Odyss. 9. Eunap. Aedes. p. 50. BOURD. De Loto Aegyptio consule Sphanhem. 301. flos eius in nummis lilio similis. SOLAN.

ibid. Ἀρχαῖον ἀποδείξαι) Quae de voce ἀρχαῖος paulo ante notat L. Bos, illa quidem vera sunt, & a Budaeo iam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen satis est affecutus huius loquendi formulae potestatem. Sic intellige: tanta me sermonum suavitate perfudit, ut Sirenas illas, si quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque suae orationis lenocinii memoriam deleteret. Ἀρχαῖον aliquando, quod iam vetustate obsolevit, atque ex usu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, leges abrogatae. Plato Ep. IV, ὥς οὖν ὑπὸ πάντων δρώμενος παρασκευάζου, τὸν τε Λυκούργον ἐκεῖνον ἀρχαῖον ἀποδείξων, καὶ τὸν Κύρον, καὶ εἰ τις ἄλλος πώποτε ἔδοξεν ἦθαι καὶ πολιτεία διενεγκεῖν. Pessime Ficinus, conare Lycurgum illum antiquum exprimere: neque aliter, Stephano nihil monente, Serranus. Sed an vertemus? Sic igitur mores vitamque institue, ut Lycurgus ille & Cyrus stulti delirique sint ad te comparati: minime vero; sensus enim, si quid iudico, certissimus est hic: Tu igitur, tanquam si omnium in te oculi

sint coniecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cynus, & si qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praestitisse sunt visi, obscurati tuis laudibus obsolescant, & non sola amplius magnae virtutis exempla commemorentur. HEMST.

ead. l. 3. Φιλοσοφίαν ἐπαίν.) Improbitas nihil habet commune cum philosophia, multo minus improbi. Sic Plato in Ep. ad Aristod. τὸ γὰρ βέλαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτα ἐγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. COGN.

ead. l. 5. Πλούτου) Ad Arrian. de Exp. Alex. IV, p. 160, n. 48, Iac. Gronovius monet, ea voce exprimi fastum illum ex nimia opulentia proveniente, & decori mediocritatisque despectum & negligentiam, denique excelsum fortunae nimiae strepitum; qui praegnans sensus in voce Graeca πλοῦτος & Latina divitiae non videtur animadverti ab viris magnis. Lucianus Nigrin. cum dixisset πλούτου, addit tandem subiungens χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς. HEMST.

ead. l. 7. Τοῖς πολλοῖς) Vulgo. BROD.

ead. l. 9. Ἀναπεπταμένη) Eleganter: animo patente, (sicut Tacit. in Germ. c. 22, tanquam nullo magis tempore aut ad simplices cogitationes pateat animus &c.) quique infusam doctrinae copiam cupide recipiat: contra Quintilian. I. O. I, p. 31, maiora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non subibunt: quos modo cum vasculis oris angusti superfusam humoris copiam respuentibus comparaverat. Nonnihil diffidet illud Damascii apud Suidam in Δωρᾶς ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, animam eius tanquam velis expansis immisit in immensum veritatis pelagus: qualia sunt venia magis, quam laude digniora, & ingenio Damascii in seculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quidquid acceperat, Sereca dabit Ep. 99, p. 487. Est apud Hesiod. in Theog. v. 661, ἀτερεῖ νόῳ. HEMST.

ead. l. 11. Ἐληλεγμένον) Legendum ἐληλεγγμένον ἐλέγχω. BROD. Brodaeus Miscell. LX, cap. 6, corrigit ἐληλεγγμένον. Immo sic quidem ex vocis ipsius natura scribendum foret; sed cum non hic tantum, verum & alibi apud Nostrium etiam in aliis huius verbi temporibus, litera χ sit plane extrita, (velut in Dialogis Mortuor. XXX ἐξεληλεγχαι. ibidem ἐληλεγμαι. iterum ἐληλεγμένον in Phalaride c. 9, & Pseudomanti c. 33, & in Asino c. 38. ut & apud Achillem Tatium lib. VI, p. 406, ὁ Σωσάνης αἰ-

δοξαις ὡς ἐληλεγμένους) forte dicendum, id facilioris enuntiationis causa Graecos fecitasse. IENS.

ead. l. 15. Ἐκ ζοφεροῦ &c.) Concepit hanc imaginem ex illa mirifica Platonis spelunca sub initium lib. VII de Rep. ubi tantum non haec eadem existant verba. Saepius eo respicitur, praesertim a Platoniciis: vide Alcibi. c. 27, Procl. Th. Plat. pag. 7. Platonem ab Empedocle summisse docet Aeneas Gaz. in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad Iamblich. Protr. HEMST.

Pag. 31. l. 1. Ὡστε δὲ τὸ καινότερον) *Ut, quod absurdum maxime est.* BROD.

ead. l. 2. τῶν ὀφθαλμῶν) Sic reposuimus: ratio patet legenti. BOURD.

ibid. αὐτὸν) Ed. I. uti Vorstius emendabat. In reliquis αὐτῶν, nisi quod P. etiam τῶν ὀφθαλμῶν. SOLAN. Correctio necessaria: unico tantum oculo laborabat Lucianus: § 2, τὸ πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ unde liquet, quam inepte Bourdelotius modo τῶν ὀφθαλμῶν reposuerit in ed. P. pro τοῦ ὀφθαλμοῦ. HEMST.

ead. l. 6. Ἀρτίως) ἀρτί dicendum erat. Vide Ammon. v. ἀρτί. KUSTER.

ibid. Γαῦρος) Haec clausula interpretatur illud τετυφωμένου § 1. BOURD.

ead. l. 9. Οἱ Ἰνδοί) Nonn. Dionysiac. BOURD. Cum Indos expeditione suscepta Bacchus expellere non posset, vino tandem inebriatos fertur in potestatem redegissee: profert egregium eam in rem Duridis Samii locum Etymol. p. 460, v. 49. Hoc etiam inter Bacchi strategemata reponit Polyaeus. I, c. 1. Plura dicam ad Luciani Bacchum. Recte vero θερμότεροι τῇ φύσει: nam qui calidiore sunt natura, vinum avidius appetunt. de Scythiis quaerit Aristot. Probl. III, § 8, cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. HEMST.

ead. l. 13. Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων) Sic apud Philostr. & alios ἔρωτι μεθύσκόμενος. BOURD.

ead. l. 15. Μεθύειν) Liban. Declam. XVI, p. 460 A. νῦν νήφω καὶ σωφρονῶ τότε δὲ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἡγνῶουν. HEMST.

ead. l. 17. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατ. αὐτῶν) Aliquid supplendum in hac oratione, ut series eius intelligatur hoc modo: *Non opinor enim, non opinor fas esse mihi spernere eos sermones, ὥσπερ καὶ οὐδέ τις ἐστὶ σοὶ τῆς δέησεως αὐτοῦ ἀκούειν ἐπιθυμούντος καταφρονεῖν, ut nec fas est tibi spernere preces optantis*

eos audire, praesertim cum ille, qui audire vult, sit amicus. Nescio an exciderit aliquid, an vero elliptica sit oratio Luciani. CLER. Micyllus & Benedictus ita verterunt, ac si legissent αὐτῶν αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad λόγων referas, nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit, ut egregie M. Gesnerus animadvertit ad Philop. p. 97, qui propterea auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecipisse quasi, idemque sibi voluisse existimat, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ 'ΑΚΟΤΕΙΝ οἷμαι Δέμῃς neque omnino insolens esse arbitratur, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Haec quamquam ingeniose sunt cogitata, & adiuvari videntur ab iis, quae scriptissimus ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam, tum superbum illud aurium iudicium laedat, scrupulus ingratus; cuius amovendi causa sic mutatione minima refingendum censeo: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ἂν σοι, vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἂν του, οἷμαι, Δέμῃς sensu aperto, neque enim ne fas quidem, opinor, est contemptum aliquem repellere ab audiendis tam praeclaris sermonibus, multoque minus, si & amicus sit, & similitum rerum studio ducatur, qui cupiat audire: aut, si propius etiam exprimenda sit vis particulae ἂν, neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem &c. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, οὐδὲ μὲν οὐδὲ, virtutem orationi addunt: Demosth. in Timocr. p. 790 B. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδ' ἐν ἑθικῇ ἰσχυρῶς ἔχον. Dion Chrys. p. 401 A. οὐδὲ γὰρ οὐδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἔτι τοὺς ἀσελγείς. Artemid. IV, p. 198, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐνεδέχετο τάγε οὕτως ἀλλήλων κεχωρισμένα σωματοποιεῖν &c. Vid. Apollon. Rhod. I, 122, 224. Maneth. II, 379. Mox binarum particularum ordinem invertit: ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ, vel ἐάν. HEMST.

Pag. 32. l. 4. Σπεύδοντα καὶ ἄ.) Homerus II. Θ, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. BROD. Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumta ex illo Homer. II. Θ, 293, Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις — Quid me sponte mea properantem, maxime Atrida, Exstimulas? Eodem allusit Od. Ω, 486, Ὡς εἰπὼν ὄτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην. Iam dudum promptam ac cupientem his Pallada discis Excitat. — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem,

ad quod suapte cupiditate fertur ac propendet. COGN. De hac paroemia copiose paroemiogr. & Erasmi. BOURD.

ibid. Καὶ εἴγε μὴ ἔφθης) Calasir. apud Heliod. lib. 2, ὡδίνω δὲ καὶ οὕτω πρὸς τινὰς ἐξεῖπαι· εἶπον ἂν τάχα καὶ τοῖς καλάμοις κατὰ τὸν μῦθον, εἰ μὴ σοι προσέτυχον. Sic in Lapith. BOURD.

ead. l. 11. Τῶν παιδικῶν &c.) Ἐ Platonis Phaedro, cuius locum expreffit quoque Maxim. Tyr. Δ. 38, p. 387, ubi vide D. Heinſium. Non iniucundum erit contuliſſe ductas ab eadem re ſimilitudines in Plutarch. περὶ Ἀδ. pag. 513. Symp. VI. Qu. 6. Eunap. Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod poſitum pro ὑπ' αὐτῶν iungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt Interpp. Cum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ διαμνημονεύειν, ἐξετάζειν, (nam in Aeliano Kuhniiſ optime coniecit αὐτὰ) tum viderimus, an quidquam hic mutari ſit neceſſe: illorum autem λαλεῖν αὐτῷ, αὐτῇ ſυνειδυῖα ratio longe diſpar. HEMST.

ead. l. 12. Αὐτοῖς διαμνημονεύουσιν) Emenda αὐτοῖς· ſecum; apud animum ſuum recordantur. Plus centies in hoc ſcriptore erratum eſt in huius voculae ſpiritu. Eſt autem αὐτῷ διαμνημονεύειν τι idem, quod paulo ante dixerat Noſter ἀνακυκλοῦν πρὸς αὐτὸν, vel αὐτὸν, τὰ εἰρημένα. & paulo poſt τοὺς λόγους πρὸς αὐτὸν ἀνατυλίττειν. & ſimiliter in Tim. c. 34, βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverſo ſpiritu, αὐτὸν legitur. In tranſitu non poſſum, quin confirmem leſionem Aeliani, quam iniuria ſollicitarunt Eruditi. Locus eſt in Ποικιλ. II, c. 20: Ἀντίγονόν φασι τὸν βασιλέα δημοτικὸν καὶ πρῶτον γενέσθαι. καὶ ὅτῳ μὲν σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν εἰδέναι, καὶ αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, εἰςεται ἑτέρωθεν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὐτὰ· alius αὐτά. At vero αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, eſt, ſingula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere; pro quo Lucianus noſter in Sacrificiis c. 1 ait, πρὸς αὐτὸν ἐξετάζειν. in Herodoto c. 1 & 7, ſκοπεῖσθαι πρὸς αὐτόν. Tertius autem caſus, (qui regitur a ſuppreſſa praeſpoſitione σύν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in propoſito Luciani loco; ſic alibi, ut in Scytha c. 6, λαλεῖν αὐτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantiffime, μηδὲν κίβδηλον αὐτῇ ſυνειδυῖα. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud Noſtrum in Hermotimo c. 51, ὅς περ τινα ῥῆσιν ἐπὶ ſεαυτοῦ διατιθέμενος. IENS. Cl. Ienſ. αὐτοῖς, & Τιμ. c. 32, πρὸς αὐτόν. Ael. V. H. II, 20, αὐτῷ ἐξετάζειν; ut Lucian. πρὸς αὐτόν, Ἡρ. c. 1. SOLAN,

Pag. 33. l. 1. Τότε) Pro τότε legendum esse πότε & sensus suadet & vox sequens ἤκουσαν, quae non potest intelligi nisi de praeteritis, ut & praecedens ἀρτι. Vide amplius, si lubet, Nouv. de la Rep. des lettres 1702, p. 513. SOLAN. Intellige, tunc, cum praesentes ipsis adessent. Tollit omnem dubitationem Lucianus, qui mox, τοὺς λόγους, οὗς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. HEMST.

ibid. Προσάψαντες τὴν ψ. &c.) Animum applicantibus memoriae praecursorum non vacat iis, quae sunt ante pedes: quid tandem non vacat? an ἀνιάσθαι, molestia affici? nihil hoc ad rem. Legendum ἀνείσθαι, hoc est, relaxari animo, praesentibus obiectis. Ita intenti sunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus possit. CLER.

ead. l. 3. Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ) Prius ἐν vacat. BROD. Dele prius ἐν, & interpretare ἐν ποσὶ praesentia. Proverb. Pind. Pythiis Od. ἡ, τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι. Anacr. ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ποδὶ, ante pedes. Terent. Adelph. Sic passim apud Lucianum, ut in Dial. Mort. XII, XIII. Contra ἐκ ποδῶν, ut in Piscat. § 32, & passim alibi. BOURD. Bourdelotius delet primum ἐν: ita & ante eum fecit Brodaeus in Miscell. IX, c. 6. Ego vero Lucianum scripsisse existimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII, Οὕτω γὰρ ἀπαύσει ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιῶμενος. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15, Καὶ μὰ Δι' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον. in Pro lapsu inter salut. c. 1, Ὡς μὴ πάντῃ ἀνιῶμην ἐπὶ τῷ πταίσματι. in de Conscrib. Historia c. 38, Μῆτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. in Bis accusato c. 11, Καὶ ἀνιῶμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγονος ὁμοιότητι. in de Gymnasiis cap. 38 Ε. Ὅρῳς μητέρας ἀνιῶμενας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epistolis Saturnalibus c. 20, Ἦττον ἂν εὖ ἰσθὶ ἠνιῶμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet auctori nostro placuisse, eam praepositionem ἐπὶ, quae alias solet omitti, saepe addere. IENS. Τοῖς ἐν ποσὶν ed. I. uti Vorstius emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut Iensii emendatione opus non sit. SOLAN. Si § 21 vitio caret γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil est causae, cur hic tolerari nequeat ἀνιάσθαι ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo Iensii coniecturae idoneis exemplis munitae subscribo. Arat. Phaen. v. 196, φαῖνς κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί. Contra Apollon. Rh. IV, 997, — φαῖνς κεν εἰς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III, 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII, § 4, ἑτερπάμην ἐν αὐτοῖς. HEMST.

ead. l. 4. Φιλοσ. οὐ παρ.) Hoc est, *Philosopho non praesente*, quem honoris causa cum ipsa philosophia miscet: quasi dicas, qui non tam philosophus unus e multis haberi potest, quam ipsum philosophiae numen. CLER.

ead. l. 7. Ἐς πυρσόν) Pharo cuidam impositum. BROD.

ead. l. 10. Τὰ αὐτὰ) Sic verissime L. & ed. I. Reliquae τὰ αὐτῶ. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος) Demaeneta apud Heliod. lib. 1. BOURD.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Κωμικόν) Eupolidem. BROD. Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentissimo. Versus citantur a Diod. Sic. lib. 12:

— Περικλῆς Ὀλύμπιος

Ἦστραπτ', ἐβρόντα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.

Παιδὼ τις ἐπεκάβιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσι,

Οὕτως ἐκήλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3 de Orat. de Pericle loquens: Cuius in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent, (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitasse dixerunt, tantamque in eo vim fuisse, ut in eorum mentibus, qui audivissent, quasi aculeos quosdam relinqueret. BOURD. Diod. Sic. XII, Cic. de Orat. III, 34, & in Brut. 9 & 15. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐγκατ. τι κ.) Consule Plinium Secundum libr. Epist. primo circa finem. BROD. De Pericle hic versus ex Eupoli citatur: — ὁ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. COGN.

ibid. Τι κέντρον) Immo τὸ κέντρον: nam quod vulgatur, ad minuendam laudem citius pertineret; cum tamen in Nigrino mirificis orationis aculeos, quos haud secus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare constitueris. Idem postulat ὡς ἀληθῶς, ipsique Eupolidis versus: — καὶ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις: nec mihi dubium est, quin pari modo corrigi debeat in Demosth. Encom. § 20. ibi plura dicam. HEMST.

ead. l. 15. Π. ὃ δ. μ. ἀνακρούμενος) Insulse admodum interpretis: Cessa, o admirande, paulum praeludere. Nihil aliud est μικρὸν ἀνακρούμενος, quam μικρὸν ἐπανιών apud Xenoph. Κυρ. Π. I. Metaphora desumpta a re nautica, in qua κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι πρύμναι dicuntur, qui remis inhibent cursum navis & paulatim retrocedunt, uti docuere viri magni I. F. Gronov. lib. IV Observ. & I. G. Graevius ad Lucian. Ver.

Hist. I. inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι sumuntur pro *retrogradi*: ita apud Aelian. Hist. An. III, 13, κρούεσθαι τὸ πτερόν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῷ παῦε similiter allusit Lucianus ad rem nauticam: ea enim voce Celeusta iubebat remiges quiescere, & non ulterius remigare: ita Charon apud Comicum in Ran. v. 271, ὦ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κοπίῳ. Sensus itaque Luciani hoc loco est: Desine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paululum eam inhibe, retrogradere & repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 21. Rectissime L. Bos. Indidem metaphoram duxit Aristaeus. I Ep. 5, p. 28, ὁ τραχὺς ἐκείνος ἐνέφηνε (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aequae placet, atque ἐνέκλινε) γέρον, τὸν τε θυμὸν ἀνεκρούετο: contra quam Propert. III, 13, v. 44, *Nescit vestra tuens ira reserre pedem*. Mercerus elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc Platoni lux est inferenda in Phileb. p. 371 E. ὁ λόγος ἐκπεσὼν ἡμῖν οἰχίησεται· πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρούομεθα. qui cum Budaeo in C. L. G. p. 460 exordiamur sunt interpretati, scilicet a pulsis tentandi praeludendique causa citharae chordis rationem phraseos esse repetendam censuerunt; id enim ἀνακρούεσθαι, sicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcunque ferri poterat: longe deterius Serranus. Vereor etiam, ut satis considerate, proque more suo locum hunc perpenderit I. Fr. Gronovius in observatione illa ceteroquin perdocta ad Liv. III, 30. At apud Platonem utrumque, non minus ἐκπίπτειν, quam ἀνακρούεσθαι, a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo noster, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingat: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus*: sequitur autem, ne quid scrupuli superfit, καὶ τάχ' ἌΝΙΟΝΤΕΣ εἰς τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in Luciano ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν. A re nautica metaphorae saepius ad sermones traductae: sic ἀνάγεσθαι apud Aeschin. Eryx. c. 2. ibi satis commode Serranus, Serranumque secutus Clericus: reliqui interpretes aberrant. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Φρυκτωρία) Lege ex Suida: λαμπάδες, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, φρυκτωρίαί non φυκτωρίαί, ut in M. vitiose habebatur. CLER. In ipso Cod. V. scriptum est

φρυκτορίαι, & πυρσοὶ non πυρσὸν, quod in ed. A. legebatur. HEMST.

ibid. l. 4. Εὐπολίδου) L. Εὐπόλιδος. IDEM.

Pag. 34. l. 3. Ἄλλ' ἐκείνο) Latini, at illud: formulam elegantem bene Livineius illustravit ad Plin. Paneg. c. 73, ne omisso quidem hoc loco. HEMST.

ead. l. 5. Ὑποκριτὰς) Plato Charm. pag. 468 C. ὁ δ' οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητῆς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα: contra Philostr. V. S. pag. 607 de Antipatro, qui Severo fuit ab epistolis: ὥσπερ τραγωδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τοῦ δράματος εὐ ξυριέντα, ἐπάξιζα τοῦ βασιλείου προσώπου φθέγγασθαι. HEMST.

ibid. τῶν συριττομένων) Qui sibilum excipiunt. BROD. Sic pag. seq. ἐκσυρίττης, & ὀξύτατα συρίζομαι. ὀξύτατα, rusticitatem, plausu incompósito. De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparisonem saepissime usurpat: ut & illam § 11, τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος &c. BOURD.

ead. l. 7. Ἐκβαλλομένων) Exactorum e theatro, phrasi Terentiana, ex prologo Andriae. CLER.

ead. l. 11. Αὐτὸν) Malim αὐτοῦ, Nigrini, viri illius & philosophi excellentis; ut in αὐτὸς ἔφα' qua de re iamdudum monuerunt eruditi. HEMST.

ead. l. 13. Τοῦ δράματος) Persistit in metaphora. supra est; καὶ τοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὐ ἐχόντων. BROD.

ead. l. 15. Συνεκρίπτουσα) Una cadens. Cadere dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκρίπτει δράμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi interpreter in hac voce postea celsitasset. CLER. Συνεκρίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα, Si mecum reiiciatur, measque partes dehonestet. Sic apud Basileenses & Bourdelotium Micyllus & huius imitator Benedictus. Non secus ac ἀσχημονεῖν idem plane sit notetque, quod κατασχημεῖν § 11, quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane Lucianus negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meae partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur, simul reiecta & per meam operam, vel quantum ad me, meas partes, personam, apparens indecora. Ἀσχημονεῖν neutrum est, non activum. Id

Lucian. Vol. I.

Q

debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa Cebetis ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναῖξιν δουλεύειν, καὶ πανθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοι ἐμὸν, τότε ἐπ' ἐμοί, τὸ δὲ ἐμὸν, τοῦμὸν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τότε κατ' ἐμέ. Dinarchus contra Demosthen. in fine, ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τοῦμὸν τῆς κατηγορίας ἦκει, βεβούηκα. Apud Maximum Tyrium Dissertat. 6 ait Anaxagoras οὔτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξότεραν ἡμῖν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι παρασκευάζω. GRON.

ibid. Ἀσχημονοῦσα) Actor scenicus ἀσχημονεῖ, quando personae, cuius partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: sic posuit Epictet. Ench. c. 59, ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἡσχημόνησας. Simplicius ad eum locum saepe. Athen. XIII, p. 583 F. ἐν ἀγωνί οὖν πίσε αὐτὸν ἀσχημονήσαντα σφόδρα ἀρθῆναι ἐκ τοῦ θάλατρου συνέβη. Egregie Synes. de Prov. I, p. 106 C. καὶ γὰρ ἐν τῷ τῆς χράδος (προσώπῳ) εὐδοκίμων στεφανοῦται τε καὶ κηρύσσεται, καὶ ἐν τῷ του βασιλέως ἀσχημονῶν κλωσεται καὶ συρίττεται, ἔστι δὲ ὅποι καὶ λίθους βάλλεται ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exhibiti, συρίττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. Demosth. de Cor. p. 516 F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον quem verbi usum iam Budaeus observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλεσθαι. unde ductum illud Aeschini Dial. III, c. 12, δῆμον παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συρίττόμενον &c. nam sic apud Stobaeum rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρρω που κάθεται parique modo in proximo Synesii loco, ἔστι δὲ ὅπου. HEMST.

Pag. 35. l. 2. Ἡμῖν) Sic optime ed. I. & B. 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce sapissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. SOLAN.

ead. l. 4. Μέλον) Curae est. BROD.

ead. l. 6. Τὰ ἄλλα) Hoc quid sibi velit, aequè intelligo atque interpretum, quod ad cetera attinet. Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem Harpocratiōni deme in ἐνίζειν τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον &c. pro τὰλλα. alibi quoque Lucianus pari remedio indigebit. Nuntiorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταῖσμα, ut patet ex Ἀναβ. § 33. HEMST.

ead. l. 8. Ὡς ἄμ. ἦν) Quod ipse narravit auctor. BROD. Quamquam τὰ, ὡς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν scripserit Lucianus? Si quid minus

dignum videar dicere, illud continuo cogitetur, id a me profectum, & quasi adlitum, aliterque forte ab ipso poeta pertractatum. Senfus haud dubie elegantior & plenior. Nam si *αμεινον* fuerit, quod cogitandum sit dictum fuisse ab poeta, cur *αλλως* additur, quod *ἐν τῷ ἀμεινονι* iam inclusum est? Nihil ad coniecturae huius commendationem addam, cum ex literis earumque ordine ac forma in *αμεινον*, & *ἀπ' ἐμοῦ*, ipectatis, sponte pateat proclivissima commutatio. Ceterum huic loco similis occurrit alius apud Nottrum in Rhetorum praecept. c. 12: Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρινέμαι. *Riaiculum enim, pro tali rhutore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus sim, ut ne alicubi latens, herosa, cuius personam ago, conteram.* IENS. Formula loquendi, ὡς *αμεινον* ἦν, quae utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par esset, vel corrigebant non satis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud Hesiod. in Ἔργ. ad Perien fratrem v. 570: Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογῆ Πανδίωνος ὄρτο Χελιδὼν Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἕαρος νέον ἰσταμένοιο. Τὴν φθάμενος οἶκας περιταμνέμεν ὡς γὰρ ἀμεινον. & apud Homer. II. A, 217: Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολαμένον ὡς γὰρ ἀμεινον. Ita hic Lucian. ὡς *αμεινον* ἦν, sic erat melius. Pro eo, quod hic dixit, *ἐκεῖνο σὸ τῷ πρόχειρον*, ὡς *αμεινον* ἦν, alibi habet, *διδέχοντο* in Prometheus § 14, *Εἰ τι μὴ καλῶς εἰρησθῆαι δοκεῖ, διευθύνατε.* L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 22. Aberrat L. Bos. sensus est: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit in promptu, ista melius ab ipso Nigrino fuisse disputata. Haec Luciani mens ex sequentibus manifestum in modum patet: quam ob rem I. Iensii coniectura, licet ingeniosa, non inviti caremus. Recte Brodaeus intellexit. *Ὡς* omnes edd. non *ὡς*. Alciplhr. p. 392. HEMST.

ead. l. 9. Διέσσει) Referbat. BROD.

ead. l. 12. Ἐοικας γοῦν &c.) Cum his sunt conferenda, quae Socrates apud Platonem ad Critiam, ut omnem ipsi ansam tergiversandi eripiat, in Dialogi cognominis initio dixit. HEMST.

Pag. 36. l. 1. τῇ μνήμῃ συγκ.) Ex hoc loco colligendi potestatem in isto verbo probat Budaeus C. L. G. p. 335. recte quidem: sed alia structura Lucianum dedisse credo, εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras, ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita me-

liorum usus iubet: Xenoph. Cyrop. I, p. 15, κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολεμικώτατον κτήμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκρίμισθε. HEMST.

ead. l. 3. Αὐτῷ) Legendum cum interprete, αὐτῶν nihil opus est illis. CLER. Editio Salm. & ex ea Amstelædamensis pessime dedit, οὐδὲν οὖν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ: ubi sensus & ratio loquendi postulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. IENS.

ead. l. 5. Διαμέλεις) Interpr. si prolixior fueris. Lege διαμέλεις, si cunctatius fueris. CLER. Ante διαμέλεις, vitio in vetustis praesertim edd. solemni: iamdudum hoc de loco monuit Iungermann. ad Long. p. 227, & in re nota pluribus exemplis, si quis desideret, uti non est gravatus. Artemid. Praef. p. 2, προστρέψατό με μὴ διαμέλλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Restitue Helychio in Κατουρίσας, καὶ μὴ διαμελλήσας. A. Schottum fefellit in Zenobii C. I. n. 18, ἐμέλει scriptum pro ἐμελλε. Bergler. ad Alciph. p. 181. HEMST.

ibid. Παρὰ τὸν ἀγῶνα) Alludit ad certamina scenica Dionysiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. A. Gellii N. A. XVII, 4. CLER.

ead. l. 9. Ῥῆσιν τινα) Sensem vidit Micyllus, iuxta quadam & continua oratione, perperam relictus a Benedicto: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥῆσιν μίαν, unam & perpetuam orationem: pariter ac Thucyd. V, 85, ὅπως δὲ μὴ ξυνεχεῖ ῥῆσει &c. cuius vice mox sequitur ἐνὶ λόγῳ: nam quod in multis est Codd. ἐν ἑλίγῳ, sententiae repugnat. Aristoph. Acharn. v. 415, Δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν. ut apud Platon. de Rep. X, p. 755 E. Tragici heroes μακράν ῥῆσιν ἀποτείνοντες ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, praelongam orationem extendentes in lamentationibus. Aliud est ῥῆσιν εἰπεῖν, ut bene docuit If. Casaubon. ad Theophr. Ch. Eth. c. 15, p. 125, & post eum Gisb. Cuperus Obs. I, 16, in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χρῆσις in Euripidis Scholiaste legi debeat ἡ ῥῆσις, cum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χρῆσιν de poetæ, qui proferatur, loco poni scivit Billius Obs. Sacr. I, c. 21. Vid. Ios. Scaliger. ad Varron. de R. R. p. 211. HEMST.

ead. l. 13. Χρυσίδα) Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: Budaëus apud H. Stephanum ex hoc solo notavit loco. Paene mihi persuadeo, legendum esse ξύστιδας: ξύστις enim exponitur, ἐνδυμὰ τι τραγικόν. Harpocr.

Hesych. in V. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 70, *Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς*. In hoc etiam instrumento recenset Poll. IV, 116. Vid. Durid. apud Athen. XII, p. 535 F. HEMST.

Pag. 37. l. 2. *Μεῖζον τῆς ἡμ. κ. προσ.*) Larvæ veterum erant calides, quibus totum caput tegebatur. Liqueet hoc ex verbis Gabli Bassi apud A. Gellium V, c. 7. ubi ita loquitur de persona: *Caput, inquit, & os cooperimento personae tectum undique tantum vocis emittendae causa pervium* &c. Vide praefertim p. 127 Gemmarum Leon. Augustini. CLER.

ead. l. 5. *Συγκатаσπάσω*) *Ne lapsus mecum traham heroem*: hoc est, ne, dum male ago personam herois, exhibiler, eumque mecum contemtui obiciam. Absurde hic vertit interpret. CLER. Plato de Rep. V, p. 651 B. *ἀλλὰ μὴ σφαλῆς τῆς ἀληθείας οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ἐννεπισπασάμενος κείσομαι* ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud *πεσὼν* vel *οὐ πέσων γε κείσομαι* quod ab athletic profectum ad alia quoque migravit: vide D. Heinf. L. Th. c. VII. Luciano verbo Galenus usus, *ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματα* in fine: *ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πίνδαρε, λύειν ἀξίου, μὴ συγκатаσπῶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὥς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους πταίσμασι*. Xenoph. K. Π. V, p. 85, v. 40, *φρούρια πρότερον εἰς τὴν Σύρον ἐπικράτειαν συγκатаσπασθέντα*. Quod veretur, ne faciat, Lucianus, id Aeschini contigit Oenomaum agenti, si Demosthenem audimus de Cor. pag. 503 E. *ὅν ἐν Κολυττῇ ποτε Οἰνομάον κακῶς ὑποκρινόμενος ἐπέτριψας*. HEMST.

ead. l. 11. *Φιλοσοφία καὶ πένις σύντροφοι*) Hic unus e praecipuis Luciani scopis. Hinc illa in Aristotelem & Peripateticos proelia. Multi in hanc philosophantium paupertatem scripsere, de quibus Cicer. Tusc. 1 & 5. Hanc saepe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in Dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi BOURD. Sumfit ab Herodot. VII, 102, *τῇ Ἑλλάδι πένις μὲν αἰεὶ σύντροφός ἐστι*. HEMST.

ead. l. 16. *Παραπαίδαγωγούσι*) Verbum elegans, *pravum leniter corrigere, atque in melius mutare*. Plutarch. feliciter in metaphoris aulax de Fort. Rom. p. 321 B. fabulosum esse affirmat Egeriam *δαίμονα σοφὴν* amore captam operam dedisse Numæ, & *παραπαίδαγωγεῖν καὶ συσχηματίζειν τὴν πολιτείαν* artissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & haecenus infante usurpatur. Clem. Alex.

andrinus ea, quam dixi, tralatae orationis virtute Plutarcho non dissimilis, Paedag. III, p. 247 D. πολλοὺς δὲ καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἀμαρτάνειν διὰ τὸ εὐεξέλεγκτον. Ceterum Atheniensibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud Thucydid. II, 41, esse dicit τῆς Ἑλλάδος παιδεύειν & Dicaearchus p. 10 testatur, ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρὸς τὴν ἡδονὴν καὶ βίου διορθώσιν τῶν ἀγρῶν διαφέρουσι, τοσούτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἢ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει eo spectat Menedemi dictum a Plutarcho laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis autem iuvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc Luciano conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat Plutarch. Symp. I, Qu. 2. Athen. IV, p. 159 D. HEMST.

ibid. πρὸς τὸ καθαρὴν τῆς διαίτης) Tangit foeditatem seu malis feritatem sive δυσχέρειαν philosophorum Lucian. in Lapith. & alibi. Liban. Theophrast. in Charact. BOURD.

Pag. 38. l. 2. Ἀκολουθῶν ὄχλῳ) Mancipiorum. BROD. Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic § 20, & in Catapl. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ ποικίλη ἐσθῆτι) Sic postea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλην. & in Tim. § 27, ποικίλα ἐνδύς, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quae in quibusdam Graeciae urbibus vestes muliebres. D. Basil. ad Gregor. Theolog. Apul. alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. Suid. νόμος Ἀθήνησι τὰς ἐταῖρας ἀνθίνα φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino vetitum. idem Suid. ut & apud Romanos, Lege Oppia. Liv. Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri. propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus Tertull. de pall. Achil. Tat. lib. 3. BOURD.

ead. l. 4. Ὡς το ζῆλ. εἶναι) Non prout oportebat, expressit interpres Benedictus: omnibus quidem Atheniensibus in admiratione erat. Tu potius sic verte: ipse quidem putabat, se omnibus Atheniensibus esse admirationi. VITRING.

ead. l. 9. Θλίβων) Athenienses servis suis obterens. BROD.

ead. l. 10. Στενοχωρῶν) Utrumque verbum iunxit Alexand. Aphrod. Probl. I. § 47. Saepius in Artemid. ἐλίψεις καὶ στενοχωρία & Paulo ad Rom. II, 9. postterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priori ἐλίβειν disjungi potest, ut factum 2 ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed

Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: Machon apud Athen. XIII, p. 582 B. "Ὁς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥα-
δίως Ἄλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν. Συστενοχωρεῖν, cuius exem-
plum in H. Stephani Thes. nullum est, Plutarchus habet de
Exil. p. 601 D. HEMST.

ead. l. 14. Δεῖ στρατ.) Tanto comitatu nihil opus est. BROD.
ibid. Ἀκούων ἂν) Micyllus, audiens, quae res erat: Bene-
dictus absurdus, quae dicebat. Istud tam frigidum ἂν a Lu-
ciano profectum esse, non inducor ut credam: una litera
revocata rem expedit: ἀκούων ἂν vel ἂν) nam de spi-
ritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque
enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius
haec auribus eius insonuissent dicta, tam cito ad bonam fru-
gem fuisse rediturum. Herodot. IX, 38, ὥς δὲ ἂν εἶχον
κτείνοντες. Clem. Paed. III, p. 259, ὁ παιδαγωγὸς ἡμῖν ἂν
διείλεται. De Zenone Diogen. L. VII, 16, εἰ δὲ τίνα ἐπικό-
πτοι (hoc a libris probatum causa non est, cur postpona-
mus τῷ ἐπισκόπτῳ) περισταλμένος, καὶ οὐκ ἂν ἀλλὰ πρό-
βωθεν si quem reprehenderet, id recte aculeoque velut praepilato,
& non palam ad sulcitatem usque dista ingerens. Haec vulgo ma-
le vertuntur. Illa Luciani proxima τὴν δὲ ἐσθῶτα τὴν ποι-
κίλην &c. Oct. Ferrarius habet de Re Vest. P. II, Lib. IV,
c. 13. HEMST.

Pag. 39. l. 1. Ἐὰρ ἡδὴ) Iam ver adventat. BROD. Athenien-
ses, inprimis Attici φιλοσκώμμοι, &, Dicaearcho teste p.
9, παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων: quamobrem, si quis con-
spicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam
imurebant iocosum aliquod cognomen: quam eorum libidi-
nem traducit Anaxandr. apud Athen. VI, p. 242 E. Idem
discere licet, ne alia memorem, ex Harpocr. in Ἀργῆς, Βά-
ταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάνιον &c. Atque haec est
causa, cur oratorum acerba, quibus pro concione se invi-
cem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur.
Quidquid grata colorum varietate vernat, ἔαρ apud Grae-
cos: apposite Lucian. de Dom. § 11 pavo explicata cauda
ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥς
περ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος εἰς τὴν ἄμειλλαν quibus
affirmari potest P. Cunaei emendatio in Nonno p. 104. Ταῶς
de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comi-
cum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat Ari-
stoph. Ach. v. 63. nam quae praeter hoc Scholiastes profert,
nullius apud me sunt pretii. Philostr. Ic. II, c. 32, ὁ βασι-

λεὺς (Persarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου στικτὸς, οἷον ταῶς. in Heroic. p. 724 ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, τάχα τῆς μητρὸς ἐστὶν αὐτοῦ, sic capiendum putat Cuperus, quasi homines urbani matrem huic iuveni stolide superbo meretricem obiicerent Obs. II, 8, p. 289. neque dissentio: sed ista cum scribebat, ubi narrat Lucianus, quendam introisse theatrum indutum veste varia, minus attendisse Cuperum satis patet. HEMST.

ead. l. 2. Τάχα τῆς μητρὸς) Vestis haec matris eius est. Erasmi. in adagio: Quem mater amictum dedit observare. BROD. Subintellige ἱμάτια: forte haec vestes sunt matris eius: nam vestes variae muliebres erant, non viriles. Inapte interpretes, fortasse suae hic est matris. Quis vero non est suae marris filius? ubi hic acumen? CLER.

ead. l. 4. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος) De horum numero, materia & usu plene alibi. BOURD.

ead. l. 7. Δημοσίᾳ πεπαιδευμένος) Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenae δημοσίᾳ παιδεύονται: qua de re dico copiose alibi. BOURD.

ead. l. 11. Βαπτὸν) Colore aliquo infectum. Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra fecisse, ac se ad laetitiam dedisse. Aeschm. κατὰ κτησίφ. καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύτει. BROD. Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide Theophr. Char. XI πρὸς μικρολογίας sub finem. CLER.

ibid. Βαπτὸν — νόμον) Νόμος γὰρ Ἀθηναίων, ut Suidas ait, τὰς ἐταίρας ἀθίνα φορεῖν. VORST. Legis huius Atheniensium ne Meursius quidem, harum rerum indagator diligentissimus, apud alios auctores vestigium reperire potuit. Olympionicis nempe solis id licuisse patet ex nostro, Διμῶν. c. 16. Consule Suidam v. βαπτὰ, & Aristoph. p. 55. Sed qui sit, inquires, ut pauper vestem non haberet, nisi βαπτὸν? Forfan & hic pulla intelligenda est, quo sensu apud Athen. in Comico sumitur, 290 C. SOLAN. Solum huius legis testem producant Lucianum I. Meursius Them. Att. II, 34, Panath. c. XIV, & Sam. Petitus LL. Att. pag. 23. quare a Solone, an post eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non est in obscuro. Scilicet ludos castissimae Dearum Minervae sacros in ornatu meretricio ac lenonio spectari noluerunt: πορναβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβῶν.

νιον apud Dion. Chryf. Or. IV, p. 75 A. Vid. Poll. IV, 119, 120. meretricibus etiam βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας sive ἀνδρῶς φορεῖν per leges licuit, quarum usu matronis interdictum erat: Sam. Petitus ad LL. Att. p. 476, Kufter. ad Suid. in Ζάλευκος. Floridas autem eiusmodi vestes Olympionicis licuisse folis gestare, colligi mihi posse non videtur e Luciano Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veste, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim est, quando pompa solemnium victores in urbem patriam invehebantur floride picta veste conspicui, qua de re legendus est Ez. Spanhem. ad Iulian. Caes. Preuves des Remarq. p. 129. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος) Legem ex Suida supra retuli: aliam causam hic assignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἀγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, quod affuissent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. haec alibi copiosius explicanda. BOURD.

ead. l. 14. Τοιαύτη ἐσθῆτι) Recte sane, si sequeretur χρώματος nunc scribendum puto, ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepositionis ἐν est nota, sic omitti in hac similive locutione unquam haud equidem memini. HEMST.

Pag. 40. l. 8. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν) Per dictionem καλὰ temperat austeritatem dictionis τοῦ ζῆν, lactari, genio indulgere: de qua dixere viri doctissimi. Cetera huius paginae in Gallo. BOURD.

ead. l. 11. Μετροῖ) Hoc vitium omnes edd. infedit: μετρεῖ, quod reposui, structurae ratio postulabat. Demost. pro Cor. p. 521 C. τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν qui locus, cum in Rhetorum esset icholis pervulgatus, (vid. Theon. Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis Plutarch. T. II, p. 97 D. & saepius alibi: Herodian. I, 6, τὸ εὐδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίστοις μετροῦσι adde Damasc. apud Suid. in Ψυχὴ accusabat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri, teste Cicer. de N. D. I, c. 40. metiri suis commodis omnia, id. de LL. I, 14. Phrasin Noster variavit Πατρ. Ἐγκ. § 10, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic Muson. Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετρεῖν. Eius generis in patribus Ecclesiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties

a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Iſtis autem, quae hic tractantur, multa habet aſſimilia Longin. Sect. ultima. HEMST.

ead. l. 14. Λατρεύειν) M. Brunnerus ad Palaeph. c. 45 utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. HEMST.

Pag. 41. l. 1. Διεφθορότων ἀσμάτων) Διεφθορότα ἀσματα, quae aliis κατεαγόμενα μέλη, in fallor. BOURD.

ead. l. 2. Μεστὰι) Ex Homero. quales perpetuae parodiae in Luciano. BOURD. Ex Arato haec in prooem. de Love, quae in rem suam, qui mos ei solemnis, vertit noster. Versus Arati habes Προμ. c. 9. Confer cum his Plutarch. 1257, 1. SOLAN. Aristid. T. I, p. 98 C. μεστὰ δὲ ἀγοραί, φασί, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων τῶν καθεκαστα ἐξηγουμένων τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων posuit pro ταῖς ἀγυαῖς. quomodo oraculum apud Demosth. in Mid. p. 611 D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυὰς ἴσταται ὠραιὸν Βρομῶ χόρον ἀμμιγα πάντα. editur εὐρυχόρους, ὠραιὸν, χάριν. Εὐρυχορος idem est, quod εὐρύχωρος apud Homerum, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versa vocali longa fregit. Sed ecce apud Aristidem consuetum illud in adagiis uiurpandis φασίν. ergo vel a proverbio iam ante communi Aratus sumsit, vel primus paroemiae suis e versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit Dion Chrys. Tarf. I, p. 408 D. ἡ γὰρ ἀσελγεία καὶ δι' ὧτων καὶ δι' ὀφθαλμῶν καὶ πανταχόθεν εἰσδύεται. & alter Iohannes T. VIII, p. 291 B. ἡ τῶν ἀσέμων θεμάτων κακία, ἡ διὰ τῶν αἰσθητηρίων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἀκοῆς, ὥσπερ διὰ τινων θυρίδων τὸν ληστὴν ἐπεισάγουσα. HEMST.

ead. l. 3. Πᾶσαι μὲν ἀγ.) Ex Arato: πᾶσαι μὲν ἀγυαί, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. BROD.

ead. l. 4. Πᾶσαις πόλεις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι) Suet. Lamprid. in Elogab. BOURD.

ead. l. 7. Ὅφ' ἢς δὴ ...) Sic recte P. & I. In reliquis δὲ legebatur. SOLAN. Scilicet ἡδονῆς quae lectio si placet, probandum sane δὴ ex ed. I. At structura mihi videtur rudior paululum & incultior, quam ut a Luciano proficisci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φῶλον τῶν ἡδονῶν. quanto venustius exhibit & rotundius, τρυφῆς δὲ βεσούσης, quod ego quin Lucianeum sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδίσια pro verendis partibus videtur posuiffe: contra αἰδοῖα, quae pudenda sunt, pro ἀφροδισίοις vel

rebus Venereis usurpavit Homer. Od. O, 372. nam plane sic intelligendum esse poëtam I. Scaligero ad Fest. in *Affatim* assentior: Barneſius ab iſta veterum opinione imprudenter diſceſſit. Tum elegantiam verbi παρασύρεται non ceperunt interpretes, nec ſane Budaeus C. L. G. p. 727. fluviorum eſt & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obſtantia ſecum rapiunt: Ariſtroph. Equ. v. 524. malleſſem etiam in Phil. de Mon. p. 814 E. καθάπερ ὑπὸ χειμάρρου παρασυρώσι pro περισυρώσι: Arrian. Epiſt. IV, 9, ὡς ὑπὸ ρεύματος παρασύρησαν. Congruit haec poteſtas cum ψυχῆς ὑποκλυζομένης, vel, quod malim, ἐπικλ. HEMST.

ead. l. 8. Ἀνευρύνονται ὁδοί) Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus ſum ad Petron. & alibi hoc opere. BOURD.

ead. l. 10. Φῦλον) Horat. Carm. I Od. III, 29:

Post ignem aethera domo

Subduſtum, Macies & nova Febrium

Terris incubuit Cohors. SOLAN.

ead. l. 12. Ἰλῦ) *Limo ſemper impletus*: forte ὕλαις, ut infra in Prometheo. BROD. Angl. ἱλῦος: quod ferri poteſt, ut & adicripta lectio. quid ἔρημος ὁ χῶρος, dico alibi. BOURD. Ex I. ed. P. & Angl. Codd. haec ſcriptura. διψῆς in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit, legat, per me licet, ὕλης, ut in Prom. c. 12, ἀγρίον τι χρῆμα καὶ ἀμορφον, ὕλαις ἅπαντα καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις) Fuit, cum ex hoc loco publice notarem ſimul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam ſimpliciter pro abundare dici. Nunc iuvat alia quaedam in hanc rem addere. Noſter in Scytha c. 9 urbem quampiam poëtae cuiuſdam verbis appellat ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, omnibus bonis abundantem. Ἀνθεύσαν quoque a Graeco ſcriptore Philadelpho appellatam fuiſſe Florentiam teſtatur Politianus Lib. I Epiſt. 2. Sic apud eundem Noſtrum de Domo c. 9, Οὐρανὸς ſtellis variegatus elegantiffime dicitur ἀνθῶν τῷ πυρί. Herodotus initio libri III, Ἀνθεύσης Ἀσίης ἀνδράσι. Item apud Euſtathium ad Iliada ex veteri poëta, Τοῖς δὲ τέθνηκε πόλιν, λαοὶ δ' ἀνθεύσιν ἐν αὐτῇ. Quin & apud Latinos florere pro abundare poſitum. Cato apud Soſip. Charifium: *Postquam Maſſiliam praeterimus, inde omnem claſſem ventus auſter lenis fert, mare velis florere videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profeſti ſumus.* Livius XXI, cap. eodem: *Ita enim hae gentes, non pacis ſo-*

lum, sed etiam victoriae bonis floreant. Plane ut poetae ἄλιν ἀνθεύσα ἀγαθοῖς. Livius iterum XLI, c. 11: *Florere* (Persea) praeterea iuventute, quam stirpem longa pax ediderit: *florere* opibus regni; *florere* etiam aetate. Hic in primo & secundo loco quid *florere* aliud, quam *abundare*? IENS. Quid audio, δίδης περιπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poeta quidem dithyrambico sit ferenda, nedum in Luciano; cui quī potuit in mentem venire, ut verbum laetiffimae significationis contra Graeci sermonis usum tam male collocaret? nam quod apud Aeschylum legitur in Agam. v. 668, ἀνθοῦν πέλαγος νεκροῖς, exponendum est, mortuorum cruore rubens mare, quod & Stanleium praeteriit; vel, si mavis, *spumans*, de qua vocis virtute Berglerum vide ad Alciph. I Ep. 1. neque me fugiunt illa Platon. Polit. p. 538 E. τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος τελευτῶντος ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου. de LL. IV, p. 827 F. ὅπερ εἶθ' οὖν παῖσι καὶ θνητοῖς &c. ζυμωτον ἐπανθεῖ &c. familia plura: verum ista huc non convenire, nihil est, ut apud peritos probem. Huius igitur criminis ut Lucianus absolvatur, refingendum puro αὐχμεί cuius verbi opportunissimi sane fieri vix potest, quin Noster meminerit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος, δίδης, ἀγρίαις ἐπιθυμίας. Δίδης, inquam: nam quod ex ed. I. profertur ἰλύος, multum huic scripturae posthabeo. Agris arentibus & longo aestu squalidis δίδηα tribuitur & δίδην. Δαδία κόνις, ξηρά. Hesych. quod a Sophocle sumtum in Antig. v. 252. ἀοικητος καὶ δίδιος γῆ, Clem. Alex. Strom. I, p. 317 C. ubi ἔρημος & ἔρημία praecessit: neque obscurum est, cur Λιβύης δίδηα γαίαν dixerit Oppian. Cyn. IV, 320. Eumenius, *Libyae arva sitientia*: nam, ut scribit Mela I, 4, pleraque eius inculta, & aut arenis sterilibus obdusta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt: notum est illud Virgilii — ubi hiulca siti findit canis aestifer arva: praetereo πολυδίδιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, Horatii *siticulosam Apuliam*, Columellae, *aridum ac siticulosum solum*. Percommode Dionys. Perieg. v. 182 de Libya: Ἡ γὰρ διδηρή τε καὶ αὐχμήσσα τέτυκται pariter in Aristoph. Nub. v. 440 iuncta reperies δίδην & αὐχμείν. Lucian. Δ. πρὸς Ἡσ. § 7, ἦν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβη καὶ δίδησσωσιν αἱ ἀρουραι &c. τῷ δίδει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squalet horretque: Chrysost. T. I, p. 500 B. τῆς δὲ

ψυχῆς ἡμελημένης, ρυπαρώσεως, αὐχμώσεως, λιμῶ διαθεσιμότη-
 τος &c. neque ex eo plura colligere iuvat. HEMST. Cl.
 Hemsterh. αὐχμεῖ. ac propemodum persuadet, propter iun-
 ctum δίστης vocabulum, quod αὐχμὸν comitem habere so-
 let, & quia verba δίστην & αὐχμεῖν alibi iungi, exemplis
 probat. Verum quando ait, *verbum ἀνθεῖν laetissimae significa-*
tionis contra Gracci sermonis usum male collocari, adeoque ad
 malas res eius usum non videtur admissurus; ignoscat, si
 secus sensero. Fateor quidem, exempla ab Iensio prolata ad
abundantiae significatum probandum, omnia de re laeta lo-
 qui, ideoque ad stabiliendum Luciani vulgatum non suffice-
 re; sed alia sunt, unde satis patet, minime de rebus laetis id
 verbi semper adhiberi. Ita Medicis principibus Hippocrati
 Galenoque ἐξανθήματα & ἐξανθίσματα esse pustulas in cu-
 te erumpentes, plus satis notum. Exemplorum copia est
 apud Foesium in Oecon. Hippocr. Ipsumque verbum ἀνθεῖν
 ad morbi summum gradum significandum, iisdem, aequae
 ac ἀκμάζειν, est usitatissimum, ut: σκαπτέον εἰ αὐτίκα ἀν-
 θεῖ (ἢ νοσῶς) Aphor. 30. L. 2. Epid. & saepe. Sic ἐξανθεῖν-
 τα εἰς τὴν χροὴν νοσήματα, morbi, qui in cutis superficie
 erumpunt, idem in Coac. praenott. alibique frequenter. Quin
 & de asperitate (ne dicas semper etiam ad ruborem pustu-
 larium sanguineum in hisce respici) τρηχύτης ἐπὶ τοῦ ὤχρου
 λευκος, asperitas eminebat in lingua, cum pallore
 albicans, ex Lib. VII Epid. aliaque affert idem Foef. Sed
 quod Alciph. p. 4 ἀπὸς ἐξηθήκει de mari tempestatibus
 agitato dixit, id non adeo plane de re laeta dictum est, quin
 idem L. III, p. 442, de pustulis ex plagis ortis adhibeat di-
 cens: Τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπαστὴρ τὸ δέρμα, καὶ φλυκταίνας
 ἐπινοτίους ἐξήθησε. Aeschyl. S. C. Theb. v. 958, πολλοῖς
 ἐπαυθίσαντες δόμοι πόνοισι, (quod allegat doctiss. Abresch
 in animadv. ad Aeschyl. p. 331, ubi & alia eiusd. poëtae
 habet, qui ut medici, non semel utitur πάθος & νόσος ἀν-
 θεῖ, ac μανίας ἄνθος ex Sophocle etiam affert) addo Plu-
 tarch. Thes. p. 3 E. αὐτὸς ἐξήθησαν αἱ κακίαι, denovo propul-
 lulabant scelera, quibus similia plura reperiuntur, unde trans-
 lationem ad res etiam malas haud inutilitatem, demonstrarem,
 & quae ad vulgatum Luciani tuendum adhiberi queant. Et
 quia αὐχμεῖν nondum probatum video sic iunctum ablat.
 vel dativo, possem ad vulgatum Luciani procedere, dicen-
 do, ἀνθεῖν ἐπιθυμίαις non adeo repugnare analogiae, si ex-
 posueris, sterilem illum animi fundum, ut bonas fruges, i.

e. virtutes, non fert, ita vitis efflorescere, ceu ager sterilis horret spinis; & cum herbae malae aequae suos habeant & copiosos flores, ac bonae, nihil prohibere, quo minus & ἀνθεῖν in malam aequae ac bonam partem trahi queat. Sed nemini id obtrudo, indicasse satis habens, non deesse exempla, ubi de rebus malis dicatur, aequae ac alia, quae licet de re laudabili frequentissime praedicentur, tamen interdum & de abhorrenda usurpari novimus, ut θεῖος de omni magno ac laudando, generaliter; sed & de morbis humana remedia respuentibus. Ita οὐράνιος Ἄτης de magna perniciē ex Aeschyl. Pers. affert modo laudatus Abresch. pag. 216. ad quae quis excipiat, hoc exponendum, *Pernicies coelitus demissa, immissa*, quod de morbo Epileptico irae Deorum tribuendo pari ratione dictum sit. Esto. Interim verborum inde usus probatur in utramque valere partem, & forsan nihil in Luciani vulgato mutandum. nisi ille asperitatis ac propullulandi significatus in compositis tantum ἐπ — & ἐξανθεῖν, non vero in simplici ἀνθεῖν inesse, lucidius probari queat. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιστήσας ἑμαυτὸν) Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, & ἐπιστήσας ἑμαυτὸν positum sit pro ἐπιστὰς, quemadmodum in principio Platonici Conviviū, καὶ γὰρ ἐπιστὰς περιέμεινα· & ἐπιστάντες σιωπῇ καὶ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud Plutarch. T. II, p. 548 B. sic τὴν πορείαν ἐπιστήσας Eunap. p. 117, v. 11. & ἐπιστῆσαι τὸν στόλον, τὴν φυγὴν. Plutarch. T. I, p. 527 A. 549 D. Aristot. Top. V, p. 353, v. 7, ἐνίστε μὲν ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίστε δὲ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λογόμενον αὐτὸς αὐτὸν ἐπιστήσας. quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere Lucianum interpretes ceperunt; Micyllus intricatius, *revocans me ipsum, & quasi verbis compellans*: Benedictus, *constitui* &c. At ego, distinctione mutata ἐπιστήσας, ἑμαυτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam*. Illam vim habet ἐπιστῆσαι per se: Euseb. P. E. I, καὶ τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπιστήσαντας. mox: ἰδοὺς ἂν ἐπιστήσας. Dion Chrys. p. 404 B. καὶ ἐπιστῆσαντες διατραπώσιν. ubi ridiculum interpretis errorem recte castigavit Casaubonus. Ammonio restitue, ubi quid differant ἐννοεῖν & ἐννοεῖσθαι docet: Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἀφ' ἧς μὴ ἐπιστήσας in edd. quas vidi, ἐπιστῆς. Apollon. περὶ K. I, c. 50, ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πρᾶγμα, digna

res, quae animadvertatur: dixerat c. 48, ἄξια δ' ἐστὶν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημένα. Plena locutionis forma ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, ut Theophr. Praef. Char. vel, quod apud Gale- num est in Protr. εἰ γὰρ ἐπιστήσας τοῖς πραγμαμοῖ τὸν νοῦν, si mentem rebus adhibeas. Plura dabunt Budaeus C. L. G. p. 478, Duport. ad Theophr. Ch. Eth. p. 221. Hanc potesta- tem M. G. Raphaelius parum mihi commode vilis est, ce- teroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad expli- candum illud Pauli 2 ad Timoth. IV, 2, ἐπιστήσιν quod, me quidem iudice, sine controversia valet, *instā atque in- cumbe*, ut solent ἐργοδιῶνται, qui nullum intermittunt tem- pus, quin institutum opus urgeant: diversa significandi vir- tus in Aor. 2, quae multum ab Aor. 1 diffidet. Multo gra- vius errat Olear. ad Philostr. V. A. T. I, c. 34, n. 2. HEMST.

Pag. 42. l. 2. Τὰ τοῦ Ὁμ.) Homerus Od. Λ, 92: Τίπτ' αὐτ', ὦ δούσθνηε, λιπὼν φάος ἡελίου Ἥλυθες. BROD.

ead. l. 3. Τίπττε) Imitatio est Homeri Odyss. Α. verba Τι- ρεῖαι ad Ὀδυσσεύ. BOURD.

ibid. Αὐ) Hom. & Fl. αὐτ'. sed Lucianum mutasse cre- do. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερηφάνου) Καὶ προσαγορεύ- σεῖς ὑπερηφάνους. MARCIL.

ead. l. 10. Καθὰ πτερὶ δὲ Ζεὺς τὸν Ἑκ.) Allusit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, extra telorum iactum; quod est, in tuto citraque pe- riculum. Est autem apud Homerum Il. Ε, 130: Ἐκ βελῶν, μὴ πού τις ἐφ' ἑλκεῖ ἑλκος ἀρπται, Extra tela, uti ne quis vul- nus forsitan addat ad vulnus. — Hoc proverbio usus est Lu- cian. in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rursum in Votis: sed in Baccho alio huic contrario. COGN. Locus est Iliad. Α. 163: Ἑκτορα δ' ἐκ βελῶν ὑπάγε Ζεὺς, ἔκ τε κοινῆς, Ἐκ τ' ἀνδρουκασίης, ἐκ δ' αἵματος, ἐκ τ' κυδοιμοῦ. BOURD.

ead. l. 13. Οἰκουρεῖν) Philo Iud. de Abrah. p. 352 D. Ὁ δὲ ἀστεῖος ἐμπάλιν ἀπράγμονος ζηλωτὴς βίου ὑποχωρεῖ, καὶ μόνωσιν ἀγαπᾷ &c. συγκλεισάμενος οἰκοῖ τὰ πολλὰ κατα- μένει, μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων, ἢ διὰ τοὺς ἐπιφοι- τῶντας συνεχέστερον ἔξω πόλεως προσελθὼν ἐν μοναγρίῳ ποιεῖ- ται τὰς διατριβὰς, ἥδιον συμβιωταῖς χρόμενος τοῖς ἀπαντος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲν σώματα διέλυ- σεν ὁ χρόνος &c. HEMST.

ead. l. 17. Προστίθεμενος) Absurdum scholium: recte in textu legitur προτιθέμ. SOLAN.

Pag. 43. l. 1. Μετέωρος ἐπισκοπῶ) Hinc dialogi de Chasronte, sive Contempl. titulus & occasio. BOURD.

ead. l. 5. Ὑπολάβρις) Rectius legatur ὑπολάβρις. SOLAN.

ead. l. 8. Θεάμασι) Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpabant ὑπερμνήσκοντες αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς, θεάματα τε καὶ ἀκούσματα τερπνὰ διηγούμενοι &c. ut tradit Herodian. I, 6. HEMST.

ead. l. 11. Μὴ δὲδ. τῷ χ.) Homerus Od. M. BROD.

ead. l. 12. Τὰ ὅτα κηρῷ φραζόμενον) Sic in Croniis sive Saturnal. Iulianus Imp. Liban. Omnes ex Odyss. M. BOURD.

ead. l. 16. Ὑπερήφανον) Ex G. C. ad § 26 postquam enotavit Solanus: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον) Ὑπερήφανον θαυμασιῶς ἐνταῦθα κεῖται, hanc insuper annotationem adiecit: Corruptis usus est Scholiasta Codd. in nostris enim non compareret; nisi forte respiciat c. 19, ubi ea vox occurrit. Obsecutus sum recte monenti; sed praeterea iuncte lego: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον ὑπερήφανον D. ē. κ. ut hoc totum sit Scholiastae, dicentis, quam accommodatissima vox ὑπερήφανον egregie hic posita est. Exstat quidem § 14 ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον, & § 26 τῆς διανοίας τὸ ἡρμοσμένον sed ad ea loca quid faciat hoc scholion, nemo ne suspicione quidem assequatur. HEMST.

Pag. 44. l. 1. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην) Hanc crebro repetit comparisonem. vide quae diximus ad illud Petron. *Grex agit in scena*. BOURD.

ead. l. 6. Τῆς τύχης) Dei. sic saepissime Lucianus τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος usurpat, ut monui multis exemplis ad lib. I Heliod. BOURD.

ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων) Sic res humanae τῇ τύχῃ λογιστέα, τῆς τύχης παίγνιον. Legend. Marci. ad Horat. Aur. Victor in Ael. Pert. BOURD.

ead. l. 7. Ὁμολογούσης) Non video, quo pacto satis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον, cum hoc ad ipsos potius homines pertineat, qui rerum suarum incertam conditionem quotidianis experimentis discunt, ac fateri coguntur: quamobrem, nisi quid maioris vitii subest, legerim, ὁμολογούντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαρτυρουμένης, hoc sensu: illud enimvero mirandum est maxime, & gravissimum, quod, licet testatissimum sit fortunam res humanas habere ludum, (nam perperam interpp. *licet fortuna ipsa testetur*, quasi scriptum foret μαρτυρούσης) ipsique fateantur, nihil istorum esse firmum, tamen,

cum ista quotidie videant, divitiis inhient &c. Παίζειν iocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare. Heliød. V, p. 209, ἐπαιζε δὲ ἄρα τι τὸν Κνήμωνα δαιμόνιον, ὃ καὶ τὰ ἄλλα χλευῖν ὡς ἐπίπαν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν πεποιήται. Suidas in Ζήνων ὁ βασιλεὺς. HEMST.

ead. l. 10. Ἐν τοῖς) L. ἐπί. Dixi ad § 7. IDEM.

ead. l. 12. Οἱ) Ex ed. I. est: reliquae non agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες) Καὶ τοὺς δακτυλίου πρ. δακτυλίου, ut ante καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες. MARCIL. Probo Marcilii δακτυλίου quod neque interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis ostentandis ineptia. Quinctilian. I. O. XI, 3, p. 1031, dum oratorem suum informat, cavere necesse habuit, *Manus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus*: ne scilicet nihil invalescenti consuetudini concederet. Hanc stultitiam Seneca severe reprehendit, Martialis saepius iridet: neque in Christianis vanissimam luxuriam antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex Clementis Paedagogo, & Chrysostomo, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, satis constat. Vid. Kirchmann. de Ann. c. XVII, & H. Valesium ad Amm. Marcellin. XXVIII, 4, p. 578; ubi pro eo, quod in Codd. est scriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & oneratis*: idque confirmare licet e Luciani Gall. § 12, δακτυλίου βαρεῖς &c. HEMST.

ead. l. 15. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) De hac divitis fastuosi nota Aristophan. Plut. Ipse Lucianus alibi. BOURD.

ibid. Ἀλλοτρία φωνή) Nomenclatoris voce. BROD. Per nomenclatorem, qui eam in rem sequebatur, & nomina civium norat. Vid. Laur. Pignorium de Serv. p. 282. CLER.

Pag. 45. l. 2. Ὡς Πέρσαις νόμος) Quia longe prostrati regem venerantur. BROD. Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Persica locus dicendi ad lib. 7. Heliød. BOURD. Zenob. C. V. n. 25: Πέρσαις τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι καὶ οἱ μὲν ἱσοὶ ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῶν παρειῶν τῶν μειζόνων μόνον τυγχάνουσι scio, quam explicationem recipiat τυγχάνειν τῶν παρειῶν, admitti ad genas osculandas; praeterendum tamen videtur διγγάνουσι quod visum an Schottus insuper habuerit monere, non dixerō: vertit sane, *genam modo contingunt*: unitur autem hoc Luciani loco, ut iam ante B. Bris-

Lucian. Vol. I.

R

son. de R. P. I, p. 11. Potestatem istius locutionis προσκυ-
νεῖσθαι περιμένοντες satis recte declaravit Ier. Hoelzlin. ad
Apoll. Rhod. III, 434, reprehensa Benedicti versione, *ad-
orari se patiuntur*: nam Micyllus melius ad eius mentem, *ad-
orari eiam cupiunt*. HEMST.

ead. l. 5. Τὸ στήθος ἢ τὴν δεξιάν) Idem Dial. Mortuor. &
in Pseudom. patet apud Martial. BOURD. Huius moris exem-
pla vide apud Plutarch. in Bruto. Steph. ed. 181, 3 C. καὶ
στήνα καὶ κεφαλὴν κατεφίλου, *pectus & caput deosculabantur*.
& apud Nostrium iterum Men. c. 12. SOLAN. Appositissimus
est Ammiani locus XXVIII, 4, p. 574: *Ex his quidam, cum
salutari pectoribus oppositis coeperunt, osculanda capita in mo-
dum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua
suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existi-
mantes*. Manum soli olim servi osculabantur: ut arrogantes
ac superbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adu-
latorum est crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλεῖν καὶ
θωπεύσαι δι' ἐπαίνου, ut sapiente & forti viro indignum
aspernatur Epictetus apud Arrian. III, c. 24. Hunc factum
in Imperatoribus utcunque tolerabilem Romani tamen an-
tiquae libertatis memores moleste tulerunt: ideo Plin. in Pan.
Traiani laudibus illud non infimum annumerat, quod Sena-
tum osculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui ma-
num tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus
similes promerent. Similiter plane Lucianus eos divites, qui
praebitam osculo manum imputabant, describit. Vid. Rami-
res. de Prado & Des. Heraldum, quem hic Luciani locus
non praeteriit, ad Martial. II, 21, sed inprimis Lipsii Elec.
II, 6. HEMST.

ead. l. 6. Περίβλεπτον) Τὸν προσελθόντα δηλονότι εἶναι vi-
detur deesse. BROD.

ibid. Τοῖς μὴδ' ε. τ. τ.) Quibus manum osculari non licet.
BROD.

ead. l. 9. Ὅτι μὴδ' ε. τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται) Cum
Micyllus vertisset, *quod neque ore nos approbant aut compellant*,
Benedictus duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane &
approbare & compellare nihil ad προσίεσθαι. Verte, *quod ad
ora salutanda vel osculanda non admittant nos*. Nota illorum
oris obisoenitas. GRON.

ibid. Τοῖς στόμασιν) Ore, id est, osculo. BROD. Paucos
enim osculo excipiebant, eosque summae demum dignitatis
viros. V. Capitol. in M. Aurel. III, & Sueton. Ner. c. 87.

Quod autem sibi gratulatur Nigrinus negatum osculum, eo spurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. ἀποφρ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. Νυκτός μὲν ἐξανιστάμενοι) Sic in μελέτῃ de Merced. conduct. & in Gallo. BOURD. Molestias matutinarum salutationum describit, & quam vilium essent animorum multis docet Seneca de Brev. Vit. c. XIV, qui cum Luciano conferri poterit. CLER. Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet If. Casaub. ad Sueton. Aug. c. 53. Confer, quae plura Noster habet de Merc. cond. prorsus his similia. HEMST.

ead. l. 12. Πρὸς τῶν οἰκετῶν) Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint, quin de ista indignitate acriter conquererentur. Senecae loca dabit Herald. ad Martial. I, 71. Columella, vir avitae libertatis memor, Praef. lib. I, p. 5: *An putem fortunatius, a catenato repulsum ianitore saepe nocte sera foribus ingratissimè adiacere, miserrimoque famulatu &c.* Tacit. Ann. IV, 74: *Iuxta gratiam aut fastus ianitorum perpetiebantur.* Hi igitur Luciani οἰκεταί, ianitores sunt, ostiarii, θυρωροί, ut ipse vocat περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus eius aperta ianitorem non haberet: ἢ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν. Plutarchus. HEMST.

ead. l. 19. Κύνες καὶ κόλακες) Eleganter hoc apud Demosth. ἐν τῷ περὶ στεφάν. ἀγτὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, ἀ τῷ τε ὀνομάζοντο ἡνίκα ἐδωροδόκουν, νῦν κόλακες καὶ θεοῖς ἔχουσι καὶ τ' ἄλλα ἀ προσήκει πάντα, ἀκούουσι. BOURD.

ibid. Ἀκούειν) Ut loco Demosthenis proxime citato. Sic ἀκούσης apud Theocrit. in Charit. & κλύειν apud Aeschyl. in Prometh. sic apud Latinos *audire*. Horat. Sat. 7, lib. 2, *audis*. Hunc Luciani locum profert Casaub. ubi de officiis salutantium apud Suet. BOURD.

ead. l. 15. Τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον) Idem de Merced. conduct. & in Gallo & saepe alibi. De his incommodis sportulae causa perceptis interpretes Martial. & Iuvenal. BOURD. Sportulam intellige clientibus & salutantibus exhiberi solitam. SOLAN. Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur. Iul. Firmicus VIII, p. 216, *per omnium limina matutinis semper salutationibus discurrunt.* Manilium ex-

pressit V, 64: *Instar erit populi, totaque habitabit in urbe Limina pervolitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi portans communis amicus.* Iululentissime Iuvenalis Sat. V, Stat. IV Silv. IX, 48. Vid. Def. Heraldum ad Martial. VII, Ep. 38, qui hunc ipsum Luciani locum adscripsit totum. Neque philosophi aliarumque artium professores, οἱ τὸ δοκεῖν μάλλον ἢ εἶναι σπουδάζοντες, in dinorum aedes ac gratiam irrepere detrectabant hac via, quam sane muniverat Simonides: rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri an sapientem, divitem respondit: τοὺς γὰρ σοφοὺς ὄρᾶν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις διατρίβοντας, teste Aristot. Rhetor. II, p. 89. Eo respexit Plato de Rep. VI, p. 675 A. Alia Galeno mens, qui saepius in has verae doctrinae maculas invehitur: περὶ τοῦ Προγινώσκειν. Ἡσκηται δὲ, ἐξ ὧν ἂν τις εὐδοκίμησειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι καὶ πράξαι πρὸς ἡδονὴν, κολακεύεσθαι, δωπευτικῶς προσαγορεύειν ἐκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι, συμπροέρχεσθαι, παραπέμπειν προερχομένους οἰκάδε, ὀρυφορεῖν ἐν τοῖς δείπνοις, βωμολοχεύεσθαι &c. Aperit idem Θεραπ. Μεθ. lib. I, ubi, Amici, inquit, me identidem obiurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes, nisi ab isto quaerendae veritatis intento studio paululum deflectam, προσυγορεύοιμι δὲ περιέρχόμενος ἑαθεν, εἰς ἐσπέραν τε συνδειπνοῖμι τοῖς δυναμένοις: lege cetera, in quibus τοὺς ἐπὶ τῆς Ῥώμης πλουσίους nominatim memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres Asclepiadas instituisse viam: ἀλλ' οὐδεὶς τούτων οὔτε ἑαθεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων ἐφοῖτα θύρας προσαγορεύσαν αὐτοὺς, οὔτ' εἰς ἐσπέραν δειπνήσόμενος. At in istis coenis homines famelici sapientiam sola specie ac nomine mentiti cibis & vino se distendebant, quod Lucianus false ridet, Galenus in fine libri serio indignatur: Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστὶν ἀλήθειαν ζητεῖν ἑαθεν μὲν ἐν ἀσπασμοῖς διατρίβουσιν, οὓς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμούς, εἰς ἐσπέραν δὲ ἐμπιπλάμενοις καὶ μεθυσκαιμένοις. Ergo minime mirum, eos, quod Noster affirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφορμὰς περιόδου. Galenus certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. salubrem vitae modum sese praescribere illis dumtaxat testatur, ὅσοι βίον ἡσύχιον εἴλοντο μῆτε πρὸ ἡμέρας ἀνάγκην ἔχοντες ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπτεῖναι θύρας, μῆτε λοιομένοις τισὶ παρεστάναι, μῆτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτοὺς παραπέμπειν, εἴτα μετὰ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς τὸ δεῖπνον ἐπείγεσθαι. nam hoc qui Romae saxum volve-

rent, ut firma sanitate frui possint, nullam esse spem. Porro vocati tesseras accipiebant, ne a ianitoribus repellerentur. Liban. Decl. VII, p. 317 B. ὡς ἐδεξάμην τὸ σύνθημα· quod si quis invitatus excusasset, vel non adfuisset, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320 B. Οἶδα πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὄργανι προσίζανουσι, ἐπεὶ δὲ τῶν κεκλημένων τις ἐκλίπη τὴν συνόδον· οἶδα πηλίκαι βρενθύεσθαι συνηδὲς αὐτοῖς, καὶ ἀνάγκην καὶ συμφορὰν οἱ κεκλημένοι προβάλλονται· idem constat ex Amm. Marcellino XXVIII, pag. 577, ubi Valesium Libanii locus non fugit. HEMST.

ead. l. 16. Πόσα) Octo sequentes lineae crebro repetuntur in Luciano. BOURD.

Pag. 46. l. 1. Ἀποκαλύσαντες) Ἀποκαλήσαντες. MARCIL.

ead. l. 6. Ἱατροῖς παρέχουσιν ἀφ. περιόδον) Hinc ἱατροὶ dicti περιόδονται, ut patet in excerptis Glossar. cap. de Medic. Recteque apud Hesychium interpretatur περίοδος, ἡ παρὰ τοῖς ἱατροῖς. Nati voluit Hippocrates τοὺς τὰς πόλιος φοιτοῦντας μὴ λόγῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἰητροὺς νομιζεσθαι. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι) Cogitatione se refert ad Thesmopolidem, qui iam moriturus Eucratis conviva venerat, ut patet in Gallo. IDEM.

ead. l. 9. Ἐξωλεστέρους ταὺς κόλακας) Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας. MARCIL.

ibid. Ὑπερίηφα) Censeo. BROD.

ead. l. 10. Ἐκείνους) Placet ἐκείνης. IDEM.

ead. l. 15. Κοινῷ δ.) Communi decreto ac consensu. IDEM.

Pag. 47. l. 2. Ἀθέατον) Euripid. Med. 542: εἶν δ' ἔμοιγε μήτε χροῦσθς ἐν δόμοις, μήτ' Ὀρέως κάλλιον ὑμνήσαι μέλος, εἰ μὴ πῖσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι. SOLAN.

ead. l. 5. Διὰ τὸ πλουτεῖν) Flor. ceteraeque omnes edd. Διὰ τοῦ πλουτεῖν· manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum, καὶ οὕτω δὲ, non δέ. HEMST.

ead. l. 6. Εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι) Εἶναι περικαλλοῦς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. MARCIL.

ead. l. 8. Εἰ μὴ τις αὐτὰ δαυμάζοι) Cicero in Parad. eod. sensu ipse Gallo. BOURD.

ibid. Ταύτη τοι) Aliqua huiusmodi ratione. BROD.

ead. l. 9. Ἀπειριονίζειν) Vile reddere: vox satis infrequens. BOURD. Εὐωνος parvo pretio parabilis, adeoque vilis. Usu rariore Aristoteles initio lib. II Οἶκον. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, καὶ τότε τίμιον ἢ εὐωνον ποιητέον.

Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur. Polyb. IV, 35, p. 423, cum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praefinitus, historiam retulisset, addit: οὕτως εὖωνα πανταχῇ τὰ καλὰ γέγονε. Isidor. Pelus. IV, 181, μὴ ὥς εὖωνόν τινα καὶ εὐπόριστον ῥίπτετε τὸν λόγον explicat Christi dictum, μὴ δῶτε τὰ ἄγρια τοῖς κυσί. Macar. de Libert. Ment. § 33, οὕτως εὖωνον ὄντως καὶ ῥάδιον εἶναι, ὥς πόνων ἐκτὸς καὶ καμάτων κατορθοῦσθαι τῷ βουλομένῳ. Gregorius eleganter Stel. I, p. 8, eos Christianos, qui a Iuliano illecti salutem vili lucro donaverant, vocat ἐκ περιουσίας πονηροὺς τε καὶ εὐόρους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit Pollux V, 163, εὐωνότερος τῶν ἀποκεκρυγμένων, & mox ἐπευωνισμένος. Hinc ductum ἐπευωνίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutisque virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικὸς ἐπευωνίζειν τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud Plutarch. in Gracch. pag. 837 A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπευωνίζονται. Dion Cass. ἐπὶ δὲ τῷ πλείθει τῶν δεδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπευωνίστο. in Polluce I, 51, ἐπευωνισμένων τῶν πυρῶν, cui iunctum est, τῆς τιμῆς τοῦ σίτου καταβεβηκυίας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut Arnobius ait II, p. 71, ἐπευωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud Poll. III, 125, ἐπευωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. Philoni Iud. p. 870 D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπευωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774 E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τῶν σωμάτων εὐεξίας καὶ εὐμορφίας, ἣ τούναντίον προσεπευωνίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt. Dion Cass. p. 335 C. τῶν δὲ δὴ λογικωτέρων τοὺς μὲν τοῖς κτήμασι τοῖς τῶν ἀπολλυμένων ἐδελέαζον (triumviri) τὰ μὲν ἐπευωνίζοντες, τὰ δὲ καὶ προῖκα σφίσι χαρίζμενοι. recte Basil. Hom. II in Pf. XIV, p. 160 A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τι αὖν ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλος αὐτὰ προκομίσει καὶ ἀποκηρύξει τὰ σὰ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπευωνίζον αὐτὰ διαθήσεται: similiter de foeneratore Plutarch. T. II, p. 828 E. δανείστην, καὶ πωλῆς, ἐπευωνίζοντα. Xylan-

drum non probo: *si quid vendis, pretium diminuit*. Gravier autem Demosth. adv. Aristocr. p. 758 turpem perditissimorum rhetorum avaritiam incusat, οἱ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποίηται τῆς αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκρύπττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπειυανίζοντες, καὶ πολλοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consuletur scribendum cenfeo, ἀντὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶν ὃ, τι ἀνβούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum evluerant, ut quibusvis nunc hominibus promiscue fordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est Philo Iud. de Gigant. p. 289 D. Εἰὼς γὰρ οὐκ ἐναργῆ καὶ πρόδηλα τὰ ὀρεῖδῃ τῶν λεγόντων μὲν εἶναι σοφῶν, πωλοῦντων δὲ τὴν σοφίαν καὶ ἐπειυανίζοντων, ὥσπερ φασὶ τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὄνια προκρύπττοντας, τότε μὲν μικροῦ λήμματος &c. In promptu mihi longe plura sunt huius verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quamquam ἐπειυανίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπειυανίζειν, quod in Luciano legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, Stephanus protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπειυανίζειν τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae iam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemptu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. HEMST.

ibid. Ἐπιτείχισαντα.) Hanc vocem interpretatur Ulpian: Demosthenis Schol. ad Phil. 1. dixi ad illud Petronii, *pariete interiecto*. BOURD. Lege ἰ—ς, quo facto limpidiore sententia evadet. SOLAN. Ἐπιτείχίζειν & ἐπιτείχισμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque τείχίζειν & τείχισμα: ut quando philosophiam Alcidas vocavit ἐπιτείχισμα τῶν νόμων, teste Aristotele Rher. III, p. 124; poëticam Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 298, ἐπιτείχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tucatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτείχισμα τοῖς ἀνθρώπιναις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus est usitatus,

munimentum ad coercendos animi affectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτερίζειν posuerunt: frequens est ἐπιτερίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν, & notum e Thucydide VI, 93, VII, 18. vide Lucian. Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit Synes. Ep. 79, p. 225 D. imperitissime quidem a Petavio versam, sed Scholiastæ veteris ope melius in Notis explicatam. Strab. V, p. 328 A. Arrian. Ἀν. Ἀλ. IV, c. 27, & alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτερίσµα castellum vel munimentum prope aliam urbem exstructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursionibus depopuleris: quam virtutem satis explanarunt Schol. Thucyd. ad I, 122, ἐπιτερίσµος τῇ χώρᾳ, & 142. Harpocr. & Suid. in v. Ulpian. ad Demosth. Phil. I, p. 48 B. ubi legendum censeo ἐπιτερίσµατα τῇ αὐτοῦ χώρᾳ, & Access. e Lutec. Cod. p. 1161, 1167. locus, quem proferunt e Demosthenis Orat. pro Ctesiphonte, exstat p. 486 F. Philippus Euboea expulsus ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτερίσµον ἐζητεῖ (quomodo Philoni p. 1114 C. ἐπιτερίσµος δὲ κατὰ τῆς ψυχῆς βαρὺς οὗτος ἐστὶ) & p. 483 F. ὁ τὴν Εὐβοίαν & c. κατασκευάζων ἐπιτερίσµα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν. Dionys. Halic. A. R. I, p. 16, προύριον καὶ ἐπιτερίσµα κατὰ τῶν Ὀχβρίκων quam structuræ formam hic quidem saepissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui tam salebrosus Kustero fuit visus, ut versionem omiserit, emendare apud Suid. in Κατακωχή. Ἐπιτερίσµα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς χώρας, non τῆς ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis est fons: Demosth. Phil. IV, p. 97 B. τυραννίδα ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπετερίσκει ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ: placuit inprimis Philoni lud. de Pr. & Poen. p. 919 D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτετερίχῃς τῷ λογικῷ. p. 921 A. 1049 C. & variata structura, ἐπιτερίσσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814 C. 945 E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepenumero est peccatum. Sext. Empir. V, § 2, ἐπηρεάζοντες τῷ βίῳ, μεγάλην δ' ἡμῖν ἐπιτερίχοντες δεισιδαιμονίαν. sensum evertit interpres, & in nobis magnam fluentes superstitionem. His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter personis adiungi solet. Apud Philostr. in Her. p. 710, Ulysses a Palamede superatus ἐπετερίζειν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔσχεν ἐπιτερίχσαι τῇ συνωμοσίᾳ βαρὺν καὶ δύσµαχον πολέμιον. Plutarch. in Brut. imitatur Isidor. Pelus. II Ep.

146. Ioh. Chrysoſt. ed. Par. T. VII, p. 423 D. τὰς πορνευο-
 μένας γυναῖκας ταῖς σωφρονούσαις ἐπιτειχίσωσιν· & p. 500
 D. quae utraque peſſime vertuntur: paulo quidem aptius
 T. I, p. 241 B. δὲ τῇ τῶν οἰκέτῶν κακουργίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς
 ἐπιτειχίσσεται τῆς παρθένου, ſed ita tamen, ut vim locutio-
 nis minime perfectam fuiſſe pateat: verum in Antifſite di-
 fertiſſimo ſaepe ad hoc verbum offenderunt. A. Dounaei
 nota ed. Eton. T. VIII, p. 237, & correptione prava & er-
 rore non uno laborat; cuius generis plura cumulare non
 lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in Lu-
 ciano formulae venuſtae poteſtatem abunde conſtare arbi-
 tror. Nonnulla dedit Budaeus C. L. G. p. 559. HEMST.

ead. l. 11. Ἰδιώτας) Ed. I. ἀγγραμμάτους, quod minime
 ſpernendum, quamvis glosſema ſapiat. SOLAN.

ead. l. 13. Τῶν φιλοſοφεῖν προſπ.) Omiſſum τινὰς, quod
 Atticis & Platoni frequens. Diogen. L. II, 133, Luc. A. A.
 XXI, 16. vide H. Caſaubon. ad A. A. VI, 7, quamquam
 is locus, meo iudicio, non indiget hoc ſubſidio. Cum ho-
 rum autem hominum, qui titulo tenus erant philoſophi,
 deſcriptione compara Dion. Chryſoſt. Or. LXXVIII, pag.
 660: καὶ τοι τί ποτε βούλονται τῶν μακαρίων τινὲς θρα-
 πεύεſθαι πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἶναι φαſκόντων, καὶ τοὺς
 καλουμένους φιλοſόφους ἐπὶ δύραις αὐτῶν ὀράſθαι ταπεινοὺς·
 multi beatorum igitur honori ſibi duxerunt, ſi philoſophos
 in comitatu haberent affectatores; μὴ οὐκ ὅταν ἴδῃ τις τῶν
 φιλοſόφων τινὰ καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς καὶ πρόθυρα ſαί-
 νοντα καὶ ταπεινόν. Ariſtid. Plat. III, p. 511, 512: τοὺς δὲ
 τῶν πλουſίων ὀφλοποιούς καὶ ſιτοποιούς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἀλλαῖς
 τάξεſι πόρρωθεν εὐθύς ἀσπάζονται πρὶν εὖ καὶ καλῶς ὀφθῆναι,
 ὥς περ τοῦτου χάριν ἐξ εὐνῆς ἀναſτάντες· κὰν τοῖς προθύροις
 κυλινδρῶνται πλείω τοῖς θυρωροῖς ſυνόντες ἢ τοῖς δεſπόταις·
 denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαι-
 ſτίνῃ δυſſεβεſί παραπλήſιοι τοὺς τρόπους· quibus Chriſtia-
 nos deſignari minime dubito. Haec belle conveniunt ad Lu-
 ciani τοῖς ἐπὶ τὰ δειπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον νο-
 ciatōres ſignificat aut nomenclatores, de quibus egregie Valeſ.
 ad Amm. Marcellin. XIV, c. 6, p. 28. HEMST.

Pag. 48. l. 2. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ) Eorum aliquem, qui ma-
 giſtratum gerunt. BROD.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ σχήματος) E pallio, quod philoſo-
 phiae profeſſorem ſectatoremque decet. BROD. Pallium in-
 telligit, quod philoſophi ne Romae quidem deponabant, ut

inter togatos insigniores essent. V. *μισθ.* cap. 24. SOLAN.
ibid. Καὶ ὁ μάλιστα) Verba non satis cohaerent, nisi reponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum sede, ὁ καὶ μάλιστα ἀγ. ut § 31. HEMST.

ead. l. 5. Τὴν σκευὴν) *Philosophi pallium.* BROD.

ibid. Μεταλαμβάνουσι) Μεταλαμβάνουσι. MARCIL. Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνουσι, ex Scholiastae & Coll. auctoritate restituimus, uti ante me volebant Marcilius & Vorstius. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ δρώματος) Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. BROD.

ead. l. 7. Τίτι) Repetendum est τίτι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τίνα, secus atque interpretes fecerunt: cum quibus rebus, quae ab adulatores ac parafitis committuntur, comparabimus? HEMST.

ead. l. 8. Οὐκ ἐμφορῶνται) Repetit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν Vitar. auct. Pisc. Lapith. & passim. BOURD.

ead. l. 10. Πλείω δ' ἀποφέρειν) Quae enim supererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. BROD. Hunc morem & alibi tangit Noster. Vid. Τιμ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 13. Τῶν ἐπὶ μισθῷ) De quibus tractatum edidit, qui de Mercede conductis. BOURD.

ead. l. 14. Τὴν ἀρετὴν ὄνιον) In hos aretalogos plenae satyricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. BOURD.

ibid. Ἐξ ἀγορᾶς) Iunge hoc ordine, προτ. τὴν ἀρ. ὄν. ὅσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαίδ. § 4, εἰ ὅσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι. & Ἀναβ. § 4, ὅσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφούς ἀνδρας. sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad Alciphronem Berglerus p. 83, scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἐμποληθέντα κρεῖττα Aelian. de Anim. II, 47. Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς. hoc enim non minus usitatum. Liban. Decl. XI, p. 381 A. καὶ εἰ τι πολὺ χαρίεν ἦν τῶν ἐδωδίων ἐπ' ἀγορᾶς. nam paulo ante alio sensu, οὗ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἦμην, non unus eram forensium tabularum. Philostr. de V. S. II, p. 603, τῆς οἰκίας διακηρυττομένης ἐπ' ἀγορᾶς. prorsus ad Lucianum Philo Iud. de V. M. p. 68 § A. οὐχ ὅπερ μεθοδεύουσι οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιτράσκοντες ὡς ἄλλο τι τῶν ὀνίων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ

λόγους confer p. 289 D. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεία Nigrinus, a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates κατήλων & καπηλευόντων nomine Sophistas infamat: vide L. Bos in Ep. II ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damascenus οὐκ ἔστιν ὅτι τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ ἐκαπήλευσεν, ut testatur ipse in Exc. Vales. p. 417. Κάπηλον etiam, quamquam ratione paulum diversa, Lyfias apud Athen. XIII, p. 612 D. Aeschinem appellat Socraticum: αἱ ὑπόλοιποι τῶν ἐράνων φορεαὶ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ στήλην διαφθεύονται ut περὶ ἔρμα περιβραχύναι apud Dion. Cass. LII, p. 475 A. aliud agebat vir summus, cum sententiam exponeret, *universa illa pecunia, quanta quanta est, apud proximum cauponem perit: κάπηλος* iste, & illa στήλη impactam navim diffringens ipse est Aeschines, quod alio loco clarius ostendam. Proferunt autem, & pluribus illustrant hunc scriptoris nostri locum P. Faber ad Tit. I de Iust. & Iur. p. 154, D. Herald. de Rer. Iud. Aud. II, c. 12, § 12. HEMST.

ibid. Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεία) Primam vocem Benedictus reddidit *tavernas*, Micyllus *ergastula*. Ludov. Cresollus libro v theat. rhet. c. 3, amplius & propius *meritorias officinas*. Nam talem aliquam supponere debemus, ut p. 153. GRON.

Pag. 49. l. 3. Ἀμίλει καὶ πράττων &c.) Redit ad Nigrinum, quem ut veri philosophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, sic & hic doctrinam eius & vitam commendat. COGN.

ead. l. 6. Δέων) Edd. omnes praeter l. δέων mendose. In L. etiam recte δέων. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ πόρρω τῆς π.) Suburbana praedia maximi erant pretii & usus, quod fessis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo Lucianus, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, sed suburbanum. CLER.

ead. l. 9. Οὐδ' ἐπιβῆν) Legendum ἐπιβῆναι & διειληφώς. BROD.

ead. l. 10. Τὴν ἀρχὴν) Scopulus interpretum, quem, qui monuerant ipsi, saepius vitare non potuerunt. Vid. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 14, n. 4, L. Bos Obs. Crit. p. 59, inprimis accuratissimum Sylburgium Praef. Pausan. p. 928. HEMST.

ibid. Αὐτοῦ εἶναι) Sic apud Euripid. Phoen. 557: — Οὐτοὶ τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί. Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα. Grot. Flor. 381: *Non possidemus propria mortales bona. Sed ius Deorum nostra dispensatio est.* Horat. Lib. II Sat. 2: *Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli Dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum Nunc mihi, nunc alii.* VORST. Unde & II Carm. Od. XIV, 24, eleganter admodum brevem Dominum vocat. SOLAN.

ead. l. 11. Τούτων μὲν φ. οὐδενὸς &c.) Aut similia prorsus cogitarunt, aut ex eodem fonte hausserunt Horatius & Lucianus. Ita claudit Venufinus vares Sat. 2 libri II, ut nihil possit similius Lucianeis dici:

*Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam statuit. Nos expulit ille;
Illum aut nequities, aut vafri incitiae iuris,
Postremo expellet certe vivacior heres.*

*Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli
Dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum
Nunc mihi, nunc alii: quocirca vivite fortes,
Fortiaque adversis opponite pectora rebus.* CLER.

in Schol. col. 1. l. 6. Τρούσης) Leg. ὑπαρχούσης. SOLAN. Retineo: sic solent, praesertim recentiores. vid. Eunap. p. 34, v. 9; p. 82, v. 12. Herodotum imitantur: βίος τε ἀρκέων ὑπὲν I, c. 31. Pro τῆς πατρ. male C. V. τὰ τῆς antè κτήσεως abiiciendum. HEMST.

ibid. l. 8. Ἄλλο) Leg. ἄλλως. SOLAN. Proxime C. V. ἄλλφ. HEMST.

ibid. l. 9. Ὡσπερ οὐ) Leg. ὥσπεραί. HEMST.

ibid. l. 10. Περισσῆς) In ed. A. inserta hic erant verba textus: περισσῆς. [καὶ τὸ ἡμέρον τοῦ τρόπου] Insulse; unum enim est scholium. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀγροῦς) Reposui pro ἀργούς, & modo τοῦ ἀγροῦ pro ἀργοῦ. Vitium pluribus adhuc locis infidens. In Servio ad Ecl. IV, 34, correxit G. Voss. ad Valer. Fl. I, 310. HEMST.

ibid. l. 4. Ἀδίως) Leg. ἀδεκάστως. SOLAN. Praeclaram emendationem adiuvat C. V. HEMST.

ibid. l. 7. Λουκιανοῦ) Est inter Epigrammata Luciani inscriptum εἰς τυχήν unde mendosissime hic descriptum emendavimus: sed & debuit post πέρ' addi καὶ τὰ ἑξῆς, & cetera, cum desit finis hexametri versus & totus pentameter. CLER.

ibid. l. 9. Ἀγρὸς) In C. V. erat ἄκος & γεόμεν. recte vero πάλιν. HEMST.

Pag. 50. l. 1. Νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ) Sic in Timone, sive Misanthr. μετακοινοῦνται δὲν παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, sive Contempl. τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, αἱ ἄλλων εἶναι, μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας: haec apud Lucianum passim. Lucianus sive is sive alius poeta:

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμεν πότε, νῦν δὲ Μενίππου,

Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.

Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με πότε ᾔετο, καὶ πάλιν οὗτος

οἶσται, εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενός, ἀλλὰ τύχης. BOURD.

ibid. τὴν χρῆσιν &c.) Nostra sunt usu, non mancipio, ut loquebantur Iurisperiti. Vitaeque mancipio nulli datur, omnibus usu. CLER.

ead. l. 2. Οὐλοχρόνιοι δεσπότες) Ea passim in Luciano, sed praecipue in Charont. sive Ἐπισκοπ. BOURD.

ead. l. 4. Περαιλαβὼν ἄλλος) Cicer. ad Attic. XII Ep. 19: In omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri possunt in infinita posteritate. HEMST.

ead. l. 5. Παρέχει) Nigrinus, ut ex orationis serie manifestum est: lapsi sunt interpretes, dum coniungunt, ἐκεῖνα παρέχει. HEMST.

ead. l. 10. Μὴδ' ὑπερτίθεται) Restituo ὑπερτίθεσθαι ac προθεσμίαις. BROD.

ead. l. 14. Ἀμέλλητος εἶναι) Dignum philosopho praeceptum, quod & Persius tractavit V, 66. ubi a Casaubono Luciani locus hicce est adductus, nec non a Gatakero ad Marc. Antonin. II, § 4. Epictet. Ench. c. 75, ἂν αἰεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεων ποιῇς, vel, ut Simplicius ait p. 323, προθεσμίας ἐκ προθεσμιῶν, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὀρίζης, μεθ' ὧς προσέξεις σεαυτῷ· hoc Epicteto dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχήν. Idem vitium in Christianis corrigendae vitae curam ad solemnia festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est ψυχῆς κάθαρσιν ταμιεύεσθαι scriptoris incerti apud Suid. in Ταμιεύω, animae purgandae, & recte vivendi, ut ait Horat. I Ep. II, 41, horam prorogare. Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitae deterioris emendationem reiciunt, vitiis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant. Elegantissime Manilius, etsi in re non prorsus eadem IV, 5: quā quaerimus, aevum Perdimus, & nullo votorum sine beati Victuros agimus semper, nec vivimus unquam. HEMST.

ead. l. 17. Τοῦτο μὲν δεῖν) Exponere licet διὰ τοῦτο, eam ob rem, ut dolores & incommoda tolerare discant: quomodo § 37, τοῦτο τοι sed tum oratio est paululum impeditior, & habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲν ita solet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius etiam sequatur: exemplum mox ipse Lucianus praebet, Demosth. *Ερωτ.* p. 253 A. B. Dion Prus. p. 214 A. quare parum abest, quin scribendum putem, καταγυμνάσωσιν, οὔτοι μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Philosophi vero ac Sophistae verberibus discipulos ac flagellis castigabant: Xenoph. Ἀπομν. I, p. 415, v. 44, οἶδα δὲ καὶ κείνῳ σωφρονούντες ἔστε Σωκράτης συνήστην, οὐ φοβούμενον μὴ ζημιούντο ἢ παίωντο ὑπὸ Σωκράτους eoque pertinet, quod in Aristoph. Nub. v. 440 Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τυπτειν, πεινῆν, διψῆν, Ἀύχμειν, ῥιγούν, ἄσκον δερεῖν. Libanius etiam *Or. περὶ τοῦ Τάτ.* p. 577 C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲν διὰ πληγῶν καὶ μαστίγων πειράσθαι νουτετεῖν ἔφυγον· & περὶ Σουπνηκῶν p. 613 C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praesertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt iniuncta, quo durato per haec supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque infitae libidinis intemperantiam extirparent: sane Pythagoras βασάνους τε ποικιλωτάτας καὶ κολάσεις καὶ ἀνακοπὰς πυρὶ καὶ σιδήρῳ συντελούμενας διαθεσμοθετῆσαι dicitur a Iamblichō S. 68. Xenocratem laudat Diogen. L. IV, 7: οὕτως εἶναι ἐγκρατῆ, ὥστε καὶ τομὰς καὶ καύσεις πολλάκις ὑπομείναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam Arrian. in *Επιτ.* istius philosophicae probationis. Superianus, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra sibi ipse admovere non dubitavit, teste Damascio apud Suid. in *Σουπνηριανός*. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae Lucianus merito deridet, praepostera formandae pietatis instrumenta non spreverunt: quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & Cassiani Institutionibus. Multa notant, sed admodum perturbate, *Cressoll. Th. Rhet.* V, c. 6, 7, *Boilav. Hist. Flag.* c. IV, p. 78. quorum errores persequi non iuvat: neuter hunc ipsum Luciani locum praetermisit, HEMST,

Pag. 51. l. 1. Δείν) Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini: an eo tamen respiciat, pro certo affirmare non auserim. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων) Talis est βδελυρὸς ille apud Theophr. Charact. περὶ βδελυρίας, qui solet τῷ ἀκολούθῳ ἐπιθεῖναι μείζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπιταθέντας) Castiga ἐπιταχθέντας. BROD.

ead. l. 11. Ἀμεταστρεπτι) Sic Horatius: *Oculo irretorto Spectat acervos*. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ τὸν ὀδισμὸν αὐτῶν) Haec παραγκωνίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν ἱππόδρομον) Hanc ἱππομαχίαν multis verbis describit auctor de causis corruptae eloquentiae. Iuvenal. Achil. Tat. lib. 2. Tangit Longus lib. 3. Liban. paras. omnes passim. BOURD.

ibid. Τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας) Putavi aliquando, hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi haec lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait *ταραχὰς διεξήει*, & ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarent, adeo ut saepe milite opus fuerit, ut sedarentur rixae & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romae magis celebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitarum, quam Circensium eventus, & Praefinorum, Vene-torum, Russatorum, & aliorum victoriae vel infortunia. Non possum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam Martialis lib. V epigr. 96, ubi de Scorpi nobilissimi agitatoris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro palpita nimbo

Spargere, & effuso permaduisse croco?

Quam non sensuro dare quadringenta caballo,

Aureus ut Scorpi nasus ubique micet?

Et Capitolinus in Vero testatur, equo Circensi, cui nomen erat *Volucris*, ab Aelio Vero Imperatore factum aureum simulacrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in Circo posita ea simulacra, ex hoc loco coniecere licet, & rationi consentaneum videtur. PALMER.

ibid. Εἰχβάας) Vide Inscript, Sponii. SOLAN.

ibid. τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα) De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit Ioh. Chrysostomi locus T. V, ed. Et. p. 315: καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς τῶν ἵππων ἀμίλλης ἐπτοημένοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ πατρίδα καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰπεῖν μετὰ ἀκριβείας ἀπάσης, καὶ ἔτη ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρόμων. Equi praestantiores suis nominibus insigniti iam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. Pausan. VI, pag. 507. Plura dabunt Lindenbrog. ad Amm. Marcellin. p. 385, I. Gothofred. ad Cod. Theodos. XV Tit. X, I. A. Fabric. ad Sext. Empir. p. 19. Equus Hadriani Borysthenes est apud Dion. Cass. p. 792 D. & in Epigr. Pith. p. 121. Phosphorus Ausonii Epit. 35. HEMST.

Pag. 52. l. 3. Ἐπέληπται) Haec ultima verba male vertit Micyllus. Vertendum erat: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* PALM. Male Micyllus: *Iam & multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat.* — pari lapsu Benedictus: *Quin etiam multos, qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & versio Lucianum non assequitur, & male periodum hanc maiore distinctione ab praecedente separant. Sed nec bene Palmerius: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* At mens Luciani est: *Multus enim profecto est in equis furor, & multos, qui graves videbantur esse, redarguit;* eos cum graves videri vellent, probavit vanos, & cum deberent contemptores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in praecedentibus ait Lucianus de equorum nominibus, non potui, quin ad eius illustrationem hic apponerem inscriptionem, quam ex schedis Peirescianis depromptam publicavit excellens antiquitatis index Iac. Sponius, cum ad auctores interpretandos haec vetustatis imago vivam fere vim afferat. Ea sic habet:

. . II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

SANIPPO CINIS. X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE. I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF. I	AQUILIN. AF.	I
EUTONO AF. I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF. I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP. I	SICA AF.	I

PASSER. AF.	I	CIRPATO. AF.	I
LUPO. AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO. AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN. AF.	I	PARATO. AF.	I
EUTONO. AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM. AF.	VIII
PARDO. AF.	IV	SPICULO. GAL.	VIII
ROMULO. LAC.	V	ROMULO. AF.	VIII
RAPACE. AF.	V	LUPO. AF.	VIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO. AF.	VIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO. SPH.	VIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO. LAC.	XI
HILARO. HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO. AF.	I	THELO. AF.	I
ARANIO. AF.	I	ARIONE. AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO. AF.	I
PISTO. CIR.	I	HIRBINO. HEV.	II
PUGIO. AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA. AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO. AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO. HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XII	AQUILA.	
AIACE. AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER. AF.	XXX XXX		
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO. APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT

C CALLID. AF. BALLIST. AF. ∞

QUOS EQUOS C.

GRONOV.

Vere asseruit Palmerius huius vocabuli sensum. Metaphora est a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic *ál. c. 23*, ἢν ποτε κοῦφος πυρετός ἐπιλάβηται. & *συμπ. c. 47*, quo fere sensu etiam inferius usurpat καταλαμβάνομαι συγχύσει καὶ ἰσχυρῶς κατεπιλημένος. *c. 21*. V. etiam de hac ipsa *re, Ev. Δ. IX. Tacit. An. XIII, 25*. Consule etiam, si lubet, *Σκ. c. 5, & 3. Δ. XVII. SOLAN.*

ead. l. 6. Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες) Hic cogor infituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obicurum, ut multi, ita ego iudicem. B. Briffon. vir clariss. longe hoc de loco differit, & postea vir doctissimus Guther. lib. de

Lucian. Vol. I.

S

Iure man. Horum interpretationem aequissimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθὴ παρ' ὅλον τὸν βίον προείνται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. Iacob. Micyll. interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem aetatem veram emittant, eam intelligens, quae in testamentis usurpatur, qua petunt, ne a sua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem sentio, vult interpres Lucianum intelligi de liberis exheredatis, variis modis patris testamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiae, prodigalitatis, & luxuriae. Quam licentiam non solum in exheredatis, sed in omnibus olim Solon, eumque secuti, legibus suis inhibuerant; scilicet τὸν τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem esse, facile quivis iudicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipsis Romanis. Ingemiscunt Romani, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, scilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quidquam elogii alterius famam laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Graeci Romanique κακῶς βίει, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & simultates habuerant, testamento lacessere, & hac licentia nullius existimationi & famae parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia principis sub nominibus exoletorum, feminarumque, & novitate cuiusque stupri praescripta & obsignata missa* Neroni apud Tacit. annal. 16. hanc tamen antea testamentorum licentiam senatus saepe in Principum gratiam inhibuerat. Sueton. Aug. c. 50: *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quidquam constitueret, intercessit.* Huius loci cum mentem quaererem, consului Isaaci Casaub. Animadversiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. BOURD. *eod. l. 7. ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι &c.) Ne e veris suis sermonibus quidpiam incommodi capiant: nam veritas, iuxta Terentium, odium parit.* BROD. Sensum huius loci, quem interpres affecutus non est, explicat Brisslonius form. l. VII, mox ab initio. VORST. Non melius profecto hunc locum intellexit Bourdelotius, quam Micyllus, quem deserit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiscere Romanos, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo consistit, quod prohibiti sint legibus illis,

quibus cautum, ne in tabulis testamenti quidquam elogii famam alterius laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio? Quae species prohibitionis in Graecis, nedum talis? immo quae fortasse nunquam contigit? Nam quod de consensu If. Casauboni iacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inspexerint lucubrationes magni eius viri. Sed neque Benedictus bene, *ne ex sua veritate damnum capiant*. Plane enim Lucianus vult contrarium, nempe Romanos tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edere in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant: hoc est, ne post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem patefactam (quod fit aperiendo testamento, neque id contingit, nisi post mortem testatoris, ut non videat, non sentiat, quid animi sit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) laetari possint eo facto, quod inimicum ultri sint ac laeserint malo voto, neque si ille propterea doleat, illi eum dolentem spectare possint. Haec simplex & ipsa Luciani sententia. Nam cur ἀπολαύειν sumunt in malam partem? Neque hinc abire liber, quin alium locum per eandem hanc iactationem ambiguum tangam, qui est in Timone § 2, qui sic ad Iovem: οὗτω δαλόν τινα ἐπαγατεῖν αἰσῶσαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο αἰεσῶσαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθῆσονται τῆς ἀσβόλου. ubi Erasmus, *verum hoc solum vulneris inferri posse iudicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem est alius, qui praeter duas postremas voces repetit, & sub titulo observationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, cum fuliginis fiat mentio, unde etiam statim se legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & ustulare dici notat. Sed mirum, si vel sententiam vel elegantiam huius loci ullo genere assequatur. Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut passim solet, ac mox vidimus, & rursus in ipso hoc Timone, ubi pari modo ἱκανὴν ἀπὸ λαύσειν οἰόμενους, atque ipsi Iovi attribunt, ut prorsus debebant? sic enim elegantissima ironia accipiendum: *hastenus autem (vel in hoc solo, ad hoc solum) existimant se frui vulnere, (voluptatem capere ex iactu fulminis, quo stolide putas, o Iuppiter, illis grave vulnus a te infer-*

ri) ut operiantur fuligine, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, cum sit simplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fumum resolutum, cum ad homines deveniat. Qui perfectissimus sensus. GRONOV. Locus difficilis, sed minime corruptus. De testamentis sermo est, deque codicillorum Romae licentia; quae, aliis omnibus per dominationem suppressis, integra semper mansit. Cuius rei apud Tacitum aliosque luculenta existant exempla. Sed unicum asserre sufficiat, Fulcinii Trionis, (Ann. VI, 38.) qui accusatus, & mori iam certus, *supremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac praecipuos liberos Caesaris composuit; ipsi (Tiberio) fluxam senio mentem, & continuo abscessu velut exsiliū obiectando. Quae ab heredibus occultata, recitari Tiberius iussit: patientiam libertatis alienae ostentans, & contemtor suae infamiae &c.* Nigrini ergo iam facile mentem perspicias, omnia Romae praeter testamenta, adulatione aut metu falsa. Sueton. etiam in Aug. 56: *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia ne senatus quidquam constitueret, intercessit.* Vide etiam apud Valerium Max. quomodo illiterint ea aetate hominibus Romani, heredes se eos scripsisse per totam vitam professi; quos aut praeterierant, aut probris, ut ex Tacito abunde constat, lacehebant VII extremo. Conf. Guth. de iure manium III, 27. De ἀπολαύω vide H. Δ. X, XXI, & Τιμ. I &c. SOLAN. In his verbis eorumque sensu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, leqtori breviter ob oculos poni. Barn. Briffonius de Form. lib. VII postquam monuerat, accuratam fuisse veterum in testamentis scribendis diligentiam, testamenta specula esse morum cuiusque, testamenta denique ex Quinctiliani Declam. 332 esse, quibus omnem affectum fatemur, haec subiungit: *Quod & sensisse videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait, Ὅτι μίαν φ. &c.* Quibus verbis, quorum sensum interpret affecutus non est, hoc significabat, Romanos veras demum voces tum cum suprema sua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in testamentis patere, nec, dum vivunt, sua ipsos veritate uti frui, sed ad alios eius fructum pervenire. Aliam omnino viam est ingressus Iac. Gutherius de Iur. Man. III, c. 27. is, prolatis & Luciani verbis & Micylli interpretatione, hunc in modum pergit: *Non praetermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τῆς σφ. ἀλ. ne veritatis suae detrimentum patiantur. Nam ἀπολαύειν in malam quoque partem*

usurpari, Grammatici docent. Verū interpretēs Luciani, ne a veritate sua depellantur, quem auctoris sensum non affectum, Brissonus Praefes asserit. Hoc enim significabat, inquit, Romanos veras demum voces &c. Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit interpretēs. Ego quidem veritatis suae damnum capere, idem puto, ac bonis avitis, aut iusta hereditate privari, quae lege obvenit, & iure quodam naturae liberis desertur. Tum probat, ἀλλήως pro δίκαιον, verum pro iusto poni: quibus an quid excogitari potuisset absurdus, equidem nescio: sed Gutherius erroribus gravissimis obnoxius plerumque, & caute, si quisquam, legendus, nihil est causae, cur nos magnopere moretur. Maiorem utroque longe maior lucem attulit Is. Casaubonus, ad Suetonii Aug. notans: Romanorum mos fuit in testamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque vellet vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud Lucianum, Μίαν φ. &c. ex quibus, virum magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac Brodaeum accepisse pro incommodum aut detrimentum pati, non obscure colligitur. Frustra consensum, ut recte notatum Gronovio, iactat Bourdelotius, qui nescio quam observationem ex lecto Torrentii ad eundem Suetonii locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipse satis intellexerit. Tandem mirifica quaedam est oratio, quam Gronovius confixit. Romani, tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edunt in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant, neve post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem laetari possint eo facto &c. (post mortem opinor) qualem sententiam ab homine, qui, quid scribat, cogitet, nedum a Luciano potuisse proficisci, ego mihi non persuadeo. Ad me quod attinet, si vera est, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὴν νεκρίαν τε καὶ τὰς διαθήκας καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a Luciano praesertim exagitatos, quorum sane studium omne in funerum iustis & testamentorum tabulis versabatur. De isto insidiatorum genere cum ageret Nigrinus, hoc quin adderet insuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emitte, (tum nimirum, quando corvis hiantibus delusis pro hereditate sperata restim cum dignissimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, sed abditam ultimae voluntatis testimonio consignent: cur hoc aurem? nescilicet ex apertis animi veris sensibus, quos commodi cau-

sa diffimulare cogebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam herediperae non omnes vilis quaedam hominum faex, sed potentiores quoque & in principum aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum bonis inhiabant, de se iudicia scirent, pro blandissimis assentatoribus inimicos se gererent infestos: erat igitur causa satis iusta, quare patetfactionem arcani, si, dum in vivis erant, in publicum efflueret, damnosi, post mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipso κυλινδεῖσθαι, cuius usus fere frequentissimus in rebus inhonestis ac turpibus: exempla petere licet a Budaeo C. L. G. p. 828, Berglero ad Alciph. p. 95. Hoc autem modo fieri plane non potest, quin ἀπολαύειν τῆς σφετέρας ἀληθείας in deteriorem partem sumatur. Verumtamen nexu orationis expenso inducor pae-ne, ut in aliam plane sententiam discessionem faciam. Primum exigua mutatione scripturae vulgatae subveniendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τῆς σφετέρας ἀληθείας, ubi, id est, quibus in testamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τῶν νεκρῶν τε καὶ διαθήκας καλινδούμενοι, quos tum interpretor Romanos, quā sollicitam curam ac diligentiam condendis testamentis adhibebant, ea propemodum virtute, qua de Cyro Xenophon scripsit K. II. I, p. 8, v. 38, ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι αὐτοῖς βέλτιον ποιεῖν. Isocraei περὶ τῆς Ἀντιδ. p. 316 B. τῶν περὶ τὰ δικαστήρια κυλινδουμένων. Alciph. I, p. 108, οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι. Deinde μίαν φωνὴν ἀληθῆ προῖεσθαι ita fere, quomodo fecit Brissionius, accipio, veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad severum examen adductis profiteri: cum Lucetio dicas, quamquam ille alia paululum in re III, 58, Nam verae voces (φωναὶ ἀληθεῖς) tum demum pectore ab imo Eliciuntur, deripitur (sic legendum arbitror) persona, manet res. Eximius inprimis Senecae locus, quem Brissionius quoque advocare non praetermisit, de Benef. IV, c. 11: Quid cum ipso vitae in fine constituimus, cum testamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis consumitur, quamdiu secreto agitur, quantum & quibus demus? Quid enim interest, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis iudicia nostra torquemus, (hoc est illud καλινδεῖσθαι, & modo, quantum temporis consumitur) quam ubi remotis utilitatibus solum ante oculos honestum stetit: tamdiu officiorum mali iudices, quamdiu illa depravat spes ac

metus, ac ineritissimum vitium voluptas. Ubi mors interclufit omnia, & ad ferendam sententiam incorruptum iudicem mifit, quaerimus digniffimos, quibus noſtra tradamus, nec quidquam cura ſanſſiore (vides *μίαν ἀληθῆ φωνήν*) *componimus, quam quod ad nos non pertinet.* Nihil ad hunc Luciani locum accommodatius proferri poteſt: ſic autem continua ſerie cohaerebit oratio tota, dum teſtamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cuius cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excuſſo ſinu & nudato pateſcat; ab altera vero multo magis vituperat, quia ſtuporem mentis & rerum inaniffimarum ſtudia voluntatis ultimae chartis mandata teſtificentur. *ἵνα μὴ ἀπολαύουσι* vero pro *ἐν αἷς οὐκ ἀπολαύουσι* non eſt, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in teſtamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui ſervientes utilitati ſuae ſub perſona vivunt, & ſaepe, ne aliorum in offenſionem incurrant, cariffimos affectus procul a ſe habent. Haec qualiacunque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipſe coniecturae meae fidens, ut ſuſpicer etiam impoſitum eſſe gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina ſine meliorum Codicum ope non ſit parata. De teſtamentorum licentia praeter alios Lipſius egit ad Tacit. Ann. VI, 38, XIV, 50. Micyllus vel legit, neſcio quo pacto deluſus, vel legendum putavit, *ἵνα μὴ ἀπελαύνονται τῆς σφετέρης ἀληθείας.* HEMST. *ἵνα* illud *ἐκβατικῶς* poſitum hoc ſenſu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, ſed eo eventu, *ut non fruantur ſua veritate.* Hanc Io. Matth. Geſneri acutam explicationem dignam iudicavi, quam cum erudito lectore communicarem. IDEM in *Addendis.*

ead. l. 11. Ἐσθῆτας ἑαυτοῖς) Cetera huius paginae copioſe exſequitur *μελέτη* de Luſu: & dixere nuper viri doctiffimi. BOURD.

ead. l. 12. Συγκαταφλέγεσθαι) De funebribus caerimoniis & earum irriſione plura reperies in de Luſu & in Charonte. Haſ funebres expiationes ſubmovit Lycurgus, nec conceſſit, ut quidquam una cum cadavere ſepeliretur, (nam aliae nationes, ſi quid fuiſſet vivo cariffimum, id mortuo addebant in ſepulcrum, damnoſa ſimul & ridicula ſuperſtitione, quaſi mortui ſentiant aliquid) ſed in puniceo amiſtu & oleae foliis ex aequo poſitos omnes ſepeliri iuſſit. CŌGEN.

ibid. Οἱ δ' ἄλλοι τι) Haec verba, quae in reliquis deerant,

ex ed. I. & V. 2. supplevimus. Agnoscit etiam Briffon. de form. VII, teste Vorstio. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ τὴν τελευτὴν) Ut in Tyrannic. § 1, ubi perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ Chrysippus apud Athen. IV, p. 159 B. Rectum hoc quidem, ac non plane abiiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*. quod si subieceris, convenient utique multo melius ἐτι καὶ & διαμένοντες & μοχ μετὰ τὸν βίον. Persf. VI, 41: *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide If. Casaubonum. Haec duo vocabula saepe confusa: pro παρὰ τοῦ μετρίου apud Sozomen. VI, c. 1, in Cod. Fuketiano H. Valesius invenit πέραν τοῦ μετρίου, quod solum sine controversia verum est. Strab. XIV, p. 942 B. παρρησιασάμενος πέραν τοῦ μετρίου, vel πέρα, quod ἀττικώτερον in Mss. exstat. Prave legitur in Hesych. Βοῦς ἐπὶ γλώσση, τοὺς παρὰ τοῦ δέοντος παρρησιαζομένους restituendum ex Zenobio πέρα. HEMST.

ead. l. 16. ἡξίου) Vorst. ἡξίου. Ego vero ἄξιον a Luciano scriptum fuisse existimem. SOLAN. Verissime Vorstius ἡξίου quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra § 25, 27. HEMST.

ibid. Τί πέπρακται τούτοις) Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. BROD.

Pag. 53. l. 2. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρότων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας) Sic Dialogo Panopes & Galenes, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων. MARCIL. Haec male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito, debere legi μετὰ κρόκων vel κρόκου καὶ ἀρωμάτων ea enim optime coniunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem, testis est Plinius lib. 21, cap. 6, ubi de croco loquitur: *Usus eius in coronis nusquam, herba enim est folio augusto paene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum &c.* Haec Plinii verba omnino firmant nostram coniecturam. PALM.

ead. l. 3. Μετὰ κρότων) Sic legit interpres, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Flor. meus, in cuius margine docti cuiusdam manu scriptum κρόκων: quod etiam reperi in Petri Golmani Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis Godofredi Maluyni Primetii calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe Lucianus repetit, non ausus sum to-

lerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative *κρόκων* efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit Dioscor. cap. 25, l. 1. Hac de re viri doctissimi ad Propert. & Martialis Amphitheat. BOURD. Μετὰ κρόκων P. etiam. Vide Plutarch. *συμπ.* Probl. III, 1, ed. St. 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumti narrat. Adi etiam eundem VI, 7, 1253, 2. quibus confirmantur, quae de hoc more Palmerius habet. A. Gell. X, 144. Vide etiam Sueton. Ner. 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκροαμάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, praesertim Romae. SOLAN. Nihil erat, cur Bourdelotius κρόκων rescribere vereretur: audi Cresollium Th. Rhet. III, c. 20, § 9. *De conviviis* (ibi plausus dari consuevisse) probare Luciani forte locus videatur in *Nigrino*, cum luxum & divitum profusiones describit. Hos, inquit, illos esse, qui pretiosa ac cara opsonia emere solent, καὶ τὸν οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρότων τε κ. ἀ. ἐκ. vertunt, vinumque in conviviis cum plausu & odoribus effundunt. Mihi dubium nullum est, quin mendosus sit iste locus, & legendum μετὰ κρόκων intelligit enim Lucianus quam sparsionem vulgo vocant, sive imbrem odoratum, qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviis: κρόκον βαίνόμενον Graeci vocant, Ovidius liquidum crocum, Corycium imbrem Martialis. De huiusmodi croco & aromatibus vino mixtis est splendidus locus Plutarchi in *Symposiis* VI, 2, VII, qui Lucianum maxime illuminare potest: sic enim ille, τὸν οἶνον οἱ μὲν ἀλδαῖς χρωτίζοντες, καὶ κινναμόμοις καὶ κρόκοις ἐφιδύοντες, vinum aloë aut cinnamomo vel croco inficiunt &c. Sed hoc obiter, ut plausum, qui Luciani crocum omnem ebibant, leviter emendaremus. Viden, ut Plutarchus κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviis frequens aderat crocus. Liban. Decl. XXXVII, p. 803 C. de nuptiis: λαμπτήρων δὲ τῶν, παραπόμπης, οἶνου πολλοῦ, μύρου, κρόκου. Aristoph. Nub. v. 51. Longolius, quem nulla vitii in κρότων suspicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adiungeret, ἀρωμάτων mutandum censuit in ἀκροαμάτων: est enim haec nuda tantum coniectura, non libri cuiusdam scripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid sit οἶνον ἐκχεῖν μετὰ ἀκροαμάτων. Potes autem vel seiungere οἶνον, κρόκον & ἀρώματα, vel οἶνον μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non solum οἶνος διὰ, sed & μετὰ ῥόδων pro ῥόδιος. HEMST.

ead. l. 4. Μέσσω χειμῶνος) Mamertin. Grat. Aët. c. 11: *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus sanciebat, cum quaeftiffimae dapes non gustu, sed difficultatibus aestimarentur, miracula avium, longinqui maris pisces, alieni temporis poma, aestivae nives, hibernae rosae.* Ibi I. Livineius ista Luciani non praetermisit, ab aliis etiam eandem in rem saepe producta. Confimilis Pacati Drepanii & elegans locus a Laev. Torrentio notatur ad Horat. I Od. 38, v. 3, sed gustu calami vitio scriptum pro sumtu. Plura dabit Des. Herald. ad Martial. V Ep. 66. HEMST.

ibid. καὶ τὸ σπάνιον) Invehitur sapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερφηανούντας, qui communia naturae munera fastidiunt, μόνον ἀγαπῶντες παράκαιρον. Tangit hoc Horat. in Satyr. Sic apud Iuvenal. Sat. II: *Magis illa iuvant, quae pluri emuntur.* Sic apud Petron. *Quidquid quaeritur, optimum videtur.* Coripp. lib. 4: *Quidquid latet exstat honorum.* BOURD.

ead. l. 5. Παράκαιρον) Capitolinus in Vero 5: *Alieni temporis floribus coronae intertextae.* quo forsan Lucianus respexit: nam nobile hoc fuit convivium. Menander γυνμ. p. 161 ed. Hemst. ea voce utitur: ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τικτεῖ βλάβην. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ μύρα πίνοντας) Vinum unguento perfusum: BROD. Οἶνον μυρίνν. Vide Hesych. Aelian. V. H. XII, 31, & Comm. HEMST.

ead. l. 12. Παρὰ θύρας) Neglecto per fores apertas ingressu, alio in aedes aditu perrumpunt. Cum enim liceat vino aut aqua sitim explere, quid aromata aut unguenta potui miscere convenit? Erasim. in Prov. *Ita fugias, ne praeter casam,* hoc aliter explicuit. BROD. Lucianus Erasmo respexisse visus est ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione, *Ita fugias, ne praeter casam:* quo quidem admonemur, ne sic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud maius incauti devolvamur. COGN. Quid de hoc adagio sentiat Erasmus, iam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut similitudo ducta sit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipso limine ita se ipsos premunt, ut sibi ipsis sint impedimento. Hos sic videtur describere Phaedrus Fab. 5 lib. 2: *Est ardeñionum quaedam Romae natio Trepide concursans, occupata in otio, Gratis anhelans, multa agendo nihil agens, Sibi molesta, & aliis odiosissima.* BOURD. Lucan. II, (p. 44 B.) — *Non tam portas intrare patentes, Quam fre-*

gisse iuvat. V. Plutarch. *συμπ. προβλ.* II, 2, 1096, 1: *μὴ δὲ
χωμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τύφον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ.*
Ex quibus verbis emendandus hic locus, & legendum τῇ πα-
ραθύρῳ, quam vocem in lexicis frustra quaeras, quamquam
proba est, & *posticum* notat. SOLAN. Erasmus vertens, *iam
& praeter casam incitati*, Terentianum illud adagium, *Ita fu-
gias, ne praeter casam*, quo Lucianum respexisse opinatur,
minime percepit: eius enodati laudem debemus, cui tot alia,
I. Fr. Gronovio Obs. III, c. 9. nihil ergo inter istud prover-
bium & Luciani verba est commune. Quamobrem recte qui-
dem H. Steph. animadvertit: *vereor, ut nimis violenta sit* (Eras-
mi) *interpretatio, & hic Luciani locus obtorto, quod aiunt, col-
lo ad Latini proverbii sensum trahi videatur*: sed ipse, cum haud
scire se testatur, *an referri possit ad id, quod saepe legitur apud
historicos, qui describentes magnam hominum turbam certatim pro-
perantium irrumpere in aliquem locum, dicunt eos ἀδίζεσθαι περὶ
τὰς θύρας vel τὰς πύλας*, vehementer fallitur: nam quod ad-
dit, *fateor quidem non περὶ θύραν hic legi, sed παρὰ* verum nisi
errorem librarii hic esse suspicabimur, *παρὰ θύραν* hic ita accipere
poterimus, ut apud Aristophanem *παρὰ τὴν εἰσόδον* pro *κατά*,
nequaquam respondet ad illam, quanta erat in H. Stephano,
literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a Bourdelo-
tio recoctum. Verissime Brodaeus explicuit, nec quidquam
omnino est mutandum. De Plutarchi τῇ παραθύρῳ Torren-
tium vide ad Horat. I Ep. V; 31. Nos hoc de toto loco alias
pluribus agemus. HEMST.

ead. l. 13. Σολοικισμὸν) *Soloecismus* per translationem late
accipitur, ut quidquid perperam fit, nec recte, nec ordine
peragitur, dicatur *soloecismus*. De hoc affatim ad Lucian. de
Saltat. scripsimus. COGN. Soloecismus non solum in verbis,
sed etiam in factis, & sic aliquando usurpat Aristotel. unde
miror, Gellium c. 20, l. 5, scribere, se apud Graecos hanc
vocem non legisse. BOURD. Sic Plutarch. II, p. 520 B. *σο-
λοικισμὸν βίου* dixit. KUSTER. Vide etiam Ὁρχ. cap. 80, &
quae ibi a me notata sunt. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ Μώμου) Aristot. de Part. Anim. III, c. 2,
meminit Momi, qui naturam incusarit, quod bobus cornua
in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo
vehementius possint ferire. Ad quod allussisse videtur idem
Lucianus, cum in II Ver. Narr. libro scribit, se vidisse bo-
ves quosdam, quibus cornua inessent non in fronte, quem-
admodum reliquis, sed sub oculis, idque ita visum esse Mo-

mo. COGN. Hanc Momi accusationem saepe repetit. In quibusdam Codd. vice huius orationis liberae legitur hic Iambus: Μέμφοτο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν. BOURD.

ead. l. 16. τοῦ ταύρου τὸν δ. δ.) Neptunum. BROD. Fabula notissima est ex eiusdem Luciani Hermot. quam compendio recenset: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. COGN.

Par. 54. l. 2. Στεφάνου τὸν τόπον) Utebantur quidem veteres coronis, seu fertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt Plutarch. & Athen. loca a Palmerio citata; sed non iis solis. Nam & caput coronare Graecis etiam usitatissimum. Ne longius abeam, Anacreon ipse, quem ab Athenaeo laudatum in Palmerii nota legas, apud ipsum Athenaeum p. 674 C. & in Odario XXI ed. Tan. Fabri, morem hunc Graecum fuisse testis est luculentus: Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνων Στεφάνους δ' οἴους (Casaub. in suo Cod. legit ὅπως) πυκάζω τὰ μέτωπά μου ἵπικαιες. Sic apud Lucianum ipsum δικ. c. 16 Polemo describitur τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνθισμένος. Vide Praefecti ad M. Aurelium apud Volcat. in Cass. 5 epistolam: flores de CAPITATE, collo, & sinu militi excutit. ubi hi ipsi milites Graecanici dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, describere piget. Consulè Paschal. de Coronis. Carpit ergo non Graecus, ut hic Palmerio visum, sed Philosophus, morem Graecis aequè ac Romanis familiarem: cuius originem assignat Athenaeus, quod potu nimio cum incaluisset caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisve refrigerantibus mederi coeperint; quae omnia tandem floribus mutata sunt, odore, praeter usum primum, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat Nigrinus cum Diogene, qui non caput unguento, sed pedes delibutus, aiebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. Diogen. Laërt. p. 147 B. quam in rem adducit ad eum locum Menagius Minucii Felicis & Septimii verba coronas e floribus capiti apratas ridentium. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπὸ τῇ ῥινὶ) Octavius apud M. Felic. huius loci erit commentarius. BOURD. Ex Apophthegmate Diogenis. MARCIL. Suggillat homo Graecus Romanorum imperitiam. Nam Graeci & praecipue Aeoles & Iohes coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet Plutarchus Sympof. 3, c. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius censere videtur Athenaeus l. 15, p. 678, his verbis: ὑποθυμῖς καὶ ὑπο-

θυριάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιτίθεντο, ὡς σαφὲς ἐστὶ μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id est, *hypothymis & hypothymia-*
des coronae sunt apud Aeoles & Ionas, quas circa collum circum-
ponebant, ut aperte licet discere ex Alcaei & Anacreontis versi-
bis. Scilicet *hypothymia* dicebantur ἀπὸ τοῦ ὑποθυμιάζειν a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum posita cerebrum suo suffitu iuvabant, ut ait Plutarchus dicto loco. PALM. Menagii locus est ad Diogen. L. VI, 39. adde Wouwer. ad Minuc. Fel. pag. 43. Ἵποθυμιάδας Graeci vocant corollas collo circumplexas: in Hesychio pro Ἵποθυμίας propius repones Ἵποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ἵποθυμῖς. Vid. Athen. XV, p. 678 D. Plutarch. Symp. II, p. 641 E. ὑποθυμίδες cur dictae fuerint, exponit. HEMST.

ead. l. 5. Ἰν' ὡς πλ. ἀνέσπων) Ἀντὶ τοῦ ἀνασπῶεν, inquit Bud. C. L. G. p. 46, 953. eamque structuram in ἵνα, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subiunctivo, exemplis probat: assentitur H. Steph. App. de D. A. p. 137. Quidni veritas? ubi quamplurimum attraherent voluptatis, servata vulgari forma. Utrum malis, haud sane multum interest. HEMST.

ead. l. 11. Τεσσαράων δακτύλων) Quo spatio e cibo ex ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines. BROD. Sermo est de voluptate gulae, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τοῦτου μηδὲ ἐπὶ δ' δακτύλων μήκος ἐκτεινομένου. Breve iter huius voluptatis tangit saepe alibi, ut Suet. Athen. alii. BOURD.

ead. l. 12. Πονεῖσθαι τὸν πόνον) Ut sequentibus dialogis μῶμον μωμᾶσθαι, πομπὴν πέμπειν, & similia, quibus etiam Latini gaudent. BOURD.

ibid. Ἐφ' ὅσους &c.) Chrysost. H. XXXIX in I ad Corinth. pag. 513: Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τῆς τροφῆς λέγοις, μέχρι τῆς φάρυγγος εὐρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρήλθε καὶ ἀπέπτη &c. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in hanc sententiam fuerunt dicta, coacervare non iuvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior sensum voluptatis produceret, collum sibi gruis optabat. Modo pro ὑπέβαινε praestat ἀπέβαινε, ut § 14, 16. Haec saepenumero confusa. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἐκτεινομένου) Ἐκτεινομένου scriptum fuit, sed legendum ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic. f. num. τοῦ I & EI. CLER.

Pag. 55. l. 1. Ἐν τῇ παρ.) In stomachum ingressu. BROD.

ead. l. 4. Φιλοσοφία) Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλὺς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere possunt. BOURD.

ead. l. 5. Ἐν τοῖς βαλανείοις) Novam ingreditur narrationem eorum, quae in balneis fiunt: de quibus dixere ad Senecam, Athen. Apul. BOURD.

ead. l. 7. Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις) Sic in dial. mortuor. de Terpsione & Plutone. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυβότα. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίσετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. BOURD.

ibid. Μικροῦ ἐκφερομένου) Iocus ex ambiguo, qualis ille apud Plaut. Amphitruo. act. 1, sc. 1: Merc. *Faciam ego hodie te superbum, nunc abis*. So. *Quoniam modo?* Merc. *Auferere, non abibis, si ego fustem sumfero*. Voluit Plautinus Mercurius *ecferere*: quam vocem, quoniam non ad salivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla constat, nec iocus ullus, si librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum humeris & cervicibus insulenter: mortui superbi sunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferr*i mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi potest. BOURD.

ibid. Ἐκφερομένου) Ab elatis ad gestatos & servis innixos, quasi suis ipsi pedibus ingredi non possent, iocum petunt: id hoc etiam Luciano loco illustrat I. Fr. Gronovius Obs. II, 15, p. 334. Posidonius apud Athen. XII, p. 550 B. de Ptolemaeo Euergete: ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν οὐδὲ πατεῖν οἶός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπερειδόμενος ἐπορεύετο. Is tamen idem in symposiis ad saltandum citatissimo cursu ferebatur. HEMST.

ead. l. 9. Προϊόντας γὰρ τινὰς) Hunc locum interpretatur Casaub. ad lib. 3 Suet. BOURD. Utitur hoc loco Casaubon: ad Sueton. Tiber. c. 60. Adde Clem. Paed. III, p. 253 A. Larenfis apud Athen. VI, p. 272 E. cum dixisset, multos Romanorum decem, immo viginti mille servos & ultra possidere, subiungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπρόϊόντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. Amm. Marcellin. XIV, c. 6, p. 29, & H. Vales. Mox legendum omnino ὑπερβαίνειν parum abiit, quin in Luciano reponerem. Paulo post malo: ταῦτα γοῦν αὐτὰ π. HEMST.

ead. l. 10. Ἡ παραγγελλὴν) Castiga παραγγέλλειν. BROD. Pag. 56. l. 2. Πεπηρωμένοις) *Excaecatis*. BROD.

ead. l. 7. Τὸ τῶν Φαίακων πάθος) Tangit hos versus Home-

in Odyss. A, v. 332: 'Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, Κηληθῆμ' δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκυβέντα. BOURD.

ead. l. 15. Βαθεΐα.) De qua pag. seq. & de Merc. cond. sic apud Petron. *vulnus ingens. uititur crebro Lucianus hac translatione.* BOURD.

Pag. 57. l. 8. Τῆς ὁδοῦ) Sic omnes. Sed mendum latere suspicor, excidisseque τοῦ σκοποῦ. SOLAN. Immo τοῦ σκοποῦ, ut ex seq. patet: οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ὁ ὁδός, ἢ πορεία τοῦ βέλους, nullum est dubium. Sic enim Antiphon Ἀπ. φόν. ἀκ. p. 121, v. 28, ἀπόντιον ἔξοι τῶν ὁρῶν τῆς αὐτοῦ πορείας ἐξεσχθέν' & p. 124, v. 27, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀποντίου ὑπελθὼν neque aliter ipse mox Lucianus, ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Verum ad huius quidem loci sententiam minime congruit haec lectio. HEMST.

ead. l. 12. Ἀπεναντίως) Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίως. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπιλήδην) Ex Homer. II. P, v. 599: Ἄκρον ἐπιλήδην γράφειν δὲ οἱ ὁστέον ἄχρῃς. BROD. Οὐ κατὰ βάθος, ἀλλ' ὥς ἐπιφάσαι τρώσαντα ἐξ ἐπιτολῆς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκ τοῦ λείχου. quale vulnus Menelai lib. 4 Iliad. Sic ipse ἐπιλήδην postea interpretatur βαθεΐαν οὐκ ἐργάζεται πληγὴν. BOURD.

Pag. 58. l. 1. Ἐπ' ἰσχυρᾷς) Lege, ἀπ' ἰσχυρᾷς ἐμβ. hoc malo, quam, quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὁφεται τὸν σκοπὸν προ ὁφεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. consueta loquendi formula, ut notavit Livinei. ad Nazar. c. 36. HEMST.

ead. l. 7. Ἰψ) *Υπερο*, taxo, ut tradunt nonnulli. BROD. Mirum est, Lucianum tribuere hoc loco Curetibus sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, scutum & hastas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. Orpheus seu Onomacrius Hymno 1 & 2 in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod sagittandi significet. Immo contra eos ὀπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντας. Callimachus etiam Hymno in Iovem: Οὐλα δὲ Κούρητες γὰρ περὶ πρύλιν ὄρχησαντο Τεύχεα πεπλήγοντες. Idem ait Apollodorus lib. 1: οἱ δὲ Κούρητες ἐνόπλιοι ἐν τῷ ἀντρω τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. Dionysius Halicarnass. lib. 7: ὅτε τὸν Δία τιθηνόμηνον θέλγειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν, id est, quando Iovem lassentem delectare volebant armatum strepitū

& membrorum motibus. Strabo lib. 10, ubi de Creta: *τούτους δὲ ἀνάμαζον Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσκτησάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς γενήσεως*. Plinius lib. 7, c. 56, *saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta*. Idem ait & Pindari Scholiastes ad Pythiorum 2; &, ne te morer, Lector, innumeris citationibus, quicumque de Curetibus scripserunt, iis tympana & armorum strepitum & saltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum infectionem. Aetoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenses Curetas volunt, funda, non sagittis gloriabantur, & eorum dux Pyraechmes Degmenum Elaeum sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud Lucianum hoc loco pro *Κουρήτων* lego *Κρήτων* minima mutatione. Nec mihi Diodori locus libri 5, ubi de novem illis Cretensibus Curetibus, scrupulum iniicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurimum rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: *τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας εἰσρηγῆσθαι*. Nam ultra quod Iohannes Diodori auctoritas contra omnium antiquorum turbam & consensum mihi parum valere videtur, recantat ipse Diodorus, & contra se ipsum pugnans, ait ex Cretensium traditione Apollinem in Creta natum, *εὐρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν*. At certe si Apollo primus fuit arcus & sagittarum inventor, & eius usum docuit Cretenses, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipso Iove antiquiores in Creta habitabant. Iure igitur Luciani lectio hoc loco mihi suspecta est mendi, & *Κρήτων* censeo debere legi. Nam Lucianus, qui de Scytharum sui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis opposuisse novem homines e fabuloso seculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, &, si mihi credis, leges, *καθὰ περὶ τὰ Κρήτων*. Sed & Micyllus etiam hoc loco castigandus, qui *ὀπῶ* interpretatur *resina*; nunquam enim legisse me memini, resinam utilem fuisse ad sagittarum infectionem, aut *ὀπὸν* dictam resinam *κατ' ἐξοχὴν*, cui nomen proprium est *ῥητίνην* pro Silphio certe ob plantae excellentiam sumitur *ὀπός*, & pro papaveris succo ob vim medicamenti; unde *ὀπιον* diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum succo*: opponit enim *ὀπὸν* succum herbarum *τῶ ἰῶ* veneno, quod ex serpentibus *ιοβάλοις* colligitur, quorum ferox est Creta, & indiga Scythia, regio frigida. PALM. Scy-

tharum hunc morem saepius apud Ovidium in exsilio memorari videas, qui sibi Romae de eo non satis credi conqueritur. SOLAN.

ibid. Ὀπῶ) *Quodam stirpium succo.* BROD. Quo succo, certo dicere non possum; neque unde hoc habeat, mihi compertum est. Malo tamen *opium* vertere, quam, ut ante me fiebat, *resinam*. SOLAN.

ead. l. 8. Κουρήτων) Mitto, quae de Curetibus contra Diodorum disputat Palmerius: de hoc certe loco bene meruit restitutus Cretensibus, qui sine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi sagittarum arte non tantum, sed ipsa inventione nobiles. a natura regionis, quam incolunt, rationem petit Plato de LL. I, p. 769 E. quem Iulianus sequitur Or. VII, p. 205 D. Vid. Sil Ital. II, 96. alia dabit I. Meurs. in Cret. p. 178. Obstare tamen videtur, quod venenata Cretensium spicula fere nusquam memorentur: quin immo vel Iovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & bestiis Creta caruit. Excerpta Theodoti: καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἄγονον εἶναι θηρίων ἁλεθρίων. plura Meursius in Cret. II, c. 8. ita sane veteres; nam quae contra Brodaeus affert Misc. III, c. 11, nihil in hac quidem causa moror: nec probandum, quod scripsit Palmerius in annotatione extrema, *quorum ferax est Creta, & indiga Scythia, regio frigida*, si modo haec vera sit eruditissimi viri manus. Attamen Virgilius, paene dixi solus, Aen. XII, 856: *Non secus ac nervo per nubem impulsæ sagittæ, Armatæ saevi Parthus quam felle veneni, Parthus, sive Cydon telum immedic. bile torsit.* Schol. etiam Nicandri ad Alexiph. v. 395, fide Praxagoræ Pharicum esse appellatum tradit ἀπὸ Φαρίκου τινος Κρητὸς τοῦ ἐξευρόντος αὐτό. quod si exponamus, a *Cretense quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis*, effugiet hicce Commentator reprehensionem Salmasii ad Solin. p. 170 E. sed hoc, ut ex ipso Scholiasta patet, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, fatentibus I. Gorraeo ad Nicandr. Rhodio ad Scribon. Largum p. 282. De Scythis res nota — *inxere sagittas Errantes Scythiae populi* — Lucan. III, 266, & VIII, 304. quem admodum autem admixto sanguinis humani liquore saniem viperinam praepararent, exponitur ab Aristot. περὶ θ. π. A. p. 118, Plin. H. N. XI, 53, & Aelian. de Anim. IX, 15, loco corruptissimo. Nec veneno solum usi serpentum, sed & succis letiferis: ἐν Αἰθιοπία γὰρ ἡ τοὺς ὀϊστοὺς χρίουσι ῥίζα
Lucian. Vol. I.

τις ἐστὶ θανατηφόρος· ἐν δὲ Σκύθαις αὐτὴ τε καὶ ἑτέραι πλείους, ut testatur Theophr. H. Pl. IX, 15. ubi vide Bod. a Stapel. HEMST.

Pag. 59. l. 1. Βάλλ' οὕτως) Homericum carmen II. Θ, v. 282. BROD.

ead. l. 3. τῇ Ῥέῃ λαμβάνονται) Matris Deūm sacerdotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non venit. Senec. Ep. 109: *Quidam ad magnificas voces excitantur, & transeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo; nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri & ex imperio furentes.* Per semiviros Gallos, matris Deūm sacerdotes intelligit. COGN. Sub voce λαμβάνονται mendum latere arbitror. De re ipsa Lucretium legito II, 621, & Ovid. in Ibin: *Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes.* SOLAN. Interpretes, a Rhea corripuntur: eos secutus est G. Cuperus Obs. III, p. 308, addens, *elegantius dicere veteres λαμβάνεσθαι hoc vel illo Deo Deave. operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος, θυμόληπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαι τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte meminimus, quibus λαβὴ & λήψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τῷ πυρετῷ λαμβάνεσθαι solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud Ioseph. A. I. VIII, c. 2, § 5, τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους.* Cautius ad Senec. Ep. CVIII, p. 531, posita Luciani verba sic vertit Lipsius: *Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; sed qui Rheae sacraei addiditque sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus: quasi voluisset, qui Rheae capiuntur, & lecti Galli sacrantur: sensum perspexit vir acutus, sed qualem contumax vocabulum aspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non nisi vetustiorum Codicum ope reparandum, καθιέρωνται, ἀνείνονται, ἀνάκεινται, vel aliud simili potestate verbum.* Rem ipsam illustrat Brodaeus Misc. V, c. 13. Philostrati, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In Lucio § 37, ὃ δὲ ἀνελπίης ὁμιλος ἐφύσα ἔνθεον. οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες &c. Mox lege οὗτοι δὲ non δέ. HEMST. Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum est; ut apud Harpocrationem Theopompus tradit Artemisiam Mausoli mariti eiusdemque fratris desiderio contabescentem φθινάδι νόσῳ ληθεῖσαν ἀποθανεῖν nec quidquam obstat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ

ῥέα λαμβάνεσθαι, haud secus atque ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι Antonin. Liber. c. XXX; τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι Lucian. Διαλ. Νεκρ. XIX; κατεχόμενοι τῷ Πανὶ in Bacch. Liban. Decl. IX, p. 348 C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγείσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν aliaque istius generis non pauca. Herodot. IV, 79: Ἡμῖν γὰρ καταγελάτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαινεται. Quare non temere vulgatam lectionem esse sollicitandam nunc existimo; praefertim quod colorem a Platone traxisse Noster videatur, cuius hic est locus in Ione p. 365 E. Οὐ γὰρ τέχνη, οὐδ' ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγεις, ἀ λέγεις, ἀλλὰ θεία μοῖρα καὶ κατακωχή· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκεῖνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξέως, ὃ ἂν ἢ τοῦ θεοῦ, ἐξ οὗτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mihi Porphyrio fuit visa, ut abortam inde difficultatem a Iamblichō sibi voluerit expediri: τῶν ἐξισταμένων ἐνιοὶ τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλλον, ἢ τυμπάνων ἢ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν, εἰς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβασίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μπηρίζοντες· ille autem quid responderit, vide de Myster. p. 69. Dicuntur vero οἱ μπηρίζοντες sive μπηρωίζοντες propria ratione τῇ ῥέα μαινέσθαι. Phryges mortalium antiquissimi, teste Arriano apud Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 809, μαινόνται τῇ ῥέα, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται in Philostrati Ep. XV, οἱ τεκούμενοι τῇ ῥέα μαινόνται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ ῥέα iungi debeat, nisi potius utrique sit aptandum. Hinc perspicitur potest, quam bene sit meritus de Seneca Cod. Mediceus, ex quo Io. Fr. Gronovius restituit in Agam. v. 688, Quae turritae turba parenti Pectora rauco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Aetia. Non aliter τῷ Διονύσῳ μαινέσθαι Heraclit. apud Clem. Alex. Prot. p. 30, Διονύσος, ὅτε μαινόνται καὶ ληναίζουσι Pausan. X, p. 812, ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕστερον, ὥσαι τῷ Διονύσῳ μαινόνται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua solent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοισι τῇσι ἐξ Ἑπεβορέων, τῷ ποταμῷ, in honorem virginum Hyperborearum, σφιν, ῖτα sacro cines ponere. Rem dixit Iulian. Ep. XLI, pag. 421, καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν ὕρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χροεῖαν ἀνετοί φέρονται. adeundus etiam Aretaeus I, pag. 33. Quod si legeretur in Luciano, ἀλλ' ὅπως αὐτῶν τῇ ῥέα

μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem respondere, ut aliter fuisse scriptum vix mihi persuadeam. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 10. τοῦ λωτοῦ) Homer. Odyss. I, v. 93. BROD. Sic in Apol. de Merc. conduct. BOURD.

ead. l. 15. Κἄν τινὰς ἑτέρους) Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicio ego δακῶσι post μανία inferendum, & pro διαθῶσι legendum πάσχοι. Vide tamen γυμν. cap. 6, & ἀποφρ. c. 25. Confule finem φιλοφ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 16. τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι) Nihil est causae, cur sanissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci διατιθέναι accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione Latina vix assequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, οὕτως διαθεῖναι, ὥστε &c. Lyf. apud Athen. XIII, pag. 612 E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. Lyf. in Agor. p. 130, v. 37, νομίζων, εἰ διαθεῖν ὑμᾶς ἀπὸρως, ὥσπερ διέθηκεν, si vos ad inopiam redegeret, ut fecit. Aeschin. in Tim. p. 5, v. 8, τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν, cum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur: similiter Lyf. in Philocr. p. 181, v. 27, κακῶς διαθεῖς τὰ τῆς πόλεως. Demosth. in Timoth. p. 1074 F. 1106 A. I in Stephan. p. 969 C. οὕτω διέθηκε τοὺς δικαστὰς, ὥστε φωνὴν μὴδ' ἡντινοῦν ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν. cum quo convenit illud Xenophontis Hell. V, p. 319, postquam narrasset, milites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favorisque signis fuisse profectos, addit, quamquam nihil a se praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, τί ποτε ποίων ὁ Τελευτίας οὕτω διέθηκε τοὺς ἀρχομένους, quia tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tantopere sibi conciliarit. Idem K. Π. V, p. 86, v. 15. Diverſa paulum ratione Plato Charm. pag. 468 C. ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα. Marf. Ficinus aut non Latine, aut male, (haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas) histrionem inepte sua poemata recensentem: tu cape, ut poeta succenset actori male sua poemata (in scena) recitanti: quo certe morbo quidquid unquam fuit

poëtarum laboravit: pari modo de LL. II, p. 791 A. Πα-
 ριδὸν δὲ καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσεΐαν ἢ τι τῶν Ἡσιοδείων
 διατιθέντα. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a qui-
 bus eundem usum recentiores acceptum servarunt: inprimis
 Artemidorus: eum vide I, 38, 62. ὅπερ γὰρ ὁ παλαιστὴς
 βούλεται τὸν ἀντίπαλον διαθεῖναι, τοῦτο καὶ ἡ νόσος τὸν κά-
 μνοντα. III, 11 &c. Appian. de B. M. p. 316, αὐτὸν (Op-
 pium a Laodiceis traditum) ὁ Μιθριδάτης οὐδὲν διαθεῖς ἐπ-
 ἤγετο πανταχοῦ λελυμένον. Apollodor. I, p. 13, ἵνα ὁ νικῆ-
 σας δ βούλεται διαθεῖν τὸν ἡττημένον. Alciph. II, Ep. I, pag.
 200, ὁμοίαι τί με διαθήσῃ: ubi vide Bergler. Nec Iudaeor-
 um, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur. Phi-
 lo de LL. Spec. p. 791 D. 793 C. ὁ παίσας θνησκέτω, τὰ
 ἴσα οἷς διέθηκε, παθὼν de Vit. Cont. pag. 895 E. πάσχουσι
 οὐκ ἐλάττωσα ὧν διατιθέσῃ: ubi πάσχειν illud oppositum;
 propterea solent etiam rariore compositione, οἱ κακὸν τι πα-
 θόντες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας, &c, τοὺς κακὸν τι
 πράξαντας ἀντιδιατιθέντες: quae Suidas ex melioribus habet
 in Ἀμύνασθαι &c Ἀμυνόμενοι Ioseph. A. I. VI, c. 9, § 3,
 ταυτὸ δὲ καὶ ἄρκον ἀμυνόμενος διατιθεμαι, similiter ac leonem,
 irruentem ursum repellens interfeci: nequidquam in eius loci sen-
 tentia interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Va-
 ticano exstare, διατιθῆμι: hoc genuinum est; quippe nullis
 exemplis, longe autem plura sunt ad manum, verbi mediū
 usum in hac phrasi Graecis placuisse constar, ratione satis
 manifesta. Perperam quoque versa fuit apud Nostrium haec
 locutio in Anach. uti recte monuit L. Bos Anim. c. XIV, p.
 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocu-
 larum detrimento facile sanetur: ita lege, οὐκ αὐτοὶ μόνον (si
 quis μόνον, quod editum est, maluerit, non valde repugna-
 bo) λυσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἑτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ του-
 το διαδῶσι, καὶ αὐτοὶ (vel οὗτοι) ἔκ. γ. cur enim Lucianus
 rotundam orationem isto infiticio καὶ αὐτοὶ dedecoraret? Est
 autem imitatus Platonem in Conv. p. 1104 A. τὴν καρδίαν
 γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγεῖς τε καὶ
 θνηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἱ ἔχονται ἐχίδνης ἀ-
 γριώτερον &c. quam a viperæ morfu similitudinem duxit
 Plato, eam Noster ad rabiosum canem transtulit: vide Mer.
 Casaubon. ad Marc. Antonin. X, 34. HEMST. Δακῶσι etiam
 Solanus Iuntinae adscripserat; sed satis tuetur vulgaram
 Hemsterh. Confer & Pseudol. c. 25. REITZ.

Pag. 60. l. 4. Ἡμῖν ἐρῶν) Locus sine dubio corruptus, in

quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit, Ergo & ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse & vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus & alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet coniectando, καὶ τῶν αὐτῶν ἡμῶν &c. quae sensum quidem, sed non huius loci, habent. HEMST.

ibid. Ἐρᾶν) Μαίνεσθαι. BROD.

ead. l. 7. τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου) Mira traiectio, quam a Luciano esse non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τοῦ — Telephi historia nota, qui ab Achille vulneratus &c. Ovid. SOLAN. H. Stephan. App. de D. A. pag. 182: *Apud eundem (Lucianum) aliam traiectionem habemus, quae durior videri possit, interiecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente: in fine eiusdem dialogi, τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam possit fortassis, an ita scripserit. Me quidem non admodum offendit haec, quam Stephanus vocat, articuli traiectio, haud sane magis, quam quod in Herodoto frequens, τῶν τις Περσέων, τῶν τι ἄλλο στομάτων τοῦ Νείλου, τῶν τις οἰκετέων εἶναι, cuius generis plura notavit Iac. Gronovius ad Herodot. p. 35, 7, 357, 12. Athen. III, p. 108 D. Alciphr. III Ep. 20, τῶν τινι γνωρίμων ubi monuit etiam Berglerus. Emenda Longum pag. 87, τῶν τινι πλουσίων perperam τινῶν. In Homeri Schol. ad Il. Ξ, 295, τῶν εἰς γιγάντων, vetustiores edd. quod male postea mutant. HEMST.*

ead. l. 9. Ἐπὶ τὸν πρῶσαντα) Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama est, sanavit. BROD. Res pervulgata: vide, si tanti est, B. Martin. V. L. III, 24, Torrent. ad Horat. Ep. XVII, 8, Passerat. & Broukh. ad Propert. II El. 1, v. 65, P. Keuchen. ad Seren. Samon. p. 259, quem Luciani locus non fugit, Th. Muncker. ad Hygin. F. Cl. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt versati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothefin enarratam legere licet in Access. ad Ulpian. pag. 1167. Versus est ex Euripidis Telepho, quem Plutarchus protulit Περὶ τοῦ ἀκούειν p. 47 F. locum, quia hisce Lucianis simillimus est, praetermittere non possum, quin ponam: οὐ γὰρ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πριστοῖσι λόγχης δέλεγεται ῥινήμασι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφροεῖσι νέοις δηγμῶν αὐτὸς ὁ πρῶσας λό-

γος ἰάται. Hinc paene fuisse credas Schol. Theocriti ad Eid. XII, 25. quamquam ibi legendum potius videatur, τὸ τοῦ λόγου, ὃ τρώσας ἰάσεται. Huc pertinet illa a Philostrato conficta de Apollonio fabula in eius Vita VI, c. 43, & sophisticum acumen Aeliani de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo Publii Syri spectaverit haec sententia: *Amaris vulnus sanat idem, qui facit*. HEMST.

IN IUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 61. l. 1. Δ. Φ.) Quo tempore scriptum hoc fuerit, incertum est. A iuniore profectum incuria indicat. Res est ludicra. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ ἀρχόντος) Argumentum illud deest in Mss. auctoris tamen censendum est. BOURD. Hanc formulam accusationis Schol. V. etiam notis praescripsit, nihil ab editis dissidens, nisi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λέγον· praestat ἀφαιρῆσθαι. Sed illud καί, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας καὶ ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς. Polyb. IV, c. 17, ἀρπαγὰς ὑπαρχόντων atque ita is idem & alii saepius: expectabimus autem, dum quis producat, βίαν ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accusationis libello alibi dicendum nobis erit. HEMST.

ibid. Ἀριστάρχου Φαλ.) Alexandrinum civem fuisse Aristarchum, sed in Samothracia natum, tradunt omnes. Phalereum Aristarchum nemo novit. Vide ergo, num Lucianus de Grammatico summo locutus, Aristarcho tribuerit, quod Demetrio, alii itidem Grammatico summo, debebatur. SOLAN.

ead. l. 3. Ἑβδόμην) Septimum mensis diem alibi etiam Noster iuri dicundo in eiusmodi ludicris causis assignat; ut in Δικ. c. 12. ἐκκ. c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. ἀποφρ. cap. 16. Erat autem Apollinis sacer. SOLAN.

ead. l. 4. Βίας ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς) Non capio acumen Benedicti, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud septem vocales iudices vi & raptui praefectas*, non secus ac Athenis quoque certi iudices certis actionibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae causae attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse, has vocales isti iudicio praefuisse, non alias literas; quae cui iudicio praefede-

runt, oro. Nescio, an bene Bolerus, *constitutis iudiciis VII vocalibus de vi & rapina*. Certe sensus est & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorsus iudicium. Nam ὑπαρχόντων (unde causa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. GRON.

ead. l. 5. Λέγον) *Fl. B. 2. & P. λέγων*. Reliquae cum Schol. & P. hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. SOLAN.

ead. l. 9. Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ) Scribendum videtur, *καθαίροντος ἔνθεν μὴ δεῖ*. GUIET. Interpretum errorem in hac locutione castigavit L. Bos ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium est de navibus in portum investis: *καταίρουσαι τε καὶ ἀφιεῖσαι ὁλκάδες* apud Philostr. de V. S. II, p. 606. ἐκεῖθεν δὲ κατέφραντες εἰς λιμένα Dionys. Halic. A. R. I, p. 42. Grammatici per καταπλεῖν exponunt: Hesych. & Suid. in Καταίροντες ex quo facile est priorem emendare in κατέφραντες, quamquam tantilla labes Guietum deceperit in hoc quoque Luciani loco parum felicem. Portus autem his clausi, aliis aperti, quod saepe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari iure λιμέσι καὶ ὁρμίοις δέχεσθαι volebant. Iam si quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cuius criminis & ἀρπαγῆς liteta T incusatur. Hinc latius se porrigit καταίρειν pro venire aliquo. Hesych. Κατήραμεν, ἦλθομεν. Ad aves ratione quadam singulari pertinet aliquorū devolantes. Aristoph. Av. v. 1288. Plutarch. T. II, p. 41 F. μέλισσαι ἐπὶ τὸν τραχύτατον καὶ δριμύτατον ζῦμον καταίρουσι parique modo in Philop. p. 364 D. Porph. p. 635 E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore potestate: non invenit Cyrill. contra Julian. p. 206 B. τοὺς ἀπαίροντας μὲν ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθορμιζομένους δὲ πρὸς ἀλήθειαν Plutarch. de Garrul. p. 514 E. ἐπὶ τι δὲ ἡ γλῶσσα ἀπαίρει; Hic etiam Hesychius est corruptus: Ἀπηνραν, ὠδευσαν lege, Ἀπῆραν, & μοχ: Ἀπηρεῖσατο, ἐπῆξεν. Ἀπῆρε, μετέστη confer Ἀπαίρει &c. HEMST.

ead. l. 11. Φυλάσσοντα) Non dubito, quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, scribentes φυλάσσοντα pro φυλάσσειν, & paulo post ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαθόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμείσθαι &c. pro ἀγαθόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de se in neutro genere, ut cap. 8, καὶ πίμπραμαι, δεδίδως μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῷκα

δομάση. & ipsum Σ, καὶ γὰρ μὲν τοιοῦτα. Nec aliter in toto hoc opusculo de T, nisi in neutro genere, mentio fit, ut passim videre est. Rectissime itaque, ubi c. 7 legitur μέχερ μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ, τετταράκοντα λέγειν &c. Gronovius, eruditissimi filii pater eruditissimus, adscripsisse suo dicitur libro λέγον· sensus namque postulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, observari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi subsequenter, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπόμενον, ἰδία ταυτὶ λέγειν &c. Pessime. Lege λέγον. IENS. Monet Ienius de φυλάσσον, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opusculo legatur, contra fidem Codd. mutare consultum non duxi. SOLAN.

ead. l. 12. Συλλαβὰς) Syllabas hic elementa vocat, quae in unum sonum coalescere apta nata sunt; & cap. 5, quasi cives aut collegas designaret. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνοίας) Repudiare quidem non ausim: Isocr. Or. Areop. in initio, *opes*, inquit, & *potentiam sequitur ἀνοία*, καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία, quibus σωφροσύνην & μετριότητα mox opponit. Attamen in hac gravissimi criminis accusatione convenientius puro ἀπίνοια, non illa prorsus, quam Theophrastus describit Char. Eth. cap. VI, & Casaubonus egregie declarat, sed genus eius quoddam; ista nimirum perditia violentorum hominum audacia, per quam spretis legibus in aliena nihil pensi habentes involant. Sic ἀπίνοϊαν sumi satis constat, notavitque H. Vales. ad Ammian. Marcel. lin. XX, 4, p. 262, iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodissime praecedit, ex qua velut gradu facto ad ἀπίνοϊαν perveniatur. Eadem menda Diodorum occupavit XX, p. 736 C. ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς Ἀγαθοκλέους γονταίας καὶ ἀνοίας παραλογισθέντες. Rhodomannus auferri iubet καὶ ἀνοίας, scioli alicuius infartum: ego leniore medicina repono καὶ ἀπονοίας· erat sane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incensis omnem salutis spem militibus suis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: Liv. XXIII, 9, alique saepe. HEMST.

ibid. Οὐκ ἀγαπῶν) Mss. οὐκ ἀρκοῦμενος. BOURD. De hoc idem, quod supra ad φυλάσσοντα, dictum puta; ut & de sequenti ἀγαγόντα. SOLAN.

Pag. 62. l. 3. Μοι — ἐπέρχεται) Moi legendum esse, supra diximus ad Πρ. εἰ ἐν Δ. § 2. HEMST.

ead. l. 6. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου) Angl. $\psi\phi$, mendose. patet postea verbo φόβου saepius. repente. post φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quae dictiones scriptae in margine unius Mf. sic & in sequent. BOURD. Excidit fortean aliquid, ut ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον οὖν. MARCIL. Haec aliena & addititia videntur. Sed ἐπέχω. GUIET. Hunc locum facile quivis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot & tantis laceffita iniuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* eiiciatur, & voce in totum ademta, inter literas non nisi calculi gratia numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, aeterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum, exstareque adhucdum huius sensus non obscura vestigia in lectione, quam Codd. Mff. & *l. ed.* praeferunt. Angl. enim apud Bourdelotium habet $\psi\phi$. P. autem L. Coll. & *l. ed.* integram vocem $\psi\phi\phi\upsilon$. quae facile a voce $\psi\phi\phi\sigma$, festinante librario, provenierit. Si quis nunc a me requirat, ut conieciam saltem, quatenam Luciani verba fuerint, ignoscat, si in tam foedo & mutilo loco nihil proponam. Forfan leg. ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου. ut Thucyd. VI, 78, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τῆς ἐαυτοῦ ἅμα ἐν τῇ ἐμῇ μαχομένου. De *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut Scaligerum adeat in Dissertatione de literis Ionicis, quam inter eius notas ad Eusebii Chronicon inveniet, p. 110 ed. post. SOLAN. Fr. Viger. de Gr. Dict. Idiot. c. III, S. V, § 5, hunc in modum vertit: Ita dum quiescerem parum absuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque adeo meus iste metus ad omnes literas aequaliter pertinet. Liqueat eum probasse Bourdelotium & Marcilium supplentes, καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. ad quale remedium excogitandum haud sane magna mentis contentione est opus. Phrasis insolentior ἐν ἴσῳ τοῦ φόβου vel τοῦ κινδύνου κεῖσθαι certioribus exemplis, non solo Luciani dubio loco, a Vigero debuerat firmari. Ego Codicum & ed. *l. lectionem*, dummodo mutando casu parumper adiuvetur, satis opportunitatem censeo: ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ $\psi\phi\phi$. Primum $\psi\phi\phi\sigma$ consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus φωνῇ literarum divisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲν φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ $\psi\phi\phi\sigma$ φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα φωνήεντα, $\psi\phi$.

φους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor Aristoxenus apud Dionys. de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronuntiationi ratione Ἰόφος pertinet ad Σ. Plato Theaet. p. 147 E. καὶ γὰρ δὴ, ὃ Σώκρατες, τό, τε σίγμα τῶν ἀφόνων ἐστὶ, Ἰόφος τις μόνον, οἷον συριττώσης τῆς γλώττης. Aelius Dionysius apud Eustath. ad Il. K, p. 813, v. 45. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι veniunt Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, pari loco esse & conditione, non aliter ac Latini solent, in facili, in aperto, in dubio, in incerto, in parato &c. Thucyd. IV, 10, ἀποβάντες δὲ ἐν τῷ ἴσῳ ἦδ η. II, 60, ὃ, τε γὰρ γνούς καὶ μὴ σαφῶς διδάσας ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη. IV, 60, 61, & saepe alibi. Euripid. Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν εὐμαρεῖ, ἐν εὐσεβεῖ Hel. v. 1243, 1293. &, quae frequentiore usu teruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἐτοίμῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τινι Scriptor Orat. in Neaer. p. 879 F. ταύτας (τὰς σώφρονας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλᾷ πλοῦσι ἐκάστης ἡμέρας συγγεγενημένη· modo dixerat, ἐξ ἴσου φαῖναι ἐκείνας τιμωμένας ταύτῃ τῇ πόρῃ· cuius locutionis haud dispar est ratio: Lyf. p. 168, v. 23, εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν διανοίαν ἔχω. & verbis simillimis Antiphon περὶ τοῦ Ἡρ. φ. Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν τοῦ λέγειν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθιστάναι τῇ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς &c. Liban. T. I, p. 805 A. ἐν ἴσῳ τοῖς γονεύσιν ἀγειν. T. II, p. 227 C. με μὴ τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσῳ δέσπον ἀφώνον ἐστήσεν ἡ τύχη. Ut alios praeteream, Grammaticis etiam haec loquendi formula non displicuit: Hefych. in Αὐτοξενεῖν. Schol. Aristoph. ad Av. v. 17. Quin hoc ipsum ἐν ἴσῳ κεῖσθαι Erotianus habet in Οὐρεῖ αἱμαλῶδες· in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἱματῶδες, in plurimis, inquit, legitur αἱμαλῶδες, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματῶδε. nescio, an Hefychius simili modo sit emendandus: Ἀντιγραφῇ, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντωμοσίᾳ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρον. haec vulgo feruntur corruptissima. Apparet, quae mihi confiterit ratio, cur in Luciano voluerim τῷ Ἰόφῳ· nisi quis praeponat, me non invito, τῷ, id est, τινι Ἰόφῳ. Sensus ex dictis itidem est manifestus: ita ut parum absit, quin, si quietus iniuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis, vel, sibilus. Κεῖσθαι etsi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contempta iacent: Ἰόφοι quoque res abiectae & vilissimae, quarum pretium, si sonum quendam verborum inanem excipias, est nullum. HEMST.

ead. l. 7. Οὐχ ὑμᾶς) Si sic interpungatur, necessario post ὑμᾶς inferendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud nūn expungendum videtur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀλλὰ καὶ) Omissum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis ostendit I. Davis. ad Ciceron. de N. D. p. 239. HEMST.

ibid. Τῆς πείρας) Attici πείραν ἀντὶ τοῦ δόλος καὶ τέχνη, pro dolo malo accipiunt. VORST.

ead. l. 11. Ὡν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται) Bolerus, *sine quibus nihil omnino scribitur.* Benedictus, *sine quibus plane nihil scribitur.* At multa possunt scribi, sed sine sensu. Verti debuit, *sine quibus perfectē & integre nihil scribitur*, ὧν προσθήκης εἰς τὸ γράφεσθαι πᾶσι δέεται, ut ait infra. GRON.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεκτῆσθαι) Pro κεκτεῖσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Ceterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires supplementum istud, quod inculcant hic Marcilius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. IENS.

ibid. col. 2. l. 2. Τῆς ψόφου) An voluit τῆς ψόφου & ψήφου; non puto, legendumque potius τοῦ ψόφου. HEMST.

Pag. 63. l. 2. Καθυψήσετε τὸν ἀγῶνα) Locutio iudicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praenavari*, tametsi in Gloss. ad id verbum explicandum adhibeatur. Demosth. in Mid. p. 609 C. thesmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδίᾳ πεισθεῖς ὁπῶς δῆποτε ἀργυρίᾳ καθυψήσῃ τὸν ἀγῶνα qui hunc diligenter imitatur Dion Cassius XLVI, p. 299 C. καθυψοικέναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. Poll. VIII, 143, eius generis cognata iungit verba, unde potestas τοῦ καθυψοικέναι facile possit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut intercidat, & adversario causa prodatur. Nost. in Prom. § 3. Demosthenes extra forenses controversias περὶ Παραπρ. p. 295 A. πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρῶν εἴαν τις ἐκὼν καθυψῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῇ. ubi iunctum vides προδύναι. Olynth. III, p. 36 B. εἰ καθυψοίμεθα τι τῶν πραγμάτων pari modo Ioseph. de B. I. II, c. 16, p. 191, οὐδὲν τῶν σωτηρίων ὑμῖν καθυψηκάμην. A. I. VI, c. 3, § 3, de Samueli filiis a paterna virtute longe desciscitentibus: δόρων καὶ λημμάτων αἰσχρῶν καθυψιέντο τὸ δίκαιον, id est, ἀντηλλάττοντο, κατεπρόδιδον, ut loco hoc prolato Suidas interpretatur. Quare legendum censeo de B. I. VI, c. 3, § 3, καθυψόμενος τὸν λόγον, ὧν πέπονθε (ἡ πατρίς) τὰ ἔργα, ut in Eusebio H.

E. III, p. 97, scribitur. H. quidem Valesio, quod Mazarinus C. praefert τῶν λόγων, magis placet; sed multo minus expedite fuit sententia, neque huius loci est vel verbi secundus casus. Quid autem in his locutionibus distet Aëivi Medique usus, non est ut pluribus ad peritiores exponam. Hesychium emenda: καθυφεῖναι, ἐνδυναί, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν editur, καθυφαίνειν. Alia Budaëus C. L. G. p. 25. HEMST.

ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἂν) Illud καὶ amotum mallet, & ordine continuo legi: ὡς εἶθε &c. παρανομεῖν, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inserta, qui istam periodum a priore divellebant. HEMST.

ead. l. 6. Τῆς κίσσηρος) De pumice, & re ad exterendos expoliendosque libros apta. Κεφαλαργίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. COGN. Apud Atticos κίσσηρις & κεφαλαργία, & literae invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. BOURD.

ibid. Κεφαλαργίας) Vide H. Stephanum de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud Hesychium est in Ὠτοκοπεῖ. Κίσσηριν aequè ignoro, ac Bourdelotius, nisi quod blaesus genuinam vocem κίσσηρις vel κίσσηρις eo pacto sit pronuntiaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit Aristoph. Eq. v. 79. Vesp. v. 45. de quibus Eustath. ad Od. E, p. 1764. Vid. Plutarch. Quaest. Rom. p. 277 D. HEMST.

ibid. Γάμμα) In nummis etiam has literas frequenter permutari, observat rei nummariae cultor & ornator summus Ez. Spanhem. p. 119. SOLAN.

ead. l. 8. Κναφεῖα) Atticorum sunt, & quidem veterum, ut scribunt Harpocr. in Γναφεύς, & Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 166, κνάπτειν, κναφεύς, κναφεῖον, κνάφαλος five κνάφαλον vel potius κνέφαλος, ἀκνάπτος &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. Moer. & Thom. Mag. in Ἀκναπτον. Κνέφαλος. Poll. X, 39, 41. ubi nonnulla Commentatores. In Corintho de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι nimis laborat in hac parte H. Stephan. App. p. 56. Saepe Galenus unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. Nunn. ad Phrynich. p. 34. Quod in Philoxeni Glossis, Τomenium, κνάφαλον, κναφαλλον scribitur, verus Onomasticon exhibet γνάφαλον hoc Alcaeus utitur, ἀμφὶ κόρσῃ μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud Strabonem, qui tradit XV, p.

1016 B. quibusdam Indicarum arborum ἐπανθεῖν ἔριον, quo Macedones usi sint ἀντὶ κεφαλῶν. Atticis κρέφαλον dicitur ipsa culcita: Hesych. in v. unde κλίνη ἀμφικρέφαλος, cuius meminit Poll. X, 36. HEMST.

ead. l. 9. Μαχόμενον τὸ μόγῃς ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μά-
λιστα παρακλέπτον) Voluit sic forte Lucianus: ἐπέπαυτο
δὲ ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμμα, τὸ μόγῃς
ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μαγίδα παρακλέπτον. Latine dixe-
ris, cessant vero etiam Lambda pugnans cum Gamma, propter
surreptum sibi μόγῃς, atque id ipsum etiam surripiciens μαγίδα
sive magidem. &c. Intelligi vult, utrumque & lambda & gam-
ma esse fures ac furari mutua. Gamma surripit μόγῃς, quia
id μόλις rectius dicitur, sed maluere οἱ Ἀττικῶντες, μόγῃς:
Lambda surripuit μαγίδα, quia corruptione Attica tunc
μαλίδα dixere. MARCIL. Helladius etiam Besantinous eos
damnat, qui μόλις pro μόγῃς dicunt, quod Ionibus & Aeol-
ibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus
uterque. Vide tamen Τιμ. c. 13, & Ἑρμ. c. 71. SOLAN. Si
ridendo verum dixit Lucianus, antiquum erit & genuinum
μόλις, quod postea degenerarit in μόγῃς. Antiquitati τοῦ
μόλις favent Aeoles, quotum vetustissima est dialectus: iis
enim hoc vocabulum adscribit Helladius apud Phot. p. 866.
τὸ μόγῃς, inquit, ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται, ἐπὶ τῶν
μετὰ πόνου γινομένων ταπτόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς
παραλόγως διὰ τοῦ λ μόλις λέγοντες ἐκφέρουσι καὶ γρά-
φουσι· deduxit α μόγος; & utrumque pro eadem habuit vo-
ce. Alii non origine tantum, sed & potestate distinguunt,
hoc α μέλλω vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, il-
lud α μόγος vel μογεῖν, μετὰ βίας vel μετὰ πόνου· vide Ety-
mol. & Thom. Mag. quod significandi discrimen etsi non
plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix
mihi dubium est. In nostris Homeri edd. utrumque repe-
rias: in priscis alterutrum existisse tantummodo, prout huic
illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero
non abhorret. Haec est causa, cur Apollonium Rhodium,
cum posuisset μόλις I, 674, Scholiastes, iniquiore quidem
censura, notare non sit veritus: κακῶς διὰ τοῦ λ. ἔδει γὰρ
διὰ τοῦ γ μόγῃς παρὰ τὸν μόγον. secutus nimirum eos, qui
tum in Homero, tum alibi semper istum in modum scribi
volebant. Corinthus inter Attica reponit τὸ μόγῃς. Alia lege
apud Ios. Wasse ad Thucyd. I, 12, I, 69, VII, 40, VII,
44. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ μάλιστα) Locus corruptus, sed cui non medeor. BOURD. Merito reiectis Bourdelotio & Marcilio I. Gronovius ad Arrian. IV, p. 166, emendat μὰ Δία: quod eo probabilius est, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec observatio ad alia Luciani loca. Quamquam coniectura minime sit spernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα saepius usū concinniore vim habet asseverandi: e Nostro exempla suppeditabit Index. Harpocrat. in Ἀσυνθετώτατον ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύνατό τις συνίναν, τί πότε φρονεῖ. Suidas: Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει sumtum e Schol. Thucyd. ad I, 17; qui perinde III, 92, σταδίου μάλιστα τεσσαράκοντα explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκριβείαν sed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. HEMST.

ead. l. 13. Ὑπερβ. εἰς ἃ μὴ χρῆ) Usurpat Feder. Morell. ad Dion. Chryf. p. 13, sed parum apposite. Demosth. in Mid. p. 613 D. οὐδ' ὅλως προσιόντα, ὅποι μὴ προσῆκεν αὐτῶν. Adversus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur ἐνδείξις. Suid. in ea v. Ovid. I Pont. VII, 23, nec tamen irrumpro, quo non licet ire. Valer. Maxim. VI, c. 2, de libertate dictis pariter ac factis testata, quae inter virtutem vitiumque posita, si salubri modo se temperaverit, laudem; si, quo non debuit, profuderit, reprehensionem meretur; εἰ ὑπερβαῖν εἰς ἃ μὴ χρῆ. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξ.) Adde καὶ γναφ. vel cum excerptore G. lege φαμέν γνάφαλλα δέ. SOLAN. In ed. A. γναφείον, & omnium δέ: utrumque restituit doctiss. Solanus. Γνάφαλα notaverat in suo libro Matth. Sladus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Μόγισ) Artifices hic est Helladius Besantionus, cuius locum in annotationibus protuli; ex quo patet, legendum esse διὰ τοῦ Γ γράφεται & Αἰολεῖς. HEMST.

Pag. 64. l. 2. Κάδμος ὁ νησιώτης) Phoenix fertur suae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluisse, ut qui & sedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His Palamedes Nauplius Troiano bello quatuor adiecit, ζ. ξ. φ. χ. & totidem Simonides Syracus. medicus, ζ. η. ψ. ω. COGN. Hac de re copiose Iust. Lipsius ad Tacit. Claud. qui haec omnia diligenter exsequitur. BOURD.

ibid. Ὁ νησιώτης) Cadmus secundum quosdam Tyrius fuit,

Insulam autem olim fuisse Tyrum, docet inter alios Ovid. Met. XV, 288. Vide Bochartum Geogr. II, l. 2, c. 27. Alexandri M. oppugnantis operibus continenti iuncta est. A Cadmo autem inventa in Graeciam literarum elementa constans & vera traditio est. V. Lips. ad Tacit. Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditissimam Scaligeri, supra laudatam, Dissertationem. Sed XVI tantum ab eo illatas veteres volunt. V. Spanh. 83. SOLAN. Tyrius, ut Cadmum Cinna vocat apud Sofip. Charif. p. 99: *Iam inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non Cecropis: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque alta Tyrii ab origine Cadmi.* De insula Tyro praeclare Relandus Palaest. III, p. 2052, hoc Luciani loco non praetermisso. Tyrum Euripides appellat *τῆσιν* in Phoen. v. 212, *Φοινίσσας ἀπὸ νάσου.* Schol. *τινὲς δὲ Φοινίσσας νάσου τῆς Τύρου νησιάζεται γάρ.* hoc rectum atque ex veterum sententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius sunt pretii. Eiusdem fabulae versum sextum, *ἐκλιπὼν Φοινίσσαν εἰναλίαν χθόνα,* ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, cum debuissent, *Phoeniciam urbem*, sive, *Tyrum maricinetam.* *Χθόνα, χώραν, γῆν* pro urbe poni, praesertim a poetis, docet Kuster. ad Aristoph. Thesmoph. v. 115. nobis adstipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212, & meliore fide repraesentatur: delendum autem ἢ *Φοινίαν* hominis indocti assumentum. Meleager Anthol. III, c. 6, Ep. 17, *Νᾶσος ἐμὴ δρέπτετρα Τύρος.* Apud Ioseph. A. I. VIII, c. 2, § 7, Hiram Tyri rex ad Salomonem scribit, ut sibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, *οὗ διὰ τὸ νῆσον οἰκεῖν δεόμεθα.* quae repetuntur c. 5, § 3. Diaconus e Festo: *Sarra, insula Tyrus.* Consentiunt eruditi post magnum Scaligerum, *Sarram* & *Tyrum* ab eodem manare vocabulo *Phoenicio*: at, si, quod I. Vossius ad Scylac. p. 101 contendit, accipimus, non esse dubitandum, quin *Sarra* proprie sit *Palaetyrus*, erroris absolvi nequit Festus, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & Servius ad Georg. II, 506, *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur:* idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud Gell. N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & iam ante Salomonis aetatem opi-

bus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sarram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. HEMST.

ibid. Παλαμήδης) Παλαμήδης εὔρε τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Χ. στοιχεῖα. Hesych. περὶ σοφῶν. VORST. Quatuor a Palamede additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide Tacit. A. XI, 14. SOLAN.

ead. l. 3. Σιμωνίδης) Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas Plinius VII, 56, facit Z. H. Ψ. Ω. Sed pro Z. Suidas & Salmasius Ξ. ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. Herod. p. 224. Consule Spanhem. p. 41 & 84, 85. SOLAN. Repertis, vel potius inventis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in huius partem laudis vocarunt: testes quidem in eius causa sane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse perhibent: Gorgias & Alcidamas personati Declamationibus adversis, Hygin. F. 274. Dion Chrys. Or. XIII, p. 225, Philostr. de V. A. T. IV, c. 33, Her. p. 708, 710. ubi gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter S. Bochartum Hieroz. P. II, lib. I, c. 11, Raderus ad Martial. XIII, 75, ex Philostrato notans, quod & alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. Themistius Cadmum & Palamedem itidem adiungens Or. IV, p. 60 A. librarios eleganter vocat τοὺς τῆς Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς. Nescio, an Euripidem pro huius opinionis auctore tuerint secuti: videntur certe. eius ex Palamede locum egregium servavit Stob. p. 469; in quo minus miror, tot homines eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspensionem, postquam Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad Manil. IV, 206. praeclaram posterioris partis emendationem viro maximo hora melior suggestit, ut discimus ab H. Grotio ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, cum haecenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τῆς γε λήθης φάρμαχ' ἀρμόσας μῆνος Ἄφωνα καὶ φωνήντα (φωνοῦντα, quali Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβὰς τε θεῖς ἀρμόσας dedi pro ὁρῶσας, utpote, me quidem iudice, convenientius: tamen, si quis illud tueri velit pro in commodum rectumque ordinem digerere, quomodo

fere Iph. in A. v. 24, τὰ θεῶν οὐκ ὁρθωθέντα, id est, ὁρθῶς διοικηθέντα, διατεθέντα, non valde sim repugnaturus: tum porro σύφα Δέλτος διαιρεῖ restituo pro κακὰ, quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur fecisse, fecerunt certe recentiores I. Meursius alique, ut Palamedī literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficiās: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem commonstraverit; quemadmodum Aeschylus Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroi suo donat, etiam assignavit v. 459 γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνθεσιν Μνήμης ἀπάντων μουσομήτερ' ἐργάνην· sic enim reponendum cenfeo: is tamen idem, ut icenae ferviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheus dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat Schol. ad v. 457. Sophocles vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras eius laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad Maniliū, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat: nam sic Achilles Tatiū p. 122, Σοφοκλῆς δὲ Παλαμῆδει ἀνατίθησι. λέγοντα γὰρ Ναυπλίον εἰσάγει* unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplium, non alium quendam, ista commemorasse. Praeterea quatuor versus, quos Scaliger annectit, postremi optime quidem ad sensum respondent; sed, si verum est, ut sane videri non diffiteor, ex Nauplio Πυρραεῖ priores esse depromptos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, coniungi non debent: exstiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diserte testatur Eustath. ad Il. B, p. 228, Od. A, p. 1397. A vero igitur non abhorret, propagatam esse ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam cum refutaret, sapiebat sane Tzetzes, in illis etiam, ubi sapit, ineptissimus Chil. V, 804, XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin eius non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compositas adstringunt. Serv. ad Aen. II, 86, satis circumspecte: *secundum*

quosdam ipse reperit literas: quae res si forte sit dubia, tamen certum est Ξ , Φ , χ ab hoc inventas cum aspiratione, Ξ addit cum aliis Schol. Gregor. Nazianz. ad Stelit. I, p. 66. hic quam parum veteres inter se consentiant, expositum leges tum ab aliis, tum a I. Meurfio ab Hefych. Illust. p. 159, & I. G. Vossio Art. Gramm. I, c. 10. Loquitur autem ne Lucianus quidem de literis inventis, sed per certas leges ad commodum ordinem atque usum dispositis: ceteroquin post Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidisset, qui trium tantummodo, vel quatuor ad summum compositarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit Diodor. III, p. 140 B. prava Rhodomanni versio, quod Lino Diodorus adscriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadversum a I. Perizonio Aelian. V. H. III, 32, n. 5, fraudi tamen fuit ampliss. Bouhier. Diss. de Pr. G. & L. L. § 14. Apud Plutarchum etiam τάξις γραμμάτων & προεδρία Symp. IX, Qu. 2, ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem similiter atque a Luciano commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως καὶ ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἔχειν νομοθετήται, Tatian. Orat. ad Gr. § 29. Μοχ placet Codd. lectio, οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod posterius retineas, ἀν μόνον, etsi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ sequens. In Nigr. tamen § 1, ἐν κεφαλαίῳ μόνῃ. § 38, οὐκ αὐτοὶ μόνον λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ &c. Haec saepius a librariis confusa. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ τῇ τάξει μόνον) Mss. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. BOURD.

ead. l. 9. Ἡμισφόνους) De his & multis consule Dionys. Halic. de Str. Or. XIV, p. 96 ed. Uptonianae. SOLAN.

ead. l. 11. Καθ' αὐτὰ) Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν οὖν τὰ Φ . video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: quia admissa, omnia iam plana sunt. Sola l. τὰ ante μὲν οὖν habet, quod adiumento fuit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ ἔχω) Utitur hoc loco Sam. Petitus, vir doctrina quam recto iudicio melior, Misc. III, c. 9, ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illustret. HEMST.

ead. l. 15. Καθήκοντες ὁραθῆναι) Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem usum τοῦ καθήκον probet, & desistam huic scripturae litem movere. Interea corrigo

mutatione non ita magna, καλοῖόντες ὁραθῆναι quae usitatissima est loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν Euripid. Rhéf. v. 380. κάλλιστος ὁφθῆναι Cornut. de N. D. c. 32, p. 225. Eupap. Prisc. p. 114, v. 15. εὐπρεπὴς ὄν ἰδεῖν Aeschin. in Tim. p. 22, v. 25. In Platonis Parmenide p. 1110 B. Parmenides ipse καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης καὶ χαρίεις ἰδεῖν sicut in Luciani Prom. in verb. § 3, ὁφθῆναι χαρίεντα contra αἰσχιστος ὁφθῆναι τὴν ὄψιν de Hist. conscr. § 9. Rarius illud Aelchinis in Tim. p. 7, v. 34, εἰς φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὁφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν quo loco si quis vulgatam Luciani lectionem defendere conetur, is, meo quidem iudicio, multum errabit. Ὁραθῆναι autem ne sede sua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι coniecturae sane parum felici, non vetusto Codici debeat. Sunt enimvero A & T specie ad videndum pulchra, si ad literam T comparentur, quae crucem referat: tum animadvertite, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἡκούσθῃ μόνον. HEMST. *ibid.* Ἀκουσθῆναι) Ex Cod. L. haec scriptura est. reliqui libri ὁραθῆναι. SOLAN.

Pag. 65. l. 2. Ἀπελᾶσαι) Melius congruere ἀπελάσαν & ἐκδιώξαν nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc fatis liquidum; sed βιασάμενον legatur, an βιασαμένον, non multum interest. HEMST.

ead. l. 3. Συνδέσμων) Quo respexerit, mihi non liquet: neque enim in lingua vulgari quidquam est, quod huc faciat. Dialectos non moror. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐκτοπον) Mss. ἔκπτωτον, ἥτοι βίαιον καὶ ἀφόρητον. BOURD.

ead. l. 5. Κυβέλεω) Dico ad Pausan. BOURD. Bourdelotio solemne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybelo Atheniensium colonia, & Lyfimacho Comico nihil habeo quidquam, quod in medium afferam, certi. Berkelius ad Stephan. in Κυβέλεια illud oppidum esse censet, quod genere feminino dicatur a Stephano Κύβελλα, idemque Cuballum Livii, Gallograeciae castellum, XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De Stephani loco aliter sentit L. Holstenius, existimans esse scribendum, ἔστι καὶ Κύβελα Φρυγίας scilicet ἕρος. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deum religione & sacris. Hesych. Κύβελα, ὄρη Φρυγίας.

καὶ ἄντρα καὶ θαλάμαι· ita lege, non θαλάμοι. Schol. Homer. ad Il. Z, 135, ex vetustioribus : ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας· vide Marqu. Gudium ad Phaedr. p. 77, Th. Reines. ad Insc. Ant. Cl. II, n. 68. Quo minus assentiar, interpellat me non Tzetzes quidem, quis enim eius hominis auctoritate moveatur? sed quod e Scholiis ad Lycophronis Alexandram veterioribus ad v. 1170 videtur exscripsisse: ὁ Ἰππώναξ κύβηλιν τὴν Ῥεάν λέγει παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλα πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι· haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβέλλα κόμην post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita Strab. XIV, p. 954 C. de qua mihi non probantur, quae notat Is. Vossius ad Mel. I, p. 119. Haec me inducunt, ut credam, in Stephano sic esse reponendum: Κυβέλλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἐκαταίος Ἀσία· Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβέλλην φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας· (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κύβελλα, ὅρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἢ Ῥέα λέγεται. Neque tamen eo magis affirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quamquam Nелidas etiam in Cariam & Phrygiam pervenisse satis constet: Schol. Apollon. Rhod. ad I, 959: Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κύβελλα prope Hebrum fluvium, cuius praeter Stephan. in v. meminerunt Appian. de B. Mithr. p. 349, Polyæn. IV, c. 16. facili quidem errore Κυβέλλω (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari, nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλλω· sed haec an Atheniensium fuerit ἀποικος, iuxta cum ignarissimis scio. Quidquid est ferme veteris memoriae Lyfimachorum, ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, conveniant: nam Lyfimachus iste, cuius e Lycurgo tanquam εὐτελοῦς μελοποιουῦ meminit Harpocration, huc pertineat, necne, quis affirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca soli, huius etiam Lyfimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in ττ commutare sustinuit, ideo Βοιωτίας ἀνέκαθεν dicitur, quem iocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comœdiae poeta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur pervenisse. Egregius exstat inprimis ad hanc rem illustrandam Aelii Dionysii locus apud Eustath. ad Il. K, p. 813.

quem totum describere non gravabor: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ πάνυ εὐρήται χαίρων ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ κατὰ τοὺς ὕστερον Ἀττικοὺς, οἱ Ὀμήρου σήμερον λέγοντος, τήμερον αὐτοὶ φασιν. ὥς καὶ τὴν κοινὴς σύρβην τύρβην λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξηγήσιν καὶ φόρον, ἃ τῇ τραγωδίᾳ μάλιστα ἀν ἀριόττοισι διδ καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς ὥς μὴ τοιούτους προσπαίζουσι ἐν τῷ; ἐσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου (ex Ἑορταῖς Platonis Comici versus, ut ostendit Schol. Euripid. ad Med. v. 476, ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem iambi violat, omititur) λέγει δὲ καὶ ὅτι Περικλέα φασὶ πρῶτον ἐκκλίνειν τὸν διὰ τοῦ σίγμα σχηματισμὸν τοῦ στόματος ὥς ἀπρεπὴ καὶ πλατύν, γυμναζόμενον αἰεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ ὅτι Θέτταλοι καὶ Κίτιεῖς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, οὗ πόλις Κίτιον κληθεῖσα οὕτω φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικὸς τινος, Σάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ Ματτανίαν καὶ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τῷ μῆτε Ὀμηρον, μῆτε τραγικοὺς, μῆτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρῆσθαι αὐτοῖς ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου &c. Haec talia sunt, ut sequi debuiffe putes, quae de Lyfimacho refert noster Lucianus. Ceterum, quod observat Aelius, Σάλαττα, πίττα, istiusque generis similia rarius ab his, qui τὴν παλαιάν Ἀττίδα, eamque adhuc intemeratam sectantur, usurpata reperies: quamobrem iure suspicari licet, ubicunque in Thucydide & Platone aliter haec scribantur, librariorum id accidisse culpa: nam Atticorum vetusta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praesertim duplicatae usum abhorrebat. Quantum autem Iones sigmate delectantur, tantum Diores ac Boeotii refugiant: nec defuere, qui totas odas, offensus ingrato literae sibilo, fecerint ἀσίγμους quin Pindarus ignominioso titulo Σαν κίβδαλον appellavit, ut testantur Dionys. Halic. de Comp. Verb. p. 23, & Athen. X, p. 455 C. qua de re iam ante monuit Brodaeus Misc. III, c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inspecto Christ. Wafius inconsiderate scripsit de Lic. Vet. Poët. c. II, p. 17: *Lucianus in Actione Σ adversus T iniuriarum & damni dati Lyfimachum Comicum poetam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia resciveris.* HEMST.

ead. l. 6. Πολύχινον) Sic Julian. Imp. Misop. de Lutecia Mendose in Mss. πολύχινον. BOURD.

ead. l. 9. *Λυσίμαχος*) Huius Comici quis alius meminerit, nescio. SOLAN.

ead. l. 12. Μέχρι μὲν γὰρ) Restituere plene non possum: alii, si lubet, tentent. Ed. I. σ. ὤμην τὸ σ. γρ. & post λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie suo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam Bourd. Ms. praeferebat) videtur locus totus sic legendus: ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων καὶ συντετραφημένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἰδία ταυτὶ λέγειν συνήθειαν ὤμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praecessit, mutandum non videtur, ob ἀποστεροῦν participium sequens. V. Eur. Tr. p. 501 A. ἀλλ' αὐδὲ πῶλος ἦτις ἂν διαζυγῇ τῆς συντραφείσης, ῥαδίως ἔλκει ζυγὰ. SOLAN. In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea coniectandi. Proxime ad Mss. lectionem, quam Bourdelotius annotavit, hunc in modum constitui possunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ τετταράκοντα λέγον, ἀποστεροῦν τέ με τῶν συγγεγεννημένων μοι καὶ συντετραμμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, posset omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἰδία ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὤμην τὸ πρᾶγμα, καὶ οἷσδ' ἦν &c. Forte nonneminem offendat λέγον in tam brevi spatio bis repetitum: huic etiam fastidio potest occurrī: M. μ. γ. ὁλ. ἐπ. τῶν τετταράκοντα ἀποστεροῦν με, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον ἰδία ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὤμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγεγεννημένων καὶ συντετραμμένων γραμμάτων, καὶ οἷσδ' ἦν &c. Ut liberales simus, tertium aliquod remedium addere placet: M. μ. ὤλ. ἐπ. τοῖς τετταράκοντα ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἰδία ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὤμην τὸ πρᾶγμα τῶν συντετραμμένων γραμμάτων, καὶ οἷσδ' ἦν &c. Quomocunque statuatur, hoc certe affirmare posse videor, συνήθειαν recte mutatum esse in εὐήθειαν, sive apertam quandam ipsius literae T simplicitatem intelligas, sine dolo corripientis, & ad se trahentis, quae propria putabat, quod sane paulo magis ferendum, quam si per vim & iniuriam eadem facere deprehenderetur; sive, ut in secunda tertiaque coniectura sumi necesse est, stultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deferro Σ paene contubernali, ad violentissimum illud T sponte se applicarent. Συνήθειαν profecto, in quamcunque partem vertas, quem sensum habere possit, non video: nisi forte consuetudinem ac familiari-

tatem interpreteris, per quam licuisse sibi censuerit T, ut vicinae amicissimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro suis usurparet: huic autem potestati, modo cuiusquam calculum ferat, extra primam coniecturam locus esse non potest. HEMST.

ead. l. 13. Λέγειν) Pater adscripsit λέγον. GRON.

ead. l. 14. Συνήθειαν ὥμην) Defunt in Mf. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Κατατολήσαι) Levis menda: lege κατατολήσας, Lyfimachus scilicet. IENS. Ita restituerant Solanus, & Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 66. l. 2. Ταυτὶ λέγειν) Post λέγειν in Mf. σὺνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα. BOURD.

ead. l. 6. βασιλίτταν) Quae ante commemorantur, sic satis praesertim apud Comicos & Sophistas sunt pervulgata: βασιλίτταν qui dixerit ex iis, qui supersunt, scriptoribus, necdum reperi, nisi forte librariorum vitio alicubi obscuratum lateat; quare tanquam gravissimum literae T facinus exagitur, quo prorumpere non potuerit, nisi pudore omni excusso. Sic autem existimandum est, Lyfimachum, cum hoc inter alia primus in Attica scena novasset, horum indignationem, risum aliorum commovisse. Verum est porro, quod initio diximus de usu duplicis τ a Boeotis recepto: Strabo IX, pag. 619 A. cum Mycalesti Tanagricae meminisset, monere non praetermisit, καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαληττόν· quod repetitum ab Eustath. ad Il. B, p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo Aeolum ἀνάζω pro ἀνάσσω, πλάζω pro πλάσσω contra quae ab aliis efferebantur per ζ, isti mutabant in σσ veluti μύζω, μύσσω σαλπίζω, σαλπίσσω φράζω, φράσσω in his etiam Boeoti duplex τ subiiciebant, σαλπίττω, φράττω hoc quidem eo insolentius, quod alias diversa longe potestate φράσσω vel φράττω a Graecis usurparetur: ideo Heraclides, cuius eximium locum invenies apud Eustath. ad Od. K, p. 1654, verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc scribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorsus fuit aspernata, maxima saltem ex parte, sicut observatum quoque viris eruditissimis I. Wasse ad Thucyd. I, p. 16, n. 7, C. A. Dukero p. 83, n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adscivit; neque tamen ita promiscue nulloque discrimine, ut non multum & aurium iudicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam εἴητα, θράττα (Ἀθηναῖοι δὲ θράττα λέγουσι, Etymol. p. 454, v. 24.) & huiusmodi innumera: at raro, si

modo unquam, Κίλιτταν, Κρήτταν, ἄνατταν leges. Λυκαβηττός, Ὑμηττός constantissimus usus sanxit, & ad ipsos Latinos transiit: contra cedo mihi vel unum, qui scripserit Ἀλικαρναττὸν aut Ἀλικαρνηττὸν, Παρναττὸν aut Παρνηττὸν, quamquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat situs. Ista monendi causa, quae latius deducere per notarum leges non licet. Βασίλισσα autem, unde formatum βασίλιττα, ne Polybium, Diodorum Siculum, Graecos Hebraei Codicis interpretes, Iosephum atque alios usurpem, Alcaei ipsiusque Aristotelis auctoritate defenditur: non negat Phrynichus; verum ex eorum sententia, qui strictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tantopere averfatur, ut hoc etiam argumento pag. 42 Demostheni Orationem in Neaeram abiudicet, quod in ea regis sacrorum uxor βασίλισσα nominetur, non βασιλὶς vel βασίλεια: quo iure, nunc non disputo: at Pollucem certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin scriberet, τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ (Βασιλεῖ) βασίλισσαν καλοῦσι, VIII, 90. consentit Aelius Dionysius apud Eustath. ad Od. A, p. 1425: τοῦ βασιλεὺς τὸ θηλυκὸν οὐ μόνον βασίλεια, ὡς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀλλὰ καὶ βασίλισσα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀττικῶς· βασίλινα δὲ φησι Μένανδρος λέγει. hoc iam plane Doricum, aut, si mavis, Macedonicum, simili forma, qua scribuntur Ἡριννα, Κόριννα, Μύριννα, Φίλινα, pluraque talia. Menandri, pro quo Nunnescius ad Phrynich. pag. 45 *Alexandrum* male posuit, locus ab Aeliano servatus apud Suid. in Παίσσωμεν & Τριχορυσία· καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παῖσω, Τριχορυσία βασίλινα· fastu elatam, ut puto, & quae cristas tolleret, intelligi voluit: qui meminerit ἐμπίδος Τριχορυσίας in Aristophanis *Lystr.* v. 1031, is, unde haec appellationis Comicae faceta sit derivata, statim persentiet. HEMST.

ead. l. 7. Τὰ σῦκα τῦκα) Alludit ad notum proverbium, quo qui libere & audacter vitiis sua nomina ponunt, dicuntur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic de Hist. Scrib. c. 41, inter alia, quibus ornatum sibi dari vult virum, qui sese ad scribendam historiam accingat, hoc numerat, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος. ὥς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσων. Peracutē itaque veretur hic Sigma, ne, grassante adversarii licentia, eo res tandem deveniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, sed τῦκα, dicantur; atque adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano intercidat. SOLAN. Iure metuebat pro ficibus, arbutei ge-

neris fructu suavissimo, ne Tau tam grati saporis delicias sibi surreptum veniret, adiutore Lysimacho, quippe Βοιωτίῳ τὸ γένος ἀνέκλεθεν nam Thebani revera τυκά pro σύκοις efferebant: docet Strattis in fabula Phoenissis apud Athen. XIV, p. 621 A. Alexidis quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεῦτλον & τευτλίον dixisse constat: hinc insula Τευτλῶσσα, Τευτλοῦσσα, Τεύτλουσα, quod scilicet foetu betaceo abundaret: atque ita sine dubio scribendum apud Thucydid. VIII, 42. HEMST.

ead. l. 12. Γραμμάτων) Lege χρημάτων. Certe de literis sermo esse non potest, cum mox aves, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Usurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκ μέσων τῶν κλάπων) Hoc proverb. etiam in Achill. Tat. lib. 2. dico ad Heliod. lib. 4. BOURD.

ead. l. 14. Φάσσαν) Multitudinis numero aptius dictum foret φάσσας. SOLAN.

ead. l. 15. Κοσσύφοις) Φάτται, νήτται, (quas miror Boeotum in Acharn. Comici v. 875 νάσσας vocare, cum debuisset potius νάττας) κίτται semper in Aristophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Aristotele περὶ Ζῴων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter, quam κοττύφους, reperiās: κοσσύφους habet Athen. VII, p. 305 B. Harum avium singulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutriebat: Stephan. in Κυλλήνη· ἐν τούτῳ δέ φασὶ τῷ ὄρει τοὺς κοττύφους λευκοὺς γίγνεσθαι in eadem historia similiter Aristot. IX, 19. verum κοσσύφους dederunt Aelian. de Anim. V, 27, & Pausan. VIII, p. 634. quem perperam intellectum cum descripsit Commentator, quisquis est ille in Anthol. p. 314, pessime lapsus est: nunquam aliter, si recte memini, Aelianus: vide XII, 28, & simillimum plane Clementis locum Paed. II, p. 188 D. Arcadas autem ipsos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, κοττύφους enuntiasse, perquam fit verosimile, quia Cottrophus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab Aeschine in Ctesiph. pag. 71, v. 40, & Demosthene pro Cor. p. 498, 499. Hoc quidem apud Atticos itidem usitatum; sed ii tamen proprios sibi κοψύχους vindicant, notante Moschopulo περὶ Σχεδῶν p. 61. quare in Moeride Atticista malo legere: Κόψυχος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κόσσυφος Ἑλληνικῶς. Sic sane plus una vice Aristophanes in Avibus, & apud Athenaeum saepe veteres Comici: vid. p. 65 D. 558

D. VI, p. 238 D. Aristophon in Pythagorista de parasito perquam facete, Ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν, κόφυρος ὅτι ἐστὶ κόσσυφος, inquit Eustathius ista proferens ad Od. Ω, p. 1951. Philostratus Attici moris observantissimus de V. A. T. VI, c. 36. ubi quae notavit Olearius, Index H. Stephani ad Thesaurum haud paulo meliora subministrabit. In Longo scribitur κόφυρος III, p. 96, 99, 102. nec secus Suidas: Κόφυρος, ἐπὶ ὀρνέων. Κόσσυφος ἐπὶ ἰχθύων· quod ego discrimen Grammaticorum commentis annumerandum censeo. Hesychius, nisi & hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομφεία reddit inter alia τὰ τῶν κοσσύφων κρέα, errorem non levem commisit: praeponendum fuerat Κομφίχεια quod fieri potest, ut corrupte scriptum invenerit Κομφίχεια, quemadmodum in Moeridis membranis legebatur κομφυχός. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τῶν συνέτων) Perperam in Scholiaſte pro συνήθων ponitur συνέτων. Mox ubi ille interpretes τὸ ἀφαιρουμένῳ exponit, verba eius ita concinnanda: Ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελέσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὀμπρος, ἐπεὶ μὲν ἀφέλεσθαι γὰρ αὐτὴν. Vulgo ἀποστερουμένον & ἀφελέσθαι excusum, & punctum post συντάσσεται omisſum. IENS.

ibid. l. 3. Ἀφελέσθαι) Ἀφελεῖ V. Homeri locus Il. A, 299. ubi nunc pro αὐτὴν vulgo δόντες. SOLAN.

Pag. 67. l. 2. Ὑμηττὸν) Mons est satis notus. SOLAN.

ead. l. 3. Συλλαβῶν) Ὑμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Ὑμητός· alioqui pro ipsis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit Hesychius συλλαβὰς, & paulo diverse Aeschylus γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. sed hic usus quomodo possit inverti, nulla constat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, est sensus: apibus etiam me fraudavit non paucis sane: quin ipsum Hymettum mihi subductum ex Attica media sublimem rapuit, idque vobis inspettantibus: Hymettus enim, ut notum est, μελιττοτρέφης, mellificio praestantissimo affluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum interpretum cepisse. HEMST.

ead. l. 5. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλα.) Μὲν, ἀποκέλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. BOURD. Sic restituiſmus ſecuti ed. l. & Mſſ. L. & Bourd. In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. SOLAN. Dedimus ἀποκέλεικέ μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Hi-

storicis frequens. Dion Cassius XLVII, p. 345 A. ἀπέκλεισε οἱ καὶ τὴν θάλασσαν & variata structura, ἀποκλείειν τοὺς πολεμίους τῆς θαλάσσης apud Suid. in Ἑρμα. Hinc patet, iure Kuhnium in Pausania VIII, p. 598, voluisse legi, Ἀρκαδες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλείμενοι θαλάσσης πανταχόθεν nam θαλάσση, quomodo vulgatur, valet, *maris interiectu ab omnibus aliis seclusi*: quod a Pausaniae mente longe distat. HEMST.

ead. l. 9. Τῷ ζῆτα) Utraeque literae Z & Σ multis in vocibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαμβύκη, Ζάμολξις, Ζεῖρα, Ζιβύνη utrovis modo saepe scribuntur. At ubi literis B vel M praeiciendum erat Σίγμα, vicem eius, invitante pronuntiandi suavitate, subsidere coepit Ζῆτα: tanta quidem iuris specie, ut apud Grammaticos in disceptationem venerit, ζμύρνα scribendum esset an σμύρνα, ζμίλιον an σμίλιον, ut patet ex Sexto Empir. adv. Gramm. I. S. 169. ubi vide eruditissimae diligentiae virum I. A. Fabricium. In Gloss. Cyrilli, Ζμύρνα, *murra. Scalpellum, Scalpulus*, ζμίλη in aliis istius generis alia. Rem pluribus exemplis illustrat Eustath. ad Il. B, pag. 217, 228, ea tradens, quae, si vera sunt, causam literae nostrae Σ non parum laedant: ἐφ' ᾧν (παλαιῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζμύρνα καὶ τὸ ζμικρὸς διὰ τοῦ ζ' κατήρχετο καταργηθέντος παρὰ τῶν ὕστερον τῇ ἀντιθέσει τοῦ σ'. His ergo testibus habebit, quod conqueratur de pristina possessione deiectum Ζῆτα, & Sigma nostrum eodem implicabitur crimine, cuius vicinum T insimulabat. Verum ne sic quidem, me iudice, nihil erit, cur causae suae diffidat: quibus enim argumentis persuadebimur, ut Z literae duplicis, duplicis, inquam, quidquid obnitatur I. Pier. Valerianus ad Aen. VII, 648, priores in huius usus possessione fuisse partes statuamus? Latini, sed, ut puto, recentiores pari modo: in Catullo *Zmyrnam* praeferre libros veteres monet If. Vossius p. 321; itaque nomen illud scribi iussit Mart. Capella III, pag. 57. *Zmilus* vel potius *Zmilis* Plinio H. N. XXXVI, c. 13, qui Graecis Σμίλις. *Zmaragdos* in duobus Lucretii Codd. reperisse se testatur Lambinus ad IV, 1119. in Propertio II, 13, v. 43, edere non dubitavit cultissimus Broukhufius: invito certe Prisciano & multum reclamante lib. I, p. 564: *S quoque sequente m, ut, Smyrna, Smaragdus: nam vitium faciunt, qui z ante m scribunt.* Idque adeo verum est, ut vetustiores Grammatici illius apud Latinos scribendi moris omnino nullam fecerint mentionem. HEMST.

ead. l. 10. Σμύρναν) In nummis hodieque saepe ΖΜΤΡΝΑ. V. Spanhem. 116; quem, cum haec obliervaret, locus hic non latuit. SOLAN.

ead. l. 11. Τῷ ξυ) Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides, quid usus faciat. SOLAN. Atticis, & quidem solis, est proprium ξυν scribere pro σύν· verum illa literae mutatione non aequè omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀτθίδα securus est Thucydides, singulis propemodum habet paginis ξυν, ξυμβάλλειν, ξυντιθεσθαι, ξύμμαχος, ξυμπορὰ &c. Aristophanes etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In Platone autem, Demosthene atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam usurparunt, tantum non semper legas συνιέναι, συντιθεσθαι, σύμμαχος &c. In Sophistis recentioribus tanta apparet in utramque partem scribendi diversitas, ut certa quaedam iniri ratio non possit. Credibile quidem est, in istis haud sane magni momenti librarios a vera scriptorum manu saepius aberrasse: sed de Thucydide dubitare nos Lucianus, cui principum Criticorum observationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero asperior est τοῦ ξυ pronuntiatio, non absurde coniecit Salmasius de L. H. p. 432, a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiore litterae durioris usum remansisse. Versatur in illustrando hoc Luciani loco & quibusdam proximis H. Stephanus Anim. in Ioann. Gramm. p. 13. HEMST.

ead. l. 14. Μυρρίνας) Notant Moeris Attic. Thom. Magister & Moschopul. περὶ Σχεδῶν pag. 140. Vide H. Stephan. Anim. ad Ioann. Gramm. & Corinth. p. 16, 55. In Aristophane semper Μυρρίναι scribuntur: nam quod in Equit. v. 59 βυρσίην, & v. 447 τῶν βυρσίης τῆς ἱππίου, quasi ex μυρσίη, ridiculi causa fictum, ut bene Schol. exposuit, ad Cleonis opificium & βύρσαν spectat; in quo quidem vocabulo licere sibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad posteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab Hesychio in βυρσίης. Apud Thucydidem saepius legi δάρσος & δαρσεῖν, quam δάρρος & δαρρῆιν, observat C. A. Dukerus ad V, 4. HEMST.

Pag. 68. l. 4. Μικροῦ δεῖν) Vel καὶ μ. δεῖν vel μ. δὲ δεῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem, alterum ob similitudinem syllabae sequentis excidere facile potuit: alterum certe ad nexum orationis continuandum requiritur.

Tum in istis, αὐτά μοι κάλει, aut deesse dixero μάρτυρας, aut eum in modum debere scribi pro αὐτά· quod illis me non magno negotio persuasurum esse confido, qui perspexerint, quam recte iungantur, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, μάρτυρας, tam incomposite cohaerere, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forensis, μάρτυρας κάλει, qua nihil est in Oratorum scriptis frequentius: Synes. Φ. E. p. 77 A. αἰτία, ἐφ' ἣν ἡμεῖς τὴν πείραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρα. HEMST.

ead. l. 6. Ἐντελέχειαν) De qua quaestione inter Grammaticos Philosophosque Budaei aetate summa contentione certabatur: vide eum de Affe. Luciano assentire videtur Cicer. Tusc. I, 10. ubi vide cl. Davissii notas. SOLAN. Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελέχειᾳ Aristotelica sunt commentati: is tamen evincit, tum disputationem illam esse perquam vetustam & philosophorum in scholis iactatam, tum Luciano placuisse ἐντελέχειαν· ceteroquin, etsi homo facetus in omnes se formas induere soleat, hoc nomine parum apte Δ testimonium dicere iussisset adversus T. Igitur Ciceroni, a multis propterea reprehenso, suffragatur Noster: vide T. D. I, c. 10, & Davissium p. 20. HEMST.

ead. l. 7. Ἐντελέχειαν) Corinthus de Attica dialecto agens proprium fuisse Atticorum ait ἐντελέχειαν ἐντελέχειαν vocare his verbis: τὰς μυρρίνας μυρσίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐντελέχειαν ἐντελέχειαν. Ἐντελέχεια per τ pluribus probatur, de quo Budaeus de Affe lib. I, qui dici putat quasi τοῦ ἐντελοῦς συνοχὴν, perfecti corporis comprehensionem. Aristot. II de Gener. Anim. c. 1, Gaza I, c. 16, de Caus. Plant. COGN.

ead. l. 8. Κρούοντος) Non debuerat contra loquendi consuetudinem in ista doloris significatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντος pro κρούοντος· deinde potius mihi videbatur, translata in suam sedem voce, κρούοντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς τρίχας τίλλοντος· quam locutionem postremam veteres onerare non solent inutili adiectione τῆς κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας καὶ κόπτεσθαι Schol. Aristoph. ad Ran. v. 426, & Pac. v. 545, ubi lege λωβώμενον pro λαβόμενον. Lucian. in Peregr. § 6, τὰς τρίχας ἐτίλλετο· quod ipsum bene restituit in Ctesiae verbis apud Hesych. v. Σάραπις Guyetus: τὰς τρίχας καθεμμένην ἐτίλλετο τε καὶ βοὴν ἐποίησε. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν similiter ac κόπτειν, τύπτειν, πλῆττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτω-

πον Libanius πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας § 25, τό τε μέτωπον ἐπληξά, καὶ τῶν τριχῶν ἔτιλα. Pectoris, seminum, capitis percussiones, Cicer. T. D. III, c. 26: Qui saepius aliquo dolore percussit & caput plangent, & pectora pugnis obtundant, Firmicus V, c. 6. HEMST.

ead. l. 9. Κολοκύνθης) Κολοκύντης enim quidam scribunt. GUIET. καὶ τῆς κολοκ. ed. I. & Coll. SOLAN. Cum Graecis usurpetur κολοκυνθα, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντην, ut monet Athen. II, p. 59 C. Vid. Phrynichi Ecl. p. 80, & Nunnes. p. 82, Petr. Pantinum ad Mich. Apostolii C. IX, n. 73, Maittair. Alphab. Dial. ad Arcetaeum in T. Notum proverbium Ὑγιέστερος κολοκύντης Demetr. περὶ Ἑρμ. § 163. Aelian. Ep. X. Corinthus, vel potius Gregorius de D. A. τὰς μυρσίνας μυρρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν, καὶ κολοκύνθαν, κολοκύντην ita legendum. Hunc unicum exstare puto, qui ἐνδελέχειαν & ἐντελέχειαν solo dialecti discrimine separavit: sequitur eam sententiam Ios. Scaliger Anim. ad Euseb. pag. 1186. HEMST.

ead. l. 10. Τὸ συρίζειν καὶ σαλπίζειν) Συρίττειν, σαλπίττειν. GUIET. In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola I. τοῦ. SOLAN.

ead. l. 14. Τουτονὶ τὸν τρόπον) Sententiam non admodum iuvat. An scriptum fuit? μεταβεβλήκε τουτονὶ τὸν τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quae contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgaram lectionem. Tum animadvertite, μᾶλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interiici, cursu orationis institutae interrupto ad reprehendum, quod ante memoriae non succurrerat: est autem μᾶλλον δὲ, immo hoc etiam, o iudices, priusquam pergam, cuius me mentio illatae hominibus iniuriae commonescaci: alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo, κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι στρεβλοῦν &c. HEMST.

Pag. 69. l. 4. Ὡ γλ. ἀλ. νόσημα) Ἀκόλαστον εἰσε γλώσσαν, αἰσχίστην νόσον de Tantalō Euripid. Orest. v. 10. ad notissimum versum respexit, puto, Lucianus: quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὧ γλώσσης αἰσχίστον νόσημα ταῦ. HEMST.

ead. l. 7. Δεσμοῖς) Permutatio illa τοῦ K in T Doribus frequens, uti a Moschopulo aliisque priscis Grammaticis observatum esse notat Spanhem. 350. SOLAN.

ead. l. 9. Παρεισπεσόν) Ms. *παρεῖς πεσόν*. Cetera huius dialogi interpretantur auctores libri de Cruce. BOURD.

ead. l. 14. Ω καὶ γῆν καὶ θάλα.) Hoc veterum aliquis scriptorum, forte Dinon in Perficis, de Cyro dictum retulerat, rege summo & ad omne genus virtutum admirabili: nam apud eorum, qui nunc quidem superfunt, ullum exstare non recordor. Cyro tribuerunt, quasi naturam ipsam in potestate haberet, quod de se Deus Cyrum designans praedicat in vaticiniis Iesaiæ XLIV, 27, XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non solis Orientalibus propria: notissimi sunt Claudiani versus de III Conf. Honor. v. 97: — *cui militat aether, Et coniurati veniunt ad classica venti*. istam habuerunt adulandi ansam Sophistae: vid. Liban. T. II, p. 141 C. Hinc, si quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem evenisset, ad omen prosperrimi successus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus superfedeam, cum praeter spem Euphrates vias nunquam ante humano vestigio initas aperuisset, *ἐδόκει θεῖον εἶναι, καὶ σαφὺς ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ ὡς βασιλεύσουσι*. Xenoph. K. A. I, p. 151, v. 29. Quid autem in eo, quod pro *καλῶ* nonnulli *ταλὸν*, alii pro *Κύρῳ* satis ridicule *τύρον* dicerent, maxime Lucianus spectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuisse vix credo, quippe quae certis legibus circumscripta mutationem litterae *κ* in *τ* in quibusdam semper, in aliis, quorum in numero has utraque voces reponere licet, nunquam admisit. An vitium linguae significavit? quale in infantibus saepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronuntiandi difficultatem a *Κάππα* deflectant ad *Ταῦ*. id mihi probabile videtur. Ceterum observat Schol. Sophocl. ad Oedip. in Col. v. 1316, qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellasse Calaum: *ἐνίοι οὐ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαῖον φασὶ στρατεύσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἐνίοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγέτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν* συγγραφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. HEMST.

Pag. 70. l. 1. Κύρον αὐτὸν ὄντα) Et cum ei Cyrus nomen inditum sit, in *τύρον* quendam ferum animal transformare nititur. COGN.

ead. l. 3. Αὐτῶν) Coll. pro *αὐτῶν*, quod in impressis est. SOLAN.

ead. l. 5. Τῷ γὰρ τούτου σώματι) Apud eos, qui de Cruce

scripserunt, nobilissimus locus. ita vertit Lipf. I, c. 8: *Huius enim corporis filium tyrannos aiunt secutos, eiusque speciem imitatos, simili deinde figura ligna fabricasse & homines in iis fixisse.* Vid. Isidor. I, c. 3, & I. Grialum, Dougtaei Anal. Sac. P. II, pag. 156. Tertulliani locum, *ipsa est enim litera Graecorum Tau, nostra autem T species crucis*, tetigit Salmast. de Cr. p. 239. HEMST.

ead. l. 6. Σώματι) Hinc est, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum ταῦ Gallicum pro cruce festive dixit & symbolicos. Galli enim assueti sunt cruces & patibula in similitudinem ταῦ literae formare. COGN. An σήματι; GUIET.

ead. l. 10. Ἐπωνυμίαν) Id est, σταυρός, σταυρώσαι. GUIET. Verissima vocis σταυρός originatio: ταῦ, ταυηρός, hoc est, in modum tau efformatus: & per contractionem ταυρός: & praeposito sigma, ut fieri solet, σταυρός. MENAG. Volueritne, ταῦ Graecis crucem notasse, an vocem σταυρός ex ταῦ deductam, mihi non liquet; nec tanti res est. De Tau, figuram crucis referente, vide apud Spanhem. 73. Hieronymus eam similitudinem mysticam alicubi facit. SOLAN.

ead. l. 13. Τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ) Baronius ad A. Ch. 34, § 93: *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari consuevisse fures, apud Lucianum (Iud. Vocal.) testatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: scilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, id est, quomodo ille intellexit, sua figura iniustam notatamque poenas luere debere. Haec sane sunt absurdissima, & a Luciano longe distant: sed obscuram eius mentem ne Casaubonus quidem cepit Exerc. XVI, c. 76. HEMST.

ead. l. 14. Ὁ δὲ σταυρός εἶναι) Τὸ εἶναι abundare videtur. GUIET. Mens Luciani satis aperta; verborum compositio nescio quomodo intricatior est. SOLAN. Nihil hic intricati, quantum video. Verum est, quod scribit Guietus, εἶναι abundare, sed Attico more. Plato in Protag. p. 221 D. ἐγὼ δὲ τοῦτοις ἀπασι κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ συμφέρομαι apud eum laepe. Aristot. Polit. VII, p. 219, v. 29, νῦν δὲ τοσούτον ἡμῖν εἶναι πρὸς ὁδοῦ γέγονεν plura praebebit Index Luciani. Usus est hoc loco S. Petitus Misc. III, 9, p. 153. HEMST.

IN TIMONE M.

Pag. 71. l. 1. TIMON) Aetas huius unde certo assignetur,
Lucian. Vol. I. X

nihil est. Sed inter Luciani optima merito cenſeatur. *Comœdiam* habes elegantiffimam, in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depiſti, cum aliis multis ad divitias ſpectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opuſculum qui cum Ariſtophanis *Pluto* contulerit, palmam, ſi mecum ſentiat, huic Noſtro multis de cauſis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi, facile concedet. SOLAN.

ead. l. 4. Ζεῦ φίλιε) Exordium ab attonitis poëtis. οἱ συνοικοῦντες colunt τὸν Ἐφέστιον, φίλοι Φίλιον, οἱ ἐν τῇ μιᾷ τᾶξει Ἑταιρεῖον, ξένοι Ξένιον, ἐν ὅροις συμφωνίας ποιοῦντες Ὅρκιον, οἱ δεόμενοι Ἰκέστιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὀμόγνιον. Interp. Sophocl. ad *Aiac. Maſtig.* nomina collecta ex variis Iovis officiis, de quibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 5. Ὅρκιε) Poëticarum harumce vocum exempla adducere ſupervacaneum, cum pleraeque tales ſint, ut nulli, qui poëtas Graecos vel a limine ſalutarit, ignotae eſſe poſſe videantur. Sola haec mihi negotium aliquamdiu faceſſivit de Iove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἐρκείε vel ἔρκιε legendum; (V. Suid. & Euripid. *Τρω.* v. 17.) at nunc ex Euripidis *Med.* 169 video nihil mutandum. Adde Schol. ad *Hecub.* eiufdem v. 345. SOLAN. Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, ſic & iuriſiurandi, cuius ſumma fuit apud veteres religio, curator & praefes Iuppiter: ab hoc munere ducta ſunt cognomina non tantum Φιλίου, Ξενίου, Ἑταιρεῖον, Ἐφεſτίον, Ὀμόγνιον, Γαμψιλίου, ſed & Ὅρκιον: eſt autem in iſta forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praefidii ac tutelae ſignificatio. Ita cultus Iuppiter ὄρκιος & dedicatus in Eleorum curia, teſte Pausania V, p. 441, ea ſpecie, quae ἐς ἐκπληξιν ἀδίκων ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare exiſtimandum eſt, Lucianum infra § 4, ubi δεκάπηχυν κεραιὺνδν memòrat, non de Phidiaci Iovis ſigno, (hoc enim pleniffima propitiæ maięſtatis facie altera manu praeſerebat ſceptrum, victoriam altera) ſed de hoc ipſo Διὸς ὄρκιου cogitaſſe: idque tanto argutius, quod Timon Iovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis iam non amplius commiſſòrum impune ſclerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem ſimulacrum illud oſtentabat. Plura protulit I. H. Meibomius ad Iuſiur. Hippocr. c. II, § 4, ubi Ζεὺς ὄρκιος reperiatur. Apud Phurnutum, quem Cornutum dicere malim, c. 9, p. 150, pro ἔρκιον e Mſ. notavit, ſi re-

ἄτε capio, Th. Galeus ὄρκιον & ἑρκείον ut, quin illae voces inter se commutentur, dubitari non possit: in Luciano tamen ὄρκιε plane retinendum, utpote quod ceteris Iovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis sit consentaneum, quam ἑρκείος ea Cornutus pleraque, quo dixi loco, explanavit, & inprimis ex philosophi persona Dion Chrysost. Or. XII, p. 216. Haec Luciani attigit Ez. Spanhemius ad Callim. H. in Dian. v. 7, ubi de Deorum πολυνυμίας vere Xenophon in Symp. p. 522, Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Iovem, quem sub Cleanthis nomine vulgavit H. Steph. in Poët. Philos. Κύδιςτ' ἀθανάτων, πολυνύμιε, πάγκρατες αἰεὶ Χαίρε Ζεῦ. — Vide B. Martini V. L. III, 13, Stanl. ad Aeschyl. P. V. v. 210. HEMST. ead. l. 6. Ἐμβρόντητοι) Ἐνθεοί, Ξεόληπτοι, μουσόληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, & voce Comica, μουσοπάτακτοι sunt poëtae: eos facete Noster in Iovialium tonitruum mentione vocavit ἑμβροτῆτους, quasi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Iovi donant, ipsi tangerentur. In re diversa similem elegantiam adhibuit Dion Chrys. p. 286 C. ἄτε διθύραμβος ὢν ὁ Διόνυσος καὶ ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βροτῆς γενόμενος, ὥς φασὶν οἱ ποιηταί, τοὺς ἀμαθέστερον χραμένους ἀτεχνῶς πυρὸς πιμπλήσει, καὶ τῷ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἑμβροτῆτους ἐποίησεν. Hesychius quidem, Κεραύνιος, ἑμβρόντητος (male legitur ἑμβρόντιστος) sed proprie tamen distinguuntur, ut patet e Xenoph. E. IV, pag. 312, v. 42, πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ μὲν τινες πληγύντες, οἱ δὲ καὶ ἑμβροτῆθέντες ἀπέθανον interpretis vicem agat Pausan. III, pag. 217, καὶ τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ καὶ ἑκφρονας ἐποίησαν αἱ βροταί. Hinc pro stupido, infano, & cui communis sensus est excussus: simul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, cum Timonem ita facit poëtas appellare. HEMST.

ead. l. 8. Ὑπερίδεις τὸ πῖπτον τοῦ μέτρου) In Virgilii vita, quem Tan. Faber indicavit, hic est locus: quippe qui, dum scriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia levissimis versibus veluti fulsit, quos per iocum pro tigillis & tibicinibus interponi a se dicebat ad sustinendum opus, donec solidae columnae advenirent. Haec Suetonio non sunt indigna: apparet autem, non plane commode tibicines istos ad eum sensum, quem volebat Faber, quadrare. Aristoph. in Ran. v. 1209 eleganter στοιβὴν vocat ἔξω τοῦ λόγου, qualem stipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire solent: re-

ste Schol. περιττὸν καὶ παρέλκον ἐν τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῆς στοιβῆς τῶν φορτίων) ibi haec Lucianea Kusterus non praetermisit. Par est ratio, quando παραπληρώματα dicunt. Schol. ad Med. v. 665 notat, Euripidem esse valde proclivem ad usurpandam vocem σοφός, etiam cum nihil ad sensum ornandum prodest: ὥσπερ παραπληρώματι χρῆται τῷ λέξει utriusque propriam vim discere licebit ab H. Valesio ad Harpocrat. p. 150. Apollon. Alex. de Synt. III, pag. 264, ubi de coniunctionibus agit, quibus nomen est παραπληρωματικοῖς, veram esse negat eorum sententiam, qui censuerunt μόνους αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κέχμενος τῆς ἐρμηνείας: ipsam vides Luciani phrasin. HEMST.

ead. l. 10. Ἐρισμάραγος) Epith. Iovis ipsius apud Hes. Θεογ. Annotatum margini Timonis a Tan. Fabro editi penes Ioh. de la Faye: manus annotantis ignoratur, ideoque *Anonymum* deinceps in hoc opusculo vocabo. SOLAN.

ead. l. 11. Βαρύβρομος βροντῇ) Respicit hic inter alia locum Euripidis, quem margo indicat: Ἰὼ Νέμεσις, καὶ Δίδς βαρύβρομοι βρονταὶ κεραυνίον τε πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνὸν habet Hes. Θ. 504. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ καπνὸς ποιντικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων) Recte cl. Faber, ac sumum plane poeticum, nominum strepitum si demas. ultra quod tentare quidquam error est. GRON.

ibid. Ἐξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομ.) *Nugae canorae*, Horat. SOLAN. Imperfectam orationem supplendam putavit Barlaeus. Nihil hic imperfectum: vertendum enim, ut Faber rectissime convertit. Is usus particulae ἔξω familiaris apud optimos scriptores: Tim. περὶ Ψ. Κ. οὐ πόκα φθαρσόμενον ὑπ' ἄλλω αἰτίῳ ἔξω τῷ αὐτὸν συντεταγμένῳ θεῷ. Demosth. περὶ Παρατρ. p. 309 A. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη ἔξω τοῦ ἀδόξως γεγενῆσθαι; Longinus, structurae non minus, quam verborum locutionumque diligentissimus, S. 24, § 2, Ὑπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τῆς συνθέσεως, μιμεισθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα. vid. Thom. Mag. in v. Concinne positum ὁ πάταγος τῶν ὀνομάτων, quia πάταγος, ut aliarum rerum, sic praecipue tonitruum fragorem interruptum exprimit: § 3, ἡ βροντῇ ἐπαταγεῖτο· &c saepius in Aristophanis Nub. Iam quod fulminis est proprium, ipsis poetarum epithetis tribuit, tanquam si sensu prorsus vacua inane tantummodo strepitum ederent. Lucrifecit eorum ex veteribus opinionem Lucianus, qui cavillabantur apud Ho-

merum pluribus in locis epitheta velut iniecta temere manu correpta sic inferciri, ut nullum inde sententiae lumen accederet novum; quin saepius etiam epitheto praepostere collocato proximorum obscurari nitorem & corrumpi: quod crimen obiectum ut diluerent poetarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comminiscenda, quae tacuisse fuisset melius. Haec sane perquam sunt venusta, & ingenium Luciani in hoc elaboratissimo scripto elucens summo opere commendant: quae singula tironum in gratiam explananda si fumerem, grandi commentariorum mole foret opus. HEMST.

Pag. 72. l. 2. Ὀπλον) Fulmen. BROD.

ead. l. 3. Σπινθήρα ὀργῆς) Proprie Dionys. Halic. A. R. II, p. 103, v. 41, ἐκ τῆς κατεψυγμένης πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐδένα φυλαττούσης σπινθήρα τέφρας. Facete Aristoph. de bello Peloponnesiaco, a Pericle parvis ab initiis suscitato: ἐξέφλεξε τὴν πόλιν Ἐμβαλὼν σπινθήρα μικρὸν Μεγαρικῷ ψηφίσματος. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθήρα τῆς ψυχῆς vocat Philostr. de V. A. T. IV, cap. 45. Cornuto de N. D. c. 20, p. 189, opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile est fuisse violentum, & mutuis in se invicem odiis saeviisse, διὰ τὸ μηδέπω δύνασθαι διακρίνεσθαι, μηδὲ ῥιζῶσθαι τὸν ἐνόντα αὐτοῖς σπινθήρα τῆς κοινωνίας debuerat quidem ἐρριζῶσθαι vel ῥιζοῦσθαι sed concoquat, qui stomacho sit tam ferreo, durissimam ἀκυρολογίαν, σπινθήρα ῥιζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐρριπίζεσθαι nota sunt ῥιπίζειν, ἀναρριπίζειν, ἐκριπίζειν alterum illud verbum si scripsisset, addidisset utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τῆς κοινωνίας. HEMST.

ead. l. 4. Θάττον γοῦν &c.) Profert Adr. Turnebus Adv. XXV, c. 9, itaque vertit: Itaque eorum, qui peierare aggrediuntur, citius quispiam extinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis istius omnium domitoris flammam. Docet ibi, a Virgilio sancire foedera fulmine dici Iovem, qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem iurisiurandi commissum est. Similem in modum Diotogenes Pythag. apud Stob. p. 332 Iovem esse ostendit eundem & χραστὸν & δεινὸν διὰ τὸ κολάζειν τὸς ἀδικούντας καὶ κρατὸν καὶ κυριεύειν πάντων ἔχει δὲ καὶ τὸν κεραυνὸν μετὰ χεῖρα σύμβολον τὰς δαινύτατος. HEMST.

ead. l. 5. Θρυαλλίδα) Copiose de hac voce doctissimus Christian. ad vesp. Aristoph. Pollux. BOURD. Vid. Aristophan. VORST.

ead. l. 7. Δαλὸν τινα) Manifeste declarat *titionem* in *Timonis Luciani principio*, Ier. Hoelzlin. ad Apollon. III, 291. videtur sane: sed propria vis est, quam origo vocabuli postulat, *titionis* ardentis & accensæ. Grammatici veteres ad Od. E. 488, *διάπυρον ξύλον*, & pluribus Hesychius: *δαλδς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ* Antonin. Liber. c. XVIII. *ambustum torrem Choriæus ab ara Corripit*, Virgil. Aen. XII, 298. *Δαλὸν* Glossæ *titionem* & *torrem* exponunt. *Titionem* vulgus appellat *extractum foco torrem semustum, exstinctum*: Lactant. IV, pag. 394. Vid. Pric. ad Apul. Met. p. 392. Ludit Arnob. VI, p. 209, *riciniatus Iuppiter, atque barbatus, dextera fomitem suslinens percolatum in fulminis morem*. HEMST.

ead. l. 9. Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος) Sunt, qui hæc verba, *μόνον καὶ τεῦτο οἶσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος*, intelligunt de iis, in quos Iuppiter ignes suos intentet; eos nimirum dici existimare, se in eo tantum affici ab immisso igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, Iac. Gronovio, (cui pro digno & iusto *διδάκτρῳ* nihil maius reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque eius nomini devotissimum) hæc verba ad ipsum Iovem referenti. Liceat tamen nobis varios τοῦ ἀπολαύειν. usus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alienius rei*, passim sumi, res est notissima. Est tamen non semel, ubi ἀπολαύειν de malo usurpatur. Apud Nostrium in Deorum dial. X Sol querens multa incommoda ex trinoctio Iovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris confessuros; tandem ait, *Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Δίδος ἐρώτων*. Respondet paulo post Mercurius, *Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων*. Clarissime quoque D. D. XXI, Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγει τὰ τοιαῦτα, μή καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. In Necyomantia § 17 de Mausolo, qui dicitur *τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτον ἄχθος ἐπικείμενος*. Hic sicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem sumitur ἀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus Noster, Mausolus ab superbo sibi posito monumento afficitur, quantum gravatus est, tanto ponderi succumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluso, ὃ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας. Acerbissima profecto hæc & letifera ἀπόλαυσις. In Pseudologista: Οἷς ἐκα-

τὰ ἢν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet Aelianus Π Ποικιλ. c. 34: Ὡρα πᾶσαν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγεσθαι, πρὸ τοῦ τινος καὶ ἀπολαῦσαι κακοῦ πρεσβυτιδίου. — Est ergo τὸ ἀπολαύειν plane *ad id aliud*, seu id, quod ex re quapiam proveniat, sive gratum, sive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύη, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τῆς φλυαρίας, Lucianus: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαῦσαι, Aelianus. Aristophanes in Pluto v. 236 adiicit ἀγαθόν. Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε. Ellipsin amant Graeci in usu τοῦ ἀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινός dicunt, subauditur τι, vel ἀγαθόν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adsunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena est oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix utuntur τῷ ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, supprimitur: quam praepositionem reperio additam apud Nostrium in Mortuor. Dialogis p. 224 C. ὥς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ubi iterum τι relinquitur intelligendum. IENS. Vulgaratam retinui, quia in Dial. Xanthi & Maris, τραύματα iterum vocat, quae igne iniusta fuerant: ἀπολαύειν etiam satius visum est ad *homines* referri, quam ad *Iovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo sensu apud Nostrium non infrequens, uti supra observatum a me est ad Nigr. c. 30. Vide & Arrian. Epict. pag. 286 A. ἀμύχανον, τὸν συνανατριβόμενον τῷ ἡσβολημένῳ μὴ καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς ἡσβολῆς. Virgil. VI, 593: — non ille faces nec fumca laedis Lumina dic. de vero Iove. SOLAN. Haec quidquid est interpretum ad contemtores Iovis pertinere censuerunt: diversus abit solus fere I. Gronovius ad Nigr. § 30, rogatque satis confidenter, cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque, atque ipsi Iovi attribuant? respondebo pro aliis, quia ipsa Luciani mens explanatissime proposita, & structura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non stabit, quo minus semper solus hanc causam defendat Gronovius. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter usurpari solet & per se simpliciter & constructe. Aristoph. Av. v. 1358, Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδὶ: quod ludendo perinde est positum, atque ὠνάμην vel ὀναίμην ἂν praeclare enimvero mecum agatur. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαῦ-

ρον, Isocr. Συμμ. p. 175 B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit eius vel personae, vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expresso. Dionys. Halic. A. R. I, p. 74, v. 16, τοῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιμίξεων ubi mediae significationis est. Plato Phaedr. p. 1227 F. ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελυκώς, qui ab alio oculis laborante vitium contraxit: eleganter Synes. p. 18 C. ταρτίχη ἀπολελυκῶτα τοῦ χρόνου, quae a vetustate vitium contraxerunt: Euripid. Iph. in T. v. 526, Ἀπέλαυσα δὴ τι κἀγὼ τὸν κείνης γάμων· nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse participem, Plutarch. T. II, pag. 837 A. Apud Platon. de LL. p. 961 D. καὶ πᾶσα οὕτως ἡ πόλις ἀπολαύη τῶν ἀσεβῶν τρόπον τινὰ δικαίως, Serranus vim phrasios Ficino longe melius expressit: atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo iusse redundent. Platoni sine dubio Hesiodeum illud in mente fuit E. καὶ H. v. 240, Πόλλαι καὶ ζῦμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπὴνυρ· ubi ut rem ipsam & sensum recte, sic naturam locutionis secus intellexit eruditiss. Graevius. Aristot. Polit. V, p. 135, v. 5, αἱ τῶν γνωρίμων στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι καὶ τὴν ὅλην πόλιν, nobilium seditiones contagione quadam totam civitatem corripunt: parum distat, quod legimus in Mich. Apostolli C. XV, n. 78, ἔμελλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad Aristoph. Plut. v. 174. Maxim. Tyr. D. II, pag. 24, si quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπεπλησμένῳ colluctetur, eum maculari necesse est, οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ συνανατίμπλασθαι τῆς μαρίλης· ibi iunctum a Luciano verbum itidem apparet, similiter atque in Amar. Plutarchi p. 765 B. ἔνιοι φίλων καὶ οἰκείων σβεννύναι πειρομένων βία καὶ ἀλόγως τὸ πάθος, οὐδὲν ἀπέλαυσαν αὐτοῦ χρηστὸν, ἀλλ' ἢ καπνοῦ καὶ ταραχῆς ἐπέπλησαν ἑαυτούς. Vide Suid. in Ἀπολαύειν· Isocratis, quem profert, locus, quamquam verba parumper variant, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit Gronovius, ita iure optimo G. Cuperi (hunc enim designat) coniecturam repellit, qui Obs. III, c. 2, cum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus affequeretur, legebat καύματος· huius loco, verba sunt Cuperi, τὸ τραῦμα

minus videtur convenire, cum ἀσβόλου seu fuliginis fiat mentio: quare lego καύματος, id est, adustione; quomodo fulmen & fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita ante dixit φλόγα κεραυνοῦ. Haec pluma leviora: melius est, ut Lucianum audiamus in Iove Conf. § 15, οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίνει ἂν αἰτιὸν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος. Perquam apposite Euripides: Πολλοὺς δὲ βροντῆς τραῦμ' ἀναιμον ὤλεσε istum versum Theon Smyrnaeus περὶ Μουσικῆς c. 2, p. 75, cum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὡς τις ἔφη pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in solutum accipiat Plutarch. Symp. IV, p. 666 C. apud quem perversè scribitur, πνεῦμα ἀναιμον: quamquam Latinis usitatum afflari fulmine, at Graecis, ut puto, plane est insolens πνεῦμα βροντῆς: deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἀναιμον cum τραῦμα, prorsus ineleganter cum πνεῦμα. Observationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, summus L. Kusterus communicavit. Denique Lucretius VI, 419, ubi, dum Iovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum Luciano comparari possunt: Cur suis Demit imaginibus violento vulnere honorem? Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem τελα dicuntur & βέλη: saepe Lucretius eo, quem dixi, loco: — patris cur telum perpetiuntur Obtundi — teli determinet istum. Herodot. IV, 79, εἰς ταύτην θεὸς ἐνέσκηψε βέλος. VII, c. 10, § 5, εἰς οἰκήματα τὰ μέγιστα &c. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει τὰ βέλη: cuius apud multos praeter Lucretium imitationem loci invenire licet. Sophocl. Trach. v. 1103, Ἐνσεισον, ὃ νᾶξ, ἐγκατάσκηλον βέλος, Πάτερ, κεραυνοῦ: notavit ad eum locum H. Stephanus. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπίθανος ὦν) Olim arridebat, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανως, ὡς πρὸς οὗτω &c. nunc nihil muto. Plutarch. T. II, p. 595 A. ἐξεννοχῆναι πιθανὸν ὄντα τὴν πράξιν ὑπὸ δέους. Arrian. A. A. II, c. 12, εἴτε πιθανὸς δοκεῖ τοῖς ἐγγράφασιν Ἀλέξανδρος, ὡς καὶ ταῦτα ἂν πράξας &c. Porphy. de A. N. pag. 250, ὅτι δὲ πλάσσω ἀντρον ἀπίθανος ἦν Homerus. Plutarch. T. I, p. 91 E. T. II, p. 291 A. ὥστε μὴ πανταλῶς ἀπιθάνους εἶναι τοὺς λέγοντας. Aeschines sub initium orationis περὶ Παρατρ. κατηγορεῖ δωροδοκίας, ἀπίθανος ὦν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec ostendunt, quomodo cum personis vox ista coniungatur. Salmonei nescio quam bene Noster meminerit in hac scena: in eo certe sui contemptus Iuppiter exemplum statuerat satis grave; qualia si adversus

alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura, non erat profecto, cur tantopere Timon inertiam vetuli Iovis incufaret. De Salmoneo versus sunt Manilii V, 91, post multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, perfuncti: quid molitus sit vir primarius I. Fr. Gronovius Obs. III, 15, non me fugit; hunc tamen in modum si constituantur, propius ad priscam poetæ manum accedi posse censeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impositis (nisi malis, Pontibus ac positus) missisque per aera quadrigis Expressisse sonum mundi sibi visus, & ipsum Admovisse Iovem terris de fulmine finxit: Sensit at immensos ignes; super ipse secutus Morte Iovem didicit) generatus possit haberi.* Sensum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit I. Scalliger: *de fulmine* capiendum est ea fere potestate, quam Salmasius explicuit ad Tertullian. Pall. p. 139, etiam ipsum se Iovem terris admovisse finxit, quod ad fulmen attinet, iacto fulmine: Euripid. apud Dicaearch. B. E. p. 22, — ὅστ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεοῦ μανὲις ἔρριψε Σαλμωνεὺς φλόγα· plura, quae ad firmandam coniecturam valent, persequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus posuit Heraclit. Alleg. Hom. p. 408. Vid. Maxim. Tyr. D. XXXVI, & Hadr. Iunii Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex Eunapio profert, legitur apud Suidam in Εὐτρόπιος & Χρῆμα. HEMST.

ead. l. 13. Πῶς γὰρ) Omnino legendum πῶς γὰρ οὐ; quod Graecis frequens. V. Eurip. Rhel. p. 472 C. SOLAN. Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat doctiss. Solanus, πῶς γὰρ οὐ; eum in modum sane legendum foret, si tali ratione sententiam expleres: πῶς γὰρ οὐκ ἀντιβροντήσῃς σοι ὁ Σαλμωνεὺς; quidni enim Salmoneus adversum te fulmina iacularetur? vel, quid enim obstat, quo minus iustum fulmen Salmoneus aemuletur, (nam utramque explicationem recipit ἀντιβροντῆν, ut alio loco dicam) ubi tu, velut perduſa mandragorae potione altum stertis? Verum nihil moveri debet, intelligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς γὰρ φοβῆσθαι ἂν τῶν ἐπιτορκεῖν τις ἐπιχειρούντων τὴν τοῦ κεραυνοῦ φλόγα· sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθαις ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεὺς· utrumvis ad sententiam Luciani aequè commodum. Πῶς γὰρ οὐ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καταφατικόν ἐστίν, aut, κατάφασιν δηλοῖ contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν. Lucian. Ἀλεκτρ. § 14, οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ἔβολον ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γὰρ; ὅς οὐδὲ αὐτὸς ἤπατετο τῶν

χρημάτων hic, dum vivebat, ne obolum quidem dedit Simoni: neutiquam sane, ut qui ne ipse quidem divitias suas attingeret. Lyf. p. 94, v. 17, πῶς γὰρ ἂν, ὅστις &c. p. 178, v. 31, πῶς γὰρ, οἷς οὐδὲ ταῦτα &c. Isaeus p. 72, v. 11, πῶς γὰρ; οἱ μὲν γὰρ ὀνομάζονται συγγενεῖς. Gorg. pro Palam. p. 189, v. 35. nam sub initium eius orationis p. 187, v. 32, H. Stephano assentior pro πῶς γὰρ, ὅσως σώζει πατρίδα &c. repouendi πῶς γὰρ οὐ; ὅσως σώζει. Alciphr. I, p. 92, πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ibi vide Steph. Berglerum. Athen. VI, p. 265 E. πῶς γὰρ; ὁπότε &c. In his, minimis quidem, sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane momenti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. HEMST.

ibid. (Ἰπὸ μανδρ. καθ.) Sub mandragora dormis: qua etiam epota somniculosi sunt homines. Demosth. Phil. Δ. ἀλλ' οὐδὲ ἀνεγερθῆναι δύναμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκόσι, ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, εἰκάμεν ἀνθρώποις. BROD. De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, Dioscorid. Hefych. BOURD. Ubi tu perinde ac sub mandragora stertis. Ita vertit Erasmus, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum rationem. Henr. Stephanus in v. Μανδραγόρας videtur legisse ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta satis est sententia versionis Erasmi, qui mandragoram herbam lactucae non absimilem, ut ex Theophrasto & Plinio patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita scripsit, non ita intellexit Lucianus. Lege meo periculo ἀπὸ μανδραγόρου, id est, post mandragoram sumptam, vel, post mandragorae potionem. Sic & ad eundem sensum infra in Demosth. Encom. οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας, id est, a mandragorae potu vel esu. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ πλησμονῆς, ἀπὸ φαρμάκου, id est, statim post repletionem, statim post pharmaci potionem. Mandragoram vero esse narκωτικὸν φάρμακον, & somnum inducere, notum est vulgo. PALM. Viderit Palmerius in Erasmo lapsus; sed an non maiore ignorantia ipse corrigit ἀπό? An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat causam efficientem: utque idem sit prorsus voculae ἀπό? Vertit sane Erasmus sub mandragora: an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret? Sed opinor scribebar nobilis ille Gallus haec, cum comes Luciani venit ad Ἀλεκτρίονος ἱερὸν, viditque illic ὕλην ἀνεστηκυῖαν, ἥς δένδρα ἦν μήκωνες ὑψηλοὶ καὶ μανδραγόραι in libro 1 Verae histor. & tam vere nunc in Erasmo sic divinando coniicit, ac illi, qui vaticinari sole-

bant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragorae, in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur & cum sub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete Palmerio ex coetu militum circumstante vel ferto facere arborem; & speciosius cum veles dicitur sub vitem fumicere hastas, stare censetur in vinea. Iocosa hominum ingenia! an Erasmo unquam exciderit illud ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ δὲ μανδραγόρας? Lenius iodes. GRON. Iam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditos advertit: quidquid in Luciano, ubi mandragorae fiat mentio, studiose collectum ab H. Stephano Sched. VI, cap. 6. operae pretium est eius verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisset locum, & alterum ex Demosth. Encom. § 36, ἀλλ' ἀνίστησι μὲν ἀκοντὰς οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτοῦ πολίτας, ita pergit: Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse Lucianum dicemus? Haud crediderim: sed quemadmodum dicuntur hic καθεύδειν ἐκ μανδραγόρου illi, quos Demosthenes μανδραγόραν πεποκότες dicit, idem & de illis, quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo ὑπὸ μανδραγόρα in dandi casu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens μανδραγόρα non subscribam i litterae α, ut talis sit genitivus, qualis Πυθαγόρα: vel in μανδραγόρου mutabo, ut in posteriore loco ἐκ μανδραγόρου habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus scribatur, dixerim ὑπὸ μανδραγόρου sonare prae mandragora, pro eo quod est, prae nimio mandragorae potu: sicut dicitur ὑπὸ οἶνου & ὑπὸ μέθης. Denique nullo modo interpretationem illam admiserim, sub mandragora dormis. Mirum est autem, apud Erasmus eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur, (eius enim illa est interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem sequens ὑπὸ μανδραγόρα, tamen recte (meo quidem iudicio) legi ὑπὸ μανδραγόρου. Haec enim lectio cum in aliis editionibus exstat, tum vero in duabus Frobenianis anni 1533 & 1540. Illas easdem editiones secutus etiam Leo Allat. ad Eustath. Hexaëm. pag. 57. Stephani observata Palmerium fugerunt, quando Erasmi versionem tam false irridet, ipse propterea vicissim a I. Gronovio irrisus: cuius equidem rationes Erasmus defendentis me non capere, lubens profiteor: hoc saltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in ἀπὸ: quamquam enim nihil alienum dixerit Palmerius, (est sane is usus, quem vult, voculae ἀπὸ non apud Graecos tantum, sed & apud Latinorum Medicos in a vel ab perquam receptus, ut I. Rhodii Lexicon Scribonianum ostendit) minime tamen isto auxilio indigemus: plane

autem ipsi non concedendum, quod in Demosth. Encom. similiter ἐκ μανδραγόρου accipiat. Miror Fabrum, qui dederit, veluti sub mandragoris recubans, quasi non arborem quidem mandragoram cogitasset, sed Iovem mandragorae foliis, ut rofarum delicatuli solebant, contactum, quorum vim somnificam intimis penitus medullis hauserit. Neque admodum probabo Stephani *prae mandragora*, vel, *prae nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perspexit I. Tollius in Notulis Rondelii Expositioni Vet. Signi subiectis p. 294, a cuius sententia non discrepat I. Gronovius. Sane καθύδιν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentissimum illud, ἀποθανεῖν ὑπὸ τίνος. Eam ob causam fieri omnino non potest, quin secundum casum praeponamus. Stephani ὑπὸ μανδραγόρα, demto ι, Florentina liquido praefert: id sequentes editores videntur immutasse pro suo quisque captu, hic in μανδραγόρα, quod iam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου: neque diffiteor, eam esse formam longe usitatissimam, sic ut alterius exemplum adhuc mihi in promptu sit nullum: non tamen idcirco spernenda videbatur principis editionis auctoritas, praesertim cum & Stephanus, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute soporifera complures: Seren. Samon. *Nec non mandragorae gustu sopor additur altus*: ibi vide Rob. Keuchen. p. 282, & Seberum ad Poll. V, 132, n. 73. Xenoph. Symp. pag. 512, v. 28, ὁ αἶνος ἀρδὼν τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λυπὰς, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει: ἀνθρώπους servant Athenaeus & Stobensis: Artemidorus I, c. 68, ἀνδρὸς, vel, ut Tollius etiam posuit, ἀνδράς: pro quo Cornarius animadvertimus in versione longe aliud expressisse, nimirum ἀνίας vel ἰδύνας. HEMST.

ead. l. 15. Δημῶς) Haec illustrat Erasim. Adag. in *Saturniae letae*. Proxime sequitur, τὰ ὅτα ἐκκεκώφασαι de Iove, cui prae senio aures obsurduerunt: ipsa locutio Platonica, sed paulo diversa potestate, quando quis frequenti & molesta paene rei commemoratione alium obrundit atque exfurdatur: in Lys. p. 497 E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὅτα, καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος: quae cum imitaretur Aristae. I Ep. 24, p. 110, scripsit ἐκκεκώφηκες ἡμῶν τὰ ὅτα. Nihil interest, utram formam usurpes, ἐκκωφᾶν an ἐκκωφούν: prior in Aristophan. Equ. v. 312, ubi prorsus displicet Suidae lectio ἀνακεκώφηκεν, quippe, nisi fallor, linguae Graecae genio contraria:

posteriorem Athenaeus habet V, p. 188 C. πρὸς τὸ περιβόητον (τῆς Ἑλένης) ἐκκεκωφωμένοι κάλλος attoniti & stupore capti, dum celebratissimam illam Helenae formam spectabant. Ingeniosissime Salmasius apud Achill. Tat. III, p. 195, restituit, τοσούτον ἡ λύπη μετὴς συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφησε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. Clem. Alex. Str. V, p. 551 C. ἐκκεκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Thef. in Ἐκκεκώφω. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Παρακεκινημένος) Blandiebatur παρακεκινδυνευμένος sed non valde opus est hac mutatione. Noter περί τοῦ μὴ P. Π. Δ. § 5, ὑπόθεριον καὶ παρακεκινημένον. Vid. Suid. in Θερινός & Παράθεριμος. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ὑπὸ) Lege ἐπί. HEMST.

Pag. 73. l. 4. Οὐδέποτε ἦγες &c.) Ad ea sine dubio respexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque eius improbiis, quos fulmine Iuppiter percussit, καὶ τὴν Ἀρκάδιαν συνεχῶς ἐπεραύνωσεν, ἕως ἡ γῆ παρακαλοῦσα τὸν Δία τὴν χεῖρα ἐξέτεινε· διὸ φασὶ πρώτως ἐν Ἀρκάσιν ἐκεχειρίαν γενέσθαι Tzet. ad Lycophr. v. 481. ibi plura, quae ex Apollodori Bibl. III, pag. 201, 203, descripsit. Eorundem etiam scelera impulisse dicuntur Iovem, ut diluvio Deucalioneo, cuius mox meminit Lucianus, genus humanum obrueret. HEMST.

ead. l. 6. Ἡ αἰγίς) Sic in Dial. Iovis & Cupid. & θεῶν κρισ. & Bis accus. passim denique. BOURD.

ead. l. 7. Καὶ ἡ ἀστρατὴ συνεχῆς &c.) Interp. Iaculorum in morem densissime ex edito loco devolantium. Barlaeus dicit, alios reddere, in morem levis & velitaris pugnae; additque, vocem utrumque significare; non tamen affirmat, utro hic fumen- dum sit modo. At posteriore omnino hic intelligendum videtur: vult enim Lucianus, fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedat pugnam: atque ita similiter infra in Abdicato § 3, ταῦτ' εἶναι νομίζοντες ἀπροβολισμὸν οὐκ εἰς μακρὰν ἐπιπεσομένου τοῦ κακοῦ. VITRING.

ead. l. 8. Κοσκινῶν) Cribri instar frequentes. BROD. Hoc apud Suidam exstat & πετρῶν, σωρῶν apud Hesychium. Praeceptum autem & abruptum vocum illarum sonitus artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos versus similia Philo Iud. iungit in Flacc. p. 978, παντευχία σωρῶν ποσικρίζοντο — συνδεδεμένων δ' ὁράτων φορμῶν — ἀρμαμάξαι στοιχῶν ὑπὸ μίαν ὄψιν. Pari modo Apul. Met. IV, p. 146, Estur ac potatur incondite: pulmentis accervatim, panibus aggeratim, po-

culis agminatim ingestis. Acutum illud Fabri de Luciano ὑ-
 τὸς ῥαγδαῖος in oratione prosa φορτικῶς dici iudicante non
 laudo: quid probabilius, quam, quod suspicatus est Ien-
 sius, haec esse e veteri poeta Tragico desumpta? sunt sane
 verba Tragica, & grande quiddam sonant: sed praeterea
 horridum aliquid ac paene insulsum in istis, ποταμὸς
 ἐκάστη σταγὼν, qualia Longinus, ut puto, in castigato
 scriptore nunquam ferret: neque abhorret utique, si haec
 de ipso diluvio Deucalioneo a quocunque demum fuisse
 posita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per io-
 cum a Comico quopiam videri dicta: eamque in partem
 potissimum inclinarem, nisi me retineret illud Luciani φορ-
 τικῶς, quod quin παρ' ὑπὸ νοίαν pro ποιητικῶς vel τραγι-
 κῶς sit positum, vix dubitandum videtur. Iam mihi cum il-
 lis compara dictum Basilii Seleuc. Or. I de Noë, & dilu-
 vio sacro: ἀνέθεν οὐρανόθεν χειμάρρους ἡκόντιζε &c. hoc sci-
 licet vel Lucianus vel Longinus probare potuissent. non lu-
 bet alia proferre plura, ubi in hac ipsa re boni Patres, ni-
 mis saepe in tumorem orationis indecorum proni, para-
 tragoediaht. Iure merito Photius in Eunapio reprehendit
 ποταμῶδες δάκρυον, quod in dithyrambo vix, ac ne vix qui-
 dem, condones, p. 100, ubi rectissimam, qua erat optima
 iudicandi facultate, de scriptoris huius stilo fert senten-
 tiam. HEMST.

ead. l. 10. Τετοί τε ῥαγδαῖοι) In his verbis Faber delet τε:
 nec certe ad sensum requiritur, cum praecedat καί; debuif-
 set etiam post ῥαγδαῖοι esse collocatum. Sed suspicor, haec
 verba ex antiquo aliquo Tragico esse desumpta, & quam-
 vis superfluum, maluisse Nostrum retinere illud τε. & certe
 si adsit, verba grandius sonant; ac propter eandem causam
 existimo, idem illud τε ita initio orationis positum, ac legi-
 mus statim cum principio opusculi de Astrologia, Ἄμφι το
 οὐρανοῦ, ἀμφι τε ἀστέρων ἡ γράφη. Ceterum ῥαγδαῖοι ὑστοί
 iterum leguntur apud Nostrum Philop. § 24. IENS. Cuius
 haec verba sint, nescio. Certe Tragici esse, non obscure in-
 nuit. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ) *Temporis momento.* BROD. Ita
 Noster saepe § 23. ad Atticorum elegantiam magis conve-
 nit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod Aristophanes habet in Plut. v. 244.
 ibi vide Ez. Spanhemium. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ Aristid. Quin-
 til. de Mus. III, p. 162. HEMST.

ibid. Ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος) Vid. Sup. c. 12, ubi fuse

describit inundationem sub Deucalione factam. VORST. Mirifice haec illustrent Marmor Arondelianum, & vicissim inde lucem capit Lucianus, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ... ΟΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ... ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ.. ΥΟ... ΔΔ... ΜΤΟΥ-ΤΟΙΡ.. ΟΝΙΔ..... Ο.. ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi sic supplet Palmerius: πρότερον καὶ τοῦ διὸς πανομένου δι' ἑαυτοῦ τὸ ἴδον Ἀπὸλλωνι δομήσατο καὶ τὰ σωτ. Ubi miror, illum Δία πανόμενον in chronico & sermone pedestri poni pro ὀμβρων πανομένων. Primo ipsa rei ratio non patitur. Quid enim? cum ipse esset Athenis, cur Δία πανόμενον expectare debuit? & eo cessante demum aedificavit templum? Deinde non Graecus sermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, sed κατακλυσμός· adeo licet dicatur Iuppiter pro imbre, non poterit hic bono sensu dici pro cataclysmo: nec cataclysmus cessavit cessante pluvia. Sed nec per pluviam contigisse cataclysmum, auctor ante supposuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ potest ea suppletio ferri, licet ipse videns, Seldenum, cum id ponit caractere communi, facere sex puncta, coniecero ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein suppleo ΚΑΙ ΤΟΤ ΔΙΟΣ ΤΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΠΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Iovis Olympii erecto ab Deucalione testatur clare Pausanias in Atticis p. 32. GRON.

ead. l. 13. Κισιώτιον) Deucalionis naviculam. BROD.

ead. l. 14. Τῷ Λυκωρεῖ) Lycori oppido prope Delphos, quod etiam Lycoria dicitur. BROD. Ad Parnassum appulisse alii tradunt. V. Apollod. I, p. 10 B. C. SOLAN.

ibid. Ζώπυρον) Recte observat Thomas Magister, dictum hoc a Platone esse defunctum; quem vide de Legg. III ab initio fere, ed. Lugd. p. 585 C. D. ἐν κορυφαῖς που μικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασσεσασμένα. Sic passim Origenes c. Cels. locutus. Vide p. 194, 216. SOLAN. Platonem imitatus etiam Dionys. Halic. A. R. p. 36, v. 39, μικρὰ ἅττα διασώζουσαι ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. p. 35, v. 34, ζώπυρα ἅττα περιλειπόμενα τοῦ παλαιῦ γένους· plures alii; ne de Patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cuius familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide I. Fr. Gronovium Obs. IV, p. 42. HEMST.

in Schol. col. i. l. i. Εἰ ποτ' ἄλλοτε) Per haec Scholiastes, quisquis ille est, nequissimam aetatis suae conditionem per-

stingit, cuius gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Iovem & fulmina vibrantem depolcant. Μοχ ἐκάστη πληγὴ sunt ὁ κεραυνὸς, ἡ αἰγίς, ἡ βροτὴ, ἡ ἀστραπὴ &c. quibus statim ἡ ἐκβάσις ἐπιφέρεται, ἐνεργὸς ἦν, ἐπεσεῖστο, ἐπάταγεῖτο, προηκοντίζετο &c. Quam hic πληγὴν, idum orationis dixit Quinētilianus. HEMST.

Pag. 74. l. 1. Κακίας μείζονος) Deteriores enim postea abierunt homines, quam prius fuissent. BROD.

ead. l. 2. Τάπίχειρα) Solent haud raro, quemadmodum μισθὸν, per illusionem ponere: vid. Suid. in Τάπίχειρα: quod in Aeschilo legitur P. V. v. 28, Τοιαῦτ' ἀπύρῳ τοῦ φιλανδρώπου τρόπου, vetustior Scholiastes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπίχειρα τοιαῦτά σοι ἐγένετο ex ipso Tragico v. 319. Philo Iud. de Somn. p. 1119 D. ταῦτ' ἐστὶ τῆς ἀκείρου παρρησίας τὰ ἐπίχειρα: prave legitur ἐπὶ Diodor. XIII, p. 387 B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπατηθέντες ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum est illud Euripidis apud Clem. Str. IV, p. 496 B. Solae rerum humanarum virtus οὐκ ἐκ θυραίων τὰπίχειρα λαμβάνει, αὐτὴ δ' ἐαυτὴν ἄλλα τῶν πόνων ἔχει. Poll. III, 143, & Iungerm. HEMST.

ead. l. 3. Εἰ μὴ τις ἄρα παρέργον &c.) Quasi defungendi causa, νόμου, δσίας, ἀφοσιώσεως χάριν, ut monuit Des. Herald. Anim. in Salmaf. Obs. ad I. A. & R. V. c. 3, § 3. Eadem Nostri verba de Sacrif. § 11. Simulatam illam in obeundis sacris & histrionicam religionem acriter infectatur Plato de Rep. II, & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα ἐν παρέργῳ τιθεσθαι. HEMST.

ead. l. 6. Κρόνον) Prov. i. e. ἀνόητον καὶ μωρὸν, λῆρον, ἀναίσθητον. VORST.

ead. l. 7. Ἐὼ λέγειν, ὅπως αἰεὶ &c.) Ex sententia Gish. Cuperi Obs. III, p. 298, his verbis sine dubio Lucianus ad Dionysii sive patris sive filii historiam respicit, teneturque adeo eodem errore, si is error est, cuius Ciceronem accusavit P. Victorius V. L. XXI, c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne cogitasse quidem Lucianum, cum ista scriberet, credo. Haec a Nostro paululum, ut scenae serviret, in maius aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando fuerint experta? quamquam, si facinoris auctor fuisset deprehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide Plutarchi Quaest. Graec. p. 302 B. ubi proverbii originem explicat Σαμβίκου δεινότερα πάσχειν. De fanis Deorum sacrilegis violationibus appetitis, ipsisque Diis vadentibus Lucian. Vol. I. Y

in antra praedonum, familia non pauca facete pernumerat Arnob. VI, p. 207, 208 &c. HEMST.

ead. l. 8. Τὸν νεῶν) V. Iustin. XXI, 3, & XXXIX, 2. Plut. V. 839 C. ed. St. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀλυμπιάσιν) Eo accentu plerumque scribitur. Κεχρημένος πρότερον Ὀλυμπιάσιν Aristot. Rhet. II, p. 106. δρόμον ἀγωνίσασθαι Ὀλυμπιάσιν Demetr. περὶ Ἑρμ. § 191. τοῦ γενομένου ἀγῶνος Ὀλυμπιάσι Apollon. de Synt. III, p. 249. Apud Demosthenem autem adversus Theocr. p. 659 D. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας στάδιον consideranda est optimi Codicis Augustani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quamquam vulgarem lectionem tueatur Isocrat. de Big. p. 351 C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357 B. pro vetustissimis tamen membranis facit Antipater Anth. I, c. 1, Ep. 5: — ἀνδρας ἦνικα Πυγμαῖν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια & Simonides Ep. 8, & Lucianus infra § 53. Verum in Aristophanis Lyl. v. 1133, Ὀλυμπιάσιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ ubi sane versus ratio produci syllabam istam postulat: contra in Vesp. v. 1375, Ὀλυμπιάσι γὰρ ἦνικ' ἐθεώρουν ἐγὼ, ad metrum perinde est, pro brevi habeas, an longa: sed Scholiastes plane praecipit Ὀλυμπιάσι, secus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: sic enim ille, νῦν προπαροξύνεται λέγεται γὰρ περὶ τόπου: rationem affert, tum προπερισπᾶσθαι, quando Olympiades significantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, nisi secundum casum ostendendae formationis ergo ponat) τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι. Sequitur aliud ex Grammatico nescio quo excerptum, quod, ut in istis Scholiis saepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ἰ λήγοντα τῶν ἐπιρρήμάτων ζητεῖ τὸν πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον οἶον, Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι (hoc omnino cum instituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπιάσι nisi malis Ὀλυμπίαθι, quam formam annotavit Etymol. p. 25, v. 16, ut proxima sane videntur suadere) πλὴν τῶν διὰ τοῦ οθεν ἐκεῖνα γὰρ ἐνῆλλαξεν. οἶον, ἵππος, ἵπποθεν σεσημειῶται τὸ οἰκοθεν. Illud ἵπποθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, est Homeri Od. Θ, § 15. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratissimum Dukerum ad Thucydid. VIII, 92. HEMST.

ead. l. 10. Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας) Nullus hic Barlaei canibus οἰκουροῖς locus est: vigilacissimum animal ad templorum custodiam veteres adhibebant. Aetnae in Vulcani tem-

plo canes excubasse mirifica quadam bonorum improborumque dignoscendorum sagacitate praeditos, refert Aelian. de Anim. XI, c. 3. Idem alium illum commemorat sane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, Aesculapii donariorum expilatorem detexisset, publico demenso grati Athenienses remunerarunt, VII, c. 13. Aliquanto plenius etiam Plutarch. T. II, p. 969 E. inter alia: ὁ δὲ φρουρὸς κύνων ὄνομα Κάππαρος· nam operae quidem erat pretium, ad firmandam historiae veritatem, rarissimae bestiae nomen memoriae mandari. Philostratus quoque de V. A. T. VIII, c. 30, canes ad valvas templi Dictynnae in Creta custodes egisse narrat. Nolim porro nimis virtutem aestimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hospiti Deorum ipsiusque Iovis & familiari canes nunquam allatrarent: vide Gell. N. A. VII, 1, de Vir. Illustr. c. 49. Aliud sunt φύλακες Ἡφαίστου κύνες Eubuli apud Athen. III, p. 108 B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re satis protrita? HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. τὰ ἐπιχειρήματα) Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχείροις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. HEMST.

ibid. l. 5. τοῦ Εὐ. M.) Locus exstat Matth. XXVIII, 17, Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίστασαν. Sic habent omnes Codd. Attamen Beza voluit emendari οὐδὲ, neque, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum sit omnino illud οἱ δὲ isto significatu, hoc est, pro quidam. Verum & sic sumitur οἱ c. XXIV, 3, ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum est apud bonos scriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, si vertamus, quidam vero dubitaverant, uti observavit H. Grotius. CLER. Usus est hoc Scholiastae loco L. Bos Exerc. Phil. ad Matth. HEMST.

Pag. 75. l. 1. τοὺς πλοκάμους περικειρμένους) Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis est in isto περικειρμένος· hoc enim ignominiosum, & cum magna contumelia coniunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit Erasmus in Circumtor-dere comam. Paulum distat, sic tamen ut cum Luciano comparari possit, illud Persii Sat. II, 28: Idcirco stolidam praebet tibi vellere barbam Iuppiter? HEMST.

ead. l. 2. Δεκάπηχυν κεραυνόν) Atqui Pausanias auctor
Y 2

est, Iovem Olympicum dextra non *fulmen* sed *victoriam* gestasse, sinistra sceptrum. Menturam autem statuae idem auctor nobis, quia minorem iusta tradi censebat, invidit El. I, pag. m. 565. Hyginus pedes LX sedenti tribuit. Fab. CCXXIII. SOLAN.

: ead. l. 5. Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες) *Orbis terrarum incendia aut eluviones*. BROD.

ead. l. 6. Ὑπέραντλον) Operae nonnihil huic est voci impendendum, tum ut explorati quid de ea constet, tum ut Lucianeae locutionis elegantia, quae sane fugit interpretes, illustretur. Ἀντλος, ἄντλον, ἀντλία, quemadmodum Latinis *sentina*, & aqua sordida, sive ex mari in naves ingesta, sive per tenues rimas & iuncturas hiantes sese insinuans, & ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & molestum contrahit. Eustath. ad Od. M, p. 1728, v. 56, ἄντλον, ὃ τόπος ἔνθα ὕδωρ συρρέει τότε ἀνῶθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀρμονιῶν &c. Etymologum emenda: is ἀντλῶ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ἐκ τοῦ ἀντλᾶν (immo potius ἀνατλᾶν) καὶ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσχυρισμένων ὀπῶν εἰσερχόμενον vulgo legitur ἐσφυγμένων τύπων prius certum; de altero non contendam, si quis τύπων retineat: sed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. Aeschyl. VII ad. Theb. v. 802, Πόλις δ' ἐν εὐδία τε, καὶ κλυδωνίου Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: significat reiectos oppugnatores & depulso, quancumque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuisse: sic recte Scholiastes primus, qui, tametsi haud magni pretii, secundo tamen longe melior. Ambiguum est, utro modo capi conveniat in Euripid. Troad. v. 686, Ὁ δ' ἄντλον εἶργων ναός. ἦν δ' ὑπερβάλλῃ Πολὺς ταραχθεὶς πόντος — vertunt: *Alius vero sentinam hauriens*: cur spernas, praesertim accuratius servata τοῦ εἶργειν proprietate? undam insultantem a navi arcens: caute nimirum despectendo, & subterfugiendo molem fluctuum imminentem. Praetermitto dissensionem veterum in explicandis Homeri locis Od. M, 411, O, 478. quem posteriorem protulit Pindari Schol. ad O. Θ, 79. Apud Zenob. C. I. n. 23, ἐμπόρου γὰρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος, καὶ καθ' εὐδοντος, τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτῆσαι τοὺς ἁλᾶς, Schottus non optime, ut solet fere vir literas iuvandi studio praeclarus, sed in vertendis Graecis haud sane pari

sollertia, *aquam sentina hauriente* : at voluit Zenobius, sentinam, quae per inertiam dormitantis naucleri evacuata non fuerit, tantum increvisse, ut irrumpens in ipsam navis alvum sales liquefaceret. In Diogeniano C. II, n. 34, perperam, ut arbitror, exstat ἐπαναστάσης, quod ostendit Mich. Apostol. C. II, n. 39, 40. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit ὑπέραντλον σκάφος, ναὺς ὑπέραντλος nempe cuius sentina, vel aqua per fatiscentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusus, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne meria navis intereat; quod postremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae potestatis ratione. Pauca dumtaxat, & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem Philonis locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam, de Soma. p. 1119 E. χειμῶνά τις ὄρον ἀμμάζοντα καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον καὶ λαίλαπα καταγίγζουσιν καὶ κυματούμενον πέλαγος, ἐγκομίζεσθαι δέον, ἐξορμίζεται καὶ ἐξανέγεται τις ἢ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος οὐτό ποτε ἐμεθύσθη καὶ παρόνησεν, ἵνα, ὅσων εἶπον κατασκευάστων, ἐβελήσας πλεῖν, ὑπέραντλος ἀνῶθεν ἐπιχυθείσης τῆς θαλάσσης ἢ ναὺς γενομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκαταπαθῇ partem vidit D. Hoefschelius, male quidem mutans ἐγκομίζεσθαι. ἐβελήσας absolute posurum rariore structura, quamquam Philo saepius utatur, turbavit librariorum. Idem. p. 884 D. Hercules μόνος πλήρωμα καὶ ἔρμα ὃν ἐναυβάρει, δέος παρασχὼν τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται ne tanti viri pondere depressa navis aquas hauriat & submergatur: & sane Antimachus in Lyda ideo Herculem ab Argonautis expositum tradiderat διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὴν ὑπὸ τοῦ ἥρωος, teste Schol. Apoll. Rhod. ad I, 1289. Similem in modum usurpavit Plutarch. Lucull. p. 499 E. ὁλκάδος πρὸς τὴν θαλάσσαν ἥδη βαρείας καὶ ὑπέραντλου γενομένης & Dion. Cass. LII, p. 473 A. elegantissimo loco, ubi Maecenas rem Romanam cum navi procellis iamdudum agitata componens Augustum, quam potest acerrime, adhortatur, ut eius gubernacula capeflat: μήτ' οὐν χειμαζομένην ἔτ' αὐτὴν περιδῆς ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλος ἐστὶ μήτε περὶ ἔρμα περιρραγῆναι εἰσὶς, qua quidem in comparatione mirum est, ni versus Alcaei nobilissimos in mente habuit, qui post D. Heinsii conatus ad Sil. Italic. X, 325, necdum sunt perfanati. Diphilus usu paululum insolentiore navicu-

larium ipsum, cuius ratis in hoc periculum sit adducta, ὑπέραντλον dixit γενέσθαι: afferam locum ex Athen. VII, 292 A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύκληρος ἀποθύει τις εὐθύς ἀποβαλὼν τὸν ἰστὸν, ἢ πηδάλιον συντρίψας νεὸς, ἢ φορτὴν ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος: fallatur autem, meo saltem iudicio, si quis emollire tentet refingendo ὑπέραντλου γενομένης. Non inveniuste Heraclitus, vel potius, qui nomen eius mentitur, Ep. V, εἰάν δὲ φθάσαν ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἰμαρμένον: *fin*, antequam possim mederi, aquae intercutis copia quasi sentina corpus fuerit obrutum, mergeitur in destinatam fati sortem; cum quibus omnino conferendus est Seneca Ep. XXX. Suidas exponit, Ὑπέραντλον, πλήρη, additque incerti scriptoris verba: οἱ δὲ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸν πλοῦν, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον: en mirificam versionem, illi autem venio pleno navigantes; vulgatum ego non expedio, nisi corrigas τὸ πλοῖον, tali sensu: illi autem, cum navim ultra modum onerassent, tuto tamen ad insulam appulerunt: rectene coniectarim necne, inventus olim locus ostendet. Verum ea ipsa potestate, quam notavit Suidas, & alia quidem longe in re vocem adhibuit Themistius Or. XVIII, p. 221 B. οὐκ οὖν αἱ σιτοθῆκαι μεστὰι εὐρώτος καὶ ἀραχίων, ἀλλ' ὑπερχεῖλεις καὶ ὑπέραντλοι: quid audio? σιτοθῆκαι ὑπέραντλους; equidem valde vereor, ut Themistius, si veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitros, durissimam iis figuram approbet: me si appellet advocatum, vadimonium deferere sum paratus: satis erat audacem fuisse in ὑπερχεῖλεις. Quanto verecundius tralationem instituit Euripid. Hippol. v. 767, Χαλεπὰ δ' ὑπέραντλος οὔσα Συμφορὰ: gravi pressa ac tantum non merfa calamitate, sic ut nullae resistendi vires ultra suppetant. Etsi nihil singulare doceat, causa tamen est, cur Scholiastae verba sint producenda: ἐκ μεταφορᾶς, inquit, τῶν ἐν τῇ νηὶ μικέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ υπερβαρὴν νοσήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο: apparet, eos dici μικέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum Virgilio dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiscit, exuberantem sentinam superare & vacuefacere nequeunt. Iam mihi confer Aristophanem in Pac. v. 17, Οὐ γὰρ εἴ' οἷος τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας: hoc scilicet indicat, ego enim tantum offarum subigendo parare non valeo, quantum ad istum scarā-

baeum explendum sit satis: rectius, nisi fallor, quam Scholiaſtes, cui aliquid alienum eſt aſſutum e Suida, eumque ſecutus Flor. Chriſtianus: ſi tu, quod iſti volunt, admittas, id certe ſecundum illam, quam dedi, explicationem conſiſtere neceſſe eſt. Apud Comicum Suidas exhibet in Ἀντλία undecunque depromptum, οἷος τ' εἰμι περιανέχειν, ipſe tamen ſervans vulgarem ſcripturam in Ὑπερέχει, quam ego vel propter Euripidae Scholiaſtem repudiare nolim. Non ſecus autem ac Phaedram χαλεπὰ ὑπέραντλον ſυμφορᾷ, dicere quoque licet ſυμφορὰν ὑπέραντλον, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur Luciani ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου tanta eſt humanae vitae tamque gravis protervia atque iniuſtitia, quae cogat eam ſubſidere, velut occupatam a ſentina ratem, ſecundumque aliquod diluvium flagitet, nec, niſi ſubmerſis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuſte ſequitur poſt, πόσοι Δευκαλίωνες ἱκανοί; § 18, quamvis variata figura: μὴ ὑπέραντλος εἰς πεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν. Faber iteravit priorum *inexhaustam*: id tamen in Pollucis interprete merito reprehendebat Kuhnius ad I, 92, quem, qua erat Graeci ſermonis peritia, vim vocabuli habuiſſe perfectam non diſſiteor. Heſychius: Ὑπέραντλα, πολλά· immo ſane: ſic expone, ſi lubet, ὑπέραντλον ὕβριν, πολλήν· ſed idem agnoſce, nihil hoc ad ſignificandi valere proprietatem. Et huic iam voci ſatis eſt ſuperque factum. Ceterum multa ſunt apud alios hiſce Luciani prorſus aſſimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis ſe vel exuſti orbis vel aquis obruti poenis coërceri emendarique patiatur, Iovem ipſum conquerentem apud Stat. Theb. I, 215. addendus eſt Lutatius. Iure quidem metuebat Ovidius, ne Iovem brevi inermem haberemus, ſi quandocunque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. HEMST.

ead. l. 8. τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας) Eadem locutio in Kρον. § 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. § 26. Hoc multo frequentiſſimum: Iſocrat. Arch. p. 130 A. Demoſth. pro Cor. p. 517 B. Euſebius apud Stob. p. 20, v. 51, τοῖς δεομένοις τὰ δεόντα ἐπαρκέομι. Hierax p. 106, v. 38. Philoſtr. V. A. T. V, p. 220, v. 19, de V. S. II, p. 547, 605, v. 13. Eodem modo Paulus I ad Timoth. V, 10, 16. Paraphr. Enchirid. § 37, & Mer. Caſaubon. Uſurpari a ſcriptoribus Eccleſiaſticis proſumtus, viaticum ſubminiſtrare, vel ſlipem conferre, monuit Henr. Valeſ. ad Euſeb. H. E. VII, 5. Ariſtoph. Plut. v. 831, —

ἐπὶ ἥκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων quem locum nisi cum Luciano contuleris, minus habebis elegantiam eius perspetam. HEMST.

ead. l. 12. Ὑποπτήσσοντες) Advocat Def. Heraldus ad ista Arnobii VII, p. 221, *Tum deinde salutat acclinis, ancillatum servuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum existimo: quin opportunius etiam advocasset, quae Nigrinus commemorat § 21. HEMST.

ead. l. 14. Ὅδῳ —) Euripid. Med. 561: Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος. Menander: Ἀνδρὲς κακῶς πράσσοντες ἐκποδὼν φίλοι. γν. p. 168. SOLAN.

ibid. Στήλην παλαιῶν νεκρῶν) Proverb. Idem de Merced. Cond. § 28, & alibi. BOURD. De columnis sepulcralibus intelligendum, & cippis. ANONYM. Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec attulit Fr. Luifin. Par. III, c. 8. Rufinus Anth. VII, Ep. 146, — ὥς δὲ τάφον, γυν σε παρερχόμεθα: te nimirum vetulam & iam capularem, quae cum rugis & deflorescente forma pristinos amatores amiffi. HEMST.

Pag. 76. l. 3. Ἑτέραν) ὁδόν. BROD.

ibid. Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον) Valde Luciano familiaris locutio, ut notatum I. Brodaeo Misc. IV, c. 1. Theophyl. Ep. 23, *ἵνα σε πάντες ὥσπερ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύξαιτο*. Infaustos malique ominis Latini dicunt: Ammian. XIV, 6, p. 28, *Eruditos & sobrios, ut infaustos & inutiles vitant*: ubi paene mihi persuasi legendum esse, *infaustos & multos*: eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait Seneca, malum omen faciebat occurfus: facile tamen dissentientem feram. Charisius apud Rutil. Lup. de Fig. Sent. II, p. 11: *Hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur*. HEMST.

ead. l. 5. Σωτήρα καὶ εὐεργέτην) Voces quae iungi solitae, de quibus ad Heliod. lib. 2. BOURD.

ead. l. 6. Ὑπὸ τῶν κακῶν) malis oppressum. BROD.

ibid. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατίαν τρ.) Hoc loco notanda est insignis maximi viri hallucinatio, Erasmi dico, qui τὴν ἐσχατίαν pro ultima desperatione sumfit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus consilia*. At nihil aliud est ἐσχατία, quam praedium rusticum longe ab urbe situm, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus*. Deus bone, quis ab erroribus homo se vindicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis suae

indicia. PALM. Ἑσχατιά, παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, τὸ ἀπλῶς ἑσχατον, κατὰ τὸτον μέρος. παρὰ δὲ τοῖς ὑστέρον, ἐρημίαν τινα ἢ λεξις διηλοῖ. Eustath. ad Il. I. VORST.

ead. l. 7. Ἐνα ψάμενος διφθέραν) Aristoph. Nub. v. 72. Ecclef. v. 80, διφθέραν ἐνημμένος. περιβεβλημένος, inquit Suidas. Myron Prienenfis apud Athen. XIV, p. 657 D. constituisse Lacedaemonios refert Hilotas κυνῶν τε ἕκαστον φορεῖν καὶ διφθέραν περιβεβλησθαι. Alciphro. III, Ep. 70, p. 446, στείλας ἑμαυτὸν ἀγρικῶς, νάκος ἑναψάμενος καὶ σμινύην λαβὼν νάκος & διφθέρα hoc quidem usu non differunt. Philostr. Her. p. 664, v. 27, διφθέραν τε προσαρμοσάμενος (nescio, an praeponi debeat binorum Codicum ἑναρμοσάμενος) καὶ σμινύην φέρων uterque iungit σμινύην ad opus rusticum faciendum, quomodo Lucianus δικέλλαν. ideo Timon § 7, ὑποδίσθερος σκάπτει δὲ οἶμαι &c. §. 8, δικελλότης καὶ διφθερίας & § 42, δικέλλαν καὶ φιλάττην διφθέραν iam novis opibus auctus Pani consecrat. Est autem δισθερος, ἰμάτιον γεωργικόν, στερέον, πρὸς ὁμβρῶν μάλιστα ἀποφυγὴν ἱκανόν, ut recte Scholion illud insertum Dioni Or. IV, p. 70 C. quod, post Casaubonum tamen, animadvertit etiam Kuhn. ad Poll. IV, 119, n. 31. Porro de rusticorum διφθέραις apud Atticos If. Casaubon. ad Theophr. Char. c. IV, p. 41. HEMST.

ead. l. 9. Προσφιλοσοφῶν) Seberus ad Poll. X, 129, n. 100, observat pro Luciani phrasi magis proprie Phocylidem dixisse v. 149 σκάπτειν δικέλλαν multum abest a nostri scriptoris elegantia. Ego iam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos pessime odi, consortio, cum solitudine atque isto ligone philosophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel suas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quasi proverbio αὔραις καὶ ἀνέμοις διαλεγέσθαι γῇ καὶ οὐρανῷ λαλεῖν, ut illa nutrix in Euripid. Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit Philemon in fabula Milite. Noster, ut Timonis sui personam tueretur, lignonem & solitudinem substituit. HEMST.

ead. l. 12. Ὑπνον) Vide Celsum apud Origenem VI, 329: ὁ θεὸς ὥσπερ ὁ παρὰ τῷ κομωδῷ Ζεὺς ἐκ τοῦ μακροῦ ὕπνου διυπνίσας &c. SOLAN.

ead. l. 13. Νήδυμον) Ex Homeri Il. B, 2: Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. BROD. Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen Aristophanis multum inest. BOURD.

ibid. Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην) Erasmi. in Proverb. Epimeni-

dis sompnus. BROD. Varie traditur annorum, quibus dormiit Epimenides, numerus. Alii LVII, alii L, aut XL faciunt. Plin. VII, 52, & Diog. Laërt. 29 A. LVII. Varro de L. L. VII, quinquaginta. Plut. an seni gerenda sit Resp. Tertull. & Pausan. in Att. quadraginta. Vide Menag. ad Diog. Laërt. p. 39. SOLAN. Cui non dictus Epimenidis sompnus? Argute is, & personae suae convenienter, quippe homo rusticus, apud Alciphr. III, Ep. 38: ὕπνοι δὲ, ὅσον ἤκουσα τετυφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος Ἐπιμενίδῃ τινα κῆρτα κεκοιμήσθαι. Vid. P. Victor. V. L. XXIV, c. 1. A. Schott. ad Prov. App. Vat. C. III, n. 97. Menag. ad Diogen. L. I, 109. Faber in Epimenidis aetate scrupulos movet, hunc nullius, alterum alicuius momenti. Niciam Nicerati filium, qui ad Epimenidem arcessendum fuit missus, quis illum docuit eum esse, quem Sicula clades nobilitavit? non Diogenes certe: nam is quidem tempus, sextam sive septimam & quadragesimam Olympiadem, accurate perscribit. Athenienses Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipsa familia, possem, si hoc ageretur, ostendere: quid ergo prohibet, quo minus unum aliquem ex istius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, maioribus intelligamus? Verum difficilior est nodus in Platone, qui disertis fane verbis Epimenidem Athenas advenisse refert πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον de LL. I, p. 780 F. hoc est, ut opinor, inquit Aldobrandinus ad Diogen. L. nam operae pretium erit eum audire, antequam Persae in Lydiam venirent: τῇδε γὰρ ἴσως &c. in quo cum Laërtio consentit Plato: nam Cyrus rex Persarum Sardis ingressus est victor annis decem postquam Epimenides urbem Athenas purgaverat. Callidum utique commentum, sed quod, si propius inspicias, in irritum cadit: primum calculos male posuit vir eruditus; pro decem annis dixisset Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot dispendium; quamquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evanescat. Deinde, communi nunc etiam, sed pessimo tamen nimis inconsiderate scribentium vitio, in eo peccat gravius, quod post posita quaedam philosophi verba sententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpenis, quae proxime consequuntur: καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν ὅτι δέκα μὲν ἔτων οὐχ ἤξουσιν ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγίσονται πράξαντες οὐδὲν ὧν ἥλιπον, παθόντες δὲ ἢ δράσαντες πλείω κακά. Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam,

aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant, nullus est dubitandi locus: igitur Plato intercedit ipse, ne πρὸ τῶν Περσικῶν explicemus, *antequam Persae in Lydiam venirent*, statuitque plane, Epimenidem Athenis affuisse secundo tertiove anno Ol. LXVIII, hoc est, sex & triginta plus minus annis post occupatas a Cyro Sardes, aut, si mavis, sub initium Olymp. LXX. tum praeterea III LL. p. 804 D. hospitem illum Atheniensem ita loquentem facit: Ἀρ' οἷσθ', ὃ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΟΝ ὅτι παρέλιπες τὸν ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΙΣ γινόμενον, is Epimenides est, ut mox patet. Haec pro notarum modulo sufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes istas de legibus illigavit, longior est disputatio, quam ut hisce terminis circumscribi possit. Porro quod Plutarch. narrat de li. & Osir. p. 378 E. Φρύγες δὲ τὸν θεὸν οἰόμενοι χειμῶνος καθεύδειν, Δέουρας δ' ἐγρηγορέσαι, τότε μὲν κατευνασμούς, τότε δὲ ἀνεγέρσεις βαλκχεύοντες αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, & istorum, quos ipsa natura paene brutos finxerat & servos, ingenio dignum; quod Demochares apud Athen. VI, p. 253 C. de abiecto Atheniensium erga Demetrium studio, ὀρχούμενοι καὶ ἐπάδοντες, ὡς εἰη μόνος θεὸς ἀληθινός, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσι, luculentum pristinae virtutis in foedissimam adulationem versae specimen. Probabilius & figurate dormire Deos conquerruntur, & alto velut sopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis cursu bene est, dum boni non communes tantum aerumnas, sed istorum etiam iniurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad Diophant. Arithm. V, Qu. 33, n. 21, a fratre frater iniqua hereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Iovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit Lucianus, Celsi locus apud Originem dubitare nos non patitur: Themistius eodem respexit Or. VII, p. 91 A. Ridet etiam, sed acerbiori ioco, Baalem dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa iam veritati sinceræ sacrisque literis propiora, cum apud Stobaeum Tragicus poeta dicit, Οὐχ εὐδεῖ Διὸς ὀφθαλμός· Aelianus apud Suidam in Βραγχίδαί, οὐ μὴν ἐκάθευδεν ἢ τοῦ θεοῦ πρό-

τοια. Hinc πρόνοια ἀνύστακτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀσύστατος. Rex vates Psalm. XLIII, 23, Ἐξεγέρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε, significans, Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ε' ἐτη) Prave apud Suid. in Ἑσπερίωνος, & Apostolium C. VIII, n. 84, τὰ δὲ ἐξ ἐκάθενδε. Vide Kusterum. HEMST.

Pag. 77. l. 1. Ἀναρρίπισας) Non putem cum Barlaeo verbum hoc in *vibrandi* significato accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam *ignem prope exstinctum flatu exsuscitare*, quod Aelian. Hist. Anim. IX, 20, dixit ῥιπίδι ὑπερέξαι, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate Plutarch. in Amatorio p. 785, τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξώρμησε καὶ ἀνερρίπισεν &c. Lucian. in Gymnas. § 21. quare in versione huius loci pro *denuo vibrato fulmine* ponendum erat, *fulmine flatu rursus excitato*. In principio huius Dialogi dixerat, exstinctum esse fulmen Iovis: τὸ δὲ αἰδιμὸν σου, καὶ ἐκνήβλον ὄπλον, καὶ πρῶτον οὐκ οἶδ' ὅπως τελείως ἀπέσβη &c. L. Bos Obs. Crit. cap. IX, pag. 48.

ibid. Ἐκ τῆς Οἰτῆς ἐναυσάμενος) Ex Oeta monte: ex Herculis scilicet busto. BROD. Offendit Graecus interpres ad Oetam montem, unde, quia nullas flammās vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Hercule, qui in summo vertice (τῆς Οἰτῆς Ζηνὸς ὕψιστον πᾶγον appellat Sophocl. Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam & casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter Sophocl. in Trach. Theocrit. Eid. XXIV, 81. Clem. Protr. pag. 19 C. κατέστρεψε τὸν βίον διὰ τῆς ἐν Οἰτῇ πυρᾶς κακηδευμένου Hygin. F. XXXVI. Serv. ad Aen. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco resedit: Theophr. H. Pl. IX, 11, τῆς Οἰτῆς περὶ τὴν Πυρὰν. vide Liv. XXXVI, 30. Itidem Φρυγία ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφύχθαι τὸν Ἡρακλέα Stephan. in v. alia notant Muncker. ad Hygin. p. 83, Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperiās extra Lutat. ad Stat. Theb. IV, 158, Oeta, in qua esset concrematus Hercules eo loco, cui Praestion nomen est: melius, ut puto, Πρηστῶν. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τοῦ πῆσαι, quod de rogo Herculis succendendo posuit Sophocl. Trach. v. 1211. Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si per-

petuum aliquod ignis egesti monumentum Herculis pyra reliquisset: speciose poterat ex eius herois, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extingui reintegrari: verum apud veteres nullum exstat ardentis Oetae vestigium. Non me praeterit, stare pro vulgata lectione If. Vossium ad Catull. p. 287, 288, & credere insuper, *nonnunquam flammam & incendia, etiam cum accolarum damno, erigere hunc montem*: sed, ex quibus hoc conficiat, Catulli, Statii Manilique loca perperam exposuit; quod cum lectorem paulo peritorem fallere videatur non posse, nihil est causae, cur in pravis eius interpretationibus refellendis operam infusam. Placet ergo Tan. Faber, pro Οἷτης reponens Αἰτνης nihil verius vel arbitro Luciano § 19, ubi Cyclopes ἐκ τῆς Αἰτνης Iuppiter arcessi iubet ad acuendum fulmen: § 40 Mercurius ὑπὲρ τὴν Αἰτνην, inquit, ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι, rum quid apud poetas est vulgatus, quam haec fulminum Iovialium officina? Idem Faber pro ἐνανυόμενος libenter legit ἐνανυόμενος non assentior: ἐναύειν hac significatione notum; alterius auctoritatem desidero: quamvis ἀνάπτειν & ἐνάπτειν pro succendere, ignem immittere, illud frequentissime, rarius hoc usurpari non ignorem. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπὸ Κρητῶν) Qui te iuxta Gnosum oppidum sepultum praedicant. BROD. Callimach. εἰς Δία, & tangit illud alibi Lucian. BOURD.

ibid. τῆς ἐκεῖ σῆς τ.) Restituimus ex ed. I. vocem ἐκεῖ in aliis omissam. Vid. 3. Θυσ. c. 10, Z. τρ. c. 45, & φιλοφ. c. 3. Lactantius ipsum sepulcri titulum exhibet I, 11, ZAN KPONOT. Vide & Chrysost. Hom. III in Ep. ad Tit. Not. ad Porphy. n. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπὸ δ' ἰφθέρως) Caprina pelle amictus. BROD.

ead. l. 9. Φιλόσοφος) Ex eorum philosophorum familia, qui de Diis male sentiunt. BROD.

ead. l. 10. Οὐ γὰρ ἄν) Excidisse videtur ἄλλως, vel simile quid. SOLAN. Nihil excidit: οὐ γὰρ ἄν, οὐ γὰρ ἄν πότε, οὐ γὰρ ἄν πού, ceteroquin, alioqui non, ut Budaeus aliique docuerunt. HEMST.

ead. l. 11. Καθ' ἡμῶν) Τῶν θεῶν. BROD.

ead. l. 12. Τὸν Ἐχεκρατίδου) Echecratidae filium, e Colytto vico Atticae. BROD.

ead. l. 13. Κολυττία) Quid monuerit Sponius de hoc nomine, scio. Sed scripturam omnium, quos vidi, librorum sequi malui. Monendi tamen quibus Mss. Codicum copia est,

ut videant, num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inspexit, ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ scribitur in vita Platonis apud Diog. Laërt. p. 70 D. Vid. A. G. IV, 733, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. καθ' ἱερῶν τελείων) Quae Homer. Od. Δ. & P. τελήεσσας ἐκατόμβας vocat. BROD. Sic Thucydid. V, 47. SOLAN. Formula loquendi haud sanequam frequens: hunc solum Budaeus locum protulit C. L. G. p. 625, ubi ἐστιᾶν ita constructum appareat: usitatus, quod ibidem ostendit, καθ' ἱερῶν τελείων ὑμῶσαι paulo diversum κατὰ βοῶς, καθ' ἐκατόμβης εὐχασθαι, de quo Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 657. In Philop. § 21 dedimus ex sententia Graevii, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, cum prius esset in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίῳ ὑμῶσαι utramque structurae formam ad ἐστιᾶν traduxit Lucianus, haud satis scio, an praeter usum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus est Dukerus eruditissimus ad eum Thucydidis locum, quem indicavit Solanus. HEMST.

ibid. Ὁ νέοπλουτος) Atqui mox paterna bona fuisse indicabit cap. 8. Tamen sic iterum usurpat Τοῦ. c. 12. Mortuo ergo subito patre. SOLAN.

ibid. Ὁ τὰς ὄλας ἐκ.) Θύων subauditur. BROD.

Pag. 78. l. 1. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια) Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Δίδος, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνέως διακρίνει τὰ Διάσια, ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου Δίδος ἑορτῆς ὠνομάσθαι λέγων. Vide hac de re Scholiaστ. Aristoph. ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud Long. ποιμεν. lib. 2, & Lucian. alibi, quod aliis notatum. BOURD. Vid. Scholium, & T. Fabri notam. Adde etiam Thucydid. I, 126, & Scholia. Meminit Noster Ἰκαρ. c. 24, ubi neglectum ab Atheniensibus hoc festum innuit; &, si foetus est genuinus, Charid. c. 1. SOLAN. Meminit huius loci I. Meursius Graec. Fer. in Διάσια, sic vertens: Ille est, qui crebro nos per integras vicissimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem solemus splendide epulari festum Iovis: satis quidem incondate. Fallitur autem, quando Diasia Munychionis die nono & decimo acta putat: diserte Schol. Aristoph. ad Nub. v. 407, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut Castellano iam observatum. longe alia est ἱππέων illa πομπή, quam memorat Plutarchus in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diasiis Lucianus, quasi victimas eo festo Iovi immolassent: hoc negare

videtur Thucydides I, 126. si paulo diligentius attendas, non plane negat: *ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ἣ πανδημεὶ δύνουσι πολλοί, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ δύματα ἐπιχώρια* si πολλοί, non omnes utique, sed illi nimirum, quibus instituti veteris, cum solis frugibus faciebant, maior erat religio. Iam olim nonnihil in isto loco fuisse turbatum, non Scholiastes solum, sed vel maxime Pollux I, 26, suspicionem mover: utrosque in consilium si adhibeas, hunc in modum videri potest scripsisse Thucydides: *ἐν ἣ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, δύνουσι δὲ πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἀγνὰ δὲ δύματα ἐπιχώρια*. Postquam illud *ἀγνὰ* semel corruptum fuit in *ἀλλὰ*, minime mirum est interiisse δὲ confer Porphy. *περὶ Ἀπ.* II, § 16. possem multis firmare, quibus nunc supersedeo. Hoc probabilius sit, an memoriolam Polluci vacillasse, quod Camerarius Kuhniiusque contendunt, arbitrentur eruditi. HEMST.

ead. l. 7. Οὐτωςὲ μὲν εἰπεῖν) *Ut ita dicat: ὡς δ' ἀληθεὶ λόγῳ, ut vere dicat, at revera.* BROD. Eodem redit cum his in *Ἀρμ.* ὥστε λόγῳ μὲν, ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἀπαρταχθέν ἀνθρώποις ἐπεδείκνυμην τοὺς λόγους. V. etiam Dial. Iun. & Iov. οἰνοχοοῦν δὲ τῷ λόγῳ. Vide Tan. Fabri notam. SOLAN. Vid. L. Bos ad Harmonid. § 3. Formula quaedam loquendi solemnis: similes notant Bergler. ad Alciph. p. 36, Ios. Waff. ad Sallust. B. I. c. XIV, pag. 261, Duker. ad Thucyd. VIII, 92. *τῷ μὲν γὰρ ὀνόματι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ* Theon Progymn. pag. 97. *λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν, ἔργῳ δὲ* p. 132. *λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθές* p. 138. Illam χρηστότητα & φιλανθρωπίαν, quae saepe mera sit stoliditas, tetigit Herald. de R. I. A. I, c. 5, § 6. HEMST.

ead. l. 10. Κόραξι καὶ λύκοις) Idem passim Dial. Mort. Sic vocat παρασίτους καὶ κόλακας. dictum antea ex Demosth. ad Nigrin. § 22. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἑορτῆς Ἀ. οὐ. καλουμένης) L. *ἑορτὴ — καλουμένη* & sic V. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Διασιναίνειν) Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. *Διάσια* volunt dici ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς (quibus Iovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἀσας: ita Suid. ex Aristoph. Schol. ad Nub. 407, apud quem perverse legi ἀτας monuit Kufferus. idem vitium ex Sapphus Oda deterit H. Stephan. ad Erotian,

p. 158. Brevius Etymolog. παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας. Non quaero, quam recte: sed hinc saltem patet, quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τοῦ διαθεῖσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἢ γοῦν τὰς ἀνίας. Quod si ab ἀσαίνω compositum existisset unquam διασαίνω, longe diversa foret eius potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod huius Grammaticorum inscitiae reperiri suspicor, Διασία οὖν, ἢ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tamen si fateor, eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἑστῇ ἢ ἀποτρέπουσα &c. sed citius inepti hominis affumentum esse dixerim. De voce ἄσαι multa Foef. in Oecom. Hippocr. Istius στρυγνότητος (minus recte ed. Α. στρυγνώτητος) Hesychius meminit, sed plane mutilus in Διάσια: tum scribe in C. G. ἀποτρ. τὰς ἀνίας. Nostri locus in Icarom. § 24. Vide quae notavimus ad Schol. ad Dial. mort. X, c. 9. HEMST.

Pag. 79. l. 1. Ἐκμυζήσαντες) Hanc perelegantem nudati spoliatiue Timonis picturam exquisita phrasium luce ornavit Lucianus. Ἐκμυζᾶν, sugendo exinanire: ἐκμυζᾶν τὸν ἀέρα, Hero Spirit. p. 147 plus una vice, ubi iunctum itidem ἀνασπᾶσαι, sicut apud Sotionem Geop. VII, 15, διεκμυζῶντες ἀνασπῶσι μέρος τῆς τρυγός. Feris sanguinem medullasque exsugentibus tribuitur: Aelian. de Anim. I, 32, alibi que saepe: Testam. Patriarch. p. 204, ὡς πᾶρδαλις ἐκμυζει ἐριφον: haec enim vetusta verbi forma (μύζειν Hippocr. habet de Carn. p. 250, v. 41. ἀμύζειν Xenoph. K. A. IV, p. 196, v. 18. vid. Hesych.) in recentiorum usum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translata iunxit Themist. Or. XXII, pag. 282 C. μετάνοια βραδεῖα καὶ οὐ σφόδρα εὐκαιρὸς δαίμων ὅμως (ita lege, ne sensus nutet, non ὅπως) δὲ τινὰς οὐκ εἰς πᾶν ὑπὸ τῶν ἐρπετῶν ἀπομυζήθηται: ista ἐρπετὰ sunt eiusdem generis, cuius & illae ferae, quae Timonem exhauserunt. Aristid. T. II, p. 312 C. δεινὸν γὰρ ἢ στάσις πανταχὶ καὶ δορυβῶδες, καὶ τῇ φθόῃ παραπλήσιον ἔλκει γὰρ (dilacerat enim: nisi forte malis ob mentionem τῆς φθόης, ἔλκοι γὰρ, nam exulcerat) ἀπάσας τὰς δυνάμεις, καὶ προσπεφυκὲς ἐκμυζᾷ καὶ κενοῖ. Notum illud Iuvenalis Sat. VIII, 90: *Ossa vides regum vacuis exsucta medullis*: cuiusmodi plura dabit magnus Bendl. ad Horat. Ep. V, 37. eam vocem puto restituendam Prudentio Psychom. v. 600: *Mox spolia exsucto de corpore deripit* — id est, extenuato

& prorsus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me fiat Egmondani Codicis auctoritas. Ἄνδρ' saepius a Luciano dici *exhaustum bonis & evolutum*, monuit Kutter. ad Aristoph. Thesmoph. v. 853. venuste subditur τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον nam τὰ φυτὰ τῆς γῆς ῥίζης ἀποκοπέντα ἀναίνονται καὶ σῆπεται, ut est in Demophili Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente Theocrit. Eid. XVI, 12, "Ἐνθ' αὖν σφίσιν ἔδρη — ibi Gratiis nostris aridum est minimeque locupletatum domicilium, cum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque cistae fundum tristes se recondunt. Similis etiam in alia voce, quem Hesychius notavit, Comicorum usus: Κρίνον, τὸ ξηρόν· τὰσσεται καὶ ἐπὶ πτωχοῦ. HEMST.

ead. l. 2. Ἄνδρ' Metaphora ab arbore vulsa. BROD.

ead. l. 4. Πόθεν γὰρ) Phrasis Demostheni familiaris, sed alio sensu. Vide etiam Euripid. p. 260 B. Arrian. ad Epiict. p. 103 B. SOLAN. Priores interpretes, quasi cum sequentibus una serie cohaereret, πόθεν γὰρ ἢ ἐπικουροῦντες. Rectius disiunxit Faber, sed parum accurate vertens. Distinguendum, ut bene in ed. P. πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουροῦντες, intelligendumque haud aliter, atque apud Demosthenem creberrime, non amplius agnoscentes illum, aut adspicientes (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sane) aut opem ferentes. Ita solet interponi, praesertim apud Atticos, πόθεν; πόθεν γὰρ; quando non simpliciter, sed oratione morata negant. Saepe fefellit interpretes; ut apud Liban. Declam. XIV, p. 418 C. τί οὖν; ἤρκεσέ με ῥύσασθαι; πόθεν; quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? neutiquam; ubi peius insuper tentatur: Dion. Chrysost. p. 395 D. 421 C. ad quem optime monuit Casaubon. Diatr. p. 49. Grammatici exponunt οὐδαμῶς Schol. ad Euripid. Phoen. v. 1614, ad Aristoph. Ran. v. 1503, quem Suidas descripsit: Euripid. apud Plutarch. T. II, p. 107 B. Corruptus Hesychius: Ποθεν, ἀπὸ τίνος μέρους, ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτω lege, Ποθεν, ἀπὸ τίνος μέρους· ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτι, vel οὕτοι hoc posterius ad πόθεν pertinet; nam accentus significandi facit discrimen: illud autem μεθ' ὑποκρίσεως est, quod diximus, in oratione morata. Vide Etymol. in Πώ, qui perinde Atticis notat usurpari πάματα. Haec satis est tetigisse; nam ubivis obvia sunt exempla. Adde, si lubet, Perizon. ad Alian. V. H. XIII, 2, Kutter. ad Ecclez. Aristoph. v. 968. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν τῷ μέρει) Vicissim. BROD.

ead. l. 6. Τὸ ἄστυ) Urbem, Athenas. BROD.

Lucian. Vol. I.

Z

ead. l. 7. Μεταγχολῶν τοῖς κακοῖς) Micyllus, Benedictus: *adversus ingratos atra bile stomachatur*, hoc si verum foret, scribi debuerat, omisso οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ &c. Sed multum sudabunt, dum probent Graecos usurpare μεταγχολῶν τινι, pro *atra bile percitum stomachari alicui*. Recte Faber: τοῖς κακοῖς est ὑπὸ τῶν κακῶν neque aliter H. Stephan. Thef. T. IV, p. 555 A. quem dum describit Barlaeus, invictum onerat assumento deterioris versionis, ob mala vel malos. HEMST.

ead. l. 11. Ἠγανάκτει) Duo hic mutat Tanaq. Faber, ἀγανακτοῖ pro ἡγανάκτει, & ποιήσοιμεν pro ποιήσομεν. quae utraque mutatio ex non satis perspecto Graecae linguae, hoc in casu, genio orta est. Verba autem, sicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda: *At vero homo hic neutiquam fastidiendus & negligendus; iure enim indignaretur suam infelicitatem, cum & nos similes foremus execrandis illis adulatoribus, obliti virum, qui nobis &c.* Ἠγανάκτει tritissimo Hellenismo positum est pro Fabri ἀγανακτοῖ, indignaretur. ποιήσοιμεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιήσωμεν, plane ut in Revivisc. § 10, ubi Socrates reliquos Reviviscentes Philosophos percellere studens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, paulisper νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπόντες, venissent, causam suam dicere sinerent, ait, Παρέξομεν γοῦν ἀφορίας τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic sensus est, si παρέξομεν intelligatur pro παρέξοιμεν, praeberimus. Manifestissime iterum apud Nostrum de Saltatione § 3: "Ὅπερ οὐ σὺν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς ἐπανάξομεν &c. ubi recte interpres, *Quae non modo tua, sed etiam nostra foret culpa, si non Ulyssis in morem te a loto abstractum, ad consueta literarum studia reduxerimus.* — Sed nec solus Faber in hanc usitatissimam, si quaequam, loquendi impingit formulam. Interpres Luciani Latinus, ubi tamen alibi bene se in eo gerat, labitur in Hermotimo § 3, dum ὅσῳ γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ, πάλαι ἀνεσπάσμεν ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς, vertit, *Et enim quantum ad illius operam attinet, iam dudum trahor sursum, & cum ipsis versor; cum debuerit, Dudum attrahus fuisset sursum, cumque iis* (Virtute & Magistro, quique praeterea ἐν τῷ ἄκρῳ fuerint. Vide superiora.) *versarer.* Idem errat in Scythia § 3, ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πῶθεν ἂν ἐκείνον ἐγνώμοσθῃ ὄντα, vertit *ἐγνώ agnovit pro novisset*, ut iam animad-

vertit Graevius. Insulsa quoque est interpretatio, qua haec verba ibidem § 8, [καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύδας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur, *Sed neque, ut puto, nisi mortuo Solone, rediit ad Scythas Anacharsis. Tu verte: Quin ne revertisset quidem, puto, in Scythas, si non mortuus fuisset Solon.* Nec minus insulse vertitur & hoc in Phalaride I, § 5, Ταῦτ' οἶδ' ὅτι συμβουλευσάτ' ἂν, hoc *sat scio, consilium mihi dedistis.* Lucianus voluit, *Id, sat scio, consilium mihi dedissetis.* At quid diutius his interpretis inficetiis immoror, quae passim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatissimam terfissimi scriptoris versionem exhibent. Vel hinc etiam discimus, quam tuto stetur saepe versionibus. Non perspexit hunc Helenismum etiam Corn. Tollius, qui, ubi in Palaephathi Incredibilem c. VI, post memoratam fationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exstiterunt, legitur, Εἰ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθές, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἐσπείρην ἄλλό τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem si verum esset, nullus quidem hominum aliud consēvit, quam draconum dentes.* Sed debuit, *nullus hominum quidquam aliud, quam dentes draconum, sequeretur, vel severit.* Non debuit in hac sola huius loci mente fluctuari eruditus ad Palaephathum commentator; cum ea sit simplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum fasciculo, quem typis Wetstenianis edidit Th. Gale. IENS.

ibid. Ὁμοία ποιήσομεν) *Eorum ingratitudinem imitaturi sumus.* BROD.

ead. l. 13. Τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πίοτατα) Barbarum hic pronuntiat Faber τοσαῦτα πίοτατα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μῆρια ταύρων τε &c. Nec certe aliter videtur scripsisse Noster, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis § 3, Τοσαῦτά σοι μῆρια ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκλυσα ἐπὶ τῶν βαμῶν. & in Philopatrīde § 8, Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μῆρια καίομεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν. Nimium tamen immite videtur Fabri dictum, τὸ, τοσαῦτα πίοτατα, esse barbarum; cum ferme simili modo legatur in Demonacte: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μὲν τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν. IENS. Vocis μῆρια ex Regio C. restitutae gratiam habemus Tan. Fabro: sine hoc enim adiumento oratio vitiosa male claudicat. Priores interpretes secutus est inconsiderate Barlaeus, in istis αἰγῶν πίοτατα pro αἰγας πιοτάτας etiam constructionem Atticam nobis imputans. Quin rectissime dicantur αἰγῶν πίοταται, nemo dubitabit: αἰγῶν πίοτατα, hoc qui-

dem sensu, multum vereor, ut pro Barlaeo quisquam idoneis exemplis confirmet; nam si proferat τῶν κολάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἀκρα τῶν Ἑλλήνων & similia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commissus ad Sallust. B. C. c. 52, ubi *effoeta parentum* pro *parentibus effoetis* nonnulli capiebant, castigavit acutissimus Latinae proprietatis iudex I. Fr. Gronovius Obs. I, c. 2, p. 21, 22. Nihil huc faciunt *strata viarum*, & quae plura praeter alios collegit de la Cerda ad Virgil. Aen. I, 426. Verum est, hunc structurae morem, ut adiectivis secundos adiungant substantivorum casus, libenter usurpare Graecos, idque tum potissimum, cum res aliqua potest in varias separari species, ut οἱ σπουδαῖοι τῶν γονέων, οἱ μεγαλοσυνεῖς, οἱ πολῦπειροι, οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ πρακτικοὶ τῶν λόγων, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῶν ἀκρόασεων apud Nostrum in Πρ. εἰ ἐν λ. § 2. cuius generis, si quaeras, plura contulit I. Iensf. ad Tragop. v. 9, illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuisse imitatos, qua de re notant Salmas. ad Tertullian. Pall. p. 311, Drakenborch. ad Sil. Italic. I, 564. sed ostende vel unum, qui genere mutato scripserit τὰ σπουδαῖα τῶν γονέων, τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνθρώπων. Aliquantulum discrepat, quando singulari numero frequentant: τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο, Thucyd. I, 5; τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοντα, Herodot. I, 24; τὸν ἥμισυν τοῦ χρόνου, Demosth. in Leptin. p. 542 B. πολλὴν τῆς Ἀσίας, Plutarch. T. II, p. 211 A. quomodo saepe πολλὴν τῆς γῆς, τῆς ἱερᾶς χώρας apud Thucydidem & Diodorum Siculum, πολλὴν τῆς στρατιᾶς ἀπολέσας Ioseph. A. I. XI, c. 8, § 3. Ex his autem necdum mihi satis est apertum, an vulgata Zosimi lectio I, pag. 7, Τιβερίος — εἰς ἐσχάτην ὁμότητος ἐκτραπείς, adversus Stephanum defendi possit scribentem ἐσχατον ὁμότητος vel ἐσχάτην ὁμότητα. Porro, si dicere licet, quod sentio, non nimis videtur immitte Fabri dictum ad solos relegantis barbaros τοσαῦτα πύματα huc minime quadrat, quod Fabro doctiss. Iensius proposuit, τὰ ἀρχαῖα μόνον τῶν παραδειγμάτων. HEMST.

ibid. Μηρία) Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mss. inveniri testetur Tan. Faber, in textum lubens recepi. SOLAN.

ibid. Ταύρων τε καὶ αἰγῶν) Ex Homer. 1 Iliad. quae repetit multoties. BOURD.

Pag. 80. l. 6. Καὶ λόγων ἔριδες) Sic in omnibus dialo-

gis: haec enim Luciano subiecta materies. BOURDELOTIUS.

ibid. Ἐπεπόλησαν) Nullum verbum aequè Luciano frequens. Sic Catapl. § 1, de Merc. Cond. § 23, & passim. ἐμπόλη τὸ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐπεμπολοῦν, κερδαίνειν. Interp. Sophocl. ad Aiæc. Flag. Hesych. Suid. Poil. BOURD. Absurdissima annotatio, quam consuetum Bourdelotio festinanter & inconsiderate scribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac si exstaret in Luciano ἡμπόλησαν, ἐπημπόλησαν, vel ἀπημπόλησαν haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa sunt in observationibus eius haud sane magni pretii peccata; quae quidem singula mihi notare non lubet, neque operae est pretium. HEMST.

ibid. Μαχομένων) Τῶν φιλοσόφων. BROD.

ead. l. 8. Ἐπιβυσάμενον) Procopio verbum hoc reddidit D. Hoefschel. de Aedif. Iustin. pag. 17, v. 18, attulitque hanc ipsam Luciani nostri locutionem. HEMST.

ead. l. 9. Ἀρετὴν τινα) Hic Stoicos pungit Lucianus. BROD.

ead. l. 10. Μεγάλη τῇ φωνῇ) Sic passim inducit Pseudophilosophos suos μεγάλη τῇ φωνῇ κεκραγότες, magna & tragica voce sibi invicem obstrepentes. BOURD.

ead. l. 11. Πρὸς ἡμᾶς) Potuit Tan. Faber opportunior locum reperire invehendi in lectores incuriosos & editores. Licet enim pro certissimo sit, hanc lectionem sic stare non posse, non tamen ideo discedendum ei fuit ad mutationem eius omnino non necessariam, immo prorsus vanam. Benedictus est, qui ad hanc lectionem concinnavit ista Latina, *hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non sit despicibilis.* Sed & Benedictis his & Fabris longe perspicacior Erasmus noster, *haec in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis.* Unde patet, divinum virum ita censuisse distinguendum, διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα, quae ipsa manus & mens Luciani est, ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem sententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adstricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. GRON. Monet Tan. Faber, locum hunc aliter in Mss. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, οὐ φ. ο. Et sane in L. ita legi, Excerpta penes Perizonium docent; ut Προμ. c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat

interpungendum, ut ad ὄντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἐμέ. & ὁ. εἰκ. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17, ὅν τρόπον διακρίται πρὸς ἐμοῦ. SOLAN. Si retineas, omnino probanda est I. Gronovii sententia: sin minus, iungi convenit ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν, ut § 5, οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. § 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem Luciani, & iam olim secutus sum, & adhuc sequendum puto. HEMST.

Pag. 81. l. 6. Ἠκόντισα) Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit Diog. Laërtius p. 36 A. Sed quod de fulmine habet noster, frustra apud alios quaeras. Nempe ficta sunt, inquires; neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut, quod de incensa aede Dioscurorum fulmine dicitur, verum esse deceat. De eo tamen nihil Meursius. Pericles autem, cuius tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam eius discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερέχειν χ. peti- tum videtur ex II. Δ, 249, & E, 433, I, 420, Od. Ξ, 184. Euseb. Praepar. Ev. XIV, 5, & Plutarch. 583, 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ἠμᾶς τοὺς Θεοὺς) Ead. in Iove Confut. & Tra- goed. BOURD.

ead. l. 9. Ὑπερέσχε αὐτοῦ τὴν χεῖρα) Et si minime sit au- diendus, Cuperum tamen audiamus Obs. III, c. 2: Iovem in- troducit dicentem, se fulmen vibrasse in Anaxagoram philosophum, eumque tutatum esse a Pericle: ὑπερέσχε, inquit, γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, protenta namque manu tutatus eum est Pe- ricles. Quod interpretandum de iudicio; nam in eo impietatis accu- satus Anaxagoras a Pericle defensus est discipulo suo: ὑπερέσχε τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra mo- vebatur, & accommodabatur eius motus ad verba pronuntiantis. To- statur id locus elegans Aristophanis ἐν Ἑκκλησιάζ. v. 263, ubi sa- lax mulier: Ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντικάμεν, ὅτῳ τρόπῳ τὰς χεῖρας αἶρειν μνημονεύσομεν τότε. Εἰθισμέναι γὰρ ἐσμεν αἶρειν τὰ σκέ- λη, illud autem non praevidimus, quonam modo manus tol- lere tunc meminerimus: quippe non manus, sed pedes tolle- re assuetae sumus. Isque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exfererent. Praxagora ibid. Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμα, ὅπως δὲ χειροτονήσῃς Ἐξωμισάσῃς τὸν ἕτερον βρα- χίονα, res illa difficilis est, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. Quare unius tantum manus men- tionem facit Lucianus. Haec Cuperus: quae talia sunt, ut a ti- rone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudi-

menta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite, quidquid in Luciano conatur, excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod I. Gronovius etiam attigit, locutionem illam ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, vetante Graeci sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre; praesertim in Pericle, cuius aetate, quemadmodum Aeschines testatur in Timarch. tam composita rhetorum erat modestia, ab omni orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Est autem in ea loquendi formula, ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, inprimis si velut obiecta manu imminetia mala propulsent avertantque. Ita quidem Homerus semper, II. Ω, 374, in Cammino: Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου. Nec poëtae solum poëtarum principi, sed & orationis profae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt. Philostr. de V. A. T. VII, p. 302, ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τε καὶ φοβερά ἐμβεβηκότων, θεῶν τις οἶμαι ὑπερέχει χεῖρα, ὥς μὴ ἐκπέσοιμεν σωτηρίας πάσης. Aristid. T. I, p. 302 D. κατελέλειπτο τὰ πράγματα ἐν τούτῳ Λακεδαιμονίοις, ὥστε δεῖν ἢ θεῶν τινα χεῖρα ὑπερέχειν. Philo Iud. Leg. ad Cai. p. 1024 B. Θεοῦ μοι προνοία δοκῶ τὴν χεῖρα τῶν ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερέχοντος. Maxim. Tyr. Δ. XXVI, p. 267, τούτοις καὶ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαι τε καὶ ξυνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον. In Euripidis Iph. in Aul. v. 915 Clytaemnestra diffusillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutelare numen: — ἦν δὲ τολμήσης σὺ μου Χεῖρ' ὑπερτεῖναι, σεσώσμεθ'. — Nicol. Damasc. in Exc. p. 433, εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτοῦ ὑπέρσχοι τὴν δεξιάν. Hinc festivissime iocum duxit Aristoph. Equ. v. 1170, ὦ δὴμ', ἐναργῶς ἢ θεὸς σ' ἐπισκοπεῖ, καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν' obscure Scholiastes unus: ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζει σοῦ. (ista descripsit Suidas in Ὑπερέχει) ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν περικεφάλαιαν, εἶπε χύτραν, ὥς μάγειρος' alter optime, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα. Horum tamen leporem frustra sis, si capere te putes, nisi, quo respexerit Comicus, ante habeas exploratum: sunt Solonis versus apud Demosth. περὶ Παρατρ. pag. 333 A. τοῖν γὰρ μεγάλυμος ἐπίσκοπος Ὀβριμοπάτρη Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερβῶν ἔχει proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in Aristophane Ὀμβριμο-

πάτρα. Simul ex his patet, perquam facete Lucianum Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae Iovem ceterosque Deos eximie decebat. HEMST.

ead. l. 10. Εἰς τὸ ἀνάκειον) Vide Suid. & Hesych. verbo ἀνακας. BOURD. Templum Castoris & Pollucis: ἀνακοὶ enim Διοσκουροὶ παρὰ Ἀττικοῖς. VORST. Addendus & hic locus illis est, quae ab Mauffaco perdocte notantur ad hanc vocem in Harpocrate. Quod propterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere in *Castoris & Pollucis templum*, aut cum Fabro in *Castorum aedem*, quo nil nasutius. Vera enim esse, quae observat Mauffacus, censeo, & plane illos Ἀνακτες ex Cicerone intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Graecorum aut Latinorum Castore & Polluce vel Castoribus; quos sane cum innuere vult auctor, novit ille Διοσκούρους, ut apparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in Reviviscentibus c. 42, ubi rursus dicuntur οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀνάκειον προβέμενοι κλίμακας. Miror autem ea, quae observari video ad praecedentia ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, quasi id respiceret ad orationis pronuntiandique gestum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentissime id notavit familia Aemilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemaei exhibente. GRON. Cum I. Gronovius Mauffacum laudabat ad Harpocr. in Ἀνάκειον, nondum viderat, quae adversus sententiam eius confiderent, ut solet, venditam erudite disputata sunt ab Henr. Valesio p. 225. Eundem errorem notavit etiam Iac. Oizel. ad Minuc. Felic. pag. 126. De Διοσκούροις ἀναξὶ studiose Davis. ad Ciceron. de N. D. III, 21. de Ἀνακείῳ Meurs. Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem, Luciani loca fugerunt: hunc ipsum attulit Menag. ad Diogen. L. II, 12. Fuit autem Ἀνακείον verustum, quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in asty, ut liquido patet ex Thucyd. VIII, 93. Andocid. περὶ τῶν Μυστ. p. 7, v. 9. Lucian. Ἀναβ. § 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκουρων ἱερὸν in Piraeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit Lucianus, cuius memoriam ex tot Comicorum, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conservasse. Eiusmodi sunt apud artis Rhetoricae magistros non pauca, de quibus, etsi prima specie ficta videri queant, idem statuere licet. Veluti quod legimus in Hermogene de Inv. I, p. 86, de hoc nostro Pericle: ἀνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὴν Περικλέους εἰκόνα, καὶ

συμβουλεύει τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν fulminatum vere Periclis simulacrum ingenia rhetorum excitavit. HEMST:

ead. l. 12. Ἐν τοσοῦτῳ) *Interim dum fulmen instaurō & exa-*
cuo. BROD. Interpres: *Quamquam vel id supplicii satis magnum*
in istis fuerit. Ego malim: veruntamen satis magna interim &
haec ipsis erat poena. Omisit interpres illa ἐν τοσοῦτῳ, quae
 significant *interea.* Auctor noster in Dial. Panopes & Galen.
 Ὁ γὰρ Ποσειδὼν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσο-
 οῦτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος· nam me Neptunus iusserat, *Pano-*
pe, tranquillum interea servare pelagus: & paulo post, ἢ Ἐπὶ
 δὲ ἐν τοσοῦτῳ &c. In Contempl. § 14, ἐν τοσοῦτῳ δ' ἐπαίρε-
 σθων· ubi perperam interpres: *verum adeo in sublime attollan-*
tur. Debebat: *interim autem in sublime evehantur,* i. e. dum ad-
 huc vivunt, ante mortem: habet iterum in Symposio, ubi
 Schol. exponit, μεταξὺ. L. Bos Anim. c. XIII, p. 58. Eun-
 dem vide de Ellip. p. 200.

ead. l. 14. Κεκραγένοι) Sic enim vociferatus est Timon: ὦ
 Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε, & reliqua. BROD.

ead. l. 15. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον) Pater
 adscriptit τοῦτοις legere Pricaeum ad Matth. 6, 7. quod sane
 nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura. GRON.

Pag. 82. l. 5. Ἀμελούμενος) A Iove neglectus ac pro ni-
 hilo habitus. BROD.

ead. l. 12. Δικράνοις) Absurdum est, quod hic vides, Scho-
 lium. Δικράνα sunt furcae; & proverbium est apud Graecos
 tritum, quod & Horatius Latine dixit *naturam expellas furca,*
tamen usque recurret &c. Sed haec iam Barlaeus occupavit.
 SOLAN. Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed ta-
 men iure voluit Faber καὶ interiungi ante καθάπερ. Timonis
 sollicitam illam & male sedulam festinationem domo extur-
 bandi Plutum duplici figura Lucianus exponit, *tantum non*
furcillis, &, velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de
manibus excutiant: haec sane, ut oratio recte procedat, se-
 parari debent. Est autem δικάροις ἐξωθεῖν, *vi maxima eicere*
atque exturbare, quod docuit Turneb. Adv. XIII, 3. Tu vi-
 de Scaligerum ad Fest. in *Furcilles*, ubi vir maximus Cedre-
 ni locum adduxit peropportuno. HEMST.

ead. l. 13. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.) Ut verum fa-
 tear, non assequor hic acumen T. Fabri, ἀνακλόουθον in his
 verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quae-
 so & ego, quae ἀνακλόουθον species in his? Et *tantum non fur-*
cillis me eiecit domo, velut qui ignem e manibus abiiciunt. Tam

propere, & ne minimo quidem morae interiecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico deiiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, si adforet, δεικνάνους ἐξωθητέον. IENS.

ead. l. 14. Ἑταίροις) Scribe, ἑταίραις, scortis. BROD. Ἑταίραις primae edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit Cuperus Obs. III, 2: *Emendo ἑταίροις neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emun-ctae naris homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis.* Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem ed. A. 1 W. At vide, quantum iudicia discrepent: invenerat Brodaeus in nescio qua five editione five membrana scripta ἑταίροις is reponi iubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento Cuperi ficulneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in Alciphronis III, Ep. 34, de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας ibi commode Berglerus verba Luciani protulit: vid. Plutum Aristoph. v. 243. Ioh. Chrysof. Οἱ μὲν πορναῖς διδάσσι, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαζον, οἱ δὲ τέρασι. Diogenes apud Stob. p. 506 elegantissima divitiarum cum vitibus arbutisque, quae praeruptis & inaccessis rupibus innascuntur, comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam sordido comitatu ἑταῖροι, amici sodalesque; & tamen nonnusquam. Heraclid. apud Athen. XII, p. 537 C. ποῖος γὰρ οὐ κόλακες, ἢ τί πλῆθος οὐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hippomici filium) ἦσαν vertit Dalecampius, quasi legisset ἑταίρων quod quidem necesse non est. Philostr. de V. S. II, c. 25, § 3, Hermocrates paternas opes dissipavit ἐς ἄκρατον καὶ ἑταίρους οἷους παρασχεῖν καὶ κομψοῖα λόγον, οὗον παρέσχον οἱ Καλλιᾶν πότε τὸν Ἰππονίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum Olearius & diversos Callias confudit, & prorsus ignoravit, in mente fuisse Philostrato notissimam Eupolidis fabulam Κόλακας, qua Calliam cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex Athen. p. 506 F. & Schol. Aristoph. ad Av. v. 284. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἡ κατὰ δύο) Transpone: διηρημένα ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. οἷς ἐφάπτονται. HEMST.

Pag. 83. l. 3. Οἱ λάροι) Stolidi & obsonatores: adagium a Lari, id est, gaviae ingenio sumtum. BROD. Quid voluerit

Scholiasies, cum exponit per ἡδεῖς, ego nescire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδδηφάγοι. Vorstius ἀνόντοι reddit, & ad Adagia Erasmi nos amandat. Certissimum est, quod Barlaeus monet, avem esse non voracem tantum, sed quae etiam celeriter, quidquid in ventrem demisit, egerit; quod & in anatibus observatur. SOLAN. Stolidos talique ingenio praeditos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint expositi, significat: iidem Atticis κέφροι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae ostentata maris spuma inescari se patitur & capi. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 913 exponens, ὃ κέφρε εἰληπταὶ οὐν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. Eustath. ad Od. E, p. 1522, v. 52, λάρους τοὺς εὐήβεις φαμέν· οὕτω δὲ καὶ κέφρους· ibi lege plura. Hoc in Timonem similisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud est, & ab origine manat diversa de voracibus & parasitis usurpatum, *Larus hians*, de quo Erasmus in Adag. descriptus ab H. Stephano Ind. Thef. v. Λάρος, Suidas in Λάρος κεχηνῶς, quod ab Aristophane fluxit in Equ. v. 952. Hesychius: Λαρὸν, ἡδύ, προσήνης, γλυκὺ, ἀπολαυστικόν, καλόν, σπάνιον, ἀπληστον, λαβρόν. Λαρὸν & λάρων confusa: posterius interiice ante ἀπληστον. Aliud etiam in Aeliani Ep. XVIII, λάρου βίον ζῆν, *otnnet in stultibus & navigando vitam degere*: par est ac paene idem — ἀλλ' ἐμὲς αἰὼν Κύμασιν αἰθυῖνς μᾶλλον ἐσωκίσατο· Callimach. Fragm. Bentr. n. CXI, & Epigr. LXII. HEMST.

in Schol. l. 1. Oἱ ἡδεῖς) Error ridiculus. Λάρος est *dulcis, suavis, expetendus*. Frequens apud Homerum inprimis & poetas: inde vulgatum illud μέθυ λαρὸν Apollon. I, 456, 473, 659. ubi vide Schol. v. 968. Orph. Arg. v. 1235. Haec noster ille putavit ad Luciani λάρους pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur. Cyrillus, vel quisquis est, de Voc. acc. distinctis: Λαρὸς, οὐ, ὅ, *Dulcis, acuitur*. Λάρος, λάρου, ὅ, *larus avis, penacuitur*. Paulo melius E. G. nam Suidas de laro vel gavia, ὕρνεόν ἐστιν ἀρπακτικὸν καὶ ἀδδηφάγον. HEMST.

ibid. l. 2. Ἀμελητὰ) Scribi iubebat Solanus ἀμελητὰ, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedat προῖέμενοι*. Ego, quid sibi voluerit Scholiasies, haud sane video: forte omissa interpretatio in causa fuit, ut, quae coniungi debebant, separarentur. HEMST.

Pag. 84. l. 1. Ἐπιβολαῖς) Antiquiores edd. omnes ἐπηβολαῖς, quod observatione haud indignum visum est. Nihil tamen hactenus reperi. SOLAN,

ead. l. 2. Ἀποπνίγεσθαι) *Strangulari*: illud enim optime potest cum hoc verbo comparari, cuius apud Latinos elegantiam cum explanaret I. Fr. Gronov. Diatr. Stat. c. XXVII, mirum est, eum, qui proxima Luciani loca in medium afferebat, praetervidisse τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & splendor, ἐκάλει τοὺς θησαύρους, εἰς οὓς ἀποτίθενται τὰ χρήματα ἔνιοι, πλούτου δεσμοῦ τῆρα, narrante Philostrato in eius Vita c. I. Dion Chrysost. Or. IV, p. 75 C. ἀνέξοδον καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸν πλοῦτον τῷ ὄντι, κατὰ κλειστον ἐν τισὶ κρυπτοῖς καὶ ἀφεγγέσι βαράθροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae scriptoribus larga seges est ad manum, constipare, Lucianicis hūc sensu verbis-que quam simillima. HEMST.

ead. l. 4. Συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους) Primum probo I. Fr. Gronovii συλλογιστῶν neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae series postulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique interpretes accipiunt, quasi dicat, ex consuetudine supputandi vix unquam intermissa digitos obriguisse, curvatosque vitium contraxisse, quemadmodum fere in Gall. § 31, ὅρας ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα perperam, me iudice. Paulo rectius, ut quidem viderur, Benedictus: *contractis contortisque digitis, ut fieri solet in rationum collectionibus*: nam solebant mobili digitorum gestu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae sunt τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις Alciphronis p. 108. ubi vide Bergler. & inprimis Ioh. Wouwer. de Polym. c. VII. Firmic. Astron. I, p. 6, *Vides ut primos discennes computos digitos tarda agitatione defleant*: dixit etiam in eadem re digitos agitare Plin. 2, Ep. 20. Est ergo συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis sedet constrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes suas atque explicet. Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, per gymnasia pingi refert Chrysippum digitis propter numerorum indicia constrictis, Euclidem propter mensurarum spatia laxatis: vide Savaronem. Martian. Capell. VII, p. 236: *Quae (Arithmetica) mox ingressa septingentos decem & septem numeros, complicatis in eos digitis, Iovem salutabunda subrexit*: habes ibi συνεσπασμένους δακτύλους neque omitendum est, quod proxime praecedat: *Digitum vero virginis recursantes, & quadam incomprehensae mobilitatis scaturigine vermiculati*: id est, si modo tumidam Afri scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam

implexi. Addam Zenonis Veronensis locum Serm. I de Avaritia: *Hinc* (Hic) unus pecuniam suam tanquam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas: quam peregrinantem ferali supputatione nutrire (mox Lucian. ἀνατρεφόμενον) non desinit, ut summam quaerat, non quam commodatio desit, sed quam ei pepererint armati numero dies, menses & digiti. Haec admodum esse corrupta, qualia in istius sive Zenonis, sive cuiuslibet sermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis sunt sane permulta, nemo diffitebitur: etiamsi quis posteriora sic refingat, armati numero, vel, *arctati in numeros dierum mensiumque digiti*, ab auctoris ipsa manu abesse tamen procul credo: certius a vetustis Codicibus expectandum est auxilium. HEMST.

ead. l. 5. Τῶν συλλογισμῶν) Adscripsit pater, forte *συλλογιστῶν*. Quod quidem manifestius, sed potest retineri quoque alterum. GRON.

ead. l. 6. Ἀποδράσασθαι) Sic recte Scholia. In omnibus impr. ἀποδράσασθαι, minus apte. SOLAN.

ead. l. 8. Δανάην παρθενεύσθαι) Sic postea Δανάης παρθένευσις. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibusdam edition. Δαν. διαπαρθένευσις imminutio, infloreatio. BOURD.

ead. l. 12. Ἐξὼν δὲ) Cum autem liceret. BROD.

ead. l. 14. Ἐς τὸ σημεῖον) Quo obsignata erant domi omnia. BROD.

ead. l. 15. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας) Ἀσκαρδάμυκτος, μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκεῖν τὸ σκαίρειν καὶ μυεῖν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰλλωπεῖν ἢ ἰλλωπίζειν. Schol. Arist. ἰππ. Hefych. Suid. Poll. aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua postea. BOURD.

ead. l. 16. Ἀπολαύειν ἔχειν) Mira dictio. sine Mss. auctoritate mutare nolui. SOLAN. Sensus minus attento paulum intricatior, sic tamen, ut haud difficulter expediri possit. Avari ἐξὼν ἀπολαύειν οὐ τολμῶσι, ut modo Lucianus: magnos acervos oculis obire ipsis votorum finis est, congestisque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat usum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat ἰκανὴ ἀπόλαυσις, copiam bonorum possidere satis largam, quibus, modo animum inducerent, possent frui: hoc est, τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis thesauris defossisque non quidem frui, id enim sapientis esset, sed dumtaxat posse frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas sufficere, con-

tenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum *ἰκανὴν ἀπόλαυσιν* existiment, si ceteros omnes pariter ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad praesepe &c. In his nihil est, ut arbitror, quod quis iure mutatum velit, nisi ipsos avarorum mores. HEMST.

Pag. 85. l. 1. Τὴν ἐν τῇ φάτῃ κύνα) Erasmus in Paroem. *Canis in praesepe*. BROD. Sic alibi Proverb. *κύων ἐν φάτῃ*, sic saepe vocat Philosophos & praecipue Cynicos, obvios insequentes. Repetit illud, adversus Indoctum. BOURD. Aludit manifeste ad Aesopi fabulam, quae in Aesopo hodierno non exstat: eandem iterum tangit extremo *ἀπαίδ*. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ προσέτι γε καὶ κατ. &c.) Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quin etiam ridebas istos, qui parcerent, aservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam & oris angusti lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare*. Praeterquam quod illud *quem postea* de suo addidit, nihil minus hic fecit bonus interpres, quam cepit mentem Luciani, sive Iovis. Agitur nempe, ut diximus, de fordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruantur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quidquam impertiant, eoque vesaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, easque conditas servant, sibi ipsi quasi invideant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis praefectus, clam subrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata servantur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac basillice agat, infelicem & morosum herum ad fuliginosam & oris angusti lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, & nihil aliud, vult Lucianus, Servos furtim quibusdam hero suo sublectis, hilariter ac temulente vivere, dum miserimus herus, ut ad iustam sedeat lucernam, ab avarissimo animo impetrare nequeat. Ἐμπαροινῆσει (pro quo multo potius legerem *ἐμπαροινήσει*, ut significetur, furacem servum id iam perpetrasse, & in secreta aedium parte etiamnum

remulentum lascivire) non coniungendum cum κακοδείμονα, & iis quae sequuntur, sed commate dividendum. Neque vero quarti casus illi, qui subiiciuntur, ab ἐμπαροινήσει pendent, sed ab ultima voce ἐάσας quod interpreti fraudi fuit, eumque, ut supra monui, coëgit de suo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio casu construi, docear nos ipse Lucianus infra in Deor. Dialog. V, ubi Iuno ad Iovem, Μέμνησο γοῦν οἶά μοι διὰ τὸν οἶνοχόον τοῦτον (Γανυμήδην) ἐμπαροινεῖς. & in Cataplo § 26, Πάντα τρόπον τοῖς ὑπὸ κλοῖς ἐμπαροινῶν. Scio, aliter ibi ἐμπαροινεῖν fumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus glossographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν simpliciter esse intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde lascivire; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem auctoris exponendum esse, non putem, alicui attenta mente totam hanc Luciani periodon lustranti, visum iri dubium. — Ceterum quod avarus ille herus dicitur federe πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον στυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro sermo fit in Nostri Gallo § 29: Ὅρῳ νῆ Δία πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν στυαλλίδα. Quae de Strepsiade habet Aristophanes, notarunt alii. IENS.

ead. l. 6. Παιδοτρίψ) Suid. Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμναστάς καὶ παιδοτρίβης ἢ εὐθεῖα καὶ παιδοτρίψ παρὰ Λουκιανῷ ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρώπῳ. Miscet παιδοτρίβην & παιδοτρίβα, a quo errore nec Stephanus sibi cavit in Thes. T. III, p. 9. παιδοτρίβης est magister exercitor: παιδοτρίψ in familia servulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. H. Stephanus, quando e Platonis, vel potius Aeschinis Axiocho profert, καὶ γυμνασταί, καὶ παιδοτρίβες, lectorem frustratur: exstat ibi c. 7 παιδοτρίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκότρίψ. HEMST.

ead. l. 8. Πρὸς ἀμαυρόν τι) Lege ἀμαυρόν τι. BROD. Hunc locum imitatus est Apul. lib. 2 Miles. ubi de Milone hospite suo. Lucian. in Gall. § 29. BOURD.

ead. l. 9. Διψαλέον στυαλλίδιον) Cui prae avaritia oleum parce infunditur. BROD. Vid. I. Gronovium ad Harpocrat. in Ἀδδηγάγους p. 11. HEMST.

ead. l. 10. Ἄδικα &c.) Sic optime ed. I. In omnibus impressis pessime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα αἰ. Unde doctorum coniecturae, quae plerumque corruptum quidem locum esse demonstrant, raro absque codicum ope veram restituunt

scripturam. Coll. & P. ἄδिका ταῦτα; πάλαι μὲν ἐκείνα. L. SOLAN. Nihil admodum iuvat ed. Iuntinae lectio, quae ut ipsa possit consistere, mutatione habet opus: πῶς οὐν οὐκ ἄδिका ταῦτα, σε πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιᾶσθαι &c. Sed in eo, quod a Fl. ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σου rescribas, ut in re facili plerique iam viderunt, σε, nihil est, quod quemquam morari possit aut offendere. Quae I. Gronovius hic argutatur, nullius sunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμέ eam ob causam interferitur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effusissima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem attinebat, specimen: saltem istam in partem τοῦ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, quod Pluto tantopere displicet, interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo restringi debuit illud οὐκ εὐνοϊκὸν, apposito ὡς πρὸς ἐμέ. Paulo post ἐν θύραις, quod certatim impugnant, rectissimum est: vim praepositionis ἐν in istiusmodi multis loquendi formulis alibi fatis munitam praestabo. HEMST.

ibid. Πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι) Scribo σε. BROD. Non utique significabit, *te in his accusare vel harum rerum*, ut rebatur cl. Faber, & ideo scribit σε. Potest enim intelligi *haec tui vel hanc tuam rationem olim accusasse*. ut in Hermotimo, ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἄτινα ἠτιάσατο τοῦ Ἡραίου. Ita hoc loco vides eosdem rei & personae casus, in quo reticetur quartus casus agens, quia ipse is erat. Codici Academiae adscriptum πάλαι μὲν σου. Sed non necessarium. In duabus sequentibus notulis apparet, eundem Fabrum sibi fecisse fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem nescio unde voces, quae in ipso contextu sunt integerrimae & plenissimae. GRON.

ead. l. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος &c.) Pulchre vidit & monuit Iac. Gronovius, Fabrum in duabus ad haec verba (τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ ἀνειμένον ἀμελές, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμέ ἀνδοκοίη) notulis, fraudem sibi fecisse, qui decurtata & imminuta spectavit verba. Priora certe nemini, vel leviter his literis tincto, possunt non censerī elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμέ (Faber has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμέ) attinet, non male id vulgatus interpres quod ad me attinet reddidit: estque locutio alibi ab Nostro amata. Ipse Timon posthac § 42, ὦ Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τίμονα καὶ τὸν Τίμωνος πλούτον. Nihil erat is ad Timonem (sic namque

Latini etiam loquuntur) sive, cum Timone eiusque opibus non fuisset comparandi. In Contemplant. § 7, Τυφλὸς ὁ Λυγκεύς ἐκεί-
 vos ὡς πρὸς ἐμέ. Prae me, sive, ut interpres, si mecum com-
 paratur, caecus est ille Lynceus. In Hermotimo § 4, καὶ τοῦ-
 τοδλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκησιν. Et hoc, si ad virtutis exer-
 citationem referas, exiguum. Ibid. § 13, Παιδας εὐ ἰσθι οἴσῃ
 ἅπαντας ὡς πρὸς σε. Persuasum habeas, te putaturum omnes,
 si tecum comparentur, esse infantes. § 81, Ἀγροίκος ἀνθρώπος καὶ
 ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμετέρα. Agrestis homo & rudis, cum vestris
 rebus collatus. paulo post, Τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ
 καθάρματα νομίζεσθαι ὡς πρὸς ἐμέ. Alios vero mancipia &
 piacula prae me censere. Apud eundem Nostrium in Imagini-
 bus § 13, Ἀμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνῃ ἅπαντα. Prae illa enim
 omnia a Musis abhorrentia. In Philopseude § 16, Ἀμαυρὸν τι
 θέαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. Res spectatu tenuissi-
 ma, quantum ad nos obtusa acie laborantes. In Hippiā § 5,
 Εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν,
 ἀναγκαιὸς δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχὴν.
 Deinde continua illis domus, longe quidem praestantior, quam ut
 balneo conveniat; sed necessaria ad excipiendos opulentiores. De
 non temere cred. Calumn. § 27, Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς
 τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. Etenim iustus quidem erat, si cum aliis
 compararetur, Aristides. Xenophon quoque I Κυροπαίδ. Ἰω-
 μεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτοὺς ἰδὼν
 ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Non satis accu-
 rate Leunclavius, eamus in hostem, quem ego visum a me ante-
 hac, certo scio pugnandi adversum nos rudem esse, vertit. Prae-
 terquam quod ὑμᾶς, non ἡμᾶς, legitur, atque adeo vos, non
 nos, in versione dicendum fuerat, debuit quoque ita, pu-
 gnandi rudem esse, si vobiscum comparetur. — Saepe omittitur
 ὡς, eadem significationis vi manente. Noster in Halcyone
 § 3, Νεογυλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἶῶνα. In
 Hermotimo § 7, Οὐδὲν γὰρ ἐστὶ ταῦτα πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρε-
 τῇ βίον. In Zeuxide, τί ἂν ἡμεῖς ἡμεν πρὸς αὐτούς; In Pseu-
 domanti, Παῖς ἂν εὐ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. De Pa-
 rasito, τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους
 εἰσὶν οἱ παράσιτοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παια-
 νεὺς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κέρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς
 σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pseudologista, ὡς τὴν τοῦ
 Σινωπέως πῖθον, τὴν Δίδος αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio
 seu Votis, οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμέ Ἴπσοι. Ex tot itaque in
 uno Luciano exemplis patet mira doctissimi ceteroquin Fa-
 Lucian. Vol. I. A a

bri oscitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertisse, credibile est. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio est elliptica; ut, cum dicitur, οὐδὲν ἀρα ἢτε ὡς πρὸς Τίμωνα, subaudiendum sit ἐξετάζεσθαι. Ita enim plene hanc phrasin effert Noster in Saturnalibus § 4: Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόντητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς. Non omnino exigua, neque prorsus facile abiicienda, si ad vim universi imperii exigantur. Intelligi potest & παραβάλλεσθαι, id quod addit Iosephus contra Apionem p. 1070 D. ed. Genev. Λυκούργοι καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθροὶ δὲ καὶ πρῶτοι, ὡς πρὸς Μωσέα παραβαλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες. IENS.

ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐμὲ) Aut non vidit Tan. Faber illud πρὸς, aut non satis attendit, cum videret. ὡς ἐμὲ aliud longe est, quam ὡς πρὸς ἐμὲ. Vide notam nostram ad c. 6, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα. Adde Ὑπ. εἰκ. c. 8, τὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς. Ego nihil muto. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν δίβαις) Restituo ἐν δῆκαις nec δῆραις (δύραις) placet. BROD. Patet, iam olim fuisse variam hic lectionem. Brodaeus enim IX Miscell. c. 7 videtur legisse δίβαις & δύραις at reiiciens utrumque, reponit δῆκαις. Cl. quoque Faber ita emendat; qui non raro cum Brodaeo convenit. Sic in verbis apud Nostrum praecedentibus (πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι) Brodaeus pariter ac Faber legunt σε pro σου. (sed istum locum aliter exponit Gronovius.) Ita infra § 28 in verbis (οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς) Brodaeus pro δεῖ legit δὴ, item Faber. IENS. Brodaeus δῆκαις. alii δίβαις, quod probō. V. Athen. 129 E. & Casaub. SOLAN.

Pag. 86. l. 1. Παχύτερος) Unde Horatius festive dixit nummos alienos pascere. ANONYM.

ead. l. 3. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας) Hoc omne Pluti mutuarum ab Aristophanis Pluto. tu consule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπίαςιν) E vita migraturi sunt. BROD.

ead. l. 11. Τὸ ὅλον) Prorsus, penitus. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Συνεχῶς) Nimirum vult, rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore sit crebrius, quam ὃ Ζεῦ καὶ θεοὶ & πρὸς τοῦ Διὸς. Sed illa demum ratio, quae sequitur, vera est, & commode mentem Luciani exponit. HEMST.

Pag. 87. l. 2. Ἀπάγοι) Tanaq. Faber concoquere ait se

non posse illud ἀπάγοι, cum in sequentibus non legatur
 eduſta foras ab marito uxor, ſed domi cuiuslibet libidini vul-
 gata: quare legit προάγοι. Mitis ſcilicet haec & plauſu digna
 criſis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν
 inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum.
 Quamquam non revera foras eduſta hic intelligenda eſt fe-
 mina, ſatis tamen commode Lucianus utitur verbo in per-
 duſtionibus ad ſuprum uſitato. Ira enim ipſe illud iterum de
 hac re uſurpat in De Gymnaſiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας,
 καὶ τὰ κάλλη, καὶ τὸ λῆαν, ἔρω οὐδένος μεγάλου ἐνεκα παρα-
 πολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνεύουσιν, οὔτε χῶρας
 πορθευμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. Vir-
 tutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam,
 nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur
 patria, neque devaſtetur regio, aut amici, vel domeſtici ad ſuprum
 rapiantur. Ita quoque in Caraplo: οἱ δὲ, νῆσαν πρὸς ὕβριν ἀπα-
 γομένων ἀγανακτῆσαντες. Illi vero liberos ad ſuprum raptos
 indignati. In Fugitivis § 18, Ἔνιοι δὲ, καὶ ξένων τῶν ſφετέρων
 γυναικας ἀπάγουσι μοιχεύοντες. Alii vero hoſpitiū ſuorum
 uxores rapiunt, eas ſupraturi. & § 30, Οὐ τὴν γυναῖκα ὥχετο
 ἀπάγων. Cuius uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis c. 13 de
 Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro: Οὗτος εἶ-
 τις διαβονθεῖν παρθένοσ ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρίων, ἀπῆγεν αὐ-
 τὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. Hic ſi qua virgo inter
 populares formae praeſtantia ferretur, abducebat eam, & ante nu-
 ptias violabat. Iterum ibid. τότε δ' οὖν εἰρητο (ὁ Τάρταρος)
 πρὸς τοὺς Δέραπας ἀπάγειν Ἀσπαλῖδα &c. Tunc vero dice-
 batur ad miniſtros Aſpalidem perducere. & iterum, ἡ δὲ παῖς,
 ὡς ἐκφυſτος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάγοντας,
 ἀνῆρτηſεν ἑαυτὴν. Puella vero, ſimul rumor differebatur, ante-
 quam abduſturi ipſam venirent, ſuſpēdit ſe. Aelianus in ele-
 gantiſſima illa Aſpasiae hiſtoria lib. XII Ποικιλ. cap. 1: Ἡ δὲ
 Φωκαῖς τῷ προſτάγματι οὐδὲ προſεῖχεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπά-
 γων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθιſεν. Phocais vero non iuſſui pa-
 ruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, conſidere cogeret.
 Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aſpasia non foras eduxit,
 quippe quae iam erat in aula Cyri; quare eo magis fruſtra
 Lucianum hic reſingere tentat Faber. Ita & γυναικῶν ἀπα-
 γογαὶ leguntur in Noſtri Phalaride. In eodem hoc ſenſu,
 quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν ſumtum ab Noſtro in Ty-
 rannicida c. 5: Ὁ τοὺς ἐφῆβους ἀναſκῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γά-
 μοις, ἐκείνῳ καὶ παρθένοσ ἀνῆγοντο. Ad eum, qui ephēbos ad ſe

trahebat, qui nuptis vim inferebat, virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, si quis & hic maluerit ἀπὸ γοντο. Dixerunt id Latini *perducere*. Suetonius in Tiberio cap. 45: *Feminarum quoque, & quidem illustrium, capitibus quantopere solitus sit illudere, evidentissime apparuit Malloniae cuiusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati constantissime recusantem, delatoribus obiecit*. Sic Lollia Paullina *perducta* Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. 25. Sic *perductus*, haud dubie ad stuprum, dicitur Pausanias, interfecto Philippi Macedonis, ab Iustino IX, c. 6, ubi vide Berneggerum. Apud Ciceron. lib. I in Verr. 12, *lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat*: & V in Verr. 12 dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. IENS.

ead. l. 6. Ἐπ' ἀρότρῳ) *Ad liberos procreandos*. BROD. Eis τὸ σπέρμαίνειν γενεάν, ut ait Hesiod. εἰς σπέρρον τῆς γονῆς. BOURD. Consule Not. ad Iamblich. n. 210. SOLAN. Legitima quaedam apud Athenienses haec erat formula. Isidor. Pelus. III, 243, παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάρπεια ἡ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότρῳ παίδων ἐλέγγοτο γίνεσθαι quamquam in Artemidoro II, c. 24, ἀροτρον dicatur esse ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παίδων γονήν, si hoc visum somnianti obveniat, hic tamen satis est certum debere legi ἐπ' ἀρότρῳ. Vitium frequens fefellit Sam. Petium ad LL. Att. p. 436, & Lindenbrog. ad Donat. p. 643. animadverterunt Gataker. de N. T. Styl. c. XI, ubi veredundas honestioresque de re venerea locutiones pluribus illustrat, & L. Kuster. ad Iamblich. de V. P. § 210, cui γενήσεις memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιίᾳ σώφρονι τε καὶ νομίμῳ γενομέναι. Aristaen. I Ep. 19, καὶ ἐπ' ἀρότρῳ παίδων γνησίων ἐρωμένην ἢ γάγετο γαμετήν mireris sane, elegantissimi Iosiae Merceri perspicaciam non minus hic cessasse, quam Lambecii in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin Desid. Heraldus, tamen ad Arnob. VII, p. 263, hunc ipsum protulisset Luciani locum, p. 119 scripsit, *contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότρῳ παίδων*. Multo gravius corruptum in Alciphro. I Ep. 6 peritissimo linguae Graecae Berglero non obstitit, quo minus certam emendationem pervideret: parentes, inquit, οἱ με ἐγρυπνὴν ἐπὶ κληρὸν ἐπὶ παίδων ἀραρότων γνησίων συνῆλάν σοι γάμων non aliter exstabat in duobus Bibliothecae Heidebergensis Codicibus, quorum a Neveleto instituta collatio penes me est. Audi Platonem in Crat. p. 279 C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, nescio an nimis ridiculam, adiungit: τάχα δ' αὖ καὶ ὡς τὸν ἀροτρον μισησά:

σης τὸν ἄνδρὸς ἐν γυναικί. Ad Amorem sic Oppian. Halieut. IV, 26, Πρῶτος δ' εὐναίοις ἀρότοις ἐπεθήκαο τέκμων. (paulo ante simili ratione Lucian. μέτρον ἐπιθήσοντας) ubi Rittershufius, ut solet, plena manu. Immo liberos ipsos Euripid. Med. v. 1281 vocat τέκνων, ὧν ἔτεκες, ἀροτον. Hesych. Ἦρουσεν, ἐγέννησεν inde ἀροτὴρ, pater legitimus. Ceterum utriusque vocis ἀροτος & ἀροτρον invicem commutatae, si quis quaerat, exempla reperire licet in Theophr. H. Pl. VI, 5, & Dionys. Halic. A. R. I, p. 9, v. 44, Plutarch. T. II, p. 495 E. Suid. in Προηροσίαι. HEMST.

ead. l. 9. Κατακλείσας παρνεύου) Vid. Budaei C. L. G. p. 691, ubi ex hoc loco docet, παρνεύειν esse virginem custodire. Eodem pertinet κατακλείσας nam castae virgines, & honestiores matronae, quae publicum virorumque conspectum fugientes thalamum servabant, κατακλείστοι & θαλαμειόμεναι Salmaf. ad Tertullian. Pall. p. 177. utrumque iunxit Philo in Flacc. p. 977 E. γυναῖκα κατακλείστα μηδὲ τῆς αὐλείου προερχόμενα καὶ θαλαμειόμενα παρνεύου. Plutarch. περὶ Πολυπρ. p. 519 E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς καὶ δεδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατακλείστον ὠθεῖσθαι καὶ πολυτελεῖ &c. hoc sane vel Horatio iudice vincet Plutarchus. Clem. Paedag. III, p. 232 C. ἔξεστι δὲ τοῖς βουλευμένοις τῶν ἄλλων οἶκοι τὰς κατακλείστους γυμνάς ἐν τοῖς βαλανείοις θεάσασθαι. Vid. Hieronym. ad Ies. c. 7. HEMST.

ead. l. 11. Ὁφθαλμῶν ὑποδεδυκότων) Ὁφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. BROD.

ead. l. 12. Παραπαίειν) Non desipere videretur. Recte vim verbi explicuit Barlaeus. Addam tantummodo, Lucianum hoc verbum ab Aristophane desumpsisse, qui coniungit ληρεῖν & παραπαίειν in Plut. v. 508: Δύο πρεσβύτεα ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν. Vos duo vetuli, nugarum & vesaniae socii. VITRING.

Pag. 88, l. 1. Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ) Cereri. BROD. Aeschines, Demosthen. Aeschyl. quales Vestales. BOURD. De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de virginibus enim loqui videtur Lucianus, quae quasi Cereris Vestales essent. Bourdelotius nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. Lucianus alibi etiam meminit; Dial. matris & Musarii: καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου Ἱερεῖα τις οὐσα. At nullibi, inquires, legimus apud auctores de eiusmodi Sacerdotibus. Fateor. Sed Scholiastes Theocriti ad Id. IV, p. m. 328 C. virginum

meminit, quae eadem videntur cum ea, quam hic Lucianus *ιέρειαν* vocat. Adi etiam Hesych. (v. *πρυτανεῖον*) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera*, Virgil. IX, 58. Ovid. Met. V, 343. V. Plutarch. V. 1576, 2. SOLAN. I. Meurf. Graec. Fer. in *Θεσμοφρία*. HEMST.

ead. l. 4. Στιγματίας δραπετής) Frontem literatus hoc caractere ΦΦ. ἀπλῶς pro servo, ut Catapl. BOURD. His usus est Des. Heraldus ad Martial. III, Ep. 21. Clem. Alex. Paed. III, p. 220 A. ὡς γὰρ τὸν δραπετήν τὰ στίγματα, οὐ τὴν μοιχὰ λείδα δείκνυσιν τὰ ἀνθίσματα. HEMST.

ead. l. 6. Ἀμφῶ) Sic Il. B. 124, πρὸ ἀμφοτέρω. SOLAN. *ibid.* Τάνταλος) Horatius: *Tantalus a labris sitiens fugientia captat Flumina* — *Quid rides? mutato nomine, de te Fabula narratur. Congestis undique succis Indormis inhians, & tanquam parcere sacris Cogeris, aut piflis tanquam gaudere tabelis.* SOLAN.

ead. l. 15. Ἐς τὸν τῶν Δαναϊδῶν πῖθον ὕδρ.) Plato scribit, Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi nimirum & inutili labore. Ovid. IV Metam. *Molirique suis letum patruelibus ausae Assidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Huius fabulae mentionem facit rursus Lucian. in Hermot. item de Dipfad. & in Dial. Crat. ac Diog. Alciphron in Ep. Galēni ad Cyrtonem ad hanc allusit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναϊδῶν τοὺς ἀμφορέας ἐκχέουσιν πῖθους. Plautus in Pseud. *In pertusum ingerimus dista dolium: operam ludimus.* Catullus: *Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* COGN. Accentuum etiam ad nos cura pertinet, si quid inde redundet ad Lucianum detrimenti. Δαναϊδῶν edd. quotquot inspexi, omnes: scribi tamen debebat sine controversia Δαναϊδῶν, ut recte monuit Berglerus ad Alciphron. p. 10. Quod paulo ante praecessit, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετραπνημένου, quem usum in hac oratione praestet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: si ab ipso Luciano, quod infitias ire non aulam, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratissimos stili exactores, sic scripsisse existimo, ut quaedam tamen emendatius, si diligentior adhibuissent limam, potuerint scribi: lubens in Horatii, iudicis acerrimi, sententiam concedo, *Ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura.* HEMST.

Pag. 89. l. 2. Τοῦ κύτους μὴ στ.) *Fundo vasis liquorem non continente.* BROD.

ead. l. 3. Σχεδὸν ἐκχυθασομένου τοῦ ἐπιρρέοντος· οὕτως εὐρύτερον) Sic distingue has voces, ut recte Latina praeiverunt, & nuper fecit quoque Faber. Mox διτθέραν inepte verterunt Salmurii *sagum*, & ineptius nunc impressum *figum*. Faber *rhenonem* transtulit. GRON.

ead. l. 6. Εἰ μὴ ἐμφοράξεται &c.) Verto, *nisi hiatus istum, & perpetuo apertam fissuram obturaverit*: quod hic est τὸ ἀναπεπταμένον, id in Dial. Mort. IV τὸ ἀνεωγὸς dicitur. Passim apud Lucianum τὸ ἀναπεπταμένον sumitur pro *apertura*, sive pro eo, quod *apertum est*. Ita de Domo § 3, 6, Merc. Cond. § 3, Abdic. § 27. VITRING.

ead. l. 7. Εἰς τὸ ἅπαξ ἄν.) Tan. Faber aliter haec coniicit transponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον sensu commodissimo, & huic loco satis conveniente, dicitur; quem non absurde expressit interpres, *perpetuam persillationem*. Adde, quod Th. Magister, voce ΚΑΘΑΠΑΞ, haec verba eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine disposita, in distonibus Articis allegat. IENS. DEM. (77 C.) Tan. Faber εἰ μὴ — ἐμφοράξ. — &c. Th. Mag. cum Codd. nostris facit in Καθάπαξ. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκ τῆς Αἴτνης) Illic enim fabrilī arti dare operam feruntur. BROD.

ead. l. 14. Τί τοῦτο ὑποσκάσεις) Distingue: τί τοῦτο; ὑποσκάσεις; τί οὖν; τί τοῦτο; sic solent usurpari. HEMST.

ead. l. 15. Οὐ τυφλὸς μ.) Caecus a Graecis divitiarum Deus fingitur: Posidonius in subterraneis Hispaniae locis huius domicilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud Theocrit. in Messor. non solum caecum esse Plutum, sed & Cupidinem dicit. COGN.

ibid. Καὶ χῶλός δν) Lege ὦν. BROD.

Pag. 90. l. 3. Χῶλός ἀμφοτέροις) Lucianus hic imitatus est Aristophanem in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus perniciosissimis. COGN. Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan. Homericus. Aristoph. in Plut. BOURD.

ibid. Ἀμφοτέροις) Ποσὶν addi non solet. BROD.

ibid. Ἐλθεῖν) P. L. & ed. I. pro τελεῖν. SOLAN. Τελεῖν retinendum omnino videbatur cum Fabro: talia sunt τελεῖν ἐπὶ vel εἰς τὸν σκόπον, τὸ προκαίμενον, τὴν ἐλπίδα. HEMST.

ead. l. 4. Το τέρμα) Metaphora a cursoribus. BROD.

ead. l. 6. Ὀνειρων) Alii Codices ὀνείων. BROD. P. & ed. 1. ὀνειρων, quod etiam in Mf. R. G. reperiri testatur Faber, quodque ego verum puto. Vid. Odyss. A, 221. SOLAN. Euripides quidem in Meleagro πλούτου ὀκείαν esse πτέρυγα dixit apud Stob. p. 448, sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparetur ad ὀνειρων, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffuxerunt, quasi somnium aliquod opulentiae felicitatis praetervolasse. Ὀνειρους quoque veteres alii instruxerunt: ταυσιπτερε οὔλε ὀνειρε Orpheus H. 85. πᾶνος ὀνειρος. Basil. Seleuc. in V. Th. p. 78, ὀνειρου φύσις &c. ἀποπτῆναι πάλιν ἀφανῶς. Ad ὀνειρους conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquunt. Apollon. Rhod. IV, 385: — δέρος δέ τοι ἴσον ὀνειροῖς Οἰχοῖτ' εἰς ἔρεβος μεταμώνιον —. HEMST.

ibid. Ὡσπληγξ) Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernitate certabant. ANONYM.

ead. l. 10. Πρίασθαι βρόχον) Sic fine huius dialogi. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Sic de Merced. cond. dixi ad Heliod. fine operis. BOURD. Horat. *Sisennas, Barros ut equis praecurreret albis*. ANONYM. Hoc inter praecipuas pretiosaeque splendorum hominum delicias annumerat inprimis Lucianus, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius, quam οἱ ἐξελαύνοντες ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, οἱ ἐξυπτιάζοντες ἐπὶ λ. ζ. Chrysostom. περὶ Τελείας ἀγάπης. ζεύγος λευκῶν ἡμιόνων χρυσῶ καλλωπιζόμενον ex eo longum foret familia congerere. Vid. Bocharti Hieroz. II, c. 7, § 2. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὸν συνέχοντα) C. ὅτι κατὰ τ. σ. τοῦ κυκλίδος. L. τῆς. SOLAN. Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνέχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. καὶ τὸν συνέχ. τ. κ. μοχλὸν, καὶ delevit Solanus, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur eiiciendum videatur. HEMST.

ibid. l. 3. Λάμναν) Id est, *laminam*: sic σίτλαν situlam apud Trallianum. Ita recte M. Sladus. Retinui ὕσπληξ & ὕσπληγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & edd. Non aliter apud Phrynich. p. 12, & Th. Magistrum in v. HEMST.

Pag. 91. l. 1. Χρυσόχειρες) *Annulos aureos manibus gestantes*. BROD. Quibus manus auro sunt annulisque oneratae: ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν λαμπρᾷ ἐσθῆτι Epist. Iacob. II, 2,

ubi notavit Luciani locum L. Bos. Πορφυροί, purpureis induti: similiter ἀλουργοί res in plerisque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. Simmias in Securi: Δαρδανιδᾶν χρυσοβαφεῖς τ' ἐστὺφέλιζ' ἐκ θεμέλων ἀνακτας hoc video tentari in nuperrimis ad Philen Animadv. p. 181. scilicet vix dubitatur, quin legendum sit, χρυσοβαφεῖς, opulentos & longe ditissimos. Non bene, si quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipsos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοβαφεῖς, quia vestibus χρυσοβαφεῖσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipsa ne scrupulum iniiciat, ἐμβάδας χρυσοβαφεῖς dabit Callixen. apud Athen. p. 200 D. Quam Casaubonus ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσογράμμους, illud interpretamentum est lectionis priscae. Hesych. Χρυσογράφες, χρυσοβαφεῖς prius vocabulum unde sit ductum, discere licet ex ipso Hesychio in Ῥήγεια, Etymol. in Ῥήγος, Schol. Homer. ad Il. I, 657. HEMST.

ead. l. 2. Ὀναρ) Per somnium. BROD.

ead. l. 5. Πλουτοδότης) Constantinus πλουτοδότης exhibet ex Hesiodo, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. SOLAN. Exstat illa vox in Hesiodi E. καὶ H. δαίμονες Πλουτοδοταί, in quos post mortem abierunt aurei generis homines. Orpheus δαίμονα sive Genium Πλουτοδότην vocat H. 72. Cererem Eleusiniā Πλουτοδοτείραν θεῶν H. 39. De Plutone H. 17, Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν, quod a vetusta τοῦ πλούτος, quam bene D. Heinsius ad Hesiodum exposuit, potestate pendet. Tradit Schol. Aristoph. ad Ran. v. 482, cum Daduchus in Lenaeorum festo praelata face diceret, Καλεῖτε θεόν, respondisse magno clamore, qui sacris intererant, Σεμελίη Ἰάκχε Πλουτοδότα. Iacchus Diis χθονίοις accensetur: Artemid. II, 44. Serapis etiam πλουτοδοτής in quibus omnibus appellationis ratio non est obscura. Lucian. D. Meretr. VII, δέησει στεφάνωσαι καὶ τὴν Πλουτοδοτείραν. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες) Tabulae testamenti sive lignae cerataeque, sive cuiuscunque generis apud veteres quidem Atticos, nisi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτοι. In Hieroclis Ἀστέιοις § 22, πινακίδες. Scholasticus in naufragii periculo πινακίδας ἔχει, ἵνα διαθήκας γράφῃ. Merito autem Lucianus κατασημνῶμενοι ἐπιμελῶς quanta enim in obsignando cura debuerit adhiberi, ex iure notum. Hac tota de re testamentaria

cum multi diligentissime tractaverint, huius loci, digni profecto, cuius haberetur ratio, mentionem a quoquam esse factam, non succurrit. HEMST.

ead. l. 10. Πρόκειται) Ad mortui πρόθεσιν vel collocationem proprie pertinet: Noster de Luct. § 12, 13. Proclus ad Platonis X de Rep. ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὰν ἐν τῇ πατρίᾳ προκειμένην οἰκίαν alibi, si quid diligentiam hominum eruditissimorum effugit, sedulo colligemus. Quandoquidem vero collocatio in celeberrimis aedium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inspicere posset, quid est rei, cur Lucianus addiderit, ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox post animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis est χαμαὶ κατατίθεναι, χαμαὶ κεῖσθαι malo tamen existimare, haec ad veram πρόθεσιν esse referenda, sed invidiosius a Luciano describi, ut amicorum familiariumque contemptum & in curando divitis iam emortui corpore gravem incuriam perstringat: eodem spectant παλαιὰ τῇ ὁδῷ & περιμάχῃ τὰς γαλαῖς. HEMST.

ead. l. 12. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες) Cum alibi active fere hanc vocem usurpari apud alios, & hunc nostrum constet, videtur requiri ἐπελπισθέντες sed praeterquam quod Basilium sic etiam usurpasse video (in Constantini lexico), contra fidem Codd. non placet temere coniecturas pro Lucianeis obtrudere. SOLAN. Ἐμὲ coniungi non debet cum ἐπελπίσαντες, sed cum περιμένονσι tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Διασπείροντες) Sic legendum, non, ut editum, διασπείροντας. Χρυσόχειρες, sive aureis annulis undique splendentes, vel ob affluentissimam copiam, plena manu aurum profundentes. IENS.

ibid. col. 2. l. 1. Ταύτη) L. ταυτῇ pro ταύτῃ, φησὶν pro φασὶν, κρείττονα pro κρείττονα. SOLAN.

ibid. l. 5. Τὸν ἐν εἰρήσῃ β.) Τὸ ἐνεληθὲν βιβλίον. HEMST.

Pag. 92. l. 1. Τετραγῶτες οἱ νεοττοὶ) Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. BOURD.

ead. l. 2. Ἀφαρθεῖν) Anglic. ἀφαιρθεῖν & ἀνορθῆν. Tangit autem veterem testamentorum formam & literarum, de qua alibi. BOURD.

ibid. Τὸ λῖνον) Quo tabulae testamenti ligantur. BROD. Tabulae, quae publici vel privati contractus scripturam continent, adhibitis testibus ita signantur, ut in summa marginis ad mediam partem

perforatae triplici lino constringantur, atque impositae supra linum cerata signa imprimantur: haec Paulus V. Sent. Rec. T. XXV, § 6. proinde recte Lucianus, primo loco posuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud Demosth. est in Phaen. p. 1023 E. altero τὸ λῖνον ἐντμηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. Kirchmann. de Ann. c. VII, qui Nostri verba produxit. Haec autem scena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abest Lucianus, multa nihilominus intermiscet, quae in pravos sui temporis mores praecipue conveniant. HEMST.

ead. l. 3. Ὁ κοινός) Placet κοινός. BROD.

ead. l. 4. Ἐκ παιδικῶν τίμος) Id. Dial. Mort. interpretes Martial. & Petronii. BOURD.

ead. l. 5. Ὑπερῆμενος) An ut pubertatem vixdum ingreſsus videatur? An vero notatur hoc ut barbarum? Vide Δ. N. IX, & Σκυ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξωπος) Vide Dial. Simyli & Pol. ubi aetas diserte additur, & si clarius velis, finem Galli; & Ἰστ. β, c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7, & Ἀλεξ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 9. Πυρρίου ἢ Δρομ. ἢ Τιβίου) Dixerunt ad Persium viri clarissimi: de his nominibus copiose Aristophan. BOURD. Nomina fervorum, quorum ultimum a regione ductum est; est enim in Phrygia mons *Tibius*. Emenda obiter apud Theophrast. Eth. Char. π. ἀναίσχ. — p. 30 B. Τιβία. Vid. Stephan. Byz. & Salm. Plin. Ex. 34 G. & Μισθ. c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cuius ut & *Dromonis* etymologia in propatulo est. V. Graev. ad περὶ Ὀρχ. § 29. SOLAN. Servorum apud veteres nomina variis ex causis ducta, ut exponunt Donatus ad Terent. Andr. A. I, Sc. 3; ubi vide Lindembrog. p. 635. Hellad. apud Phot. p. 870, v. 20. Strabo VII, p. 467 A. a qualitate corporis & specie formae, ut *Pyrrhias*, *Thylacus*: a moribus, ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri solebat, serviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Onesimus*, *Molo*, *Parmeno*: creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carrion*; *Geta*, *Phryx*, *Lydus*: Λυδὸς ὁ Φερεκλέους, *Lydus* Pherclis servus apud Andocid. de Myster. p. 3, v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum essent usitata, *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum *Tibius* quoque referri debet, nonnihil enim hac in parte difcedunt. Aliis tantundem est, ac *Phryx*: nam tota Phrygia, si Suidae fides constat, dicta quondam *Tibia*: sumsit a

proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II, n. 71. locus paululum intricatior, quem sic lego: Μάνης (hoc recte viderat Canterus) καὶ Τίβης· ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγιακά· διὸ καὶ ἐπιφωνεῖται, εἰς Μάνης ἐν Φρυγίᾳ· (quasi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiat) τὴν δὲ Τίβην ὁ Μένανδρος συνελῶς (an συνήθως; quamquam non valde necessarium. Th. Reinseus V. L. III, c. 6, p. 467, Glaferi praeceptoris sui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in Menandri reliquiis saltem exstare vocabulum illud non recorder) καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc superesse, quod me moretur, lubens fateor. *Tibium* ex Stephano multi notarunt, Phrygiae montem, a *Tibio* quodam, ut ait, appellatione deducta: ἐκ τούτου καὶ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι. At Strabo disertis verbis significat, in Paphlagonia tritissimum Tibii fuisse nomen, atque ideo servis indidem apportatis tributum. Haec Casaubono ratio constitit, cur XII, p. 830 B. ubi nomina Strabo non pauca recenset Paphlagonica, quorum usus indidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro Τίβηρος reponi voluerit Τίβιος· neque multum refragor; nisi parum interesse putes, utrum legatur, quia videri possunt eadem origine profecta Τίβος, Τίβης, Τίβιος, Τίβηρος. Minimum tamen abest, quin lib. IV, p. 298 A. ἐνθένδε οἱ Ὀσίσιμοι εἰσιν, οὗς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας corrigendum censeam Τιβίους· postquam commemoraverat Belgarum παρωκεανιτῶν, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos sibi videri οἰκιστὰς εἶναι τῶν κατὰ τὴν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines esse Paphlagonas opinentur: διὰ δὲ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλάγονας φασὶν αὐτοὺς· inde sequuntur in productiore promontorio Ofismii, quos si Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, sed nec rationem: si Tibios, fateor equidem neminem a me posse proferri alium, qui nomen hoc usurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio coniecturam suggerit haud absurdam, Pytheam existimasse, derivatos simul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, sic Ofismios seu Tibios a Tibiis. Hoc utcunque sit, nam aliorum industriam provocare potius volui, non certi quidquam constituere, peraeque vitiata fuit haec vox in Theophrasti Char. Eth. c. IX, p. 44, εὐωχοῦ Τιμίε, iudice Salmasio P. E. pag. 34, cui praeter Menagium accessit Needhamus: tamen si hoc quidem in loco patrocinium Casaubono parari, & satis commode vindicari posse lectionem vulgatam arbitror. Hic

autem qualiscunque de Tibio dissensus ad concordiam redigi potest, si sumas plura fuisse, quod sane verum est, nomina virorum propria, quae & gentium sunt, olimve fuerint: sic Σέλλος, Ἑλλην, Λάκων, Ἀττικὸς, Ἀθηναῖος, eiusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca servis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi consuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII eorum, quae Bachetus edidit ad Diophant. V. Quaest. 33. Synes. Ep. III: τοῦτου (Harmonii) τὴν θυγατρίδην ὁ Δεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τίβιους ἀπέδοτο, id est, ut ego quidem intelligo, *vilissimo mancipio desponsam velut vendidit, atque in manus tradidit*: mitto, quae aliis iamdudum observata: saepe Noster, ut Index ostendet: huius autem loci plerique, quos supra memoravi, meminerunt. Quae vero in usu quotidiano frequentissima fuerunt servorum nomina, ad scenam eadem sunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 242: Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Porro nominibus olim liberi servique distinguebantur: postea discrimen illud sic confusum est, ut ista nota non amplius possent dignosci. Insignis est Olympiodori locus ad Alcib. I Platonis a Casaubono productus ad Pers. V, 116: πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διακρίνοντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ καὶ Δᾶοι καὶ Φρύγες ὀνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Hinc iam patet, ob quam causam Lucianus mancipium infame, postquam obsequio flagitioso luculentam hereditatem crevit, repente mutato nomine scribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio salutari Megaclem, Megabyzum aut Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus Ios. Mercerus ad Aristaeon. I, Ep. 14. Ad Lucianum optime conveniunt, quae ponit Theophrastus in Maledici descriptione p. 110. *Illius*, sic iste nequam, in cuiuscunque mentionem inciderit, *patri nomen primitus erat Sofias*: deinde in castris militavit *Sofistratus*: ἢ μὲντοι μήτηρ εὐγενὴς Θράττᾴ ἐστι· τὰς δὲ τοιαύτας ἐν τῇ πατρὶδι εὐγενεῖς εἶναι φασιν· haec ego sanissima iudico, neque digna, quae, cum eruditiss. Needhamo, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne & ἠδίκως loquitur maledicentissimus

veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dictabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces inprimis: unde notum illud Menandri apud Zenob. C. II, n. 12, Θράξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἡγορασμένος, vel, ut Apostol. habet C. II, n. 59, ἐωνημένος: sed ex eodem Comico quae leguntur apud Strabon. p. 455 C. omnem dubitandi ansam amovent: Πάντες μὲν Θράκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται· ἡμεῖς ἅπαντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὐχομαι Ἐκείθεν εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Geram aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronuntiasse. Hoc illud est, quod Aeschini Demosthenes obiecit pro Cor. p. 494 F. cum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atrometum vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, satis magnifice Glaucotheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e Photio I contra Manich. § 3, 4. De iis, qui martyrrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cuiusdam viri adscisciebant, Euseb. de Martyr. Palaeft. p. 429. quae totidem paene verbis ab eo repetuntur ad Ies. c. XLIV, p. 527 B. HEMST.

ead. l. 10. Μεγακλῆς) Studio Lucianus ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum Κοισύραν feminam potentem: Aristoph. Nub. v. 46, ubi ἐγκεκοισυραμένην intelligo longa Coesyrarum serie superbam: Hesychius e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγκεκοισυραμένη, διὰ Κοισύραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαιωνίδου· ἐστὶ δὲ, σεμνυνομένη τῷ γένει. Ἐγκεκοισυραμένη, ἐνείλημένη καὶ ἐγκεκαλυμμένη plura sine dubio plenius annotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex Platonis Philebo notus. De Megabyzo vir magnus ad Diogen. L. II, 51: Sic vocabantur Ephesiae Diinae sacerdotes, ut observavit doctiss. Turnebus. Sed & alios ita solitos appellari, conicio ex hoc Luciani loco in Timone, Ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε (loquitur de servo, quem herus instituit heredem) ἀρπασάμενός με &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio: sed tum Persarum multos, eosque

nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ira fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus coniuncta, nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet Herodotus; secundam semper Ctesias, in Photii saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit Stephan. in *Κυρταία*, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat Berkelium non ignota scripturae discordia: vide exactissimae virum doctrinae C. A. Dukerum ad Thucyd. I, 109. Corruptum arbitror literis traiectis in Xenoph. K. Π. VIII, p. 136, v. 25, ubi Cyrus in Arabiam misit *Μεγάζυβον*. Liban. T. II, p. 490 C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείναντες ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸ δέειπνον ἐκφερομένους εἰς ἀφροδίτην ἀδίκον ὑπὸ τῆς μέθης· interpretes, qui *Megabazum interfecerant*: nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix Libanius effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste Herodoto V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane lenissima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγάβαζον, *missi a Megabazo*. Idem homo Ctesiae Megabyzus, sed Dinoni, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud Athen. XIII, p. 609 A. ἡ βαγάζου γυνή, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος Ξέρξῃ ἀδελφῇ ὄνομα Ἄνουτις καλλίστη ἦν τῶν ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν καὶ ἀκολαστοτάτη· scio, Casaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur viro maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emollivisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronuntiatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere satagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixerō: eos certe, seu ἱερεῖς sive νεακόρους, appellatos fuisse *Μεγαβύζους* tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: diserte Strabo XIV, pag. 950 A. ἱερεῖας δ' εὐνούχους εἶχον, οὓς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντας αἰετίνους τῆς τοιαύτης προστασίας, καὶ ἡγόν

ἐν τιμῇ μεγάλῃ· συνιεῖσθαι δὲ τοῦτοις ἐχρῆν παρθένους. Strabonem in hac causa testem quis prudens alpernetur? qui & ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit sciscitari, & Appianum habet suffragatorem de B. C. V, p. 676 B. καὶ τὸν ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερέα, ὃν Μεγάβυζον ἡγοῦνται, ὑποδεξάμενον ποτε τὴν Ἀρσινόην ὡς βασιλίδα, ἀχθῆναι μὲν ἐκέλευσεν, Ἐφεσίων δὲ αὐτὴν Κλεοπάτραν ἱκετεύσαντων μεθῆκεν Antonius: ex quibus simul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iste, tum quam carum habuerint Dianae suae sacerdotem Ephesii. Verum in Strabone, nisi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μετιόντες, etiam aliunde accessentes: nam fieri potuisse saepius existimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis amplissimam amissae virilitatis damno cuperet consequi: quare eunuchus aliquis, sed tamen ἄξιος τῆς προστασίας, aut talis certe, qui corporis integritatem splendidissimo muneri postponeret, alicunde fuit conquirendus. Heraclit. Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exsecat, ut vos Deae sacerdotem exsecuistis Megabyzum, metu ne virgini vir consecratur: & quo pacto impiū adversus naturam, πῦι sitis adversus simulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur sacerdos amissa virilitate.* Haec & plura Latine dedit Politianus Obs. & Em. cap. LI. cuius fidem ut in dubium non voco, sic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, nescire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epistolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero Menandri locum apud Suid. in Ζάκορος — οὐ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις (forte melius ὧς τις) γένοιτο Ζάκορος — ubi plane videtur positum pro Eunuchō: nam de Quintiliano I. O. V, 12, p. 456, quin ita voluerit intelligi, nihil est cur dubitemus, praesertim cum lateri iunctus haereat Bagoas. At Plauto quid facies in Bacch. A. II, Sc. III, 72: *Nos apud Theotimum omne aurum deposivimus, Qui illic sacerdos est Dianae Ephesiae.* Nic. *Qui istic Theotimus est?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheso est, Ephesius carissimus.* I. Meursius primum legit *Megalobuzi*, vel *Megabyzi*, quod iam praeceperant Turneb. Adv. XVIII, 31, & Lambinus; deinde nodum hunc neſcit: *Sed hoc quid est, quod Plautus dicit, Theotimum filium Megabyzi, si ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut solvat, operae pretium est audire. *Explico: Megabyzi filius idem valet, ac si dixisset Megabyzus: nam appellativum illud nomen fuit: quomodo ἰατροῦ παῖς pro eo, quod est ἰατρός.* Vide, quo

possit prolabi, qui nativam Graeci sermonis indolem non penitus perspexerit; quod Meursio defuisse scientissimo ceteroquin universae Graecorum antiquitatis, affirmare non vereor: falli se passus est vir egregius isto vulgari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἱατρῶν παῖδες, putavitque nihil obitare, quo minus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in singularem: hoc si vel Graecis licuisse ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuisse. Ut autem motae difficultati occurratur, quid si *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius respondet) *filius* retineas; non sacerdotis, sed viri clari, cuius filius sacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam sententiam eruditi viri propendent, *Megabyxi filius*, statuendum est, Megabyzum istum, antequam imminuta virilitate dignitatem susciperet antistitis, liberos, Theotimum saltem, procreasse, qui Theotimus sacerdos quidem Ephesiae Dianae, non princeps sive Megabyzus, (hoc patris erat munus) sed inferioris gradus. Suspiciari tamen potius lubet, vitii quiddam in hoc Plautino loco residere, quod vide, an sic curari possit: *Megalobyxi fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime sane sententiae consultum erit. Ipsum vero nomen fueritne dignitatis, & splendidum hominem apud Ephesios ac magnificum proprie significarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui summa cum laude in hoc munere sit versatus, ad successores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres silent, definire non sustineo; hoc tamen docet memoriae vetustae fides, saepius usu venisse, ut primi sacri ordinis auctoris nomen ad posteros demanaret. In Olba Iovis templum Αἰάντος ἱδρυμα τοῦ Τεύκρου unde οἱ πλείστοι γε τῶν ἱερουσάμενων ἀνομάζοντο Τεύκροι ἢ Αἴαντες. Strab. XIV, pag. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab usu tamen communi, sed a Comoedia, sic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in ista voce non potestas solum, ut arbitrator, viri divitis & splendidi, verum praeterea divitiarum ostentatoris inepti. Sic fere Crates apud Athen. VI, p. 248 A. eximie restitutus a Casaubono: ῥῆγῶν δ' ἐν Μεγαβύζου δέξεται ἐπὶ μισθῷ σῖτον Apollon. Tyan. Ep. II: ἢ προῖκά γε χρηστέον αὐτῇ (σοφιστεία) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐπέπερ ἢ δὲ σοὶ καὶ τὰ Μεγαβύζου· quoniam tibi iam partae sunt opes ingentes, quae supercilium tollant. Vim comicam ipsa nominis forma Graeca multum adiuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint,

& βυζον, id est, ut Hesychius exponit, πυκνόν, συνετόν· γαῦρον δὲ καὶ μέγα. Etymol. in Βύκτης· τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο· καὶ Σώφρων βύβα (an βυζα; quamvis apud Hesych. Βυβὰ (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάττεται) ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα· βύζειν εἰς τὸ νῆμα· hunc in modum iste locus distingui debet: posteriorum sensus, de verbo βύζειν quaerenda est vox νῆμα, quam vide p. 603, v. 38. Ex scena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos Hesychius interpretatur, sed ita, ut facile sit intellectu, diversos abiisse veteres Grammaticos, unde ratio significationis sit derivanda, a Persicis Megabyzis, an ab Ephesiae Dianae sacerdotibus: hoc mihi verosimilius videtur. Multa repeties de Megabyzis ad Quintilianum notata, sed parum accurate cogitateque, ut virum doctissimum satis appareat festinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditandi tempus digerendique sibi non indulsisse. HEMST.

ibid. Μετονομασθεῖς) Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. ANONYM.

ead. l. 12. Ἀληθές — πένθος) Juvenal. *Ploratur lacrimis amissa pecunia veris.* ANONYM.

ead. l. 13. Θύννος) Proverbium: piscis est marinus, in portu Lusitano magno numero capitur ad Lyfibonam & iuxta mare Herculeum. De eo Plin. IX, c. 15, Athen. VII, Eustath. ad Il. E, & Od. M. X. COGN. Aelian. Hist. animal. Proverb. sic id. Piscat. inde σαγηνεύεσθαι. BOURD.

ead. l. 14. Τὸ δέλεαρ) *Magna ad eum inescandum munera.* BROD.

Pag. 93. l. 1. Παχύδερμος) *Rerum imperitus, crassoque ingenio praeditus.* BROD. H. Stephan. Th. T. III, p. 11: Παχύδερμος, qui est cute crassa. *Afferitur autem ex Timone Luciani pro fatuo seu stupido &c. sed Budaeus exponit, rusticus & illotus squalidusque.* Crassa cutis & rigens ad indicium trahebatur stuporis ac stoliditatis: huic enim hominum generi subtiliter sentiendi facultas videtur occalluisse; ideo παχύδερμοι καὶ ἀναισθητοί Schol. Aristoph. ad Nub. v. 1239, ὡς παχύδερμον δὲ αὐτὸν χλευάζει. Vid. Aelian. V. H. XIII, 15, ibique Kuhnium. Philoponi locus ad Aristot. περὶ Ψυχ. II productus etiam a Suida in Μαλακός inter alia: διὸ καὶ τοὺς ἀνοήτους παχύδερμους καλοῦμεν in Plautinis quoque salibus *corium bubulum & elephantinum.* Hoc sine dubio voluit Lucianus; sed praeterea significat mancipium nequam, cuius corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque vestigiis cicatri-

ces duxit creberrimas & obduruit: hoc suadet mentio πέδης, μαστίγων, μυλώνος. Recte Faber, εἰ παρὶν αλλως pro αλλος. Conferendus autem cum Luciano locus egregius Philonis Iud. p. 888 C. D. Quomodo Noster τὸν μυλῶνα προσκυῶν, sic & Demosth. περὶ Παραπρ. p. 343 C. ὁ τέως ἐστὶ προσκυῶν τὴν θόλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus Aeschines. Poena fervorum μυλῶν vel pistrinum: Demosth. in Stephan. I, ὥστε ἐν τῷ μυλῶνι προσήκειν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τῶν λοιπῶν κύριον γενέσθαι & saepius. Lyf. Or. I, p. 93, v. 24, μαστιγωθείσαν εἰς μύλωνα ἐμπέσειν, ex quo loco Luciani elegans usus eorum, ἐμπέσων εἰς ἐμὲ, patet: venuste Liban. T. II, p. 632 C. ἀπὸ μυλώνων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀγρυπνιῶν ἀγεσθαι ἐπὶ δυνάμεις τε καὶ ἀρχῶν λαμπρότητας, a fordidissima servilique conditione ad honores tolli. Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi recessus, & propterea Castorum etiam: proprie vero Cereris Eleusinae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον ταῖν θεῶν. Notat H. Steph. Th. T. I, p. 424, hic pro ἀνάκειον quoddam poni velle: male. HEMST.

ead. l. 3. Τὸν μυλῶνα.) In pistrinis enim trusatilem molam egetat. BROD.

ibid. Ἀνάκτορον.) Idem est cum Ἀνάκειον (Harpocr.) ubi mancipia venundari solita. Demosth. Or. I in Steph. f. fin. p. 106, 2. Vid. Meurf. AG. IV, 842, & Suid. in Ἀνάκειον, & not. ad Συμπ. c. 9 & 32, unde satis liquere arbitror, de Castore & Polluce intelligendum. SOLAN.

ead. l. 8. Ἰπποτροφίας.) Vide L. Bos Obs. Crit. p. 62. Heraclides tradidit, Empedoclem fuisse λαμπρᾶς οἰκίας ἱπποτροφικὸς τοῦ πάππου apud Diogen. L. VIII, 51. HEMST.

ead. l. 9. Ἡ μὲν εὐμορφότερον.) Id. Dial. Mort. & copiose in Somnio, ubi de Simonide. BOURD.

ead. l. 10. Κέκροπος.) Cecrops & Codrus Atheniensium reges fuerunt. BROD.

ead. l. 14. Συνελεγμένα.) T. Fab. sibi pepererit. Male, cum de quaesitis ab eo, cuius heres est, intelligi debeat. SOLAN. Expressit fere eadem, quae Horatius Sat. de Ulyssē & Tiresia, Qui quamvis periturus erit, sine gente, cruentus Sanguine fraterno &c. ANONYM.

Pag. 94. l. 1. Αὐτόπους.) Quia antea dixerat οὐχὶ τοῖς ἐμ-αυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐ γὰρ Ἀριστ.) Aristidem, Iustum cognominatum. Plutarch. in eius Vita. BROD. Hac de re oratores Grae-

ci. Idem Iove confutat. BOURD. Cui sumtus funeris defuit. Corn. Nepos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἱππωνίκῳ καὶ Καλ.) Hipponicus pater fuit Calliae prodigi nepotis, de quo alias complura. BROD. Atheniensis uterque. Calliam Laccoplutum dictum, Suidas ait. Fuit utique Atheniensium ditissimus, Plut. π. Φιλοπλ. Hipponici, ut videtur, filius. Adeo autem ille scelestus, ut, cum Solon consilium ei suum de nominibus novis faciendis aperuisset, ingentes pecunias mutuatus, agros emerit; quo facto creditores, mox lege de novis tabulis lata, frustratus est. V. Plutarch. Sol. 158 & 935 f. Pericl. & in Arist. 612. Callias munera a rege Persarum accepisse creditus. Calliae huius divitis matrem viduam duxerat primo Pericles, qua repudiata Aspasia deinde duxit. Vide Plutarchum in v. Pericl. 301 A. ed. St. Vid. Aristoph. Av. pag. 554, & Ran. pag. 233, & Ἑκκλ. SOLAN. Ista gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari posse videbatur, proverbio locum dederit: Καλλίου τοῦ Ἱππωνίκου πλουσιώτερος. Aeschin. D. II, § 9. Vid. Maximī Tyr. Diff. XXIII, p. 238, 239. Lysias pro Aristoph. p. 156: Καλλίας ὁ Ἱππωνίκου, ὅτε νεωστὶ ἐτεθνήκει ὁ πατήρ, ὅς πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτήσθαι &c. Andocid. περὶ Μυστ. p. 17, v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt: quare a Comicis acerbius exagitati saepe in exemplum ponuntur talium hominum, quibus indignis amplissimae opes contigerunt: Maxim. Tyr. Diff. XXX, p. 309: μηδὲν τῶν παρὰ τὴν ἀξίαν φοβηθῆς, καὶ πλουτήσεις ἂν Ἱππωνίκος ᾗς, νικήσεις ἂν Κλέων ᾗς, (vid. Nostrum § 30.) αἰρήσεις ἂν Μέλιτος ᾗς. Recte vero Lucianus atque ex historiae veritate Aristidem, ut vita dissimillimum, opposuit: nam Calliae daducho capitis postulato hoc inimici gravissimum obiecerunt crimen, quod cum bonis afflueret, Aristidem ἀνεψιδὸν in summa paupertate vivere pateretur: cuius invidiam, quae iudicum animos vehementissime commoverat, quemadmodum ipsius Aristidis interventu depulerit, legere licet in Plutarch. T. I, p. 334. Eam historiam respexit Teles apud Stob. pag. 516. Ordinem illustri familiae contexuit Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XIV, 16, in haud paucis lapsus: liberalius & apparatiore doctrinae copia I. Fr. Gronovius Obs. IV, c. 7, p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. HEMST.

ead. l. 9. Ἄνω καὶ κάτω) Tetigit hunc locum Fr. Luifinus Par. III, 18. HEMST.

ead. l. 11. ἔχει σε &c.) Vid. supra Ένυπν. c. 7, ἔρμαιον ὄν. & hoc ipso Τιμ. c. 24. I. haec aliter habet, nempe πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deestque σέ. Minus commode. SOLAN.

ibid. Τὸν Ἑρμῆν) Scribe σε τὸν Ἑρμῆν. BROD. Sic post hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῶος. § 41. BOURD.

Pag. 95. l. 1. Δυσεύρετον οὕτω χρήμα) Τοὺς τοῦ πλούτου ἀξίους. BROD.

ead. l. 3. Οὐδ' ὁ Λυγκεύς) Aristoph. in Plut. v. 210, Βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον Λυγκέως. Ὄξυωπέστερος Λυγκέως Philo περὶ Προν. apud Euseb. Προπ. Εὐαγ. VIII; pag. 387 A. Plotin. Ennead. p. 545 D. saepe Noster, ut Erasmus observat in Lynceo perspicacior: G. Cognatus in Lynceus. HEMST.

ead. l. 7. Σαγηννεύόμενος) L. σαγηννεύομαι circumdor. BROD.

ead. l. 13. Εἰρήσεται γὰρ) Dicendum est enim. BROD.

Pag. 96. l. 2. Σοῦ δυσέρωτος) Δυσέρωος, qui modum amoris statuere non potest, sed eius violentia se totum abripi patitur. exposuit illam vim D. Heinf. L. Th. c. IV, non quidem ignotam H. Stephano, cuius in Thesauro hic ipse locus adducitur. Luciano frequens, ut notavit Iungerman. ad Poll. VI, 189. Epigramma editum a Kustero ad Suid. in Ἀκοστήσας: Τὸς τρητὸς δόνακας, τὸ νάκος τόδε, τάνδε κορύναν Ἄνθεσο (ita legendum pro Ἄνθετο) Πᾶνι φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλῳ. ὦ Πᾶν δεχυνσο δῶρα τὰ Δάφνιδος· ἴσα γὰρ αὐτῷ καὶ μοὶ Πᾶν φιλέεις καὶ δυσέρωος τελέβεις. Sumfit a Theocrito Eid. I, 85. Similiter δυσάνιος vel δυσήνιος apud Hippocratem, de quo Foef. in Oecon. HEMST.

ead. l. 3. Εἰς βαθυκῆτα πόντ.) Ex Theognide: Ἦν (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτα πόντον ῥίπτειν, καὶ πέτρων, κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. BROD. Alludit ad Theognidis poetae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. Aphthonii in sententiae exhortatoriae exemplo existat: Χρὴ πεινὴν φ. &c. Ad hoc item allusit Lucian. de Merc. Cond. Theodoretus quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II adducit. COGN. Ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem est. BOURD. Vana est haesitatio Fabri inter hanc lectionem, & eam, quae in Theognidis editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit se inde expedire, cum id posset, non auxilio Stobaei & Plutarchi, qui potuerunt aliter citare, quam Lucianus; sed Lucianus se ipse defendit, ostenditque in libello de Mercede conductis cap. 5, &

apologia eius libelli sequente c. 10, & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκῆτα dicens, & ipsum nomen Theognidis adiiciens. Unde inprimis apparet, ab Bourdelotio temere notari ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem sit. Nihil falsius. Etiam paulo post negare nequit Faber, verius vertisse Erasmus, & ex eius imitatione Benedictum, illa verba ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτοὺς, quod illos nullo pacto respexisses, quam ipsum, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Sed vice versa queri debeo, cum sic loquatur etiam Lucianus in Saltatione, ἀμεινὸν ἐστὶν οἶμαι ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἔμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομηκέναι, vertisse Opsopaeum, neque sub initium fatearis, aliquid tale te flagitiose deliquisse; Benedictum, nec initio, te tale quid deliquisse, fatearis. GRON. Apud Theognidem hodie aliter legitur in hunc modum:

Ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ πάντων δάμνησι μάλιστα

καὶ γῆρας πολιῦ, Κύρνε, καὶ ἠτιάλου.

Ἦν δὲ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτα πόντον

ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων.

Ed. I. cum Mf. T. Fabri βαθυκῆτα. Sed eadem sibi non satis constans alibi vulgarem sequitur scripturam, quae in Colk. etiam invenitur. Vide Mισθ. c. 5, & Ἄ. μισθ. c. 10. SOLAN. Editus Theognis meusque scriptus, μεγακῆτα quam vocem servant Aphthon. Progymn. p. 14, Schol. Thucyd. ad II, c. 43, Eustath. ad II. Ξ, p. 998, v. 25. Apud Strob. p. 518. ad marginem additur βαθυκῆτα, quasi varia vetusti codicis lectio: utrumque reperias in Plutarcho, hoc T. II, p. 1039 F. illud p. 1069 D. Cum Luciano consentit Clemens Str. IV, p. 483 C. ut difficile sit diiudicatu, utrum ab ipso Theognide fuerit profectum. Μεγακῆτης post Homerum Odyss. Γ, 158, ponto vel mari frequenter adiungunt, Apollon. Rhod. IV, 318, Dionys. Perieg. v. 1087, alii: longe rarius est βαθυκῆτης. Ut plurima sunt in Homero, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem μεγακῆτης, opinionum diffidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλα κῆτι ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum esse non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi possit ad μεγακῆτεϊ τῇ μελαίνῃ II. Θ, 222, Λ, 5, 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μεγάλως κοίλῃν, vel εὐρύχωρον καὶ πλατεῖαν, vel, quod habet Dionysii Schol. μεγάλοπλάτον' immo in Ery-

mologo legas, μέγα κύτος ἔχουσαν, ὃ ἐστὶ πλατεῖαν p. 574. unde, quae sit origo diversae lectionis βαθυκύτα, manifeste colligi potest. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedaemone κητώεσσα Il. B., 581. Equidem existimo, κῆτος olim in compositis magnitudinem immensam indicasse: quod si sumseris, planus erit ubique vocabuli istius intellectus. Nunc H. Stephanum audiamus in Thes. Ind. Βαθυκύτα πόντον Lucianus dixit, vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: est enim & piscosum mare & profundum. Mallem haec indicta, quae prorsus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compositorum enim rationem se minus attendisse satis declarat: ego veritam, profundissimum vel immensae profunditatis mare. Amm. Marcell. XXIX, 1, p. 600: angustius formidandae paupertatis attriti, cuius metu vel in mare nos ire praecipites, suadet Theognis poeta vetus & prudens. HEMST.

ead. l. 4. Πετρῶν) Ac se e scopulis praecipites dederunt. BROD.

ead. l. 5. Ὅτι περ) Videtur Lucianus scripsisse aut ὅσπερ, aut ὅτε περ: quamvis libri omnes habeant ὅτι περ. De ὅτε vide in Δ. VII extremo. Ἑρμ. c. 23. De ὅς Σχv. c. 2. SOLAN. In Timone, quem Tan. Faber iis notis illustravit, quibus si in reliquis similes exstarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conscriptae, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitiori suo reddi posse videtur. Novi, inquit Mercurius, adeo perdit te (Plutum) amantes, ut mortem sibi consciverint, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὍΤΙ ΠΕΡ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτοῦς: hoc est, Benedicto interpreti, rati fastidiri sese abs te, PROPTEREA quod illos nullo pacto respexisses. Sed iocus, quem in voce ὑπερορᾶσθαι captat, nisi aliter & legas & vertas, perit. Scribo itaque ὕ. γ. ὑπὸ σοῦ, ὍΣΠΕΡ οὐδὲ τ. ἀ. ἑ. ἀ. & verto, despici se a te rati, quos ne aspexisti quidem. Sic enim aliquo modo servatur iocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus aspiceret? Ridet itaque querentes se superciliose aspectos a caeco; quae vis est vocis ὑπερορᾶσθαι. SOLAN. in Specimine.

ibid. Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν) Nunquam, prorsus. BROD.

ead. l. 7. Κορυβαντιᾶν) Corybantiare, ut ex Plinio docet μακαρίτης Scalig. ad Catull. BOURD.

Pag. 97. l. 1.) Εἰόμενοι) Placet οἰόμενοι. BROD.

ead. l. 4. Αὐτῶν) Lege αὐτῶν. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐρῶντες ἀνεράστων &c.) Profert Thom. Mag. in Ἀνεράστος. HEMST.

ead. l. 6. Ὅτι καὶ &c.) Sic edi curavimus; cum in vulgaris edd. legatur tantum καὶ &c. auctoritatem secuti Mf. a Fabricio memorati, & ed. I. quae ὅτι habet sine καὶ. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτὸ) Legendum αὐτοί. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ δεῖ) Emenda δὴ. BROD. P. L. & Coll. δὴ. Emendaverat & Vorstius in suo codice, cuius pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur δεῖ, nullo prorsus sensu. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπίχριστος) *Fucata*. BROD.

Pag. 98. l. 2. Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ) Paucis rem totam complectitur Plutus Aristophaneus v. 107. Cum istis plane concordant, quae Longinus περὶ Τ. c. 43, p. 236, 238; neque hoc Tolleium praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Φευκτῶν) Legendum est φευκτίων, quia φευκτὸς mere Tragicum est, & inevitabilis significat, non vitandus. SOLAN. Apud philosophos αἰρετὰ & φευκτὰ inter se pugnant. Cebes p. 77, οὕτω γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἰρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα αἰεὶ saepissime Plato: quare nihil hic mutandum. HEMST.

ead. l. 8. Τέθνπε) *Miratur*. BROD.

in Schol. col. 1. l. 7. Τύφῳ γὰρ) O prioris ed. mutaverat in τὸ Solanus, induxeratque φασί. Si absit a scripto C. legendum est τ. γὰρ ὁ φ. καὶ κ. HEMST.

ibid. l. 10. Τῷ μὴ δεῖ δένε ἔχειν οἱ χρήσονται) Verba profecto inquinatissima in posteriori parte. Τῷ μὴ δεῖ δένε ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monstrum? Doctissimus Clericus, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum ἂν μὴ δεῖ ἔχειν. ut sensus sit: Qui volunt habere, quae non oportet, eos importuna invadit superbia. Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed & ἐπεισέρχεται statim legendum fuit. Non piget nostram hic conferre symbolam. Ita nempe haec ultima legenda putem, Σύνδρομος γὰρ τοῦτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ανοία. ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τυφῷ σπασμηνευμένοι τῷ μὴ εἰδέναι ἔχειν, ὃ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαιρὸς ἐπεισέρχεται μεγαλοψυχία &c.* Vides, quam ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhaerens. Expono autem: *Huic fastui adiuncta est desipientia. Namque quos fastus constriictos tenet (qui fastu fascinati sunt) desipiunt eo, quod nesciunt, (sive, quod scientiam non habent, vel, quod scire nequeunt) quemadmodum sese gesturi sint. In hos intempestiva insuper se insinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia.* Ἐχειν εἰδέναι eodem modo Scholiastes hic dicit, quo infra in Her-

motimo § 7 ipse Lucianus, ὡς πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐ-
τὰ, πῶθεν ἔχεις εἰδέναι; unde scis, propterea esse omnia subeu-
da? Ibid. § 27, Οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν. Neque
tamen scio (vel scire possum) num vera dicat. § 38, Καὶ εὐρόντες,
ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; Et ubi invenissetis,
sciretisne, illud esse ipsum, quod amissum fuerat? Porro pro οἱ
χρῆσονται ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatus repo-
nui ὅ, τι χρῆσονται ἑαυτοῖς. Sic Noster in Scythia § 3, οὐκ ἔχων
ὅ, τι χρῆσαιτο ἑαυτῷ. In Imaginibus § 5, Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι
ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς. Isocrates in Panathenaeico p. 281
D. Ἀπορεῖν ἐφασκεν ὅτι χρήσεται τοῖς παροῦσι. Emendatus
scribes, ὅ, τι χρήσεται τ. π. Quae post haec apud eundem
Scholiasten sequuntur, non minus spurca, & lectori crucem
figentia, alius Oedipus expediat. IENS. Malim μὴδ' εἰδέναι ὅ,
τι. C. G. τῷ μὴ εἰδέναι ἔχει ἢ. SOLAN. Pro οἱ Solanus ἢ prae-
tuli I. Iensii ὅ, τι. M. Sladus διὰ τὸ μὴδένα ἔχειν minus re-
cte. HEMST.

ibid. l. 13. Μεγαλαυχία) Prave antea legebatur μεγαλο-
ψυχία. Vide textum Lucianum. SOLAN. Obtemperavi do-
ctis. Solano. Attamen prope mihi persuadeo, invenisse Scho-
liasten in corrupto Luciani Codice μεγαλοψυχία, quam li-
beraliter intellexit: ea cum per se sit valde laudabilis, cave-
re voluit adiecto ἡ ἀκαιρος, ne quis in meliorem partem acci-
peret. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάνθρωπον ὑποδύεσθαι
dicatur: hoc ad μεγαλοψυχίαν illo, quem indicavi, sensu
sumtam optime, ad μεγαλαυχίαν minime convenit. Sequen-
tia vero, quae viris eruditissimis tam spurce foedata, & Oe-
dipo quodam indigere sunt visa, solius fere distinctionis ope
sanari possunt atque in integrum restitui: τῇ ἀπὸ τοῦ πλού-
του περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον. ἀλλὰ γε
δὴ καὶ μαλακία συνέστιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat Solanus)
ἐκβιάζεται τίθεναι ἑαυτὴν, τὴν θρυλὶν τε καὶ θηλύτητα διὰ
τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Mox sensus erit dilucidior, si in-
terferas, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλούτον ὑπερφρονεῖν
ἐχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto,
qualium in his Scholiis non rara sunt vestigia, declamatorie
nec castigatissime esse scripta. HEMST.

Pag. 99. l. 1. Ἐγχείσεις) De multiplici forma numeri plu-
ralis in hac voce, ἐγχείσεις, ἐγχέλους, ἐγχείσεις agit H. Ste-
phan. Th. L. G. T. I., p. 1931, huius etiam loci non imme-
mor. HEMST.

ead. l. 3. Ἐξώδης) Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum;

ἰξῶδης tamen legit interpres. BOURD. Mendose plerique libri ἰξῶδης. Vera scriptura ἰξῶδης, quam expressimus, ex *I. B. γ.* & *S.* est: agnoscant etiam *P.* & *L.* In uno tamen *L.* ἰξῶλη *τε.* SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπολυθῆναι) Post vocabulum hoc expuncto Πλοῦτος scribe ἀλλὰ μεταξύ &c. διέλαθε. Post vocem hanc loquitur Πλοῦτος, τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν θησαυρὸν & reliqua. BROD. Male hic notata Pluti persona: loquitur enim haec idem, qui superiora, Mercurius. MARCIL. Nomina personarum antea perturbata restituit iam ante nos Benedictus. SOLAN. Locum in cunctis edd. excepta *Salm.* prava personarum distinctione laborantem adiuvit, praeter Brodaeum, Franc. etiam Luisinus Par. III, c. 2. HEMST.

ead. l. 8. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τὸν θησ.) Male notata etiam hic persona Mercurii, & omissa Pluti. esse debet: Πλευτ. τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν θησαυρὸν. MARCIL.

Pag. 100. l. 1. Ἐχόμενος τῆς χλαμύδος) *Laciniam ducens.* Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. τὴν ἐσχατιάν) Aeschin. in Tim. p. 13, v. 43, τούτῳ γὰρ κατέλιπεν ὁ πατήρ &c. ἐσχατιάν δὲ Σφηττοῖ, Ἀλωπεκῆσι δὲ ἕτερον χωρίον ad ea, quales fuerint Atticorum ἐσχατιαί, optime docuit antiquus Scholiastes & nondum editus, cuius verba ex Harpocrate & Suida paululum emendata describere non gravabor. Ἐσχατιαί εἰσι τόποι ἐσχατοὶ τῆς χώρας περατούμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν τὰ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τῶν δήμων ἐσχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως ἐν τοῖς χωρίοις ἐναπελωμβάνοντο ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικὴν παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶν, οἱ ἐσχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἐσχατιαὶ singulorum agri suis finibus distincti & separati, ut monuit Casaub. Leß. Theocr. c. XIV, eorum errorem castigans, qui de nesciis quibus agrorum extremitatibus interpretantur; sed tamen remotiores, & ad cuiusque demi fines positi, vel mari montibusve proximi: meminit Demosth. in Phaenipp. p. 1023 B. ἐπαρευόμην Κηθήραδε (lege Κυθήραδε) εἰς τὴν ἐσχατιάν αὐτοῦ καὶ πρῶτον μὲν περιαγαγὼν τὴν ἐσχατιάν αὐτοῦ πλέον ἢ σταδίον οὖσαν τετταράκοντα & compluries in sequentibus, ad quae pertinet Harpocratonis observatio in Ἐσχατιά. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici sive demi fines ἐσχατιαὶ significant, dubitari non potest: vide Xenophont. E. II, p. 276, v. 20. Hesych. in Ἀλμυρίδες. eum in modum historici non raro: ut Diodor. Sic. XVII, pag. 576, τῆς Λυκίας περὶ τὰς ἐσχατίας illudque proverbii vice positum a Constantio

Ep. ad Antioch. in Athanasii Apol. καὶ τοὶ τῆς ἀγνοεῖ καὶ τῶν τὰς ἐσχατίας οἰκούντων. Quamobrem merito Lucianus Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequeretur, occurſu ingrato abesset, ἐσχατίαν colendam commisit, ὁρεῖν καὶ ὑπόλιθον γῆδιον non aliter, quam Libanius Δυσκόλω suo, quem pinxit Declam. XXXVI, p. 793 B. 795 B. 799 C. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπερβόλω τάχα ἢ Κλέωνι) Hoc est, *Pessimo cuiusdam Atheniensis*. Cleonem & Hyperbolum Aristophanis Comœdiæ infamant. BROD. Aristophan. in Pace. BOURD. Adde gravissimum de Ὑπερβόλω Thucydidis testimonium, qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat, VIII, 73. SOLAN. Nobile par hominum improbiſſimorum, quos vitiis vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna praeditos auctoritate, quia solent plerumque Comici, iunxit etiam Lucianus: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utrosque in administranda rep. versatos provectior aetate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius iam vivo Pericle, cum is odio civium atque invidia laborare coepisset, viam ad remp. affectavit. Plutarch. Per. p. 170 D. ἐπεφύστο δὲ καὶ Κλέων ἥδη διὰ τῆς πρὸς ἐκεῖνον (Periclem) ὀργῆς πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν eo defuncto sine controversia primas tenuit, ὧν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βικιότατος τῶν πολιτῶν, τῷ τε δήμῳ παραπολὺ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος, teste Thucyd. III, 36, IV, 21. Postquam ad Amphipolin pulsus a fortissimo duce Brasida, & in fuga caesus interiisset Cleon, deterior Hyperbolicus aliquo tempore inter demagogos praecipuum in rep. locum occupavit: ad Aristoph. Pac. v. 680 Scholiastes: μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπερβόλος ἐπολιτεύσατο· μοχ, οὗτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita solent aliquando potentiam civis eminentem, qui factionis sit caput, vocare: δυοῖν οὐσῶν ἐν τῇ πόλει δυναστειῶν, τῆς Θουκυδίδου καὶ Περικλέους. Plutarch. T. I, p. 155 A.) διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν· donec Alcibiadis consilio sociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipse nihil minus metuens poenam subiret, testularumque suffragiis ex urbe eiiceretur. In hos utrosque Comici certatim impetum fecerunt, ut ostendit testis inprimis fide dignus Aristoph. Nub. v. 549, 558. ubi vide Ez. Spanhemium: neque mirum est, qui praeclarissimis viris nequaquam parcebant, in eos filii acerbiter exercuisse, qui tot veris criminibus oppugnari possent. Plutarch. T. II, p. 826 D. τὴν Περικλέους πολιτείαν ἐπαινοῦμεν καὶ τὴν Βιάτος· φέγομεν δὲ τὴν Ὑπερ-

βόλου καὶ Κλέωνος. Egrege Dion Chryf. p. 282 A. Atheniensis populi quasi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti, numerat Pisistratum ac Themistoclem: tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μὲν τινὰς ἐπιεικῆς τυχόν, τοὺς δὲ πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεπούς· p. 541 D. οὐδεὶς πώποτε οὕτως ἐγένετο δραστὴς δημαγωγὸς οὐδὲ Ὑπέρβολος ἐκεῖνος ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophonem in hoc genere sociavit Demetr. περὶ Ἑρμ. § 315. Hyperbolum & Cleophonem Isocr. de Pac. pag. 174 B. plures Himerius Prop. ad Flavianum apud Phot. p. 615: Ἐσυκοφάντει Περι- κλέα Κλέων· ἔφυγε Νικίας Ὑπέρβολον· Δημάδης δ' ἔκρινε Δημοσθένην· Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὅς ὠστρακίσθαι) Legendum ὠστράκισται. Quid sit ὠστρακίζεσθαι, dudum ostenderunt eruditi. IENS. V. ὃν ὠστράκισθαι. EXC. G. ὃν ὠστρακίσθαι. C. Περιθῦδ. ὃν καὶ ὠστρακίσθαι. SOLAN. Dedi lectionem C. V. restituerat Solanus ὃς ὠστρακίσθην. Haec autem optimae sunt inprimis notae, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alterius Comici Scholiaste deprompta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat I. Wasse ad Thucyd. VIII, 73. Quod e C. affert Solanus Περιθῦδ. integrandum est Περιθῶιδης· hoc demostrat Hyperbolus, ut docuit I. Meurfius de Pop. Att. in Περιθῶιδαι· quare Scholion sic potest suppleri: Ἀντιφάνους ἦν Περιθῶιδης, ὃν ὠστρ. &c. HEMST.

ibid. l. 5. Καὶ — Ἀνδροκίδης) Lacunam prioris editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδροκίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. Schol. Aristoph. ad Vesp. p. 1001, ad Pac. v. 680. SOLAN.

ibid. l. 9. Ὡς Θεόφραστος) Haec omnia in impr. manca ex C. & supplevimus & refinximus. SOLAN.

ibid. l. 11. Φρύγα) Prior editio, κατελύθη, καὶ Φρύγα δὲ αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in V. exstat φασί, sed scribendi compendio, quod qui descriperat, affecutus non fuit, nonnihil obscuratum) εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτοντες. HEMST.

ibid. l. 14. Παρελθόντος) Προσελθόντος· hoc enim postulat τῷ βήματι παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter usitatum. HEMST.

ibid. l. 17. Ὑπέρβωλον) Fabulae nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte I. Meurf. in Att. Biblioth. recenset etiam Suid. in Πλάτων Ἀθηναῖος, κωμικός. Eiusdem generis inter eius comoedias Pisander & Cleophon. Cum autem Lydum dixit Hyperbolum,

nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum Polyzelus Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notissima servorum nomina. HEMST.

ibid. l. 20. Χρέμπος) Χρέμιδος Schol. Aristoph. ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem iocosa Comoediae libertate transformatum abiisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni maior est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῶν. HEMST.

ibid. l. 26. Ριφῆναι) Exc. G. ριφῆναι & C. SOLAN. Neque aliter in V. scriptum est: idcirco reposui. HEMST.

ibid. col. 2. l. 19. Θουκυδίδης) Lib. III, c. 36 & seq. cuius verba nonnulla Scholiastes expressit. HEMST.

ibid. l. 23. Ἀριστοτέλης δὲ) Sic Exc. G. & V. In impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. SOLAN. Exstat in V. tale scripturae compendium Ἀριστοτλ'. quomodo philosophi nomen plerumque solet in membranis exhiberi, & mox vitiose δημηγορήσας. In his plura sunt corrupta & alieno loco posita: illud ἀποσκώπτων Aristophani melius quam Aristoteli conveniat: veluti modo προσδεῖς ἄρχοντα Εὐθύνον aptius post Φιλόχορον interferantur: Philochorum enim notum est historiam Atticam per Archontes digestam literis mandasse; quamquam ne sic quidem haec verba difficultate vacent: nam eius anni, quo Cleon obstitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, nisi forte ἐπιλαχὼν, & subsortitione Stratocli defuncto suffectus: eam rationem credi potest habuisse Scholiastes, cur de Philochoro mone-ret, illum huic anno, secus atque alii, non Stratoclem, sed Euthynum inscripsisse summum magistratum. Quare melius erit, si mutatis quarundam vocum sedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος προσδεῖς ἄ. Ε. καὶ Ἀριστοτέλης (in Ἀθηναίων πολιτεία nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc postremum annotavit etiam Scholiastes ad Aeschin. Orat. in Tim. Miss. Λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἡθους σχῆμα (scilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. HEMST.

ibid. l. 28. Βυρσοδέψιν) Βυρσοδέψην corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκαπτικῶς eum hoc femineo nomine fuisse appellatum, quoquam modo liquet. Aristo-

phanes certe in Equit. hunc *βυρσοδέψην* nominat. IENSTUS.

ibid. l. 32. *Μανίας*) Lege *μανία*. Plutarch. T. II, p. 855 B. historici malignum animum hoc indicio deprehendi statuit, si *δυσχερεστάτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιεικεστέρων παρόντων* utatur; veluti quando *θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κουφολογίαν* dicit. Cleonis *κουφολογίαν* perstringit Thucyd. IV, 27. sed idem quoque c. 39, *καὶ τοῦ Κλέωνος καίπερ μανιώδης οὔσα ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη*. HEMST.

ibid. l. 35. *Ἀμεινίου*) Conferit Schol. Aristoph. ad Nub. v. 552. Androthion tamen, eodem teste, scriptum reliquerat, interiisse Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit. hoc Diodorus firmat, multum in istius pugnae narratione discrepans a Thucydide V, c. 10. HEMST.

Pag. 101. l. 3. *Ὀρεινόν*) Male Basil. edit. ult. *ὄνειρον*, ut & quaedam aliae edit. BOURD.

ead. l. 5. *Ἐκεῖνος*) Non ignoro, quam vim saepe pronomen illud habeat, velut, quod paulo ante protulimus e Dione, *Ἵπέρβολος ἐκεῖνος* neque tamen non hic malim *ἐκεῖνος*, scilicet *Τίμωνι*. HEMST.

ead. l. 10. *Περὶσχημένον*) Adducit Thom. Magist. in *Κατέσχημαι*. HEMST.

ead. l. 12. *Ἀργυφόντα*) Homeric. Patet Dial. Iovis & Merc. postea. BOURD.

Pag. 102. l. 3. *Ἄρα*) *ἄρα*; ut volunt distingui Grammatici, quando est interrogantis. REITZ.

ead. l. 4. *Εὐαδίκητος*) Quem alias Graeci *ἐπιτήδειον*, Latini *opportunum* & *obnoxium* vocant. Eleganter Hipparch. apud Stob. pag. 573, v. 39, *ἑνατοὶ καὶ σάρκινος, εὐαδίκητος καὶ φθαρτὸν κακτημένοι σῶμα*. Cum his compone, quae Paupertas de se praedicat in Aristoph. Pl. v. 558. HEMST.

ead. l. 7. *Ἐγχειρήσας*) Secuti sumus emendationem Tan. Fabri, cum tamen in omnibus legatur *ἐγχειρήσας*. SOLAN.

ibid. *τῷ πάλαι*) Qui dudum fuit Timon. BROD.

ead. l. 9. *Ῥάκος ἢ δὴ γεγενεμένον*) *Iam laboribus exercitatum atque attritum*. BROD. Male Brodaeus: melius Erasim. Ad. in *Pannus lacer, hominem fastiditum & reiectum* exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius usus idoneum intellige. Receptam vulgo fuisse proverbii formulam Lucianus indicat Pseudol. § 18: *ἄχρι δὴ σε, τὸ τοῦ λόγου, ῤάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέσσε* iisdem verbis *περὶ τῶν ἐπὶ μ. σ.* § 39. Hinc sumit Scaliger in Strom. Proverb. v. 1337. Antiphilus I Anth. LVI, Ep. 3: *Μυριετής, ἄλλοιο βίου*

ῥάκος — qui piscatione corpus ad ultimam senectutem contriverat. Proximum est Euripidis in Autolyco primo de athletis apud Athen. X, pag. 413 E. cum aetate florent, incedunt πόλεως ἀγάλλματα — ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν Τριβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας. Cadaver Crinagorae ῥάκος dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad Callimach. p. 470. Similes alias usurpare veteres solent figuras: quale mihi visum fuit Aristophanis illud apud Polluc. X, 33, Τί μ' ὦ πόνηρ' ἐξάρισας ὡς κλιτήριον ita si legas, iambus erit tolerabilis; ceteroquin eius loci integritatem non praesto. Aristophanes etiam in Equ. v. 529 Cratinum effoetum & prae senio paene delirantem lestofo comparat Ἐκπιπτουσῶν τῶν ἡλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνόντος &c. Paulo aliter Seneca, teste Gell. N. A. XII, 2, Qui huiusmodi versus amant, liqueat tibi, eosdem admirari & Soterici lestofo: vilissimos puta, nulla-que artis admiratione dignos. Ion apud Hesych. in Σάρων, ὡς παλαιδὸν ἀγῆις σάρον sic enim emendandum videtur: θέλει δὲ λέγειν, inquit Hesych. ὅτι ἄχρηστοί εἰσι, διὰ τὸ γῆρας ac si diceret, tanquam scopas ducis vetustate absumentas. Petron. cap. 114, p. 525: Si quid ingenui sanguinis habes, non pluris illam facies, quam sportam. HEMST.

ead. l. 12. Οὕτως) Legendum οὗτος. BROD.

ead. l. 13. Ἀπολείπει, ἀγαθὴν σύνεργον) Legendum ἀπολείπει, ut iam Faber recte monuit. Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praestantissimamque magistratam. Ceterum Scholiafles ex Mf. in fol. legit hic ἀγαθὴν σύνεργον, idque observari iubet, cum Πενία, quae loquitur, sit femina. Sed mirum, ni in malum codicem inciderit interpres ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργος & διδάσκαλος etiam in genere femineo dici, ἀγαθὴν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. IENS. Si ἀπολείπει, auctore Tan. Fabricio, in ἀπολείπει mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic noster in Prometh. c. 5, ὡς μεираκίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήφεται. quem locum itidem Iensius, ut & sequentem sollicitavit. Sic in Dial. Terpsf. & Plut. seu N. Δ. VI, μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψῃς πάντας τοὺς κρόκας. In Dial. Min. & Softr. ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθῆσομαι. Sic Philostratus in vita Apoll. IV, p. 146. Vide etiam in Afino cap. 4, εἰ μὴ τις ὑπακούσῃ αὐτῇ &c. 11, εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψῃ in Δικ. c. 30, εἰ μακρῶ χρήσομαι τῷ λόγῳ. SOLAN.

ibid. Ἀγαθὴν σύνεργον) Synes. Ep. 100, p. 239 C. φιλοσοφούμεν, ὃ γὰρ, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες σύνεργον. HEMST.

Pag. 103. l. 2. Αὐτόν) Leg. αὐτόν. SOLAN.

ead. l. 8. Τοῖς βώλοις) Qualis gleba Aegyptia: de qua copiose Achill. Tat. in Clitoph. BOURD. Alciph. III, Ep. 34, p. 348, de Timone nostro: ταῖς βώλοις τοὺς παρίοντας βάλλει· ibi recte Berglerus monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus exstat Luciani edd. Peritissimi Bergleri iudicium sum secutus, etsi non ignorem in Apollonio legi III, 1392, — οἱ μὲν ὁδὰς τετρήχوتا βῶλον ὁδοῦσι λαζόμενοι πρηνεῖς —. Τοῖς βώλοις Gesnerus ediderat in Aelian. Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. HEMST.

ead. l. 12. Τῶν εὐχῶν) Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae. HEMST.

ead. l. 13. Δέχου τὸν ὄλβον) Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua Casaub. ad Theophr. Char. 59. Adde Ἀλεξ. c. 14. SOLAN.

Pag. 104. l. 1. Ἀνθρώπους μισῶ) Inde cognomen μισάνθρωπος· c. 44. Interp. Aristoph. ad Aves & Lystr. BOURD.

ead. l. 7. Μὴδὲν σκαῖον) Ποιήσεις subauditur. BROD.

ead. l. 8. Τὸ ἄγριον) Τὴν ἀγριότητα. BROD.

ead. l. 10. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) Princeps, primae classis homo. BROD. Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat Faber ad Lucret. I, 87. Lucian. Baln. § 3, ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὢν τὰ πρῶτα· Euripid. Hec. v. 794, — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων· Aristoph. Ran. v. 424, Κἀστὶ τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας· Liban. T. II, p. 211 C. Τούτῳ Μένανδρος μὲν ἦν πατήρ, τὰ πρῶτα Κορινθίων· Herodot. IX, 77, Ἐν δὲ Πλαταιῇσι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Αἰγινήτεων ἦν Λάμπων ὁ Πύθων, Αἰγινήτεων τὰ πρῶτα· nam supervacuum illud φέρων, quod edd. trahunt, optime iudicavit Jac. Gronovius, auctore Med. Codice, refecandum esse, observans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέροντα· sic & Xiphilinus e Dion. p. 796 A. Cornelius Fronto ὁ τὰ πρῶτα τῶν τότε Ῥωμαίων ἐν δίκαις φερόμενος. Pari modo Philostr. de V. S. II, c. XXVII, § 5, Megistias οὐ τὰ δευτέρα φυσιογνωμονούντων νομισθεῖς. Olearium probo itidem § 1, praeferentem ex Cod. S. μὴ δὲ δευτέρα (nisi forte praestet μὴ τὰ δευτέρα) τῶν προειρημένων σοφιστῶν μὴ δὲ ἱπποδρομὸν τις ἡγείσθω. In multis eandem loquendi formam sectantur. Sophocl. Philoct. v. 435, Πάτροκλος, ὅς σοι (repono, δὲ σοῦ) πατὴρς ἦν τὰ φίλτατα· ibi Camerarius ex Euripide profert Herc. Fur. v. 1428, Τὰ μέγι-

στα φίλων ὀλέσαντες, id est, Herculem. Phrynich. Ecl. D. A. p. 78, οὕτως ἄρα μέγιστόν ἐστιν ὀνομάτων γνώσις, ὅπου γε δὴ καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων πταίοντα ὁράται· quin scripserit πταίων ὁράται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophistarum principe modo fuerat locutus: structurae rationem exempla, quae posui, satis confirmant; ἂν τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα νομισθεῖς· exquisitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatissimis obsecuti: tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem & designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque sunt Atheniensium praecipui. Excusamus Basilium in V. Thecl. p. 54, Thamyris γένει λαμπρύνεται, καὶ πλούτῳ κομᾷ, καὶ τῆς πόλεως ἐστὶ τὸ κράτιστον· debuerat potius, καὶ πόλεως ἐστὶ τὰ κράτιστα· idem accuratius pag. 86, αἱ μὲν γὰρ (γυναῖκες) ἐφῆδοντο τοῖς πραττομένοις κατὰ τῆς Θέλης, ὅσον ἀσελγές καὶ ἀκόλαστον ἦν· ὅσον μέντοι γε σωφρονεῖν καὶ κόσμιον &c. Diversum est, quando Sophocl. in Phil. v. 449, τὰ πανουργὰ καὶ παλιντριβῆ & τὰ δίκαια καὶ τὰ χρῆστα pro hominibus ponit πανουργοῖς καὶ παλιντριβεῖσι, & δίκαιοις καὶ χρήστοις. Ex Latinis similia notat P. Burm. ad Quint. Decl. I, p. 13, hunc ipsum quoque Luciani locum proferens. HEMST.: ead. l. 16. Τὸν δὲ φέρω &c.) Homer. Il. O, 202. BROD. Tenuit, ut plurimi principis poetarum versus, quasi proverbii locum. Sosstratus eo quam opportune fuerit usus ad Antigonom regem, narrat Sext. Empir. adv. Gram. p. 276, § 276. HEMST.

Pag. 105. l. 3. Πλείστη χάρις) Loquendi formula testificantis gratum animum, tum quoque, si quid oblatum honeste recuset: § 37. Contra, οὐδεμία σοὶ χάρις, nullam in partem tibi sum obstrictus: quod impudenti tribuit Theophrast. Char. Eth. p. 46, qui, cum lavisset, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco κακεῖ si veritas, & ibi, & tum porro, potestate illa, quam nec Latini refugiant, nihil est, cur quidquam aliud desideres. Atticae venustatis est, quod Aristoph. habet in Lyfistr. v. 865, 869, οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν· τοῖς δὲ σιτίοις Χάριν οὐδεμίαν οἶδ' ἐσθίων· vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his est, quod me possit oblectare. Lyf. in Andocid. p. 105, v. 34, καίτοι τίς χάρις τῷ βίῳ &c. HEMST.

ead. l. 11. Οὕτως) Erunt forte, qui hac sint lectione contenti. Mihi multo magis placet, ἄνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίπτως: ubi magna cum invidia repeti vides illud οὕτως. Alia res est § 38 οὕτως ἀπίπτως. HEMST.

Pag. 106. l. 1. Ὁν οὔτε κόλαξ θωπεύων) Similes sententiae a multis congestae ad Matth. Evang. VI, 20. Ceterum egregius est Teletis locus apud Stob. pag. 69, ubi causam suam Paupertas agit adversus ingratos, docens quantum eos bonorum compotes faciat. HEMST.

ibid. θωπεύων) Κολακεύων, ἀπατῶν, Interp. Aristophan. Acharn. Heiych. BOURD.

ead. l. 9. Ἡβηδὼν οἰμῶζειν π.) Ne puberibus quidem exceptis. BROD. Omnes interpretes ad Iovem haec pertinere sibi persuaserunt; ac si diceret Timon: Plutum suum sibi Iuppiter habeat: hac re sola mihi poterat gratificari, si homines universos infortunio maciaret: ac tum sane liquidior oratio procederet ita constituta, ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν π. ἀ. ἢ. οἰμ. ποιῆσαι, vel, ποιήσῃ, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur; nescio tamen, an satius fuerit ad ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego hac in solitudine aversus a conspectu malorum, quae nostra fert aetas, paupertate mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil esse commune volo, hinc te quamprimum aufer ad Iovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit satis, si cunctos mortales plorare non quidem iussero, sed re vera fecero. Formula solemnis & nota, μακρὰ κλαίειν, οἰμῶζειν σοὶ λέγω, σὲ κελεύω id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbissimo, nisi pessimos ad lacrimas eiulatusque compelleret, ac pessimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κελεύσαι vel λέξαι. Convenit ad hanc mentem responsio Mercurii, quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum sunt facti: quin tu mitte potius iracundum istud & iuveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heracliti dictum sine dubio respexit, qui Ephesios, cum Hermodorum, civem omnium excellentissimum, urbe expulsi essent, ἐκέλευσεν Ἡβηδὼν ἀπάγξασθαι. B. Pr. § 14, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν Ἡβηδὼν οἰμῶζειν ibi vide plura. Vel sic tamen in Luciano praetulero: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν πάντας ἀνθρώπους Ἡβηδὼν οἰμῶζειν ποιήσω. Vera sunt, quae de voce Ἡβηδὼν notat Tan. Faber: Barlaeus ad hunc locum paene dixeram prorsus nugatur. Vid. L. Bos Anim. c. VI. HEMST.

ead. l. 12. Οὔτε ἀπὸ βλαπτά εἰσι) Ex hoc Homeri Π. 3 versu: Οὐ γὰρ ἀπὸ βλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Heliod. lib. 5. Apul. Apol. 1. Calaub. ad Athen. c. 25, lib. 1. BOURD.

ead. l. 14. Δικαιολογῆσομαι) Unde apud Graecos τὰ δίκαια. Demosth. initio περὶ στεφάνου. Verit Terentius in Eun. iustia, quod interpp. neque Donatus notarunt. ANONYM. Scribe δικαιολογῆσομαι nam ἵνα intelligitur. HEMST.

Pag. 107. l. 1. Μακρὰν) Ρῆσιν subaudio, ut & in μακρὰ, ῥήματα. BRON. Ex more & lege iudiciorum, in quibus reo plus aquae quam auctori concedebatur, quem hic tangit. ANONYM. Restitui μακρὰ, quod in ed. Fl. sola, a qua reliquae omnes male discesserunt: ita mox § 38, μακρὰ εἰπεῖν. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπιβουλεύουσί μοι) Fabrum, qui σοι legendum arbitratur, iuvat Timon § 36, conquestus Plutum, infinitorum sibi malorum causam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν cur tamen hic quidquam mutandum sit, ratio ista non est satis gravis: hic Plutus iniurias sibi factas expostulat, se scilicet obiectum esse, quasi nullius pretii, pestibus illis, qui, dum Timonem adulatoris laudibus inebriabant, sibi omni modo infidiarentur. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἐπενέγκας) Ita scripsi pro ἀπενέγκας. Inepti hominis obervatio, cui tanquam usitatus obvertabatur ἀνέχεσθαι genitivo iunctum: quid enim aliud sibi velit ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν, exputare nequeo. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Εἰσδέξομαι) Solanus reposuit προσδέξομαι, & pro παραχωρήσαι prioris editionis παραχωρήσω posterius etiam vidit M. Sladus: prius an Codici debeat, ignoto. HEMST.

Pag. 108. l. 3. Μαλακῆς χλαμύδος) Parum abest, quin melius legi putem χλαμίδος. Χλαῖς delicatulorum indumentum opportunius tum iunctum habet μαλακὴ, tum τὴν διφθέραν oppositam: ita χλαῖς & τριβων Teleti apud Stob. p. 523. Nihil est in scriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad Amores. HEMST.

ead. l. 5. Μηκέθ') Ed. I. & Mff. R. G. & L. Reliquae edd. μήθ', quod ut minus venustum exfulare iussimus. SOLAN.

Pag. 109. l. 1. Ὑπόστυθι) Thom. Mag. in Ὑφίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπεμένω, λογογράφος Δουκιανὸς ἐν Τίμωνι Ὑπόστυθι, ὡς Τίμων, δι' ἐμέ. Ceterum in hac sententia L. Bos Ell. Gr. p. 247 statuit vulgarem illam omissionem τοῦ ὅρα vel σκόπει ante particulam ὅπως, castigatoque interprete sic vertit: *Sustine*

& fac, ut adulatores illi dirumpantur prae invidia. Mihi secus videtur. sensus est, nisi valde fallor, talis: *Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei causa, tum, quamquam durum sit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate iam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulatores isti invidia rumpantur.* Si forte auctoritati suae minus tribueret Timon, telum secundae rationis adhibet certissimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim spectaculum Timoni gratius, quam si adulatores pessime de se meritis rebus suis optimis non macrescere videat, sed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod supplementi alicuius indigeat, modo ὑπὸ στῆθι repetitum iungas cum ὅπως οἱ κόλακες &c. Verum interferi debet καὶ καὶ, εἰ καὶ χαλεπὸν τοῦτο &c. HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ οἶστέον) *Ferendum non est.* BROD.

ead. l. 3. Διαρρήγῳσι) Eunap. Aedes. p. 37, οἱ δὲ παραδυνασταύοιτες ῥηγνύμενοι τῷ φθόνῳ. Luciani verba protulit Des. Herald. ad Martial. IX, Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, significat. Aristoph. Equ. v. 339, & Kuster. Aristides de Momo T. III, p. 679 B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διερρήγνυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. Hoc quoque Latinis usitatum. Cicero ad Quint. Fratr. III, Ep. 9: *ut his malis reip. licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem.* HEMST.

ead. l. 6. Τῇ εἰρεσίᾳ) Virgil. Aen. VI, 19, alarum remigium etiam vocat. BOURD. E veteribus huiusmodi multa collegerunt I. Meurf. ad Lycophr. v. 25, quaedam tamen inconsulte scribens, Nic. Heinf. ad Ovid. A. A. II, 45, Arn. Drakenborch. ad Sil. Italic. XII, 98. HEMST.

ead. l. 9. Σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθ. κ. ἐγὼ δὲ ὑμ. ὑποστ.) Verba ultima nec interpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus est, immo ne Thomas Magister quidem intellexit. Sciendum est, Plutum assumere hic personam thesauri sui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans, vel impingens; ego vero vobis suppositus ero, hoc est, ego a vobis effodiar.* Non aliter haec intelligenda esse, patet ex praecedentibus § 39, ubi Mercurius ad Timonem, καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὥς ἔχεις: ad Plutum autem, σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ: ὑπακούσεται γὰρ ἐμβόησαντί σοι. hoc est, ubi te, Thefaure, tetigerit Timon suo ligone, tuque tactus inclamaris, parceret tibi. Quae notanda inprimis sunt; quippe ubi clarissime pa-

tet, Plutum cum thesauro suo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quaeſo, alius Plutus, quam thesaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo thesaurum ipsum, sive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδαῖς, πότεν χρυσίον τοσούτου; Patet ergo satis evidenter, superiora Pluti verba, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι, non significare ego vero a vobis discedam, quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; sed, ego vero vobis suppositus ero, sive, ut ita dicam, *substabo*. Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus est, memoratur vel abiisse, vel abitum adornasse; cum non ut abiret, sed ut de integro copiam sui Timoni faceret, fingatur venisse. Frustra ergo Faber (praeter ieiunam admodum, quam movet τῷ ὑμῖν, controversiam) tentat ἀποστήσομαι, ubi, licet abitum Pluti significaret hic locus, tamen ex Th. Magistro potuisset discere, ipsum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus. Lucianum in hoc loco legisse; quamquam ipse Thomas Nostrum non satis percepit, ac Barlaeum in errorem induxit. Ait autem Thomas, Ὑφίσταμαι καὶ ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἵσταμαι. Λουκιανὸς ἐν Φιλαλευδαί· Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. Male, ut probavimus, haec Thomas in ultimis: immo iam ipse aliquo modo veram, quae hic poscitur, τοῦ ὑφίσταμαι dedit significationem; nempe κρυφίως ἵσταμαι. Sed longe planius in sequentibus, Ὑφίσταμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινὸς ἵσταμαι. καὶ Ὑφίστημι, τὸ, ὑποβάλλω τι. quae omnia nostrae expositioni huius Luciani loci sunt convenientissima. IENS.

ead. l. 10. Βαθείας) Πληγὰς. BROD. Intelligendum πληγὰς, infer illius profundos, ligone alte in terram demisso. Sic § 53, κατοίσω καὶ τρίτην, impingam tertium illum. CLER. Intelligunt πληγὰς ego γῆς· μοχ ἐκ τοῦ βάθους· utrum maluerit, non patefecit Budaeus C. L. G. p. 412, tria Timonis loca proferens, ubi καταφέρειν valeat allidere, incutere, adigere. In Somn. § 3, σκληρότερον κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, scilicet τὸν ἐγχοπέα in Prometh. § 2. Aelian. de Anim. XI, 32, εἴτα τὴν σμινύην καταφέρειν δίοκολε &c. Achill. Tat. I, p. 15, καὶ ἀνατείνουσα τὴν ἄρπην καταφέρει τῆς ἰξυός· prorsus eodem modo atque hic τὴν δίκολλαν καταφέρειν βαθείας τῆς γῆς, ligonem adigere in profundam terram. HEMST.

ibid. Ὑμῖν ὑποστήσομαι) Alii Codices ἀποστήσομαι. BROD. Lectio genuina haec, quam sola tamen habet ed. I. in reliquis

enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποστήσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ἀποστήσομαι) duplici mendo, uti acute viderat Tan. Faber, quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquo modo posset: Hellenismus enim est frequens apud Graecos & Latinos. Terent. Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes*; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὑ—ἀ— Iensii commenta ad hunc locum adeant, quibus subtiliora placent. Chrysostom. ad Pop. Ant. 348, 2, *εἰ δὲ καὶ διηλεκτῶς ἀπολαύσαμεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντως ἀποστήσόμεθα*, ut recte Eton. ed. quamquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὑπ—. De ἡμῖν, unum hunc Livii locum adducam, l. XXII, c. 60, *Haec VOBIS ipsorum militia fuit*. V. Nyrp. c. 5, & Ous. c. 6. SOLAN. Omnium edd. excepta sunt. lectionem tuetur Thom. Mag. in Ὑφίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τιμόνι, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De verbi potestate consentiunt Suidas, Ὑποστήτω ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω, & paulo tamen aliter, Hesychius, εἰξάτω, παραχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc convenient, exempla: multo tritius ὑπεκστήσομαι ut in Achill. Tat. VI, p. 375, *Νῦν μὲν αὐτὴν δευράτευσον ὁρᾷς γὰρ ὡς ἔχει λύπης· ὥστε ὑπεκστήσομαι, καὶ μάλα ἄκον, ὡς μὴ ὀχληρὸς εἶναι*. quod ipsum si legeretur hoc in loco, (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποστήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutissimi Fabri coniectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo. Euripid. Hec. v. 1054, Ἄλλ' ἐκποδὼν ἄτειμι, καὶ ἀποστήσομαι Θυμῷ ῥέοντι Θρηκὶ δυσμαχοτάτῳ quod plane congruit. Plato Euthyd. ἀφίσταμαι ἀμάχῳ τὸν ἄνδρα. Quod ὑμῖν tentaverit Faber, non probō: ὑμῖν, tibi Timoni & Thesaurο, qui personam in hac scena gerit. Quod I. Iensius arbitratur, sic exponenda esse haec verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *substabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium perit vir doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesaurο suo confunditur, aut eius personam assumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae Lucianus explicuit § 29, 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adscivissent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in ter-

ra relictum intus iusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat, Ἐγὼ δὲ τοῦτον ὑποστήσμαι, ego vero hunc *Theaurum* tibi sub ligone *constituam*, vel, *sponsorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποστήσω, & locus Hesychni longe diversum habet sensum: ὑποστήσαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcunque ob causam, vicarium substituit. HEMST.

ead. l. 13. Ω Ζεῦ τέραστιε) Prodigious Iuppiter invocabatur, ut prodigia bene verteret iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium, ictu ligonis thesaurum effodere. CLER.

ibid. Φίλοι Κορύβαντες) Estote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon sibi κορυβαντιά, hoc est, *furere*, cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos dicebant, deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in re tam inusitata credebat oculis suis, & sanus ne esset ipse addubitabat. Ideo invocat Corybantes furoris praesides, ut sibi faventes sint. *Corybantes* & *Curetes* erant satellites Iovis, qui instar infanorum circa eum saltasse armati dicuntur clypeos hastis rudentes: qua de re vide Callim. H. in Iov. v. 52, eiusque interp. Τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν καὶ ἐνδοσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιάν φασίν verba sunt Strabonis X, p. 326. CLER. Quia Corybantes metallarii. ANONYM. Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodigium subito fuisset oblarum, stuporemque excitaret. Similiter exclamat juvenis ille Aristophaneus inter vetularum, quas supra portenta quaevis averfabatur, manus prope direptus — ὦ Ἡράκλεις, ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρω, Ecclez. v. 1061. Notat ibi Faber: *Ex Luciani Timone apparet (sed & aliunde constat) Corybantas bonis & secundis rebus praefuisse*. Nimis, credo, festinabat, cum ista scriberet: nisi testes adiunt certiores, nihil ipsum Lucianus iuvabit; apud quem ut Ζεὺς τέραςτιος invocatur, sic & φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inusitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῶον, palam est: vid. Alciph. III, Ep. 47, & Berglerum. Liban. T. I, p. 367 D. ἦλθον εἰς Διὸς Κτησίον καὶ Ἑρμοῦ Κερδῶον ab his thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De versu Euripidis ad Luciani Gallum dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Κερδῶε) Mercurio, ut supra visum est ad c. 15, acceptum referebant, quicumque thesaurum inveniebant. inde Ἑρμαιοι toties Nostro memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς, & si quae ta-

lia. Κερδαῖος apud Lycophronem v. 208 etiam legitur. SOLAN. in Schol. col. 2. l. 2. Τῷ συγκρούματι V. συγκυρήματι. C. τῶν συγκυρημένων. SOLAN. Hesych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μανιώδει an σπανίῳ τινι δῖθεν τῷ σ. quamquam respicere potuit ad Corybantas, qui furorem immittere credebantur. HEMST.

Pag. 110. l. 1. Μὴ ἀνθρακας) Erasmi. in Prov. *Theaurus carbones erant.* BROD.

ead. l. 2. Ἀνεγρόμενος) Quasi hoc somnium esset. BROD.

ead. l. 4. Ὁ χρυσέ) Iambus: cetera ex Pindaro 1 Olympio-
nicarum. BOURD. Euripidis versus, qui apud Stobaeum legi-
tur. VORST. Exstat etiam inter Eurip. fragmenta ex Bellerophonte v. 64, p. 461 ed. novissimae in hunc modum:

Ἐὰ με κερδαίνοντα κεκλησάσαι κακόν.

Deinde desiderantur sex versus. & mox:

Ὁ χρυσέ δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὦς οὐδ' ἐμήτηρ ἠδ' οὐδ' αἰδώς τοίᾳς δ' ἔχει,
οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατήρ,
οἷός σ' οὐ, χ' οἱ σὲ δώμασιν κεκτημένοι.
Εἰ δ' ἢ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὄρᾳ,
οὐ θαῦμα ἔρωτας μυρίου αὐτὴν τρέφειν.

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.

An dives, omnes quaerimus; nemo, an bonus.

Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.

Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.

Quid habere nobis turpe sit, quaeris? Nihil.

Aut dives opto vivere, aut pauper mori.

Bene moritur, qui, dum moritur, lucrum facit.

Pecunia, ingens generis humani bonum,

Cui non voluptas matris aut blandae potest

Par esse prolis, non facer meritis parens.

Tu, compotesque tale gaudebunt tui.

Tam dulce si quid Veneris in vultu micat,

Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Exstat etiam huius fragmenti pars apud Stobaeum. (Grot. Flor. 367.) Senec. Ep. 115: Cum hi novissimi versus in Tragoedia Euripidis pronuntiatii essent, totus populus ad eiiciendum & actorem & carmen consurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse profiliuit, petens, ut exspectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in sua quisque dat. Henr. Stephanus cohaerere hos versus inter se, licet alioquin argumento convenient, non putat. Sed

& hosce duos illi subiunctos alicubi legere se ait meminisse:

Κρείσσον γὰρ ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους

Πένητα ναίειν δόξαν ἡμποληκῶτα.

p. 27 tract. de habendo delectu sententiarum, quem Comic. Sententiis prae-misit. V. Athen. IV, p. 159 B. SOLAN.

ibid. Δεξιῶμα κάλλιστον) Haec Euripidis. BROD.

ead. l. 5. Αἰθόμενον) Pindarus Hymno Ol. primo. BROD.

ead. l. 7. Γενέσθαι χρυσόν) In aureum imbrem mutatus Danaë vitium obrulit. BROD.

ead. l. 10. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) De quibus in Charonte, dissertatione Solonis & Croesi. BOURD. Vid. I. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, 9. HEMST.

ead. l. 13. Τῷ Πανὶ τοῦτῳ ἀναθεῖναι) Longus lib. 1 & 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακείσθαι, ut notavit Isaac. Casaub. ad Athen. BOURD. Mutato vitae genere prioris insignia Diis praesidiis suspendebant; quam consuetudinem Epigrammata veterum inprimis celebrarunt. Long. Pastor. IV, p. 175. Daphnis iam dominus ex pastore & servo τῷ Διονύσῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πύραν, καὶ τὸ δέσμα· τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα καὶ τὸν πλάγιον αὐλὸν &c. Vid. Iungermann. p. 213. Conferendus Aristoph. in Plut. v. 843. HEMST.

ead. l. 15. Πυργίον) Pausan. in Attic. φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἰδρύεσθαι) Solanus ἰδρύεσθαι ego vulgatum retinui. HEMST.

Pag. 111. l. 2. Δεδόχθω) Ex formula ψηφισμάτων, quam passim imitatur. BOURD.

ead. l. 5. Ἐλέου βωμός) Pausan. in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλὰ ἐστὶν οὐκ εἰς ἅπαντας ἐπίσημα, καὶ ἐλέου βωμός. BROD. Ara Clementiae Athenis, quam Stat. L. XII Theb. divine describit. ANONYM. V. Δημων. c. 58, & A. G. IV, 995. De ara illa ex instituto Meurfius Ceramico gemino c. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Κατάλυσσις) Sic B. πρ. c. 10, & Plut. in Catone 641, 1. Apud Clem. Alex. p. 32 C. ἀλλ' ἐκ πατέρων, πατέ, παραδεδομένον ἡμῖν ἔθος ἀνατρέπειν οὐκ εὐλογον. SOLAN.

ibid. Μονήρης ἢ δίαίτα) Sic postea in Saturnal. μονιστὶ λύκοι, quorum victus, ut suum, μονήρης. BOURD. Conf. Κρον. Epist. ad Div. c. 4, & notam Bourdelotii. Atqui & res nota est, & ab Aeliano prodita, συννόμους esse lupos, quamvis ille binos tantum tradat, sive lupum cum lupa, (de anim. IV, 3.) ad

pastum prodire. Ego proverbialem esse phrasin puto, quorum non semper severe pensanda ratio est. Aliter Bourdelotius, cuius notam, si lubet, vide ad Epist. ad Div. inter Κρον. c. 4, ubi disertè noster *leones & lupos solitarios vesti* vulgo tradi ait. SOLAN. Liban. T. I, p. 320 C. ἀλλ' ἢ δει καὶ μονήρη καὶ μόλις ἀρκοῦντα. Saepe aliis in locis uritur. Hippocr. Ep. ad Philopoe. Melancholici σιγηροὶ ἐνίοτε εἰς καὶ μονήρεις, καὶ φιλήρημοι τυγχάνουσι. Ex Scriptoris Ecclesiasticis sumtum illud Hesychii, Μονήρη βίον, μοναχικὸν βίον iis enim εἰ τὸν μονήρη βίον ἐπανηρημένοι sunt μοναχῆ. Lupi, cum quorum moribus haec vita comparatur, sunt μόνται, μονοποιῖται. Vid. Bochart. Hieroz. III, c. 10, p. 823, Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Dian. v. 84, Menag. Etymol. L. G. in Lougarou. HEMST.

ead. l. 9. Αὐτὸν) Castiga autōn. BROD.

ead. l. 10. Ἰδὼ μόνον) Dumtaxat aspexero. BROD.

ibid. Ἀποσῆρας ἡ ἡμέρα) Nefastus & inauspicatus dies. Vide Ψευδολογ. VORST.

in Schol. col. 1. l. 9. Ἔστι — λόγος) Haec interponi iussit Solanus, procul dubio ex G. Exc. vel C. deprompta. HEMST.

ibid. l. 11. Ἐπεμίγνυτο) Prius edebatur ἐπιμίγνυτο. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Φευρουάριον) Matth. Sladus Φεβρουάριον sed nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta pronuntiatio invexit. Mox auctius Solanus, τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. De Februarii mensis lustrationibus Plutarch. Rom. p. 31 A. Quaest. Rom. p. 280 B. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐτερον) Corruptam hanc vocem censeo. SOLAN. Quid si ἀνέρων τρόπον; inferorum more: inferos imitati: sic ἐνερῶχρωτες, pallidi. Confer de Diasis Hesych. in v. HEMST.

ibid. l. 10. Ὁ δὲ φράσαι) Exc. G. & V. ὃν μὴ δὲ φρ. SOLAN. Idem Matth. Slado venerat in mentem. HEMST.

Pag. 112. l. 3. Φυλέται δὲ καὶ φράτορες) Sic in Catapl. Demosthen. Thucyd. Heliod. BOURD.

ead. l. 4. Ψυχρά) Frigida & inania. BROD.

ead. l. 6. Τρυσάτω μόνος) Appositissimus est Quintiliani locus de C. C. Eloqu. c. IX, § 9: Pulchrum id quidem, indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulchrius, si ita res familiaris exigit, se ipsum colere, suum genium propitiare, suam experiri liberalitatem. HEMST.

ead. l. 8. Εὐωχεῖτω (recte Faber εὐωχεῖσθω) μόνος ἑαυτοῦ γείτων καὶ ὁμορὸς ἐκείων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιῶσασθαι δεδῶχθω, ἢ δὲ ἀπελευθεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπένευγ-

κεῖν) Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum eius sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide; semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; & ut apud Catullum,

Vivamus, mea Lesbia, atque amemus.

Soles occidere & redire possunt:

Nobis, cum semel occidit brevis lux,

Nox est perpetua una dormienda.

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπιτευχεῖν; quod cum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. Faber τὸν στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solerent coronari. Distio quoque ἢν δὲ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιακῶς sumta; sed tum dici solet καὶ δὲ ἀποθανεῖν ubi quis, quamvis homo & mortalis sit, tamen se aliquid quodcunque praestitutum iacetat. Sic in Aristophanis Pluto, versu 216: 'Εγὼ γὰρ εὖ τοῦτ' ἴσθι, καὶ δεῖ μ' ἀποθανεῖν, αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. & in Lyfistrata v. 123: Ποιήσομεν, καὶ ἀποθανεῖν ἡμῖς δέ. IENS. Εὐωχεῖτω) Nihil mutandum; in eo enim est εἰρησῖς & elegancia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibilat, at mihi plaudo ipse domi.* Sequentia eiusdem sunt venustatis. ἐκλυτὸν δεξιῶσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπιτευχεῖν. ANONYM. Rescripsimus εὐωχεῖσθαι, ut emendavit T. Faber: quamquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐωχεῖτω. V. Athen. 663 D. SOLAN.

ead. l. 9. 'Εκσεῖων τῶν ἄλλων) Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους. Verbum probum, etsi apud Stephanum nulla munitum auctoritate, notat eicere, excutere. Plutarch. T. I, p. 922 A. Τούτων μέντοι τάχῃ τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἢ παρὰ τῶν ὅχλων δόξα. Arrian. Epict. IV, c. 9, p. 413, ἡγωνίας μητις ἐκσειση σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἔργων ἰδοὺ ἐκσέσεισαι ὡς ἄλλου μὲν οὐδενός, ὑπὸ σουτοῦ δέ: similis usus in ἐκτινάσσειν & ἐκπλήττειν. Apud Chrysost. Hom. XXVIII prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαίων ἐκκόψαντες ἐκσεύουσι τοῖς βασιλεῦσι διὰ τοῦ φυτοῦ ἐλέου αὐτοὺς καὶ φιλεάνθρωπίας ἀνταμιμνήσκοντες: sed Montfauconius dedit ἐπισεύουσι utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκσεῖων τοὺς ἄλλους, expellens &

proturbans a me alios omnes. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam Luciani manum assecutus sit ingeniosissimus Faber. HEMST.

ibid. Ἀπαξ ἑαυτὸν δ. &c.) Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum sc. ad eos, qui fatalem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis valedicentes, & si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. Terent. Andr. A. II, Sc. 5. Apud Euripid. in Alcest. v. 191 moritura Alcestis δεξιὰν προὔτειν' ἐκάστω. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud Xenoph. K. Π. VIII, c. 43, ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἴ τις, inquit, οὖν ὑμῶν ἢ δεξιᾶς τῆς ἐμῆς ἀψασθαι, ἢ ὄμμα τοῦ μὲν ζῶντος ἐτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω· ibidem postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum, quod apud Lucianum) συνεκαλύφτο, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. Lucian. de Lucret. § 16, Clem. Alex. Paedag. II, Aristoph. Ecclez. & Lysistr. Si iam ad utrumque illud attendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis, neque ex vicinis affore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, cum animam efflasset, imponeret: eo immuens, se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam fibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, cum esset mortuus. L. Bos.

ead. l. 10. Ἦν δὲ ἀποθανεῖν) Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. Porphy. de Antr. Nymph. p. 270: ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τοῦ βίου δίδονται καὶ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἀκος. Quae Suidas habet in Μελιττοῦτα, στέφανος (ἐδίδοτο τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις, sumta sunt ex Aristophanis Schol. ad Lysistr. v. 601. Plura dabit Kirchm. de Funer. I, c. 11. Ceterum, quantumcunque dissimulent interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & dissolu-

ra. Me nondum poenitet pristinae coniecturae: ἢν δὲ δέη ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata & elegans ἢν δέη, si res & usus iis prorsus ferant; si eo descendere sit necesse. Xenoph. K. Π. I, p. 19, v. 34, ἢν δὲ δέη μοχθεῖν, τῶν πόνων (τὸν ἀρχοντα δὲ πλεονεκτοῦντα φανερόν εἶναι.) Thucydid. VIII, 81, μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, οὐδ' ἢν δέη τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στραμὴν ἐξαργυρίσαι. Sopater apud Stob. p. 312, v. 10, τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν τινα, ἢν τι καὶ δέη, παθεῖν, αἰρετώτερον τῆς λεγομένης εὐπραξίας πολλάκις. Antonin. de Reb. suis XI, § 3, Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἑτοιμος, εἰάν ἤδη ἀπολυθῆναι δέη τοῦ σώματος· quam facile vero potuerit intercidere δὲ ob sequentem syllabam similem, opus non est, ut moneam. Deinde Timon sensum fortunae praesentis cum odio generis humani mistens ita ratiocinatur, quasi post mortem ipse sibi solus advocato nemine iusta funeris curare atque exsequias ire cuperet: quod si in hoc tam felici rerum mearum statu moriendum sit, debitumque fatali naturae necessitati omnino solvendum, mihi met ipse quoque coronam ut imponam, decretum esto: animus infestus Timonem abripit in facetiam sane venustam & salis comici plenam. Neque multum distat § 46, φόνου τάχα προκαλήσῃ με· scilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demissus dicam erat Timoni scripturus. Forma loquendi non-nihil diversa Seneca Ep. XXX, p. 113: Bassus noster videtur mihi prosequi se & componere & vivere tanquam superstes sibi, & sapienter ferre desiderium sui. HEMST.

ibid. Στέφανον) Coronam, qua olim mortuū coronari soliti erant. BROD.

Pag. 113. l. 1. Ἐπὶ κεφαλὴν πίπτοντα) Aliud exemplar, βαπτίζοντα. BROD. Πίπτοντα ed. l. Coll. & Mf. R. G. In reliquis edd. βαπτίζοντα. Lege πτίσσοντα, & vide Ἑρμ. c. 79, & quae ibi a me annotata sunt. SOLAN. Tan. Fabro, quae erat recte iudicandi facultate, merito displicuit πίπτοντα· quod si reperiretur in contextu Luciano, sedes mutare iussissem. Nihil est certius, quam βαπτίζοντα· non satis erat Timoni in caput istum dare praecipitem, nisi protinus etiam submergeret, nulla relicta fugiendi periculi spe. Plane postulat illam lectionem, quod sequitur, ὥς μὴδὲ ἀνακύψαι δυνήσκειν. Porro usitatissima phrasis in Luciano ὠθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, quae, quo sustentetur, illo πίπτοντα nequaquam indiget. HEMST.

ead. l. 3. τὴν ἴσιν) δίκην, τιμωρίαν. BROD.

ead. l. g. Ἐχεκρατίδης) Scribe Ἐχεκρατίδου. BROD. Li-
quidam Tan. Fabri emendationem, invitis omnibus libris,
admisimus. SOLAN. Verum est, Ἐχεκρατίδης praeter hunc lo-
cum nusquam in hoc libello scribi: quia tamen defendi por-
est, a Luciano refingendo manum abstinui. Primum Ἐχε-
κράτης & Ἐχεκρατίδης inter se convertuntur; neque inso-
lens est, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem
persona locum obtrineant: ita Λευκόλοφος & Λευκολοφίδης.
Ἀδείμαρτος ὁ Λευκολοφίδου, quemadmodum legi debet in Xe-
nophontis E. I, p. 258, v. 15, atque Aristoph. Scholiasta ad
Ran. v. 1561, ut patet ex eo Platonis, quem profert, loco
Protag. p. 220 F. hic tamen ab Aristophane dictus & Eupo-
lide Λευκόλοφος. Hippocr. Ἐπίδημ. I, p. 951 E. Ἐπαμίνων
vocat, qui p. 957 B. est Ἐπαμίνωνδας. Apud Harpocr: in
Ἐπιβολήν ὡς καὶ παρὰ Λυσίαν ἐν τῇ κατὰ Νικομαχίδου atqui
haec ipsa est oratio, quae existat, κατὰ Νικομάχου γραμμα-
τέως εὐθυῶν κατηγορία in ea Νικομαχίδην uno loco p. 184,
v. 10, nominat Lysias, quem alibi semper Nicomachum,
Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet Eustath. ad II. Ξ, p.
989, v. 47. Euripides filius Μηνσάρχου ἢ Μηνσάρχιδου Sui-
dae. Hinc apparet, non esse de nihilo, quod pro *ab Agnonti*
quidam Codices in Corn. Nep. Phoc. c. 3 praeferant, te-
ste Hier. Magio, *ab Agnone*: quomodo in Argum. Pythion.
Pindari idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de
hoc genere in medium proferre possem, quorum ignoratio
errandi ansam saepe praebuit. Deinde filio nomen patris ra-
ro quidem, sed tamen aliquando aptatur; ut Diogenem Laër-
tium dici censuit Valesius, Laërtii filium: quod nunc plu-
ribus persequi non vacat; interea vide Burm. ad Grat. Cy-
neg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχεκρατίδης Echecratis
vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, si vel unus
Codex accessisset, reddere non fuisset veritus Ἐχεκρατίδου.
HEMST.

ibid. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ) Interpretum errores perfe-
qui non iuvat. Egrege de hac loquendi formula meritis est
L. Kusterus de Verb. Med. p. 133 & seq. longoque interval-
lo industriam superavit Budaei C. L. G. p. 167, 168, & H.
Stephani in Thes. T. IV, p. 730, tamen si nonnulla sint, quae
mallem mutata. Aemilium Portum nihil hic vidisse in Lex.
Ion. pro hominis ingenio non valde mirum est. Otium aliis
fecisse potuerat H. Valesius, si, quae collegit ad Harpocr.
p. 74, 284, disponere licuisset ipsi atque in ordinem redige-

re. Νόμον εισηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρωτάνης sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν, ut Thucyd. I, 87. Emendandus Diogen. L. VII, 10, ἐκκλησίᾳ κυρία τῶν προέδρων ἐπεψηφισεν Ἰππων Κρατιστοτέλους Εὐπεταίων concionem legitimam in suffragia misit ex Proëdriis Hippon F. Cratistotelis, demo Χυπεταεον: istorum mirifica circumfertur versio: neque boni interpretis munere funguntur apud Tucyd. VIII, 15. melius Hudsonus in Psephismate, quod Iosephus habet A. I. XIV, 8. sed prava loci distinctio virum doctissimum fefellit: scribendum est, ἐκκλησίας γενομένης ἐν τῷ θεάτρῳ, τῶν προέδρων ἐπεψηφίσε Δωρίθεος ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπρόεδροι τῷ δήμῳ, perinde atque apud Diogenem L. In Aeliani editione curatissima H. V. III, 17, p. 234, exhibuit e Mss. Abr. Gronovius, καὶ διὰ ταῦτα οὔτε ἐψηφίζεν Ἀθηναῖοις τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον quae simulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum coniecissem, οὐτ' ἐπεψηφισεν Ἀθηναῖοις τὸν τῶν δ. &c. sententia non minus liquida, quam expedita. In ipso hoc Socratis facto referendo eiusdem verbi usus est apud Xenoph. Ἀπομν. I, p. 414, v. 16. structura variata Themist. Or. XX, p. 239 B. οὔτε ἐπιψηφίσαι κατεβιάσθη κατὰ τὸν ἀμφὶ Περικλέα &c. στρατηγῶν non intellexit Petavius. Male nonnumquam mutari solent ψηφίζειν & ἐπιψηφίζειν hoc pro altero restitui debet Hesychio in Αἰξ οὐρανία e Suida: is in κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ nescio cuius antiqui scriptoris locum attulit, qui ad eandem sine controversia pertinet historiam Socratis: ὁ δὲ οὔτε ἐψηφίζετο, οὔτε κατεχειροτόνεται, καίπερ Ἐπιστάτης ὢν in quo ne credideris quidquam esse praesidii ad tuendam Aeliani vulgatam lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic sumtum e Platonis Apol. p. 25 B. & ἐπιψηφίζειν. Eius vice Socrates in Aeschinis Axiocho § 12, ποῦ δ' οἱ πρῶν δέκα στρατηγοί; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπηρόμην τὴν γνώμην omnino perperam haec acceperunt Ficinus, ab eo quae praeceunte deceptus Clericus: quod recte quidem animadversum a doctiss. Horreo; sed idem gravius commisit, quando locutionem sanissimam & Attici fori propriam sollicitat, & talem substituit, quae Graeci sermonis ingenio prorsus repugnat. Demosth. adv. Androt. p. 699 F. ταῦτ' ἐπῆρετο ὁ Ἐπιστάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος. p. 700 C. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιστάτης

ἡρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδουσαν nam & ἐρωτῶν similiter usurpari solet, Schol. Aristoph. ad Pac. v. 664 ex Philochoro, προτιθέναι διαψήφισιν Xenoph. E. I, p. 263, v. 39, προτιθέναι, ἀναδιδόναι ψήφον, χειροτονίαν quorum diversam rationem explanandi tempus non est; haec enim extremo digito terigillie nunc contenti sumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facetum, quod solus & legem suadeat, & sententias perroget, & se quasi totam populi concionem alpiciat. HEMST.

ead. l. 8. Ἀγχόνη) Ingens dolor, propter quem laqueo vitam finiant. BROD. Inde laqueus illis paretur: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi observamus. BOURD. Aristoph. Ach. v. 125: — ταῦτα δὴτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi Schol. accentu distingui docet ἀγχόνην & ἀγχονήν· ὀξύτῳ μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ πάθους βαρυτόνως δὲ τὸ σχοινίου καὶ ὁ βρόχος· quod praeceptum non huius tantum, sed aliorum etiam, si verum est, saepissime violatur. Aeschin. περὶ Παραπρ. p. 33, v. 18, τοῦτο δὲ ἀρὰ ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ. Ita βρόχος apud Nostrum Pseudol. § 19. Heliodor. VII, p. 339, πηγμὶς τοίνυν εἶχε τὴν γραῦν. Expressit Fulgent. Mythol. p. 7, moerorum improborum angina. HEMST.

ead. l. 10. Κεκοιμένοι) Pulvere conspersi, fessinantes. BROD. Saepe Lucianus, cuius loca Kusterus indicavit ad Aristoph. Ecclez. v. 291. Polyaen. IV, c. 2, p. 313, Φίλιππος ἰδρῶτι ῥέομενος, κεκοιμένος ex palaestra: prave legitur p. 387 στρατιώτην ἐκδραμεῖν πνευστιῶντα (idem vocabulum Lucianus adiunxit) κεκοιαμένον. Correxerunt in Hesychio: Κεκοιαμένος, κεκοιορτωμένος· perinde est, utrum probes κεκοιμένος ἀπ κεκοισμένος· κοινορτοῦν frequens in Theophrasto περὶ Φ. I, pro pulverem plantarum radicibus adspargere. Addenda, quae perdocte notat Wesselingius noster Obi. II, 23. HEMST.

ibid. Ὀσφραίνόμενοι τοῦ χρ.) Pariter in Ἀναβ. § 48, ὀσφραίνεται τοῦ χρυσίου. Aristid. T. III, p. 512 C. de philosophorum istius aetatis impudentissima natione: καὶ προσιόντων (τῶν πλουσίων) εὐθὺς ὀσφραντο· καὶ παραλαβόντες ἀγούσι, καὶ τὴν ἀρετὴν παραδώσειν ὑπισχνοῦνται· quae belle conveniunt cum perpetua fere Luciani querela. Cicer. Or. I contra Rull. § 11: Nunc quisnam tam abstrusus usquam nummus videtur, quem non architecti huiusce legis olfecerint? Amm. Marcellin. XXII, c. 4: lucra ex omni odorantes occasione: meminerat credo, dicti Iuvenalis — lucri bonus est odor ex re Qualibet. His prope modum inducor, ut venustius scribi credam in Aristoph.

Pl. v. 783, Βάλλ' ἐς κόρακας ὥς χαλεπὸν εἰσὶν οἱ φίλοι Ὀσφραι-
νόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττη τις εὖ, quam, quod vulga-
tur, Οἱ φαινόμενοι. Paulo aliter Arrian. Epißt. I, c. 10, p.
112: ἀλλ' ὄσφρανθεις μόνον τῆς Ῥάμης, ἀπάντων τούτων ἐπι-
λήση. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκροβολιζόμενος) E loco altiore atque opportu-
no lapidibus e longinquo impetens: Xenoph. E. IV, p. 301,
v. 27: τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλοντες μάλα κα-
κῶς ἐποιοῦν. Ἀκροβολισμὸς est lapidum coniectus apud Phi-
lostr. de V. A. T. IV, p. 147, in quo haeret Olearius: diver-
sa loquendi figura VIII, c. 3, p. 324: τοιαῦτα ἠκροβολί-
σαντα πρὸ τῆς δίκης. HEMST.

ibid. Παρανομήσωμεν) Scholia παρανομήσωμεν, quod placet:
πύτερον ἀπελαύνει, ἢ τύγχε τοσούτον παρανομήσωμεν. Παρανο-
μεῖν vero, quia omne cum hominibus commercium velut
lege lata sibi Timon interdixerat: saepius autem illi παρανο-
μεῖν dicuntur, qui praeter ordinem consuetum & vitae in-
stitutum faciunt. Liban. T. I, p. 806 D. ὁ ἐλπίζόμενος πλου-
τος ἀνέπειθε καὶ παρανομεῖν. HEMST.

in Schol. l. 2. Ἡ ἀντὶ — παρανομήσωμεν) Haec addidit So-
lanus. HEMST.

Pag. 114. l. 2. Γναθονίδης ὁ κόλαξ) Hoc nomen parasiti-
cum. Terent. Liban. Long. BOURD.

ibid. Ἐρανοῦ) Copiose Casaub. ad Theophrasti Char. p.
281. BOURD.

ead. l. 3. Ὀρέξας) Emendo ex coniectura, ὠρέξατο. BROD.
Cur ex coniectura, vel qualicunque causa alia, suspicetur
Brodaeus IX Miscell. c. 7 legendum hic ὠρέξατο, pro vul-
gato ὀρέξας, ne coniectura quidem assequor. Quin si ὠρέξα-
το esset scriptum, locus haud dubie foret vitii postulandus.
Quid enim, quaeso, ὁ πρῶτον ὠρέξατο foret? Deberet δὲ ὠρέ-
ξατο. At vulgata sunt plana & rotunda; quod qui non pror-
sus infans in his literis est, abunde perspicit. Ceterum lepi-
dissime in fine dicit Lucianus ἐμνημεκός. pro quo lector ex-
spectaret ἐκπεπωκός, qui epotavit saepe domi meae integra do-
lia. At id, quod consequitur, ponens loco eius, quod ne-
cessario praecedat, miram quandam captat isthoc ἀπροσδο-
κῆτω elegantiam; simul lurconis illius & bibonis spurcissi-
mam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo
ingentem vini vim in unius domo exhausserit, sed & ibidem
evomuerit. IENS.

ead. l. 4. Ἐμνημεκός) Diog. Laërt. 139 F. ἐμνημέκει. SOLAN.
Lucian. Vol. I. D d

ead. l. 9. Νῦν καὶ σύγε, ὦ Γναθ. γυπῶν ἀπάντων βορώτατε) Nisi hic excidit Δία, ut legendum sit Νῦν Δία, notandus est usus τοῦ νῦν simpliciter pro *revera*, sine Dei alicuius adiuncto nomine. IENS.

ead. l. 10. Βορώτατε) Vide diligentissimi Maittairei Ind. Aretaei in Βορός. HEMST.

ibid. Ἐπιτριπτότατε) Sic antea ἐπιτριπτοὶ ῥήτορες, quod epitheton philosophis passim accommodat. BOURD.

ead. l. 12. Νεοδιδάκτων διθυράμβων) Assentior in huius vocis explicatione Tan. Fabro. Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit Barlaeus, vide Plat. de Rep. IV, p. 634. Xenoph. K. H. I, p. 21, v. 21, σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθρώπων εὐδοκίμει. Clem. Alex. Strom. VI, p. 685 C. Ἐπτατόνω φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους· ποιητῆς, inquit, οὐκ ἄσημος γράφει eum esse Terpandrum, ostendit Strabo XIII, p. 919 B. & Euclid. Introd. Harm. p. 19, ex quo Terpantri locus apud Strabonem est emendandus. HEMST.

ibid. διθυράμβων) De quibus fusè Marcil. ad Horat. Alii ad artem poëticam. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. BOURD.

ead. l. 14. Ἐλεγεία) *Lugubre carmen.* BROD. Unde *Elegi miserabiles*, quorum usus maxime in threnis. ANONYM.

Pag. 115, l. 1. Προκαλοῦμαι σε) Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόνου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in Amor. § 29; qui locus fugit I. Meursi. in Areop. c. IX, ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de Areopago Noster hinc inde commemorat. His Luciani verbis utuntur praeter Meursium Heraldus Anim. in Salmat. Obs. ad I. A. & R. V, c. 3, § 8, Perizon. ad Aelian. V. H. V, 15. HEMST.

ead. l. 6. Ἰσχαμιον) *Sanguinem sistens.* BROD. *Sanguinem sedans.* Vox medica. Hippocr. Galen. ut θυμὸς, θυάμιος, Tzetz. ad Lycoph. BOURD.

ead. l. 11. Ὁ ἀναφαλαντίας) Meminit huius loci I. C. Scalliger ad Aristot. H. An. p. 344. Exstat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud Poll. II, 26. ubi vide Comment. IV, 144, 149. Istum, quem describit, e scena οὔλον θεράποντα, οὔλον μὲν τὰς τρίχας, εἰς δὲ πυρραὶ, ὥσπερ καὶ τὸ χρῶμα, καὶ ἀναφαλαντίαν, Latini proprie vocant *reburrum*. Gloss. veteres: *Reburus*, ἀναφάλαντος in iisdem *Calvafter*, *Recalvafter*, ἀναφαλαντίας. Rariore forma, quam vix in antiquio-

ribus invenias, ἀναφάλας. Ioh. Malela Chron. P. I, p. 133, P. II, p. 151. φαλαντίας in Philop. § 18. Alciphroni restituo I Ep. 28 τρίκουρον καὶ φάλαντον, vel, φάλανθον (utroque enim modo scribitur) γερόντιον, pro τάλαντον prioris vocabuli potestatem pete ab Hesychio in Τρίκουρος. HEMST.

ead. l. 12. Βδελυρότατος) *Impurissimus*. Legend. Casaub. ad Char. Theophr. BROD.

ead. l. 15. Ἐπομοσάμενος) Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἔπωμ. Iensius de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte scribitur in edd. ut in Hermot. & in Apol. pro Merc. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 116. l. 1. Ὀδικοτέρον τῶν κύκνων) Eodem proverbio passim utitur. Sic in Cynnis. BOURD.

ead. l. 8. Ἐπιπεδᾶν) Lego ἐπιπεδᾶν. BROD.

ibid. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudi. BROD. Vide Προμ. c. 5, & Θ. κρ. c. 1. Sic Eurip. Ky. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσθ'. Sic Xenoph. Cyrop. V, p. ed. St. 72 C. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ τῆς τραπέζης μ.) Theogn. 115: Πολλοὶ τοὶ πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι. SOLAN.

ead. l. 11. Πιστευτέα) Pro πιστευτεον. BROD. Ad eandem fere formam, qua Homerus Od. A. 455, ἐπεὶ οὐκ ἐτι πιστὰ γυναιξίν. SOLAN.

Pag. 117. l. 2. Τὸ δέον) Si opus sit. BROD. Idem est promemodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα παραινεῖν τινι, quod mox τὰ συμφέροντα νοουθετεῖν τινι. Errat Brodaeus: recte Faber. HEMST.

ead. l. 5. Κατέαγα τοῦ κρανίου) *Comminuta est mihi calvaria*. BROD. Adducit Thom. Mag. in Καταγῆναι & Κεφαλή. Vid. H. Stephan. Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρανιον structura minus Attica, ut quidem sanciant Grammatici, Alciph. III, Ep. 54. HEMST.

ead. l. 8. Ψήφισμα) *Plebiscitum, decretum*, de quo mox. BROD.

ibid. Συγγενὴς &c.) Perquam apposite Niceratus apud Xenoph. in Symp. p. 518, v. 19: ἐμοὶ γὰρ αὐτῶν φίλων οἱ μὲν εὐ πράττοντες ἐκποδὼν ἀπέρχονται, οἱ δ' ἂν καλὸν τι λάβωσι, γενεαλογοῦσι τὴν συγγένειαν, καὶ οὐδέποτε μοῦ ἀπολείπονται. HEMST.

ead. l. 9. Παρ' ἐμοῦ) Sicuti Latinis *ab aliquo solvere, numerare, dare*, sic & Graecis παρά. Theophrasti Testamentum apud Diogen. L. V, 54: εἴ τι αὐτοὶ ἐκτήσαντο, καὶ ἂ νῦν παρ' ἱππάρχου αὐτοῖς συντέταχα δισχιλίας δραχμᾶς. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ἐδέδετο) *Ei in vinculis erat*. BROD.

ead. l. 12. Ἐπεὶ δὲ πρῶτον ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ διανεμεῖν τὸ θεωρικόν, κατὰ προσήλθον αἰτῶν τὸ γινόμενον) Haec ultima verba in mendo delitescunt. Lege, αἰτῶν τὸ γε νῦν μιν, & videtur bene legisse Erasmus, qui vertit, id quod ad me redibat. Sed non tam bene ei successit, quando θεωρικὸν interpretatus est *aerarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ θεωρικόν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad spectaculorum impensas Panathenaeorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non semel Κολυττεύς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum Harpocracioni & Suidae Aegeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum distribuebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui cum esset Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est Harpocracion, & qui eum sequitur Suidas, & male Colyttum pagum accensuerunt Aegeidi, (quod magis puto) vel male Lucianus Timonem Colyttensem facit; quod non est verisimile, cum id non semel dixerit. PALM.

ibid. Ἐλαχε — διανεμεῖν) V. Plaut. Afin. I, 2, v. 29. Turnebus τριττῦάρχην dictum ait, qui hoc munereungebatur. SOLAN.

ibid. Τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ) Ἐρεχθεία δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγνίδος φυλῆς. Steph. Byz. Adi A. G. IV. 1083; nec quidquam muta. SOLAN. Quam difficultatem eruditissimi viri Palmerius & Faber moverunt, qui tolli possit, non video. Legi quidem iubet Faber Αἰγνίδι, tempore Suidae nondum locum hunc Luciani corruptum fuisse putans: sed ex Suida quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum est. Ego iniuriam Luciano fieri nullam arbitror, si culpam tribus perperam positae in eius incogitantiam conferamus: qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnumquam imprudentibus, palam est. In Stephano Byzant. vitiose scribitur Ἐρεχθεία, ut iam Meursius animadvertit in Rel. Att. nullo tamen iure Stephanum ipsum accusans, & corruptissimum, in quod inciderit, exemplar: obiecti criminis eum absolvit ordo literarum, qui satis clare testatur legi debere Ἐρχία vel Ἐρχεῖα. Tum porro totus locus hunc in modum est constituendus: Ἐρχεῖα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγνίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐρχέως τοῦ ξενίσαντος Διήμητραν τετρα-

συλλάβως δὲ τοὺς Ἑρχιέας φασίν· ὁ δημότης Ἑρχειεύς· καὶ Ἰσοκράτης Ἑρχειεύς ἢ τὰ τοπικά, Ἑρχειᾶθεν, Ἑρχεῖαζε, Ἑρχεῖασιν. Diphthongum in istis vocabulis adsciscas, an simplex i, parum refert. HEMST.

ibid. Διανέμειν τὸ θεωρικόν) Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. Hesych. haec autem pecunia dividebatur in solos cives, ut pararent sibi πεπλώματα, & alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet lin. seq. distributio videtur μνᾶς ἐπέδωκε τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωρικοῖς εἰς ἕκαστον μνᾶς, εἰς δυσίας. Demosth. ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ θεωρικόν, sed τοῖς θεωρικοῖς. Vocabant autem θεωρικούς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπάγοντας, ἵστεφανωμένους. Hesych. sive θεωρικοὶ ἢ θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. Sept. Flor. Christian. ad Pac. Aristoph. Locus alius hac de re fusius dicendi. BOURD. Luculenti commentarii vicem huic loco praestabit Demosth. adv. Leochar. p. 1047 B. C. καὶ μετὰ ταῦτα ἦκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ διαδόσει (interponendum videtur ἐν τῇ διαδόσει) πρὸς τὸ θεωρικόν· καὶ ἐπεὶ δὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἡξίου καὶ αὐτῷ δίδοσθαι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehensionem incurrit: Plutarch. T. I, p. 156 E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τὸν δῆμον ἐπὶ κληρουχίας καὶ θεωρικὰ καὶ μισθῶν διανομὰς προαχθῆναι. Plura dabit de διανομαῖς, etiam τοῦ θεωρικοῦ, Herald. Anim. in Salmaf. Obs. ad I. A. & R. VI, c. 3. Attulit hunc Nostri locum D. Heinf. Lect. Theocr. p. 321. Τὸ γιγνόμενον Budaeus interpretatur, virilem portionem ex eo, quod distribuebatur, poscens. C. L. G. p. 84. vid. Kuhn. ad Pausan. p. 466. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 6. Θεωρητικόν) Pro θεωρητικόν legitur in Luciano θεωρικόν, & quidem melius, ut apparet ex Suida, & notis Bourdelotii & Barlaei. CLER.

ibid. l. 7. Ἑσπουδάζετο ἀρχαῖον) Divisi voces male coniunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. HEMST.

ibid. l. 11. Προβάσαν) Ante legebatur προβάσασαν· quod Graecia non agnoscit. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Μήπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλ.) Hiat oratio: versus unus librarii culpa videtur intercidiisse, quod vulnus

hunc in modum refarcio: μήπω δὲ τοῦ θεάτρου οἰκοδομηθέν-
τος, πολλὰ τῶν τὰς θεᾶς, vel τοὺς τόπους καταλαμβάνον-
των ἔχλ. &c. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis Ety-
mologum & Suidam adhibeat: sed, quod dedi, accommoda-
tissimum puto. HEMST.

ibid. l. 3. ἔδοξεν) Ita scripsi pro ἔδοξαν. HEMST.

Pag. 118. l. 1. τὸ θεωρικόν) Duos aut tres obolos, qui ad
spectandos ludos singulis Atheniensibus dabantur. BROD.

ibid. Αἰτῶν τὸ γιγνόμενον) Ratam partem. BROD. Bene Bar-
laeus praemunivit has postremas voces, ut contra Palmerii
mutationem essent stabiles. Sed debuit ipse Lucianus sua vin-
dicare, qui utique in principio somnii sic locutus fuit, οὐκ
εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γι-
γνόμενον, ubi advertit Bourdelotium. Sed sic elegantissime
Graecis dictum, nemo melius docebit Theophrasto, in ca-
pite περὶ ἀναισθησίας οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ κε-
φάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τὸν παρακλήμενον, τί γίνεται; De-
nique Noster in Pseudomanti c. 54: Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτή-
σας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τοῦ δεινὸς χρησμοῦ
ὀκτὼ, φενάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραγμὰς καὶ τὸ
γιγνόμενον ἐτι πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id est in
pecuniariis rationibus. GRON.

ead. l. 2. Πολίτην) Civem esse. hi autem oboli peregrinis
hominibus non elargiebantur. BROD.

ead. l. 3. Μέγα ὄφελος) Decus tui generis & praesidium cum
Horatio dicas. Aeschin. περὶ τῆς Παραπρ. p. 31, v. 22, riden-
do Demosthenem vocat τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως. Theodo-
tus ἀγωνιστὴς τῶν πολιτικῶν λόγων καὶ ῥητορικῆς ὄφελος Phi-
lostr. de V. S. II, p. 567. Vid. Kuster. ad Aristoph. Eccl. v.
53, & quae dicemus ad § 55. HEMST.

ead. l. 4. τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων) Ex Pindaro, στήρισμα.
BOURD. V. Plut. 414, 1; 623, 2; & Aristid. Panath. & no-
strum ex Pindaro Δημοσθ. c. 10. SOLAN. Pindari celebratissi-
mum encomium Athenarum, αἱ λιπαραὶ καὶ αἰσίδιμοι Ἑλλά-
δος ἔρεισμα Ἀθῶναι, cuius praeter alios meminere Aeschin.
Ep. IV, Liban. Socr. Apol. 657 D. Schol. Aristoph. ad Nub.
v. 298, ridendi materiam Comicis suppeditavit. Idem est
principum virorum, qui civitatis sunt columnina, titulus. Li-
ban. Decl. XXXVI, p. 813: προσκυνεῖν σωτήρα καὶ εὐεργέ-
την, καὶ ἔρεισμα, καὶ ὀρθαλμὸν καὶ κρηπίδα καὶ τὰ κάλλιστα
ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam Luciani loco non praetermis-
so, collegit Rittershus. ad Oppian. Cyn. I, v. 1. HEMST.

ead. l. 6. Αἱ βουλὰὶ ἀμφ.) Consule Libanium in hypothefi Orat. κατὰ Ἀνδροτίανος. BROD. Areopagum intelligit, & Senatum, qui singulis annis legebatur, Athenienfium: τὴν ἀνω βουλὴν, & τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, vel postea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque distingui solent: τὸν Ἀρεῖον πάγον ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους Dion Chrysoft. p. 541 D. Quid practer istius aetatis, qua Timon vixit, morē Lucianus in hoc libello Athenienfium reip. tribuerit, alibi disputabimus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ Τίμων &c.) Menag. ad Diogen. L. III, 4; p. 136. HEMST.

ead. l. 8. Κολυττεύς) Suidas: Κολυττεύς· παρὰ Λουκιανῶ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττεύς, ὁ δῆμος τῆς Αἰγνίδος. GUIET.

ead. l. 10. Διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων) Consueta quaedam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohonestantur. Exempla, si lubet, quaeri possunt in Demofthen. pro Cor. p. 481 D. 486 C. 487 D. 492 E. F. Aeschin. in Ctesiph. p. 435 D. Diogen. L. VII, 19, Grutero p. 1159 Inscr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288 & seq. HEMST.

ibid. Νενίκηκε) Ead. narrat. de Merc. cond. § 13. BOURD.

ead. l. 11. Ἐν Ὀλυμπίᾳ) Eis Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, cum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet Cuper. Obf. III, 14. HEMST.

ead. l. 12. Τελείῳ ἄρμ.) Quadriga ab equis perfectae adultaeque aetatis tracta. BROD. Euseb. Chr. Can. p. 24, 205, de Nerone: ἄρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ δεκαπῶλῳ. HEMST.

ibid. Συνώρδισι πωλικῇ) Biga pullorum. BROD. Πωλικῇ cur addiderit, ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide Pausan. El. II. 178, 7 & 35. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν) Hunc loquendi morem illustrat Duker. ad Thucyd. III, 104. Lysias p. 103, v. 35, δύειν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Τοῖνον) Ante legebatur τῇ νῦν. HEMST.

ibid. l. 4. Τότε) Reponi malo πότε. HEMST.

Pag. 119. l. 3. Πρὸς Ἀχαρνέας) I. Gronovius ad Harpocr. p. 22: Non dubito, quin etiam Ἀχαρνέως dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse Ἀχαρνέως pro Ἀχαρνᾷ & sic fecit fortasse Lucianus Timon. ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας. Haec parum ad eximendum huius loci scrupulum profunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adiungi accusativum necesse est, adversus quos res forti-

ter atque egregie sint gestae: ita postulat usus huius praepositionis apud historicos frequentissimus. Iam vero Acharnenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validissima, quorum inprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa Fabri coniectura plerosque sit habitura suffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut respiciat Lucianus illam historiam, quam Thucydides memoriae mandavit II, 19, 20 & seq. Ego tamen nondum a me possum impetrare, ut dimittam illud πρὸς atque adeo perlibenter restituiam Ἀκαρνανάς ita duplici victoria Timonis virtutem, caesis & Acarnanibus & Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui & belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: Plutarch. T. I, p. 163 D. quo pertinent haec Aristidis T. I, p. 302 C. τῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ (ὑπὲρ τῆς ἐκείᾳ πραχθέντων ἑλλάδος) & T. II, p. 48 B. οἶδα δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀκαρνανῶν διαβάντας: vide Diodor. Sic. XI, p. 286 B. iam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit Faber, haud omnino necessarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicunque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utrasque voces sedem inter se mutare: Senecae in Hippol. v. 21 pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus* I. Fr. Gron. & I. Meursius in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. Ἑτ. VII. HEMST.

ead. l. 4. Δύο μοῖρας) Complures μόρας scribunt. BROM. T. Faber vocem Graecam in versione retinet; idem (M. viros) inserit. Alius vir doctus cohortes mavult, ego agmina. SOLAN. Facinus illustre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi solemnem veteres usurpant Iphicratem κατακόψαι τὴν μοῖραν vel μόραν. Demosth. in Aristocr. p. 757 D. Plutarch. Agel. pag. 607 F. Harpocr. in Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ ex Androtione & Philochoro: mihi dubium non est, quin hoc ipsum Luciano fuerit in mente. Nullum est discrimen inter μοῖρα & μόρα, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro τὴν μοῖραν in Pausania III, p. 228, μόραν reponeret

Kuhnus: vid. Poll. I, 129. De mora bene iamdudum notaverat ad Iphicr. Corn. Nepotis Lambinus n. 17. obiter etiam Langbaen. ad Longin. p. 112. A Cragio reprehendendo, qui *μόρας & λόχους* recte distinxerat, melius abstinuisset I. Meursius, ut ostensum ab Henr. Valesio in Not. Mauflaci ad Harpocr. p. 309. HEMST.

ead. l. 5. Διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα) Quod nulla arma possideam. BROD.

ibid. Προσεγράφη) Προσεγράφη. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐν τῷ καταλόγῳ) Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est *προγραφήναι ἐν καταλόγῳ*. Marcilio redonamus, quam male addidit, literam: vid. Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad statuas τῶν ἑπωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut idem docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi causas attulisset gravissimas: is litium in populo litigandi iuxta & bellandi studiosissimo fons perpetuus. Tolmides apud Diodor. Sic. XI, p. 285 D. *κρεῖττον ἔφησεν ἐβελοντὴν στρατεύειν μᾶλλον, ἢ διὰ τὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δοκεῖν*. Vide porro Kuhn. ad Aelian. V. H. XIII, 12, S. Petit. ad LL. Att. p. 546, 549. HEMST.

ead. l. 11. Τῇ Ἡλιαίᾳ) Ἡλιαία δέ ἐστι τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλή συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. Etymol. VORST.

ead. l. 12. Χρυσοῦν ἀναστῆσαι) Alciph. I, p. 126, τότε ἀνὸς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἑταῖραι σε στήσαιμεν ibi vide Berglerum. Στήσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatus apud Atticos est receptum; sed ἀναστῆσαι τινὶ χρυσοῦν, χαλκὴν εἰκόνα Aelian. H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. § 11. HEMST.

ead. l. 13. Ἐν τῇ ἀκροπόλει) Dixi ad illud Petron. *ridet Tritonidis arces*. BOURD.

ead. l. 14. Ἀκτῖνας) Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, & vide Ἀλέξ. c. 27. SOLAN. *Μηνίσκοι*, lunulae, nimbi radiati, statuarum capitibus apponi solebant, ut monuit ex hoc loco L. Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114, & diu ante, productis Aristophanis versibus Scaliger ad Catal. p. 211, Hug. Grotius ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper avibus conspurcarentur, quae Scaligeri fuisse videtur opinio, verum etiam ho-

noris divinitatisque significandae causa: quam ob rem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit Th. Bartholin. de Luc. Hom. I, c. 12, p. 72, afferens haec ipsa Luciani verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit Schegk. ad Vell. Paterc. II, c. 59, § 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Iovis Solisque formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: Pausan. VI, p. 514, τοῦ δὲ (ἀγάλματος Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνέχουσι saepe duodeni: notum illud Martiani Capellae II, p. 43, — *radiisque sacratum Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre*. Artemidor. IV, 51, visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἑνδεκα στρατηγὸς ἀπεδείχθη τῆς αὐτοῦ πόλεως καὶ μῆνας ἑνδεκα ἐπιζήσας τῇ ἀρχῇ ἀπέθανε: apparet somniatorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas fato fuerat concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἐπτάκις, quae vox Proclo restituenda in Tim. Plat. p. 11, pro ἐπτάκις cuius rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed & mysticam tradiderunt. Hinc ἐπτάτονοι ἀκτῖνες Nonno Dionys. XXXVIII, v. 303. eodemque relata fuit ἐπτάτονος vel ἐπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli sacer, septem radiis circumdatus. Galen. περὶ τῆς τῶν Ἀπλ. Φαρμ. δυν. IX: ἐντιθέασί τε καὶ δακτυλίῳ αὐτὸν (χλωρὸν ἰάσπιν) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὸν τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ καὶ ὁ βασιλεὺς Νεχεψὺς ἔγραψεν ἐν τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ βίβλῳ: ut legendum credam τὸν ἐπτὰ ἀκτ. ἔχ. δρ. persuadet mihi Marcell. Empir. p. 147: *In lapide iaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, & clauda auro, & utere in collo*. Tales haecenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse Lucianum, καὶ ἀκτῖνας ἐπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ: cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta. HEMST.

Pag. 120. l. 2. Τραγῳδοῖς καινοῖς) Καινοῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. BROD. Apud Demosth. pro Cor. ea formula passim occurrit. SOLAN. Formula non ignota: maioris operae viderur rationem eius certam reddere. P. Victorius V. L. IX, 20, novas fabulas a Terentio dici observat, ut a Graecis καινὰ δράματα: Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed

histriones etiam novos; unde καινοῖς τραγωδοῖς apud Plurarchum. Per ista non multum profici satis patet. Kuhnii in Aelian. Ind. v. Καινός, apertius exponit, tempore, quo novi Tragoedi spectantur; novis Tragoedis certantibus: quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. I. Perizonius ad Aelian. V. H. II, 13, ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a Kuhnio sibi discedendum putet. Scripserat Eusebius in Chron. p. 205, Νέρων κιθαρωδίαῖς, τραγωδίαῖς κατὰ Ῥώμην &c. ἐστεφανοῦτο κήρυξιν (adendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, si recte Scaliger interpretatur, sub praeconibus vel praeconio: sed κήρυκες est praeconum certamen, ut in Philostrati V. A. T. IV, c. 24, de Nerone: αἱ δὲ νικαὶ ἦσαν κιθαρωδίαῖς καὶ κήρυκες. ipse Euseb. p. 44: Νέρων δὲ κήρυκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο, τραγωδοῦς, κιθαρωδοῦς, ἄρμα πωλικόν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ δέκα πωλόν.) Istorum pravam Hieronymi versionem postquam castigavit vir maximus Anim. in Euseb. pag. 196, haec mox subiungit: *Malim vero, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur sub praeconio. Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγωδοῖς, Διονυσίοις, hoc est, spectaculis tragicis aut Liberalibus, ut est apud Demosthenem in oratione pro Corona, in ἡγίσμασι, quae ibi producuntur, & in Decreto Atheniensium in gratiam Hyrcani Iudaeorum Etnarchae apud Iosephum.* In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disiungere videatur Scaliger, *spectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aequae ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma coniungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est Scaligero, per τραγωδοῦς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cuius generis similia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit Faber, *tragoedis novis*: nam quod priores interpretes expresserant, *per tragoedos novas*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro solebant ἀνειπεῖν, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν στεφάνους, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum addu-

cantur, in hac formula quomodo veteres variant. Aeschin. in Ctesiph. p. 433 C. commemorat νόμον τὸν δεδωκότα ἔξουσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀνάρρησιν τοῦ στεφάνου τραγῳδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. & pag. 434 E. μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγῳδοῖς. Diversa sunt apud Demosth. περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occurrit, ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς. p. 486 C. p. 492: στεφανῶσαι Χαρίδῃμον καὶ Διτιμοὺς χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεύσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς & 493 A. in eo psephismate, quod Ctesiphon in gratiam Demosthenis suaserat: mox in lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύεσθαι, prius ab Aeliano V. H. II. c. 13. sed in ipso accusationis libello, quem Aeschines adversus Ctesiphontem detulit p. 481 D. auctius, ἀναγορεύσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς καινοῖς. Aliquantulum hinc divertit Plutarch. T. II, p. 603 C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μίαν ἡμέραν, ἐν ἣ Ἐπικράτης καθ' ἑκάστον ἔτος εἰς αὐτὴν κατῆι Διονυσίων καινοῖς τραγῳδοῖς, ἐπικοσμῶν, ὥς ἔφασαι, τὴν ἑορτήν: ita distingui debent, ne quis errore interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad Aeschinis Orat. conditum a Ctesiphonte decretum iussisse refert ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγῳδῶν καινῶν mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, Anonym. in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν, ἵσως ὅτι πλήθι συντρέχει ἐπιθυμούντα καινὰ δράματα βλέπειν optimum Victorium memoria fefellit, quando notat, In plebiscito etiam quodam, incluso nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, scriptum est, τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν extra Hypothesein illam, cuius auctor se non doctissimum satis prodit, nusquam invenias. Cum his iam tempus est ut componamus, quae in Aeschinis παρανόμων γραφῇ reperiuntur apud Demosth. p. 481 D. ἐτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δεῖ τραγῳδῶν τῇ καινῇ· offendit lectio tam inusitata: Wolfius adsciscit εἰσέδω, haud inepte: Perizonius, si verum dicere licet, absurde ἡμέραν· quis enim auribus exercitatis inauditum loquendi genus ferat, τραγῳδῶν τὴν καινὴν ἡμέραν; Ego, cum praestantissimus Cod. Aug. suppediret καινῶν vel τῶν καινῶν, non video, quid ob stare possit, quo minus auctoritati eius obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro solent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγῳδῶν Plutarch. Symp. p. 710 F. Aeschin. in Ctesiph. p. 433 B. οὐδὲ

ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγωδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, οὐδ' ἐναντίον τοῦ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Idem p. 434 B. rariore forma scripsit, quam alibi exstare non sane memini: γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγωδῶν ἀνεκέρυττον τι πῆς &c. quod si sanum, qui potest aliter explicari, quam, *facilis enim, qui celebrari solent in aasty, ludis tragicis?* Ἐν ἄστει vero, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστυ, sive μεγάλαις ista fieri solebat fabularum commissio: sic & p. 435 A. τὸν χρυσοῦν στέφανον, δὲ ἂν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναρρήθῃ. Tandem in illo populi decreto, cuius Scaliger meminit, ad Hyrcanum missio apud Ioseph. A. I. XIV, 8, pag. 699: ἀνειπεῖν δὲ τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγωδῶν τῶν καινῶν ἀγομένων, καὶ Παναθηναίοις, καὶ Ἐλευσινίοις ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι eum in modum postrema constituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγωδιῶν in Anonymo Hypotheseos auctore revocandum esse τραγωδῶν eo magis, quod insolens quiddam & vix usitatum sonet, τραγωδιῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi phrasin expeditiorem videri, si corrigere concedatur utrobique τραγωδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, & τραγωδῶν τῶν καινῶν ἀγωνιζομένων nam licet τραγωδοῦς in hac formula capias pro ludis ipsis scenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod secundum Scaligeri mentem prolata a nobis exempla satis adstruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur ἀγομένης τῆς ἑορτῆς, ἀγομένων τῶν Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, sic perinde dici posse τραγωδῶν ἀγομένων est enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos usus, quantacunque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo iudicio multum discrepabit, si quis in ipso Aeschine τῶν γινομένων anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγωδοῖς καινοῖς dici consueverit, ratio est, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in scenam darent, ut disertis verbis docet Schol. Aristoph. ad Nub. v. 311, praesertim Tragici tetralogias suas, quam in rem egregius est, at parum haecenus, ni fallor, intellectus Diogenis L. locus III, 56, sed etiam actores scenici forte ducti suis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec est illa νέμησις ὑποκριτῶν, de qua Hesychii verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere iuvat: Νέμησις ὑποκριτῶν οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς υποκριτὰς κλήρω νημθέντας, ὑποκρινομένους τὰ δράματα. ὧν ὁ νικήσας εἰς τοῦ πιδὸν ἀκρίτας παρελάμβανεν ἔστιν οὖν ὡς ἂν (vel οἶον) διαί-

poësis eadem fere in Suida: quod initio dicitur, neminem morari potest: deinceps sequentia sic interpretor: *quorum poetarum qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine suos sibi auctores legebat*: nam in notas Maussaci ad Harpocr. p. 294 summi Valesii subitanea quaedam est, & non meditata coniectura refingentis *εἰς τὸ πλεῖν ἄκρτον παρ.* quam attentiore cura repetitam ipse sine dubio primus abieciisset: *ἀκρίτως χωρὶς κλήρου* pari modo sumitur a Schol. Aristoph. ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediri debet proverbium aliquod ab Harpocrate & Suida commemoratum, quod postquam Erasmus perperam accepit, haud scio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggressus. Primum Harpocratem ita restitue: *Τοὺς ἑτέρους τραγωδοὺς ἀγωνιῖται. Λυκούργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶ* (ita Mediceus Codex: hoc autem probes, an Suidae, *ὡς Δίδυμος φησὶ*, nihil interest) *ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων πρὸς τὰ ἐπὶόντα, καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς.* Talem, si cui forte difficilior videatur, habent sensum: *Alius* (pone, in sequentem annum) *tragoedis vel ludis tragicis decertabit.* Lycurgus Orat. contra Demadem. Proverbium ad eos spectat, qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, & largis promissis magnificos se faciunt. Sic nimirum existima, Demadem, ut iudicium effugeret, operam suam in posterum luculentissimam Atheniensibus venditasse; perfecturum se multis & egregiis meritis, ne eos sui accusatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, Lycurgum respondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc teneris, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos finite; scilicet *τοὺς ἑτέρους τραγωδοὺς ἀγωνιῖται.* Coniecturae fidem facit usus *τοῦ ἀρμόζεσθαι πρὸς τι* certissimus hac structura: Sext. Emp. adv. Gramm. p. 265, *πρὸς τὰ παρόντα ἀρμόζομενοι πρόσωπα.* contra *σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία*, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Iam Erasmus lege in *Alios tragoedos provocat*: nam de Schotto, homine literarum studiosissimo, ad Suidae Prov. C. XIII, n. 86, non magnopere miror, si nihil extricet. Nunc teneri non possum, quin Mich. Apostolii locum proferam ex C. XIX, n. 41. *Τορῶν) Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πόλιν εἶναι ἐν Θράκη.* Ex iis, quae dixi, dubium esse nemini potest, quin ista *Δίδυμος* — *τὰ ἐναντία* ad paroemiam illam commemoratam eiusque declarationem pertineant: tum animadvertendum, in Harpocrate praec.

cedere, *Τορόνην Ἴσοκράτης Παναθηναϊκῷ, πόλις ἐν Θράκῃ &c.* His perpenſis quid planius eſt, quam ut colligas, duos articulos diſparatos vel ipſius Apoſtolii culpa, vel Codicis, unde ſua deſcripſit, perverſe in unum coaluiſſe? Porro ſi ſuſpice-
ris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod expli-
candum debuiſſe ſcribi, quandoquidem tale eſt Michaelis in-
ſtitutum, id quoque non eſt, ut longe quaeras: ſponte enim
offert ſe, literarumque ordini commodè reſpondet *Τορωναίου*
λιμένος κωφότερος, cuius meminit Zenob. C. IV, n. 68, hunc
in modum reſtituendus: *Κωφότερος τοῦ Τορωναίου* (vel *Τορων-
αίων*) *λιμένος*] *Λιμὴν ἐſτὶν ἐπὶ Τορόνῃ τῆς Θράκης· ταινίας δὲ*
ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατὰρρους (vel *καθ-
ήκουſας*, vel potius *κατατείνουſας*) *ὥς μὴ ἀκούεſθαι τοῖς ἐν*
αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἦχον cui emendationi tanto minus
diffido, quod Petri noſtri Weſſelingii calculum tulerit: haec
in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem cum in He-
ſychio v. *Λημνίſκους* prave legeretur *ſτενὰς*, eruditus homo
ad marginem reſinxit *ταινίας*. Vide iam, quomodo mirifica
moliatur in Apoſtolio vir primarius Th. Reineſius V. L. I,
c. 24, & proverbium excudat *Τορωναῖοι*, vel, *Τορόνης ſπύργ-
οι*, quale nulla Graecorum memoria putem exiſtiſſe: ſub-
ſcripſit tamen eius ſententiae Reineſio non inferior L. Hol-
ſtenius ad Stephan. in *Τορόνῃ* praeterea, ut error ſaepe er-
rorem trahit, pro Iſocrate Socratem, quippe *Θρακικῶν* au-
ctorem, ſubſtituendum arbitratus eſt; de quo, ſi ad manum
habuiſſet Harpocratonis locum, nunquam cogitaſſet. Cete-
rum ut *τραγωδοὺς ἀγωνίεſθαι*, ſic & *τραγωδοῖς νικᾶν* An-
dodid. in Alcibiad. p. 34. Iſaeus p. 54, οὗτος τῇ μὲν φυλῇ εἰς
Διονύſια χορηγήſας τέταρτος ἐγενετο, *τραγωδοῖς δὲ καὶ πυρ-
ρίχισταῖς* (ineptum eſt *πυρρίεταῖς*, quod vulgatur) *ὑſτατος*.
HEMST. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem con-
firmendam pertinet illud Alciphronis III, Ep. 71: *Διονυſίοις*
τοῖς ἐπιουſι, proximis *Liberalibus*. Ceterum emendatio Zeno-
bii quamquam valde ſit probabilis, haud tamen adſiperner, ſi
quis, duce Suida, reſingi malit: *ſτενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μα-
κρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρρεις* ſunt enim *κατάρρεις οἱ ἐπι-
τῆδειοι εἰς καταγωγὴν τόποι*, καὶ εἰς τὸ προſορμιζεſθαι, ut
monet Scholiaſt. Thucydidis ad IV, 26. *παραπλέον δὲ τὴν*
χώραν, ἢ *κατάρρεις ἀναγκαῖας καὶ καταφυγὰς εἴρα τοῖς πο-
λεμίοις*. Vide notata de verbo *καταίρειν* ſupr. p. 296. IDEM
in *Addendis*.

καὶ l. 6. *Τοῦτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα*) Cl. Faber in his ver-

bis manifestum errorem agnoscit, quia σοι, non τοι vulgatum sit. Sed ne parum Faber & hic audiendus sit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut saepe alias solet, separatim spectare Faber haec σοι παρά σε: at σοι eo, quo locatum est, ordine spectatum, elegantiam & consuetudinem loquendi Nostro frequentissimam exhibet. Παρέλκει nimirum σοι, ut in Nigrino § 5, Οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθους καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. Ita tibi & ipse, plenus numine atque ebrius sermonibus circumteo. In Deor. Marinor. Dial. II, § 2, Τυφλὸς εἰμί σοι, ὡς Πόσειδον; & III, Ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥέει; In Necyom. § 21 similiter post Ἰήφισμα apud Inferos κυριωθέν legimus, Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ. In Contempl. § 1, Οὕτω δὴ καὶ γὰρ σοι πάλιν ἀμβλυώττω. & § 5, Σὺ δέ μοι ἥδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκοπεῖ ἅπαντα. & passim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctissimum Fabrum, quod usus huius voculae σοι, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem ostendit, sed & ad Mortem Peregrini § 31, ubi cum rectissime legatur, Ταῦτα μέν σοι τὰ ἐν Ἡλίδι, Faber continuo leg. ait, Ταῦτα μέν τοι. — Sicut σοι, ita & μοι saepe παρέλκει. Timon Noster § 41, Ἄγε δὴ, ὡς δίκηλλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυτήν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomant. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξει. In Contempl. Κατὰ οἰμώζεται ἡμῖν δηλαδὴ. In de Sacrific. Ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἡφαιστος. In Hermot. Ἐξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί. Non satis ad hunc pleonasmum etiam τοῦ ἡμῖν videtur attendisse, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, Aeg. Menagius, dum in verbis Luciani adv. Indoctum § 3, οὐδὲ διατρίβας τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιεῖ, non locum habere τὸ ἡμῖν sibi videri ait, legendumque censet ἡμῖν. Plane autem nihil ibi mutandum: nam vel ex hoc, quem ostendimus satis esse frequentem, pleonasmum usu potest & illic locutus esse Lucianus; vel intellexisse ἡμῖν tanquam σὺν ἡμῖν, nobiscum. Dialogum enim istum videtur Lucianus scripsisse contra popularem quendam & aequalem suum. Paulo quoque ante dixerat, Τί οὖν φῆς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur considerasse interpretes, potest esse παρέλκων. — Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud Lucianum redundare in Contempl. Εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν, ἔξει τέλος αὐτῷ. Apud eundem in De luctu: Λοιπὸν οὖν ἐστὶν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐδ' ὅ, τι (sic enim divisim, non iunctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδόμενα. Reliquum igitur est, cum talia nugari ob eos, qui adsunt, plane ignarum quid filio

suo acciderit. Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando παρέλκειν, quis ignorat? IENS.

ead. l. 9. Ὅσα γέ) Ἀντὶ τοῦ, ὅσους γε. BROD.

ead. l. 11. Ἀλλὰ γὰρ μὲν) Ego, quamquam ceteroquin singularis huius libelli venustas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterimi assentatoris atque incredibili blanditia, quae cum nihil habeat ingeniose ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a Luciano ac sine ullo elegantiae dispendio praetermitti. HEMST.

ead. l. 15. Πληγὴν λαμβάνων) Vid. Def. Herald. Anim. in Salmaf. Obf. ad I. A. & R. II, c. 9, § 11. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀγχιστεῖς) Exc. G. ἀγχιστεία. SOLAN. Ita correxerat etiam M. Sladus. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e Suida in Ἀγχιστεύς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντος, ubi τοῦ hinc est restituendum, & συγγενεῖς μόνον, & τοῖς οἰκοῖς, quae utraque hic peius leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω sic οἱ ἀνωτάτω, κατωτάτω &c. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐγγυτάτω) L. ἐγγύτατοι. SOLAN.

Pag. 121. l. 1. Τυραννίδι) Cives tuos ultro pulsans. BROD. Invidiose & odiose supra modum Athenis praesertim. Terent. in Phorm. & passim alibi. ANONYM.

ead. l. 2. Τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους) Def. Herald. Obf. & Emend. c. 48. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas iniurias promptis obiiiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidiosius: Comicis frequens. Aristoph. Vesp. v. 415, Ταῦτα δὴ τ' οὐ δεινὰ, καὶ τυραννὶς ἐστὶν ἐμφανής. v. 462. HEMST.

ead. l. 4. Τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας) Commode notavit Stephan. Bergler. ad Alciphro. I Ep. 32: αἰτησὼν τι παρ' αὐτοῦ (τοῦ σοῦ ἑραστοῦ) καὶ ὁ βίβει σεαυτὴν ἢ τὰ νεωρία ἐμπειρηκυῖαν ἢ τοὺς νόμους καταλύουσιν. Poll. IX, 156 ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχαίων ἐμπυρισμὸν, (ἐμπρησμὸν in quibusdam libris olim fuisse lectum, e Polluce colligi potest) ἢ κατάληψιν ἀκρας. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienses nulli gravius potuerit impingi. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν ὀπισθοδόμον διωρύξας) Opisthodomus, locus est Athenis in arce, ubi aerarium. BROD. Ἀπλῶς interpres effosso aerario. Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixisset τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, subiungit τὸν ὀπισθοδόμον διωρύξας.

Lucian. Vol. I.

E e

Ναὺς ὁπισθόδρομος locus erat ὀπίσω τοῦ νεῶ τῆς καλουμένης Πολιάδος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. Interpres Aristoph. ad Plut. Lucian. Herod. BOURD. Haud dubie διαρύξας pro participio ponitur: scribe ergo διαρύξας. Immo vero dives es, effosso aerario, sive, ut qui aerarium effoderis. Scholiastes legit ὀρύξας, minus recte. IENS. Secuti fumus Iensii emendationem omnino necessariam. In omnibus διαρύξας prave legitur praeter I. quae habet διαρρήξας. Vide initium 'Ιστ. β'. SOLAN.

in Schol. col. i. l. i. 'Ορύξας) L. ut in textu est διαρύξας. SOLAN.

Pag. 122. l. i. Μικρόν) Ex ed. I. arripui: reliquae μικρόν, quod minus aridet, quamvis alibi a nostro usurpatum videam. Καταπλ. c. 12; quia hic robur, non iustitia, Timonis requiritur. SOLAN. Μικρός & μικρός saepe confunduntur: illud huius vice restituit egregie summus Bentleius in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam censeo scripturam editionis Iuntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Atticis perquam familiare. HEMST.

ead. l. 4. 'Εκπετάσας τὸν πύγωνα) Character philosophi, quem passim proponit, ut βίων πρ. in Pisc. in Catapl. BOURD.

ead. l. 6. Τιτανώδες βλέπων) Erasmi. in Adagio, Titanicus aspectus. BROD.

ead. l. 8. Αὐτοβορέας) Ipsemet Boreas, aut Triton: Deus marinus ac buccinator. BROD. Sic Αὐτοβαΐδα in 'Ρητ. cap. 12. SOLAN. Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae Zeuxidis tabulae, neque Iunius in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit testem. Αὐτοβορέας autem verus & ipsissimus Boreas: αὐτοανθρώπων ὁμοίος quale sit, videbimus ad Philop. § 18. Alciph. III, p. 446, στείλας ἐμαυτὸν ἀγρικῶς &c. αὐτοσκαπανεύς ἐδόκουν. Ο, τε βασιλεὺς τὸν τρόπον ἦν αὐτοαπλότης apud Suid. in v. Vid. Simpl. Verin. sive Salmas. de Transsubst. p. 534. Eius generis apud philosophos frequentantur, αὐταρχή, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum afficiunt. HEMST.

ibid. Ζεῦξις) Zeuxidis hanc tabulam, quaenam fuerit, haud facile est ex hoc loco coniicere. In Poecile positam fuisse suspicor. SOLAN.

ead. l. 9. 'Ο τὸ σχῆμα εὐσταλὲς) Tangit hunc locum Oët. Ferrar. de Re Vest. P. II, lib. IV, c. 6. HEMST.

ibid. Κόσμιος τὸ βᾶδισμα) Sic in Harmon. βαίνειν ἐν ῥυθμῷ. Dixi ad illud Petron. Incessus tute compositus. Sic in tractatu de Saltat. & in Demonaët. vita, & antea. BOURD.

ead. l. 10. Σωφρονικός) Scholiastes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκος in quo nullam prae vulgata lectione perspicio elegantiam. IENS.

ead. l. 12. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαίνων) Φιλοχρήματοι isti philosophi καὶ ῥυπαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant, quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. seq. & passim, quibus tamen nihil usquam satis. BOURD.

ead. l. 13. Μεγάλην τὴν κύλικα) Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ amariore: amabant calices amariores: μεγάλην autem videtur esse κύλικος ὄνομα, ut apud Virgil. 1 Aen. Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι) Haec Suidae debentur in βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in ed. A. secus atque oportebat: est enim, iram, speciem irati prae se ferre. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Οἷον τοῦτο π.) Prava lectio Scholio huic an- sam dedit. Socratem autem intelligit Sophronisci filium. SOLAN. Distingue Οἷον τοῦτο πέπαιχεν. Intelligi voluit Scholia- stes οἷον Σωφρονίσκος, tanquam Sophroniscus aliquis. HEMST.

Pag. 123. l. 2. Ὡς περ ἰκτίνος) Vid. P. Burm. ad Petron. p. 193. Plato de Rep. I, p. 589 E. ἀλλ' ὥς περ αἱ λίχνοι τοῦ αἵματος παραφερομένου ἀπογευονται ἀρπάζοντες &c. Testimonium est coqui non nimis honorificum de philosophis apud Athen. IX, p. 404 D. Τῷ φιλοσόφῳ παρεθῆκα κωλέαν, πίδακας Ἀδδνηφάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολὴν ἔστιν —. HEMST.

ead. l. 3. Τὸ γένειον ἀνάπλεως) Ut in Lapith. & Merc. cond. quod in Nigr. § 25 dixit ἐμφορουνται. BOURD.

ead. l. 6. Τὰ τρύβλια) Generaliter pro catinis apud Aristoph., ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ὀξύβαφου, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Hesych. BOURD.

ibid. Τῷ λιχανῷ) De indice digito, sive λιχανῷ, Casaub. ad Athen. c. 13, lib. 1. BOURD.

ead. l. 7. Μεμψιμοίρος &c. ὄφελος) Ita vertenda haec verba: Semper querulus, ut totam placentiam, vel suum totum inter alios accipiat, quod edacitatis & insatiabilitatis culmen est. Testatur H. Steph. vocem ὄφελος verti culmen, fastidium in vulgatis Lexicis, sed sine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti potest. Quo sensu sumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλω, quatenus significat, *augeo, accumulo*. Hinc ὄφελος inter alia ab Hesychio dicitur significare αὐξήσιν, *augmentum*. CLER.

ibid. Πλακούντα —) Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Nigr. c. 25. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅ, τι περ λιχνείας καὶ ἀ. ὄφελος) Ad frequentia referunt Erasmus, Benedictus, &, quod miror, Tan. Faber, contra primas edd. in quibus maior est distinctio post ὄφελος posita. Clerico si locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuisset perspecta, res melius successisset. De eo, quod in quoque genere praestantissimum est atque excellit, istam loquendi formulam usurpant Graeci. Xenoph. Hell. V, pag. 328, v. 32: παμπληθεῖς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ὁ, τι περ ὄφελος ἦν τοῦ τοιούτου (male τούτου τοῦ) στρατεύματος. Arrian. A. A. V, c. 15, p. 214: τῶν πεζῶν ὁ, τι περ ὄφελος ἐς τρισμύριους, *peditum strenuissimos ad triginta millia*. Aristid. T. I, p. 5 A. Musas alloquitur, invitans, ut sibi Iovis hymnum peracturo propitiæ subveniant: εἴτε ἐν Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χορεύετε, τῶν Διὸς ἔργων τε καὶ δωρεῶν ὁ, τι περ ὄφελος, *Vos, o Musae, operum Iovis & donorum decus atque ornamentum*: Canterus in his vertendis prorsus aberravit. Arrian. de Venat. c. XX, καὶ τοῦ θεάματος ὁ, τι περ ὄφελος ἀπολλύοιτο, & *spectaculi quod iucundissimum est*, vel, & *iucundissima spectaculi pars intiereat*: Holstenius non accuratissime, & *spectaculum, maximum operae pretium perit*. Similis usus in ὁ, τι περ ἄνθος ἦν. Thucyd. IV, c. 133, ὁ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει imitatur Dion Cass. XLVI, p. 313 B. πᾶν ὁ, τι περιῖν (non muto: quamquam videri possit, ὁ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἔξω τῶν δρώντων (lego τῶν διαδράντων) σφᾶς, ἐφθειραν L, p. 428 C. καὶ γὰρ πλῆθος πολὺ ὑμῶν ἐστὶ πᾶν ὁ, τι περ ἄνθος καὶ παρὰ τῶν ὑπηκόων καὶ παρὰ τῶν συμμάχων ἐξειλεγμένον. Igitur in Luciano, si lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inserviunt, delicatissimum, vel caput coenae intelligitur: sed vereor equidem, ne ante ὁ, τι περ exciderit ἢ, quod reprehendi malim, tali sententia: *Querulus semper, & portione sua non contentius, ut placentam totam, aut porcum solus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit appositum*. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Solent ἐπὶ τῆς κύλικος. Diogen. L. II, 82, ἕως ἂν τις ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κύλικος φλυαρῶν διαλλάξῃ· sed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι Arrian. A. A. VII, cap. 27, ὁδὺν τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ὀξείαν. Aristaen. I Ep. 3, p. 18, οὗς (Διόνυσόν τε καὶ Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι συναγοντες ἐβέλγόμεθα· minus opportune Mercerus, quos in pateram coactos delibavimus: debuerat, quos inter pocula consociantes delectabamur. Aliter Appian. de B. M. p. 363, Χρυσίον ἐπὶ τε τῇ κύλικι καὶ τῇ τροφῇ &c. προτιθέναι, *aurum illi, quæ*

calicibus eductis & cibi ingerendi multitudine superior est, præmium ponere. Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, sermones ad vinum, ut Cicero dixit *ad vinum disertus* pro Coel. § 67; vel, qui ad mensam solent suboriri, ut Atta in Megal. apud Serv. ad Virgil. Ecl. VII, 33. Idem λόγοι ἐπικυλίκειοι Athenæo initio libri I, ubi vide Casaub. ἐπικυλίκειοι ἐξηγήσεις Diogen. L. IV, 42. Vox corrupta in Plutarcho de Mus. pag. 1148 D. Ἐχθὺς τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους. Interpr. *circularum de musica dissertationem*; Luifin. Par. III, c. 11, melius ad sensum, sermones de musica ad mensam habitos: sed quod Aldus imprefferat ἐπικυκλίους adiecta litera iuvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν Athen. XI, p. 461 E. p. 480 C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τις ἀγορεύῃ. Poll. VI, 29, ἄλλος, ἄλλος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Commoda distinctione sententiam Luciani dilucidiozem dedi. Τότε δὲ sæpe apud Nostrum: Duker. ad Thucyd. V, 16. HEMST.

ead. l. 14. Ὑποτραυλίζων) Ψελλίζων καὶ μηδὲν ἑναρθεὶν λαλῶν. Interpr. Aristoph. ad Nub. BOURD.

ibid. Γελοῖος) In omnibus Luciani operum editionibus γελοῖος; mendose, haud dubie. Hemsterhusius recte in sua emendavit. SOLAN.

ibid. Εἶτα ἑμετες) Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Βρῶμα Αὐδίου) Ex Suida in Καρύκῃ; & Hesychio, in quibus tamen multo plura. HEMST.

ibid. l. 5. Καὶ τί) Interposuit Solanus, & mox τῶν. Aristophanis locus in Pac. v. 272. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Τριβλίφ) Emenda τρυβλίφ. IENS. Si tanti est monere, idem visum fuit M. Slado & Solano, qui præterea pro περικάθηται ex V. & C. notavit παρακάθηται. HEMST.

Pag. 124. l. 1. Τῆς αὐλητρίδος &c.) Utraque manu tibicinæ adhaerentem. BROD.

ead. l. 2. Τῶν πρωτείων) Nulli primas concesserit. BROD.

ead. l. 4. Τὰ πρώτα) Primum locum tenens. BROD.

ead. l. 5. Γοντεία) Hanc passim nugonibus istis exprobrat, ut in Piscat. in Catapl. BOURD.

ead. l. 6. Πάνσοφον τὸ χρῆμα) Faber legendum monet πάνσοφον τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, sæpe τι poni, ut alibi apud Nostrum, παρθένος πάγκαλόν τι χρῆμα, &c. similiter sæpe apud Aelianum, Aristophanem & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura præponitur; intelligendum enim est, quasi diceret, Denique ut sum-

matim dicam, τοῦτο τὸ χρῆμα (Thrasycles nempe) *ἔστι πάν-
σοφον, καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς &c.* Id enim hic Articulum τὸ
valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in
Bion πράσει. Ἄγε δὴ πρόσχε πᾶς πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ
πλουσίων δέομενον. *Age vero, advertat quilibet animus: id, quod
videtis, est lautum aliquid, & divites (emtores) postulans.* Sane
non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo aspe-
ctu videntur recedere a vulgari loquendi consuetudine; cum
omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo.
IENS. Aristoph. Pac. v. 38: Μισρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον,
καὶ βόρον. HEMST.

ead. l. 8. Οὐκ εἰς μακρὰν) Brevi. BOURD.

ibid. Χρηστὸς ὢν) Ironia. BROD. Ironiam Brodaeus inter-
pretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est:
utunque tamen exprimere conatus est Faber. Mihi, quam-
quam remedium nullum succurrat, displicet illud *χρηστὸς ὢν*
debebat sequi *ἄξιος ὢν*, aut aliud quiddam argutius. Non me
fugiant *ταυτησὶ τῆς χρηστῆς Δ.* Ἐτ. XII, & huius generis alia
non pauca: neque tamen propterea sententiam de hoc loco
muto. HEMST.

ead. l. 11. Ὡς περ οἱ &c.) Faber deleri hic vult *ὥς περ*. Uti-
que si quid mutationis hic opus, legerim pro *ὥς περ οἱ, οἵ περ-
οὖν*, sensu convenientissimo, qui nimirum *divitiarum tuarum ad-
miratione capti &c.* At maximam quidquam hic sollicitandi ne-
cessitatem non video. IENS. Si interponas, *οὐδ' ὥς περ οἱ &c.*
omnis orationis intricatioris difficultas fuerit sublata: sed cum
Iensio, non maximam esse quidquam hic sollicitandi necessi-
tatem sentio. HEMST.

ead. l. 14. Ἀπλοῖκον) Recte *simplicitas* cum liberalitate con-
iungitur, quod simpliciores soleant esse liberaliores. Hinc *ἀ-
πλότης* sumitur pro *liberalitate* in N. T. Vide, quae notavi-
mus in Addit. ad Hammond: ad Rom. XII, 8. CLER.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἡ καὶ) Notaverat Solanus *οὐδὲ*, ne-
que tamen addiderat, unde sumtum sit. Mihi satis facit ἡ καὶ.
HEMST.

ibid. l. 3. Δ. φ. φιλόσοφον γοντείας καὶ τερατείας) Id vult
Graeculus commentator, philosophorum veneficia & praesti-
gias exemplo Thrasyclis bellius effingi, quam coloribus fieri
posset a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & tria tolle menda,
Δ. φ. φιλόσοφον γοντείας καὶ τερατείας γρ. IENS. L. φιλόσοφον
γοντείας καὶ τερατείας. C. φιλόσοφον *γοντείας καὶ τερατείας.*
SOLAN. Hoc sequendum duxi. HEMST.

ibid. l. 5. Οὗτος) Ita pro οὗτος emendavit Solanus. Ἀπαρ-
αλλάκτως intellige, *quam simillime*, vel, quemadmodum apud
recentiores nonnunquam usurpari solet, *cum in modum, ut su-*
perari non possit. HEMST.

Pag. 125. l. 1. Μάζα) Pro quovis genere panis. tenuiorum
cibus, unde mirum, Carionem μάζαν accepisse pro delicatio-
ri cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis, sed compositae. Ari-
stoph. Hesiod. Athen. Hesych. Suidas. BOURD. Idem plane
Thrasyclydis temperantiam simulantis victus, qui Persiarum,
de quo vide Brisson. *de R. P. II, p. 213, 214.* Salem paupe-
rioris fortunae hominibus obsonium fuisse, res nota: *salem*
delingere, ἄλλα λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus,
quam παρά Κρατερῷ τῆς πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύσειν.
Diogen. L. VI, 57. Egregia quaedam est Apollonii Tyanen-
sis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum ex-
pressa Ep. VII, Πάντα φασὶ δεῖν τὸν ἐμπόρον κάλων σείειν ἑμοί
δὲ εἶν τὴν ἄλιαν τρυπᾶν ἐν Θέμιδος οἴκῳ. Mercatorem (Euphra-
tem fugillat ex sapientiae studio lucrum turpissime captan-
tem, quales philosophos Socrates καπῆλους appellabat) oportet
omnem, ut aiunt, rudentem commovere: mihi contra sit in hone-
sta pauperie nullas opes venantem iuste temperanterque vivere. Haec
recte iampridem intellexit Casaubonus ad illud Persii Sat. V, —
reguſtulat digito terebrare salinum; itidemque Gatakerus A. M.
P. c. 43, p. 879, ne de me dicam ad Poll. X, 169. quo magis
mirificus est in his explicandis Olearii error, qui indicari tan-
tum debet, non refutari. Τὸ δῦμον apud Lucian. & ἡ ἐννεάκρου-
νος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet. Ari-
stoph. Pl. v. 253, ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταῦτ' ὄν δῦμον φα-
γόντες. optime Schol. τῆς αὐτῆς πανίας μετασχόντες. HEMST.
ead. l. 2. Θύμον) Male θυμὸν antea, qua loquendi formula
passim utitur. BOURD.

ibid. Ἡ κάρδ' ἄμον) Dixi ad illud Petronii Naslurcū succum.
BOURD.

ead. l. 3. Ἐννεάκρουνος) Fons Athenis, qui ab aliis dicitur
Καλλιρρόη de quo interpr. Aristoph. male apud Hesych. εἰνεά-
κρουνος dicitur. hac de re legendus Thucydides, qui rem totam
indicat, & Portus interpr. BOURD. Κρήνη Ἀθηνῶν, novem ve-
nis saliens; unde & hoc nomen isti impositum. Vid. Hesych.
& Etymol. M. VORST. Appositus est Alciphronis locus III,
p. 386. *Si nemo me beatorum vocet*, inquit parasitus, ἀνάγκη με
σκάνδικας ἐσθίσειν καὶ τῆσθαι, ἢ ποῶς ἀναλέγειν, καὶ τῆς Ἐν-
νεακρούνου πίνοντα πῖμπλασθαι τὴν γαστέρα. ibi Berglerum

haec Lucianea non praeterierunt: p. 392, ἐρῶν τῆς Καλλιρρόης. Aristippus ad Antisthenem in Epp. Socraticorum p. 25: καὶ ἀπὸ τὰς Ἐννεακρούων λούου τε καὶ πίνε, καὶ τὸν αὐτὸν τρίβωνα θέρουσ τε καὶ χειμῶνος ἔχε ῥυπῶντα, ὡς πρέπει ἐλευθερον καὶ ζῶντα ἐν Ἀθήναις δημοκρατικῶς. De Enneacruno vel Callirrhoe Athenarum fonte multa commentatores eruditissimi ad Thucyd. II, 15. HEMST.

ead. l. 9. Eis τὴν θάλα. ἐμβάλεις) Hoc Diogenis est monitum in Bion Πρ. § 9, cuius suasu Crates id ipsum fecisse dicitur. Diogen. L. VI, 87, & Menagius: eam historiam ob oculos habuit Hieronym. Consol. ad Iulianum: *Contemnis aurum: contemserunt & multi philosophi; e quibus unus, ut ceteros fileam, multarum possessionum pretium proiecit in pelagus, Abiit, dicens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar a vobis: philosophus gloriae animal, & popularis aurae vile mancipium totam simul sarcinam deposuit.* Improbatur, & merito quidem, Plut. de Nobil. p. 218, § 11: οὐχ ἥττον δ' ὥς ἀχρηστα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καταποντισθήσεσθαι τις κλέυη. Paulo aliter Isocr. in Archid. p. 130 A. οἱ μὲν κεκτημένοι τὰς εὐσίας ἡδίων ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερ' αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειαν. Phoenicidis apud Stob. p. 80, & Gellii N. A. IX, 2, loca non dissimilia inter se comparavit Bern. Martin. V. L. I, c. 8, recte explanans illud Musonii, ἄχθιος οὖν ἐστὶν ἀργυρίου, quod interpretum nemo fuit affecutus. Talia vero Lucianus adscripsit Thrasycyli, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. HEMST.

ead. l. 12. Ἐπεμβάς) I. ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam firmant haec verba Dial. Enip. & Nεῦτ. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς κυματώδους γῆς) Audio Mss. & Tan. Fabrum. Sed quid Lucianus amaverit, colligere etiam possumus ex fine Hermotimi, ut sic scribit: Ἄνθρωπὸν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμῶν τὰ κύματα. GRON. Κυματώδους) Vide etiam nostram & Graevii notam ad Hermot. c. 84, ubi eadem vox occurrit, quae & illic in impressis in κυματώδη mutata est. SOLAN. Codice Regio sponfore κυματωγῆς restitui: frustra Gronovius obducit locum ex Hermotimo: addidisse poterat Long. Past. III, p. 95, καὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου πλησίον τῆς κυματώδους γῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. Quamquam e Codicibus nihil a Iungermano sit notatum, Mollius tamen hic etiam κυματωγῆς debe-

re legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. HEMST.

Pag. 126. l. 1. Αὐτῷ) Καὶ μὴδ' ὀβολὸν αὐτοῦ ἀνῆς αὐτοῦ, αὐτῷ, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive οἶκοι. MARCIL. Peripicue legendum σταντῷ, vel σαντῷ, vel εἰαντῷ, cum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat. Idque iam consideravit interpres, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus eiecito*, (potius, *confestim eum foras effer*) *ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est*. Marcilius legit αὐτοῦ, illic. LENS.

ibid. Ἀνῆς) Proba scriptura, vide Ἀναβ. c. 1. Ed. I. ἀνῆς. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡ δὲ μῶν, ᾧ δ' ἡμῖτ.) Variant hic libri. τάλαντον vulgatarum non agnoscit I. ed. nec reperitur apud Thomam Mag. qui hunc locum adducit v. Ἄ μὲν, ἀ δέ. neque in Scholio, quod vide in Πητ. Διδ. Sed pro eo hi omnes habent ἡμῖτ-τάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo edd. *talentum* reieciimus. Sed in eo secuti auctoritatem ed. I. potissimum, in alio respuimus, quod μῶν non agnoscit, quod probum & in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam captat, ascenditur. SOLAN.

ead. l. 7. Δύο μεδ. χωρ. Αἰγ.) Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, Aegineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset eiusmodi pera, ut viginti camelis opus fuisset ad eam baiulandam, Insaniam pseudophilosophi gravice describit Lucianus. CLER. V. Leon Porcius AG. IX, 1483. Drachma etiam Aeginetica dupla fere Atticae drachmae fuisse traditur. Attica VII solidorum sive denariorum Anglicorum, Aeginetica XII seu unius Schilling. SOLAN. Modios etiam Faber: *medimnos* transferre debuerat: vid. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, cap. 12. Eodem nomine Strabonis interpretem reprehendit Hostus de Mens. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Graecos recentiores μέδιον & μεδίμνον nonnunquam confundere. Medimni, aliisque aridorum mensurae Aegineticae nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolum, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos Aeginetae praecesserunt, sic & mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule Lucianus ad

menfuram traduxerit. Mox φιλοσοφούντα contra ed. I. auctoritatem servavi. Noster in Peregr. § 30, Χρυσῷ σαζάμενος πύρην —. HEMST.

ead. l. 8. Φιλόσοφον) Ex edit. I. Reliquae φιλοσοφούντα. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιμετρήσας τῇ Δικέλλῃ) Recte quidem interpretes: sed malim ἐπιμ. τὴν Δικέλλην, caput tuum pugnis implebo, atque insuper ligonem admetiar. Olim in mentem venerat: τὴν κεφ. ἐμπ. κορυφῶν vel κορυφῶν, ἐπιμετρήσας τῇ Δικέλλῃ, caput tuum implebo tumoribus ligone admetius: sunt certe κορυφαί vel κορυφαί, ἀνοίξεις in Hesychio, tubercula, tumores, etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 1180, ἀπὸ τῆς πληγῆς κορυφὴν ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut Lucianum deceat. HEMST.

ead. l. 13. Ὁ Δημοκρατία) Vid. Herald. Obf. & Emend. c. 48. HEMST.

Pag. 127. l. 7. Ἐπιχάλαζῳ) Noster in Gall. § 22, καταχάλαζησας αὐτῶν ἀφρόνους τοὺς λίθους. Saxa grandine plura: Ovid. Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. nimbis, imbribus, quae valde sunt Latinis usitata, Franc. Iuret. ad Paulin. de Vit. Martin. III, v. 453. HEMST.

ead. l. 8. ΑΝΔΡΕΣ) Sic ex coniectura scribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat; in Fr. vero P. S. & A. Βλ. quasi unus hoc clamaret Blepsias; cum una omnes exclamare territos & trepidantes, magis comicum sit, & simul verbis ἀπόμεν consonum. SOLAN.

in Schol. Ἡπαίτων) Quid sit Ἡπαίτων, ignoro. Lege Ἡπάτων, decipiebam. IENS. Lege Ἡπάτων: sed reliqua huius scholii absurda sunt: agitur enim de pugnis. SOLAN.

IN HALCYONEM.

Pag. 128. l. 1. ΑΛΚΥΩΝ) Halcyonem hunc Luciano adscriptum Leonis philosophi Academici esse, testantur Athen. II, & Laërt. in Plat. Nec Platoni hic dialogus elapsus est, sicut nonnulli putant, quos Socratis persona in errorem pellexit. Occasio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum est commentum, in quo splendide de immensa summi atque aeterni principis potestate differitur, deque divinis rebus. COGN. Non est Luciani, sed Leonis Academici, si Antonio Mureto

sua stat fides Or. IV. Luciani quidem prorsus non esse, tum dictio lenta & oscitans, tum sententiarum levitas, & argumentorum frigus, & delirationes arguunt satis. MARCIL. Halcyon quidem non est Luciani ex animi sententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina coniungebant: sed posset esse Luciani animi causa Platonium agentis. Profecto haec elegans est Platonis imitatio, sed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod serio narretur putidissima fabula, eique aptetur, quidquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuisset. Sed si dictorum ineptam occasionem demiseris, & sententias de divina potentia spectaveris seorsum, fatebere, vix quidquam de ea melius posse dici. Ceterum de Halcyonis fabula vide Steph. Clerici Acad. Quaest. V. CLER. Halcyonem dialogum fuerunt olim qui Platoni tribuerent; sed inter aperte nothos numerat Diogenes Laërtius Platone p. 84 C. Hunc autem ipsum Dialogum ex Galaei Collectaneis aliisque satis constat, eum esse, qui Platoni tribuebatur; cum ibi inter eius opera, quamvis notatus, reperitur. Leoni cuidam a Phavorino philosopho, teste eodem Diogene, tribuebatur; unde satis liquet, non posse Lucianum habere auctorem; qui Laërtio coaevus, Phavorino iunior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaensis apud Athenaeum XI. Muretus etiam Or. IV, & Tan. Faber in Notis ad Phaedri fab. p. 173 C. Et sane etiam si haec testimonia non suppeterent, vix credibile sit, Lucianum de Deorum vi & potentia tam recte sensisse & tam magnifice locutum. Vide Biblioth. Caesar. VII, p. 3. Platoni autem minime tribuerim, tum quia veteres reiecerunt, tum ob ea praecipue, quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφωνα) Causam affert Aristoteles, quod his neque pulmo sit, neque arteria, neque guttur. Horat. in Odis: *O mutis quoque piscibus Donatura cygni, si libeat, sonum.* Lucian. in Gallo: *πολύ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων* adv. Indoct. *μᾶλλον τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ.* COGN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ποικίλην) Lege *ποικίλην*. Haec ex variis auctoribus collata: vide Aristotel. *περὶ Ζ. I. IX, c. 14.* HEMST.

ibid. l. 10. Πηγύσα) *Πηγύσι*. Modo pro *ἐκ βλάβης* legendum est *ἐκ βελόνης*, quemadmodum ex Aristotele liquet. HEMST.

ibid. l. 19. Ἐν χειμῶνι &c.) Vid. Aristot. Hist. Anim. V, c. 8. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Τῶν πετρῶν) Ταῖς πέτραις: nisi maius vitium lateat. HEMST.

ibid. l. 17. Ὡν μόνων &c.) Scribe: ὦν μόνων εἰτις ἀλ. τ. φ. σ. ἔχει παν. quamquam μόνων retineri potest. HEMST.

Pag. 129. l. 3. Παλαῖος ἀ. μεμύθευται λόγος) Occasio disputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud Ovid. *Metam.* lib. XI, 420. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Halcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus isset ad consulendum Apollinem Clarium de statu regni, naufragio periit: cuius corpus cum ad uxorem delatum fuisset in Trachinem, doloris impatiens illa in mare se praecipitavit. Postea miseratione Thetidis & Luciferi conversi sunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait Varro de L. L. lib. III. Hae, referente Plinio X, c. 32, ex Aristotele, paulo ampliores sunt passere, colore cyaneo, collo gracili ac procerro. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, nisi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, & totidem sequentibus pariunt: unde Mantuanus, *Producit Ceycis aves ubi frigida bruma*. Hi dies & nautis sunt noti: nam in his tempestatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam angusto, grandium spongiarum similitudine, ex spinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut spuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum Lucianus hic: τὰς ἀλκυονίδας προσεγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει. Hinc ductum est adagium istud Aristophanicum in *Avib.* v. 1593, Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἥγῃς ἡμέρας ἀεὶ. id est, *Atque halcyonicos egeritis assidue dies: hoc est, tranquillam atque otiosam vitam*. Plautus in *Poenulo* Act. I, Sc. H, 142: *nisi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare est olim, cum ibi halcedo pullos educat suos*. Idem in *Casin.* Prol. v. 26, *Halcedonia sunt circa forum*; id est, tranquillitas & silentium. Virgilius inter prognostica futurae tempestatis hoc quoque refert *Georg.* I, 398: *Non tepidum ad solem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi halcyones*. — Meminit harum & Theocritus *Eid.* VII. Homer. II. K. Servius ad Virgil. *Georg.* I. Ceryli maris halcyonum Theocritus in *Bionis* morte: qui, ubi consenuit, a coniuge alis impositus gestati dicitur: & talis coniugii amor est in his aviculis, ut, cum altera ex eis interiit, quae superstes est, longo tempo-

re amissam sociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *haldedone* discernunt, sed tamen de eodem genere esse statuunt Aristot. de Histor. Anim. VIII, c. 3, etiam videtur discernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utrique tribuit. Gaza *carulum* vertit. COGN. De Halcyone & Alcedoniis copiosissime Ulyss. Aldrovand. Ornith. XX, c. 60. Is p. 511, ubi de hoc scripto mentionem facit, cum ista chartae mandabat, (*Varinus eiusdem* (Halcyonis) *Pausaniam auctorem facere videtur: nam in voce Κήρυλος Pausaniam scribere condidisse Halcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile potest deprehendi, si quis meminerit, ex Eustathio ad Il. I, p. 776, esse deprompta, quae Phavorinus Camers in Lexicon retulit in 'Αλκυονίδες ἡμέραι' nam ad vocem Κήρυλος nihil horum simile. Ansam autem labendi haec dederunt verba: Ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Πausανίαν ἐν ἀλκυονσιν ἀρρένεις &c. Pausanias ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cuius etsi permulta, vellem tamen pro suis multo plura descripsisset verbosus Homeri Commentator. HEMST.

ead. l. 4. Αἰόλου τοῦ Ἑλληνος θυγατέρα) Augustinus Datus cum Benedicto, *Aeoli Graeci filiam*. Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel Luciani sententiam, qui volebat *aiunt mulierem quondam, Aeoli filiam, Hellenis nepiem*, vel ex Ovidii libro XI Metam. ubi Halcyone vocatur *Aeolis*, vel ex Dicaearcho, cuius verba sunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν οὐσά ποτε πόλιν ἂφ' Ἑλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τα καὶ ἐκτίσθη quae locutio non minus notat, patrem Aeoli fuisse Hellenam, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo § 39 verba Graeca Εὐανδρίδου τοῦ Ἡλείου interpretantes *Evandrida, Elei filio*, cum patria, non pater describatur. GRON. Aeolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti & Apollodorus p. 11, l. 16. Vide etiam Iambl. n. 242. Hygin. F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. SOLAN. Aeolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiastae veteres Theocr. ad Eid. III, 45, Pindar. ad Pythion. Δ. 190, Apoll. Rhod. ad I, 143, Procl. in Hesiod. p. 46. Plin. H. N. VII, 56, p. 480. Aeolus Hippotae filius ab hoc est diversus, ut liquet ex Diodoro Sic. IV, p. 188; ad quem Rhodomannus contexit Aeolidarum seriem: Dicaearchi, quem Gronovius attulit, locus est corruptus: Salmas. de L. Hell. p. 355, Ἑλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum sancit: Palmer. Gr. A. p. 8, Gronovio praeivit, intelligendumque statuit Ἑλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου verum,

ut Dicaearcho secum conveniat, legendum est ἀφ' Ἑλλήνων τοῦ Διός: mox ipse: Ἑλλὰς μὲν οὖν ἐστίν, ὥσπερ μικρῷ πρότερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἑλλήν ἐκτίσεν: si literis grandioribus ΑΙΟΛΟΥ scribatur, origo vitii statim patet. Vid. Clem. Strom. VI, p. 679 A. HEMST.

ibid. Κουρίδιον ἀνδρα) Vid. Reines. ad Inscr. Cl. XIV, n. 3. Ceyx Hesperii sive Luciferi & Philonidis filius: Hygin. F. LXV; ubi vide Munckerum. Clem. Protr. p. 35 D. Κηϋξ μὲν Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς, Ἀλκυὼν δὲ αὐτὴς ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἡρα προσαγορευομένη: cum ceteris in gratiam rediit Clemens, frimodo unam vocem sedem mutare iusserit: Κηϋξ μὲν Ζεὺς ὑπὸ τῆς Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. Schol. Homer. ad Il. I, 558, Schol. Aristoph. ad Av. v. 251. Huic in transcursum foedissimam labem eximemus: ἡ δὲ (Halcyon) ἄγαν περιπαθῶς ᾤδ' ὕρετο τὸν τοῦ ἀνδρὸς θάνατον παρὰ τῷ Σίλλῳ: immo vero παρὰ τῷ αἰγιάλῳ. Noster etiam in initio, ἀπὸ τῶν αἰγιάλων, & plerique alii halcyonem ἐν τοῖς αἰγιάλοις quiritari tradunt. HEMST.

ead. l. 5. Κήρυκα) Rex erat Trachine. Cum nostro sentit Hyginus f. 125. Clemens Alex. Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem, p. 22 A. de regibus verba faciens, qui sibi Deorum nomina affumferunt. Κηϋξ μὲν, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΞ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς. Ἀλκυὼν δὲ αὐτὴς ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἩΡΑ προσαγορευομένη. Sed & Theocriti Scholiastes cum Luciano facit p. 287 B. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ ἀστέρους) Sic legendum, ut edidimus, litera minuscula. V. Hesiod. Θ. 381, & Schol. Homer. ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium est, ut somniarum illi. V. Ovid. Met. XI, 271. Aurorae is filius. Apud Apollodorum tamen Ἑωσφόρος dicitur Ἀστράϊου. eiusque filius Ceyx dicitur p. 11, l. 20. SOLAN.

ead. l. 16. Περὶ θεῶν) Forte legendum παρὰ. Ad hanc fabulam allusit Euripid. Iph. in Taur. v. 1089. COGN. Turpissime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro παρὰ obtrudunt; cum tamen proclive sit ex similibus Luciani locis hunc etiam emendare. Vide finem huius ipsius dialogi: τιμῆς οἷας ἔτυχες παρὰ θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II ver. hist. c. 3, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τὴν τιμὴν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33 errarunt iterum plerique: in Fl. tamen, uti & hic, & in P. recte est ταύτης — ΠΑΡΑ τοῦ Ὑπνίου λαχὼν τῆς τιμῆς. Notandum autem, in Aldina saepius reperiri π (quod proprie

est *περί*) positum pro *παρά*, ut in hoc postremo loco, & in Dial. Diog. & Herc. ubi *γεγάμηκε τὴν ἥβην π' τοῖς θεοῖς*, ab aliis, excepta *Fr.* lectum aut emendatum est in *παρά τ. δ.* ut in fine eiusdem *παρά τοῖς νεκροῖς*. Cum haec scriberem, nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit *παρά*. SOLAN. *Παρά* pro *περί* certissimum est: in multis explorata linguae ratio contra quidquid est Codicum Mss. valet. Simillime Plato de cicadis in Phaedr. p. 1230 B. *δ γέρας ἔχουσι παρά θεῶν & μοχ, γέρας τοῦτο παρά Μουσῶν λαβόν* quae plus una vice Aelianus de Anim. est imitatus. Euripid. Hel. v. 15, *Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα*. Cum his egregius locus est Plutarchi comparandus de Sol. Anim. p. 982 F. *τίνας δὲ γενέσεις καὶ τόκους καὶ ὀδύνας ὁ θεὸς οὕτως ἐτίμησεν; μοχ, τῇ δὲ ἄλκυονι τικτούσῃ περὶ τροπὰς πᾶσαν ἵστυσι θάλασσαν ἀκύμονα καὶ ἀσάλευτον* tum *φίλανδρος μὲν οὕτως ἐστὶν &c.* De Halcyoniis quid aliis indictum supersit, sunt sane non pauca, nunc operosius investigare non lubet: vide Suid. in *Ἀλκυονίδες ἡμέραι* & Kuster. Varro apud Nonium p. 145, *Dies deinde illos, quibus Halcyones hieme in aqua nidulantur, eos quoque septem esse dixit.* HEMST.

ibid. *Ἐπὶ γὰρ τῇ τ. νεοττεία*) H. Stephan. Thes. L. G. T. II, p. 1040 B. profert, *ἐπὶ γὰρ δὴ τοῦτο νεοττεία*: quod alicubi reperit, an ita scribendum iudicavit, haud equidem scio. Particulae certe *γὰρ δὴ* *μοχ* § 3, alibique a Luciano coniunctae, & ad hunc locum apte satis conveniunt. HEMST.

Pag. 130. l. 1. *Ἀλκυονίδας*) *Ἀλκυονίδες, ἡμέραι σπῆς τὸν ἀριθμὸν ἰδ'. γαληναί, ἐν αἷς νοσσεύει ἡ ἄλκυον.* Hesych. VORST.

ead. l. 2. *Κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς εὐδαίαις*) Certe non debuerunt haec intelligi & verti aut cum *Dato tranquillitatis differentis*, aut cum *Benedicto media hie.ne ab aliis serenitate differentes*, sed *eminentes, eximias*, quod putidum fere est monere, cum ut passim, tum in Luciano millies occurrat. GRON.

ead. l. 3. *Παντὸς μᾶλλον*) Plato p. 53 A. Variant autem hic libri. P. L. & I. *πάντων* habent. Reliqui impressi *παντός*. Neutrum probo. SOLAN.

ead. l. 4. *Γαλήνιον*) Adducit haec verba Andr. Rivin. de Ven. Sal. & Mal. § 35. Modo *παντὸς μᾶλλον* *ἢ πάντων* scribas, nihil interest: utrumque aequè commodum; formula quaedam solemnns absolute sic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceres, hic scribi debuisse *πάσης* vel *πασῶν*, scilicet *ἡμέρας* aut *ἡμερῶν*. In Pla-

tone & Xenophonte nihil est frequentius: *mox, παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται.* HEMST.

ead. l. 8. Τῷ ποτε) Ante τί ποτε. GUIET.

ibid. τοῖς ἐξ ἀρχῆς) Benedictus: quomodo priscis hominibus habenda est fides? a quibus scilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici posse τοὺς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις: sed melius ad sententiam congruit, quod dedi: atque ita fere Solanus, qui verterat, quid est, quod iis fidem faciat, quae a te dicta sunt, o Socrates? Idem vir doctissimus, quae paulo post sequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην &c. hunc in modum fuit interpretatus: Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & invisibilem aestimamus. Multum dissentio; quippe cui placuerit is verborum sensus, quem iam ante priores interpretes Datus & Benedictus probarant. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa potestate satis sit Graecum: tum scribendum fuerat, τὴν ἀγνωστον οὔσαν &c. scilicet θεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἀγνώστος, ἀπίστος, ἀόρατος huiusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide Thom. M. in Ἀθέατος. Ἀμεμπτος. Ἀνέραστος. Ἀπρονόητος. Ἀσύνετος. Ἀσθονος. Ὑποπτος. quaedam notavit Ier. Hoelzlin. ad Apollon. Rh. II, 956; plura Aem. Portus Lex. Ion. in Ἀκριτος: fit tamen nonnunquam, ut interpretes fallant: sic in Phalarid. Ep. 98, τὸ ἀνέξεταστον πλῆθος, vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aestimat. In utriusque autem loci versione non erat, cur vel minimum amplius haesitarem, postquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatissimum Petr. Wesselingii iudicium. HEMST.

ead. l. 12. Ἐοίκαμεν) Hic εἰοίκαμεν εἶναι perinde est, ac ἐσμεν, sumus: nam interdum εἰοικε non est dubitantis, sed affirmantis. Vid. Aegid. Menag. ad Diog. Laërtii lib. IX, S. 73. CLER. Ad similem Isidori Pelusiotae sententiam II Ep. 117 haec noravit Rittershusius: eius generis alia Pricaeus ad Apul. Miles. I, p. 8. HEMST.

Pag. 131. l. 2. Τῷ ὅντι γὰρ νήπιος εἴοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶν γέρον) Ineptissime Benedictus, revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex; cum longe accommodatius Datus, Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute provectus, quae verissima Luciani mentis expressio. GRON. Expressit illud Aegyptiorum Soloni dictum apud Platonem, Graecos semper pueros. Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic &

Seneca apud Lactantium II, 4, *Non, inquit, bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod maiora nos ludimus.* SOLAN.

ead. l. 4. Νεογίλδς) Vox Polluci improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8: τὸ δὲ νεογίλδς ἢ νεογίλδν, εἰ καὶ Ἰσαῖος εἴρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, οὐ δόκιμον. Νεογίλαῖος per me licet exfulatum abeat e Graeca lingua: ibi prouulit hunc locum Iungermannus. Sententia persimilis Hipparchi Pythag. apud Stob. p. 573: Ὡς πρὸς τὸν ζύμπαντα αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τὰς ζωῶς χρόνον. HEMST.

ead. l. 11. Ἡδὴ) Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. SOLAN. Καὶ δὴ minime mutandum. Aristoph. Pl. v. 227, Καὶ δὴ βαδίζω. Themosph. v. 221. Apud Platonem saepissime. HEMST.

ead. l. 14. Ἀνυπόστατου) Ἀνυπόστατος χεῖμαρρς Julian. Or. I, p. 34 C. Agit de hac voce If. Casaub. ad Athen. III, c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθος τινος abesse potest εἰς. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Νεογέννητος, νεογ.) Has utraq; voces adiecit Solanus, monens praeterea reponi debere νεογίλδς. HEMST.

Pag. 132. l. 3. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν) Vid. Gataker. ad M. Antonin. VII, § 23. HEMST.

ead. l. 5. Πολλὰς ἰδέων φύσεις) Multas specierum naturas: immo πολλῶν ἰδέων φύσεις, multarum specierum naturas: quamquam impropria hic est ea locutio. CLER.

Pag. 133. l. 6. Τεχνῶν) Recte viderat Benedictus, uti & Marcilius & Vorstius, sic legendum, non τευχῶν, quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firman ed. I. & Codd. Mss. P. & L. SOLAN. Recepi, quod in I. V. 2. S. A. fuit expressum, itidemque in margine A. 1 W. reliquae τευχῶν. In Exc. P. haec notantur: διὰ τῶν τευχῶν] γρ. τευχῶν ἢ τεχνῶν. Aliud reperi in Exc. ex Christoph. Longolii Luciano cum Mss. collato: διὰ τῶν χειρῶν (festinantis, ut auguror, descriptoris errore pro τευχῶν, ut legitur in A. 1. anni MDIII, ad cuius oram adlita fuit haec vetusti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τεχνῶν τῶν. Praeterea χειρῶν habebant C. teste Solano: eoque pacto iampridem, antequam haec vidissem, legendum esse statueram: neque me poenitet sententiae pristinae: licet enim τεχνῶν aspectu primo satis videatur accommodatum, si tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praestantiam alterius lectionis comparari

possit: nam primum αἱ κατὰ τὸν βίον πράξεις artes, quas homines exercent, iam simul complectebantur: deinde τούτων appositum prorsus languet, ac vigorem orationis interturbat: denique ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμήχανων ἐργάζονται, ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in scripto perlucet, admodum respondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox istae difficultates non solum evanescent, sed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus & monstrare Socratem crede, tanquam testes rei, quam proferebat, luculentissimas: sunt autem revera manus, & vocantur πολυμήχανοι tum ab aliis, tum a Galeno de Usu partium corp. hum. lib. I & II. quia, ut ait Aristot. περὶ Ζ. Μ. IV, p. 106, ἡ χεὶρ ἐοικέν εἶναι οὐχ ἐν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἐστὶ γὰρ ὡς περὶ ὄργανον πρὸ ὄργάνων· propterea quod manus habeat, idcirco hominem esse sapientissimum censebat Anaxagoras; quamquam melius, Galeno suffragante, rationem illam Aristoteles invertat, quia inter universum genus animalium sapientissimus est, ideo datum esse homini a natura, ut manibus sit praeditus. Hinc eadem opera patet, frustra fore, si quis obiciat, praeteriri potuisse facile manuum mentionem, cum mox sequatur διὰ τοῦ σώματος ratio enim non est in obscuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris solae commemorarentur. HEMST.

ead. l. 10. Ἀμέτρητον ὄσσην) H. Steph. App. de D. A. p. 82, ubi de pleonasmō nominum ὅσος & ἥλικος disputat. HEMST. *ibid.* ἔχει) B. 2. Reliquae ἔχειν. SOLAN.

Pag. 134. l. 3. Τηλικαῦτην — αὐτὸς) Ex ed. I. est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικαῦτον — αὐτοῦ. SOLAN. Multum vereor, ne quod Iunta suppeditat, prava sit Ant. Francini, qui huic editioni praesuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανὸν οὖν δόξει, ὄσσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλικαῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. HEMST.

ead. l. 4. Αὐτοῦ) Nempe mundi, quem Deum esse statuit Plato in Timaeo. CLER.

ibid. Φρόνησιν) Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. VORST.

ead. l. 8. Ἀναγνώσαι) Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνῶναι. Contra peccatur in Hesychio: Ἀναγνῶναι, ἀναπείσαι. Ionum est, & Herodoti, apud quem saepius hac potestate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγνῶναι. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adjungendum, eo tamen referri debet. HEMST.

ead. l. 12. Παραβάλλουσα) Ἀν καταβάλλουσα, id est, instituens. GUIET. Sine librorum auctoritate mutavi παραβάουσα; habent enim omnes παραβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. SOLAN. Eadem, quae doctiss. Solano, mihi quoque se iamdudum obtulit coniectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus ardebit Guieti καταβάλλουσα. Immo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut proiciens animal informe. HEMST.

ead. l. 15. Μέλιτταν σοφὴν) Eodem epitheto gaudet etiam apud Philostr. p. 889. SOLAN.

ibid. Θείου μέλιτος) Hinc Virg. IV Georg. Protinus aërii mellis coelestia dona. Varro de R. R. II, c. 5, Denique ex hoc (bove) putrescēto nasci dulcissimas apes mellis matres. COGN.

ead. l. 16. Ἐπεὶ ὧν) De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur Cael. Rhodigin. Ant. Lect. XXVII, c. 17. Aristotel. de Gener. Anim. lib. V. COGN.

Pag. 135. l. 2. Τινῶν) Ἀν τισίν; GUIET. Legendum τισὶν cum interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte Empedoclis, qui Physica versibus scripserat. CLER. Τινῶν, τέχναις) Vorstii strictura suadende, harum vocum ordinem in libris perturbatum sic restitui. SOLAN. Et si transponas, incommode cadit. Deinde ὅς λόγος pertinet ad sequentem sententiam προσχραμένη τέχναις ἱεραῖς, quem nexum subiecto τινῶν non convenit interrumpi: valet aurem, quemadmodum apud Platonem saepe, ut veteris sapientiae doctrina tradit: ita λέγειν Democritus: τὰδε λεγὰ περὶ τῶν ζυμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in Luciano τισίν, orationis structura liquida: tum etiam recte τισίν, quoniam artes quidem aetheris magni sacras, sed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. HEMST.

ibid. Αἰθέρας μεγάλου) Summi Dei. Lucret. lib. I: Postremo pereunt imbres, ubi eos pater aether In gremium matris terrae praecipitavit. & Virgil. II Georg. Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. COGN.

ibid. Τὰς οὖν ἀθ. δ. μεγάλας οὔσας) Si locus est integer, nec quidquam desideratur, quae suspicio non immerito posset suboriri, nihil est reliquum, quam ut accusativos absolute positos agnoscamus: quae structurae ratio satis alioquin apud Graecos obvia sefellit interpretes tum hoc in loco, tum saepius alibi: exempla dedit ex Pausania Sylburgius in Praef. p. 930. Vide praeterea Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 13, ubi quae pleraque notat Perizonius sunt aliena, & diversi generis. Strab. I, p. 7, πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμων ὄντων. Menodotus apud Athen. XV, p. 672 B. πεπεισμένους τοὺς Ἀργείους. In Diogen. L. IX, 42, ita nunc legitur: φησὶ δὲ Ἀθηνόδεωρος ἐν ἡ Περιπάτων, ἐλθόντος Ἰπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελεύσαι κομισθῆναι γάλα. Suidas in Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud ostendit, ἐλθόντα Ἰπποκράτην πρὸς Δημόκριτον, quod quo minus in Diogene conspiciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito: II, 48, τοῦτον ἐν στενωπῷ φασιν ἀπαντήσαντα Σωκράτει, διατεῖναι τὴν βακτηρίαν, ibi recte Kuhnii. HEMST.

ead. l. 7. Ἀνδρόνων) Lusciniarum propter Philomelam meminit. SOLAN.

ead. l. 8. Κλέος δὲ μύθων) Vertit interpretes: *praeclaram hanc fabulam*, quasi vertendum ad verbum esset, *gloriam fabularum*: sed κλέος hic est, ut saepe apud Homerum, pro fama auditu accepta: II. B, 486. Alia loca indicabit Index Eustathianus ed. Rom. ut & quae de hac voce habet Eustathius. Itaque Socrates hic inducitur dicens, traditurum se liberis, quae a parentibus de priscis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonium, non quasvis fabulas, sed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris esse proponendas: qualis fabula Halcyonis, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Consulendus Plato lib. II de Rep. ubi multis probat περὶ παντὸς ποιητέον, & πρῶτα ἀκούουσιν ὅτι κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν, dandam omnino esse operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantissimae fidei ad virtutem sint. CLER.

ead. l. 9. Θρήνων μελωδία) Ὡ ὄρνι θρηνομέλωδες legendum est. BROD.

ead. l. 11. Γυναῖξί τ' ἐμαῖς) Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus Lucianus, aut quisquis huius opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare Panaetius firmissimis, Plutarcho iudice, argumentis evicerat. De hac doctorum controversia plura qui volet, adeat Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem. Nos de his feminis hoc mo-

do lectorem monitum hic volumus: Xanthippen morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuefcens compararet. Myrto autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule Plutarch. in Vita Aristidis sub finem. SOLAN.

ibid. Ξανθίππη τε καὶ Μυρτοῖ) Socrati Hieronym. in Iovinian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam Laërtii etiam testimonio & Plutarchi in Arist. COGN. Iunguntur etiam in Epist. Socratic. 27, p. 57. Observanda, quae Cyrillus ex Porphyrio scribit contra Iulian. VI, p. 186 D. δύο δὲ σchein γυναῖκας ἄμα, Ξανθίππην μὲν πολῖτιν, καὶ κοινοτέραν πῶς, Μυρτὸν δὲ Ἀριστείδου θυγατρίδην τοῦ Λυσιμάχου· καὶ τὴν μὲν Ξανθίππην περιπλακείσαν λαβεῖν, ἐξ ἧς ἑαυτῷ Λαμπροκλῆς ἐγένετο· τὴν δὲ Μυρτὸν γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκος καὶ Μενέξενος. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt Plato & Xenophon. Vid. Diogen. L. II, 26, ibique Casaub. & Menagium. HEMST. Plato in Phaedonis initio p. 45 E. Xanthippe nominat ἐχουσάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine pag. 86 A. cum iam tempus appeteret educendi poculi cicuta mixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδιά, δύο γὰρ αὐτῷ νειῆς σμικροὶ ἦσαν, εἰς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκείαι γυναῖκες ἀφίκοιτο· & μοχ, τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά ἀπιέναι ἐκέλευσεν· tum p. 87 A. ἐγὼ μέντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥκιστα τοῦτου ἐνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixisse superstitem. Ille natu maior filius & μέγας Xanthippes est Lamprocles, quem bene restituit in Epp. Socrat. pag. 57 Leo Allatius: sed monere simul debuerat, id nominis abuisse violatum librarii culpa in ἄμα Τυροκλῆς· nam illud ἄμα ex priore syllaba ΛΑΜ conflatum nullius usus est, & orationi nocet. Idem peius ex Myrto prima uxore sublatum esse scribit: etenim apud Xenophontem Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore castigatus, quod matri vehementius succenseret, cum respondet Ἀπομν. II, p. 432, v. 20, οὐδεὶς ἂν δύναίτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, eiusque notos mores designat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaerius pugnaverit ad convellendam Platonis auctoritatem, equidem ignoro. IDEM in Addendis.

Pag. 136. l. 1. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν) Duplam exhortationem, & quod Halcyon pia in virum sit, & quod is in uxo-

rem. Haec notantur ad marginem *A. 1 W.* HEMSTERHUSIUS.
ead. l. 4. Φαλ.) Φάληρος λειμὸν αἰδιδίμος Ἀθήνησιν. VORST.
 Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λειμήν. SOLAN.

IN PROMETHEUM.

Pag. 137. l. 1. ΠΡΟΜ.) In hoc & seqq. Deorum tam coelestium quam marinorum dialogis duplex Luciani institutum esse videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; secundum, ut quae in his poetarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude praestitum est, quae ipsis propemodum Christianis vix quidquam reliqui fecit. Inest certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica coniuncta, ut ab homine non Christiano desiderari, nedum sperari amplius quid non possit. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ μὲν Καύκασος) Quid legerit Ottomarus Luscinus, huius dialogi interpretes, non video: omnino aliud legisse statuendum est: sat monuisse. BOURD. Huius montis descriptionem apud Arrian. in V. A. lib. III reperies. Prometheus vero affixum fuisse ad Caucasum tam multi affirmant; ut vix negari possit. Hoc inprimis testatur Cicero lib. II Tusculanae. Quae est. Hoc etiam Apollon. Arg. II in fine asserit, quod eius interpretes affirmat: illud ipsum Pausanias, Servius & alii multi. COGN.

ead. l. 10. Ἐπαμύνειν) In edd. vulgatis *ἐπαμύνειν*. Sola *l. δύνωνται* addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quae *ἐπαμύνειν* exhibeat, quod verum & Lucianum puto. SOLAN. Verissima *Fl.* ed. lectio: Iuntinam interpolatam esse clamat illud *ἐπαμύνειν δύνωνται*. Putaveram olim institutum esse οἱ ἄνθρωποι, & cum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuisset adscriptum, post in contextum venisse: nam commode procedunt, ὥς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc receptae lectioni lubens acquiesco. Aeschilo, cuius fabulam, antequam haec scriberet, a Luciano lectitatam fuisse, facile deprehendi potest, Prometheus λεωργός, ἀνθρωποποιός Tatiano Or. ad Graec. pag. 42. auctor vulgi fictilis Phaedro IV, 14. Ideo homines ab ipso ficti πλάσματα πηλοῦ Aristoph. Av. v. 687. πηλόπλαστον σπέρμα Aeschyl. apud Procl. ad Hesiod. p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Christiani scriptores Latini: Dracont. Hex. v. 311, Proicere nec plasma suum vult conditor aevi. HEMST.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τῆς φάραγγος) Philostratus in Apoll. Tya-
neo (II, c. 3.) refert duo esse Caucaſi cacumina ſtadio inter
ſe diſiuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuiſſe
referunt. COGN. Aeſchyl. Pr. Relig. v. 15, Δῖσαι βία φάραγ-
γι πρὸς δυſχειμέρῳ. ubi Stanleyſta iſta Luciani non praeteriit.
— *adſpiciſte religatum aſperis vinctumque ſaxis* — apud Ciceron.
T. D. II, c. 9. HEMST.

ibid. Ἀναſταυρώσῳ) *Crucifigatur*: inde Caucaſus dictus:
crux; monuit Lipſ. tract. de Cruce: *ſταυρὸς* poſtea. BOURD.
Infra ſaepe repetitur hoc verbum: quibus locis uſus eſt L.
Bos in Ep. ad Hebr. VI, 4, ut oſtendat ἀναſταυροῦν perinde
atque ἀναſκολοπιῶν Graecis eſſe *in crucem agere, cruci ſuffige-
re*, ſecus quam ſcriptoris ſacri interpretes exiſtimarunt, ver-
tentes *rurſum crucifigere*. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Αὐτοῦς) L. ἀνθρώπους: & ſic C. abb. &
V. ἀνοῦς. SOLAN. Idem notaverat pro πλαſτὰ corrigendum
eſſe πλάσματα: mihi varia viderur, ſed peior lectio. HEMST.

Pag. 138. l. 1. Ἀπὸ τουτουῖ) Ab hac in contrariam par-
tem. BROD.

ead. l. 3. Ἀπότομοι) Ἀπόξυροι Angl. ut *exceſi ſcopuli* apud
Senec. Hercule fur. BOURD. Ἀπόξυροι praeter Angl. etiam
P. & L. uti Πητ. cap. 7. In impreſſis autem omnibus ἀπότο-
μοι. SOLAN.

ead. l. 5. Ὡς ἀκροῦ ποδι σου) Scribe, ὥς ἀκροποδιτί του μόλις
ἐſτάναι. BROD. Ὡς ἀκροποδιτὶ μόλις ἐſτάναι) Ἄττοντες in-
de attae, qui inter ambulandum ſtare neſciunt. Caſaub. ad
Suet. Tiber. c. 1. tales ſunt Medi, qui, ἐπὶν ἀποβῶσι τῶν ἱπ-
πων, ὥς περ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι.
Lucian. Dial. Mort. XXVII, § 3. In Mſ. legitur μόγις, quod
idem eſt. BOURD. Ed. Iunt. ἀκρο ποδί. Reliquae ἀκροποδιτί,
quod non tam apte huic loco viſum eſt convenire; ne dicam,
iam alibi ſolere ἀκροποδιτὶ legi, non ἀκροποδιτί. SOLAN. Nul-
lam video rationem, cur mutandum ſit ἀκροποδιτί; niſi, quod
alibi Noſter ſolet, ἀκροποδιτὶ malis: alia Luciani loca, ubi hoc
ipſum vocabulum inveniatur, annotavit H. Steph. Th. III, p.
515. tum porro ſic ſcribit: Quibus in locis quidam exponunt, ſuſ-
penſo gradu: cum id potius ſignificet, quod vernacula lingua dici-
mus, en pas de larron. Suidas ἀκροποδιτὶ exponit ἀκροῖς ποσὶ,
ſummiſ pedibus: alii, ſummiſ ſeu extremiſ pedum digitiſ, quod
Luciani lociſ non convenit. Quam ob cauſam non convenire
putet Stephanus, plane non perſpicio: hic certe nihil aequae
ſententiae reſpondet: ſic ut ſummiſ pedum digitiſ inſiſtere vix li-

ceat. Praeterea malo στενήν ταύτη ὁ κρ. ἔχει τὴν ἐπίβασιν, propter illud που, ἀκροποδῆτί που. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦτ' ἔφης) Sunt vitrea fracta, & conati sunt evitare interpretes. Sed annotavit pater, τὸ κατελεήσαντας ἀντὶ σοῦ ἀγασκολοπισθῆναι, ut Mercurius Charonti in Contempl. τουτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστήσεταιί μοι. GRON.

ibid. Το κατελεήσατε) Ingeniose I. Fr. Gronovius. Melius tamen, ut arbitror, locus habebit refectis, tanquam inutili affumento, τὸ κατελεήσατε. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τοῦτ' ἔφης, τὸ κατελεήσατε, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, iam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τῷ scribatur σοῦ. Dial. Deor. I: τοῦτο φῆς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς. HEMST.

ead. l. 15. Καὶ ἄλλους δύο) Nos ambos. BROD.

in Schol. Ἀποτέμνηται) L. ἀποτέμνηται. C. abb. ἀποτεμνέμεναι & V. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τὴν ἑτέραν) Χεῖρα subaudio. BROD.

ibid. Κατειλήφω) Vide eruditiff. Dukerum ad Thucydid. VIII, 63. HEMST. Pag. ed. Bip. 261 sq. Vol. V.

ead. l. 4. Πάντα) Legerim ταῦτα, ut haec habeas: nam πάντα nihil hic significat. CLER.

ead. l. 5. Πλαστικῆς) Quod homines e luto finxeris. BROD.

ead. l. 11. Ὅστᾱ καλύψας ἀργέτι δημῶ) Idem de Merc. cond. habet autem accusationem omnem hanc ab Hesiod. 1 ἐργ. BOURD. Theog. 540: Τῷ δ' αὐτ' ὅστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῶ. Monendus autem lector, Pausaniam IX putasse hoc opus Hesiodum non esse. V. Kennet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀργέτι δημῶ) Alba pinguedine. Vide Higinum in Sagitta. BROD.

ibid. Ἡσιόδου) Hesiod. in Theog. 541: — κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῶ. BROD.

ead. l. 15. Ἐκλεψας) Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quemquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expers. Vide Θ. Δ. I. SOLAN. Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quidquam tentare. Benedictus etiam vertit, quasi voluisset ἐκλεψας furatus es, & hominibus dedisti: debuerat, ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti. § 6. Artemidor. III, 17: καὶ γὰρ

τὸν Προμηθεῖα λέγουσι ἐπὶ τῷ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς ἀπολέσθαι. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Καὶ θεῶν) Θεῶν, καὶ V. uti conieceram. SOLAN.

Pag. 140. l. 2. Δεδέσθαι) Vinculis constringi. BROD.

ead. l. 4. Ἀναίτιον αἶτ.) Homerus Iliad. N, 775. BROD. Ut Dial. Mort. ex Homero. BOURD.

ead. l. 5. Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτ.) Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. BROD. A Platone in Apol. Socrat. εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμᾶμαι τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. Dionys. Halic. l. 5. BOURD. Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praestantissimos. Vide Demosth. 327, & Erym. M. Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus iam, cum de poena ageretur, ἐνεκα μὲν, εἶπε, τὸν ἐμοὶ διαπεπραγμένον τιμᾶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Diog. Laërt. 43 D. V. Plat. Apol. Socrat. SOLAN. A Socratis aestimatione suae litris sumtum esse monet Menag. ad Diog. L. II, 42. Suid. in Σωκράτης ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσατο. Hac de re plura congeffit Leo Allat. ad Epp. Socrat. p. 192. HEMST.

ead. l. 6. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.) Hac me poena dignum censuisset. BROD. Porfius & Constantinus (in v.) τιμησαίμην. SOLAN.

ead. l. 11. Πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν) Profert hunc locum, & de Caucaſo, cui Prometheus affixum fuisse veteres fingunt, pluribus agit Stanl. ad Argum. Aeschyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheus Lucianus dicat οἰκτιστὸν θέαμα πᾶσι Σκύθαις vid. v. 417. Varron apud Nonium in Vastitas p. 417: Mortalis nemo exaudis, sed late incolens Saththarum inhospitalis campis vastitas. Scytharum Iunius probante Mercero: dubito, an propius ad priscae scripturam Sacarum. Fabulae vetustae fama tantum valuit, ut rem vere gestam crediderint accolae, & vestigia miserandi casus ostentarint: Diodor. Sic. XVII, p. 606 A. Strab. XV, p. 1009 A. Arrian. A. A. V, p. 199. P. P. E. p. 7. Refert Philostr. de V. A. T. II, c. 3, τοὺς τῷ Καυκάσῳ προσοικούντας odiſſe vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis succendere: δῆρα τὰ τε ἐπ' αὐτοὺς ἴστανται τιμωρεῖν τῷ Προμηθεῖ φάσκοντες ὧδε γὰρ τοῦ μύθου ἠπτηνται tantopere sunt fabulae dediti veram credentes: haec posteriorum mens, quam interpres non

percepit. Adde Scholiaft. Apoll. Rh. ad II, 1252. HEMST.
ibid. Κασπίων) Caspiis populis Scythici generis vicinae sunt
 Tauri montis angustiae, ad 8000 passuum in longitudinem
 extensae, latitudine tam exigua, ut vix plauistro sint perviae,
 quas idcirco Caspias portas scriptores appellant, quod per eas
 ex Babylonia & Perside ad mare Caspium pateat transitus.
 COGN. Ὅρη δὲ εἰσιν αἱ Κάσπιας πύλαι, μᾶλλον δὲ πέτρας
 ἀπερὶ ῥωγυῖαι καὶ κοῖλαι, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, ἀπὸ τῶν Κασπίων
 ἀνδρῶν, ἢ τῆς Κάσπιας θαλάσσης οὕτω καλούμεναι, ὥς καὶ
 κλειδάς Ἀσιάδος γῆς καλεῖ ὁ Διόνυσος. Eustath. ad Dionys.
 Per. v. 1039. VORST.

ead. l. 13. Ἀγωνικῇ) Lego ἀγωνῇ. BROD.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὰς σιτήσεις) L. τῆς σιτήσεως ἀπέλανον, &
 μοχ καλῶς pro καλῶν. Post ταύτη Solan. addebat τῇ. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ψυχρὸν) Lege ψυχρὰν καὶ ἀνωφελῇ. SOLAN.

Pag. 141. l. 1. Ἐς οὐδὲν δέον) Frustra ac temere. BROD.

ead. l. 2. Ἐπιμελησόμενος) Malim ἐπιμασησόμενος, quae man-
 det: ab ἐπιμασάομαι, mando. CLER. Videtur Lucianus scri-
 psisse ἐπιμελισόμενος. Vide notas ad Dialog. Ai. & Ag. qui
 XXIX, & ultima dialogi huius verba. SOLAN. Cave, quid-
 quam mutandum putes: obscuraveris omnem loci venusta-
 tem. Aquilam mox esse devolaturam, quae iecoris eius cu-
 ram sit susceptura, facete Mercurius ait: interea dum Iovis
 ales ad curam istam aggrediatur, nihil obesse, quo minus tan-
 tulum temporis intervallum abutantur ad acroasin sophisti-
 cam. Bellum enimvero curatorem iecinoris Promethei, &
 per sane quam iucundum! HEMST.

ead. l. 5. Σοφιστικὴν, οἶος &c.) Non recte dictum putabunt,
 qui grammaticorum regulis religiose insistentes, ab iis ne tan-
 tillum quidem discendi fas putant. SOLAN. Ideo σοφιστὴν vocat
 Prometheus § 20; ut & Aeschyl. P. V. v. 62, ubi haec utra-
 que Luciani loca Stanleum non fugerunt. HEMST.

ead. l. 7. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudio. BROD.

ead. l. 8. Καθυφῆς) Interpr. Nec ius tui patris prodas. Malim
 propriam significationem sequi: nec quidquam praetermittas eo-
 rum, quae ad iura patris tui pertineant. Brevius Gallice: n'omettez
 aucun des droits de votre pere. CLER. Vide, quae notavi ad Δικ.
 Φδν. §. 30. Illa ὅπως μου ὥς δειν. κατηγορήσης attulit L. Bos
 in Ellipsi verbi σκοπεῖν. HEMST.

ead. l. 9. Τοῦ πατρὸς) Mercurius Iovis est filius. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἐξαιτήται) Leg. ἐξαιτείται. Soni τοῦ
 H & El confusi fuerunt. CLER.

Pag. 142. l. 5. Τῶν τοιούτων μεμέληται) Haec scriptura ex ed. I. est, quam firmat P. Codex ab ea tantum diversus, quod μεμέλεται habet. L. autem μεμελετήκ. τῶν τ. SOLAN. Μεμελή-τηται) Eo minus haec movenda, quod rhetorum sit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando secum meditantur, quae in auditorio sint pronuntiaturi. I. lectionem nunquam admisero, nisi prius Graece dici, τούτων μοι μεμέληται, fuerit probatum. HEMST.

ead. l. 9. Τοιούτων) An τοιούτος; nimirum ὁμότεχνος ὑφίστασθαι saepe casu destitutum per se significat rem aggredi & sustinere, provinciam subire: vel certe τὸ τοιούτων, ut in fine § seq. Ex Prometheus Liberato Varronis profert Nonius in Quaesiti p. 492: Aemulum illius artis, atque obstrigillatorem, qui per aliquot annos quaevis nihil fecerit: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. HEMST.

ead. l. 14. Οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνᾳ &c.) H. Steph. in App. de D. A. p. 105, ubi de pleonasmō adverbii μόνον agit, post ἀρκεῖ & ἀπέχρησεν quamquam nimis subtilem illam Stephani disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάνυ γοῦν, ὃ Προμηθεύ, μακρῶν ἐδεε λόγων &c. νυρὶ δὲ ἀπόχρη μόνᾳ τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τ. ἀδ. ut in Tim. § 38, ἐχρῆν μέντοι ἰσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν: sane οὐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. HEMST. Clariss. Gesnerus non opus esse arbitratur emendatione, modo meminerimus, ironicum esse totum exordium, cuius haec sit vis: Quasi vero opus esset longa oratione — nec satis foret sola capita exponere &c. IDEM in Addendis.

ead. l. 16. Τὸν βασιλέα) Τὸν Δία. BROD.

Pag. 143. l. 1. Οὐδὲν δέον) Hanc formulam explanat, & simul haec Luciani verba, H. Stephan. App. de D. A. p. 160. HEMST.

ead. l. 5. Πῶσιν τινα μακρὰν ἀποτείνουσιν) Sumtum a Platone de Rep. X, p. 755 E. καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείναντας ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς in Protag. p. 250 C. περὶ οὗ ἐγὼ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἐκάτερος ἀπετείνουμεν. HEMST.

Pag. 144. l. 5. Τὸ τῆς ὀργῆς κεφάλαιον ἡλίκον ἐστίν) Ita Mss. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ τῆς ὀ. τὸ κ. ὅ ἐστιν, quod in impressis est. SOLAN.

ibid. Ὡς μισρακίου) Sic in Tim. & Toxare. BOURD.

ead. l. 7. Τὸ μείζον) *Maiorem partem.* BROD.

ibid. λήφεται) In Graecis verbis naevus quidam est. Ait; μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήφεται. Sine ullo dubio λήφεται legendum; nec aliter videtur accepisse interpretes. IENS. Dictum supra ad Tim. c. 19 de huiusmodi exemplis fat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. SOLAN. H. Steph. App. de D. A. p. 145 observat, futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens itidem, aut praeteritum perfectum resolvi posse videtur; cuius usus exemplum hoc proferat: tum, videtur enim εἰ μὴ λήφεται esse pro εἰ μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. aut etiam pro εἰ μὴ εἴληφε non enim loquitur de eo, quod eventurum erat, sed de eo, quod iam evenerat: & alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἡλικὸν ἐστὶ nam αὐτὸ nolim mutatum in αὐτὸ sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. HEMST.

ead. l. 8. Συμποτικὰς) Hinc veteres illud usurpabant, μισῶ μνάμονα συμποτα. de quo vide συμπ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπομνημονεύειν) Μισῶ μνάμονα συμποτα. Id. in Lapith. BOURD.

ead. l. 12. Ἐωλὸν τινα μν.) H. Steph. Thes. T. III, p. 1239, in Ταμειῶν hunc locum proferens scribit ἐγχολὸν τινα μνημην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἐγχολος, quamquam forma non discrepet ab ἐγκοτος, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem H. Stephano contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter afferat, quam in edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. HEMST.

ead. l. 16. Διασιλλαίνειν) Sic P. & ed. I. In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in Λεξ. c. 24, & ibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in I. & P. legitur. Enarrat autem Aelianus Var. H. III, 40, dum Σιληνὸς vult dictos ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν. SOLAN. Σιλλαίνειν verbum ποιητικώτερον est Polluci IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλοῦν & διασιλλοῦν adiungit Pollux: posterius in Dione Cass. p. 875 B. ὅτι καὶ ἄκων διασιλλῶσαι τι αὐτὸν σκωπτόλης ὃν προήχθη habet Hesych in v. & διασιλλαίνειν in Διολουφείν. Κατασιλλαίνειν Hippocr. in Παράγγ. p. 27, v. 41. Apparet autem nihil re-ferre, utrum σιλλαίνειν legas, an διασιλλαίνειν. HEMST.

in Schol. Τρόπον) Τρόπην emendavit Solanus: itaque restituendum esse satis patet ex Etymol. in Σίλλος huic enim priora istius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte *τιλλαίνειν* τινές hic ponatur, posteriora Suidae in *Σιλλαίνειν* apud eum pro ἡ ἀκολασία, quod nihil ad explicationem vocis σίλλος pertinet, recte legitur ἡ κακολογία tum praeterea, ὁ ταῦτα γράφων σιλλογράφος, quomodo Matth. etiam Sladus reposuerat. HEMST.

Pag. 145. l. 2. Ὡστε ἐγὼ οὐδὲ μιν.) Interp. *Ideoque Iovem fastidi posidie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillum stomachaturum.* Non expressit vim locutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit. debuisset enim hoc modo: *Itaque putabam, ne recordaturum quidem Iovem eius fastidi posidie, nedum adeo graviter ob id indignaturum. οὐχ ὅπως est nedum.* VITRING.

ead. l. 3. Οὐδὲ μνημονεύω) Castiga οὐδὲ μνημονεύειν. BROD.

ead. l. 4. Οὐχ ὅπως &c.) Verte, nedum ut propterea usque adeo irasceretur: quod non expressit interpretes. CLER.

ibid. Τηλικαῦτα) Id est, τηλικούτως. GUIET.

ead. l. 7. Τὸ χαλεπ.) Quod longe quidem gravius esset. BROD.

ead. l. 9. Τὸ τοῦ λόγου) Quod proverbio inflatur. BROD.

ead. l. 10. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.) Hic locus Erasmmum non fugit in Mare coelo miscere. HEMST.

ead. l. 13. Εὐτέλειαν καὶ ἀγέννειαν) Εὐτέλ. ex L. & ed. I. est. In reliquis impressis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγέννειαν leve est quod moniturus sum, in omnibus mendose scribi ἀγένειαν, nisi quod sola Fl. ἀγέννοιαν mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. SOLAN. Μικροψυχίαν) Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλεια, non commitendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγενής & ἀγεννής, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια & ἀγέννεια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos & rationem in nostris edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, necne: quamquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus eiusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. HEMST.

Pag. 146. l. 2. Τοιαῦτα ἐργάζεται) Angl. τηλικαῦτα ὀργίζεται. BOURD. Omnino ex Codice cum Angl. tum alio, cuius excerpta penes me sunt, legendum, εἰ κρεῶν ὀλίγον ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται, si parvae carnis causa tantopere indignatur.

Et statim cur non, ut iusserat Bourdelotius, & ipsi canones τῶν γραμματικῶν παιδῶν iubent, rescripserunt sequentes editores, praefertim Mss. volentibus, περιελιχθήσαστο; est enim a περιλιχμάζω. GRAEV. Genuina lectio est τηλικαῦτα ὀργίζ. quam exhibent L. Angl. & Ms. Gr. quam iterum habet Noster Ἀποκ. cap. 8. quamquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra iam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν, c. 5. SOLAN. Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur & iram Iovis, & quae postea, Prometheo perquam sane gravia, sunt consecuta: praesertim si attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ὀργίζεται, illud dedi iudicio I. G. Graevii & Solani, ut in Lucianum redire sim passus: innumera sunt exempla, ubi ἐργάζεσθαι & ὀργίζεσθαι fuerint confusa. HEMST.

ead. l. 5. Μαγεῖρω) Hor. Serm. I, 3: Si quis eum servum, patinam qui tollere iussus Semefos pisces, tepidumque ligurierit ius, In cruce suffigat; Labeone infanior inter Sanos dicatur. SOLAN.

ead. l. 7. Περιελιχθήσαστο) Scribe περιελιχθήσαστο, ut in Anglic. Cod. & ita rescripseram. tangit coquos catillones, quorum supplicium flagella, crux, candens lamina, dixerunt interp. Martialis. & Hor. BOURD. F. Περιελιχθήσαστο. GUIET. Recte eruditi correxerunt περιελιχθήσαστο. Ipse quoque Noster infra in Deor. Dialog. XII περιελιχθήσασμενοι. Mox scribendum omnino ὀπτομένων ab ὀπτάω. Nemo coquum cruce multarit, quod carnes elixans, immissum iusculo digitum visus sit circumlambere, aut nonnihil tostorum carniū avulsum deglutierit. Idem mendum irrepsit in Nostri opusculum, Fugitivi inscriptum, ubi ὀπτομένων ἀνθρωπίνων σωμάτων, non ὀπτομένων, legendum. Melius scriptura haec observata in Epist. Saturnal. καὶ τὸν ἐλαφόν, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτομένων &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτομένων. Similis spurcicies foedavit Antoninum Liberalem c. 35, Λύκοι δὲ συναντόμενοι καὶ σῖνιαντες, ὑφηγήσαντο τῆς ὁδοῦ. Corrige συναντόμενοι est enim ab συναντάσθαι. Lupi autem obviam facti, & adulantes, ductores se viae praebuerunt. Mirum, id fugisse diligentiam duorum, qui novissime scriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam secundas huic scriptori impendit curas. IENS. Recte in ed. I. erat. Aliae omnes mendosae. Recte etiam in Cod. L. SOLAN.

ead. l. 9. Κονδύλους ἐνέτριψαν) Hoc admodum ignominiosum & servis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat I. Tollius ad Longin. p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα στερὸν apud Aelianum est V. H. XIII, 38) & κατὰ κόρρης πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum usu teruntur: ad quem census vix referri licet κονδυλίζειν & ραπίζειν. Ἐπὶ κόρρης πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπὶ ῥαπίζοντες Alciphron habet III, p. 368. καὶ ἐπὶ κόρρης σε πατάξῃ τις Liban. T. I, p. 238 D. Vide Harpocraτ in Ἐπὶ κόρρης. HEMST.

ead. l. 15. Τοῦτο — ἔχον) Iudicent alii. ego τοῦτου — ἔχοντος scriptum fuisse arbitror. SOLAN. Τοῦτο — ἔχον omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, eruditi viri impeerint. Apud Suidam in Εὐρύβατος male sollicitat Kusterus, itidemque in Ἰαστώνευσις, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad v. Σολοικισμός, & ad Aristoph. Plur. v. 277. Revocandam censeo lectionem Mss. in Strabone VI, p. 397 D. εὐνομηθέντες pro εὐνομηθέντας. Hac de re iamdudum praecepit I. Scaliger Castig. in Hippocr. de Vulner. p. 32. Vide Davif. ad Clem. Ep. I, c. 11, & quae notavi ad Halcyon. § 8. Καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Κόνδυλος) Haec, quae totidem paene verbis leguntur in Etymologo, inde corrigenda sunt: παρὰ τ. κ. τ. δ. οἰοῦναι κόνδυλοι tum, ἢ κόνδυλός τις ὢν εἰς τὰ κενὰ δυνάμενος &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Restituere facile erat, si quis modo ad futilissimas Grammaticulorum originationes attenderet. HEMST.

Pag. 147. l. 1. Ὅπότερον) Pro hac voce, quae in P. & ed. I. legitur, reliquae habent δ πρότερον, quod minus probum visum. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀν.) Commode interpres. Adscripsit tamen pater, αὐτοῖς γῆν ἄλλως οὔσαν ἀνέργαστον. GRON. Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus I. Fr. Gronovius haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστος, ipsique adeo homines sine motu temere iacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique for-

mae decore nudatum: § 13, ἐκ πηλαῦ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ τῶς ἀκίνητον εἰς κίνησιν ἤγαγον hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem Luciani verba talem habent sensum: *utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquiescerent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata.* Error interpretum in eo verius fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcunque rudem intellexerint. Propert. III, 3, v. 29, *o prima infelix surgenti terra Prometheo.* Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur Gronovius, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως οὔσας ἀνέργαστον. HEMST.

ibid. ὄντας) Mallem εἶντας. ut simile sit ei, quod in Ἑμμ. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τῶν ἀνθρ.) Καὶ abundat. BROD.

ead. l. 10. Ἀπ' ἀνθρώπων) Ab Aeschilo sumfit in P. V. v. 20, ut recte Stanleo est observatum. HEMST.

ibid. Ἦν τοίνυν πάλας) Ὡς ἦν τοίνυν πάλας patet ex § 9. MARCIL. Hac interpungendi ratione, quam & ed. l. praefert, omnia sana, neque Marcilii medela opus est. Nos tantum parenthesin, quae antea non notabatur, post πάλας addidimus. SOLAN.

Pag. 148. l. 2. Ἀεὶ γάρ τι) Parenthesis in voce καὶ κάλλος terminatur. BROD.

ibid. Προβουλεύω) Alludit Prometheus ad nomen suum: nam προμηθεῖν & προβουλεύειν sunt idem. CLER.

ead. l. 7. Ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα) Ea fuit Epicuri sententia, Θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι sentientis, quod in eam tantum formam ratio caderet. BROD. Epicurus statuerat Deos ἀνθρωπομόρφους. Prometheus fingit homines θεομόρφους. Est autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακόλουθον Grammatici vocant: istum ordinem conceperat Lucianus, τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα, θνητὰ δὲ μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμηχανότατα ἄλλως &c. verum interveniens sententia seriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum structurae occasionem praebet. HEMST.

ead. l. 10. Αὐτὸ εἶναι) Ἔστι scribendum videtur pro εἶναι. GUIET.

ead. l. 12. Κατὰ τὴν ποιητικὴν λ.) Γαῖαν ὕδρι φύρειν. Hesiod. ἐν E. καὶ Ἡμ. v. 61. BROD. Hesiodus Oper. & Dieb. v. 61; quamquam ibi de Pandora sermo est. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρ.) Homines se e luto finxisse non negat Prometheus; quem sermonem ex Aeschyli Prometheus decerpfit Lucianus. COGN.

ead. l. 14. Συνεπιβαλέσθαι) Castigo συνεπιβαλέσθαι. BROD. Ex P. & L. haec scriptura est; uti etiam B. 1 editor & Vorstius coniecerant. In reliquis συνεπιβλέσθαι. SOLAN. In vindicanda lectione restituta cum P. & L. ratio linguae Graecae conspirat: neque aliter H. Stephanus Th. T. II, p. 570: Συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro *Adiuvō, opitulor.* Lucianus, τῇ Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιβαλέσθαι μοι τοῦ ἔργου, q. d. esse mihi adiutricem operis, pro, *Adiuvare me in opere.* Cum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse ed. B. 1. quo magis mirum, quod idem scribit T. I, p. 687, *At συνεπιβέλλομαι, una aggredior cum gen. rei, & dat. personae.* Luc. συνεπιβάλλεσθαι μοι τοῦ ἔργου, una mecum opus aggredi: cuius quidem potestatis aliud praeter hoc nullum affert exemplum. Ego vix dubito, quin *συνεπιβαλέσθαι* τινὶ τοῦ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus *συνεπιβαλέσθαι*. Suam locutionem tuetur Lucian. Eik. § 8, *συνεπιλήβεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θεβαῖος ποιητής.* Maxim. Tyr. Δ. I, p. 3, *φέρει παρακαλῶμεν τὴν τέχνην ταύτην συνεπιβαλέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος λόγου.* frustra fuit D. Heinsius, cum scribi volebat ἐπὶ τοῦ παρόντος λόγου. Δ. XXVI, p. 267, *τούτοις καὶ τὸ δεῖον θέλει ξυνίστασθαι τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου* p. 278, *τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν.* Nihil opportunius, quam quod apud Pausaniam est II, p. 159, Ἀθηνᾶν δὲ αἰ (Perseo Medusam interemturo) *συνεπιβαλέσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου.* Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit Aelian. Ep. XIX, *ἐὰν μή τι καὶ αὐτὴ τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ τε καὶ τῇ Θράκῃ συναπολαμβάνῃ.* Idem est *συνλαμβάνεσθαι* quod in Theophylacti Ep. 59 nunc legitur *καὶ τῶν πόνων συναντιλαμβάνου*, Codex Pal. exhibebat *συνλαμβάνου* hoc certe restituendum est Aristaeneto I Ep. 10, p. 46, *παρδένος οὐσα δὲδς, Ἀκόντις, συνελάβετο σοὶ τοῦ γάμου.* Mercero nulla fuit vitii in vulgato *συνεβάλετο* suspicio. Herodot. V, c. 44, *Κροτωνιῆται δὲ οὐδένα σφίσι φασὶ ξεῖνον προσεπιβαλέσθαι τοῦ πρὸς Συβαρίτας πολέμου.* Mox a Luciano sic fuisse credo: *ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς 3* HEMST.

in Schol. l. 1. Τοῦ δεῖου) L. τὸ δεῖον. C. abb. τοῦ δεοῦ. SOLAN. Culpa descriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi su-

Lucian. Vol. I.

G g

spicor, vocesque istas esse iungendas cum praecedenti annotatione: ἀντὶ τοῦ, ἢ παράθεσις τοῦ θεοῦ δηλονότι. HEMST.

ibid. l. 2. Βαρύτητος) L. Βαρύτατος ὁ λ. Vid. Schol. p. 150, n. 8. HEMST.

Pag. 149. l. 4. Οὕτω γὰρ καὶ) Me iudice melius erit, si le-
gas, τοῦτο γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ &c. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπ' αὐτῶν) Ἀπ' αὐτοῦ. MARCIL. Ἐπ' αὐτὸν) Cur veterem hanc & probam lectionem Bourdelotio, paucissima mutanti, libuerit reiicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non satis assequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ' αὐτοῦ magis placuit Marcilio & Vorstio. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, nisi etiam in *H.* & *A.* cernerem. SOLAN.

ead. l. 14. Γεωργίαις) Intellige non agriculturas cum interpretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, literam mutare, γεωργίαις. Theagen. apud Schol. Pindar. ad Νέμεον. Γ, 21, τὴν ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν. Vox Philoni Iudaeo familiaris. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Αὐχμηρὰν) Praefigendum est ἀκαλλῆ. HEMST.

Pag. 150. l. 3. Μεστὰ δὲ Δ. π.) Ex Arati prooemio. BROD. Lucianus ex Arato sumsit, quae Virgilius hoc versu reddidit Ecl. III: *Ab Iove principium, Musae: Iovis omnia plena.* COGN.

eud. l. 8. Προμηθεὺς δὲ οὐδ' αὖ.) Reperta tamen a Meursio, idque Athenis & in Academia ipsa, *Promethei ara.* V. A. G. IV, 1011; & quidem auctore Pausania in Att. p. 30, 1: ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐστὶ Προμηθεὺς βωμός. καὶ θεοῦσιν ἀπ' αὐτοῦ — πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Quod a scholiaste Sophoclis confirmatur in Oed. Col. notante eodem Meursio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Ἐρωτ. c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi datas Anonymi notas sub ficto nomine latentis. SOLAN. I. Brodaeus Misc. I, c. 18, Prometheus a poëtis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex Pausania & Schol. Sophocl. ad Oedip. Col. *Falso igitur, inquit, conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum exstruclum templum: & postea, nugatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus.* Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμήθεια, de quibus

Meurf. Gr. Fer. in V. & Λαμπάς, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & ἱερὸν eius iuxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam Schol. ad v. 56 aliquantulum dissentiens συντιμάσθαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνῶν cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἱδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τῆς Θεοῦ. & Commentator antiquus ad Theogon. Hesiod. v. 614, modo ne fides eius, usquedum alius adsit auditor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκακῆσιον ὅρος Ἀρκαδίας, ἐνθα ἐτιμάτο ὁ Προμηθεύς ne de Pausania dicam, qui X, p. 806, Panopensibus esse testatur πλίνθου ὠμῆς οἰκημα οὐ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τοῦ Πεντέλησιον ἀγαλμα, ὃν Ἀσκληπίου, οἱ δὲ Προμηθεά εἶναι φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores, qualescunque fuerunt, tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Iovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique paene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quidquam amplius de Promethei cultu in medium asferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbè reprehendi meruerit Lucianus, quando Prometheus oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat. HEMST.

ead. l. 10. Τίθει δὲ) In P. ἐπὶ ἐτι δέ. In L. ἔτι δέ, rectius; sed tum aliter interpungendum. SOLAN. Τίθει δέ ut commodè ponebatur § 9, sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio, ἔτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴτι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, οἷον κτήμα ἢ ποίημα &c. οἷον enim aequè, si non magis, placet, quam ἦ. Quod autem in P. ἐπὶ ἐτι δέ extiterit, librarii culpa factum fuisse coniecto, qui, cum pravam voculam ἐπὶ scripsisset, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἐτι δέ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Πρ. εἰ ἐν Λ. § 5. Non repugnem, si quis pag. seq. lin. 13 malit, ἐτι καὶ τοῦτο ἴσως φαίης αν. quod sane notatum quoque video in margine A. 1 W. HEMST.

ead. l. 11. Ἀμάρτυρον ἢ κτ.) Pro his P. & L. οἷον. SOLAN.

ead. l. 13. Τῷ ἔχοντι) Hic aliquid desiderari videtur, quod interpres supplēvit. GUIET.

ibid. Πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γιγν.) Anima haec verba interrogatione: πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γιγν. &c. *Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulchritudo testibus careret.* GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὅρᾳς ὅπως) In ed. Amst. haec Luciani fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπολλωνοῦ κατ' εἰρώνειαν &c. mutavit doctiss. Solanus: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subiecit idem ex G. ita sunt constituenda: Θεοῦς ἡδίκηκα) βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea Luciani verba § 13. HEMST.

Pag. 151. l. 5. Τῶν ἡμετέρων) Ἀγαθῶν. BROD.

ead. l. 6. Τμηᾶν) *Mulcis me honoribus prosequi.* BROD.

ead. l. 7. Πολιτεύματι) Proprie quidem πολιτεύμα sapiens aliquod viri prudentis consilium ad remp. constituendam, aut commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingeniose excogitatum, quod cuius singulari aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολιτεύμα, καλῶ πολιτεύματι περιγενέσθαι τῶν κινδύνων, συμφερόντως ὑπὲρ τινος πολιτεύεσθαι apud veteres usitata. HEMST.

ead. l. 9. Κακούργοι) Ἀνθρώποι. BROD. Prometheus ubi satis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se, quod homines fabricatus esset, rem fecisse non modo culpa aliqua non dignam, sed omnibus Deis utilissimam, maximeque necessariam, per πρόληψιν sibi ultro obiicit id, quod a Mercurio sibi obiectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακούργοι τινες, inquit, φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς (ἀνθρώποις). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestas nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos esse ait homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quoque flagitia sunt frequentia. Hanc de veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem poëtis deberi, Hesiodo potissimum & Homero, sicut verosimillimum est, ita quoque ab ipsis antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridiculum quid, vel flagitiosum de priscorum Deis memorat, id ex iis tam praeclaræ religionis μυσταγωγοῖς identidem solet repetere. Unus locus sit instar innumerorum. In Necyomantia c. 3 ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἀχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἡδὴ τῶν Θεῶν, ἐπὶ δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμενη εἶναι καλὰ &c. Etenim ego adhuc puer cum essem, & audirem Ho-

merum atque Hesiodum narrantes bella & scditiones, non semideorum modo, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea eorumdem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionones, fratrum & sororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, istiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipse ab Homero & Hesiodo ait esse afflicta: Πάντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὅμηρος δ' Ἡσίοδος τε, Ὅσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ φόβος ἐστὶ, κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. Omnia Deis assignavit Homerus & Hesiodus, Quae apud homines turpia sunt & infamia, Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi. Ceterum in hoc Luciani loco foedissima labes, quae omnes editiones infidet, emaculanda est. Quae enim, quaelo, haec oratio? Ἀλλὰ κακούργοι τινες φησὶ εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι &c. Sed scripsit Lucianus εἰσὶν, non εἰναι quod cuius Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim si per Hellenismi rationem liceret ita loqui, κακούργοι τινες φησὶ εἶναι, ostendant satis superque sequentia, in praecedentibus requiri εἰσι. Ita namque haec Graeca Latine sunt vertenda: At enim flagitiosi sunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & sorores suas ducunt, & patribus insidiantur. Sic, inquam, ipsa verborum textura suadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeste in aliis codicibus legi εἰσι, testatur Brodaeus IX Miscell. c. 8, in quem, postquam haec nostra absolveram, opportune incidi. Est autem loquendi ratio, interposito verbo φημι, qualis passim obvia est, & statim: Ἀλλ' ἐχρὴν ἴσως φησεῖς ἀνυπεπλάσσαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini inquit interponunt. Quin etiam non Graece, mea sententia, dicitur κακούργοι τινες φησὶ εἶναι. IENS. Recte hic nominativum a Iensio improbari, Hemsterh. etiam bene monet. Licet aliter senserit cl. Gesner. in differt. ad Philopatr. c. 4, anno 1715 edita; iam aliquantum ab ipso immutata; ubi alia de nominativo illo pro accusativo vide. REITZ.

ibid. φησὶ εἶναι) Alii Codices εἰσὶν. BROD. Quos Codices, in quibus εἰσὶν reperiatur, Brodaeus memoret, ignoro: hoc certum est, consistere non posse illud εἶναι, ut bene docuit L. Iensius. Mihi placet, φησὶ vel φησεῖς ἴσως, quod occupandae obiectioni interservit; idque probabilius erit, si cogites compendium illud scribendi, quo in vetustis libris ἴσως exprimitur: μοχ' ἔτι καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, & § 17, ἴσως φησεῖς. HEMST.

ibid. Μοιχεύουσι) Hoc quoque vitio immunes non sunt Iuppiter, Mars, Neptunus. BROD.

ead. l. 10. Πολεμοῦσι) At infigne est Deorum apud Homer. II. 7. proelium. BROD.

ibid. Ἀδελοῦς γαμοῦσι) An non Iuppiter Iunonem in uxorem duxit? BROD.

ibid. Πατρ. ἐπιβ.) Nonne & ipse Saturno Iuppiter? BROD.

ead. l. 11. Παρ' ἡμῖν) Apud nos Deos. BROD.

in Schol. col. 1. l. 1. Αὐτό) Scribe αὐτόν, ut in textu. SOLAN.

Pag. 152. l. 2. Καὶ εἰ τοῦτω γε) Καίτοι τοῦτω γε. MARCIL.

ead. l. 3. Οὐκ ἀτερπὴς) Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus, curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis, καὶ εἰ τοῦτω γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἥδ' ἄλλως, καὶ ἡ φροντίς οὐκ ἀτερπὴς ἔχουσα τινα διατριβήν. Ottomarus Luscinius vertit: quando operosum istud sibi videbitur; cum alioqui cura illa propter coniunctam exercitationem non admodum appareat esse iniucunda. Salmurienfis autem interpolator: Cui si sit hoc operosum, est etiam iucundum, & haec non insuavis sollicitudo quandam habet exercitationem. sed legendum, οὐκ ἀτερπὴς ἔχουσα τινα διατριβήν. Verte: & si ei hoc sit laboriosum, iucundum tamen etiam est, & ista sollicitudo suavem habet exercitationem, sive, coniuncta est cum suavi labore. GRAEV. A Graevio non dissentio: atque ita plane legendum fuit, ne a se Noster ipse dissentiret: in Somn. § 3, ἀλλὰ μοι καὶ παιδίαν τινα οὐκ ἀτερπὴ ἐδόκει ἔχειν (τὸ πρᾶγμα). Ἀλ. Ἰστ. I, § 3, Iambulus γνώριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψευδὸς πλασάμενος, οὐκ ἀτερπὴ τ' ὅμως συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. § 6, ἀλλ' ἔχει τινα χρεῖαν οὐκ ἀτερπὴ τὸ πρᾶγμα. Διατριβή non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laboriosam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo sit: sic ποιῆσαι τι διατριβήν Philostr. de V. S. I, p. 490. Ceterum si verba Luciani sunt integra, tali distinctione iuvandus est sensus: καὶ εἰ τοῦτω γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἥδ' ἄλλως καὶ ἡ φροντίς, οὐκ ἀτ. &c. ian. licet isti pastori operosum illud sit, tamen suavis alioqui etiam haec ipsa cura, quippe coniuncta cum occupatione quadam iucundissima. Verumtamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, si complexionem totam consideres, tali fere modo procedere debuisset, vix est, quin tibi persuadeas: iam licet concedamus pastori laboriosum esse, si pro grege continuo excubet; at nobis certe tan-

to excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non molesta nec gravis, sed potius facilis ac iucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim fecissemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, *τι γὰρ ἂν ἐπράττομεν*, postulare videntur eiusmodi sententiam, qualem dedimus. Quod si coniectura nostra non est inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam istam expleant. Facile autem deprehendi potest, ea disputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer Cicer. de Nat. Deor. c. 20, 37. HEMST.

ead. l. 5. Ἡργούμεν) Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alicubi. Reliqua huius Dialogi apud Homerum & dial. seq. cuius tamen finis alius videtur a fine huius dialogi. BOURB.

ead. l. 9. Ἄρτι μὲν ταῦροι) Iuppiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiavit; in olorem, Ledam vel Nemesim. BROD.

ead. l. 11. Ἐξ αὐτῶν) Ex ipsis mulieribus procreatos. BROD. A sensu horum percipiendo longe abfuerunt interpretes. Ut *παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς* creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione *θεοὺς ποιεῖσθαι* dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam graviter obformatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis consuecant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac suscipere haud dedignantur. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡ διαφρίβη) Pessime enarrat hanc vocem. SOLAN. Mihi secus videtur, ut notavi ad ipsum Lucianum. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Λύδαν) Sonus τοῦ γ cum sono τοῦ η confusus: scriptum enim est *Λύδαν* pro *Λήδαν*. CLER. Correxerat etiam M. Sladus. HEMST.

Pag. 153. l. 5. Μετ' ἅμ. Αἰθιοπῆας) Alludit ad locum Homeri Il. A, 423. Eustathius ad eum locum recte animadvertit, respici superioris Aegypti incolas, qui Thebis seu Diospoli duodecim dies festos Iovi celebrabant. Similiter Lucianus ita Prometheus de nidore sacrificii loquentem inducit § 19, *ὁρῶ δὲ ὑμᾶς &c.* Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero *θυμιαμάτων* thure aliisque aromatibus constantium potus, qui dicebatur *Νέκταρ*. Vid. ad Hesiodi Theog. v. 640. CLER.

ead. l. 8. Κλόπειν) Lege *κλοπήν*. BROD.

ead. l. 9. Ἐσθ' ὅτι) Rescribendum est, *ἔσθ' ὅτε ἡμῖς τοῦ*

πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; *unquamne accidit, quod ignis iacturam fecerimus, ex quo ille apud homines est?* Sic Atticos loqui ἐσδ' ὅτε, non ἐσδ' ὅτι, norunt, qui vel primis labris Atticos scriptores degustarunt. In Somnio § 17 itidem ὅτε pro ὅτι scribendum: *χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκισται εἰσιν αἱ νύκτες hibernum somnium, cum noctes sunt longissimae*: inepte interpretes, *quoniam noctes sunt longissimae*, quia legebatur ὅτι. GRAEV. I. G. Graevius pro ἐσδ' ὅτι legit ἐσδ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium est, quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc scriptore, coniunctum, dividendum sit ἐσδ' ὅ, *τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν &c. Quidquamne est, quod ex igne amisimus, ex quo ille etiam apud homines est?* IENS. Recte monuit doctiss. Ienius: neque aliter interpretes, quibus difficile fuisset errare in sententia tam perspicua. Accedit Petr. Horreus ad Aeschin. Dial. p. 84. neque enim ἐσδ' ὅτι, vel potius τὶ ἐσδ' ὅτι, cuius idem meminit, locum hic ullo modo habet. HEMST.

Pag. 154. l. 1. Δωτ. ἐάων) Homer. Od. Θ, 325. BROD.

ibid. Ἐξω φθόνου) Huc spectat proverb. φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἴσταται. Plutarch. II, p. 679 D. KUSTER. Sic usurpat vocem ἔξω Xenoph. Cyrop. VIII in extrema Cyri ad filios amicosque oratione p. ed. St. 140, ἀ (ἔργα) ἦν μὲν καθαρὰ καὶ ἔξω τῶν ἀδίκων φαίνονται, δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. & Celsus apud Orig. VIII, p. 392, ὁ θεὸς ἀγαθὸς τε καὶ ἀπροσδεὴς καὶ ἔξω φθόνου. SOLAN. Fluxit a Platone, cuius est in Phaedr. pag. 1222 B. φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ θείου ἴσταται. Philo Iud. p. 867 A. εἰδὴ δὲ κατὰ τὸν λιγυρώτατον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἴσταται idem saepius usurpat, nec minus Plutarchus. Similiter autem solet poni, ac si proverbii vulgaris formam induisset, quod tot veterum poetarum, Platonis etiam & Xenophontis, sententiis accidit: vide Clem. Alex. Strom. V, p. 560 D. Maxim. Tyr. Δ. XXV, p. 253, ibique D. Heinsum. Iam itidem apparet, quid spectaverit Eunap. in Aedef. p. 54: ψευδὸς γὰρ οὐ μόνον ἔξω θείου χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγου ἴσταται. HEMST.

ead. l. 8. Κρισσῶν ἀγυῖας) Euripid. fine Alceste. — βομῶς. Formula haec non poetis tantum nota & familiaris, sed & pedestri sermoni. Vide Demosth. SOLAN. Scribendumne sit ἀγυῖας, an ἀγυῖās, ipsi veteres in diversum abierunt: utriusque sententiae meminit ad Demosth. Midian. p. 611 C. Ulpian. p. 653 A. pro posteriore stant Harpocr. in Ἀγυῖās, & Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1317; ubi vide Kuster. Priorem

ego amplector, ad quam constabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praescripta: Lucianum in eadem fuisse opinione, ex multis eius locis plane colligi potest. Vid. Demosth. in Macart. p. 1038 C. D. Poll. I, 28. HEMST.

ead. l. 12. Ἐλ. *πὲρ καπνῶ*) Homer. II. A, 317. BROD.

ead. l. 13. Ἡμετέρᾳ) *Ἀν ὑμετέρᾳ*; placet magis, ut ad Deos accusantes Prometheus referatur. GUIET. Ὑμετέρᾳ) In omnibus libris legitur ἡμετέρᾳ. absurde: probabunt, credo, belli homines nostram emendationem. Postquam haec scripsissem, in B. 2. ita recte emendatum esse vidi. SOLAN.

ead. l. 16. Ἡμῶν) Ὑμῶν scribendum videtur. GUIET.

Pag. 155. l. 5. Ὀνησο) *Gaudeas*. BROD. Adducit Th. Mag. in Ὀνήσομαι, monens Atticum esse ὀνήμην & concinnius, quam ὠνάμην. Idem praeceperat Phrynich. p. 8. Ὀνησο ubi repererit Brodaeus, ignoro, nisi quod similiter videtur legisse Scholiae. HEMST.

ead. l. 6. Ἐξ καὶ δέκα) Sic Dial. seq. XVI vultures. SOLAN.

ead. l. 9. Μάντις ὄν) Non vates tantum, qualem se probat Dial. seq. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator; quod ipse de se praedicat in Aeschyli Prom. V. v. 483. Extra dicitur inspexisse Caucasii pastoris dissecti apud Plutarch. de Flum. in Phaside, sed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & Maussacus, & Maussaco longe maior Thom. Reinesius V. L. I, c. 1, p. 4. Ego, si licet reparare, quae mihi videntur intercidisse, sanum praestabo: καὶ εἰς Κροκόδειλον (ὁ Κρόνος) μεταμορφωθείς ἔλαβεν ὁ δὲ Προμηθεὺς ἓνα τῶν ἐγχαρίων ποιμένα Καύκασον ἀναταμών, καὶ κατασχέσας αὐτοῦ τὴν διαθήσιν τῶν σπλάγγνων, εἶπεν (an potius εἶδεν) οὐ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec si quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo post consequuntur. Simul hinc alia quaedam constat causa, cur Prometheus ad Caucasum fuerit affixus: quae si forte vera, iam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidissimo. Sed in fabula Promethei, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum est dissensio, quae in concordiam omnino redigi non possit; quam rem latius pertractare nostrarum non est partium. HEMST.

ead. l. 12. Τίς) Hercules, a quo etiam solutum eum quidam tradidere. Vide Hef. Θ. 526. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀφίξεται) Hercules: hoc proxime sequens dialogus aperiet. BROD.

ibid. Κατατόξευσεν) Diodor. Sic. IV, p. 155 D. τὸν μὲν ἀετὸν κατετόξευσε, τὸν δὲ Δία πείσας ληΐσαι τῆς ἁρπῆς ἕσσωσε

474 ANNOTAT. IN PROMETHEUM.

τὸν κοινὸν εὐεργέτην. Vid. Pherecyd. apud Schol. Apoll. Rhod. ad IV, 1396. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὠμοίωσο) Corrupte. SOLAN. Credo legendum ὠφέλησο: hoc verbo Grammatici plurimum uti solent ad alterum explicandum. Legit autem, legere saltem se putavit, ὠνησο. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Τοῖς) Τῆς recte reposuit Solanus. HEMST.

Pag. 156. l. 6. Τὴν Θέτιν) Cum Iuppiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praeficius a nuptiis eiusmodi magnopere eum deterruit, quod in fatis esse diceret, quicunque ex Thetide nasceretur, patre suo maiorem fore. Memor itaque Iuppiter eius exempli, quod ipse in patrem suum ediderat, veritusque, ne similiter a filio de coeli possessione depelleretur, a Thetidis nuptiis abstinuit; memorque beneficii, quod in se Prometheus contulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheum vinculis liberavit. Vide plura apud Servium ad illud Virgilii Ecl. VI, *Caucaesasque refert volucres, furtumque Promethēi*: & in seq. Dial. ubi liberationem Promethēi ad Vulcanum refert. Fabula exstat apud Pindar. Isthm. Hymn. VIII, Apollon. Rhod. carminis Argonautici libro IV, & Ovid. Metam. IX. COGN. Quod prudenter hic reticet Prometheus, id sequens aperiet Dialogus. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀναρεῖ) Ἀναρεῖ. V. SOLAN. Potius ἀναρήσει σε. Modo εἰς τὸν Δ. πρὸ πρὸς sribligo est recentiorum. HEMST.

TANAQUILLI FABRI

NOTAE ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint, quae a Luciano finguntur. Κολυττός. Ἀλλὰ duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus. ῥυθμός. de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde. σωτήρ, & de illa voce iudicium Ciceronis. ισχαιά. de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus. Οἷσιν pro Αἰτνίς. de Iovis sepulcro ex historia sacra Evemerii. Scholiaſtes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de ἄστυ contra ea, quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.

Pag. 71. ΤΙΜΩΝ) Quandoquidem libelli huius πρωταγωνιστὴς erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: καὶ κρίσιν οὖν δι' (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆς πατρίδος πύρροι πρὸς τοὺς Ἀχαιοί, (quem locum infra examinabimus) & strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent. Acharnae autem δῆμος Ἀττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessae sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea, quae hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii urbis Romanae conici debent, qui est ante Christum natum ccccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττός nomen. Indidem oriundus Plato philosophus. Κολυττός autem ad radices montis Hymetti iacebat. Quare non temere est, quod a Luciano scribitur, τίς οὗτός ἐστιν, ὃ Ἐρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν, ἐν τῇ ὑπερσίᾳ; Patrem habuit Echekratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus διὰ παρεκβάσεως in vita M. Antonii abſolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρηστότερον, nihil benignius existiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte ἄβιοι vocarentur, (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπος appellabitur. Quid ita? inquires. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram

Attici ingenii imaginem, ut aiunt veteres magistri, legerit, de his necum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv, inter illas, quae non ita pridem a Leone Allatio vulgatae sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephestiadeum migrasse, (Ἡφαιστιάδων debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao ἐν ἡθικῷ, non autem Ἐφαιστιάδων) ut ubi ἀποβῆναι τοῦ ἡστίως vivat, addit: συνέγιναι ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὕρισκον μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἰδύνατο θύρια φιλεῖν. Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον sed cum homines nancisci in urbe non posset, belluas amare haud poterat. Exstat eius Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum; quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀπορίξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κείμαι

Τούνομα δ' οὐ πύσσοισθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλωθε.

Ait Plutarchus, sepultum eum fuisse Ἀλῆσι sed cum duae sint Ἀλῆαι, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Aexonidibus: nam priores Ἀλῆαι ad tribum Aegeida pertinebant, alterae non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem iudico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, & nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἡδικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est, editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiae bibliothecae expressam esse.

Νᾶφι καὶ μέγα σο ἀπιστεῖν, ἄρῃα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

ead. l. 4. Ω Ζεῦ φίλι καὶ ξένε) Haec Iovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I de regno, pag. 8 editionis Morellianae. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

ead. l. 8. Ὑπερίδεις) [Ἐπερίδεις erat in ed. Graev. harum nott.] Huiusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco iudicium aperiam; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μῆρῳ δὲ τῷ δεξιῷ τὸν ἀγκῶνα θατέρως χεῖρ ἐφειράζουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρεῖαν ἐπιτρέψασα &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliae descriptio. lego τὴν παρεῖαν ἐπιτρέψασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare iudico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκῶν χεῖρ; Scio quidem, & movent veteres magistri, ἀγκῶν quandoque esse ἐπικαμπές τῆς χεῖρ; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legen-

dum esse, ἀγχαῖνα πατέρου βραχίονας. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπερίσασα ut revertar, non omittendum illud, quod in Milite glorioso Plauti est, os columpnatum; sed καμικώτερον.

ead. l. 10. (Ρυθμός & μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim ρυθμός ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile sit lib. III de Republica, & lib. II de Legibus; ex Scholiaste quoque Aeschyli in ἐπτὰ ἐπὶ Θηβ. qui ait, βαίνοντας δὲ οἱ ρυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαίνονται. pag. 74 edit. Steph. Ex Luciano praeterea ipso in περὶ τῆς ὀρχήσεως, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, ἑτέρα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἑτέρα δ' ὁ ρυθμός λέγει. Atque utinam veteres illos poetas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον & ρυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten Aristophanis legas, ἀρχαῖα ἢ τῶν μέτρων καὶ ρυθμῶν διδασκαλία.

Pag. 72. l. 13. (Υπὸ μανδραγόρα) Illius enim vis ὑποποιεῖς est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Symposio. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδαν τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κομίζει. Est & tale aliquid in sexto Platonis περὶ τῆς πολιτείας, ubi ναύκληρος dicitur μανδραγόρα ἢ μέθη συνεσιόσθεις.

Pag. 73. l. 8. Κοσκηνδόν) Πλαίξει χαρίεστατος scriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbis scilicet similiter exeuntibus, πετρῶν, σωρῶν, κοσκηνδόν. Ceterum cum ait σεισμὸς fieri κοσκηνδόν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae fit, cum grana incernuntur.

ead. l. 10. (Ραγδαῖος) Notandum hoc Luciani iudicium, qui ὑπερὶ ραγδαῖος dici φορτικῶς in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem ραγδαῖον, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὀμβρῶν. Haec & alia huiusmodi sedulo observanda iudico, ut ad proprietatem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non ὑποτοί τε legendum est, sed ὑποτοί tantum. Quod autem vocem hanc ραγδαῖος in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

ead. l. 13. Κιβώτιον) Locus apprimè notandus; convenit enim cum historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, male divisa sunt haec temporibus. Quae enim de Noacho scripta a principe historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transfulerunt Graeci. Ceterum quod κιβώτιον Luciano in hac historia dicitur, aliis λάρναξ est; vox eiusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Iosephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de sollertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, ait, τῷ Δευκαλίονι φασὶ περισσότερὰν ἐκ τῆς λάρνακος ἀφιεμένην ὀφθαλμοῦ γενέσθαι χειμῶνος μὲν εἰσα πάλιν εἰσδυομένην, εὐδίας δὲ ἀπεπτασαν. id est, Fabulatores quidem produnt, columbam ex arca omissem indicium tempestatis Deucalioni fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero, cum prorsus avolasset. pag. 968 edit. Paris.

ead. l. 14. Λυκωπέ) Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lyco-

rea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassius Liacura dicitur.

Pag. 75. l. 3. Ὡσαυμάσι) Honeſta appellatio: nihil apud Graecos ſcriptores frequentius. ita ὦ γενάδα, ὦ γεναίε, ὦ δαίμνιε, & alia ſexcenta.

ead. l. 5. Δευκαλίονες) Etfi conſtet, plures fuiſſe Deucaliones, eo tamen confugere nihil neceſſe eſt; ſed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates θελάτους, quibus humanum genus ſub Deucalione paenè periit, leviores eſſe, quam ut &c.

Pag. 76. l. 2. Μὴδὲ ἀναγνόντες) Verti, ne legentes quidem; nam metaphora eſt ducta ἀπὸ τῶν στηλῶν ἀνατετραμμένων.

ead. l. 5. Σωτήρα καὶ εὐεργέτην) Fere plerumque has duas voces coniungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτὴρ καὶ θεός. Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror, quod dixit Cicero, σωτὴρ Latino uno verbo exprimi non poteſt: nam ſervator idem facit Latine, quod Graece σωτὴρ. Terentius: ſervatrix mea. In Graeco haud dubie erat σώτειρα, quid enim aliud?

ead. l. 6. Ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἰσχυρίαν) Cave ſis idem cum illo ſentias, qui vertit, ad extrema redactus conſilia. nihil nequius dici aut fingi poteſt, Dii boni! Saltem meminifſet Homerici illius:

Ἄγρῳ ἐπ' ἰσχυρίην. ὅθι δόματα, &c. Odyſſ. 4. item:

Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδίῃ ἐνέκρυψε μελαίνῃ

Ἄγρῳ ἐπ' ἰσχυρίῃς, ἥ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι. Odyſſ. 5.

ἰσχυρία hoc quidem loco nihil aliud quidquam eſt, quam ſolitudo, ſeceſſus, pars ruris remotior. Heſych. & Harpocration. Lucianus infra vocabit ſimpliciter ἀγρόν.

ead. l. 13. Νόθυμον) Reliqui vocem Graecam in verſione; eſt enim reſpectus ad Hom. locum.

ibid. Ἐπιμνίδην) Somnus Epimenidis notiſſimus eſt ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed inprimis obſervandum eſt, quod iam dicam. Auſtor eſt Diogenes, eum Olympiade xlvii Athenas veniſſe, urbem luſtraſſe, ac peſtilentiam ſedaſſe. Sed id qui fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum miſſum fuiſſe? Quod evenire non potuit, niſi annis poſt plus minus clxx. Plato autem lib. 1 de Legibus ait adveſtum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι: id erit circa Olympiadem ſeptuageſimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore aſſerant, fuiſſe ipſum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφὸν δάτηρον nam aut neceſſe eſt, in unum Epimenidem collatum fuiſſe, quod de pluſibus dictum fuerat; (id quod ſaepe uſu veniſſe conſtat in multis) aut verum illud erit, quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet ccxc vixiſſe. Eſſet hic latiſſimus campus ſcripturienti. Ceterum miror, diligentiſſimum Caſaubonum haec ad Diogenem praeteriſſe.

Pag. 77. l. 1. Οἶτης) Error maniſeſtus. legendum enim Αἴτνης* fulmina Iovis ex Aetna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquires, Hercules crematus eſt: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arſit? Ne dixeris.

ead. l. 2. Ἐναυδάμενος) Libentius legerim ἀναυδάμενος, maxime

num Erasmus verterit, *redacceso* &c. quamobrem in suo codice legit non *ἐναυσάμενος*, sed *ἀναυσάμενος*.

ead. l. 4. Σὴς ταφῆς) Locum Callimachi respicit, hymno in Iovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet: Κῆρτες αἰεὶ ψεύσται· καὶ γὰρ τάφον, ὃ ἄνα, σείο Κῆρτες ἰτεκλήναντο· σὺ δ' οὐ θάνεις· ἰσὶ γὰρ αἰεὶ. *Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, o rex Iuppiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es.* Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa: Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μίνως ἐπιγεγράφτο, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπλησίβη, ὥστε περιλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. Ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κῆρτες τὸν τάφον τοῦ Διός. *Sepulcro Minois inscriptum fuerat, MINOIS IOVIS [F.] SEPULCRUM.* lapsu autem temporis illud, MINOIS, deletum est, ita ut relictum sit tantum, IOVIS SEPULCRUM. hinc est, quod ferunt Cretes, esse apud se Iovis sepulcrum. Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τοῦ Μίνως, sed τὸ, Μίνως, ut sit positum ὁλικῶς, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemerī sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium sese aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: Iuppiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt, (intellige τὴν περὶ τὸν νεκρὸν θέρειαν) decoraveruntque: & sepulcrum eius est in Creta, in oppido Gnoso; & dicitur Vesta hanc urbem creavisse, (ita loqui amat Ennius; isthuc autem creare Graecum est χρίζειν, quod & condere significat) inque sepulcro eius est inscriptum antiquis literis Graecis, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Ceterum in cod. Reg. legitur καὶ τῆς ἐκεί ταφῆς. unde fortasse legendum τῆς σῆς ἐκεί ταφῆς. verum non est tanti.

ead. l. 7. Παρὰ τὸν Ὑμνῶν) Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

ead. l. 14. Καθ' ἱερῶν τελείων ἰστιάσας) Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Pag. 78. l. 1. Ἐκατόμβας) De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἐκατόμβην καμήλων; apud Hom. autem ἐκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄνων ἐκατόμβας, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. Hom. in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi ἐκατὸν βάσις vocabant: per pedes enim, seu βάσις numerabant.

ead. l. 2. Διάστια) Iovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Iovi proprius erat. Emenda Schol. Aristophanis ad νεφέλας; ubi enim scriptum est διάστια dicta fuisse ἀπὸ τοῦ φυσεῖν τὰς ἀέτας, legendum est αἰσας, id est λύπας. unde apud Hesychium, hodieque legitur ἀσάζειν pro λυπεῖσθαι, & ἀσθηεῖς pro λυπηθεῖς, & apud Hierodotum in Thalia, ἰδίζοντο ἐπ' ᾧ ἂν μάλισται τὴν ψυχὴν ἀσθεῖν ἀπολαμύνω τῶν καμήλων.

ead. l. 7. Οὐτῶσι μὲν εἰπεῖν &c. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ) Locus apprimē faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen, quod sentio. οὐτῶσι μὲν εἰπεῖν hoc

loco est, si quis minus exacte loqui velit &c. quod in versione mea expressi. Itaque εὐτασι εἰπεῖν & ἀληθεί λόγῳ, quodam modo opponuntur. ead. l. 10. Ἀκρισία περὶ τοὺς φθλους) In Mss. Reg. legitur περὶ τῶν φθλῶν. non placet; neque adeo iniuria.

Pag. 79. l. 6. Ἄστν) Admonet me haec vocula loci cuiusdam, qui apud Diodorum legitur, lib. I, pag. 24 edit. Rhod. Ibi enim sunt, qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Aegypto sunt Saitae) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μίνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄστν καλεῖται, idque ducta, ut aiunt, appellatione ab urbe seu pago Aegypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus in Ἑθνικοῖς.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam, passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores, reperiri ἄστν pro πόλις: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φωκίων ἄστν, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantundem efficit. nam scena huius δράματος in Attica est. Sique Alexandriae res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere moveamur.

ead. l. 11. Ἥγανάκτει) Lego ἀγανάκτοϊ, & ποιήσοιμν.

CAPUT II.

Lucianus sex septem locis emendatus. in Xenoph. coniectura. Proserpina & Ceres Διμοφόροι. Diogenes Laertius emendatus in V. Bionis. τιλεῖν ἐπὶ τέρμα, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἐρμῆς. Lutatianus emend. διὰ pro δεῖ. Dionis Chrysostomi locus in Ὀλυμπικῶ emendatur διὰ παρεμβάσις. de hac voce ἡβηδόν, contra Bud. & Vallam. ἔρχηδόν, & alia quaedam.

Pag. 79. l. 13. Τσαῦτα πύττα ταύρων) Aiunt esse Atticismum, πύττα αἰγῶν; at ego aio, solos barbaros Graece dicere τσαῦτα πύττα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τσαῦτα μύρια ταύρων &c. tot femora taurorum &c. notum enim, femora in sacris praecipue ablata. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poetam denique ullum legerit. Itaque superfedebo afferendis testimoniis.

Pag. 80. l. 10. Λήρους μεγάλη) Puto scripsisse Lucianum λήρους μεγάλους μεγάλη τῇ &c. Terent. magno conatu magnas nugas, alioqui istud λήρους nullo adiecto nomine non satis efficax videtur.

ead. l. 11. Συνίβη πρὸς ἡμᾶς) Etiamsi nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμᾶν. Video sane, plerosque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς solocismus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit, o hominum expromptam diligentiam!

Pag. 81. l. 6. Πρώην — Ἀναξαγόραν) Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

ead. l. 11. Συνετρίβει παρὰ τὴν πέτραν) Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, συνετρίβει περὶ τῇ πέτρᾳ, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιώρωσαν, feceruntque παρὰ τὴν πέτραν sed longe alius est sensus, si παρὰ τὴν πέτραν legas, alius, si περὶ τῇ πέτρᾳ. Illud enim iuxta petram significat, hoc autem ad petram. Illud ridiculum, fulmen iuxta petram, aut prope petram; hoc non item, ad petram. Hanc emendationem Mf. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 82. l. 12. Καὶ μόνον οὐχὶ δικράνους ἐξεύθει με τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῶν χειρῶν ἀποδοιπέτουντες) Locus corruptus. Qui pote, inquires. Quaeso nonne ἀνακλεῖσθαι sit, si quis dicat, sere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutunt? Videlicet tota labes ex unius voculae defectu, quae propter similitudinem literarum facile excidit, καὶ scilicet, καὶ καθάπερ οἱ &c. quae una efficiet, ut omnia consistent, sic, me veluti fuscina extrudebat, & ut ii facere solent, qui excussa manu carbonem ardentem amoliuntur. Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exigua res non obfuisse; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politionis studiosum, huius diligentiae pudeat.

Pag. 83. l. 14. Ἄλλοτε δὲ τοῦναντίον ἡγανάκτης) Respicit locum, qui in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μῦθᾳ ὅσα. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 85. l. 10. Πάλαι μὲν σου αἰτιάσθαι) Non potest stare hic locus, nisi legas σε pro σου. Sensus est: numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto obicere? alioqui αἰτιάσθαι σου τὰντα significabit, te in his accusare, vel, te rerum harum accusare, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

ead. l. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ ἀνιμῖνον) Melius scribi iudico, τοῦτο γὰρ Τίμωνος τὸ ἀνιμῖνον.

ead. l. 14. Εὐνοῖχόν ὡς ἐμὶ) Legerim εὐνοῖχόν εἰς ἐμὶ, etsi aliter verterim. Si quis autem existimat, εἰς ἐμὶ in lingua communi, & ὡς ἐμὶ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ὡς ἐμὶ Atticum, semper ad me, vel in domum meam significat, non erga me.

ead. l. 15. Κατάκλειστον ἐν θύραις) Suspicio legendum θύκας, in arca, forte etiam pro θύραις scriptum fuerit θύλαξι, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce θύραις uti voluisset, haud dubie dixisset ὑπὸ θύραις, non ἐν θύραις, quemadmodum scripsit supra, κατακλείσθαι ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισί.

Pag. 86. l. 5. Ὑπὸ ποσούτοις δειμοῖς κατασέποντας) Ita Xenophon de avaris: οἱ μὲν ἐπειδὴ τῶν ἀρχόντων περιττὰ κήσονται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατασέπουσιν. mox sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἰσάντες, καὶ διαψύχοντες. libenter legerim διαψύχοντες, eos ut designet, qui pecuniam suam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8 Κύρου παιδείας, pag. 211 ed. postremae Leunclavianae.

ead. l. 9. Μέτρον) Respicit proverbium notissimum, μέτρον ἀρίστον, Lucian. Vol. I.

H h

ead. l. 11. Ὡ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διός) Huiusmodi facetia apud Aristophanem est.

Pag. 87. l. 2. Ἀπάγοι μοι χυθισομένην) Cum sequatur mox ἀνοίγων τὰς θύρας, non possunt concoquere istud ἀπάγοι; qua voce significatur, puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλα μυστήρια domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγοι, sed προάγοι, unde προαγωγὴς, verum talis meriti nomen. Deinde in codice Erasmi ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat ultro.*

ead. l. 6. Ἐπ' ἀρότῳ παύσαν γυναικίαν) Tragicum est. Ita in illo maxime inclito oraculo, quod olim Laio datum fuit:

Μὴ σπείρει τέκνον ἄλοκα δαιμόνων βία.

Heus, liberorum ne sulcum feras Dīs

Invitis.

Pag. 88. l. 1. Τῇ Θεομοφώρῳ) Virg. *Legiferae Cereri*. Causam explicat Diodor. lib. 5. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεομοφώρος, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεομοφώρῳ τιμνας, *Cereri & Proserpinae* &c.

ead. l. 2. Ταῦτα) Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non haec, sed eadem.

ead. l. 4. Στιγματίας) *Notis compunctus*, Cic. A Luciano autem alibi huiusmodi servus καταγράφος dicitur. a Plauto autem *literatus*. Inde amarus ille Aristoph. in Samios iocus, Σαμίῳν ὁ δῆμὸς ἐστὶν αἰς πολυγράμματος. Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

ead. l. 6. Καλὴν τὴν δίκην) Ut Galli dicunt in sermone, *une bonne amende*. Ubi bona nihil aliud est, quam magna; ut apud Horat. *At bona pars hominum* &c. quae tamen hominum pars minime bona est: nam avaros describit, homines nec sibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in Pseudomanti dixit, χρηστὸν δῶγμα, *morsum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 89. l. 1. Δαναΐδων) Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus est; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vasis pertusis ferebant, loquitur, sic scribit: ἔλαγε τοὺς ἐν ᾧδου μᾶλλον ἢ κολάζεσθαι ἐν ὀλοκλήροις καὶ μὴ τετριμμένοις ἀγγείοις ὑδροφόρου. At pro τετριμμένοις legendum est τετραμμένοις, vel, quod eodem recidit, τετροπημένοις. Nam illud τετριμμένοις, hoc loco nulli rei est.

ead. l. 2. Πρὶν εἰσευῆναι σχεδὸν ἐκχυθισομένου) Facile sane; prius paene effundetur, quam infusum fuerit. Tale aliquid apud Aristophanem est, ἐν νεφέλ. de servo oblivioso,

Ὅστις σκαθάθυρμά τι ἄττα μικρὰ μανθάνων,

Ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν.

ead. l. 7. Καὶ εἰς ἀπαξ) Forte aliter disponenda verba sunt, ad hunc modum: οὐχ οὐν εἰ μὴ εἰς τὸ ἀπαξ ἐμφηρῆνται τὸ κερκιδὸς &c.

Pag. 90. l. 3. Ἀμφοτέροις) Σχίσει videlicet.

ibid. Ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα) Istud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractare dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud scriptores mere Graecos. hinc itaque est, quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν sed eam lectionem cave admittas, quae ab ignorantia exscriptoris profecta sit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πᾶς δὲ ἱστορίας συγγράφειν, legitur: πάντοι ἂν καὶ εὐμειρέστεροι τελείσειν ἔχρη

καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν, *facilius ad usque scopum pervenerit*. Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305 edit. 2 Stephanianae, de Brasida loquens, dixit: ἐς Φάραλλον ἐτέλεισεν. Quamobrem hoc quidem loco Ms. Cod. *lectionem reiiciemus*, quamvis se facilitate commendat.

ead. l. 6. Ὀρνέων ἀκύτερον) Horat. de Fortuna — *si celeres quatit Pennas*. sed quod in Ms. Cod. legitur, *impenfius placet*, *οὐτερον* scilicet, quae & alata finguntur.

ibid. Ἐπειὸς δὲ ὕσπληγγε) Bene *ἔπειος*. nam cum parati omnes essent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus obiectum erat, deiiciebatur. Lucian. in libello περὶ τοῦ μὴ βραδύως πιστεύειν τῇ διαβολῇ sic habet: καὶ καὶ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δραμεὺς τῆς ὕσπληγγος εὐθὺς καταπιστεύουσιν &c.

ead. l. 9. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς) Ms. Cod. ἐγὼ δὲ τοι.

ead. l. 10. Οὐδ' ὀβολὸν ὥστε πρῖστας βρόχον) *Aes laquei pretium*, ait ille.

Pag. 91. l. 5. Πλούτων) Nunc de pecunia legataria seu testamentaria acturus est, quae cum nemini nisi morte alterius obvenire possit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

ead. l. 9. Φορῶν) Verti, *per baiulos domo efferunt*; etiam scio, vocem hanc Latine reddi, servata proprietate, satis commode non posse.

ead. l. 10. Πρόκειται) Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere *προκαίμενος* pro θανόν.

ead. l. 12. Ἐπιπείσαντες) Non temere in hoc significato vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminero, legi. Nam *ἐπιπείζειν* in *spem* inducere est: hic autem de iis dicitur, qui ea sperant, quibus alii praeter *spem* fruuntur.

Pag. 92. l. 2. Δίων) Quo utebantur veteres, ut nos hodie serico, ad vincendas epistolas, testamenta &c.

ead. l. 9. Πυρρίου, Δρόμονος) Servorum nomina. Πυρρία Latinarum Comicozum Byrria est, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poetas scribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium scilicet. Tibius servile quoque nomen est; unde in libello περὶ τῆς ὀρχήσεως iunxit Davos & Tibios. οἷα Δάων καὶ Τιβίων &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: sed Megabyzus Asianum est.

ead. l. 13. Ὁ Σύνος) Horat. in hacce materia: *Plures annabunt thynni, & cecaria crescent*.

Pag. 93. l. 1. Παχύδερμος) Tardus, hebes, stolidus; ex physiognomonia petittum. qui enim cute sunt crassiore, eos fere plerumque tardiores esse videmus. Neque vero obscura causa est. Potest & aliorum ferri hoc loco; si cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

ead. l. 2. Καὶ εἰ παρὶν ἄλλος μισοῖς τίς) Error: legendum enim ἄλλως, id est forte, temere, aliud agendo.

ead. l. 8. Ἰπποτροφίας) Ἡπὲρ νόσος, ut ait Comicus, δεινὴ φαγῆν (id est δαπανηρὰ) ἰστίν.

ead. l. 10. Εὐγενέστερον Κόδρου) Vide Suidam in Εὐγενέστερος Κόδρου. Huius proverbii meminit & Themistius ἐν βασιανιστικῇ.

Pag. 94. l. 6. Ἰπποκίκα καὶ Καλλία) Eorum meminit saepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Atheniensium distissimi fuere.

ead. l. 11. Ἑρμῆν προσκυνῶν) Lucrum enim insperatum a Mercurio obici crederebant. Ceterum etsi quod dicturus sum, a Luciano nostro alienum est, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Hesychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim est, Ἑρμῆν ἐπὶ πύσεως ἰδέας ἔλεγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σοφῆρος, ibi emendandum est, Ἑρμῆν ἐπὶ πύσεως ἰδέας &c. nihil certius. Ultimam enim poculum Mercurii erat. Causam apud Homer. habes: Ὡ πρῶτόν σπινδιέσκων, ἔτε μνησαίετο κοῖτου. His addas licet Iul. Pollucis testimonium. Ἑρμῆς, inquit, τελευταία πύσις. Apud Athenaeum legas quoque Ἑρμῆς εἰδὲς πύσεως παρὰ Στράττιδι. Itaque certa emendatio est.

Pag. 95. l. 1. Δυσεύρετον — ἐκλειοπὲς) Huius διανοίας veluti σπέρμα in Pluto Aristophanis. Terentius autem mirabiliter in his verbis sane quam moratis: *Nae illius modi iam magna nobis civium Penuria est &c.* — item: *Quam gaudeo, ubi etiam huius generis reliquias Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.* His addi & illud potest, quod apud Diogenem Laërtium est, λειλάνα τοῦ χρυσοῦ γένους.

Pag. 96. l. 3. Βαθυκῆτια πόντον) In Ms. Cod. βαθυκῆτια. Videlicet βαθυκῆτης nihil aliud erit, quam qui βαθὺ κῆτος habet, id est, alias cavities. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam, prioris syllabae modum in κῆτος brevem esse; sciam praeterea, alluisse Lucianum ad locum illum Theognidis, qui omnibus in ore est: Ἦν (πνίαν scilicet) οὐ χρὴ φεύγοντα καὶ εἰς μεγακῆτητα πόντον ῥίπτειν καὶ πετρῶν, Κύρως, κατ' ἡλιβάτων. Videmus, secundum versum paene integrum a Luciano sumtum esse. Legendumne igitur censet, inquit, μεγακῆτητα pro βαθυκῆτια? Non ausim sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: πνίαν praeterea, ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυκῆτια scilicet. locus est in libello περὶ Στοιχείων ἐναντιοματών.

Pag. 97. l. 6. Τί οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἦδη) Ms. Τί οὖν ἔτι καὶ ἐν &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ δεῖ) Mendum est. Nam pro δεῖ legendum δὲ, idque ante videram, quam Ms. Cod. lectiones consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, οὐ γὰρ δεῖ εἰχῆς; &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 98. l. 12. Δυσκάθεκτος) Ms. Cod. δυσκάτοχος. sed eodem recidit.

Pag. 99. l. 1. Ὡς περ ἐγγίλει) Ms. Cod. ὥς περ οἱ ἐγγίλει.

ead. l. 4. Ἐκπιφυκόντα) Ms. ἐμπιφυκόντα hoc loco male.

ead. l. 6. Ἀλλὰ μεταξὺ ἦδη φλυαροῦν τὰς ἡμέρας) Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti monent: ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμέρας πρᾶγμα ἦδη &c.

ead. l. 12. Καταλείπων) Ms. καταλείπων αἰ, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Pag. 100. l. 4. Ὑπερβόλοι καὶ Κλίονι) Homines sunt sua μαχηρίφ mobiles. Plutarch. Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 101. l. 5. Καὶ ἡ ἀνδρία) Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum Dionis Chrysostomi locum in Ὀλυμπικῇ emendem. pretium operae erit. sic habet p. 197: οὐ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι οὐδένα ἔχοιμι διδάσκειν, ἅτε οὐδὲν αὐτὸς ἐπιστάμενος, ὥστε ψεύδεσθαι καὶ

ἐξαπατῶν ὑπισχνούμενος, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praesidio, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue, non esse in se sitam illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lacerare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiae non processisse. locum ipsum legito, & a me haud diversus abibis. Idque clarissimum & diligentissimum virum Isaac. Casaubon. non vidisse miror.

Pag. 102. l. 7. Ἐγχειρήσας) Legendum hoc loco ἔγχειρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

ead. l. 9. Ῥάκος) Notanda metaphora; quasi qui vestem recentem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

ead. l. 13. Ἀπολείπει) Leg. vel ἀπολείπη, vel ἀπολείψη.

Pag. 103. l. 4. Ἡμεῖς δὲ προσίμεν) Mf. ἡμεῖς δὲ καὶ προσίμεν.

Pag. 104. l. 10. Ἀθναίων τὰ πρῶτα) Ita Lucret. Prima virorum, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῶν κολαχῶν.

ead. l. 16. Τόνδε Διτ) Versus Hom.

Pag. 105. l. 14. Τὸν πολλὰν ἔχειν) Duobus locis *vulgaria* vertit Erasmus. fallitur, οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est, *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἔχειν non significat *vulgaria* illa. neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 106. l. 9. Πάντας ἀνθρώπους ἤβηδον) Certe hic unus locus per se satis probabit, non semper sumi ἤβηδον, ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab Eustathio vertatur καθ' ἤβαντας, constat tamen, eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud Herodot. lib. 6, ubi scribit, Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Συβάριος γὰρ ἀλούσης ὑπὸ Κροτωνιτίων, Μιλήσιος πάντες ἤβηδον ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πίνθος μίγα προέθηκαντο. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιος πάντες ἤβηδον, nihil aliud est, quam Μιλήσιος ἀπαξάπαντες, omnes omnino Milesii. Scio Budaeum, scio Vallam, viros undique doctos, aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἤβηδον per καθ' ἤβαντας, aut κατὰ νεότητα, sed ἀθρόον, vel πᾶσας καθ' ἡλικίας, ut Suidas ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mf. Goldasti evulgatum est, ἤβηδον conversum per ὄρχηδον: at illud ὄρχηδον legitur apud Herodotum in 7, ubi nil aliud significare potest, quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, *una serie*, uno & perpetuo ordine. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia e reditu metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit Themistocles, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent. Graece sic: τῶν ἀπὸ Λαυρίου μετάλλων ἱμελλον λάξεσθαι ὄρχηδον ἕκαστος δέκα δραχμας &c. Sed ibi iterum Valla ad puberes suos rediit; quia fortasse apud Hefychium legerat vocem illam ὄρχηδον per ἤβηδον conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus Suidas; at illum, monitus, facile emendes.

ead. l. 12. Οὗτοι ἀπόβλητα) Ex Homeri versu: Οὗτοι ἀπόβλητ' ἔστι δῶν ἐρικύδεια δῶρα.

Pag. 107. l. 7. Πρωδρίας) De hoc honore lege, quae ab Isaac. Casaub. annotata sunt ad Theophrasti Character. pag. 161.

ead. l. 12. Ὑπὶ βαλλίς) Ut qui libidini alienae subiiciunt puelli aut puellae teneritudinem.

ead. l. 13. Ἐπιβουλῶνσί μοι) Legendum arbitror σσι.

Pag. 108. l. 2. Ἐπὶ κεφαλῇ ἐξωστῆς) Latine, capite protusus foras. Phaedr.

ead. l. 5. Μῆδ' ἔκειν) Ms. μῆδ' ἔκειν.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata.

Ἐλίου φέρεις. Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in ἑσείων τῶν ἄλλων. Pollux & Philostratus emendati; ut & Lucianus. Ἐρατος. νεοδίδακτοι διθύραμβοι quomodo intelligendum. διδάσκειν, διδασκαλος. discipuli apud Terentium. ἄσῃ ὑπὸ τῇ δικίῃ quomodo intelligendum. Ἐπιπνῶδαν. Lucianus emendatur. Iosephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol. Pindari emendatus. ὄθμα quid. Lucianus duobus locis correctus. καρύκη. Plutarchi locus contra Amionem explicatur in Alex. Glosseta ex Luciano eiectum. Plauti locus adversus Palmerium confirmatus.

Pag. 109. l. 6. Εἰρεσία τῶν πτερόων) Ita Virgil. remigio alarum. Ita γενιμώτατος poeta Lucret. de avibus dixit: Remigii oblita penarum vela remittunt.

ead. l. 8. Σί φημι) Ita dicere solebant, cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. Aristoph. saepe. Latini dicunt, Heus, heus, tibi dico. Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

ead. l. 10. Ὑμῖν ὑποστήσομαι) Legendum ἐγὼ δὲ σὺν ἀποστήσομαι. Nunc vero abibo. nam iam antea abituriebat. deinde istud ὑμῖν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 110. l. 1. Ἀθρακας εὖρω) Notum proverbium, ἀθρακας ὁ Σησαυρός.

ead. l. 4. Ὡ χρυσὶ) Versus Euripidaeus: quae autem sequuntur, αἰθόμενον γὰρ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρέπειν ὡς τὸ πῦρ νύκτι, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit Pindarus aurum noctu lucere; (quod aliter est, scripsit enim, aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.) Itaque addit Lucianus, aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μεθ' ἡμῶν διαπρέπειν, facetia & ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

ead. l. 10. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) Singillatim Pausanias. Quorundam etiam Herodotus.

ead. l. 13. Πανὶ τούτῳ) Recte τούτῳ; quippe cuius imago ibi, in ἰσχατιᾷ scilicet. Nam ἰσχατιᾷ est χεῖρον νομάς ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde, quod διφθερίας pingebatur. Iustinus lib. 43: In huius radicibus templum Lycæo, quem Graeci Pana, Romani Lupercum appellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle (διφθέρα est) amictum est, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decurritur. itaque non abs re est, quod διφθέρα suam Pani dedicat. Haec

igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem Menagius, praeclararum artium *παράγυρις*, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat, Πλούτων τούτων, pro Πανὶ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πενία ταύτη, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτη. quid ita? quia iam abierat Penia. Sed cum vir ille, qui ita scripsit, uti audio, is sit, qui personas, *διανοίας*, iudicia denique, atque adeo omnia in Luciano *ἀνὰ χάριν* vertat, si rogetes, cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est, *Mihi sic verum esse lubet. ἰὼ, παπὰί ἐρίμβαξ.*

Pag. 111. l. 4. *ὑπεροψία*) Editi quidam habent *ὑποψία*, sed eodem errore, quo apud Philostrat. in vita Apollon. lib. 3, cap. 9, primulo statim initio, *τῆς τε ὑποψίας ἐπελάβετο*. lege fidenter *ὑπεροψίας*.

ead. l. 3. *Ἐλείου βωμὸς*) Huius arae meminit quoque alibi Lucian. in Demonaste, *ἐν δικάστηρίοις*; Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, & Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo *Ἐλείῳ* primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

ead. l. 6. *Ἐπικουρήσαι*) In Cod. Erasmi legebatur *ἐπαρκῆσαι*, vertit enim *suppedicare*.

ead. l. 7. *Ἐθῶν*) Ms. *ἠθῶν*.

ibid. *Μονήρης διαίτα*) Hanc vitam qui vivebant, ii *μονήρεις* & *ἐδισσεται* dicebantur. Laërt. in Thalete.

Pag. 112. l. 8. *Εὐωχείτω*) Legendum *εὐωχέισθω*. nam *εὐαχίω* significat *aliquem convivio accipere*, *εὐωχέισθαι* autem *epulari*. error turpissimus.

ead. l. 9. *Ἐξείων τῶν ἄλλων*) Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torfit; neque, ut opinor, iniuria. Non enim Graece dici potest *ἐξείων τινός*, sed *τινά*; itaque pro *ἐξείων τῶν ἄλλων*, mihi vehemens suspicio est legendum *ἐκὰς ἂν τῶν ἄλλων*, *longe ab aliis*, vel *ab aliis remotus*. Non poetae tantum, sed & Thucydides, & Herodotus, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

ead. l. 10. *Στίφανον*) Mortui enim in Graecia olim coronati. testimonio passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulcra & cippos coronare mos fuit.

ead. l. 12. *Δυσκολία*) Emenda Pollucem lib. I, cap. 2, *περὶ τυράννου*. Ubi enim legitur, *τύραννος ἀνόσιος, εὐκόλος*, palam est legi debere *δυσκόλος*. Et miror, postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet Philostrat. lib. 3 Apollon. cap. 8. Nam ubi legitur *φειδόμεθα τῶν ἀνοήτων τε καὶ εὐκόλων*, haud dubie legendum *ἀνοήτων τε καὶ δυσκόλων*.

ead. l. 15. *Πίττη καὶ ἐλαίῳ*) Quo maius incendium fiat scilicet.

Pag. 113. l. 2. *Βαπτίζοντα*) Male in libris scriptis *πίπτοντα*.

ead. l. 3. *Τίμων Ἐχεκράτιδης*) Mendum est. lege *Τίμων Ἐχεκράτιδου*, *Timon Echekratidae filius*. quod & supra visum est, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 114. l. 2. *Γναθωνίδης*) Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

ibid. *Ἐρανον αἰτίσασαι*) Quī *coenam* vertunt, ii mihi dormire vi-

dentur. Longe enim aliud *ἔρατος*, aliud *οἰῶται*; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro undique doctissimo explicata in eruditis illis in Theophrast. commentariis p. 272, addiam tantum ita esse exponendum Philostrat. p. 95 & 527 postremae editionis; ita etiam intelligendum esse locum Dionis Chrysostomi p. 116. Locos ipsos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plinii iunioris iudicium secutus, & inopia linguae Latinae coactus.

ead. l. 12. Νεοεισάχται οὐθ' ἀμύβαι) Qui nuper *evulgati sunt*. *οἰοάσκειν* enim ad *ἐπιδιδάσκεις* theatricas pertinet: inde illa frequenter legas, *καμυβοῦσι αὐτοὶ αὐτοὺς, τραγικοῖσι αὐτοὶ αὐτοὺς, οὐθ' ἀμύβαι οὐθ' αὐτοὺς αὐτοὺς*. quin etiam aliquando *οἰοάσκαλος* simpliciter pro eo, qui drama aliquod edit; ut apud Aristoph. in Pluto: *Οὐ γὰρ πεπαιδευμένος ἐστὶ τῶ οἰοασκάλῳ*. Inde apud Terentium *discipuli* pro actoribus. Num *immemores discipuli*? id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut &c. Quo loco qui legunt, Num *immemor es discipuli*, πῶ τὰς φρενας ἔχουσιν; inde est etiam, quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam *οἰοάσκειν* per se solum pro *comoediam* vel *tragoediam* docere, (Latini enim usurpant quoque.) apud Diodor. lib. 14, *Ἀστυδάμας ὁ τραγικοῦ τότε πρῶτον ἐδιδάσκειν*. Ita igitur hoc loco *οὐθ' ἀμύβαι νεοεισάχται*. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

ead. l. 14. Ἐλεγίῃ ᾄον) Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est, quod & apud Hesych. *ἐλεγεία* dicatur *ἐπιτάφια ποιήματα*.

ibid. Ἀπὸ τῆ δικάλλῃ) Ridicule qui vertunt, *ab hoc doctus li-gone*; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur *canere*, vel *saltare ad tibiam*, ad *citharam*, id Graece est *ἀδῖν* vel *ὀρχεῖσθαι* ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ; & hinc tota loci huius venustus pendet. Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως sic loquitur: *οἰοάσκειν πολλὰ τῶν παλαιῶν ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις*. Aliter quoque dixisse puto, *nimirum ἐν αὐλῷ*; ibidem, *παῖδων χεῖρὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ*. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Pag. 116. l. 2. Καὶ προσῆλθον) Erasmi codex habebat, καὶ γὰρ &c. scilicet *ἵνα παρενθίστως*.

ead. l. 7. Συνεφθῆναι) Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda Pollucem lib. 1, cap. 7, *ἐπιδιδάσκῃς δὲ, ἡξέσκειν ἢ ἐξ ἐφῆλιν δύο ἔτη*, certissime legendum est unica voce, *ἐξ ἐφῆλιν δύο ἔτη*, id est, qui ex ephēbis excessit a duobus annis.

ead. l. 8. Ἐπιπῶν) Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid appetere. Ita Themistius oratione prima: *ἀλλ' ἐμὲ ἐπιπῶν ὑπολήφονται καὶ ἐπιβατεύουσιν, καὶ ἐφαρμάζουσιν μὴ ἐθέλντων διδόναι*.

Pag. 117. l. 3. Ἔσται ταῦτα) Ita dicebant pro, *ταῦτα ἀσφαλῶς καὶ βέβαια τυγχάνει*. Latini, *sic erit*, pro, *haud dubie*, at alias aliud.

ead. l. 12. Ἐρεχθίδι) Mendum est. legendum enim *Αἰγυῖδι*; quippe Κολυττός erat tribus Aegeidis, teste Harpocrat. *δῆμος ἐστὶ τῆς Αἰγυῖδος φυλῆς Κολυττός*. Ceterum tempore Suidae nondum hic locus Luciani corruptus erat. Nam ubi ait, Colyttum tribus Aegeidis

fuisse, Timonem Luciani laudat. Miror, elapsum hoc fuisse diligentiae clarissimi viri Ioannis Meursii in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones congescit, quae ad horum locorum appellationes pertinent.

Pag. 118. l. 1. Θιωρικόν) De aere theorico diligentissime Harpocration, ex quo verbum de verbo transtulit Suidas, quae de hac voce habet. Legendi quoque Demosthenis interpretes.

ead. l. 3. Ὀφελος) Iosephum bis emendo huius verbi occasione, ἐν τῇ τῆς ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Basiliensi editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, καὶ τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πύτου μὴ παρόντος, οὐδὲν. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox ὀφελος, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque pro καὶ, legendum ὡς, & totus locus ita concipiendus: ὡς τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πύτου μὴ παρόντος, ὀφελος οὐδὲν ὄν. diligens lector Iosephum adibit. Istud autem ὀφελος οὐδὲν ὄν, verti ea ratione debet, qua δέον εἰπεῖν, & δέξαν τῇ βουλῇ, id est, κατὰ τὸ δέξαν τῇ βουλῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberit aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolum certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui possent; Nobis non licet esse tam beatos.

ead. l. 4. Ἐρεῖσμα τῶν Ἀθηναίων) Magnifice sane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat ἔρεῖσμα τῆς Ἑλλάδος, cuius loci meminit Plutarchus, & Schol. Aristoph. Ceterum non possum hic praeterire Iosephi locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἐρεῖσω, unde natum ἔρεῖσμα est, corruptum fuit. ita habet: ὅτι μὲν νῖος ἂν διαρτε καὶ μήπω τὸ φρονεῖν ἐνηρησμένος, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἐνηρησμένος nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μήπω τὸ φρονεῖν ἐρηρησμένος, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, Qui prudentia satis firmus nondum est.

ead. l. 6. Βουλὰς ἀμφοτέραι) Scilicet ἡ ἀνω καὶ ἡ κάτω. Locus est apud Heliodorum, ubi Cnemon casus suos commemorat. est aliquid etiam apud Liban. argumento Orat. κατ' Ἀνδροτίωνος. eum adito, si vacat.

ead. l. 12. Τελείω ἄρματι) Cum duodecies circa metam currus flestebatur: παλιχῶ vero, cum osties tantum. Scholiastes Pindari edit. Rom. in Pyth. φασὶ δέ τινες ὅτι δαδεκα δρόμους ἀντί τὸ τέλειον ἄρμα. τὸ δὲ παλιχὸν, ὀκτώ. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἡπια φάρμακα πάσσειν decretum est. sic habet: Δαδεκάκις περὶ δίφρον ἐθήγαγεν ὅθματα δίφρου. Sed quid hoc, quaeso, εἰσήγαγεν ὅθματα δίφρου περὶ δίφρον; Davus profecto sum, inquires, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρον nulli rei esse; scripserat enim Callimachus ὥσταν, (ita metam vocabant:) in illis autem verbis ὅθματα δίφρου nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὅθμα scilicet. est quidem apud Hesychium ὅθματα, ὅθματα νεολεῖς, (emenda & scribe, ὡς Αἰολεῖς; nam ὅθματα Aeolice ὅμματα sunt;) sed in hoc Callimachi loco ὅθμα nihil est aliud, quam motus, vel agilitas, celeritas, rapiditas. Nata autem haec vox est, (quam nos primi eruimus) ex ὀθισθαι, quod χινεῖσθαι aliquando significat, ut ex Eustathio discere est. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, flaminum celeres lapsus, ἀντὶ τοῦ flamina celeriter

labentia, ita Callimachus dixit ὄμμα δόφρου (δόφρου est ἄρματος) ἀντὶ τοῦ, εὐκίνητον ἄρμα. Itaque Callimachi versum Latine sic vertas licet: *Duodecies circa metam egit celerem currum.* In eodem versu lego, ἐσάλασεν pro ἐσάγαγεν quod improbaturum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Pag. 119. l. 3. Πρὸς Ἀχαρνάς) Ἀχαρναί, ut auctor Thucydides ἐν πρώτῃ, erat, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δάμων, distabat ab urbe 60 stad. sed non est, quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnatum fuisse. Nam equites tantum certavere ἐν Φρυγίῳ, (locus est Atticae) & quidem ἰππομαχία βραχεία. itaque hinc facile cuivis apparet, quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens, cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρνάς ὑπὲρ τῆς πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, *fortiter pro patria*, seu urbe, pugnare adversus Acharnenses, ut πολυμαίειν πρὸς τινάς. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. Acharnenses enim Attici erant, Timon autem Atheniensis; qui tamen laudatur, quod adversus Acharnenses strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur, περὶ Ἀχαρνάς, quomodo in hac ipsa re loquitur Thucydides; περὶ Ἀχαρνάς, inquam, cum Peloponnesios, qui circa Acharnas erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

ead. l. 4. Δύο μοίρας) Mille armatos. Nam τὴν μοῖραν ἀπαπλοῦσιν ἄνδρες πενταχόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρας, perinde est, & Mss. Codd. variant.

ead. l. 11. Ἠλιαία) Nullum olim Athenis forum maius fuit. Harpocration, Pausanias. Nota autem differre βουλῇ, ἐκκλησίᾳ, (quod per ὄμιλος intelligo) & ἡλιαίᾳ; quod diligenter monuit Hefychius.

Pag. 120. l. 4. Συγγενὲς ἀγχιστεύς) Recte, differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Hefychius minime.

ead. l. 7. Ἐγὼ δέ σοι καὶ τὴν νῦν ἐλευθέρῃ ἀγαγεῖν παρὰ σὶ) Error manifestus. Quid enim hoc sit, σοι παρὰ σὶ; legendum ἐγὼ δέ τοι καὶ τὴν νῦν &c.

Pag. 121. l. 7. Ὀπισθοδόμον) Ubi aerarium. Aristophanes in extremo Pluti.

Pag. 122. l. 8. Αὐτοβορίας) Facete, ficta vox, ipsissimus Boreas, qualis a Zeuxide pictus est.

Pag. 123. l. 3. Καρύκη) Erat Λύδιον ἴδισμα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἰδυσμάτων συγχέμενον, Hefychius. sed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδος ἐστὶν ὑποτρίμματος ἐκ πλείων ἀρτυμάτων συντιθέμενον· καρυκεύειν δέ, τὸ ταραττεῖν, ἢ καρύκην φασὶν αἰματώδη τὴν χροὴν ἔχουσαν. ἔτι οἱ δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλομένην αἱματείαν, καρύκην ὀνόμασαν, οὐκ ὀρθῶς. ὅτι δὲ τρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ καὶ Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματείας non recte vocari καρύκην, bene sane: nam αἱματεία, vel, ut apud Pollucem est, αἱματία, est quod vulgo dicimus, *soupe brouillée*, ex sanguine asnerino, aut leporino, aromatis praeterea, & iniecto aceto, quod ius est nigrum aut certe fuscum.

ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Unde διαλέξεις & λόγοι ἱπποκυκλῆϊοι unde etiam λέγειν & εἶπαι ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332 edit. Laemarianae. Admonet me hic locus, ut Amioti errorem in vita

Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis sui error oheffet: etsi enim Amiotto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris est, & non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, ipaueis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quater volebat: pro illo stetit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20 scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus oliscerat, sese purgare cum studeret, nemo audire, immo obstrepere omnes, praeter, nescio quem, hominem sane elegantis ingenii, qui e confesso cum surrexisset, Quid autem, ait, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece sic pag. 857: οὐκ ἀκούσονται, ὃ ἀνὴρ Ἀθηναῖος, τοῦ τὴν κύλικα ἔχοντος; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σχόλια sua canebant, is venustatem huius dicti facile agnosceret. Talis autem ille mos: sumto in manum calice, canebant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant βιωφελῆ, quandoque etiam amatoriae. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellabatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorundam codicum notatus fuerat his verbis: ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις τὴν κύλικα ἔχοντες ᾄδον τὰ λεγόμενα σχόλια. Haec etsi vera sunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit; sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous à ouïr un personnage qui a le langage si bien doré?* Quae autem ud oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot κύλις, qui signifie rejouir par un doux chant, & comme enchanter;* nihilo, inquam, meliora isthaec sunt: nam inter κύλις & κύλιξ nihil quidquam commune est, non certe magis, quam inter λόγος & φίλις, aut voces quantumvis significatione distitas; sed tota loci illius venustas ex iis, quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquires. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt aggressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis, qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quendam Gallice, ut audio, convertit, cuius scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, *μυρίαν ὀφλισκάνω ἀσμενίστατα*, idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim. Abhinc autem sex septem annis memini me rogatu amici cuiusdam doctissimi viri, conferre versionem nescio cuius ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas, Nuper autem, nuper, doctissimum poetam (& quos non? nam nihil istis ardelionibus sacrum est) adeo deformatum, adeo perditum vidi, eum ut agnoscere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis iudicium! mulierculis

& falgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem scriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil est; quod nunc discant propolae tali interprete. Quidni Virgilium denique post tot alios, quidni Aristophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipsum, sat scio, non attingent. Nuper enim νέος quidam *Πασφύρος* exortus est, qui pronuntiavit, paedagogici ingenii esse, versus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur. Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, nisi, *ὁδός, ὁδός, ὁδός*, *ὁδός* ἐμοὶ λεχάνην, ἐμεισίω γάρ?

Pag. 124. l. 6. Πάνσοφον τὸ χρῆμα) Legendum πάνσοφόν τι χρῆμα. ead. l. 11. Ὡςπερ οἱ τὴν πλεῦστον) Delendum ὥσπερ, & scribendum οἱ, iungendumque cum συνδεδομήκασιν.

Pag. 125. l. 1. Μάζα) Nihil aliud, quam ἄλφιτα ἐλαίῳ πεφυρμένα. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis instituto μάζα pro festis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, festis. docet Athenaeus. Σίλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μάζαν παρέχειν κελεύει, ἅρτεν δὲ ταῖς ἑορταῖς παρατίθεται.

ead. l. 3. Ἐννεάκρονος) Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόη vocatus est, ut scribit Harpocration, & ex eo Suidas. Hesychius autem in hac voce mutilus est. legendum enim apud eum est, Καλλιρόη κρήνη ἐν Ἀθήναις.

ead. l. 13. Κυματούχος γῆς) Glossema; vera autem lectio in Ms. Cod. Reg. reperitur, κυματούχος scilicet; quae vox ab Eustathio in Odyss. exponitur ἀκτὴ ἐνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. monetque, eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam sexies septies apud nobilissimum illum scriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidae mirari subit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem scriberet, praeter Agathiae locum. Sed antiquum obtinet Suid. solet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Pag. 126. l. 1. Αὐτῷ) Lege σεαυτῷ.

ead. l. 2. Τάλαντον) Ms. ημιτάλαντον.

ead. l. 7. Αἰγινετικὸς) Ad ridiculum. nam mensura Aeginetica ceteris mensuris erat amplior, certe Attica.

ead. l. 11. Κεφαλὴν ἐμπλήσω κοινῶν) Locus est apud Plautum in Aulularia, — Postquam implevisſi fustibus istorum caput, quem frustra sollicitavit ingeniosissimus Palmerius legens, impluisti in caput. frustra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, sed in Casina quoque ea loquendi ratione usus est. — Ego te implebo flagris. Et certe tale aliquid videor apud Aristophanem legisſe.

ead. l. 15. Μῶν) In Ms. est Τίμων. sed dividuum facito, τί; μῶν &c. quid? num te &c.

ERRATUM.

Pag. 94. lin. 16. ὅγαδ' leg. ὅγαθ'.